5. ULUSLARARASI HİPOKRAT TIP VE SAĞLIK BİLİMLERİ KONGRESİ

5th INTERNATIONAL HIPPOCRATES CONGRESS ON MEDICAL AND HEALTH SCIENCES

hippocrates congress

18-19 DECEMBER
2020

BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI
ABSTRACT BOOK

EDİTÖRLER/EDITORS

ASSOC. PROF. DR. AHU PAKDEMİRLİ

ASSOC. PROF. DR. MERİÇ ERASLAN

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editors/ Editörler: Assosc. Prof. Dr. Ahu PAKDEMİRLİ –

Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

Cover Design / Kapak Tasarımı: Emre Uysal

ISBN: 978-625-7813-40-2

Asos Yayınevi

1st Edition / 1.baskı: December/2020

Address / Adres: Çaydaçıra Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No: 67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

İnstagram: https://www.instagram.com/asosyayinevi/

Facebook: https://www.facebook.com/asosyayinevi/

Twitter: https://twitter.com/Asosyayinevi

5th International Hippocrates Congress on Medical and Health Sciences

December 18-19, 2020

5. Uluslararası Hipokrat Tıp ve Sağlık Bilimleri Kongresi

18-19 Aralık 2020

ABSTRACT BOOK
BİLDİRİ ÖZET KİTABI

Editors / Editörler

Assoc. Prof. Dr. Ahu PAKDEMİRLİ

Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

Düzenleme Kurulu Başkanı

Doç. Dr. Ahmet Yılmaz, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Türkiye

Doç. Dr. Noureddin Karimi, Tahran Sosyal Refah ve Rehabilitasyon Bilimleri Üniversitesi, Iran

Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair State Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Goran Krstačić, Osijek Josip Juraj Strossmayer Üniversitesi, Hırvatistan

Doç. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Dr. Ali Bekraki, Trablus Devlet Hastanesi, Lübnan

Dr. Fariz Salimov, Çukurova Üniversitesi, Türkiye

Bilim ve Hakem Kurulu

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair State Üniversitesi, ABD

Prof. Dr. Goran Krstačić, Osijek Josip Juraj Strossmayer Üniversitesi, Hırvatistan

Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzücü Yıl Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Mehmet Karaca, Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Nermina Hadzigrahic, Tuzla Üniversitesi, Bosna-Hersek

Prof. Dr. Nizami Duran, Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye

Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, ABD

Doç. Dr. Ahu Pakdemirli, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr Gizem ÇALIBAŞI KOÇAL, Dokuz Eylül Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Elif Güler KAZANCI, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

Doç. Dr. Rahib Aliyev, Azerbaycan Tıp Üniversitesi, Azerbaycan

Doç. Dr. Reşit Mahmutov, Azerbaycan Tıp Üniversitesi, Azerbaycan

Dr. Öğr. Üyesi Antonija Krstacic, Osijek Josip Juraj Strossmayer Üniversitesi, Hırvatistan

Dr. Öğr. Üyesi Reza Behdari, Islamic Azad Üniversitesi, Tahran, Iran

Dr. Öğr. Üyesi Mir Hamid Sleaihan, Islamic Azad Üniversitesi, Iran

Dr. Ali Bekraki, Trablus Devlet Hastanesi, Lübnan

Dr. Mayra Sersenbayeva, Ahmet Yesevi Üniversitesi, Kazakistan

Dr. Razbaygul Bolatkızı, Hovd Devlet Üniversitesi, Moğolistan

İÇİNDEKİLER - CONTENTS

Primer Santral Sinir Sistemi Lenfomalarına Genel Bir Bakış..... 1

Atipik Küçük Asiner Proliferasyonu ile C-Myc İmmünohistokimya Arasındaki İlişki..... 4

Behçet Hastalığında Uyarılma Potansiyeli (UP) ve Elektrodermal Aktivite (EDA) Değişiklikleri 5

Candida Türlerinin Tanımlanmasında Kullanılan Farklı Yöntemlerin Karşılaştırılması..... 7

Comparison of Two Pre-Analytical Methods for Flow Cytometric Evaluation of Lymphocyte Subsets..... 10

Covid 19 Pandemisinde Antioksidantların Rolü 12

Cytotoxic Effects of Melaleuca Alternifolia (Tea Tree) Oil on A549 Non-Small Cell Lung Cancer and Arpe-19 Normal Epithelial Cells..... 17

Diabetes Mellitusta İnsülin ile Tiroid Hormonlarının Antioksidan Enzimler ve Lipid Peroksidasyon Ürünleri Üzerine Etkileri..... 19

Direkt Etkili Antiviral Ajan Kullanan Hepatit C Hastalarında Il28B RS12979860 Polimorfizminin Tedavi Öncesi Prediktör Değerinin Araştırılması 21

Diz Osteoartritli Hastalarda Nöromusküler Egzersiz Eğitiminin Denge ve Ağrı Üzerine Etkisi 24

Drug Resistance Mechanisms of Colorectal Cancer 26

In Silico and in Vitro Inhibition Studies of Nitrile Derivatives On Human Aldose Reductase Enzyme 28

MK2 Geninin Hipoksik Kültür Koşullar Altında Mezenkimal Kök Hücrelerin Proliferasyonu ve Farklılaşması Üzerindeki Etkileri 30

Neonatal Yoğun Bakım Ünitesinde Çoklu Antibiyotik Dirençli Elizabethkingia Meningoseptica Nedenli Bakteriyemi ve Menenjit 33

Rhamnolipid Üreten Pseudomonas Aeruginosa' da Dış Membran Protein Profilindeki Değişiklikler 35

Stem Cells and Their Niche: A Critical Target to Overcome Chemotherapeutic Resistance 38

Streptococcus Pneumoniae'nın Neden Olduğu Menenjit Olgularının Hızlı Tanısında Biofire Filmarray Meningitis/encephalitis Panel'in Değerlendirilmesi 40

Talasemi Majör Olgularının Optik Koherens Tomografi ile Değerlendirilmesi 42

The Effect of Carfilzomib On mRNA Expression of Genes Involved in Homologous Recombination Repair in U-87 Mg Glioblastoma Cells..... 44

The Effect of Inhibitors and Antagonists on the Hedgehog Signaling Pathway 47

The Effect of the micro-Environment on the Neuronal Transdifferentiation of Adipose Derived Stem Cell 49

The Role of Cytosolic Chaperones in Sperm Quality and Male Infertility 52

Tıp Fakültesi Dönem Iv/v Öğrencilerinin Covıd-19 Pandemi Süreci Uzaktan Eğitimi Hakkındaki Görüşleri 54

Türkiye'deki Anatomi Yayınlarının Bibliyometrik Analizi 57

Üniversite Gençliğinin Sağlık Yaşam Davranışları Üzerine Bir Değerlendirme 59

Hemorajik Şok Nedeniyle Serum Fizyolojik (%0.9 NaCl) Verilmesine Bağlı Şiddetli Hiperkloremik Asidoz Gelişen Postoperatif Hasta 61

Malnutrisyonlu Çocuklarda Demir Eksikliği Anemisi Prevelansı 63

Periorbital Ödem Yakınması ile Başvuran Bir Hastada Akut Enfeksiyoz Mononükleoz. 64

İki Tip Bağlayıcı Ajanın Pulpa Fibroblast Hücreleri Üzerindeki Sitotoksik Etkilerinin Değerlendirilmesi 65

Artmış Yüz Yüksekliğinin Eşlik Ettiği Şiddetli Sınıf II Bölüm 1 Maloklüzyon Tedavisinin 10 Yıl Vaka Takibi 68

Küçük Çocuklarda Genel Anestezi Altında Diş Tedavisinin Ağız Sağlığı ile İlgili Yaşam Kalitesine Etkisi: Pilot Çalışma 70

Çocuk Hastaların Panoramik Radyografilerinde Görülen Hataların Değerlendirilmesi 73

Covıd-19 Hastalığının Ağız Sağlığı Üzerindeki Etkisinin Anketle Değerlendirilmesi 76

CPP-ACP Kompleksi İçeren İki Farklı Diş Kreminin Sitotoksisitesinin Değerlendirilmesi 79

Dental Panoramik Radyografilerde Temporomandibular Eklem Bölgesinde İzlenen Radyolojik Bulgular 81

Diş İmplantına Alternatif Olarak Diş Ototransplantasyonu: Olgu Sunumu 83

Diş Kaybıyla İlişkili Olabilecek Çeşitli Sistemik ve Demografik Faktörlerin Değerlendirilmesi 86

Endodontik Vakalarda Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi Kullanımı 89

Erken Karışık Dişlenme Dönemindeki Dişsel Ön Çapraz Kapanışın Tedavisi 92

Erüpsiyon Kisti Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu 94

Farklı Işık Kaynakları ile Polimerize Edilen Farklı Ortodontik Adezivlerin Mikrosertlik ve Polimerizasyon Derinliklerinin Karşılaştırılması 96

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Restoratif Diş Tedavisi Anabilim Dalı Kliniğine Başvuran Hastaların Anterior Maksillar Diş Oranlarının İncelenmesi: Pilot Çalışma 99

Gümüş Nanopartiküllerin Endodonti Alanında Farklı Uygulama Yöntemlerinin Değerlendirilmesi..... 102

Güta-Perkanın Mekanik Olarak Uzaklaştırılmasını Takiben Meydana Gelen Alveolar Kemik Nekrozu ve Dişeti Çekilmelerinin Tedavisi: Olgu Sunumu 105

Hastaların Farklı Dental Uygulamalara Karşı Duydukları Kaygının Değerlendirilmesi..... 107

Horizontal Diş Kırıklarının Endodontik Eğe Splint ile Tedavisi: Vaka Raporu..... 110

Maksiller Tüberden Elde Edilen Bağ Doku Greftlerinin Klinik, Histolojik ve Moleküler Özelliklerinin Değerlendirilmesi..... 112

Mandibuler Tek Keser Çekimli Ortodontik Tedavi Yöntemi.... 114

Ortodontik Tedavi Sonrası Estetik Restoratif Yaklaşımlar: İki Olgu Sunumu 116

Panoramik Radyografilerde Mandibular Kortikal İndeksin Yaş, Cinsiyet ve Dentisyon Durumuna Göre Değerlendirilmesi 118

Periodontal Açıdan Umutsuz Santral Kesici Dişin Bilinçli Replantasyonu: Olgu Raporu..... 121

Periodontitis Hastalarında Farklı Sondalama Metotlarının Karşılaştırılması 123

Periodontitisli Bireylerde Cerrahi Olmayan Periodontal Tedavinin İleri Basamak Çözücü Lipid Mediatörleri Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi 126

Santral Dev Hücreli Granülomalı Çocuk Hastanın Cerrahi ve Pedodontik Rehabilitasyonu..... 129

Son Gelişmeler Işığında Diş Macunları..... 132

Temporomandibuler Eklem Bozukluğu Olan Kadın Hastalarda Sitokin ve Östrojen Düzeylerinin Artroentez Başarısına Etkisi 134

Tesadüfen Teşhis Edilen Asemptomatik Elonge Stiloid Çıkıntı Olgularının Klinik ve Radyografik Olarak İncelenmesi 136

Pişirme Tekniklerinin Isıl İşlem Kontaminantları Üzerine Etkisi 138

Üniversite Öğrencilerinde Yeme Bağımlılığı ve Beslenme Durumu İlişkisi..... 140

Covid-19 Pandemi Sürecinde Tıbbi Stokların Öngörülemeyen Seyri 142

635 NM Düşük Güçlü Katı-Hal Bir Lazerin Zerdine Fantomu Üzerinden Yapılan Güvenlik Değerlendirmesi..... 143

Nonkonvülzif Status Epileptikusla Prezente Olan Rekürren Serebral Venöz Sinüs Trombozu Geçiren Ankilozan Spondilitli Hasta Sunumu 146

Çocuklarda İleri Bt Görüntüleme Yöntemleri: Dual Enerji, Yapay Zekâ ve Volumetrik Tarama 148

Diferansiye Tiroid Kanserinden Kurtulan Türk Kadınları ve Sağlıkla İlişkili Yaşam Kaliteleri 150

Frontal Düşük Evreli Glial Tümör Hastalarında Korpus Kallozum Yapısal Bütünlüğünün Yüksek Çözünürlüklü Manyetik Rezonans Traktografi ile Değerlendirilmesi 153

Hipertansiyonda Rosuvastatin ve Amlodipinin Oksidatif Stres ve Vaskuler Cevaplara Etkileri..... 156

İnatçı Postural Algısal Dengesizlik 159

Nadir Görülen Karaciğer Tümörü Olgusu; Hepatik Sarkoma.. 161

Palyatif Bakım Hastalarında Kronik Hastalık Sıklığı 163

Acil Servisin Covid-19 Öncesi Dönemle Covid-19 Sonrası Dönemin Karşılaştırılması 166

Acil Serviste Kan Transfüzyonu Yapılan Hastaların İncelenmesi 168

Adli Tıp ve Covid-19 170

Ailesel Akdeniz Ateşi Hastalarında Metabolik Sendrom Birlikteliği 173

Akut Apandisitin Nadir Bir Nedeni Amebiazis! 175

Allerjik Hava Yolu Hastalıklarında PLR, NLR ve MPV İnflamatuvar Belirteç Olarak Kullanılabilir Mi' 176

Ankilozan Spondilit ve Multipl Skleroz Birlikteliği: Olgu Sunumu 178

Ankilozan Spondilitli Hastalarda Yürüme Karakteristiklerinin Denge, Mobilite ve Hastalık Aktivitesi ile İlişkisi 180

Anksiyete Bozukluğu Olan Çocuk ve Ergenlerin Nötrofil-Lenfosit Oranı ve Platelet-Lenfosit Oranı Açısından Sağlıklı Kontrollerle Karşılaştırılması 182

Antegrad Üreteral Stentleme Abdominopelvik Cerrahi Sonrası Üreteral Ligasyon ile Komplike Olguların Tedavisinde Kullanılabilir Mi' Nadir Bir Deneyim Eşliğinde İatrojenik Üreteral Travma Yönetiminde Yeni Bir Öneri 185

Antenatal Hidronefroz Tanılı Olguların Uzun Dönem İzlem Bulgularının Değerlendirilmesi 187

Arcus Aortada Yüzen Trombüsün Antikoagülan Tedavi ile Erimesi: Olgu Sunumu 190

Artmış Serum Romatoid Faktör Seviyeleri St Segment Yükselmesiz Miyokard Enfarktüsü Olan Hastalarda No-Reflow Fenomeninin Bir Göstergesidir 192

Ateroskleroz Yaygınlığı ile Kolorektal Kanser Gelişimi Arasında İlişki Var mı' 195

Atriyal Fibrilasyon Gelişiminde Magnezyum Eksikliğinin Rolü198

Behçet Hastalarında Kır Gen Polimorfizminin İncelenmesi 200

Bir Covıd-19 Enfeksiyon Olgusu..... 202

Birinci Basamakta Covid-19 Pandemisiyle Mücadelede Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp Uygulamaları 204

Cerrahi Sonrası Adjuvan Radyoterapi Gören Tükürük Bezi Tümörü Tanılı Hastalarda Prognostik Faktörlerin Değerlendirilmesi 207

Evaluation of High Flow Nasal Cannula Oxygen Treatment Results in Patients with Acute Bronchiolitis Diagnosis in Pediatric Emergency Department 209

Çocuk Hastada Entübasyon İlişkili Trakeal Psödomembran: Demonstratif Bir Olgu 211

Çocuklarda Akut Post Streptokoksik Glomerülonefritte Mannoz Bağlayıcı Lektin Gen Polimorfizmi 214

Çocuklarda Covıd-19'un Cilt Belirtileri..... 217

Çocukluk Çağı Alt ve Üst Üriner Sistem Enfeksiyonu Ayırıcı Tanısında P-LCR ve Diğer Platelet Belirteçlerinin Tanısal Değerinin Araştırılması 219

Covıd-19 Nedeniyle Yatarak Tedavi Gören Pediatrik Hastalarda Ebeveynlerin Anksiyetesinin Araştırılması..... 221

Covıd-19'lu Çocuklarda Hasta Prognozunda Klinik ve Göğüs Radyografisi Özelliklerinin Etkinliği..... 223

DCC Geninde Yeni Nonsense Mutasyonu Olan Konjenital Ayna Hareketi Bozukluğu 226

De Novo Deletion Related to KBG Syndrome 228

Depresyon Hastalarında Oksidatif Stresin Kliniğe Yansıması .. 231

Desferrioksamin ile Düzenli Şelasyon Tedavisi Gören Beta Talasemi Majör Hastalarının İşitme ve İç Kulak Fonksiyonlarının Değerlendirilmesi 233

Distal Koledok Tümörünü Taklit Eden Meme Kanseri Metastazı 235

Diyabetik Ketoasitozda Sodyum Bikarbonat Tedavisinin Yeri . 237

Doppler Ultrasound Results of Children who Underwent Doppler Ultrasound Examination for Nutcracker Syndrome Due to Proteinuria 239

Down Sendromlu Bir Olguda Trikotillomani 241

Elektronörofizyoloji Laboratuvarına Karpal Tünel Sendromu Ön Tanısıyla Yönlendirilien Hastaların Geriye Dönük Analizi 244

Endobronşiyal Ultrason ile Mediastinal Lenf Nodlarına Yönelik İşlem Yapılan Hastalarımızın Retrospektif Analizi 246

Epidural Yama ile Baş Ağrısı Düzelen İki Spontan İntrakraniyal Hipotansiyon Olgusu 249

Epizodik Migren Profilaksisinde Bilateral Oksipital Sinir Bloğunun Etkinliği 251

Erken Doğan Bebeklerde Kök Hücre ve Rejeneratif Tıbbın Önemi 253

Erken Dönemde Sigara Bırakma ile İlişkili Faktörlerin İncelenmesi 256

Erzurum Mareşal Çakmak Devlet Hastanesi'ne Başvuran 20 Yaş ve Altı Askerlerde Hepatit B Seroprevalansı 257

Gebe Hastada H1n1'e Bağlı Akut Respiratuar Distres Sendromunun Yönetiminde Oksijen Rezerv İndeksi ve Akciğer Ultrasonu 259

Gebelik ve Laktasyon Döneminde Migren Tanılı Hastalarda Gon Blokajı Etkinliği..... 262

Gebelikte Toxoplasma Antikor Seroprevalansı..... 265

Gene Therapy Studies in Inherited Retinal Diseases 267

Geriatrik Hasta Popülasyonunda Normal Bazal Ganglion ve Talamusun Bilgisayarlı Tomografi Hounsfield Unit Değerleri .. 269

Ginkgo Biloba Ekstresi'nin (EGB-761) İzole İnsan Umbilikal Arteri Kasılma Cevapları Üzerine Vasküler Etkileri 272

Hacettepe Üniversitesi Erişkin Hastanesinde 2004-2012 Yılları Arasında Kan Kültürlerinde Üreyen Enterobacteriaceae Üyelerinin Genişletilmiş Spektrumlu Betalaktamaz ve Karbapenemaz Pozitifliklerinin Değerlendirilmesi..... 275

Hafif Egzersiz Sonrası Gelişen Rabdomiyoliz 277

HbsAg Pozitif Somalili Hastalarda Trombosit Parametrelerinin Değerlendirilmesi 280

Hematolojik Malignitesi Olan Hastalarda Serum Siyanokobalamin Düzeyi ve Öneminin Değerlendirilmesi 282

Hemodiyalize Giren Diyabetik Hastalar ile Diyabetik Olmayan Hastalarda Diyaliz Yeterliliğinin Karşılaştırması..... 284

Hepatosteatozu Olan Hastaların Vitamin-Mineral Düzeyleri ve Hematolojik Parametrelerinin Sağlıklı Kontrol Grubu Verileri ile Karşılaştırılması 286

Hipertansiyonu Olan Çocuklarda İlaç Seçiminin Kardiyak Fonksiyon Üzerinde Etkisi Var mıdır? 289

Hipertrofik Kardiyomiyopati Hastalarında Stres Ekokardiyografi ve Nt-Pro Bnp Düzeyi..... 292

Hodgkin Hastalarımızda Tedavi Sonuçlarının Değerlendirilmesi 295

ICD Hastalarında Ventriküler Aritmi ile Tp-Te İntervali ve Tp-Te/qt Oranı Arasındaki İlişki 297

İnfant ve Çocuklarda Selim Geçici Hiperfosfatazemi 299

Intraparenchymal Hemorrhagic Stroke and Lipid Parameters 302

İşaretleyiciler Eşliğinde Görüntü Rehberliğinde Radyoterapi Uygulanan Prostat Kanserli Hastaların Uzun Süreli Takip Sonuçlarının Değerlendirilmesi 304

İskemik Dilate Kardiyomiyopatili Hastalarda Koroner Arter Bypass Grefti ile Perkütan Koroner Girişim Gruplarının Karşılaştırılması 307

Kanser Hastalarında Sosyal Medya Kullanımı 310

Karaciğer Fonksiyon Bozukluğunun Düşük Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği Hastalarında Major Kardiyak Olaylar ile İlişkisi 313

Kardiyovasküler Cerrahi Geçiren Hastalarda Serum Ürik Asid/kreatinin Oranı ile Akut Böbrek Hasarı İlişkisinin Değerlendirilmesi 315

Klinik ve Nörogörüntüleme Işığında Frontotemporal Lobar Dejenerasyon 317

Kronik Miyeloproliferatif Neoplazilerde Kemik İliği Fibrozu ile Splenomegali ve JAK2 Gen Mutasyonu Arasındaki İlişki 319

Kronik Non-Spesifik Bel Ağrısında Akupunktur ve Stabilizasyon Egzersizlerinin Etkinliğinin Gösterilmesi 322

Lower Aspartate Aminotransferase to Platelet Ratio (Aprı) Score and Reversion of Alanin Aminotransferase to Aspartat Aminotransferase Ratio Could Predict Covid Infection in Emergency Unit 325

Melatonin Reseptörleri Üveit Oluşumundan Önce Yeni Bir Farmakolojik Yol Olabilir Mi' : Deneysel Çalışma 327

Meme Kanseri Riski ve Abdominal Obezite 330

Meme Kanserinde Mamografi Dansitesi ve Moleküler Subtip Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi 331

Metil Alkol Zehirlenmeleri 334

Metil Alkol Zehirlenmelerinde Biyokimyasal Belirteçler ve Hematolojik Indeksler: Retrospektif Analiz 336

Mide Kanseri İnvazivliğinin Kantitatif Değerlendirilmesinde Çok Dedektörlü Bilgisayarlı Tomografi (Çdbt) Histogram Analizinin Tanısal Değeri 338

Mide Tümörlerinde Lenf Nodu Metastazı Belirlemede Pre ve Postkontrast Çok Dedektörlü Bilgisayarlı Tomografi (ÇDBT) Bulgularının Histopatolojik Bulgularla Karşılaştırılması 341

Migren Hastalarında Yasam Kalitesi ve Özürlülüğün Değerlendirilmesi 344

Multipl Skleroz Hastalarında Hastalık Algısının Demografik, Klinik ve Psikiyatrik Faktörler ile İlişkisi 346

Nadir Görülen Pelvik Kitle ile Prezente Olan Castleman Hastalığı- Olgu Sunumu 348

Nar Kabuğu Ekstresinin Sıçanlarda Lipopolisakkarit ile İndüklenen Üveit Modelindeki Koruyucu Etkilerinin Araştırılması 350

Niğde İli ve Civarında Osteoporoz İnsidansı ve Cinsiyet ile İlişkisi 353

Obez Çocuk ve Adolesanlarda Metabolik Riskin Belirlenmesinde Triponderal Kitle İndeksi 355

Obstruktif Uyku Apne Sendromu Olan Hastalarda Farklı Yaş Grupları Arasındaki Apne-Hipopne İndeksi ve Vücut Kitle İndeksi Arasındaki İlişkinin Karşılaştırılması 357

Obstuktif Uyku Apne Sendromunda Cinsiyete Bağlı Farklılıklar 358

Ortostatik Hipotansiyonda Kalp Hızı Değişkenliği 361

Paklitaksel Toksisitesi Oluşturulmuş Sıçanlarda Aesculus Hippocastanum Bitki Ekstresinin Etkilerinin İncelenmesi 363

Pamukkale Üniversitesi Honaz Organize Sanayi Bölgesi Semt Polikliniğine Başvuran 20-70 Yaş Arası Kadınların Meme Kanseri ve Tarama Yöntemleri Hakkında Bilgi, Tutum ve Davranışlarının Değerlendirilmesi 366

Pankreatik Nöroendokrin Tümörlerin Bilgisayarlı Tomografi Bulguları ve Endovasküler Embolizasyonla Tedavisi..... 369

Papiller Tiroid Kanserinin Klasik ve Foliküler Varyantlarının İdrar İyot Atılımı Arasındaki İlişki 371

Parkinson Hastalarında Depresyon ve Anksiyete ile Kognitif Bozukluk İlişkisi 373

Parsiyel Epilepsi Hastalarında Hemisfer Lateralizasyonunun ve Nöbet Sıklığının GGT ile İlişkisi 375

Pemfiguslu Hastalarda Yaşam Kalitesinin Değerlendirilmesi ... 377

Primer Beyin Tümörü Nedeniyle İzlenen Çocuklarda Nörolojik Problemler: Tek Merkez Deneyimi 380

Renal Transplant Alıcılarında Tekrarlayan Komplike İdrar Yolu Enfeksiyonlarının Bakteriyolojisi 382

Romatoid Artritli Hastalarda Speckle Tracking Ekokardiyografi Yöntemi ile Sağ ve Sol Ventrikül Sistolik Disfonksiyonlarının Erken Tespiti 384

Sağlıklı Yetişkin Bireylerde İnsülin Direnci ile Ortalama Trombosit Hacmi Arasındaki İlişki..... 387

Santral Sinir Sistemi Tutulumu Bulguları ile Ortaya Çıkan Covıd-19: Olgu Sunumu..... 390

Serebral Palsili Çocuk Hastalarda Nörogörüntüleme, Etoloji, Klinik Bulgular ve Eşlik Eden Problemlerin Değerlendirilmesi 393

Sezaryen ile Doğumun Term Yenidoğanda Morbiditeler Üzerine Etkisinin Değerlendirilmesi 395

Şiddetli Hipopotasemiyle Seyreden Anoreksiya Nevrosa Olgusu 397

Tanı Anında 50 Yaşın Altında Olan Multiple Myelom Hastalarında Klinik Prezentasyon ve Prognoz 400

The Importance of Estradiol / Testosterone Ratio in the Diagnosis of Idiopathic Pubertal Gynecomastia 403

Tip 2 Diabetes Mellitus Hastalarında Mikroalbüminüri ile 25-(OH) Vitamin D Düzeyleri Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi 405

Tiroktoksikoz Ayırıcı Tanısında Serbest Tiroid Hormon Düzeyleri ve T3/T4 Oranının Önemi 408

Toplumda Covid-19 Anksiyete Düzeyi ile Çocuklarda Covid-19'a Bağlı Hastalık Riski Bilgi Düzeyi İlişkisi 410

Treatment Methods and Survival in Small Cell Lung Cancer: An Ancıent Experience 412

Tüberkülin Deri Testine Yaklaşım 414

Türk Toplumunda Akut Miyokart İnfarktüslü Hastalarda Kardiyovasküler Risk Faktörlerinin Yaş Gruplarına Göre Karşılaştırılması 416

Üçüncü Basamak Sağlık Merkezinde Yenidoğan İşitme Tarama Testi Sonuçlarımız ve Risk Faktörleri ile Olan İlişkisi 418

Uzaktan Eğitimin Çocuklar Üzerindeki Etkileri 421

Vitamin B12 Eksikliği İle Takip Edilen Çocuk Hastaların Retrospektif İncelenmesi Retrospective Analysis of Patients With Pediatric Vitamin B12 Deficiency 424

Yenidoğan Bebeklerde Gentamisin Kullanımı ve Ototoksik Etkisi: 427

Yenidoğan Döneminde Supraventriküler Taşikardiler: Tek Merkez 2 Yıllık Deneyim 429

Yüksek Akımlı Nazal Kanül Oksijenizasyon Tedavisi Alan Bronşiolitli Hastalarda Modifiye Wood's Klinik Astım Skorunun Değerlendirilmesi 431

APRV Modu ile Refrakter Hipoksemisi Düzelen ve Ekstübe Olan Ağır Ards Olgusu 433

Kentimizdeki 75 Yaş ve Üzeri Bireylerde Helicobacter Pylori, İntestinal Metaplazi ve Atrofik Gastrit Sıklığı 435

Volume of Prostate(VP) and Post-Micturition Residual Volume (PMRV) in Patients With Covid-19 Infection..... 437

A New Method of Ergonomics Risk Assessment to Analyse Musculo-Skeletal Difficulties in Vehicle Manufacturing Sector: Leanergonomics Assessment 439

Abdominal Obezitenin Dislipidemi Üzerine Etkisi 440

Artroskopik Rotator Manşet Tamirinin Uzun Dönemde Yürüyüş Kinematikleri Üzerindeki Etkisi: İleriye Dönük Bir Çalışmanın Sonuçları 442

COVID-19'un Halk Sağlığı Açısından Yarattığı Rahatsızlıkların Çok Boyutlu Modellemelerden Faktör Kümlelerinin Tahmini . 445

Genç Bireylerin Ceviz Tüketiminin Hematolojik Parametreler Üzerine Etkisi..... 448

Hemiplejik Serebral Paralizili Çocuklarda Başparmak Pozisyonunun Stereognozi Duyusu Üzerine Etkisi..... 450

Inmeli Hastalarda Depresyon, Postüral Kontrol, Ağrı, Etkilenen Taraf ile Kinezyofobi Arasındaki İlişkinin İncelenmesi 452

Prostat Kanseri Hücre Hatlarında E-Cadherin Dna Metilasyonunun Apoptotik Yolak Üzerine Etkisi 455

Sedanter ve Orta Derece Aktiviteli Sağlıklı Bireylerde Vitamin (B9, B12) ve Minerallerin Beslenme Açısından Değerlendirilmesi 457

Siklofosfamid ile Prematür Ovaryen Yetmezlik Oluşturulmuş Ratlarda Kupa Terapisinin Anksiyeteye Etkisi 459

Toplumun Sağlık Çalışanlarına Şiddete Bakışı 461

Cerrahi Girişim Geçiren Hastalara Verilen Bilgilendirilmiş Onamın Değerlendirilmesi 463

COVID-19 Pandemi Sürecinde Emzirme Sürecine Karar Verme 466

Eskişehir'de İl Merkezindeki Aile Sağlığı Merkezlerinde Çalışan Ebe ve Hemşirelerin Otizm Farkındalık Düzeyi 468

Hemşirelerin Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları ile İş Yaşam Kalitesi Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi 470

Hemşirelik Öğrencilerinde Kesici-Delici Alet Yaralanmaları ile Kontrol Odağı Arasındaki İlişkinin Belirlenmesi 473

Hemşirelik Öğrencilerinin Dijital Okuryazarlık Düzeylerinin Tamamlayıcı ve Alternatif Tıbba Karşı Tutumlarına Etkisi 475

Hemşirelik Öğrencilerinin Klinik Eğitmenlerine İlişkin Algılarının Belirlenmesi 478

Olgu Sunumu: Özofagus Varis Kanamalı Bireyin Marjoy Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli'ne Göre Değerlendirilmesi 481

Ortaokul Öğrencilerinde Yeme Bağımlılığının Değerlendirilmesi 483

Sleep Quality and Fatigue Level of Patients With Coronary Angiography 485

Sosyal Beceri Geliştirme Eğitim Programının Ergenlerin Psikolojik Sağlamlık ve Duygusal Zeka Düzeylerine Etkisi 487

Yeni Tanı Almış Meme Kanseri Hastalarının Kansere Tepkileriyle Dini Baş Etmeleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi 490

A Preliminary Study on Cytotoxicity and Antioxidant Capacities of Two Folk Medicinal Plant, Peganum Harmala L. and Dracunculus Vulgaris Schott.....493

Atomoksetin Tedavisi Hipokampal Alt-Alanlarda Sinir Büyüme Faktörü ve Nörotrofin-3 Seviyelerinde Skopolamin ile İndüklenen Değişiklikleri Düzeltir.....495

Endometriyal Kanser Hastalarında Rutin Testler ile Güncel Biyomarkerler Arasındaki İlişki.....498

Glifosat Toksisitesine Karşı Çeşitli Antioksidan Maddelerin Koruyucu Etkisinin Karaciğer Hücre Hattında Araştırılması: Ön Çalışma.....500

mTOR Contributes to Cardiovascular Injury Caused by Doca-Salt Administration in Rats.....501

Synthesis, Cytotoxic Activity, and Molecular Modelling of Novel Benzoxazole Derivatives.....503

Aktif ve Aktif Olmayan Kürekçilerin Ergojenik Yardımcı, Sporcu İçeceği ve Vitamin Kullanma Durumları.....505

Feedback During Learning Gymnastic Skills.....507

Nadir Görülen Spor Yaralanmaları; Üç Olgu Sunumu 508

Nadir Karşılaşılan Bir Pediatrik Kırığın Acil Serviste Redüksiyonu ve İmmobilizasyonu: Başarının Anahtarı.....510

Obez Adölesanlarda Cinsiyetin Vücut Kompozisyonu, Postür ve Fiziksel Aktivite Düzeyleri Üzerine Etkileri 513

Relationship Between Covıd 19 Confirmed Cases and Effectiveness of Public Schools' Closures As Nonpharmaceutical İntervention in State of New Jersey, Usa: A Correlational Study 515

Rotator Kılıf Patolojilerine İkincil Gelişen Skapular Diskinezi Tedavisinde Farklı İki Tip Bantlamanın Ağrı Şiddeti, İşlevsellik ve Eklem Pozisyon Hissi Üzerine Etkisi 517

Sporcularda Sanal Gerçekliğin Uygulama Alanları 520

Sporda Modern Teknolojiye Uyum: Sanal Gerçeklik 522

Comparison of Two Incision Techniques in Dupuytren's Disease: Z-Plasty Vs V-Y Plasty..... 524

Gebelikte Apendektomi Deneyimimiz 526

Nadir Görülen Trofoblastik Lezyon- Plasental Site Nodül Olgularının İncelenmesi..... 528

Trabekülektomi ve Fakoemülsifikasyon ile Kombine Trabekülektomi Yapılan Paag ve Pexg Hastalarının Preoperatif Klinik ve Demografik Verilerinin Değerlendirilmesi ve Karşılaştırılması 530

Accelerated Corneal Collagen Crosslinking Treatment for Progressive Keratoconus 533

Adölesan İdiopatik Skolyoz Cerrahisinde Karaciğer Fonksiyonlarındaki Değişim ve Etkileyen Faktörler 535

Akut Apandisiti Taklit Eden Çekal Divertikülit 537

ALPPS (Associating Liver Partition and Portal Vein Ligation for Staged Hepatectomy) Prosedürü 540

Alt Servikal Disk Mesafelerinin Ölçülmesi ve Klinik Kullanımı541

Ameliyat Günü Cerrahi Vaka İptal Neden ve Oranlarının Retrospektif İncelenmesi 543

Anal Skuamöz Hücreli Kanser Nedeniyle Salvage Abdominoperineal Rezeksiyon Uygulanan Hastaların Klinikopatolojik Özellikleri..... 545

Ani İşitme Kayıplarında Farklı Doz ve Yöntemle Verilen Steroid Tedavisinin Tedavi Etkinliği ve Diyabet Tanılı Hastaların Tedavisi Üzerine Olan Etkisi..... 547

Bilateral Serratus Anterior Alan Bloğu Sonrası Üst Ekstremitede Gelişen Geçici Motor Blok..... 549

Bimalleolar Eşdeğeri Supinasyon Eksternal Rotasyon Tip 4 Lateral Malleol Kırıklarında Deltoid Ligaman Onarımı ile Sadece Sindesmoz Vida Uygulamasının Postoperatif Fonsksiyonel Sonuçlarının Karşılaştırılması 550

Böbrek Nakli Yapılan Hastalarda Maliyet Analizi ve Cerrahi Komplikasyon Yönetimi 552

Brugada Sendromunun Tanımlanması: Sodyum Kanal Blokeri Yükleme Testi 555

Burun Kanaması Nedeniyle Polikliniğe Başvuran Hastaların Mevsimlere Göre Analizi 557

Burun Tıkanıklığının Uyku Kalitesi Üzerine Etkisi 558

Cardiovascular Rehabilitation 561

Cerrahi Olarak Tanısı Konulan Geriatrik Lenfoma Hastalarının Retrospektif Analizi 564

Çocuk Yaş Grubu Yabancı Cisim Aspirasyonlarında Tanı ve Tedavide Yasal Sorumluluklar 567

Çocuklarda Pilonidal Kist Ameliyatı Olan Hastalara Uygulanan Tekniklerin Sonuçlarının Retrospektif İncelenmesi 568

Çocukluk Çağı Özofagus Yabancı Cisimleri 571

Çoklu Seviye Servikal Spondilotik Myelopatili ve Osteoporozlu Hastalarda Servikal Pediküler Enstrümantasyon ve Dekompresyon Uygulaması Sonuçları 574

Comparison of Ultrasonography Guided Serratus Anterior Plane Block and Thoracic Paravertebral Block in Video-Assisted Thoracoscopic Surgery: A Prospective Randomized Double-Blind Study 576

Covid -19 Hastasında Çift Peptik Ülser Perforasyonu. Son Derece Nadir Bir Durumun Raporu 579

COVID -19 Sürecinde Doğum ve Doğum Sonrası Bakım 582

Covid 19 Pandemi Sürecinde Cerrahi Onkoloji Kliniği Olarak Neler Yaptık'.....584

Covıd-19 Hastalarında Ferritin, D-Dimer, Crp,ldh ve Fibrinojen Düzeylerinin Mortaliteyle İlişkisi.....587

Covıd-19 Pandemisinde Beyin Ölümü ve Organ Nakil Yönetimi 590

Deneysel Olarak Karaciğer Rezeksiyonu Sırasında İskemik Önkoşullama Yapılan Ratlara Hepatektomi Öncesi Verilen Silimarin'in Karaciğer Rejenerasyonu Üzerine Etkisi 591

Deplase Beşinci Metakarp Boyun Kırıklarının Kilitli Miniplak ile Fiksasyonu: Orta Dönem Sonuçlarımız 593

Depression Assessment in Patients With Hyperemesis Gravidarum 595

Dev Baziller Fusiform Anevrizma Kombine Tedavi Yaklaşımları 596

Dirençli Pruritis Ani Tedavisinde İntradermal Metilen Mavisi Uygulaması Deneyimlerimiz.....598

Dirsek Kırıklı Çıkıklarında Cerrahi Tedavi Sonuçlarımız 600

Dispepsi Nedeniyle Üst Endoskopi Yapılan Hastalarda Yaş ve Alarm Semptomlarının Endoskopi Bulgularına Etkisi.....603

Diyabetik Makula Ödemi Tedavisinde Topikal Nepafenak Kullanımı Sonrası Retinal Damar Çaplarındaki Değişimin İncelenmesi.....606

Diz Ağrısının Gözardı Edilmemesi Gereken Bir Sebebi: Pes Anserinus Tendino-Bursiti 608

Diz ve Total Kalça Protezi Uygulanan Hastalarda Sürekli Spinal ve Kombine Spinal-Epidural Anestezi Tekniklerinin Hemodinami ve Postoperatif Analjezi Üzerine Etkileri.....610

Ekstraperitonel Sezeryan, Hasta İcin Güvenli ve Konforlu Mu'613

Ekstrofi Kloaka ve Spina Bifida Tanılı Hastada Perioperatif Gelişen Komplikasyon; Olgu Sunumu 616

El Cerrahi Planlanan Hastalarda Aksiller Blok Sonrası Geç İntraoperatif Methemoglobinemi: Vaka Sunumu..... 618

Endometrial Karsinom: Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Deneyimi 620

Endoskopi Ünitesinde İşlem Öncesi Covid-19 Taraması Gerekli midir? 623

Epidural Anestezi Sırasında Oluşan Horner Sendromu..... 625

Epilepsi Sonrası Posterior Longitudinal Ligamanın Ossifikasyonuna Bağlı Akut Servikal Kord Yaralanması 627

Gartland Tip 3 Suprakondiler Humerus Kırığı Olan 12 Yaş Altı Çocuklarda Kapalı Redüksiyon ve Perkütan Pinleme ile Tedavi Sonuçları 630

Gastrik Cerrahi Öyküsü Olan Hastada İntestinal Bezoar Obstrüksiyonunun Endoskopi ile Tedavisi 633

Gebeliğin İntrahepatik Kolestazı: Tek Merkez Sonuçları..... 635

Genel Anetezi Altında Operasyon Planlanan Çocuk Hastaların Yakınlarının Anestezi ile İlgili Farkındalıklarının Değerlendirilmesi 637

Genel Cerrahi Asistanlarının Ameliyatlara Hazırlanırken Ameliyat Videosu İzleme Hakkındaki Tutumları 639

Geriatrik Distal Radius Kırıklarının Konservatif Tedavisi 641

Geriatrik Hastalarda Trokanterik Femur Kırıklarında USG Eşliğinde Femoral ve Siyatik Sinir Bloğu..... 643

Gonore Tedavisi Altında Gelişen Yutma Güçlüğü: İlaca Bağlı Özefajit :Pill Özefajit 646

Göz Kapağının Nadir Enfeksiyonlarından Olan Nekrotizan Fasiitin İmmunokompetan ve İmmunsupresif İki Farklı Hastadaki Klinik Seyri 648

Halluks Valgus Tedavisinde Scarf Osteotomisinin Tek Vida Tespit Sonuçlarımız 651

Humerus Kırıklarında İmplant Yetmezliği; Retrospektif 11 Vakanın Analizi ve Çift Plakla Tespiti 653

Idiopatik Ani İşitme Kaybı Olan Hastalarda Retina Sinir Lifi Tabakası Kalınlığındaki Değişimlerin Değerlendirilmesi 655

Idiopatik Granülomatöz Mastit Tedavisinde Etkili Bir Tedavi: Prolaktin İnhibitörleri 657

Ileri Anne Yaşında Spontan Overyan Hiperstimülasyonu Sendromu 658

Inaktif Tiroid Oftalmopatı Hastalarında in Vıvo Konfokal Mikroskopi Kullanılarak Langerhans Hücrelerinin Değerlendirilmesi 660

Inflamatuar Polibe Bağlı İnce Barsak İnvajinasyonu 663

Inkarsere Dev Rektal Adenom: Olgu Sunumu 664

Jinekolojik Acillerden Ektopik Gebelik: Kliniğimizdeki Olguların Retrospektif Analizi 665

Kahramanmaraş İlinde Nöral Tüp Defekti Olguları (2000-2018) 667

Karpal Tünel Sendromu Üzerine Klinik İstatistiksel Bir Çalışma 669

Kartagener Sendromu ve Situs İnversus Totalis Birlikteliğinde Tek Akciğer Ventilasyonu 672

Kateter Torakostomiye Sekonder Gelişen Kolon Perforasyonu 674

Kliniğimizde Dekompressif Kraniektomi Yapılan Hastaların Retrospektif Analizi 676

Koksidinya Tedavisinde Ultrason Eşliğinde Sakrokoksigeal Eklem Enjeksiyonu: Olgu Sunumu 678

Kol ve Ön Kol Defektlerinde Latissimus Dorsi Flep Kullanımının Sınırlamaları 680

Kolesistektomi Sonrası Safra Kesesinin Rutin Histopatolojik İncelemesi Gerekli Mi' 683

Kolesistektomiye Bağlı Safra Fistüllerinde Endoskopik Retrograd Kolanjiopankreatografinin Rolü 685

Kollum Femoris Kırıkları ve İntertrokanterik Femur Kırıklarında Artroplasti Sonuçlarının Değerlendirilmesi 689

Kolorektal Adenom ve Karsinomlarda İmmunohistokimyasal Cox-2, P53, Cd10 ve E-Cadherin Ekspresyonunun Tanısal Yararı 691

Kolorektal Kanser Taramasında Gaitada Gizli Kan (Ggk) Testine Güvenmeli Miyiz' 694

Konjenital Trakeaözofagial Fistülü Bulunan Yenidoğanda Anestezi Yönetimimiz 696

Koroner Arter Bypass Cerrahisinde Greft Olarak Kullanımı Planlanan Sol İnternal Mammarian Arterin Uygunluğunun Değerlendirilmesinde Preoperatif Renkli Dupleks Doppler Ultrasonografi İncelemesinin Rolü 698

Koroner Arter Bypass Greftleme Cerrahisinde Anestezi İndüksiyonunda Etomidat-Midazolam ve Ketamin-Midazolam Kombinasyonlarının Hemodinamik Etkilerinin Karşılaştırılması 700

Koroner Arter Cerrahisi Geçiren Hastalarda Anestezi İndüksiyonunda ve Sternotomi Sırasında Uygulanan Esmolol'ün Qt ve Qtc Süresine ve Stres Hormonları Üzerine Etkileri 703

Kraniyal Cerrahi Sonrası Geniş Dural Defekti Olan Olgularda Uzun Süreli Subgaleal Dren ile Takibin Bos Fistülü Gelişimini Önlemedeki Etkisi 706

Kristalize Fenol Pilonidal Sinüs Hastalığında Faydalı Bir Metod Mudur' **708**

Kriyopreserve Edilmiş Paratrioid Hücrelerinin Ototransplantasyonu ile Kalıcı Hipoparatrioidi Tedavisi **710**

Kronik Otitis Mediaya Bağlı Fasiyal Sinir Paralizisine Yaklaşım **713**

Kronik Otitis Media Hastalarında Sinüs Timpani Konfigürasyonu ile Supratubal Reses Arasındaki İlişkinin Yüksek Çözünürlüklü Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi **715**

Kulak Zarına Uzanan Porto Şarabı Lekesi Rekürren Otitis Medianın Nedeni Olabilir Mi? **717**

Künt Travmaya Bağlı Kolon Divertikül Perforasyonu **719**

Laparoscopic Gastrectomy for Gastric Cancer: A Low Volume Center Experience **722**

Laparoskopik Karaciğer Rezeksiyonları Deneyimimiz **724**

Laparoskopik Sleeve Gastrektomi Deneyimimiz: 15 Olgunun Retrospektif Analizi **726**

Lateral Ventrikül Atriyum Lezyonlarına İnterhemisferik Prekuneal Yaklaşım **728**

Levonorgestrelli Rahim İçi Sistemin Cinsel Fonksiyonlar Üzerine Etkisi **730**

Lokal Hipertermik İntraperitonel Kemoterapi Uygulamasında Büyüme Hormonu Kullanımının Kolon Anastomozu Üzerine Olan Etkisi **732**

Lomber Spinal Füzyon Cerrahisinde Topikal Vankomisin Kullanımının Dren Çekilme ve Hastanede Yatış Süresine Etkisi **734**

Management And Microbiological Profile of Microbial Keratitis in The Past Five Years **736**

Management of Massive Ovarian Mucinous Cystadenoma With Torsion in an Obese Young Woman 738

Masif Hemoptizi ile Gelen Bronş-Plevra Fistülizasyonu 740

The Effect of High Tibial Osteotomy on The Opposite Knee Oxford Knee Score and Short Form 36 Quality of Life Scales for the Diagnosis of Medial Gonarthrosis 742

Meme Ağrısı Şikayeti Olan Otuz Yaşın Altındaki Kadınlarda Meme Ultrasonu Gerekli Mi? 745

Metastatik Serviks Karsinomlu Hastada Bevacizumab Kullanımına Bağlı Izole Rektum Perforasyonu..... 747

Mide Kanseri Nedeniyle Ameliyat Edilen Hastalarda Serum Albümin Düzeyindeki Değişiklik Komplikasyonları Öngörür Mü? 749

Mide Kanserinde Tümör Boyutunun Lenf Nodu Tutulumu ve Perinöral İnvazyon ile İlişkisi..... 751

Nadir Görülen Bir Akut Apandisit Nedeni Olarak Tubülovillöz Adenom Olgu Sunumu ve Literatür Taranması 754

Nadir Görülen Servikal Yerleşimli Polimeli Vakası 756

Neoadjuvan Tedavi Öncesi Diagnostik Laparoskopi Yapılan Hastalarda Sitoredüktif Cerrahi ve Hipertermik İntraperitoneal Kemoterapi Uygulamamız..... 758

Neovasküler Tip Yaşa Bağlı Makula Dejenerasyonu'nda İntravitreal Bevacizumab Tedavisinin Retina Katmanlarına Etkisi..... 761

Nıftp'in (Papiller Benzeri Nükleer Özelliklere Sahip Noninvaziv Folliküler Tiroid Neoplazmı) İnce İğne Aspirasyon Sitopatolojisi 764

Oftalmoloji Pratiğinde Retinal Damarsal Hastalıkların Sıklığının Değerlendirilmesi: İki Yıllık Takip Sonuçları 767

Oksipitoservikal Fiksasyon: 8 Olgu Üzerinden Cerrahi Tekniğin İncelenmesi ve Kişisel Deneyim..... 769

Olgu Eşliğinde Mini Laparotomi ile Pull (Ponsky) Tekniği Kullanılarak Cerrahi Perkütan Gastrostomi Uygulaması 771

Omuz Eklemi İmpingement Sendromunun Konservatif Tedavisinde Lokal Steroid Enjeksiyonu ve Trombositten Zengin Plazma Yöntemlerinin Etkinliklerinin Değerlendirilmesi..... 773

Optik Koherens Tomografi Anjiyografisi Kullanılarak Diyabetik ve Sağlıklı Katılımcılarda Makula Akış Alanı ve Retina Damar Yoğunluğunun Analizi 775

Osteoporotik Vertebra Korpus Fraktürlerinde Perkutan Vertebroplastinin Etkinliği..... 778

Our Endoscopic Surgical Approach Results in Non-Invasive Fungal İnfections of the Maxillary Sinus 779

Özofagus Kanserinde Cerrahi Tedavi Deneyimimiz..... 781

Pandemi Döneminde Rejyonal Anestezinin Onkolojik Cerrahide Etkin Kullanımı; Üçü Bir Arada Total Mezokolik Rektum Rezeksiyonu, Kolesistektomi, Abdominal Herni Onarımı 783

Pandemi Döneminde Yoğun Bakım Ünitesinde Parkinson Hastalarının Klinik Özellikleri..... 786

Parastomal Hernide Acil Tedavi..... 787

Paratiroit Sintigrafisi ile Boyun Ultrasonografisinin Paratiroit Adenomlarını Lokalize Etmesindeki Başarısına Etki Eden Faktörler 789

Parotidektomi Sonuçlarımızın Retrospektif Analizi..... 792

Perianal Apse ile İlgili Klinik Sonuçlarımız..... 794

Periferik İskemi Reperfüzyon Hasarının Uzak Organlar Üzerine Etkisi ve Bu Etkinin Önlenmesinde Kalsiyum Dobesilat ve Klopidogrelin Etkinliğinin Araştırılması 797

Perikardial Kist: Nadir Bir Olgu 800

Persiste Kloakayı Taklit Eden İmperfore Himen Olgusu..... 801

Pilonidal Sinüs Tedavisinde Kristalize Fenol Uygulanması 803

Pilonoidal Sinüs Hastalığında Primer Orta Hat Kapama Sonuçları. 804

Are Plantar Fasciitis And Lower Extremity Venous Failure And 25 (OH) D Vitamin Deficiency Together? 806

Popliteal Arter Embolisine Bağlı İskemik Ağrının Tedavisinde Psoas Kompartman Bloğu: Vaka Sunumu. 809

Port Kateterinin Nadir Bir Komplikasyonu : Spontan Kardiyak Yerleşim..... 811

Postdural Ponksiyon Baş Ağrısı Yönetiminde Yeni Farmakolojik Yaklaşım: Olgu Sunumu..... 813

Premium Göziçi Lensi Uygulanan Hastalarda Epiretinal Membran Cerrahisinin Zorlukları ve Sonuçları 815

Primer Akciğer Adenokarsinomu ile Skuamöz Hücreli Karsinom Ayırımında ve Akciğerin Metastatik Adenokarsinomlarında P40, P63, MAdL ve TTF-1'in Rolü 817

Primeri Bilinmeyen Kemik Metastazları; Retrospektif Analiz.. 820

Pterjium ve Pinguekulası Olan Hastalarda Demografik Özelliklerin ve Semptom Varlığının Değerlendirilmesi 822

Quality of Life in Patıents Wıth Multiple Sclerosis in 824

Osijek – Baranja Country 824

Rivoraksaban Kullanılan Derin Ven Rombozlu Hastalarda Spontan Hematom Oluşması ve Yaklaşım 826

Rotator Manşet Tamirinde Tam Artroskopik ve Mini Açık Cerrahi Yöntemlerin Karşılaştırılması 827

Sağ Ana İliyak Arter Endovasküler Stent Greftleme Sonrası Sağ Süperfisiyal Femoral Arterin Akut Oklüzyonu: Olgu Sunumu. 830

Semptomatik Abdominal Aort Anevrizmalarının Tedavisi ve Komplikasyonlar 832

Senil Kataraktı Olan Hastalarda Psödoeksfoliasyon Sendromunun Prevalansı ve Olası İlişkileri..... 835

Sezaryen Operasyonlarında Spinal Anestezide Kullanılan İki Farklı Düşük Doz Bupivakainin Anestezi Kalitesi ve İntraoperatif Hemodinamiye Olan Etkilerinin Karşılaştırılması 837

Sezaryende Anestezi Uygulamaları Konusunda Bilgi Kaynağı Olarak Youtube 839

Silostazol Etken Maddesinin Anjiogenik Etkilerinin Araştırılması 842

Smoking or Genetic Has the Role in Metastasis in Colon Cancer' 844

Son Dekatta, Sosyal Medyada ve Akademik Dünyada Diabetik Retinopatiye Olan İlginin Karşılaştırılması: Altmetrik Skor Analizi..... 846

Spinal Dejenaratif Hastalıklarda Anterior Servikal Revizyon Cerrahisi: Uzun Dönem Sonuçlar..... 849

Spontan İntraserebral Hematom Hastalarında Cerrahi Tedavi Sonuçlarının Değerlendirilmesi..... 852

Spontan Safra Yolu Perforasyonu: Nadir Bir Akut Batın Nedeni. 854

Sport and Heart..... 856

Subakut Dönem Savaş Yaralanmalarının Yönetimi: 150 Olgunun Gözden Geçirilmesi 858

Talep Eden Her Hastada İmplant Çıkarımı Yapalım mı? 861

Talus Kırığı Nedeniyle Tedavi Edilen Hastaların Klinik Sonuçları 863

Tek Doz Oral Flurbiprofen Sonrası Gelişen Anaflaksi: Olgu Sunumu ve Literatür Taraması 865

Term Gebelikte Herhangi Bir Komplikasyon Olmaksızın Spontan Fundal Uterin Rüptür 867

Testis Tümörleri: 3 Yıllık Retrospektif Çalışma 869

The Relationship of Clinical and Laboratory Parameters With Pregnancy Results in Patients With Early Membrane Rupture 871

Tiroid İnce İğne Aspirsyon Biyopsisi Nondiagnostik Olan Tiroid Nodüllerinde Malignite Görülme Oranı ve İlişkili Faktörlerin Değerlendirilmesi 873

Tiroidektomi Yapılan Hastalarda Postoperatif Hipokalsemi Sıklığı ve İlişkili Faktörlerin Değerlendirilmesi 876

Total Diz Artroplastisi Sonrası Uzayan Yara Yeri Akıntısı Nedeni ile Cerrahi Uygulanan Hastalarda Ameliyat Sonrası Vakum Cihazı Destekli Antibiyotikli Yıkama Uygulamalarımızın Klinik Sonuçlara Katkısı 879

Total Diz Protezi Yapılan Bir Hastanın Günlük Aktiviteler Esnasında Tibiasında Meydana Gelen Değişiklikler: Bir Sonlu Eleman Analizi..... 882

Total Larenjektomi Yapılan Hastalarda Ses Rehabilitasyonu Sonuçlarımız 885

Transrektal Usg ile Yapılan Prostat Biyopsisinde Periprostatik Sinir Blokajına Ek Olarak Uygulanmış İki Analjeziğin Vas ve Memnuniyet Anketi ile Karşılaştırılması 888

Travma Sonrası Orta Hat Epidural Hematomu Nedeniyle Ameliyat Edilen Hastaların Klinik Sonuçları 891

Triküspid Kapağa Modifiye de Vega Anuloplasti Yapılan Hastaların Erken ve Geç Dönem Klinik ve Ekokardiyografik Sonuçları 894

Troklear Morfoloji ile Kondromalazi Patella Arasındaki İlişki 896

Tromboze Hemoroidlerde Tedavi Seçimi 899

Türkiye' de Yoğun Bakım Uzmanlarının H-Indexlerinin Scopus İndexlerine Göre Taranması 901

Üçüncü Basamak Yoğun Bakımda Aspirasyon Pnömonisi Gelişen Olgularımız 904

Unilateral Percutaneous Kyphoplasty in Thoracolumbar Compression Fractures 906

Urodynamic Examination and Pressure Flow Study Findings of Patients With Bladder Pain Syndrome: The Single Institution Results 908

Ürotelyal Karsinomlarda Mikropapiller ve Sarkomatoid Morfolojinin Her-2 Ekspresyonu ile İlişkisi..... 910

Vaginal Cellular Angiofibroma Mimicks Anterior Vaginal Prolapse 912

Vaginal Paraüretral, leiomyom Vajinal Yaklaşımla Başarıyla Eksize Edildi: Olgu Sunumu 914

Varikosel Dereceleri Arasında Sperm Vitalite ve Morfolojilerin Karşılaştırılması 916

Variköz Ven Patogenezinin Kollajen Liflerle İlişkisi Nedir' 919

Yaşlı Hastalarda Ayrılmamış Femur Boyun Kırıklarına Yaklaşım; Tespit Mi' Protez Mi' 921

Yeni Yaralanma Suçlarının Adli Tıp Açısından Değerlendirme Rehberinin Göğüs Cerrahisi Branşıyla İlgili Getirdiği Yenilikler 923

Yoğun Bakım Hasta Profilinin Tanı, Prognoz ve Mortalite Açısından Karsılaştırması:1 Yıllık Retrospektif Çalışma 925

Yoğun Bakım Hastasında Tesadüfen Tespit Edilen Pnömoperitoneum ve Tanısal Laparotomi: Vaka Sunumu ve Literatür Değerlendirmesi 927

Yoğun Bakım Ünitesinde Perkütan Endoskopik Gastrostomi Açılan Hastaların Klinik Özellikleri 929

Yoğun Bakım Ünitesindeki Hastaların Yatışı Esnasındaki Karaciğer ve Böbrek Fonksiyon Testlerinin Klinik Sonuçlarla İlişkisi 931

Yoğun Bakımda Tedavi Edilen ve Periferik Dolaşım Bozukluğu Gelişen Hastalarda İloprost İnfuzyonu Sonrası İskemi Değerlendirilmesi 933

Florozisli Ratların Böbrek Dokusunda Vit E ve Vit C Uygulamasının Nekrotik Yolağa Etkisi 934

Kedilerin Tüberkülozisine Güncel Yaklaşım 936

Köpek Demodikozisinde Genel Tanı ve Tedavi Yöntemleri 938

Niğde Mezbahasında Kesilen Koyunlarda Neospora Caninum ve Anaplasma Ovis Antikorlarının Araştırılması 940

Ratlarda İntraabdominal Adezyonların Önlenmesinde Karboksimetilselüloz, Meloksikam ve Vitamin E'nin Etkisi 942

Termik Santral Bölgesinde Yetiştirilen Kangal Irkı Koçlarda Bazı Spermatolojik Parametrelerin Belirlenmesi 945

The Ameliorative Effect of Berberine on Some Oxidant-Antioxidant and Cytokine Levels in Rats With Bortezomib Induced Brain Injury 947

Interaction of Novel Bridged Heteronuclear Zn(II)-L-Cu(II) Complexes With Some Biological Relevant Nucleophiles 949

İdiopatik Erişkin İleo-çekal İnvajinasyonda Başarılı Laparoskopik Deinvajinasyon 951

Holistic Approach in Physicaltherapy 954

Persiste Kloakayı Taklit Eden İmperfore Himen Olgusu..... 956

Bimalleolar Eşdeğeri Supinasyon Eksternal Rotasyon Tip 4 Lateral Malleol Kırıklarında Deltoid Ligaman Onarımı ile Sadece Sindesmoz Vida Uygulamasının Postoperatif Fonsksiyonel Sonuçlarının Karşılaştırılması 958

Presentation ID/Sunum No= 349

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Primer Santral Sinir Sistemi Lenfomalarına Genel Bir Bakış

Exp. Dr. Tahsin Ülgen[1]
[1]*University of Health Sciences İzmir Bozyaka Education and Research Hospital*

Özet

Giriş: Primer Santral Sinir Sistemi Lenfomaları (PSSL), vücutta başka bir organda primer odak olmadan beyin, orbita, omurilik ve (BOS) beyin omurilik sıvısıyla sınırlı, ekstra nodal Hodgkin dışı lenfoma'nın çok nadir görülen bir şekli olarak tanımlanmıştır. PSSL'ları diğer beyin tümörlerinden farklı olarak, genelde hem radyoterapiye hemde kemoterapiye olumlu cevap verir, ancak santral sinir sistemi dışındaki lenfomalarla karşılaştırıldığında hayatta kalma şansı daha düşüktür. PSSL yüksek dereceli Hodgkin dışı B hücreli neoplazm, çoğunlukla büyük hücreli yada immünoblastik tiptir. Beyinde, leptomeninks'te, omurilikte veya gözlerde ortaya çıkabilir, belirğin olarak CNS ile sınırlı kalır; ve çok nadiren sinir sisteminin dışına yayılır. PSSL'larının tüm ekstra nodal lenfomalar içinde görülme sıklığı yaklaşık olarak %2 civarındadır. Son 2-3 dekatta yıllar içerisinde bir artış eğilimi gösterdiği bilinmektedir. Merkezi sinir sistemi içindeki oranları %1'lerden %5 kadar artış gösterdiğini bildiren yayınlar vardır. Temel olarak bu artışın nedenlerine bakıldığında AİDS'e ve transplantasyon hastalarında kullanılan immünsüpressör ilaçlara bağlanmaktadır. Kortikosteroid tedavisi alan hastalarda lenfomalar hızla ortada kaybolabilmektedir, bu yüzden hayalet hücreli tümör veya kaybolan tümör olarak adlandırılmıştır. Amaç: PSSL'larına genel bir bakış yaparak başvuru şikayeti, tümör lokalizasyonu ve radyolojik özelliklerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Sağlık Bilimleri Üniversitesi İzmir Bozyaka Egitim Araştırma Hastanesinde 2013 ile 2019 tarihleri arasında Beyin Cerrahi Kliniğinde PSSL nedeniyle tanı konan hastalar

değerlendirmeye alınmıştır. Bulgular: Klinigimizde 13 hasta opere edilmiş olup bunların 5'i Erkek, 8 'i kadındır. Olgular 47-76 yaş aralığında ve ortalama yaş 63.1 saptanmıştır. Bu hastaların hiçbirinde Santral Sinir sistemi dışında tutulum saptanmamıştır. Bir hasta renal transplantasyon nedeniyle immunsüpressör kullanmaktaydı. Tümör Lokalizasyonuna bakıldığında 1 hastada talamusta, 6'sı paryetal bölgede, 2 si temporal, 1 ventrikul içi,1 putaminal, 2'si frontal bölgede saptanmıştır. Başvuru şikayeti olarak hemiparezi, monoparezi, baş ağrısı, baş dönmesi, dengesizlik, konuşmada zorluk, yürüme güçlüğü, nöbet geçirme, bilinç ve oryantasyon bozuklukları görülmüştür. Beyin MRG'lerde diffüzyon kısıtlığı, kolin pikinde yükselme, ve perfüzyon artışı dikkati çekmiştir. Hastalar kraniotomi yoluyla ve nöronavigasyon eşliğinde gros total tümör rezeksiyonu yapılmıştır. Peroperatif ek nörodefisit saptanmadı. Patolojik incelemede Diffüz Büyük B Hücreli Lenfoma saptandı. Tüm hastalar postoperatif Onkoloji tarafından Radyoterapi ve Kemoterapiye yönlendirildi. Tartışma ve sonuç: PSSL'larının %95'ten fazlası diffüz B hücreli lenfomalar olup en sık görülen tiptir. Bizim olgularımızdaki tüm hastaların patolojiside B hücreli diffüz lenfoma olarak saptandı. Bir olguda renal transplant yapılması nedeniyle immün süppresör kullanmaktaydı. İntrakranyal kitle saptanan hastalarda kortizon verilirken PSSL lenfoma şüphesi varsa her zaman akılda tutulmalı ve tümörün kaybolabileceği göz önünde bulundurulmalıdır. Preop kitlesi olan hastaların radyolojik ve klinik özellikleri göz önünde bulundurularak PSSL akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: PSSL, Hayalet tümör, MRG

An Overview of Primary Central Nervous System Lymphomas

Abstract

Primary central nervous system lymphoma (PCNSL) is defined as a rare form of extra nodal non-Hodgkin lymphoma, which is confined to brain, orbit, spinal cord and cerebrospinal fluid without evidence of a primary focus elsewhere in the body. Unlike other brain tumors, it often has a favorable response to both chemotherapy and radiation therapy, but compared with lymphomas outside the CNS, survival is usually inferior. PCNSL high-grade non-Hodgkin B-cell neoplasm,usually large cell or immunoblastic type. It originates in the

brain, leptomeninges, spinal cord, or eyes; typically remains confined to the CNS; and rarely spreads outside the nervous system. Patients were operated at the Health Sciences University Izmir Bozyaka Education and Research Hospital, between 2013 and 2019, due to PSSL, 13 patients were between the ages of 47-76, 5 of them were male, 8 were female, and the average age was 63.1. There is no involvement other than the Central Nervous system. One patient was using an immunosuppressor due to renal transplantation. When tumor localization was examined, it was found in the thalamus in 1 patient, in the parietal region in 6 patients, in the temporal region in 2 patients, in the ventricle in 1 patient, in the putaminal region in 1 patient, and in the frontal region in 2 patients. Hemiparesis, monoparesis, headache, dizziness, imbalance, difficulty speaking, walking difficulties, seizures, consciousness and orientation disorders were observed as complaints at presentation. Diffusion restriction, increased choline peak, and increased perfusion were noted in brain MRIs. The patients underwent gross total tumor resection via craniotomy and with neuronavigation. No additional peroperative neurodephicitis was detected. Diffuse Large B Cell Lymphoma was detected in the pathological examination. All patients received postoperative Radiotherapy and Chemotherapy. Considering the radiological and clinical features of patients with preoperative mass, PSSL should be kept in mind.

Keywords: Primary Central Nervous System Lymphomas

Presentation ID/Sunum No= 275

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Atipik Küçük Asiner Proliferasyonu ile C-Myc İmmünohistokimya Arasındaki İlişki

Dr. Cumhur Selçuk Topal[1]
[1]*TC Sağlık Bakanlığı Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş: Adenokarsinom özelliklerine sahip küçük atipik bez odaklarını gösteren prostat biyopsi örnekleri, atipik küçük asiner proliferasyon (ASAP) olarak adlandırılır. Amaç: Transrektal ultrason (TRUS) eşliğinde yapılan biyopsilerde ilk biyopsi tanısı ASAP olan vakalarda C-myc immünohistokimyasal boyama ile tekrarlanan TRUS biyopsilerinde benign, ASAP ve karsinom (Ca) tanıları arasındaki ilişkiyi araştırmak. Çalışma Tasarımı: Retrospektif kesitsel çalışma Yöntem: Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 2010-2016 yılları arasında yapılan ilk TRUS biyopsisinden ASAP tanısı alan toplam 99 hasta çalışmaya dahil edildi. C-myc immunohistokimyasal boyama yapıldı ve sonuçlar değerlendirildi Bulgular: C-myc (-) vakalarda, benign oranı C-myc (+) vakalardan önemli ölçüde daha yüksekken; C-myc (+) vakalarda ASAP ve Ca oranları C-myc (-) vakalarından anlamlı olarak daha yüksek bulundu. Sonuçlar: Bu çalışma, ilk biyopsiden ASAP tanısı alan vakalara uygulanan C-myc immünoreaktivitesinin tekrarlanan biyopsilerde benign, ASAP ve karsinom tanısı arasında ilişkiyi ortaya koymuştur. Bu sayede ASAP tanısı nedeni ile takip edilen hastalarda; takip süresi ve biyopsi tekrarı kararında yararlı olabileceğini göstermiştir

Anahtar Kelimeler: ASAP, C-Myc, İmmunohistokimya

Presentation ID/Sunum No= 274

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Behçet Hastalığında Uyarılma Potansiyeli (UP) ve Elektrodermal Aktivite (EDA) Değişiklikleri

Mustafa Arslan[1], Meral Aşçıoğlu[1], Cem Süer[1], Çiğdem Özesmi[1], Murat Borlu[2], ÖzcanAşçıoğlu[2], Abdülhakim Coşkun[3], Ali Saffet Gönül[4], Emel Köseoğlu[5]

[1]*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi, Fizyoloji Anabilimdalı, Kayseri*
[2]*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi, Dermatoloji Anabilimdalı, Kayseri*
[3]*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi, Radyoloji Anabilimdalı*
[4]*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi, Psikiyatri Anabilimdalı*
[5]*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi, Nöroloji Anabilimdalı*
**Corresponding author: Mustafa Arslan*

Özet

Giriş: Behçet Hastalığında kognitif fonksiyonlar ve uyanıklık düzeyindeki değişikliğin belirlenmesi, dolayısıyla uyarılma potansiyeli(UP) ve elektrodermal aktivite(EDA) kayıtlarının subklinik lezyonların araştırılmasında ve tedavinin yönlendirilmesinde kullanılabilirliğine açıklık getirilmesi amaçlanmıştır. Materyal ve metot: Yaşları 21-43 arasında olan 15 Behçet olgusu (5 erkek,10 kadın) ve kontrol grubunu oluşturmak üzere aynı yaş grubundan 15 sağlıklı gönüllü üzerinde gerçekleştirilmiştir. Çalışmaya alınan kişiler; psikiyatrik, nörolojik, radyolojik ve odyolojik açıdan değerlendirilip, psikiyatrik ve nörolojik bozukluğu ve işitme kusuru olmayan, MRI'da beyinde lezyon belirlenmeyen kişiler araştırmaya dahil edilmiştir. EEG-UP kayıtları Ag-AgCI elektrotlar kullanılarak internasyonal 10-20 sistemine göre Fz, Cz, P3 ve P4 bölgelerinden alınmıştır. Kayıt sırasında kişi kayıt sistemi dışında sesten izole bir odada hareketsiz oturtulmuş, gözlerini açık tutup bir noktaya sabitlemesi istenmiştir. Uyaran modeli olarak standart ODDBALL paradigması uygulanmıştır. İşitsel uyaran başa yerleştirilen bir kulaklık aracılığıyla

her iki kulağa birden 70 dB' lik ses şiddeti seviyesinde uygulanmıştır. Nadir verilen (%20 oranında) hedef uyaran 2000 Hz tonda, sık olan (%80 oranda) standart uyaran ise 1000 Hz tonda ve uyaranlar arası 2 saniye olacak şekilde bir uyaran modeli kullanılmış ve subjelerin nadir gelen uyaranları sayması istenmiştir. Bulgular: Behçet olgularında hedef uyarana karşı elde edilen P300 bileşenlerinin latans değerleri Fz, Cz, P3 6 ve P4 bölgelerinde kontrol grubu değerlerine göre anlamlı düzeyde bir uzama gösterirken, genlik değerleri de çalışılan kayıt bölgelerinde kontrol grubu değerlerine göre anlamlı olarak azalmıştır. Benzer şekilde; Behçet hastalarının N1 latansı için Fz, Cz, P4 bölgelerinde, P2 latansı için Fz, Cz, P3 bölgelerinde, N2 latansı için Fz, Cz, P3, P4 bölgelerinde anlamlı bir uzama belirlenmiştir. Değerlendirilen UP bileşenlerinin genlikleri için Behçet hastaları ile kontrol grubu bireylerin değerleri karşılaştırıldığında sadece P2 genliğinin tüm kayıt bölgelerinde Behçet hastalarında anlamlı düzeyde azaldığı belirlenmiştir. Tartışma: Çalışmamızda, Behçet hastalarının P300 latansındaki uzama ile birlikte, P300 genliğindeki azalımının istatistiksel anlamlılık göstermesi; OİP'li P300 bileşeninin Behçet hastalığında subklinik lezyonların belirlenmesi için nörofizyolojik bir parametre olarak kullanılabileceğini düşündürmüştür.

Anahtar Kelimeler: Behçet Hastalığı, Uyarılma Potansiyeli, P300, Elektrodermal Aktivite

Presentation ID/Sunum No= 430

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Candida Türlerinin Tanımlanmasında Kullanılan Farklı Yöntemlerin Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Tuğba Kula Atik[1], Prof.Dr. Mustafa Özyurt[2]
[1]*Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Mikrobiyoloji A.D*
[2]*İstanbul Demiroğlu Bilim Üniversitesi Tıbbi Mikrobiyoloji A.D*

Özet

Amaç: Son yıllarda, Candida spp. ve diğer maya mantarlarının neden olduğu mantar enfeksiyonları daha sık gözlenir olmuştur. Candida türlerinin neden olduğu enfeksiyonların tedavisinin belirlenmesinde etkenin tür düzeyinde tanımlanması çok önemlidir. Bu çalışmada Candida türlerinin tanımlanmasında kullanılan kromojenik besiyeri ile birlikte konvansiyonel mikolojik yöntemleri ve otomatize identifikasyon sistemini karşılaştırmak amaçlanmıştır. Yöntem: Sultan Abdülhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesi Tıbbi Mikrobiyoloji Laboratuvar'ına 2013-2015 yılları arasında gönderilen çeşitli klinik örneklerden izole edilen, koloni morfolojisi ve mikroskobik görünümü ile maya olduğu düşünülen tüm izolatlara germ tüp testi uygulandı, kromojenik besiyerine (HiCrome Candida Agar, HiMedia Laboratories, Hindistan) ve "Dalmau" yöntemiyle mısır unu/tween-80 agara (Cornmeal agar, BD, ABD) ekim yapıldı. İzolatların kromojenik besiyerinde oluşturduğu renk, koloni morfolojisi ve mısır unu/tween-80 agardaki mikroskobik morfolojileri değerlendirildi. Eş zamanlı olarak identifikasyon için otomatize identifikasyon sistemi (VITEK2, bioMérieux, Fransa) de kullanıldı. Yöntemler uyumluluk açısından karşılaştırıldı. Bulgular: Çalışmaya 145 hastanın çeşitli klinik örneklerinden izole edilen toplam 171 izolat dahil edildi. C. albicans'ı diğer Candida türlerinden ayırmada mısır unu/tween-80 agar ile kromojenik besiyeri arasında %98.8 ($p<0.001$) uyum gözlendi. C. albicans'ı diğer Candida türlerinden ayırmada mısır

unu/tween-80 agar ile otomatize identifikasyon sistemi arasında %88.1 (p<0.001); kromojenik besiyeri ile otomatize identifikasyon sistemi arasında %89.3 (p<0.001) uyum gözlendi. C. albicans'ı diğer Candida türlerinden ayırmada mısır unu/tween-80 agar ile otomatize identifikasyon sistemi ve kromojenik besiyeri ile otomatize identifikasyon sistemi arasındaki uyum etken izolasyonunun yapıldığı idrar, kan ve doku-yara için ≥%81 iken balgam için %61.5 (p<0.001) olarak saptandı. Sonuç: Konvansiyonel yöntemler, uygulama kolaylığı ve maliyet etkinliği nedeniyle özellikle de kaynakları kısıtlı olan ülkeler için hala referans yöntemler olarak değerlendirilmektedir. Kromojenik besiyerleri ve otomatize identifikasyon yöntemleri ise yüksek oranda saptanan uyum yüzdeleri ile hızlı identifikasyonda mükemmel alternatif yöntemler olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak çalışmamızda solunum yolu örneklerinde saptanan uyum düşüklüğü nedeniyle solunum yolu örneklerinden izole edilen Candida türlerinin identifikasyonunda konvansiyonel yöntemlerin gerekliliği mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Candida Albicans, Kromojenik Besiyeri, Konvansiyonel Yöntem, Otomatize İdentifikasyon Sistemi

The Comparison of Different Methods Used in Identification of Candida Species

Abstract

Objective: The fungal infections caused by Candida species and the other types of fungi are observed more frequently in recent years. In this study, we aimed to compare chromogenic broths, conventional mycological methods and automised identification systems in identification of Candida species. Method: All the isolates from various clinical samples sent to Sultan Abdülhamid Han Training and Research Hospital Medical Microbiology Laboratory between 2013-2015, that were suspected as a Candida according to colony morphology, were performed germ tube test, inoculated in to chromogenic media (HiCrome Candida Agar, HiMedia Laboratries, India) and inoculated in cornmeal/tween 80 agar (Cornmeal Agar, Beckton Dickkinson BD, USA) with “Dalmau method”. Moreover automised identification system (VITEK 2, Biomerieux, France) were used simultaneously. The methods were compared for compatibility.

Results: A total of 171 isolates obtained from various clinical samples of 145 patients were included in the study. 99,8% (p<0,001) corrolation was observed in differentiating Candida albicans from other Candida species with cornmeal/tween 80 agar and chromogenic media. 88,1% (p<0,001) corrolation was observed in differentiating Candida albicans from other Candida species with cornmeal/tween 80 agar and automised identification system and 89,3% (p<0,001) with chromogenic media and automised system. The corrolation (compliance) of discrimination of Candida albicans from other species with the cornmeal/tween 80 agar and automised systems and with chromogenic media and automised system was >81% in urine, blood and tissue-wound samples, however it was 61,5% (p<0,001) in sputum samples. Conclusion: The easily applied and cost effective conventional methods are still reference methods for countries having limited health care budgets. The chromogenic media and automised identification systems are alternative methods having high ratios of corrolation and rapid identification capacity. However, due to the low corrolation ratios in respiratory tract specimens in our study, conventional methods'usage must be considered in identification of Candida species in respiratory tract specimens

Keywords: Candida Albicans, Chromogenic Media, Conventional Method, Automised Identification System

Presentation ID/Sunum No= 460

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Comparison of Two Pre-Analytical Methods for Flow Cytometric Evaluation of Lymphocyte Subsets

Assoc. Prof. Dr. Mustafa Erinç Sitar[1], Asst. Prof. Dr. Yaprak Dönmez Çakıl[2]

[1]Maltepe University Faculty of Medicine Department of Clinical Biochemistry

[2]Maltepe University Faculty of Medicine Department of Histology and Embryology

Özet

Lenfosit alt kümelerinin akım sitometri ile değerlendirmesi, rutin klinik laboratuvarlarda yaygın olarak uygulanan bir prosedürdür. Akım sitometri lösemiler, lenfomalar, miyelodisplastik sendromlar ve diğer immün yetmezlikle ilişkili hastalıkların tanı ve takibi için sıkça kullanılan bir araçtır. Metot optimizasyonu ve doğrulama, klinik laboratuvar ölçümleri için kritik öneme sahiptir. İnsan örnekleri için metot optimizasyonu ile ilgili birçok çalışma olsa da, deney hayvanlarında bu konudaki çalışmalara güncel literatürde nadiren rastlanmaktadır. Bu çalışmada lenfositlerin akım sitometrisi ile analizinden önce eritrositlerin uzaklaştırılması için iki farklı yöntemin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Lenfosit izolasyonu için 19 aylık dişi Wistar bir sıçanından iki adet tam kan örneği alındı. İlk yöntem, Histopaque (1.077 g / mL, Sigma) ile yoğunluk gradyan santrifüjü metodunu içeriyordu. Bu yöntemde "buffy coat" tabakası plazma ve Histopaque arasından süpürülmeyle dikkatlice toplandı. İkinci yöntem ise bir lizis tamponu kullanılarak (BD FACS Lysing solüsyonu) ile eritrositlerin lizisini içermekteydi. Her iki metod ile elde edilen peletler,% 1 fetal sığır serumu içeren fosfat tamponlu salin içinde seyreltildikten sonra uygun antikorlar ile inkübe edildi. Her iki yöntem için de boyama özgüllüğünü sağlamak için izotip kontroller kullanıldı. Eritrositlerin lizis veya yoğunluk gradyanı santrifüjü ile ortamdan

çıkarıldığı her iki metotun da T (CD3 + hücreleri), B (CD45RA +), NK (CD161a +) lenfositleri ve T lenfosit alt kümelerinin (CD3 +/CD4 + ve CD3 +/CD8 +) benzer yüzdeler olarak bulundu. Her iki yöntemin de sıçan tam kanının immünofenotiplendirilmesi için kullanılabileceğini gösterildi.

Anahtar Kelimeler: Akım Sitometri, Pre-Analitik Optimizasyon, Sıçan Tam Kanı

Comparison of Two Pre-Analytical Methods for Flow Cytometric Evaluation of Lymphocyte Subsets

Abstract

Flow cytometric evaluation of lymphocyte subsets is a commonly performed procedure in routine clinical laboratories. It is an established tool for the diagnosis and follow-up of leukemias, lymphomas, myelodysplastic syndromes, and other immune deficiency-related diseases. Method optimization and validation are of critical importance for clinical laboratory measurements. Even there are many studies related to these concerns for human specimens, experimental animal studies are scarce in current literature. We aimed to evaluate two different methods for the removal of erythrocytes prior to analysis of lymphocytes by flow cytometry. Two whole blood samples from a 19 months old female Wistar rat were obtained for lymphocyte isolation. The first method involved density gradient centrifugation with Histopaque (density: 1.077 g/ mL, Sigma). Buffy coat was carefully collected by sweeping the layer between the plasma and Histopaque. The second method involved lysis with a commercial lysis buffer (BD FACS Lysing solution). Obtained pellets were incubated with the antibodies diluted in phosphate-buffered saline containing 1% fetal bovine serum. Isotype controls were used to ensure the staining specificity for both methods. We found out similar percentages of T (CD3+ cells), B (CD45RA+), NK (CD161a+) lymphocytes and T lymphocyte subsets (CD3+/ CD4+ and CD3+/CD8+) when erythrocytes were removed by lysis or density gradient centrifugation. We demonstrated that both methods may be used for immunophenotyping of the rat whole blood.

Keywords: Rat Whole Blood, Flow Cytometry, Pre-Analytical Optimization

Presentation ID/Sunum No= 270

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covid 19 Pandemisinde Antioksidantların Rolü

Prof.Dr. Halit Demir[1], Researcher Raci Kaçmaz[2]
[1]*Van YYÜ Fen Fakültesi Kimya ABD*
[2]*Van İl Sağlık Müdürlüğü*

Özet

Birçok ülkede hızlı bir şekilde yayılan, Şiddetli Akut Solunum Sendromu Coronavirüs 2 (SARS-CoV-2) 'nin neden olduğu Covid-19 hastalığı, 11 Mart 2020'de Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) tarafından pandemi olarak ilan edilmiştir. Covid-19 hastalığı, ülkelerin sağlık sistemleri ve ekonomileri için tehdit oluşturmaktadır. Covid-19, konak hücre reseptörü olarak solunum sisteminde alveolar makrofaj, monosit ve epitel hücrelerinde bulunan Anjiyotensin Dönüştürücü Enzim 2 (Angiotensin-Con-verting Enzyme 2, ACE 2)'ye bağlanarak endositoz ile hücre içine alınır. Burada replikasyona uğrayan virüs, hücre içinden salınır ve başka hedef hücreleri enfekte eder. Yapılan çaışmalarda, Covid-19 hastalarında klinik seyrin kötüleşmesine sebep olan sitokin fırtınasının antioksidan ajanlar ile rahatlatılabileceği bildirilmiştir. Covid-19 hastalığını kesin olarak önleyebilen veya tedavi edebilen herhangi bir ilaç bulunmadığından, Covid-19 tedavisi için şu anda onaylanmış herhangi bir ilaç veya başka bir terapotik madde olmadığından, bağışıklık sistemin aktif ve güçlü tutulması, hastalıktan korunmak ve hastalığı yönetmek açısından hayati önem taşımaktadır. Bağışıklığın güçlendirilmesinde ve sağlığın korunmasında en önemli etken; makrobesinler yönünden yeterli ve dengeli, mikrobesinler yönünden zengin optimal bir beslenmedir. Deneysel araştırmalar, antioksidan vitaminlerin (A, C ve E), omega-3 yağ asitleri, pre/probiyotikler ve eser elementlerin (çinko, selenyum) insan bağışıklık sistemini desteklemede ve enfeksiyon riskini azaltmada kilit rolleri olduğunu göstermiştir.

Bu çalışmada, Covid-19 enfeksiyonunu önleme ve tedavisi açısından bağışıklık sisteminde önemli olan antioksidan maddelerin rolü incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Covid 19, Bağışıklık Sistemi, Antioksidant Enzimler, Vitaminler, Mineraller

The Role of Antıoxidants in the Covid 19 Pandemic

Abstract

Covid-19 disease caused by Severe Acute Respiratory Syndrome Coronavirus 2 (SARS-CoV-2), which has spread rapidly in many countries, was declared as a pandemic by the World Health Organization (WHO) on March 11, 2020. Covid-19 disease poses a threat to the health systems and economies of countries. Covid-19 is taken into the cell by endocytosis by binding to Angiotensin Converting Enzyme 2 (Angiotensin-Con-verting Enzyme 2, ACE 2), which is found in alveolar macrophage, monocyte and epithelial cells in the respiratory system as a host cell receptor. Here the replicated virus is released intracellularly and infects other target cells. Studies have reported that the cytokine storm that causes the clinical course of Covid-19 patients to deteriorate can be relieved with antioxidant agents. Since there is no drug that can definitively prevent or treat Covid-19 disease, there is currently no drug or other therapeutic agent approved for the treatment of Covid-19, so keeping the immune system active and strong is vital in terms of protecting from the disease and managing the disease. The most important factor in strengthening immunity and protecting health; It is an optimal diet that is adequate and balanced in terms of macronutrients and rich in micronutrients. Experimental studies have shown that antioxidant vitamins (A, C and E), omega-3 fatty acids, pre / probiotics and trace elements (zinc, selenium) play key roles in supporting the human immune system and reducing the risk of infection.

In this study, the role of antioxidant substances, which are important in the immune system in terms of prevention and treatment of Covid-19 infection, was examined.

Keywords: Covid 19, İmmune System, Antioxidant, Vitamins, Minerals

Presentation ID/Sunum No= 116

Oral Presentation / Sözlü Sunum

COVID-19 Tedavisinde Vitaminlerin Yeri ve Önemi

Asst. Prof. Dr. Ayşegül Oğlakçı İlhan[1], Asst. Prof. Dr. Serhat Sirekbasan[1]

[1]*Çankırı Karatekin Üniversitesi, Eldivan Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu*

Özet

Dünya Sağlık Örgütü tarafından pandemi olarak ilan edilen koronavirüs hastalığı (COVID-19) ülkemiz içinde önemli bir sağlık problemi haline gelmiştir. Bütün viral enfeksiyonlarda olduğu gibi COVID-19'dan korunma ve hızlı iyileşme sağlanmasında güçlü bir bağışıklık sistemi önem arz etmektedir. Etkin bir tedavi yöntemi geliştirilmesi için çalışmalar devam etse de COVID-19'da tedavi esas olarak hastanın kendi bağışıklık sistemine bağlıdır. Bağışıklık fonksiyonlarının geliştirilmesi için vitaminlere ihtiyaç duyulmaktadır. Ayrıca yapılan güncel çalışmalarda COVID-19 tedavisinde C, D ve B12 vitaminlerinin etkin olabileceğine dair bilgiler mevcuttur. Antioksidan özelliği ve immün sistemde yer alan bazı enzimler için kofaktör olmasından dolayı C vitamini bağışıklık sistemi için önemli bir vitamindir. Enfeksiyonlar, plazma C vitamini seviyelerinin azalmasına neden olur. Bu nedenle SARS-CoV-2 ile enfekte kişiler, sağlıklı kişilere göre yüksek dozda C vitaminine ihtiyaç duyarlar. COVID-19 hastalarında yoğun bakım sürelerini, mekanik ventilasyon ihtiyacını ve mortalitenin azaltılmasını sağlayan yüksek doz intravenöz C vitamini infüzyonu yapılmaktadır. Yağda çözünen vitaminlerden biri olan D vitamininin enfeksiyon hastalıklarına yakalanma riskini düşürdüğü bilinmektedir. Son yapılan çalışmalarda COVID-19 hastalığının klinik seyri ile D vitamini arasında ilişki olduğu gösterilmiş ve D vitamini düzeylerindeki artışın COVID-19 hastalığının şiddetini azaltabileceği, eksikliğinde ise klinik tablonun kötüleştiği bildirilmiştir. Yine yapılan çalışmalarla B12 vitamininin de

virüs hücrelerinin çoğalmasını engelleyerek COVID 19'un şiddetini azalttığı gösterilmiştir. Bütün bu bilgiler doğrultusunda hastalığın tedavisine yardımcı olabilecek geniş spektrumlu ilaçların yanı sıra vitamin takviyesinin de yararlı olabileceği düşünülmektedir. Bu sunum ile COVID-19'un tedavisinde veya önlenmesinde etkin olan vitaminler detaylı bir şekilde anlatılacaktır.

Anahtar Kelimeler: SARS-CoV-2, Covıd-19 Tedavisi, Vitamin Takviyesi

Presentation ID/Sunum No= 322

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Cytotoxic Effects of Melaleuca Alternifolia (Tea Tree) Oil on A549 Non-Small Cell Lung Cancer and Arpe-19 Normal Epithelial Cells

Asst. Prof. Dr. Hatice Sevim Nalkıran[1]
[1]Department of Medical Biology, Faculty of Medicine, Recep Tayyip Erdogan University
**Corresponding author: Hatice Sevim Nalkiran*

Abstract

Lung cancer is one of the most common cancers worldwide and it is the leading cause of cancer-related death with over 2 million new cases each year. Therefore, development of more effective and alternative therapies is needed. To date, several studies have reported the efficacies of different natural products for lung cancer treatment in in vitro and in vivo models. The purpose of this study is to investigate the cytotoxic effects of Melaleuca alternifolia (tea tree) oil (TTO) in the non-small cell lung cancer cell line, A549, and normal retinal epithelial cell line, ARPE-19. The viability of the cells was evaluated by the MTS assay. The cells were incubated with dilutions of commercially available TTO for 24 and 48 hours and dilution-response curves were formed. 1/400, 1/300, 1/200, 1/100 and 1/20 dilutions of TTO showed a dramatic reduction by more than 80 and 70 % in the viability of the A549 and ARPE-19 cells, respectively. Dose-dependent decrease in the cell viability was observed in 1/750 and 1/500 dilutions of TTO for A549 cells while ARPE-19 cells was found to be relatively resistant. No considerable decrease in cell viability was obtained for both A549 and ARPE-19 cells in TTO dilutions concentrated than 1/1000. In conclusion, the potential therapeutic dose range of TTO for A549 cells was determined. 1/750 and 1/500 dilutions of TTO, were found to be cytotoxic for A549 cells, but not for ARPE-19 cells. Although elaborate future studies are

warranted, these promising preliminary results showed that TTO might be suggested as a potent anti-cancer natural product in lung cancer research.

Keywords: Nsclc, Tea Tree Oil, Anti-Tumor Effects, A549 Cells

Presentation ID/Sunum No= 403

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diabetes Mellitusta İnsülin ile Tiroid Hormonlarının Antioksidan Enzimler ve Lipid Peroksidasyon Ürünleri Üzerine Etkileri

Asst. Prof. Dr. Sibel Çiğdem Tuncer[1], Prof.Dr. Nigün Altan[2], Prof.Dr. Aylin Sepeci[2], Prof.Dr. Funda Kosava[3], Prof.Dr. Atila Engin[2], Prof.Dr. Leyla Memiş[2], Assoc. Prof. Dr. Cemile Koca[4], Ma. St. Nilgün Kocamanoğlu[2]

[1]Aksaray ÜniversitesiTıp Fakültesi
[2]Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi
[3]Celal Bayar Üniversitesi
[4]Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
**Corresponding author: Sibel Çiğdem Tuncer*

Özet

Çalışmamız Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı Araştırma Laboratuvarında gerçekleştirilmiştir. Çalışmamızda, tirodektomi yapılan ve streptozotosin (stz) ile kimyasal olarak diyabet oluşturulan ratların böbrek dokularında lipid peroksidasyon ürünleri (MDA ve FOX) ve süperoksitdismutaz (SOD), glutatyon perosidaz (GPx) gibi antioksidan enzimlerde meydana gelen değişiklikler ve insülinin bu değişiklikler üzerindeki düzeltici etkisine tiroid hormonunun olası katkısının olup olmadığı incelendi. Çalışmada her grupta 10 adet olmak üzere toplam 80 adet rat kullanıldı ve 8 grup oluşturuldu. Bu gruplar ; Grup 1 Kontrol grubu, Grup 2 Diyabeti grup, Grup 3 Diyabet+insülin uygulanan grup, Grup 4 Tiroidektomi oluşturulan grup, Grup 5 Tiroidektomi+diyabet uygulanan grup, Grup 6 Tiroidektomi+diyabet+insülin uygulanan grup, Grup 7 Tiroidektomi+diyabet+insülin+tam doz T4 uygulanan grup, Grup 8 Tiroidektomi +diyabet+insülin+yarım doz T4 uygulanan olarak oluşturuldu. Yapılan çalışma sonucunda beş haftalık diyabetik ratların

böbrek dokusunda, kontrol grubuna göre malondialdehit (MDA) aktivitelerinin yükseldiği ve FOX aktivitelerinin değişmediği görülmüştür. İnsülin tedavisiyle de MDA ‘daki bu değişikliler normale dönmüştür. Buna karşın, tiroidektomili diyabet oluşturulmuş rat böbrek dokularının bozulmuş MDA düzeyleri ise insülin ile kontrol edilememiştir. Bunlara ilave olarak İnsülinle beraber, farklı dozlarda tedavi amaçlı verilmiş tiroid hormon düzeyleriyle de serbest radial seviyeleri kontrol edilememiştir. Bu nedenle, sonuçlar insülinin diyatbette bozulan serbest radikal düzeylerini düzeltici etkisinde tiroid hormonlarının olası bir rolünün olmadığını düşündürmektedir. Çalışmamızda beş haftalık diyabetik ratların böbrek dokusunda SOD aktivitesi diyabetik grupta kontrol grubuna göre anlamlı olarak değişmediği, GPx aktivitesi ise diyabetik grupta kontrol grubuna göre anlamlı şekilde artmış olduğu görülmüştür. GPx enzim aktivitesindeki değişiklikler gruplar arasında belirgin farklılıklar göstermemektedir. Bu nedenle sonuçlar, diyabette bozulmuş antioksidan enzim aktivitesinin insülinle regüle edilmesinde tiroid hormonlarının olası rolünün böbrekte (karaciğer ve kalptekinin aksine) görülmemesinin nedeninin büyük olasılıkla diyabetin süresiyle ilintili olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Diabetes Mellitus, Antioksidan, Lipid Peroksidasyon, Tiroid Hormon

Presentation ID/Sunum No= 338

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Direkt Etkili Antiviral Ajan Kullanan Hepatit C Hastalarında Il28B RS12979860 Polimorfizminin Tedavi Öncesi Prediktör Değerinin Araştırılması

Dr. Zehra Öksüz[1], Assoc. Prof. Dr. Enver Üçbilek[2]
[1]*Mersin University, Faculty of Pharmacy, Department of Pharmaceutical Microbiology*
[2]*Mersin University, Faculty of Medicine, Department of Gastroentology*

Özet

Tüm dünyada yaygın bir sağlık sorunu olan Hepatit C virüsünün (HCV) neden olduğu enfeksiyon kronikleştiği zaman siroz ve hepatosellüler karsinoma gibi ciddi karaciğer komplikasyonlarına neden olabilmektedir. HCV enfeksiyonunun tedavisi interferon monoterapisiyle başlamıştır. Günümüzde virüsün yapısal olmayan proteinlerini hedefleyen direk etkili antiviral ajanlar (DAA) ile devam etmektedir. Viral ve konakçı faktörler, HCV enfeksiyonunun doğal seyrini etkileyebilir ve kalıcı virolojik yanıtın sağlanmasında virüse ait faktörler kadar konağa ait faktörler de önemlidir. Son yıllarda Hepatit C enfeksiyonunda kalıcı virolojik yanıtın en iyi belirleyicisi kromozom 19q13 üzerindeki interlökin 28B (IL28B) polimorfizmidir. IL28B rs12979860 CC genotipi ile peginterferon/ribavirin tedavisine müteakip oluşacak kalıcı virolojik yanıt arasında güçlü bir ilişki olduğunu göstermiştir. Ancak DAA'ların kullanılmaya başlanmasıyla IL28B polimorfizminin tedavi öncesi prediktör değerinin hala geçerli olup olmadığı net değildir. Bu çalışmadaki amacımız HCV enfeksiyonunda IL28B rs12979860 polimorfizmin DAA tedavi öncesi prediktör değerinin araştırılmasıdır. Bu çalışmaya, 55 hepatit C virüsü ile enfekte hastanın direkt etkili bir antiviral ajan ile tedavi öncesi ve sonrası kanı ve 41 sağlıklı kontrolün kanı dâhil edilmiştir. Hasta ve sağlıklı kontrollerin kanlarında IL28B rs12979860 polimorfizmleri

RT-qPCR ile belirlenmiştir. DAA ile tedavi öncesi ve sonrası ve kontrol grubu karşılaştırmalarında IL28B genotiplerinde ve allellerinde istatiksel olarak anlamlı farklılık gözlenmemiştir (p>0,05). Ayrıca hasta grupları (DAA ile tedavi öncesi ve sonrası) arasında da istatiksel olarak anlamlı fark tespit edilmemiştir (p=0,979). Ancak çalışmaya dâhil edilen hasta sayısının azlığı değerlendirme açısından ciddi bir kısıtlamadır. Bu nedenle IL28B rs12979860'nin DAA'nın tedavi öncesi prediktörü olmadığını söylemek doğru olmayacaktır. Bu konunun aydınlatılması için daha çok hastanın katıldığı ileri araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hepatit C Virüsü, Il28b, Polimorfizm, Direkt Etkili Antiviral Ajanlar

Investigation of Pre-Treatment Predictor Value of Il28B RS12979860 Polymorphism in Hepatitis C Patients Using Direct-Acting Antiviral Agents

Abstract

The infection caused by Hepatitis C virus (HCV), is a common health problem worldwide, causes serious liver complications such as cirrhosis and hepatocellular carcinoma when it is become chronic infection. Treatment of HCV infection started with interferon monotherapy. Currently, it continues with direct-acting antiviral agents (DAA) that target non-structural proteins of the virus. Viral and host factors may affect the natural course of HCV infection, and host factors are important as well as viral factors in achieving a sustained virological response. In recent years, the best determinant of sustained virological response in Hepatitis C infection is interleukin 28B (IL28B) polymorphism on chromosome 19q13. Between the IL28B rs12979860 CC genotype and persistent virological response composed following peginterferon/ribavirin therapy has shown a strong relationship. However, with the begin to use of DAAs, it is not clear whether the pre-treatment predictor value of the IL28B polymorphism is still valid. Our aim in this study is to investigate the predictor value of IL28B rs12979860 polymorphism before DAA treatment in HCV infection. In this study, the blood of 55 hepatitis C virüs infected patients pre- and post-treatment with a DAA and the blood of 41 healthy controls were included. IL28B rs12979860

polymorphisms obtained from the blood of patients and healthy controls were determined by RT-qPCR. There was no statistically significant difference in IL28B genotypes and alleles in comparisons with DAA pre and post-treatment and control group ($p > 0.05$). In addition, there is no statistically significant difference between the patient groups (pre and post-treatment with DAA) ($p = 0.979$). However, the low number of patients included in the study is a serious limitation in terms of evaluation. Therefore, it would not be correct to say that IL28B rs12979860 is not a pre-treatment predictor of DAA. Further studies involving more patients are needed to enlighten this issue.

Keywords: Hepatitis C Virus, IL28B, Polymorphism, Directly Acting Antiviral Agents

Presentation ID/Sunum No= 381

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diz Osteoartritli Hastalarda Nöromusküler Egzersiz Eğitiminin Denge ve Ağrı Üzerine Etkisi

Researcher Gülfem Ezgi Özaltın[1],
Associate Professor Burcu Talu[1]
[1]İnönü Üniversitesi

Özet

Osteoartrit (OA) çeşitli mekanik, kimyasal, fiziksel faktörlerin etkisiyle yük taşıyan eklemlerde ilerleyici olarak ortaya çıkan, eklemde kıkırdak dejenerasyonu, osteofit oluşumu ve subkondral skleroz ile boy gösteren, inflamatuvar olmayan, kronik, dejeneratif bir eklem hastalığıdır. Diz osteoartirtinde en temel şikayet ağrı olmakla birlikte krepitasyon, ödem, fonksiyonel kayıp ve denge kayıpları da sık görülen bulgular arasındadır. Çalışmamızda dizosteoartritli hastalarda nöromusküler egzersiz programının ağrı ve denge üzerine etkisini incelemek amaçlanmıştır. Çalışmamıza 35-65 yaş aralığında 60 diz osteoartritli hasta dahil edildi. Hastalar olasılıksız rastlantısal yöntemle seçildi. Rastgele yöntemle iki gruba ayrıldı. Deney grubuna klasik fizyoterapi ve nöromusküler diz egzersizleri; kontrol grubuna ise klasik fizyoterapi ve konvansiyonel diz egzersizleri uygulandı. Egzersizler her iki gruba 6 hafta boyunca haftada 6 gün 10 tekrar ve 1 set fizyoterapist eşliğinde; haftada 6 gün 10 tekrar ve 2 set ev egzersizi olarak uygulandı. Hastalar tedavi öncesi ve 6 hafta sonrasında değerlendirmeye alındı. Hastaların ağrı düzeyi visuel analog skala (VAS) ve denge değerlendirmesi Y balance test kullanılarak yapıldı. Çalışmamızda 6 hafta sonunda alınan ölçümlerde her iki gruptada denge ve ağrıda anlamlı fark bulundu ($p< 0.05$). Denge, ve ağrı değerlendirmesi her iki grupta da anlamlı şekilde artmasına rağmen deney grubundaki tedavi öncesi ve sonrası değerlendirme kontrol grubuna göre daha fazla bulundu ($p< 0.05$). Sonuç olarak klasik

fizyoterapinin etkin olduğu fakat klasik fizyoterapiye ek olarak uygulanan nöromusküler eğitimin hastaların denge ve ağrı düzeyinde daha olumlu sonuç yarattığı görüldü.

Anahtar Kelimeler: Nöromusküler Egzersiz, Denge, Osteoartrit, Ağrı

Presentation ID/Sunum No= 442

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Drug Resistance Mechanisms of Colorectal Cancer

Hasan Kurter[1], Feriha Toksoz[2], Nazlı Mert-Ozupek[3], Hulya Ellidokuz[4], Yasemin Basbınar[2], Gizem Calibasi-Kocal[2]

[1]Dokuz Eylul University, Institute of Health Sciences, Department of Translational Oncology

[2]Dokuz Eylul University, Institute of Oncology, Department of Translational Oncology

[3]Dokuz Eylul University, Institute of Health Sciences, Department of Basic Oncology

[4]Dokuz Eylul University, Institute of Oncology, Department of Preventive Oncology

**Corresponding author: Hasan KURTER*

Abstract

The standard treatment options of colorectal cancer include surgery, radiotherapy, and pharmacotherapy. These options can be used alone or in combination, which can be changed according to cancer type, stage, molecular characteristics, and patient's conditions. Pharmacotherapy includes chemotherapeutic, hormonal, and immunotherapeutic agents that target to suppress cancer cell proliferation, apoptosis, or metastasis. However, cancer patients may show resistance to chemotherapeutic agents. Drug resistance occurs due to increased ATP-binding cassette (ABC) efflux transporter protein, DNA damage repair, drug target alteration, the trigger of the stem-like cell population, inhibition of the apoptosis, and epithelial-mesenchymal transition (EMT), etc. ABC proteins mediate the transportation of endogenous metabolites, xenobiotics, and drugs out of the cell. ABC protein superfamily members are P-glycoprotein (P-GP or ABCB1), breast cancer resistance protein (BCRP or ABCG2), and multiple drug resistance (MDR)-associated protein 1 (MRP1 or

ABCC1). DNA damage repair mechanisms have a critical role in drug resistance. Particularly platinum-based drugs such as oxaliplatin, which is used in colorectal cancer treatment, bind to DNA cross-links and induces apoptosis. Nevertheless, drug resistance can develop platinum-based drugs through nucleotide excision repair and homolog recombination, and they reverse the DNA damage. Another important mechanism for drug resistance is EMT which is the mechanism to gain metastatic character of solid tumors. During EMT, the expression of cell adhesion receptors for cell-cell attachment decrease. Cytokines and chemokines released from the tumor microenvironment, also help to facilitate EMT and play an essential role in cell motility. Different circumstances during EMT are very important for developing drug resistance. For example, the increased expression of transforming growth factor β (TGFβ), which is the master switch driver for EMT, induces several survival pathways against chemotherapeutic drugs in colorectal cancer. Briefly, EMT supports the formation of metastatic character of tumor cells, and contributes to drug resistance which leads the cell survival.

This work was supported by Dokuz Eylul University, Scientific Research Projects (Project Number: 2020.KB.SAG.039).

Keywords: Drug resistance, colorectal cancer, epithelial-mesenchymal transition

Presentation ID/Sunum No= 371

Oral Presentation / Sözlü Sunum

In Silico and in Vitro Inhibition Studies of Nitrile Derivatives On Human Aldose Reductase Enzyme

Asst. Prof. Dr. Namık Kılınç[1]
[1]*Iğdır Üniversitesi*
**Corresponding author: Namık Kılınç*

Abstract

Aldose reductase (ALR2; EC 1.1.1.21), is the first and rate-determining enzyme of the polyol pathway, catalyzes the simultaneous conversion of NADPH to NADP+ and the reduction of glucose to sorbitol. Aldose reductase (AR) plays a role in the etiology of diabetic complications, which can be attributed to a significant glucose flux along the polyol pathway, with increased expression in tissues such as the retina, nerves, kidney, and lens at high blood glucose levels. Aldose reductase is a promising target for the treatment of diabetic complications and has therefore become the focus of countless new inhibitor synthesis studies. Therefore, in the present study, we synthesized six new nitrile derivatives (3-(3,4-dimethoxyphenyl)-2-phenylpropanenitrile (1), 4-(2,3-dimethoxyphenyl)-3-phenylbutanenitrile (2), 3-(3,5-dimethoxyphenyl)-2-phenylpropanenitrile (3), 3-(4-methoxyphenyl)-2-phenylpropanenitrile (4), 3-(2-methoxyphenyl)-2-phenylpropanenitrile (5) and 3-(2,4-dimethoxyphenyl)-2-phenylpropanenitrile (6)) and investigated the inhibition effects of these compounds on the human AR enzyme. The IC50 values of the newly synthesized nitrile derivative compounds were determined as 11.17 µM, 7.78 µM, 6.42 µM, 18.73 µM, 13.07 µM, and 7.37 µM, respectively. Molecular docking and ADME (absorption, distribution, metabolism, and excretion) studies were also carried out in order to

determine the possible interactions with the AR enzyme and drug-likeness of nitrile derivatives. The binding energies and docking scores of the compounds were calculated by molecular docking, and it was determined that they were highly correlated with the experimental inhibition results. The docking scores of the first four compounds (1), (2), (3), and (6), which showed the best inhibitory effect, were calculated as -9.79, -8.89, -8.61, and -8.23, respectively. According to ADME results, all compounds (1-6) complied with Lipinski's rule of five and Jorgensen's rule of three. Other pharmacokinetic and physiochemical properties also reveal that the compounds are good drug candidates.

Keywords: Aldose Reductase, Molecular Docking, Nitrile

Presentation ID/Sunum No= 355

Oral Presentation / Sözlü Sunum

MK2 Geninin Hipoksik Kültür Koşullar Altında Mezenkimal Kök Hücrelerin Proliferasyonu ve Farklılaşması Üzerindeki Etkileri

Asst. Prof. Dr. Zehra Seda Halbutoğulları[1], Prof.Dr. Müjgan Cengiz[2], Asst. Prof. Dr. Özlem Sağlam Uçar[3], Asst. Prof. Dr. Gülçin Gacar[4], Researcher Cansu Subaşı[5], Assoc. Prof. Dr. Burcu Bayoğlu[6], Prof.Dr. Erdal Karaöz[7]

[1]*Department of Medical Biology, Faculty of Medicine, Kocaeli University, Kocaeli, Turkey.*
[2]*Department of Medical Biology, Cerrahpaşa Faculty of Medicine, İstanbul University, İstanbul, Turkey.*
[3]*Molecular Biology and Genetics Department. Faculty of Science and Literature, Haliç University, İstanbul, Turkey.*
[4]*Center for Stem Cell and Gene Therapies Research and Practice, Kocaeli University, Kocaeli, Turkey.*
[5]*Inc. stembio stem cell technologies.*
[6]*Department of Medical Biology, Cerrahpaşa Faculty of Medicine, İstanbul University, İstanbul, Turkey*
[7]*Istinye University, Faculty of Medicine, Department of Histology & Embryology, Istanbul, Turkey*
**Corresponding author: Zehra Seda Halbutoğulları*

Özet

Kemik iliği kaynaklı mezenkimal kök hücre (Kİ-MKH)'ler, kök hücre tedavisi uygulamalarının aday hücre kaynaklarıdır. Kİ-MKH'ler, çoğalma kapasiteleri, farklılaşma potansiyelleri, immün düzenleyici özellikleri ile uzun süre kültüre edilebilirler ve tümör oluşturma eğilimleri sınırlıdır. Hücrelerin kültürü atmosferik oksijen altında yapılır, son yıllarda birçok araştırmacı tarafından hipoksik koşulların kök hücre çoğalması ve farklılaşması üzerinde olumlu etkileri olduğu bildirilmiştir. Çalışmamızda çoğalma, hücre döngüsü, apoptoz, farklılaşma ve inflamatuar yanıt ile ilişkili MAP kinaz ailesi üyesine

ait MAPKAPK2 (MK2; mitojenle aktive olan protein kinaz aktive protein kinaz 2) geni shRNA lentiviral vektör ile kalıcı olarak susturuldu. Çoğalma ve farklılaşma üzerindeki etkisi hem %20 (normoksik) hem de %3 (hipoksik) oksijen seviyelerinde analiz edildi. Uzun süreli hipoksinin (72 saat) hücre proliferasyonu ve farklılaşma üzerindeki etkilerini araştırıldı ve MK2 geninin hipoksik koşullar altındaki rolü incelendi. Hücreler, iki farklı kültür koşulunda (%20 normoksi ve %3 hipoksi) kültürlendi ve farklılaşmaya alındı; western blotlama, real-time PCR analizi, çoğalma testleri, WST-1, akım sitometrisi ile Annexin V-7AAD ve immüno-histokimyasal analizler gerçekleştirildi. MK2 geninin Kİ-MKH' lerde susturulmasıyla, hücre çoğalma kapasitesinin arttığı ve anti-apoptotik etkilerin iyileştiği gözlemlendi. Ayrıca, susturulmuş hücrelerde osteojenik belirteçlerin ifadesinin normal hücrelere göre farklılaşmadan sonra daha düşük olduğu, azalmanın %3 hipoksik oksijen konsantrasyonunda daha belirgin olduğu gözlendi. Sonuç olarak; farklı oksijen konsantrasyonlarında kültürlenen Kİ-MKH'lerin çoğalmasında ve farklılaşmasında MK2 geninin rolü ortaya konarak, bu genin ve ilgili yolakların önemi olası mekanizmalarıyla ortaya konmuştur.

Anahtar Kelimeler: Mezenkimal Kök Hücre, Hücre Farklılaşması, Gen Susturma, MK2 Geni

Bu çalışma, İstanbul Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi tarafından desteklenmiştir. Proje No: 18843

Effects of MK2 Gene Silencing On Proliferation and Differentiation of Mesenchymal Stem Cells Under Hypoxic Culture Conditions

Abstract

Bone marrow derived mesenchymal stem cells (BM-MSCs) are main candidate cellular source in stem cell therapy applications. BM-MSCs are expanded in long-term culture with maintained proliferation capacity, differentiation potential, immune-modulating property and have limited tendency to form tumors. Cultivation of cells is performed under atmospheric oxygen tension, in recent years, many researchers reported hypoxic conditions have positive effects on stem cell proliferation and differentiation. In our study, MAPKAPK2

(MK2; mitogen-activated protein kinase-activated protein kinase 2) gene, which belongs to MAP kinase family member related with proliferation, cell cycle, apoptosis, differentiation and inflamatory response, was silenced permanently with shRNA lentiviral vector. Its effect on proliferation and differentiation were analysed both in 20% (normoxic) and 3% (hypoxic) oxygen levels. We investigate the effects of long-term hypoxia (72 h) on cell proliferation and osteogenic differentiation in both oxygen concentrations, and the role of MK2 gene under hypoxic condition was focused. MK2 gene was silenced in rat BM-MSCs by lentiviral shRNA vector permanently. Cells were cultured in two different culture conditions (20% normoxia and 3% hypoxia); western blotting, real-time PCR analysis, proliferation and viability tests, WST-1, Annexin V-7AAD and cell cycle analysis with flow cytometry and immuno-histochemical analyses were performed after differentiation. Cell proliferation capacity and anti-apoptotic effects were improved by silencing the MK2 gene in BM-MSCs. Furthermore, the expression of osteogenic markers decreased in silenced cells before and after osteogenic differentiation compared to normal cells, but the decline is more significant in 3% hypoxic oxygen concentration. By revealing the crucial role of MK2 gene in the proliferation and differentiation of silenced rBM-MSCs cultured under different oxygen concentrations, the importance of this gene and related pathways were demonstrated with their possible mechanisms. As a result; by demonstrating the role of the MK2 gene in the proliferation and differentiation of BM-MSCs cultured at different oxygen concentrations, the importance of this gene and related pathways has been demonstrated with its possible mechanisms.

Keywords: Mesenchymal Stem Cells, Cell Differentiation, Gene Silencing, MK2 Gene

This work was supported by the Scientific Research Projects Unit of Istanbul University. Project No: 18843

Presentation ID/Sunum No= 189

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Neonatal Yoğun Bakım Ünitesinde Çoklu Antibiyotik Dirençli Elizabethkingia Meningoseptica Nedenli Bakteriyemi ve Menenjit

Asst. Prof. Dr. Ömer Akgül[1]
[1]Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eczacılık Fakültesi
**Corresponding author: Ömer AKGÜL*

Özet

Elizabethkingia meningoseptica (E. meningoseptica), doğal çevre ve hastane ortamında yaygın olarak bulunan Gram negatif bir bakteridir. E. meningoseptica, neonatal yoğun bakım ünitelerindeki bebeklerde ciddi hastane enfeksiyonlarına sebep olmaktadır. Özellikle, bebeklerde sepsis ve menejit vakalarından izole edilmektedir. Hastaların yaklaşık yarısında ise ciddi beyin apsesine, mental gelişme geriliğine, sağırlığa ve hidrosefalusa neden olabilmektedir. E. meningoseptica'nın ciddi klinik belirtilerinin yanında sahip olduğu çoklu antibiyotik direnci prognozu kötüleştirmektedir. E. meningoseptica, Gram negatif bakterilerin tedavisinde yaygın kullanılan birçok antibiyotiğe karşı direnç gösterebilmektedir. Bu çalışmanın amacı, Neonatal yoğun bakım ünitelerinde menenjit ve bakteriyemi görülen bebeklerde E. meningoseptica prevalansı ve antibiyotik direnç özelliklerini ortaya koymaktır. 2018-2019 yıllarında, menenjit ve bakteriyemi tanısı almış 200 hastadan yaş ve cinsiyetlerine göre kan kültürleri toplandı. Pozitif kan kültür şişelerinden Gram boyam yapıldı ve Gram negatif kan kültür şişeleri mikrobiyolojik olarak değerlendirildi. Kan kültür şişelerinden %7 koyun kanlı agara, Çikolata agara ve McConkey agara ekim yapıldı. Mikrobiyolojik değerlendirmede Gram boyama, Oxidase, Katalaz, İndole, O-F, Üre ve Nitrat testleri kullanıldı. Gram negatif kart kullanılarak Vitek 2 otomotize cihazında identifikasyon ve

antibiyogram yapıldı. Aynı zamanda, E. meningoseptica türüne sipesifik Fenilalanin-tRNA Ligase, beta subunit (pheT) geni kullanılarak real-time PCR (qPCR) ile doğrulama yapıldı. 200 hastadan 9 (%4,5) E. meningoseptica izole ve identifiye edildi. E. meningoseptica ilişkili bakteriyemi ve menenjite en yüksek oranda 3 ile 5 aylık kız bebeklerin maruz kaldığı belirlendi. E. meningoseptica suşlarının tamamının çoklu antibiyotik direncine sahip olduğu ortaya konuldu. İzolatların en yüksek duyarlılığı Moksifloksasine (9/9 ;%100) ve Levofloksasine (5/9; %55,5) gösterdiği tespit edildi. Tüm izolatların kolistine dirençli olduğu görüldü. qPCR ile yapılan değerlendirmede tüm izolatların pheT geni pozitif olduğu tanımlandı. Sonuç olarak, E. meningoseptica ilişkili bakteriyemi ve menenjit görülen bebeklerde antibiyotik direnç analizinin doğru yapılmasının Neonatal yoğun bakım ünitelerinde oldukça önemli olduğu görüldü. E. meningoseptica ilişkili hastane enfeksiyonlarında sürveyans programlarının yapılmasının oldukça önemli olduğu tavsiye edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Elizabethkingia Meningoseptica, Bakteriyemi, Menenjit, Antibiyotik Direnci

Presentation ID/Sunum No= 307

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Rhamnolipid Üreten Pseudomonas Aeruginosa' da Dış Membran Protein Profilindeki Değişiklikler

Asst. Prof. Dr. Şebnem Bukavaz[1]
[1]*Trakya Üniversitesi*

Özet

Değişik ortamlara hızlı adaptasyonlarıyla ünlenen Pseudomonas aeruginosa, çoklu Regülatör sistemleri ve kısıtlayıcı olmayan metabolik ihtiyaçları sayesinde çoğu kimyasala ve antibiyotiklere direnç geliştirirler. Adaptasyon ve gen ekspresyonunun koordinasyonu patojen Pseudomonas aeruginosa için özellikle önemli olmakla birlikte, konak hücre ortamının değişimini hızlıca algılayabilmeleri ve farklı regülatör mekanizmalarıyla cevap oluşturabilmeleri geniş alanlarda yaşayabilmelerinin en önemli nedenidir (1). Pseudomonas aeruginosa rhamnolipidleri, konağa spesifik değildir ve konağa tutunmayı ve biyofilm içinde büyümeleriyle kompleks regülatör sistemleriyle birlikte inatçı enfeksiyonların oluşumunda önemlidir. Mono ve di rhamnolipidler dış membran proteinlerinin expresyonunda azalmaya neden olarak, penetrasyonu arttırır ve antibiyotik direncine katkıda bulunur. Rhamnolipid üretimi sırasında meydana gelen Dış membran protein profilindeki değişiklikler, yeni antibiyotik hedefleri için alterbnatif bir kompozisyon oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı, P. aeruginosa dış membranları üzerinde rhamnolipid etkisinin anlaşılması amacıyla dizayn edilmiştir. İki boyutlu Jel Elektroforezi ve sonucunda MALDI-TOF-TOF analizi ile elde edilen sonuçlar, değerlendirildiğinde, proteomik analiz sonucunda özellikle, rhamnolipid üretimi olmayan rhlA mutantında PAO1 standart suşuyla karşılaştırıldığında FpvA, FptA proteinlerin ekspresyonunda iki kat artış, OprF ve FliD proteinlerin ekspresyonunda ise önemli azalma kaydedilmiştir. Sonuç olarak, farklı ekspresyondaki proteinler sınıflandırıldığında, motilite, biyofilm oluşumu, demir-ilişkili

pyosiyanin üretimi ve bazı Quorum Sensing kontrolü altındaki proteinler elde edilmiştir. Kaynak: 1. Kesarwani, M., R. Hazan, J. He, Y.A. Que, Y. Apidianakis, et al., A quorum sensing regulated small volatile molecule reduces acute virulence and promotes chronic infection phenotypes. PLoS Pathog, 2011. 7(8): p. e1002192.

Anahtar Kelimeler: Pseudomonas Aeruinosa, Dış Membran Proteinleri, Ramnolipid

Altered Outer Membrane Composition of Pseudomonas Aeruginosa Produced Rhamnolipid

Abstract

Fast adaptation to diversity of ecological niches due to their multifactorial regulating system and non-stringent metabolic requirements as well as its resistance to many antibiotics and chemicals. Adaptation and coordination of gene expression is particularly important for pathogenic microorganisms that need to colonize changing host environments since their ability to sense and respond to host environmental cues is crucial for their survival [1]. Rhamnolipids are host-non specific and boosting the attachment to host and growth in biofilm with the complex regulatory systems together to form a vigorous infection. Mono and di rhamnolipids interact with P. aeruginosa outer membrane proteins play a key role in different expressions of the outer membrane proteins, during phosphate limitation conditions which is the cell environment during infections. Furthermore, it has a decreasing penetration effect of the cell membrane resulted in antibiotic resistance and altered outer membrane composition for new antibiotargets. The present study was designed to understand the effect of rhamnolipid production on outer membrane proteins in Pseudomonas aeruginosa. Protein spots, which are obtained by 2D Gel Electrophoreis, identified by MALDI-TOF-TOF analysis. FpvA and PptA proteins were upregulated two fold in RhlA mutant, no-rhamnolipid produced strain compared to PAO1, whereas OprF and FliD proteins were significantly down regulated compared to PAO1. As a conclusion, the presence of the proteins that were differentially expressed in rhlA mutant can be sorted into the following classifications: motility, biofilm formation, iron-related pyocyanine production and some Quorum Sensing regulated proteins.

Reference: 1. Kesarwani, M., R. Hazan, J. He, Y.A. Que, Y. Apidianakis, et al., A quorum sensing regulated small volatile molecule reduces acute virulence and promotes chronic infection phenotypes. PLoS Pathog, 2011. 7(8): p. e1002192.

Keywords: Pseudomonas Aeruginosa, Outer Membrane Proteins, Rhamnolipids

Presentation ID/Sunum No= 425

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Stem Cells and Their Niche: A Critical Target to Overcome Chemotherapeutic Resistance

Assoc. Prof. Dr. Ahu Pakdemirli[1], Assoc. Prof. Dr. Gizem Calibasi-Kocal[2]

[1]*University of Health Sciences, Gulhane School of Medicine, Department of Physiology, Ankara, Turkey*

[2]*Dokuz Eylul University, Institute of Oncology, Department of Translational Oncology, Izmir, Turkey*

**Corresponding author: Ahu Pakdemirli*

Abstract

Drug resistance stands for one of the important challenges in the effectiveness of cancer treatment. The reasons for drug resistance can be multiple, such as decreased drug delivery of chemotherapeutics, increase efflux by drug transporters, decreased drug uptake into the cells, altered enzyme metabolism, epigenetic or genetic modifications, increased activation of specific signaling molecules, epithelial-mesenchymal transition, stem cells, and their microenvironment. Application of a chemotherapeutic drug facilitates the emergence of resistant cells selected with genotype related to drug resistance and this phenotype is commonly associated with cancer stem cell phenotype. In tumors, the transition between different phenotypic states is very frequent, and this plasticity is the main feature of cancer stem cells. The tumor microenvironment is considered a stem cell niche due to its modulator character to the stem-like behavior and phenotypic plasticity of cancer cells. Because initiation of cancer and drug resistance originates from stem resemblance whose malignant phenotype is triggered with the effect of the abnormal microenvironment, also considered as cancer stem cell niche. Biological, physical, and chemical features of microenvironment such as stromal cells, extracellular matrix properties, acidic pH, hypoxia,

and nutrient availability, modulate the stem cell plasticity-driven drug resistance. Therefore, cancer stem cells and tumor microenvironment as stem cell niche are essential targets to overcome drug resistance.

Keywords: Cancer, Stem Cells, Stem Cell Niche, Microenvironment, Drug Resistance

Presentation ID/Sunum No= 453

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Streptococcus Pneumoniae'nın Neden Olduğu Menenjit Olgularının Hızlı Tanısında Biofire Filmarray Meningitis/encephalitis Panel'in Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Barış Gülhan[1], Exp. Dr. Sümeyye Akyüz[2]
[1]Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı, Erzincan, Türkiye
[2]Mengücek Gazi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Tıbbi Mikrobiyoloji Laboratuvarı, Erzincan, Türkiye
**Corresponding author: Barış Gülhan*

Özet

Menenjit etkenlerinin hızlı tanısı ve tedavisi mortalite ve morbiditenin azaltılması bakımından çok önemlidir. Bakteriyel menenjitler ölüme sebebiyet verebilen santral sinir sistemi (SSS) enfeksiyonlarıdır. Tanıda beyin omurilik sıvısından (BOS) yapılan hücre sayımı, Gram boyama ve biyokimyasal incelemeler fikir vermekle birlikte kesin tanı için mutlaka kültürde etken bakterinin üretilmesi gerekmektedir. Kültür sonuçlarının uzun sürede çıkması nedeniyle hızlı tanı amacıyla moleküler mikrobiyolojik testlere gereksinim duyulmaktadır. Bu amaçla BOS örnekleri BioFire® FilmArray® Meningitis/Encephalitis Panel ile değerlendirilmiştir. SSS enfeksiyonu belirtileri ile başvuran 18 hastadan alınan BOS örnekleri kültür için pediatrik kan kültür şişelerine ekilmiş, ayrıca BioFire® FilmArray® Meningitis/Encephalitis Panel ile de BOS örnekleri değerlendirilmiştir. Panel Escherichia coli K1, Haemophilus influenzae, Listeria monocytogenes, Neisseria meningitidis, Streptococcus agalactiae, Streptococcus pneumoniae, Cytomegalovirus, Enterovirus, Herpes simplex virus-1, Herpes simplex virus-2, Human herpesvirus-6, Human parechovirus, Varicella zoster virus, Cryptococcus neoformans/gattii olmak üzere 15 bakteriyel, viral ve fungal etkeni tespit edebilmektedir. Teste başlamadan önce test poşu yükleme istasyonuna yerleştirilmiştir. Test

poşu, numune hazırlama, ters transkripsiyon ve iç içe PCR için gerekli tüm reaktifleri içermektedir. Daha sonra hem hidrasyon solüsyonu hem de 300 µl numune, tampon karışımı ile birlikte poşa enjekte edilmiştir. İlk olarak FilmArray, numuneden tüm nükleik asitleri çıkarmakta, saflaştırmakta ve ardından bir multipleks nested PCR gerçekleştirmektedir. Multiplex nested PCR'dan sonra FilmArray yazılımı bir rapor oluşturmaktadır. Anestezi yoğun bakım ünitesinden 5, nöroloji servisinden 4, acil servisten 3, enfeksiyon, çocuk, dahiliye servislerinden 2'şer örnek alınmıştır. Çocuk, acil ve enfeksiyon servislerinden gelen birer örnekte FilmArray ile Streptococcus pneumoniae tespit edilmiştir. Hastalardan ikisinin BOS kültüründe S.pneumoniae üremiş, birinde ise üreme olmamıştır. Bu da hastanın BOS örneği alınmadan önce ampirik olarak antibiyotik kullanmasına bağlanmıştır. BioFire® FilmArray® Meningitis/Encephalitis Panel ile 45 dakikalık test prosedürü ile kolay, hızlı ve güvenilir sonuçlar alınabilmektedir. Kültür sonuçları beklenmeden bir saat içinde erken ve etkene yönelik tedavi imkanı sunan bu testin SSS enfeksiyonundan şüphelenilen hastalarda rutin kullanımını önermekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Biofire Filmarray, Hızlı Tanı, Menenjit, Santral Sinir Sistemi Enfeksiyonu

Presentation ID/Sunum No= 17

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Talasemi Majör Olgularının Optik Koherens Tomografi ile Değerlendirilmesi

Dr. Semra Koca[1], Dr. Selin Yakarışık[2]
[1]*Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi*
[2]*Pamukkale Üniversitesi*

Özet

Amaç: Talasemi majör olgularında optik koherens tomografi (OCT) ile santral maküler kalınlık (SMK), peripapiller retina sinir lifi tabakası (RSLT) ve maküler ganglion hücre kompleksi (GHK) kalınlığını değerlendirmek ve kontrol grubu ile karşılaştırmak. Gereç ve yöntem: Çalışmaya 41 talasemi major olgusu ve yaş ve cinsiyet olarak talasemi grubu ile eşleştirilmiş 41 sağlıklı kişi dahil edildi. Tüm olgular refraksiyon, en iyi düzeltilmiş görme keskinliği, göz içi basıncı ölçümü, ön ve arka segment muayenesini içeren tam bir oftalmolojik muayenenin ardından Cirrus HD-OCT 5000 (Carl Zeiss Meditec, Inc, Dublin, CA, USA) ile değerlendirildi. OCT'de SMK, peripapiller RSLT kalınlığı ve maküler GHK kalınlığı değerlendirildi ve kontrol grubu ile karşılaştırıldı. Sonuçlar: Gruplar arasında SMK kalınlık açısından fark yoktu. Peripapiller RSLT kalınlığı tüm kadranlarda talasemi olgularında daha düşüktü ancak superior kadran dışında fark istatistiksel anlamlı değildi. Peripapiller RSLT kalınlığı ile benzer şekilde, GHK kalınlığı tüm kadranlarda talasemi olgularında incelmişti. İnferior temporal kadrandaki GHK kalınlığı incelmesi istatistiksel anlamlı idi. Tartışma: Talasemi majör olgularında peripapiller RSLT kalınlığı ve maküler GHK kalınlığındaki değişiklikler, SMK değişikliklerinden daha erken görülmektedir. RSLT kalınlığı ve GHK kalınlığı bu olguların takibinde diğer multimodal görüntüleme yöntemleri ile beraber kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Demir, Ganglion Hücre Kompleksi, Optik Koherens Tomografi, Retina Sinir Lifi Tabakası, Talasemi Majör

Evaluation of Thalassemia Major Patients by Optical Coherence Tomography

Abstract

Purpose: To analyze the changes in macular ganglion cell complex (GCC), peripapillary retinal nerve fiber layer (RNFL) thickness and central macular thickness (CMT) on spectral domain optical coherence tomography (OCT) in patients with thalassemia major. Methods: Forty one eyes of 41 patients with thalassemia major and 41 eyes of 41 healthy subjects were included in this prospective and comparative study. Peripapillary RNFL thickness, CMT and macular GCC thickness were evaluated with OCT (Cirrus HD-OCT 5000Carl Zeiss Meditec, Inc, Dublin, CA, USA) in all patients and healthy controls. Results: RNFL thickness values were lower in the thalassemia patients but the difference was not statistically significant (except superior quadrant) and there was no significant differences in the mean CMT measurements. GCC thickness was thinner in all areas (average, superior, inferior, superior-temporal, inferior-temporal, superior-nasal, inferior-nasal) but only the thinning in the inferior-temporal was statistically significant. Conclusion: GCC and RNFL thickness changes occur earlier than CMT changes in β-thalassemia major patients. GCC thickness measurements can be used for follow-up in combination with other diagnostic methods.

Keywords: Ganglion Cell Complex, İron, Optical Coherence Tomography, Retinal Nerve Fiber Layer, Thalassemia Major

Presentation ID/Sunum No= 317

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Effect of Carfilzomib On mRNA Expression of Genes Involved in Homologous Recombination Repair in U-87 Mg Glioblastoma Cells

Asst. Prof. Dr. Dilara Akçora Yıldız[1]
[1]*Department of Biology, Faculty of Arts and Sciences, Mehmet Akif Ersoy University*
**Corresponding author: Dilara AKÇORA YILDIZ*

Özet

Glioblastoma multiforme (GBM) is the most common and aggressive type of brain tumor in adults. The median survival of patients diagnosed with GBM is only 15 months due to recurrence of tumor after surgery and acquisition of resistance to radiotherapy or chemotherapy. One of the main mechanisms underlying the acquisition of resistance is the increased activity of DNA repair mechanisms. Homologous recombination repair (HR) is one of the DNA repair pathways consisting of the invasion of an undamaged DNA strand by a damaged strand of identical or very similar sequence. The importance of HR in cancer development has already been shown in hereditary breast and ovarian cancers as well as in GBM cancer stem cells. Therefore, the investigation of novel products for overcoming enhanced DNA repair mechanisms in GBM is urgently required. Carfilzomib (CFZ), currently in clinical use for the treatment of relapsed/refractory myeloma patients by achieving irreversible proteasome inhibition, has been shown to inhibit the proliferation of GBM cells. However, the effect of CFZ on HR in GBM remains unknown. I, therefore, examined the mRNA expression of genes involved in HR after CFZ treatment. U87 cells were incubated with CFZ for 72 hours in three separate experiments (n=3). qPCR was then performed to determine the mRNA levels of the genes of interest. The mRNA levels of FEN1 and PARP1 which facilitate

HR were found to be slightly increased. However, treatment of U87 cells with CFZ led to a decrease in mRNA expression of BRCA1 and RAD51 which are required for HR induction, but this decrease was not statistically significant. These preliminary data suggest that CFZ treatment regulates mRNA expression of genes involved in HR, but further studies are warranted to examine the protein levels of HR members after CFZ treatment.

Anahtar Kelimeler: Glioblastoma Multiforme, Carfilzomib, Homologous Recombination Repair, RAD51

The Effect of Carfilzomib On mRNA Expression of Genes Involved in Homologous Recombination Repair in U-87 Mg Glioblastoma Cells

Abstract

Glioblastoma multiforme (GBM) is the most common and aggressive type of brain tumor in adults. The median survival of patients diagnosed with GBM is only 15 months due to recurrence of tumor after surgery and acquisition of resistance to radiotherapy or chemotherapy. One of the main mechanisms underlying the acquisition of resistance is the increased activity of DNA repair mechanisms. Homologous recombination repair (HR) is one of the DNA repair pathways consisting of the invasion of an undamaged DNA strand by a damaged strand of identical or very similar sequence. The importance of HR in cancer development has already been shown in hereditary breast and ovarian cancers as well as in GBM cancer stem cells. Therefore, the investigation of novel products for overcoming enhanced DNA repair mechanisms in GBM is urgently required. Carfilzomib (CFZ), currently in clinical use for the treatment of relapsed/refractory myeloma patients by achieving irreversible proteasome inhibition, has been shown to inhibit the proliferation of GBM cells. However, the effect of CFZ on HR in GBM remains unknown. I, therefore, examined the mRNA expression of genes involved in HR after CFZ treatment. U87 cells were incubated with CFZ for 72 hours in three separate experiments (n=3). qPCR was then performed to determine the mRNA levels of the genes of interest. The mRNA levels of FEN1 and PARP1 which facilitate HR were found to be slightly increased. However, treatment of U87

cells with CFZ led to a decrease in mRNA expression of BRCA1 and RAD51 which are required for HR induction, but this decrease was not statistically significant. These preliminary data suggest that CFZ treatment regulates mRNA expression of genes involved in HR, but further studies are warranted to examine the protein levels of HR members after CFZ treatment.

Keywords: Glioblastoma Multiforme, Carfilzomib, Homologous Recombination Repair, RAD51

Presentation ID/Sunum No= 443

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Effect of Inhibitors and Antagonists on the Hedgehog Signaling Pathway

Researcher Aslıhan Karadağ[1], Researcher Hasan Kurter[1], Assoc. Prof. Dr. Gizem Çalıbaşı Koçal[2], Prof.Dr. Gülsüm Gençoğlan[3], Prof.Dr. Hülya Ellidokuz[4], Prof.Dr. Yasemin Başbınar[2]

[1]Dokuz Eylul University Institute of Health Science Department of Translational Oncology

[2]Dokuz Eylul University Institute of Oncology Department of Translational Oncology

[3]Celal Bayar University Faculty of Medicine

[4]Dokuz Eylul University Institute of Oncology Department of Preventive Oncology

**Corresponding author: Aslıhan Karadağ*

Abstract

Cancer is a disease that has the highest mortality rate and incidence worldwide. Despite to fact that mechanisms of cancer are clarified day by day, there is still quite a lot unknown about the disease. Clarification of the signaling pathways will increase the knowledge about cancer and could be a guide in cancer diagnosis and treatment. The hedgehog signaling pathway is a new study field and there are lots of revealing studies about the pathway. It is involved in embryogenesis and cell proliferation, cell cycle, tissue regeneration, wound healing, and homeostasis. In recent studies indicate that abnormal Sonic Hedgehog (Shh) activation in adulthood plays a significant role in neoplastic growth, the process of cancer stem cells, and epithelial-mesenchymal transition (EMT) processes that lead to metastasis. In the absence of Hedgehog signal, Patched 1 (Ptch1) which is a member of the 12-transmembrane receptor, acts catalytically to inhibit the 7-transmembrane protein Smoothened (Smo) activity, to avoid its localisation to the cell membane.

Hedgehog signaling pathway activation causes changes in the cilia in the cell membrane. Ptch removes the inhibition on Smo, and Smo is sequentially phosphorylated. After the action of the primary cilia, it allows it to modulate a cytoplasmic complex containing the FUSED suppressor (SUFU), which modifies the GLI transcription regulator, and thus GLI proteins separate and activate from the SUFU-GLI complex. So that, active Gli transcription factors are translocated into the cell nucleus and transcription of target genes that will respond to the Hedgehog signal. This expression of the Gli1 directly involved in cell proliferation. It is known that GLI transcription factors are affected by different pathways in up regulations and down regulations. The clarification of this interaction and inhibition of the Hedgehog signaling pathway with specific inhibitors and antagonists is considered an innovative way of cancer treatment. This work was supported by Dokuz Eylul University Scientific Research Coordination Unit (Project Number: 2020.KB.SAG.021)

Keywords: Hedgehog Signaling Pathway, Patched 1, Smoothened, Inhibition

Presentation ID/Sunum No= 214

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Effect of the micro-Environment on the Neuronal Transdifferentiation of Adipose Derived Stem Cell

Asst. Prof. Dr. Mustafa Gökhan Ertosun[1]
[1]*Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı*

Özet

GİRİŞ: Rejeneratif tıp, kök hücrelerin kaynak olarak kullanıldığı ihtiyaç duyulan doku veya organların üretilmesine dayanır.Dokuların rejeneratif kapasitesine baktığımızda sinir sisteminin rejeneratif kabiliyetinin sınırlı olduğunu bilinmektedir.Bu nedenle sinir sisteminin en küçük birimi olan nöronların üretimi büyük önem taşımaktadır. Çalışmamızda farklı nöronal transformasyon yöntemlerinin Adipoz Türetilmiş Kök Hücreler (ADSC) üzerindeki nöronal transformasyon kapasiteleri incelenmiştir. MATERYAL / YÖNTEM: Elde edilen veriler doğrultusunda kök hücre biyobelirteçlerini sentezlediği tespit edilen ADSC hücreleri, nöronal transdifferasyon için kullanılan beş farklı ortam içeriği ile muamele edildi [1-4]. Transdifferantion besiyeri ile on gün süreyle muameleden sonra, Hemotoksilen-Eosin boyama yapıldı ve nöron benzeri yapılar gözlendi. Nöronal farklılaşma sırasında hücrelerin yaşlanması üzerindeki beş farklı ortamın etkilerini araştırmak için yaşlanma deneyi yapıldı. Nöronal biyobelirteçlerin mRNA seviyelerinin analizi için RT-PCR ve protein seviyeleri için Western-Blot deneyleri kullanılmıştır. BULGULAR: Nöronal transdiferansyon sırasında kullanılan ortamlardan M1'in hücreler üzerinde diğer ortamlara göre daha toksik etkiye sahip olduğu görüldü. 10. günün sonunda yapılan yaşlanma deneyinde, tüm ortamların farklı miktarlarda da olsa hücrelerin yaşlanmasına neden olduğu görülmüştür. Nöronal biyobelirteçlerin analizinde M4 besiyerinin daha etkin dönüşüme

neden olduğu görüldü. SONUÇ: Literatürde bahsedilen dönüştürme besiyerlerinin ADSC dönüşümünde etkili olduğu görülmekle birlikte; bazı dönüşüm ortamlarının diğerlerinden daha fazla hücresel yaşlanmaya neden olduğu bulunmuştur.Tüm ortamların mikroskobik dönüşüme neden olmasına rağmen, bazı ortamların daha fazla nörona neden olduğu gözlemlenmiştir. Bu nedenle transformasyon besiyerleri projelerde elde edilmek istenen nöron benzeri hücre yapılarına göre seçilmelidir.

Anahtar Kelimeler: ADSC, Neuron-Like Cell, Senescence

Abstract

INTRODUCTION: Regenerative medicine is based on the production of needed tissues or organs where stem cells are used as a source.When we look at the regenerative capacity of the tissues, we see that the regenerative ability of the nervous system is limited.In this direction, the production of neurons,the smallest unit of the nervous system, is of great importance.In our study, the neuronal transformation capacities of different neuronal transformation methods on Adipose-Derived Stem Cells (ADSC) were examined. MATERIALS/METHODS:ADSC cells, which were found to synthesize stem cell biomarkers in line with the data obtained, were treated with five different media contents used for neuronal transdifferantion[1-4]. After treatment with transdifferantion media for ten days, Hemotoxylin-Eosin staining was performed,and neuron-like structures were observed. Senescence experiment was performed and analyzed to investigate the effects of five different media on the aging of cells during neuronal transdifferantion. RT-PCR for the analysis of mRNA levels of neuronal biomarkers and Western-Blot experiments for protein levels were used. RESULTS:It was observed that M1, one of the mediums used during neuronal transdifferantion, had a more toxic effect on cells compared to other media. In the senescence experiment performed at the end of the 10th day,it was observed that all the media caused the cells to senescence even though they were in different amounts. In the analysis of neuronal biomarkers, it was observed M4 in terms of protein, formed more effective neuronal biomarkers. CONCLUSION:Although it is seen that the conversion media mentioned in the literature are effective in ADSC conversion;some transformation mediums have been found to cause more cellular aging than others.Although all media cause

microscopic transformation, some media have been observed to cause more neuron-like cell transformation in terms of neuronal biomarkers.For this reason, the transformation medium should be selected according to the neuron-like cell structures desired to be obtained in the projects.

Keywords: ADSC, Neuron-Like Cell, Senescence

Presentation ID/Sunum No= 319

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Role of Cytosolic Chaperones in Sperm Quality and Male Infertility

Asst. Prof. Dr. Mehmet Alper Arslan[1]
[1]*Department of Medical Biology, Faculty of Medicine, Ondokuz Mayıs University, Samsun, Turkey*
**Corresponding author: Mehmet Alper Arslan*

Abstract

Male infertility is a complex reproductive health problem that is increasingly seen throughout the world, particularly in developed countries. Infertility affects about 10-15% of couples in the general population and a male factor underlies around 45-50% of all cases. Genetic, hormonal, immunological and obstructive factors play a major role in the etiology of male infertility. In the remaining 30-40% of cases, the underlying cause is not known and thus is classified as idiopathic male infertility. Although the exact mechanisms are not yet well understood, sperm DNA fragmentation due to increased oxidative stress and decreased antioxidant defenses has been proposed to play a part in idiopathic male infertility. Cytosolic chaperones are highly conserved and ubiquitous proteins that are responsible for the maintenance of protein homeostasis under normal physiological and stress conditions. Multiple chaperone families in the cytoplasm function in cell survival, proliferation, apoptosis, differentiation and antioxidant defense by directly controlling protein folding, stabilization, assembly into multimeric complexes, transmembrane transport and protein degradation. Members of different chaperone families act at different stages in the course of spermatogenesis, sperm differentiation, post-testicular sperm maturation, capacitation and eventually sperm-ovum recognition and play critical roles in

completion of all these phases. In various knockout animal models, abolition of expression of different chaperones has been shown to arrest spermatogenesis leading to excessive apoptosis of germ cells and infertility. In different subgroups of infertile men, aberrant expression of chaperones has been associated with impaired sperm function, quality and in vitro fertilization success. Cytosolic chaperones therefore hold remarkable promise for the development of novel strategies to treat male infertility. The underlying mechanisms utilized by major cytosolic chaperone families for the maintenance of male fertility and their potential as drug targets for a new approach in infertility therapy will be discussed.

Keywords: Male Infertility, Cytosolic Chaperones, Spermatogenesis, Sperm Maturation

Presentation ID/Sunum No= 383

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tıp Fakültesi Dönem Iv/v Öğrencilerinin Covıd-19 Pandemi Süreci Uzaktan Eğitimi Hakkındaki Görüşleri

Exp. Dr. Tuğba Meliha Fatma Ercan[1], Ph.d. Cand. Turçin Sarıdoğan[1], Researcher Onuralp Ergün[1], Researcher Rabia Yudum Somuncu[1], Researcher Şerifenur Altıparmak[1], Researcher Gamze Arıcı[1], Researcher Reyhan Balkaya[1], Researcher Zeyneb Ballı[1], Researcher Feyza Barlas[1], Researcher Ömer Asım Bektaş[1], Researcher Ramazan Demirel[1], Researcher Dilara Sezer[1], Researcher Deniz Şahin[1], Researcher Ahmet Tecik[1], Dr. Murat Özbek[1], Dr. Duygu Kavaklı[1], Prof.Dr. Bahar Güçiz Doğan[1]

[1]*Hacettepe Üniversitesi*

Özet

Giriş ve Amaç: COVID-19 enfeksiyonu pandemisiyle birlikte Türkiye'de yüz yüze eğitime ara verilerek, tıp eğitimi de dahil uzaktan eğitime geçilmiştir (1-5). Yüz yüze ve pratik eğitimin birlikte yürütüldüğü tıp fakültelerinde pandemi koşullarında da eğitiminin devam etmesi gerekmektedir. Tıp eğitiminde kullanılan uzaktan eğitim yöntemlerinin değerlendirilmesi önemlidir (6). Bu çalışmada, Ankara'da bir üniversitenin Tıp Fakültesi dönem 4 ve 5 öğrencilerinin uzaktan eğitimin mesleki beceri kazandırmadaki yeterliliği konusundaki görüşlerini belirlemek amaçlanmıştır. Yöntem: Tanımlayıcı tipteki araştırmanın verileri 2019-2020 eğitim/öğretim yılında 4. ve 5. dönemde olan öğrencilerden, Ağustos 2020 tarihinde, e-anket yöntemiyle toplanmıştır (494 dönem 4 öğrencisinden 83'ü, 443 dönem 5 öğrencisinden 162'si araştırmaya katılmıştır). Veriler, tanımlayıcı istatistikler ve dağılım istatistikleri ile özetlenmiştir. Çalışma için Tıp Fakültesi Dekanlığından izin alınmıştır ve katılım gönüllülük esasına göre olmuştur. Bulgular: Katılımcıların %40,0'ı

erkektir. %75,9'unun pandemi öncesinde uzaktan eğitim deneyimi yoktur. Dönem 4 öğrencileri uzaktan eğitime engel durumla karşılaştığını daha çok belirtmiştir (p<0,001). İnternet bağlantısı olmayanların %55,2'si üniversite internet desteğine ihtiyaç duyduğunu belirtirken, %75,7'si herhangi bir destek sağlanmadığını belirtmiştir. Dönem 4 öğrencilerinin %42,8'i genel cerrahi, %46,1'i iç hastalıkları; Dönem 5 öğrencilerinin %40,4'ü plastik cerrahi ve %32,2'si nöroloji online stajlarından memnun olmadığını belirtmiştir. Hekimlik pratiğinde klinik eksiklik yaşayacağı endişesi dönem 4 öğrencilerinde (%86,7), dönem 5 öğrencilerine göre (%55,9) yüksektir (p<0,001). Dönem 4 öğrencilerinin %86,7'si, Dönem 5 öğrencilerinin %62,3'ü yüz yüze eğitimi tercih etmektedir (p<0,001). Klinik beceri edinme açısından uzaktan eğitimi, Dönem 4'lerin %78,0'ı yeterli bulmazken Dönem 5'lerde bu yüzde %56,2'dir (p=0,009). Uzaktan eğitimin en sık belirtilen avantajları 'çalışılacak zaman/mekânı seçebilmek' (%81,5),'kendi hızınızda öğrenebilmek' (%75,1); dezavantajları ise 'pratik eğitimin yetersizliği' (%85,9) ve 'hastalarla etkileşimde bulunamamak' (%84,3) olmuştur. Sonuçlar: Tıp Fakülteleri pandemi döneminde uzaktan eğitim sürecine hazırlıksız yakalanmıştır; uzaktan eğitim materyallerinin önceden hazır bulunması olağanüstü durumlarda eğitimin en az şekilde etkilenmesini sağlayabilir. Karşılaşılabilecek teknik sorunlarla ilgili olarak teknik destek biriminin kurulması ve kesintisiz hizmet verebilmesinin sağlanması eğitimin sürekliliğine katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Uzaktan Eğitim, COVID-19, Tıp Eğitimi, Klinik Pratik

Opinions of Medical School Phase Iv/v Students About Distance Education During the Covid-19 Pandemic

Abstract

Introduction: Due to the COVID-19 pandemic, distance-learning replaced in-person education in Turkey. This includes medical education, which usually relies on in-person lessons, but now needs to adapt. Thus, feasibility of online medical education needs evaluation. We surveyed Phase 4 and 5 students about their opinion on distance learning for gaining professional skills. Methods: In this descriptive study, data were collected from volunteer students, that were in Phase

4/5 during 2019-2020 academic year, by e-questionnaire, in August 2020 and with permission of the Dean's Office. 83 of 494 students in Phase 4, and 162 of 443 in Phase 5 participated. Descriptive and dispersion statistics were used to summarize the data. Findings: 40,0% of participants were male, and 75,9% didn't experience distance-learning pre-pandemic. Phase 4 students more frequently reported facing obstacles (p<0,001). 55,2% of students without internet connection reported needing support from the university and 75,7% of them stated that none was provided. 42,8% and 46,1% of Phase 4 students were dissatisfied with general surgery and internal medicine online clerkships, respectively. 40,4% and 32,2% of Phase 5 students were dissatisfied about plastic surgery and neurology online clerkships, respectively. Concerns about clinical deficiency in practice are more common in Phase 4 (86,7%) than in Phase 5 (55,9%) (p<0,001). 86,7% of Phase 4 and 62,3% of Phase 5 students prefer in-person education (p<0,001). 78,0% of Phase 4 and 56,2% of Phase 5 found distance learning inadequate for acquiring clinical skills (p=0,009). Most frequently mentioned advantages were: "Capability to choose time/place" (81,5%), "learning at own pace" (75,1%). Disadvantages were: "inadequate practical training" (85,9%) and "no patient-interaction" (84,3%). Results: During the pandemic, medical schools were unprepared for distance learning. Having the distance learning materials in hand is helpful during extraordinary situations. Establishing a technical support unit against technical problems, helps ensuring continuity of education.

Keywords: Distance Education, Covid-19, Medical Education, Clinical Practice

Presentation ID/Sunum No= 388

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Türkiye'deki Anatomi Yayınlarının Bibliyometrik Analizi

Dr. Danış Aygün[1], Assod. Prof. Dr. Şahika Pınar Akyer[1], Ph.d. Cand. Nuriye Kurbetli[1]
[1]*Pamukkale Üniversitesi*

Özet

Tıp fakülteleri başta olmak üzere diğer sağlık çalışanlarını da yetiştiren okullardaki temel derslerden biri anatomi dersidir. Tıp alanında çok önemli bir yeri olan anatomi alanında yapılan araştırma konuları, anatomi eğitimini geliştirme çalışmaları ve toplanan veriler kullanılarak yapılan değerlendirmeler incelenmelidir ve gerekirse bu incelemelerin sonuçlarına göre revizyonlar yapılmalıdır. Bibliyometrik analiz matematiksel ve istatistiksel yöntemlerle bilinen tüm bilgilerin nicel analizinin yapıldığı çoklu disipliner bir analizdir. Bu analiz yöntemi araştırılan konular hakkında ulusal ve uluslararası işbirliğini değerlendirmek için önemli bir yöntem haline gelmiştir. Bu analiz yöntemi dünya çapında birçok araştırma alanında bilimsel araştırma çıktısının niceliğini ve kalitesini değerlendirmek için giderek daha fazla kullanılmaktadır. Bilimsel eğilimleri ve literatürün etkisini ölçen bibliyometrik analizler araştırmacıların özel konular hakkında en iyi bilgiye sahip olmalarına yardımcı olacaktır. Bu analiz yöntemine ek olarak VOSviewer ve CiteSpace gibi bilgi haritaları oluşturmaya yarayan programlar da mevcuttur. Bu çalışmanın amacı, bibliyometrik yöntemler kullanarak anatomi alanında Türkiye'de araştırma verimliliğini değerlendirmek ve araştırmacılar için anatomi araştırmalarına bir bakış açısı sağlamaktır.Çalışmamızda yer alan verileri elde etmek için Web of science (WOS) veri tabanı üzerinde WOS sisteminde arama kısmına "anatomy" yazılarak, ülke seçiminde de Türkiye yazılarak arama yapılmış ve sonuçlar 1999-2019 yılları

arasında olacak şekilde sınırlandırılmıştır. WOS şu andaki bibliyometrik kaynaklardan en kapsamlı olanlardan biridir ve bu sistem kullanıcılarına atıf veri tabanları da dahil bir dizi kaynağa erişim imkanı sağlamakta ve birçok dergi ve makalelerin indekslemesini yapmaktadır. Detaylı analiz verilerini görüntülemek için de VOSviewer programı 1.6.15.0 sürümü kullanılmış, arama kriteri olan kelimeler değiştirilmeden analiz görüntüleri alınmıştır. Bu analiz görüntüleri birbiriyle bağlantılı olan bilgileri bir harita gibi ekranımızda görmemizi sağlamaktadır. Sonuç olarak Türkiye'de anatomi araştırmaları son yıllarda yayın sayısı açısından hızla büyüdü ve yayın kalitesi de iyileşti.

Anahtar Kelimeler: Anatomi, Bibliyometrik Analiz, Yayın, Türkiye

Presentation ID/Sunum No= 419

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Üniversite Gençliğinin Sağlık Yaşam Davranışları Üzerine Bir Değerlendirme

Asst. Prof. Dr. Nuriye Degirmen[1], Assoc. Prof. Dr. Filiz Özyiğit[1]
[1]*Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi*

Özet

Giriş Amaç: Üniversite gençliğinin sağlık yaşam davranışlarını değerlendirmek ve doğru davranışlara yönlendirmek farmakolojide akılcı ilaç yaklaşımı, tıp etiğinde yararlı uygulamaların yapılması, zararlı uygulamalardan kaçınılması açısından önemlidir. Bu araştırma üniversite gençliğinin sağlık yaşam davranışlarını değerlendirmek amacıyla tanımlayıcı olarak planlanmıştır. Yöntem: Ekim- Aralık 2018 arasında, bir sağlık bilimleri fakültesi hemşirelik öğrencileri üzerinde, yüz yüze anket uygulaması ile evreni 390 öğrenciden çalışmaya katılmayı kabul eden 159 gönüllü araştırmaya dahil olmuştur. Bağımlı değişkenler: öğrencilerin sosyo demografik verileri, bağımsız değişkenler: sağlıklı yaşam davranışlarına dair sorulardır. Anket soruları araştırmacılar tarafından literatüre dayalı olarak hazırlanmıştır. Etik Kurulu izini alınmıştır. Veri analizinde SPSS 21 programı ile yüzde ve ki kare testleri kullanılmıştır. Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 21,35±1,65, %71.7'si kızdır, 58,5'unun geliri yoktur, boy ortalamaları 167±8,23, kilo ortalamaları 62±11,3, %47,1'i sağlık bilgisini internetten öğrendiğini bildirmiştir, %13.2'sinin bir hastalığı vardır, %74.8'i düzenli sağlık kontrolü yaptırmadığını belirtmiştir, %22'si bitkisel ürünler kullandıklarını, ağrı kesici kullananlar %8,2 iken, reçetesiz ilaç kullananlar %50,4'dür, %74.2'si çay kahve tükettiklerini bildirmişlerdir. Bitkisel ürün kullanma ile sağlık bilgisi kaynağı arasında ve hastalık varlığı arasında istatistiksel açıdan anlamlı ilişki bulunmuştur ($p<0.05$). Bitkisel ürün kullanma ile düzenli sağlık kontrolü olma arasında

istatistiksel açıdan ilişki bulunmamıştır (p>0.05). Çay kahve tüketimi ile sağlık bilgisi kaynağı arasında, hastalık varlığı arasında ve düzenli sağlık kontrolü olma arasında istatistiksel açıdan ilişki bulunmamıştır (p>0.05). Bitkisel ürün, reçetesiz ilaç, ağrı kesici ve çay kahve içme yönünden cinsiyet, gelir durumları arasında anlamlı ilişki bulunmamıştır (p>0.05). Sonuç: Gençlerin önemli kısmının, hastalığının olduğu, bitkisel ürün, ağrı kesici kullandığı, çoğunluğunun reçetesiz ilaç kullandığı, düzenli sağlık kontrolü yaptırmadığı, çay kahve alışkanlığının olduğu, sağlık bilgisini internetten öğrendiği belirlenmiştir. Bitkisel ürün kullananların daha az ağrı kesici kullandığı, internetten bilgi öğrenenlerin bitki ürünü kullanma düzeyinin daha yüksek olduğu, hastalığım var diyenlerin daha fazla oranla bitkisel ürün kullandıkları belirlenmiştir. İleriki araştırmalarla öğrencilerin daha detaylı sağlık yaşam davranışlarının incelenmesi ve gençlerin sağlık davranışlarının geliştirilmesiyle ilgili eğitimler önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Üniversite Gençleri Sağlıklı Yaşam Davranışları

Presentation ID/Sunum No= 461

Poster Presentation / Poster Sunum

Hemorajik Şok Nedeniyle Serum Fizyolojik (%0.9 NaCl) Verilmesine Bağlı Şiddetli Hiperkloremik Asidoz Gelişen Postoperatif Hasta

Dr. Özgür Kılıç [1], Dr. Melek Süzer Aslan[2]
[1]*Ondokuz Mayıs Üniversitesi İç Hastalıkları ABD Yoğun Bakım Ünitesi*
[2]*Dr. Siyami Ersek Göğüs Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Koroner Yoğun bakım Ünitesi*

Özet

Giriş: Şok veya perioperatif dönemde SF (Serum Fizyolojik %0.9 NaCl) ile yapılan sıvı resüsitasyonlarında hızlı ve fazla miktarda volüm yüklenmesi hiperkloremik asidoz ile sonuçlanabilir. Olgu: 72 yaşında erkek aort anevrizması nedeniyle EVAR(Endovascular Aneurysm Repair) yapılan hasta gözlem amaçlı koroner yoğun bakım ünitesine kabul edilmiş. İzlemde hemodinamiği bozulan ve hemorajik şok tablosu gelişen hastaya SF ve Eritrosit süspansiyonu (ES) ile sıvı resüsitasyonu yapılmış. Sağ eksternal iliak arter yaralanması saptanması üzerine greftleme yapılmış. Vazopressör ve inotrop desteği altında hemodinamiği stabil seyreden hastanın CVP (Santral venöz basınç) ve hematokrit takibine göre aralıklı olarak sıvı puşeleri ve toplamda 7Ü ES ile 1Ü TDP transfüzyonu yapılmış. Yoğun bakım ünitesine (YBÜ) gelişinde pH=7.37, Laktat= 1.2 mmol/L, BE(ecf)= -7.9 mmol/L, HCO3= 18.1 mmol/L, Glukoz = 203mg/dL, Na= 135mmol/L,Cl=103 mmol/L bulunmuş. 72 saat sonunda kümülatif olarak total sıvı balansı 13100+7140+5895= +26135 cc olan hastanın kan gazı değerleri tedrici olarak bozularak ileri düzeyde hiperkloremik asidoz ile sonuçlandı.En son değerleri; pH= 7.06, mmHg, Laktat= 1.7 mmol/L, BE(ecf)= -18.7 mmol/L, HCO3= 10.1 mmol/L, Glukoz= 92 mg/dL, BUN= 28, kreatinin= 1.18, Na=152 mmmol/L,Cl= 138 mmmol/L bulundu. Hasta medikal tedaviye dirençli asidoz nedeniyle

hemodiyalize alındı ancak hemodinamiği bozuk olan hastada diyaliz sırasında kardiyak arrest gelişti ve eksitus oldu Tartışma: Stewart metodu salin ilişkili hiperkloremik asidozun mekanizmasını açıklamada geleneksel Hasselbach-Henderson yöntemine üstündür. Bu metoda göre insan plazmasında normal şartlarda güçlü iyon farkı (SID) yani Na-Cl (140-100) =40 mEq/l'dir. Bu değer 40'ın altına düşünce asidoz, üstüne çıkınca alkaloza eğilim artar. SF suprafizyolojik miktarda Na (154) ve Cl (154) içermekte olup SID değeri 0 dır. Plazma fazla miktarda SF ile dilusyona uğradığı zaman plazma SID değeri normalden uzaklaşarak sıvının SID değerine yaklaşmaktadır. Klor konsantrasyonu sodyuma göre daha fazla artacağından hiperkloremi gelişir. SF infüzyon sonrası SID değeri normalden uzaklaştığı miktarda hiperkloremik asidoz gelişir. Bu hastada tanı üremik asidoz, laktik asidoz ve diyabetik ketoasidoz gibi etyolojik nedenler dışlandıktan sonra konuldu. Geliş SID 32 mmol/L iken masif volümde SF ile dilüe olmasına bağlı olarak SID 14 mmol/L'ye kadar düşmüş. Sonuç: YBÜ'de sıvı resüsistasyonu yapılırken SF gibi dengesiz kristalloidlerin hızlı şekilde ve fazla miktarda verilmesi hipekloremik asidoz riski taşımaktadır. Eğer kontrendike bir durum sözkonusu değilse dengeli kristalloidler ile bu riskin önüne geçilebilir.

Anahtar Kelimeler: Hiperkloremik Asidoz, Stewart

Presentation ID/Sunum No= 364

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Malnutrisyonlu Çocuklarda Demir Eksikliği Anemisi Prevelansı

Dr. Hacı Ballı[1]
[1]*Adıyaman Eğitim Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Adıyaman ilinde malnutrisyonlu hastalarda demir eksikliği (DE) ve demir eksikliği anemesi (DEA) sıklığını değerlendirmek. Elde edilen bu sonuçlarla, anemili malnütrisyon olgularının değerlendirilmesinde, klinik izlem ve tedaviye yönelik katkıda bulunmaktır. Metod: Araştırma retrospektif arşiv taraması yoluyla yapıldı. Araştırmaya ocak 2017-aralık 2020 tarihleri arasında başvuran ve rölatif tartı değeri 3 percentilin altında olan 2-15 yaş arası çocuklar dahil edildi. Arşiv taraması yoluyla hastaların demografik bulguları ve laboratuar sonuçları incelendi. Bulgular: Araştırmaya toplam 100 hasta dahil edildi, 47(%47)si erkek, 53(%53)ü kızdı. Hastalardan 13(%13) tanesinde anemi, 26(%26) sında demir eksikliği vardı. Anemi ile birlikte demir eksikliği 5 (toplamın % 5inde, anemisi olan hastaların % 38inde) vardı. Anemisi olan hastaların 8 inde(toplam hastaların %8inde, anemisi olan hastaların %52 sinde) demir eksikliği olmayıp etyolojide demir eksikliği dışındaki nedenler sorumluydu. Sonuç: Ağır malnutrisyonlu hastlarda demir eksikliği sık olmakla beraber uzun süreli takipte demir desteği verilmezse bu hastalarda demir eksikliği oluşacaktır. Özellikle sosyoekonomik düzeyi düşük toplumlarda malnutrisyon tedavsi verilirken tedavide demir eksikliği akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Malnutrusyon, Anemi

Presentation ID/Sunum No= 350

Poster Presentation / Poster Sunum

Periorbital Ödem Yakınması ile Başvuran Bir Hastada Akut Enfeksiyoz Mononükleoz.

Dr. Tülin Çataklı[1]
[1]*Lokman Hekim Akay Hastanesi Ankara*
**Corresponding Author: Tülin Çataklı*

Özet

Ebstein-Barr virusu (EBV) B-lenfotropik herpesvirus grubunun bir üyesi olan bir DNA virüsüdür. Enfeksiyöz mononükleozlu hastaların doktora başvurma yakınmaları sıklıkla ateş, boğaz ağrısı, servikal lenfadenopatidir. Fizik muayenede ateş, splenomegali, hepatit, ensefalit, enteropati ve yaygın lenfadenomegali görülebilmektedir. EBV'nin yaptığı Burkitt lenfoma ve nazofarenks karsinoma gibi morbiditesi ve mortalitesi yüksek hastalıklarla ilişkili olduğu gösterilmiştir. Periorbital ödem enfeksiyöz mononükleozun (EMN) prodromal belirtisi olarak tanımlanmış olmasına rağmen nadir görülen bulgular arasındadır. İlk birkaç gün içinde ortaya çıkar, sıklıkla bilateraldir. Sıklıkla üst göz kapakları etkilenir (Hoagland's sign). Hekimler "göz kapaklarında şişlik" yakınması ile başvuran hastalarda akılda bulundurmalıdır. Bu olgu sunumunda periorbital ödemle başvuran ve EBV enfeksiyonu tanısı konulan 6 yaşında bir kız çocuğu sunulmuştur. Periorbital ödemle başvuran hastaların ayırıcı tanısında EBV enfeksiyonunun akılda tutulmasının önemi vurgulanmak istenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Ödem, Epstein-Barr Virus; Göz; Enfeksiyöz Mononükleoz

Presentation ID/Sunum No= 227

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İki Tip Bağlayıcı Ajanın Pulpa Fibroblast Hücreleri Üzerindeki Sitotoksik Etkilerinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Basak Kiziltan Eliacik[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Çocuk Diş Hekimliği Ana Bilim Dalı*

Özet

GİRİŞ: Bu çalışma, süt ve sürekli dişlerin restorasyonlarında kullanılan kompozit dolgu materyallerinin dentine tutunmasını sağlayan bağlayıcı sistemlerin sitotoksik etkilerini belirlemek amacıyla gerçekleştirilmiştir. METHOD: Tek şişe (one-bottle) sistemler grubu içinde bulunan Single Bond ve kendinden asitlemeli (self-etching) sistemler grubu içinde bulunan Adper Prompt-L-Pop materyallerinin insan pulpası fibroblast hücreleri üzerindeki sitotoksik etkileri incelenmiştir. Her iki ajanın da bir grubu üretici firmaların önerileri doğrultusunda polimerize edilmiş, bir grubu da polimerize edilmeden bırakılmış ve bu grupların pulpa fibroblast hücreleri üzerinde meydana getirdiği değişiklikler vitalite ve morfolojik açıdan değerlendirilmiştir. İnsan pulpa fibroblastlarmın primer hücre kültürü hazırlanmış ve çalışmada üçüncü pasajı kullanılmıştır. Materyaller özel olarak hazırlanmış cam taşıyıcılar içerisinde, hücrelerle doğrudan temas etmesi engellenerek yirmi dörtlü well- platelerdeki kuyucuklara yerleştirilmiştir. 24 saat inkübisyondan sonra tripan mavisi ile vitalite ve hematoksilen-eozin boyama yöntemi ile hücre morfolojileri belirlenmiştir. BULGULAR: Araştırma sonucunda, Single Bond ve Adper Prompt-L-Pop materyallerinin polimerize edilmiş olan gruplarında, hücre canlılık oranlarının polimerize edilmemiş gruplarla karşılaştırıldığında belirgin bir şekilde yüksek olduğu saptanmıştır. Morfolojik açıdan incelendiğinde, polimerize edilmemiş Single Bond

ve Adper Prompt-L-Pop materyalerinin hücre çekirdeklerinde dejeneratif değişiklikler olduğu; polimerize edilmiş olanlar da ise hücresel değişikliklerin kontrol grubuna yakın olduğu görülmüştür. SONUÇ: Sonuç olarak, günümüzde kullanılan Single Bond ve Adper Prompt- L-Pop materyallerinin üretici firma önerileri doğrultusunda kullanılmasının pulpa dokusu üzerinde olumsuz etki göstermeyeceği, ancak yapılarında bulunan monomerlerin polimerlere dönüşümü sağlanamadığında, gerçekleşen monomer salınımının pulpa üzerinde yüksek oranda sitotoksisite gösterdiği belirlenmiştir. Bu nedenle, bağlayıcı ajanları uygularken gerekli özeni göstermek restorasyonun başarısı açısından büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bağlayıcı Ajanlar; Morfoloji; Sitotoksik Etki; Vitalite

Evaluation of the Cytotoxic Effects of Two Types of Bonding Agents on Pulp Fibroblast Cells

Abstract

INTRODUCTION The study was performed for investigating the cytotoxic effects of Single Bond and Adper Prompt-L-Pop dentin bonding agents used for restorations of primary and permanent teeth, on the human pulp fibroblasts. METHOD: The primary culture of human pulp fibroblast was prepared and the third passage of the fibroblasts were used. The materials used in the study were put into the glass carriers designed for inhibiting the materials' direct contact with the fibroblasts and one group of Single Bond and Adper Prompt-L-Pop were polymerized while the other groups were left unpolymerized. After 24-hour incubation, the cell vitality and morphology were determined respectively by the tripane blue assay and hematoxylin-eosin assay. RESULTS: In the study, the vitality of the polymerized Single Bond and Adper Prompt-L-Pop groups were found significantly higher than the unpolymerized Single Bond and Adper Prompt-L-Pop groups. Cell nucleuses' degenerative changes were obtained unpolymerized Single Bond and Adper Prompt-L-Pop groups, while the polymerized groups changes were found similar to the morphological findings of the control group as determining the morphological microphotographs. CONCLUSION: In conclusion, the bonding agents Single Bond and Adper Prompt-L-Pop when used

according to the manufacturers' proposal had a minimum cytotoxic effect on the human pulp fibroblasts. However, the results of the study have indicated that degeneration in the monomer-polymer chain caused the monomer release which is cytotoxic on the human pulp. For this reason, dentists have to be careful about the application of the bonding agents for the success of the restorations.

Keywords: Bonding Agents; Morphology; Cytotoxic Effect; Vitality

Presentation ID/Sunum No= 150

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Artmış Yüz Yüksekliğinin Eşlik Ettiği Şiddetli Sınıf II Bölüm 1 Maloklüzyon Tedavisinin 10 Yıl Vaka Takibi

Asst. Prof. Dr. Goksu Trakyali[1]
[1]*Yeni Yüzyıl Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Dikey boyut kontrolü sağlanarak yapılan erken dönem ortodontik tedaviler Sınıf II bölüm 1 malokluzyonun hem şiddetini azaltmak, hem de büyüme ve gelişim potansiyelini kullanarak estetik açıdan olumlu gelişmelerin elde edilebileceği bir tedavi seçeneğidir. Bu vaka raporunda artmış yüz yüksekliği ve yüksek gülme hattının eşlik ettiği şiddetli Sınıf II malokluzyon ve üst çene darlığı teşhisi konmuş olan dokuz yıl on ay yaşındaki hastanın ortodontik tedavisi ve 10 yıl sonrasındaki takip kayıtları sunulmaktadır. Bu vakanın tedavisinde hızlı üst çene genişletilmesi, Oksipital headgear ile üst çene büyüme yönü modifikasyonu ve sabit ortodontik mekanikler uygulanmıştır. 10 yıl sonraki kontrol kayıtları tedavi sonucunda herhangi bir değişiklik olmadığını göstermektedir. Bu vaka raporunda, iyi bir hasta kooperasyonu sağlandığı takdirde, şiddetli iskeletsel ve dişsel Sınıf II malokluzyona ve vertikal büyüme paternine sahip olgunun erken dönem ortodontik tedavisi ile başarılı ve kalıcı sonuçlar elde edilebileceği gözlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Sınıf Iı Bölüm 1, Artmış Yüz Yüksekliği, Erken Dönem Ortodontik Tedavi

10 -Year Follow-Up of High Angle and Severe Class II Division 1 Malocclusion Treatment

Abstract

Early orthodontic treatment with vertical growth control is an effective treatment option to decrease the malocclusion severity and also improve esthetics by using growth potential in Class II division 1 patients. This case report presents orthodontic treatment and ten-year follow-up records of a severe Class II malocclusion in a nine years and five months old growing female with a narrowed maxilla, hyperdivergent skeletal pattern, excessive vertical facial height and gummy smile. Treatment included rapid maxillary expansion and modifying growth pattern of maxilla by using the occipital headgear and fixed orthodontic therapy. Ten-year follow-up results showed no relapse. Stable and successful treatment results can be achieved with early orthodontic treatment in severe skeletal and dental Class II patients with hyperdivergent growth pattern if excellent compliance is maintained.

Keywords: Class Iı Division 1, Excessive Vertical Facial Height, Early Orthodontic Treatment

Presentation ID/Sunum No= 266

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Küçük Çocuklarda Genel Anestezi Altında Diş Tedavisinin Ağız Sağlığı ile İlgili Yaşam Kalitesine Etkisi: Pilot Çalışma

Asst. Prof. Dr. Beyza Ballı Akgöl[1], Merve Bayram[1], Nilüfer Üstün[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi*
**Corresponding author: Beyza Ballı Akgöl*

Özet

Amaç: Bu çalışma, genel anestezi (GA) altında gerçekleştirilen kapsamlı diş tedavilerinin çocukların ağız sağlığı ile ilişkili yaşam kalitesi (OHRQoL) üzerindeki etkisini belirlemeyi amaçlamaktadır. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, erken çocukluk çağı çürüğü (EÇÇ) tanısı alan ve GA kapsamında diş tedavisi gören 72 aydan daha küçük yaştaki çocuklar dahil edilmiştir. Çocukların ay olarak yaşı, cinsiyeti, katılımcı ebeveyn bilgileri, ebeveynin eğitim düzeyi, sağlık sigortası ve sosyoekonomik durumu gibi demografik bilgiler elde edilmiştir. Çocukların ağız diş muayenesi bulguları (dmft indeksi), yapılan tedavi tipleri ve işlem süresi kaydedilmiştir. GA gününde Erken Çocukluk Çürüğü Ağız Sağlığı Etki Ölçeği (ECOHIS) başlangıç anketi ve bir ay sonra takip anketi gerçekleştirilmiştir. Değişkenler arasındaki farklılıkların istatistiksel önemini belirlemek için t testi kullanılmıştır. Başlangıç ve takip verisini karşılaştırmak için McNemar ve Wilcoxon testleri kullanılmış, hastaların QHRQoL değişim büyüklüğü, test etki boyutu (EB) kullanılarak değerlendirilmiştir. Bulgular: Çocuk örneklemi, yaş ortalaması 51,41 ± 12,15 ay, ortalama dmft 11,52 ± 2,70 olan % 55,2 erkek ve % 44,8 kızdan oluşmuştur. Ortalama işlem süresi 2,44 ± 0,85 saattir. Ankete göre, 0 - ≤ 36 ay yaş grubunun aileleri, daha büyük yaş grubuna göre daha fazla ağrı deneyimi bildirmiştir. ECOHIS skorunun GA altında diş tedavisini takiben

önemli ölçüde azalmış olması (% 74,86, p = 0.00), ECOHIS'in çocuk (0,92) ve aile bölümleri (1,03) ile ilgili büyük bir EB ortaya koymuştur. Sonuç: Erken çocukluk çürükleri gözlenen çocukların GA altında tedavi edilmesi, çocukların OHRQoL'sinde anlamlı bir iyileşme sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Erken Çocukluk Çağı Çürükleri, Yaşam Kalitesi, Genel Anestezi, Diş Tedavisi, Çocuk Hastalar

Influence of Dental Treatment Under General Anesthesia on Oral Health-Related Quality of Life Among Young Children: a Pilot Study

Abstract

Aim: This study aimed to determine the effect of comprehensive dental treatment under general anesthesia (GA) on children's oral health-related quality of life (OHRQoL). Methods: Children aged less than 72 months old, diagnosed with early childhood caries (ECC), received dental treatment under GA were included in the study. The demographic data obtained were the children's age in months, gender, participant parent information, parental education, health insurance and socioeconomic status. Oral examination findings with dmft index, data on treatment types and duration of the procedure were recorded. The baseline early childhood oral health impact scale (ECOHIS) questionnaire was conducted on the day of GA, and the follow-up questionnaire following one month. Independent t-test was used to identify statistical significance of differences among variables. McNemar and Wilcoxon signed-rank tests were used to compare baseline and follow-up data. Magnitude of the change of patients' OHRQoL was evaluated by test effect size (ES). Results: The child sample was composed of 55.2% males, and 44.8% of females with mean age of 51.41±12.15 months, mean dmft of 11.52±2.70. The mean duration of the procedure was 2.44±0.85 hours. According to the questionnaire, parents of 0 - ≤ 36 months old age group reported experience of more pain than the older age group. The ECOHIS score decreased significantly (74.86%, p=0.00) following dental treatment under GA, demonstrating a large ES regarding the child (0.92) and family sections (1.03) of the ECOHIS.

Conclusion: Treating children suffering from early childhood caries under GA results a significant improvement in the children's OHRQoL.

Keywords: Earlychildhood Caries, Life Quality, General Anesthesia, Dental Treatment, Young Children

Presentation ID/Sunum No= 353

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuk Hastaların Panoramik Radyografilerinde Görülen Hataların Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. İpek Arslan[1], Asst. Prof. Dr. Sema Aydınoğlu[1], Ra. Sena Sakın[1]
[1]Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
**Corresponding author: Sena SAKIN*

Özet

Amaç: Çocuk hastaların panoramik radyografilerinde görülen hata tiplerini ve sıklıklarını belirlemek. Materyal-Metod: Çocuk diş hekimliği kliniğinde 1.12.2019-1.12.2020 tarihleri arasında çekilen rastgele seçilmiş 5-13 yaşları arasındaki 60 kız, 60 erkek çocuğa ait 120 panoramik radyografi incelendi. Çocuklar yaşlarına göre 2 gruba ayrıldı. Buna göre 5-9 yaş aralığındaki çocuklar küçük yaş grubunu, 10-13 yaş aralığındaki çocuklar büyük yaş grubunu oluşturdu. Daha önceden belirlenen 12 hata tipinin sıklıkları yaş ve cinsiyete göre incelendi. Toplam hata sayılarının cinsiyet ve yaşa göre karşılaştırılması Mann Whitney U testi ile, kategorik verilerin değerlendirilmesi ise ki-kare testi ile gerçekleştirildi. Bulgular: Çalışmaya katılan çocukların yaş ortalaması 9.30±2.40'dı. Küçük yaş grubunda yer alan hastalarda daha fazla hata ile karşılaşılırken ($p<0.001$), cinsiyete göre hata sayılarında fark olmadığı görüldü ($p=0.637$). Ayrıca yaşın artmasıyla toplam hata sayısı arasında negatif korelasyon tespit edildi ($p<0.001$; $r=-387$). En sık rastlanan hatanın 80 çocukta görülen ışınlama sırasında hastanın dilini damağına değdirmemesinden kaynaklanan 1 numaralı hata olduğu görüldü. Kızlarda başın öne eğilmesinden kaynaklanan 6 numaralı hata daha fazla görüldü ($p=0,043$). Küçük yaş grubunda dilin damağa temas etmemesi, başın yana eğilmesi, başın yana döndürülmesi ve hareket

edilmesinden kaynaklanan 1, 2, 3 ve 9 numaralı hataların istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha fazla görüldüğü bulgulandı ($p<0.05$). Sonuç: Özellikle küçük yaş aralıklarındaki çocuk hastaların radyografi çekimleri sırasında doğru şekilde pozisyonlandırılmaları ve bilgilendirilmeleri, panoramik radyografi uygulamalarında hataları azaltarak kaliteyi arttırabilecek faktörlerdendir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk Diş Hekimliği, Panoramik Radyografi

Evaluation of the Errors Seen in the Panoramic Radiographs of Pediatric Patients

Abstract

Objective:To determine the error types and frequencies seen in the panoramic radiographs of pediatric patients. Materials and Methods:A randomly selected 120 panoramic radiographs of 60 girls and 60 boys aged 5-13 years, taken at the pediatric dentistry clinic between 1.12.2019 and 1.12.2020 were examined. Children were divided into 2 groups according to their ages. Accordingly, children between the ages of 5-9 constituted the younger age group, and children between the ages of 10-13 constituted the older age group. The frequencies of 12 previously determined error types were analyzed according to age and gender. Comparison of total error numbers according to gender and age was performed by Mann Whitney U test, and evaluation of the categorical data was performed using chi-square test. Results:The average age of the children participating in the study was 9.30±2.40. While more errors were encountered in patients in the younger age group, there was no difference in the number of errors by gender. In addition, a negative correlation was found between the increase in age and the total number of errors. It was observed that the most common error was the number 1 error in 80 children, caused by the patient not touching his/her tongue to his/her palate during irradiation. Error number 6 caused by tilting the head forward was more common in girls. In the younger age group, it was found that the errors 1, 2, 3, and 9 caused by not touching the palate with the tongue, tilting the head to the side, turning the head to the side, and moving was found to be statistically significantly more common. Conclusion:Correct positioning and informing of pediatric patients especially in the

younger age range during radiography is one of the factors that can increase the quality by reducing errors in panoramic radiography applications.

Keywords: Pediatric Dentistry, Panoramic Radiograph, Children

Presentation ID/Sunum No= 246

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covıd-19 Hastalığının Ağız Sağlığı Üzerindeki Etkisinin Anketle Değerlendirilmesi

Researcher Nurşat Türker[1], Researcher Sema Serin[1], Assoc. Prof. Dr. Duygu Göller Bulut[1], Assoc. Prof. Dr. Gülbahar Ustaoğlu[2]
[1]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız,Diş ve Çene Radyolojisi
[2]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Periodontoloji
**Corresponding author: NURŞAT TÜRKER*

Özet

SARS Cov-2 virüsü, solunum yoluyla bulaştığı bilinen, 2020 yılının başından beri dünya çapında yayılım göstermiş ve milyonlarca insanı etkilemiş bir koronavirüstür. Bu virüsün neden olduğu COVID-19 hastalığının ana semptomları arasında ateş, yorgunluk ve kuru öksürük yer almaktadır. Literatürde, COVID-19'un oral dokular üzerine olan etkileriyle ilgili yeterli çalışma bulunmamaktadır. Bu anket çalışmasının amacı, COVID-19'un ağız dokuları üzerine olası etkilerini ortaya koymak ve oral dokularda görülen değişiklikler ile COVID-19 arasındaki ilişkiyi araştırmaktır. Çalışmaya anamnezinde COVID-19 geçirdiğini belirten 155 gönüllü birey dahil edildi. Gönüllü bireylerden hastalık esnasında ve sonrasında oral dokularındaki değişimin belirlenmesi amacıyla 33 sorudan oluşan anket formunu doldurmaları istendi. Anket verilerine tanımlayıcı istatistik yapıldı ve istatistiksel anlamlılığı değerlendirmek için ki-kare testi kullanıldı. Hastaların %43,5'i 20-30 yaşları arasındaydı ve % 61,7 ile kadın hastalar çoğunluktaydı. Hastaların %10.4 'ü hastanede yatarak tedavi edildi ve diabet hastalarının hastanede yatma oranı daha fazlaydı (%57.1). Hastaların tedavi süresince %61.7'i antiviral ilaç, %12,3'ü hidroksiklorokin, %16,9'u antikoagülan iğne, %7,1'i antiagregan, %

5,2 deksametazon, %5,2 si antibiyotik kullanırken, %27,9'u herhangi bir ilaç kullanmamıştı. Hastaların %89'u hastalığı semptomatik geçirdi ve en sık görülen semptomlar halsizlik, kas ve eklem ağrısıydı (%55.9). Kadınlarda tat duyusu kaybı daha fazla görüldü (p=0.047). Hastalığı esnasında 15 hastada (%9.7) oral bölgede herpes lezyonu, 27 hastada (%17.5) aft lezyonu görüldü. Hastaların 62'sinde (%40.3) ağız kuruluğu, 29'unda (%18.8) ağız kokusu, 32'sinde (%20.8) yumuşak damakta hassasiyet ve 14'ünde (%9.1) dilde yanma şikayeti mevcuttu. Hastaların %21,4'ünde çiğneme sırasında kas ve eklem ağrısı, %17.5'inde diş eti kanaması ve %11,7'sinde diş ağrısı mevcuttu. 15 hastanın (%9.7) iyileştikten sonra dişetlerinde ağrı şikayeti mevcuttu. Kadınlarda iyileştikten sonra diş etlerindeki ağrı şikayeti daha fazla idi (p=0.049). Çalışma sonuçlarımıza göre COVID-19 esnasında oral bölgede en sık rastlanan semptom ağız kuruluğu olarak tespit edilmiştir. Oral dokularda meydana gelen değişimler ile COVID-19 arasındaki ilişkiyi ortaya koyabilmek için daha ileri çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ağız Kuruluğu, Covıd-19, Sars Cov-2, Oral Bulgu

Survey Assessment of the Impact of Covid-19 on Oral Health

Abstract

SARS Cov-2 is a coronavirus known to be transmitted by respiratory route, which has spread worldwide since the beginning of 2020 and has affected millions of people. The main symptoms of COVID-19 disease include fever, fatigue and dry cough. In the literature, there are not enough studies about the effects of COVID-19 on oral tissues. The purpose of this survey study is to reveal the possible effects of COVID-19 on oral tissues and to investigate the relationship between changes in oral tissues and COVID-19. 155 volunteers who stated that they had COVID-19 during the history were included in the study. Volunteers were asked to fill in a questionnaire consisting of 33 questions to determine the changes in oral tissues during and after the disease. Descriptive statistics were made to the questionnaire data and chi-square test was used to evaluate statistical significance. 43.5% of the patients were between the ages of 20-30 years and 61.7% of the patients were female. 10.4% of the patients were hospitalized and the rate of hospitalization of diabetes patients was higher (57.1%). During

the treatment period, 61.7% of the patients used antiviral drugs, 12.3% hydroxychloroquine, 16.9% anticoagulant injection, 7.1% antiagregan, 5.2% dexamethasone, 5.2% antibiotics, 27.9 of them did not use any medication. 89% of the patients had the disease symptomatic and the most common symptoms were weakness, muscle and joint pain (55.9%). Loss of sense of taste was observed more in women ($p = 0.047$). During COVID-19 disease, 15 patients (9.7%) had oral herpes lesions and 27 patients (17.5%) had aphthous lesions. 62 (40.3%) of the patients had dry mouth, 29 (18.8%) had halitosis, 32 (20.8%) had tenderness on the soft palate, and 14 (9.1%) had a burning tongue. There was masseter and joint pain during chewing in 21.4% of the patients, gingival bleeding in 17.5% and toothache in 11.7%. 15 patients (9.7%) complained of pain in the gums after recovery. The complaints of pain in the gums were higher in women after recovery ($p = 0.049$). According to our study results, the most common symptom in the oral area during COVID-19 was determined to be dry mouth. Further studies are needed to reveal the relationship between changes in oral tissues and COVID-19.

Keywords: Covid-19, Dry Mouth, Oral Finding, Sars Cov-2

Presentation ID/Sunum No= 439

Oral Presentation / Sözlü Sunum

CPP-ACP Kompleksi İçeren İki Farklı Diş Kreminin Sitotoksisitesinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Türkay Kölüş[1], Asst. Prof. Dr. Firdevs Kahvecioğlu[2]

[1]*Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Ahmet Keleşoğlu Diş Hekimliği Fakültesi*
[2]*Selçuk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, CPP-ACP kompleksi içeren iki farklı diş kreminin sitotoksisitesini karşılaştırmaktır. Materyal ve metot: Tooth Mousse (GC) ve MI Paste Plus (GC) diş kremlerinin %50 ağırlık/hacim oranında kültür medyumu ile çözeltileri hazırlandı. Bu çözeltilerin seyreltilmemiş, 1/2, 1/4, 1/8, 1/16 ve 1/32 oranında kültür medyumu ile seyreltilerinin L929 hücrelerinin canlılığı üzerine etkisine MTT testi yöntemiyle bakıldı. Diş kremi içermeyen kültür medyumu kontrol gurubu olarak değerlendirildi. Deney grubunun hücre canlılıkları kontrol grubuna oranlanarak yüzde cinsinden canlılık oranı belirlendi. Tek yönlü varyans analizi ile istatistiksel değerlendirme yapıldı. Bulgular: Hücre canlılık oranları Tooth Mousse'un seyreltilmemiş konsantrasyonunda 82,37%, 1/2 konsantrasyonunda 83,02%, 1/4 konsantrasyonunda 80,19%, 1/8 konsantrasyonunda 78,68%, 1/16 konsantrasyonunda 80,91% ve 1/32 konsantrasyonunda 92,32% oranında olduğu görülmüştür. MI Paste Plus'ta ise bu durum seyreltilmemiş konsantrasyonunda 83,83%, 1/2 konsantrasyonunda 83,85%, 1/4 konsantrasyonunda 85,15%, 1/8 konsantrasyonunda 83,92%, 1/16 konsantrasyonunda 92,65% ve 1/32 konsantrasyonunda 87,80% şeklindedir.

Sonuçlar: Çalışmanın limitasyonları dahilinde içeriğinde flor bulunduran MI Paste Plus ve bulundurmayan Tooth Mousse'nin sitotoksik olmadığı görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Tooth Mousse, mi Paste Plus, CPP-ACP, Sitotoksisite

Abstract

Aim: The aim of this study is to compare the cytotoxicity of two different tooth creams containing CPP-ACP complex. Materials and Methods: Solutions of Tooth Mousse (GC) and MI Paste Plus (GC) tooth creams were prepared with culture medium at ratio of 50% w/v. The effect of undiluted, 1/2, 1/4, 1/8, 1/16 and 1/32 diluted solutions on the viability of L929 cells was measured by the MTT assay. Culture medium without tooth cream was considered as a control group. The cell viability of the experimental group was proportioned to the control group and the cell viability percentage was determined. Statistical evaluation was made by one-way analysis of variance. Results: Cell viability rates 82.37% in undiluted concentration, 83.02% in 1/2 concentration, 80.19% in 1/4 concentration, 78.68% in 1/8 concentration, 80.91% in 1/16 concentration and 92.32% at 1/32 concentration of Tooth Mousse. In MI Paste Plus, 83.83% at undiluted concentration, 83.85% at 1/2 concentration, 85.15% at 1/4 concentration, 83.92% at 1/8 concentration, 92.65% at 1/16 concentration and 87.80% at 1/32 concentration. Conclusion: Within the limitations of the study, it was concluded that MI Paste Plus containing fluoride and Tooth Mousse without fluoride were not cytotoxic.

Keywords: Tooth Mousse, mi Paste Plus, CPP-ACP, Cytotoxicity

Presentation ID/Sunum No= 284

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Dental Panoramik Radyografilerde Temporomandibular Eklem Bölgesinde İzlenen Radyolojik Bulgular

Asst. Prof. Dr. Dilara Nil Günaçar[1],
Asst. Prof. Dr. Taha Emre Köse[1]
[1]Recep Tayyip Erdoğan Universitesi
**Corresponding author: Taha Emre KÖSE*

Özet

Çiğneme, yutkunma ve konuşma işlevlerinde görev yapan temporomandibular eklem (TME), vücudun en karmaşık eklem yapılarındandır. Panoramik radyografi alt-üst çeneleri ve dişleri, orbita alt 2/3'e kadar maksiller bölgeyi, maksiller sinüsleri, ve temporomandibuler eklemi bir arada gösteren bir görünyüleme yöntemidir. TME'nin kemiksel komponentleri olan kondil, glenoid fossa ve artikuler eminense ait belirgin yapısal değişiklikler dental panoramik radyografilerde izlenebilmektedir. Çalışmamızda 300 hastaya ait 600 TME bölgesi retrospektif olarak incelenmiştir. Değerlendirmelerde TME bölgesindeki radyolojik bulgular şu şekilde sınıflandırılmıştır: gelişimsel anomaliler (kondiler hiperplazi, kondiler hipoplazi, koronoid hiperplazi, juvenil artroz, bifid/trifid kondil), osteoartritik değişimler (erozyon, subkondral skleroz, eklem aralığında azalma, osteofit, subkondral kist, eklem fareleri, düzleşme) ve artikuler serbest cisimler (sinoviyal kondromatozis, kondrokalsinozis). Sonuçlar yüzdelik dağılımlara göre değerlendirilmiştir. En sık görülen radyografik bulgu düzleşmedir. (%11) 'dir. Sırasıyla diğer en yaygın radyolojik bulgular eklem aralığında azalma, kondiler hipoplazi, bifid kondil ve kondiler hiperplazidir. Günümüzde artan TME bölgesi şikayetiyle çeşitli tıp ve diş polikliniklerine başvuran hastalarla klinik olarak çok sık karşılaşılmaktadır. Bu bölgeye ait anatomik yapılara ait radyografik

bulguların teşhisi ilgili bölgenin değerlendirilmesinde son derece önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Panoramik Radyografi, Radyoloji, Temporomandibular Eklem

Radiological Findings in the Temporomandibular Joint Region in Dental Panoramic Radiographies

Abstract

Temporomandibular Joint (TMJ), which functions in chewing, swallowing and speech functions, is one of the most complex joint structures of the body. Panoramic radiography is an imaging method that shows the lower and upper jaws and teeth, maxillary region up to the lower 2/3 of the orbit, maxillary sinuses, and temporomandibular joint together. Significant structural changes of the condyle, glenoid fossa and articular eminence, which are the osseous components of TMJ, can be observed in dental panoramic radiographs. In our study, the 600 TMJ region belonging to the 300 patient was examined retrospectively. Radiographic findings in the TMJ area were classified as follows: developmental anomalies (condylar hyperplasia, condylar hypoplasia, coronoid hyperplasia, juvenile arthrosis, bifid / trifid condyle), osteoarthritic changes (erosion, subchondral sclerosis, joint space reduction, osteophytes, subchondral cysts, flattening) articular free bodies (synovial chondromatosis, chondrocalcinosis). Results were evaluated according to percentage distributions. The most common radiographic finding is flattening (11%). The other most common radiological findings were reduced articular space, condylar hypoplasia, bifid condyle and condylar hyperplasia. Today, patients who apply to various medical and dental outpatient clinics with increasing TMJ region complaints are frequently encountered clinically. Diagnosis of the radiographic findings of the anatomical structures of this region is extremely important in the evaluation of the relevant region.

Keywords: Panoramic Radiography, Radiology, Temporomandibular Joint

Presentation ID/Sunum No= 356

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diş İmplantına Alternatif Olarak Diş Ototransplantasyonu: Olgu Sunumu

Ph.d. Cand. Duygu Cendek[1], Asst. Prof. Dr. Zeynep Çukurova Yılmaz[1], Asst. Prof. Dr. Yelda Erdem Hepşenoğlu[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi*

Özet

Amaç: Ototransplantasyon; bir bireyde gömülü, yarı gömülü veya sürmüş dişlerin çekilip, aynı bireyin dişsiz bölgesindeki soketin (alıcı bölge) cerrahi yöntemler ile hazırlanarak nakil edilmesi olarak tanımlanabilir.Bu tedavi prosedürü, implantların göreceli kontraendike olduğu bir dönem olan büyüme dönemimde optimum başarıya sahiptir. Bu vaka raporunda, kök gelişimi devam eden üçüncü molar dişin, fonksiyonu ve estetiği korunarak aynı kadrandaki birinci molar dişin yerine otolog transplantasyonu sunulmaktadır. Vaka Raporu: 16 yaşında erkek hastanın klinik ve radyografik incelemesinde, endodontik tedavisi başarısız olan alt sol birinci molar diş restore edilemez olup kötü prognoza sahipti. Birinci ve üçüncü molar dişlerin çekimini takiben, donör diş eşzamanlı birinci molar dişin çekim soketine reimplante edildi. Alıcı bölge transplantasyondan sonra 3-0 ipek sütür ile primer kapatıldı. Transplante edilen diş, iki fiber post ile splintlendi ve okluzal temastan çıkarıldı. Transplantasyondan 6 hafta sonra endodontik tedavi yapılarak kalsiyum hidroksit patı uygulandı. Sonrasında, kök kanalları mineral trioksit agregat (MTA) ile dolduruldu. Splint operasyondan 4 hafta sonra çıkarıldı. Hastanın operasyon sonrası 2. hafta, 1., 3., 6. 12. ve 30. aylardaki kontrollerinde molar dişin klinik olarak inflamasyon olmaksızın soketinde sabit olduğu, mobilite ve perküsyon hassasiyeti olmadığı, çiğneme fonksiyonunun kabul edilebilir olduğu izlenmiştir. Radyolojik olarak

hiçbir patolojik durumun görülmediği, lamina duranın normal izlendiği, kök gelişimi ve pulpa rejenerasyonunu gösteren bulguların olduğu görüldü. Sonuç: Bu vaka raporu ototransplantasyonun diş eksikliklerinde, implant ya da konvansiyonel protez tedavilerine alternatif uygulanabilecek, biyolojik olarak etkili bir yöntem olabileceğini göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Transplantasyon; Gömülü Diş; Kök Kanal Tedavisi

Autotransplantation of a Tooth As An Alternative to Dental Implant: A Case Report

Abstract

Objective: Autotransplantation of a tooth defined as surgical transposition of unerupted, semi-erupted or erupted donor tooth from a donor site to a surgically prepared socket (recipient site) within the same individual. This procedure has its optimum of success in adolescence, a period where implants are relatively contraindicated. This case report presents the autologous transplantation of a mandibular left third molar to first molar in the same quadrant, whose root development is in progress, preserving function and aesthetics. Case Report: According to clinical and radiographic examination of a 16-year-old male patient, endodontically failured mandibular left first molar tooth was non-restorable and had poor prognosis. Following extraction of first and third molars, the donor tooth was immediately reimplanted into the extracted socket of first molar. The recipient site was sutured with 3-0 silk suture after transplantation. The transplant was splinted with two fibre posts and occlusal contacts were removed. The transplant endodontically treated 6 weeks after transplantation and medicated with a calcium hydroxide paste, then filled with mineral trioxide aggregate (MTA). The splint was removed 4 weeks postoperatively. Patient was followed at 2 weeks, 1, 3, 6 12 and 30 months revealed that molar tooth was fixed in its socket without residual inflammation, not mobile, masticatory function was satisfactory, no percussion sensitivity, no pathologic condition was apparent. Radiographically, the lamina dura appeared normal and the tooth showed radiographic evidence of root growth, and pulpal

regeneration. Conclusion: This case report demonstrates that autotransplantation can be a viable, alternative and biologically effective method to permanent restoration without implants or conventional prosthetic rehabilitations in tooth deficiencies.

Keywords: Transplantation; Impacted Tooth; Root Canal Treatment

Presentation ID/Sunum No= 313

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diş Kaybıyla İlişkili Olabilecek Çeşitli Sistemik ve Demografik Faktörlerin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Mehtap Bilgin Çetin[1]
[1]*Başkent Üniversitesi*
**Corresponding author: Mehtap Bilgin Çetin*

Özet

Amaç: Bu çalışmada diş kaybının çeşitli demografik ve sistemik faktörlere bağlı olarak dağılımını ve hangi faktörlerin diş kaybıyla ilişkili olabileceğini tespit etmek amaçlanmıştır. Metod: Bu çalışma çeşitli sebeplerle periodontoloji kliniğine başvuran 514 birey (278 kadın, 236 erkek) üzerinde yürütülmüştür. Katılımcıların yaş, cinsiyet, sistemik hastalık (diyabet, hipertansiyon, hiperlipidemi), sigara kullanımı ile ilgili bilgileri ve kapsamlı intra-oral muayeneleri sonucunda elde edilen diş kaybı, plak indeksi (Pİ), sondalamada kanama (SK), cep derinliği (CD), klinik ataşman kaybı (KAK), dişeti çekilmesi (DÇ) verileri kaydedilmiştir. Katılımcılar diş kaybı sayısına göre 2 gruba (>12 diş eksikliği ve <12 diş eksikliği) ayrılmıştır ve diş kaybıyla ilişkili olabilecek faktörler açısından kıyaslanmıştır. Bulgular: Hastaların %15,6'sında on ikiden fazla diş kaybı olduğu tespit edilmiştir. Diş kaybı >12 olan ve diş kaybı <12 olan 2 grup arasında yaş, cinsiyet, eğitim, sigara kullanımı, tansiyon açısından anlamlı farklılıklar gözlenmiştir (sırasıyla p=0,0001, p=0,003, p=0,0001, p=0,001, p=0,001). Diş kaybı >12 olan grubun ortalama CD, KAK ve DÇ değerlerinin diş kaybı <12 olan gruba göre anlamlı derecede daha fazla olduğu bulunmuştur (p=0,0001). Diyabetik ve hipertansif bireylerin olmayanlara göre anlamlı derecede daha fazla diş kaybına sahip olduğu tespit edilmiştir (p=0,0001). Sonuç ve öneriler: Yaş, cinsiyet, eğitim, sigara kullanımı, diyabet, tansiyon ile

diş kaybı arasında bir ilişki olabileceği tespit edilmiştir. Diş kaybı nedenlerinin araştırıldığı daha kapsamlı prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Diş Eksikliği, Periodontal Hastalık, Periodontitis, Sigara, Sistemik Hastalık

Evaluation of Various Systemic and Demographic Factors That Potentially Related With Tooth Loss

Abstract

Objective: The aim of this study was to determine the distribution of tooth loss depending on various demographic and systemic factors and evaluate the factors associated with tooth loss. Method: This study was conducted on 514 individuals (278 women, 236 men) who applied to the periodontology clinic for various reasons. Age, gender, systemic disease (diabetes, hypertension, hyperlipidemia), smoking status were recorded. Number of tooth loss, plaque index (PI), bleeding on probing (SC), pocket depth (CD), clinical attachment loss (CAC), gingival recession (GR) were obtained as a result of comprehensive intra-oral examinations. Individuals with tooth loss> 12 and <12 were compared in terms of factors that may be associated with tooth loss, and the distribution of mean tooth loss in the presence of possible risk factors for tooth loss was evaluated. Results: It was determined that 15.6% of the patients had more than twelve teeth loss. Significant differences were observed between the 2 groups with tooth loss> 12 and <12 in terms of age, gender, education, smoking and blood pressure (respectively, p = 0.0001, p = 0.003, p = 0.0001, p = 0.001, p = 0.001). The mean CD, CAC and DC values of the group with tooth loss> 12 were found to be significantly higher than the group with tooth loss <12 (p = 0.0001). It was found that diabetic and hypertensive individuals had significantly more tooth loss than those who did not (p = 0.0001). It was found that diabetic and hypertensive individuals had significantly more tooth loss than those who did not (p = 0.0001). Conclusion and recommendations: It has been determined that there may be a relationship between age, gender, education, smoking, diabetes, blood pressure and tooth loss.

More comprehensive prospective studies are needed to investigate the causes of tooth loss.

Keywords: Tooth Loss, Periodontal Disease, Periodontitis, Smoking, Systemic Disease

Presentation ID/Sunum No= 156

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Endodontik Vakalarda Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi Kullanımı

Dr. Dursun Ali Şirin[1], Ph.d. Cand. Naciye Atcı Hazar[1]
[1]İstanbul Sağlık Bilimleri Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
**Corresponding author: Naciye Atcı Hazar*

Özet

Amaç: Klinik endodontide tanı, tedavi planlaması ve takipte klinisyenlerin ilk görüntüleme tercihi periapikal radyografidir. 2 boyutlu görüntülerin sınırlamaları nedeniyle, kök kırığı, yeniden tedavi, dış rezorpsiyon, olağandışı anatomi, perforasyonlar, teşhis edilmeyen periapikal patoloji ve gözden kaçan ekstra kanallar gibi karmaşık durumlarda, konik ışınlı bilgisayarlı tomografik (CBCT) görüntüler çok kullanışlıdır. Bu vaka serisinin amacı, CBCT'nin kompleks endodontik vakaların tanı ve tedavi planlaması üzerindeki önemli etkisini sunmaktır. Yöntem: Vakaların tedavi kararı CBCT yardımı ile alındı. Bu vakalar geniş periapikal lezyonlu, eksternal rezorpsiyonlu, yetersiz endodontik tedavili molar ve anterior dişler, bulunamamış molar kanallar, dikey kök kırığı gibi vakaların tanı ve tedavisini sunarlar. Bu vakaların ortak özelliği şişlik, ağrı, fistül veya perküsyon hassasiyeti gibi belirtilerin olmasıdır. Dişlere ilk endodontik tedavi veya cerrahi olmayan endodontik retreatment uygulandı ve takibi yapıldı. Bulgular: CBCT, endodontistlerin kompleks vakalarla baş edebilmesi için önemli bir araçtır. Önceki tedavinin neden başarısız olduğunu gösteren ve klinisyenin çok zaman kazanmasına yardımcı olan bir kılavuzdur. Bu nedenle CBCT, doğru tanı sağlar.

Sonuç: CBCT, periapikal radyografiye kıyasla daha üstün bilgiler sağlasa da, ALARA (makul olarak elde edilebilecek kadar düşük) ilkeleri dikkate alınarak yalnızca gerekli durumlarda kullanılması önerilir

Anahtar Kelimeler: Endodonti, Konik Işınlı Bilgsayarlı Tomografi, Kök Kanal Tedavisi

Cone Beam Computed Tomography Usage in Endodontic Cases

Abstract

Aim: In Clinical Endodontics, periapical radiograph is the first imaging choice of the clinicians, on diagnosis, treatment planning and follow up. Because of the limitations of 2- dimensional images, cone beam computed tomographic (CBCT) images are very useful for the complex cases such as root fracture, retreatment, external resorption, unusual anatomy, perforations, non- diagnosed periapical pathology and missed extra canals. The aim of this case series is to present the significant effect of CBCT on diagnosis and the treatment planning of the complex endodontic cases. Method: The treatment decision of these cases was made with the aid of CBCT. They present diagnosis and treatment of the cases which include large periapical lesion, external resorption, molar and anterior teeth with insufficient endodontic treatments, missed canals of molars, vertical root fracture. The common feature of these cases is that there are symptoms such as swelling, pain, fistula or percussion sensitivity. Initial endodontic treatment or non surgical endodontic retreatment was performed to the teeth and followed up. Results:CBCT is an important tool for endodontists to deal with complex cases . It is a guide that shows why the previous treatment failed and helps the clinician to save a lot of time. Therefore CBCT provides accurate diagnosis. Conclusion: Altough CBCT provides superior information compared to periapical radiography, it is recommended to be used only in required cases, taking into account the ALARA (as low as reasonably achievable) principles.

Keywords: Endodontics, Cone Beam Computed Tomography, Root Canal Treatment

Presentation ID/Sunum No= 452

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Erken Karışık Dişlenme Dönemindeki Dişsel Ön Çapraz Kapanışın Tedavisi

Asst. Prof. Dr. Mihriban Gökcek[1]
[1]*Karabük Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Ön çapraz kapanış, üst ve alt çene keser dişler arasındaki normal olmayan bukko-lingual ilişkiyi tanımlamak için kullanılan bir terimdir. Bu dental bozukluk çocukların gelişim dönemlerinde karşımıza çıkan ve özellikle ebeveynler için estetik kaygı oluşturan bir problemdir. Bu problem zaman içerisinde kendiliğinden düzelmediğinden, erken karma dişlenme döneminde çapraz kapanışın düzeltilmesi ileri yaşlarda ortaya çıkabilecek dişsel sorunların önlenebilmesi açısından oldukça önemlidir. Ön çapraz kapanışın tedavisinde çeşitli yöntemler kullanılmasına rağmen günümüzde sıklıkla hareketli apareylerle tedavi tercih edilmektedir. Çalışmamızda karışık dişlenme döneminde, ön dişlerinde çapraz kapanış şikayetiyle kliniğimize başvuran üç hastadaki dişsel bozukluğun hareketli apareylerle tedavisi yapılmıştır. Üst keser dişleri hizalamak ve ön çapraz kapanışı düzeltmek için, hareketli akrilik apareylerde keser dişlerin palatinaline yerleştirilen düz vida, haftada iki kere 0.25 mm çevrilerek aktive edildi. Üst kesici dişlerin alttaki kesici dişleri atlayabilmesi için posterior dişler üzerine gelen akrilik plak bölgesine ısırma platformu oluşturularak okluzyon yükseltildi. Hastalar 3 haftada bir düzenli kontrole çağırılarak apareyi kullanma becerileri ve dişlerin çapraz kapanışlarının düzelme durumu kontrol edildi. 2-4 ay içerisinde bütün hastalardaki ön çapraz kapanışın tamamen düzeldiği görülmüştür. Böyle basit ve efektif bir yöntem ile ön çapraz kapanışta olan dişlerin kısa sürede düzeltilmesi sağlanarak çocukların ilerleyen yaşlardaki ortodontik tedavi ihtiyacı ortadan kaldırılmış oldu. Hem

genel diş hekimleri hem de pedodontist ve ortodontistler, karma dentisyon döneminde ön dişlerin çapraz kapanış vakalarını düzeltmede rahatlıkla hareketli apareylerden faydalanabilirler. Hastaların kooperasyonu açısından da herhangi bir sorun oluşturmayan bu teknikle hem hastalar hem de aileleri açısından gayet memnun edici sonuçlar almak mümkün olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çapraz Kapanış, Hareketli Aparey, Ön Diş, Pedodontist

Presentation ID/Sunum No= 151

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Erüpsiyon Kisti Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu

Ma. St. Şükrü Bozkurt[1], Asst. Prof. Dr. Can Özükoç[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi*
**Corresponding author: Can Özükoç*

Özet

Amaç: Erüpsiyon kisti, dişlerin sürmesinden kısa bir süre önce oral mukozada görülen benign lezyonlardır. Dentigeröz kistin yumuşak dokudaki formu olmakla birlikte ayrı bir klinik tablo olarak kabul edilmektedir. Dentigeröz kist kemik içinde sürmemiş dişin kuronu etrafında gelişirken erüpsiyon kistleri ise sürmesi gecikmiş dişlerin kemik üzerindeki yumuşak dokusunda görülür. Yayınlanmış olgu sunumlarında ve yapılmış çalışmalarda erüpsiyon kistlerinin sıklıkla 6-9 yaş arasında, daimi birinci büyük azı ve kesici dişlerde görüldüğü bildirilmiştir. Klinik olarak, alveoler krette dişin sürme bölgesinde, sınırlı, fluktan ve genellikle saydam olarak görülen lezyonlar olan erüpsiyon kistleri kavite sınırları kan içerdiği zaman mor veya mavi renk görüntü vermekte, bu yüzden 'erüpsiyon hematomu' olarak da isimlendirilmektedir. Ayırıcı tanısı; hemanjioma, neonatal alveoler lenfanjioma, pyojenik granüloma ve amalgam renkleşmesiyle yapılmalıdır. Bu olgu sunumunda, 8 yaşındaki hastanın maksiller daimi birinci keser dişlerin bulunduğu bölgede görülen erüpsiyon kisti ve bu kistin basit cerrahi insizyonla tedavisi sunulmaktadır. Olgu sunumu: 8 yaşında kız hasta maksiller orta hat bölgesindeki şişlik, renk değişikliği ve ağrı şikayeti ile kliniğimize başvurdu. Yapılan klinik muayene sonucu, hastanın maksiller kesici dişlerin sürme bölgesinde erüpsiyon kisti olduğu görüldü. Diş sürmesinde gecikmeye neden olan erüpsiyon kisti, topikal anestezi uygulanarak basit cerrahi insizyonla tedavi edildi. Hastanın 4 hafta sonraki kontrolünde, kistin

olduğu bölgede iyilşmenin olduğu görüldü. Sonuç: Erüpsiyon kistleri özellikle çocuklarda, süt veya daimi dişler sürerken mukozada şişlik şeklinde gözlenmektedir. Sürmekte olan dişlerle ilişkili olarak nadir görülen benign lezyonlardan erüpsiyon kistleri semptom vermediği sürece genellikle tedavi gerektirmez ve kendiliğinden iyileşmekle birlikte klinisyenlerin bilgisi uygun tedavinin sağlanabilmesi için önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Erüpsiyon Kisti, Diş Sürme Bozukluğu, Sürme Hematomu, Çocuk Diş Hekimliği

Presentation ID/Sunum No= 171

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Farklı Işık Kaynakları ile Polimerize Edilen Farklı Ortodontik Adezivlerin Mikrosertlik ve Polimerizasyon Derinliklerinin Karşılaştırılması

Dr. Aykan Onur Atilla[1]
[1]*Flydent Dental Care*
**Corresponding author: Aykan Onur Atilla*

Özet

Giriş: Ortodontik braketlerin yapıştırılmasında; uzun çalışma süresi, artmış polimerizasyon derinliği, düşük serbest radikal yayılımı, kimyasal sertleşen kompozitlere nazaran yüksek renk uyumları, hasta başında geçen sürenin azaltılması gibi faktörler sebebiyle ışıkla sertleşen adezivlerin kullanımı giderek artmıştır. Polimerizasyon derinliği; ışıkla polimerize olan rezin esaslı materyallerin yeterli monomer değişimi için ışığın ulaşabildiği maksimum derinliği ifade eder. Polimerizasyon derinliği belirlenmesinde mikrosertlik ölçümü, kazıma yöntemi ve FTIR gibi farklı yöntemler kullanılmaktadır. Materyalin alt ve üst yüzey sertlik oranlarının değerlendirilmesi de bu yöntemlerden bir tanesidir. Bu çalışmanın amacı, farklı ortodontik adeziv rezinlerin, farklı ışık cihazlarının yüksek güç modlarında mikrosertlik ve polimerizasyon derinliklerinin incelenmesidir. Yöntem: Çalışmada iki farklı ışıkla sertleşen ortodontik adeziv rezin materyali [Transbond XT (Light Cure Adhesive; 3M ESPE, St.Paul, MN, ABD), BracePaste (American Orthodontics, WI, ABD)] kullanıldı. Her bir grupta on adet (n=10) toplamda 40 örnek; 2 mm çapında ve 1 mm yüksekliğinde kalıplar kullanılarak LED ışık cihazlarının [Elipar DeepCure-S(3M ESPE, St.Paul, MN, ABD), Valo Grand(UltraDent, South Jordan, UT, ABD)] yüksek güç (HP) modunda 3 saniye sürede polimerize edilerek hazırlandı. Örnekler 24

saat 37ºC'de distile su içerisinde etüvde bekletildikten sonra alt ve üst yüzey sertlikleri Vicker's sertlik ölçüm cihazı (HMV-700, Shimadzu, Tokyo, Japonya) ile 50 gram kuvvet altında 10 saniye sürede ölçüldü. Elde edilen alt ve üst yüzey sertlik değerleri oranlandı ve polimerizasyon oranları belirlendi ve istatistiksel olarak değerlendirildi. Bulgular: Çalışmada hem mikrosertlik hem de alt üst yüzey sertlik oranları açısından gruplar arasında anlamlı farklılık gözlendi. ($p<0,05$). Sonuç: Bu çalışmadan elde edilen bulgular ışığında, test edilen kompozitler açısından doğrusal yayılım gösteren yüksek yoğunluklu ışık cihazlarının, ışıkla sertleşen ortodontik adezivlerin hızlı polimerizasyonunda yüksek güç modunda güvenle kullanılabilecekleri söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: Ortodontik Adeziv, Polimerizasyon Derinliği, Mikrosertlik

Evaluation of Microhardness and Polymerization Depths of Different Orthodontic Adhesives Polymerized With Different Light Sources

Abstract

Introduction and Aim: The use of light-curing orthodontic adhesives has gradually increased because of increased polymerization depth and low free radical release. Polymerization depth is a term that refers the thickness of a sufficient amount of polymerized light-cured resin-based composite. Different methods such as microhardness measurement, scraping method and FTIR are used to determine the polymerization depth. One of these methods is the evaluation of the material's bottom and top surface hardness ratio. The aim of this study was to evaluate the microhardness and polymerization depths of different orthodontic adhesive resins polymerized at high power modes of different light curing units. Materials and Methods: Two different light-cured orthodontic adhesive resin materials [Transbond XT (Light Cure Adhesive; 3M ESPE, St.Paul, MN, USA), BracePaste (American Orthodontics, WI, USA)] were used in the study. Ten samples in each group (n = 10) total 40 samples was prepared on 2 mm diameter and 1 mm height teflon molds and polymerized with 2 different high power (HP) LED light curing units [Elipar DeepCure-S(3M ESPE, St.Paul, MN, USA), Valo Grand(UltraDent, South

Jordan, UT, USA)] at 3 seconds. The samples were stored in distilled water at 37 ° C for 24 hours. Top and bottom microhardness values were measured by Vicker's hardness tester (HMV-700, Shimadzu, Tokyo, Japonya) under 50 grams at 10 seconds. Top/bottom microhardness ratio was calculated and polymerization degree was determined. Statistical analyze was performed. Results In the study, a significant difference was observed between the groups in terms of both microhardness and upper and lower surface hardness rates. ($p < 0.05$). Conclusion: In the light of the findings obtained from this study, it can be concluded that high intensity light devices with linear emission in terms of the tested composites can be safely used in high power mode in the rapid polymerization of light curing orthodontic adhesives.

Keywords: Orthodontic Adhesive, Polymerization Depth, Micro Hardness

Presentation ID/Sunum No= 318

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Restoratif Diş Tedavisi Anabilim Dalı Kliniğine Başvuran Hastaların Anterior Maksillar Diş Oranlarının İncelenmesi: Pilot Çalışma

Exp. Ceyda Gündoğdu[1], Dr. Sinem Akgül[2]
[1]Medipol Üniversitesi Hastanesi
[2]Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
**Corresponding author: ceyda gündoğdu*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Restoratif Diş Tedavisi Anabilim Dalı'na başvuran hastaların anterior maksillar dişlerinin ölçümler yapılarak değerlendirilmesi ve sonuçların literatürdeki altın ve doğal oranlarla karşılaştırılmasıdır. Yöntem: Çalışmaya, üst çene kanin-kanin arası dişleri dentisyonda bulunan, sağlıklı erişkin gönüllü 30 birey dahil edilmiştir ve yaş, cinsiyet, sistemik hastalık, ortodontik tedavi hikayeleri sorgulandı. Sonrasında hastaların anterior dişlerinin fotoğrafları standart koşullar altında çekilerek bilgisayar ortamına aktarıldı. Dişlerin genişlik ve yükseklikleri ölçülüp elde edilen veriler altın oran ve doğal oran değerleri ile karşılaştırıldıktan sonra veriler TED skalasına göre sınıflandırıldı. Bulgular: Hastaların lateral kesici dişlerinin santral kesici dişlere oranı % 66 iken, kanin dişlerin lateral kesici dişlere oranının %72 olduğu tespit edilmiştir. Bu oranlar literatürdeki altın oran ve doğal oranlar gibi oranlarla karşılaştırıldığında hastaların % 16.6'sının literatürdeki altın oranlar ile uyumlu olduğu ve %13.3'ünün ise literatürdeki doğal (Preston) oranları ile uyumlu olduğu tespit edilmiştir. Hastaların % 73'ü kadın % 27'si erkekti. Çalışmaya katılan hastalar arasında, kadınların altın ve doğal oranlara erkek hastalara

kıyasla daha çok benzerlik gösterdiği saptandı. Hasta verileri TED oranlarına göre sınıflandırıldığında ise hastalardan sadece %3,33'ünün TED oranı gösterdiği saptanmıştır. Sonuç: Estetik bir gülüş tasarlama aşamasında literatürde var olan oranları anlamak ve uygulanabilirliklerini belirlemek için makaleleri incelerken çalışmaların yapıldığı etnik kökene ve bölgeye dikkat etmek önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Üst Çene Dişler, Altın Oran, Doğal Oran, Ted Oranı

Examination of Anterıor Maxillary Tooth Proportions of Patients Consulted to Department of Restorative Dentistry in Gazi University Faculty of Dentistry: Pilot Study

Abstract

Aim: The aim of this study was to evaluate the anterior maxillary teeth of patients who consulted to Department of Restorative Dentistry in Gazi University Faculty of Dentistry by measurements and compare the results with the golden and natural ratios in the literature. Method: Thirty volunteers with full dentition in between maxillary canine-canine teeth were included and age, gender, systemic disease, orthodontic treatment history was questioned. Then, photographs of patients were taken under standard conditions and transferred to computer software. The width and height of teeth were measured, and data were compared with golden and natural ratios and were classified according to RED scale. Results: While the ratio of lateral incisors of the patients to central incisors was 66%, it was determined that the ratio of canine teeth to lateral incisors was 72%. When these rates are compared with the rates such as the golden ratio and natural rates in the literature, it has been determined that 16.6% of the patients are compatible with the gold rates in the literature and 13.3% of them are compatible with the natural (Preston) rates in the literature. 73% of the patients were women and 27% were men. Among the patients participating in the study, it was found that women showed more similarity to gold and natural rates compared to male patients. When the patient data were classified according to RED rates, it was found that only 3.33% of the patients showed a RED ratio. Conclusions: While investigating the researches in order to understand proportions

in literature and applicability in designing an aesthetic smile, it is important to consider ethnic origin and region where studies were conducted.

Keywords: Maxiller Teeth, Golden Ratio, Natural Ratio, Red Ratio

Presentation ID/Sunum No= 255

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gümüş Nanopartiküllerin Endodonti Alanında Farklı Uygulama Yöntemlerinin Değerlendirilmesi

Researcher Aysenur Oncu[1], Dr. Gulin Amasya[2], Assoc. Prof. Dr. Berkan Celikten[1]
[1]Ankara University Faculty of Dentistry
[2]Ankara University Faculty of Pharmacy

Özet

Kanal tedavisindeki başarısızlık ve ikincil enfeksiyonların ana nedenlerinden biri ürettikleri polimerik bir tabakada yaşayan mikroorganizmaların oluşturduğu organize bir yapı olan biyofilmdir. Endodontik biyofilmin hücre dışı matriksini, bakteriler tarafından salgılanan ve yüzeye sıkıca yapışan metabolik ürün polimerleri oluşturur. Biyofilm yapısının; mikroorganizmaların bir yüzeye veya bakteri hücresine ilk yapışması, mikro koloni oluşumu, olgunlaşma ve yayılma gibi bazı gelişimsel döngü aşamalarına sahip olduğu kabul edilir. Endodontik prosedürlerin asıl amacı bu karmaşık yapıyı ortadan kaldırmaktır. Bu nedenle kanal tedavisinde mekanik preperasyonun yanı sıra kimyasal irrigasyon ajanları uygulanmaktadır. İrrigasyon işleminde, smear tabakasının ortadan kaldırılması için farklı konsantrasyonlarda sodyum hipoklorit (NaOCl), etilendiamin tetra asetik asit (EDTA) ve klorheksidin (CHX) solüsyonları kullanılmaktadır. Ancak, bu kök kanal şekillendirme ve dezenfeksiyon uygulamalarına rağmen inatçı enfeksiyonların tedavisinde tam anlamıyla başarıya ulaşılamamıştır. Klinik araştırmalarda, cerrahi olmayan primer endodontik tedavilerin % 73,5 ila % 92,3 arasında değişen geniş bir başarı oranı aralığına sahip olduğu gösterilmiştir. 20. yüzyılda ortaya çıkan nanoteknoloji, diş hekimliğinde yeni bir perspektif haline gelmiştir. Karbon, metal, poimer ve lipid kullanılarak hazırlanan, 1–1000nm ölçekli nanopartiküller bu

teknolojinin ana bileşenidirler ve kolloidal boyutları/geniş yüzey alanları ile araştırmacılar ve klinisyenler tarafından medikal/farmasötik alanda büyük ilgi görmektedir. Gümüş nanopartiküller (AgNP), çeşitli boyutlarda ve şekillerde kolayca sentezlenebilen benzersiz kimyasal ve fiziksel özellikler sergileyen nanosistemlerdir. Bakteriyel hücre zarınının bütünlüğünü bozan antimikrobiyal etkileri ile çeşitli bakteri, virüs ve mantarlara karşı geniş spektrumlu antimikrobiyal etki gösterirler ve bu nedenle üzerinde en çok çalışılan metalik nanopartiküllerden biridir. Bugüne kadar, gümüş nanopartikülleri, pulpa kapaklama ve retrograde dolgu materyallerinin yapısına, kök kanal medikamanlarına ve irrigasyon solüsyonlarına katılarak endodonti alanında çeşitli uygulamalarla test edilmiştir. Bu çalışmada, literatür incelemesi yapılarak kök kanallarında kullanılan AgNP'lerin kimyasal, fiziksel ve antimikrobiyal özellikleri, uygulanma şekli ve sitotoksisitesiyle ilgili bir derleme hazırlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Antimikrobiyal Ajanlar, Endodontik Biyofilm, Gümüş Nanopartiküller

Evaluation of Different Application Methods of Silver Nanoparticles in Endodontics

Abstract

One of the main causes of failure and secondary infections in root canal treatment is biofilms, which are organized polymeric structures formed by microorganisms. The extracellular matrix of biofilms, which is secreted by bacteria, is composed of metabolic-output polymers that adhere strongly to surfaces. Biofilms develop in stages, as follows: initial adherence of microbes to a surface or bacterial cell, generation of microcolonies, maturation, and deployment of the biofilm. The main purpose of endodontic treatments is to eliminate the complex polymeric structure. Therefore, in root canal treatment, chemical irrigation agents and medicaments are used in addition to mechanical preparation. During the irrigation process, sodium hypochlorite (NaOCl), ethylenediaminetetraacetic acid (EDTA), and chlorhexidine (CHX) solutions are applied at different concentrations to eradicate the smear layer. However, no approach to treating stubborn infections has been entirely successful. Clinical research has

shown that non-surgical endodontic therapies have variable success rates, ranging from 73.5% to 92.3%. Nanoparticles prepared by using carbon, metal, polymer, or lipid, with a scale of 1–1000nm, are the main component of this technology and with their colloidal size/large surface area, they have a great interest in the medical/pharmaceutical field by researchers and clinicians. Silver nanoparticles (AgNP) are nanosystems that exhibit unique chemical and physical properties that can be easily synthesized in variety of sizes and shapes. With their antimicrobial effects that disrupt the integrity of the bacterial cell membrane, they show a broad spectrum antimicrobial effect against various bacteria, viruses, and fungi, and therefore they are one of the most studied metallic nanoparticles. In endodontics, silver nanoparticles have been tested for use as endodontic material, sealers, root canal pharmaceuticals, and irrigation solutions. This paper reviews recent evidence from in vitro and in vivo studies regarding the chemical, physical, and antimicrobial properties of AgNPs, as well as their application and cytotoxicity.

Keywords: Antimicrobial Agents, Endodontic Biofilm, Silver Nanoparticles

Presentation ID/Sunum No= 115

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Güta-Perkanın Mekanik Olarak Uzaklaştırılmasını Takiben Meydana Gelen Alveolar Kemik Nekrozu ve Dişeti Çekilmelerinin Tedavisi: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Nurcan Altaş[1], Ph.d. Cand. Bestegül Günay[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi Periodontoloji Ana Bilim Dalı*
**Corresponding author: Bestegül Günay*

Özet

Amaç: Endodontik tedaviyi takiben postun yerleştirilmesinin gerekli olduğu durumlarda güta-perkanın uzaklaştırılması için çeşitli teknikler kullanılmaktadır. Post drillerinin kullanılması genelde güvenli ve etkili olsa da sürtünmeden kaynaklı oluşan ısı periodonsiyumda hasara neden olabilir. Bu vaka raporunun amacı literatürde oldukça sınırlı sayıda olguda tanımlanmış post hazırlığı sırasında gelişen alveolar kemik nekrozu ve gingival yaralanmanın tedavisini rapor etmektir. Vaka Raporu: 43 yaşındaki kadın hasta post yerleştirildikten sonra 3 hafta süren ağrısı olduğunu bildirmiştir. Daha sonra ağrısı geçmiş ancak ilgili bölgede dişeti çekilmesini fark edip periodontoloji kliniğine başvurmuştur. Klinik muayenede alt kanin dişin bukkal bölgesinde kemik ekspozu ve ataçman kaybı gözlenmiştir. Yapışık dişeti genişliğini artırmak için hastaya serbest dişeti grefti operasyonu planlanmıştır. Periodontal plastik cerrahi sırasında nekrotik kemik çıkarılmış ve alınan greft süturlarla alıcı bölgeye yerleştirilmiştir. 8 ay sonra yapılan kontrolde gingival iyileşme sağlanmıştır ve hasta protez kliniğine yönlendirilmiştir. Sonuç: Bu vaka raporunda güta-perkanın uzaklaştırılması sırasında fiber post frezlerinin kullanımına bağlı çevre periodonsiyumda hasar oluşabileceği gösterilmektedir.

Bu nedenle klinisyenlere döner aletleri dikkatli şekilde kullanımı ve komplikasyon meydana geldiğinde dişin prognozu için hastayı uzman diş hekimine sevk etmeleri tavsiye edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kemik Nekrozu, Güta-Perka, Periodontal Cerrahi

Treatment of Alveolar Bone Necrosis and Gingival Recession Following Mechanical Removal of Gutta-Percha: A Case Report

Abstract

Objective: Various techniques are used to remove gutta-percha when it is necessary to place the post following endodontic treatment. Although post drills are generally a safe and effective method, generated frictional heat transfer can cause damage to the periodontium. The purpose of this case report is to report the treatment of alveolar bone necrosis and gingival injury during post preparation described in a very limited number of cases in the literature. Case Report: A 43-year-old female patient reported that she had pain for 3 weeks after post replacement. Later, the pain was over, but she noticed the gingival recession at the relevant area and applied to the periodontology department. In the clinical examination, bone exposure and loss of attachment were observed on the buccal surface of lower left canine. In order to increase the width of the attached gingiva, a free gingival graft operation was planned. During periodontal plastic surgery, necrotic bone was removed and the obtained graft was placed in the recipient area with sutures. After 8 months, gingival healing was good and the patient was referred to the prosthetic department. Conclusion: This case report shows that the surrounding periodontium may be damaged when fiber post drills are used to remove gutta-percha. Therefore, it is recommended that the clinicians should use rotary instruments carefully and refer patient to a specialist for the prognosis of the tooth when complication occurs.

Keywords: Bone Necrosis, Gutta-Percha, Periodontal Surgery

Presentation ID/Sunum No= 24

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hastaların Farklı Dental Uygulamalara Karşı Duydukları Kaygının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Samir Goyushov[1]
[1]*Istanbul Aydin Üniversitesi*
**Corresponding author: SAMIR GOYUSHOV*

Özet

Dental anksiyete, gereken diş tedavisinin uygulanmasında ciddi engel olarak karşımıza çıkmakta olup, her zaman farklı çalışmalarda araştırma konusu olmuştur. Bu durumun daha detaylı değerlendirile bilmesi için farklı anket ve skalalar oluşturulmuştur. Bizim çalışmanın amacı, Modifiye Dental Anksiyete Skalası (MDAS) uygulayarak hastaların farklı dental işlemlere karşı duydukları anksiyetenin değerlendirilmesidir. Çalışmamıza İstanbul Aydın Üniversitesi Diş Kliniğine başvuran 322 hasta dahil edilmiştir (hastaların yaş ortalaması-40.9). Katılımcılardan, dişhekimi ve dental işlem korkularının değerlendirilmesi için MDAS skoru anketini doldurmaları istenmiştir. MDAS skoruna, endodontik tedavi, diş çekimi, implant cerrahisi ve periodontal tedavi gibi uygulanan diş tedavilerine dair sorular eklenmiştir. Ortalama MDAS skoru 17.04 (SD±5.91) olmuştur. İstatistiksel testlerin sonucunda, yaş ortalamasının MDAS skorunu ciddi etkilemediği ortaya çıksa da, en yüksek MDAS skoru en genç hasta gurubunda, en düşük skor ise en yaşlı hasta gurubunda görülmüştür. Kadınların MDAS skorunun erkeklere göre anlamlı derecede yüksek olduğunu tespit ettik ($p<0.05$). Farklı dental işlemleri kıyasladığımızda ise en yüksek MDAS skoru implant uygulanacak hastalarda görülmüştür. Daha sonra diş çekimi, kanal tedavisi, lokal anestezi uygulanması, dolgu, en sonda ise diş taşı temizliği gelmektedir. Toplumumuzda hastaların bazı dental işlemlere

karşı duydukları aşırı anksiyeteni azaltmak için, hastaları o işlemlerden önce daha detaylı bilgilendirmemiz gerekebilir.

Anahtar Kelimeler: Dental Anksiyete, Lokal Anestezi, İmplant Cerrahisi, Kanal Tedavisi

Assessment of Dental Anxiety Among Patients Undergoing Different Dental Treatments.

Abstract

Dental anxiety remains an obstacle to adequate dental treatment and it has been the subject of several investigations. Our study includes a population, which needs several dental treatments. The aim of this study was to evaluate the fear of patients for different dental treatments and questioning their past treatment experience. Our participants are 322 patients who are between the ages of 18 – 70 and applied to İstanbul Aydın University Dentistry Faculty Hospital. All participants filled a Modified Dental Anxiety Scale (MDAS) in order to evaluate their dentist and dental treatment fear level. We added questions regarding the treatment such as endodontic treatment, tooth extraction, and implant surgery to the MDAS scale in order to obtain the data that we aimed in our study; we added some important questions to the beginning of the scale and modified the current scale in order to evaluate other factors regarding the anxiety. In summary, these modifications include the addition of questions about endodontic treatment, tooth extraction, implant surgery and age, sex, marital status, number of children, education level, income, oral health awareness, bad habits, dental treatment experience. Statistical analysis of the data obtained from our definitive type of research has been done. It has been reported that dental anxiety is affected by sex, economic status, oral health awareness, and past dental treatment experiences, and it is not affected by education level, age, marital status, number of dentist visits. As a consequence of the etiological evaluations of dental anxiety, it has been determined that the fear of pain is active and intense anxiety is experienced for implant and tooth extraction treatments.

Up-to-date studies and especially the lack of data that reflects our society have been dwelled upon, and it has been concluded that studies about dental anxiety should be done more frequently.

Keywords: Dental Anxiety, Local Anesthesia, Implant Surgery, Root Canal Treatment

Presentation ID/Sunum No= 186

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Horizontal Diş Kırıklarının Endodontik Eğe Splint ile Tedavisi: Vaka Raporu

Asst. Prof. Dr. Erhan Demir[1]
[1]*İstanbul Gelişim Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Erhan Demir*

Özet

Dental travmalar genellikle ön bölge dişlere gelmektedir. Tüm dental travmaların %0,5-7'sini horizontal kök kırıkları oluşturmaktadır. Bu vakalarda ilgili dişin tedavisi pulpanın vitalitesine ve kök gelişimine bağlı değişmektedir. Bu dişlerde öncelikli olarak dişlerin fiske edilip belirli aralıklarla takip edilmesi önerilir. Ancak semptomların ortadan kalkmadığı durumlarda endodontik tedavi önerilmektedir. Bu vaka raporunda 10 yaşında erkek hastanın düşme sonucu ön dişine gelen travmanın tedavisi anlatılmaktadır. Hastanın intraoral muayenesinde 21 nolu dişte mobilite, perküsyonda hassasiyet ve diş eti oluğunda kanama görülmüştür. Radyografik muayenede 21 nolu dişin kökünde horizontal kırık olduğu tesbit edilmiştir. Hastaya 4 hafta yarı esnek splint uygulanmış ancak kontrollerde dişte perküsyonda ağrı devam ettiği ve dişin elektrik pulpa testinde negatif sonuç alındığı için endodontik yaklaşıma karar verilmiştir. Hastaya lokal infiltratif anestezi yapılıp giriş kavitesi açılılmıştır. Kanal aletiyle kök ucuna kadar ilerlenmeye çalışılmış ve her iki kırık parçanında pulpası ekstirpe edilip kalsiyum hidroksit ile pansuman yapılmıştır. Sonraki Seansta semptomların ortadan katlığı izlenip kanal tedavisi bitirilir kök kanalına H tipi eğe ile girilerek her iki kırık segmentin birbirine yakınlaştırılması sağlanarak intrakronal destekleme ile tedavi sonlandırılmıştır.

Hastanın 24 aylık takibinde diş ve çevre dokularda yeterle iyileşme sağlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Travma, Kök Kırığı, İntraradiküler Splint

Intraradiculer Splinting With Endodontic Instrument of Horizontal Root Fracture; a Case Report.

Abstract

Usually, the front teeth are subject to trauma. Horizontal root fractures constitute 0.5-7% of all dental traumas. In these cases, the treatment of the relevant tooth varies depending on the vitality of the pulp and root development. In these teeth, it is recommended that the teeth be fixed and followed up first. However, endodontic treatment is recommended depending on the persistence of symptoms. This case report describes the treatment of trauma to the anterior tooth of a 10-year-old male patient from a fall. In the intraoral examination of the patient, mobility of tooth number 21, sensitivity in percussion and bleeding in the gum groove were observed. In the radiographic examination, it was determined that there was a horizontal fracture in the root of tooth 21. Semi-flexible splint was applied to the patient for 4 weeks, but the endodontic approach was decided because the pain continued in percussion in the teeth and negative results were obtained in the dental pulp test in controls. Local infiltrative anesthesia was applied to the patient and the access cavity was opened. An attempt was made to advance to the root tip with the canal tool and the pulp was extirpated in both fractures and dressing with calcium hydroxide. In the next session, absence of the symptoms was seen and the canal treatment was completed, the root canal was entered with an H-type file, and the treatment was terminated with intracronal anchorage by ensuring that both broken segments were brought closer to each other. During the 24-month follow-up of the patient, sufficient improvement was achieved in the teeth and surrounding tissues.

Keywords: Trauma, Root Fracture, Intraraculer Splint.

Presentation ID/Sunum No= 136

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Maksiller Tüberden Elde Edilen Bağ Doku Greftlerinin Klinik, Histolojik ve Moleküler Özelliklerinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Birsen Korkmaz[1], Ra. Merve Küçükoğlu[1]
[1]Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı

Özet

Periodontal plastik cerrahide bağ doku grefti (BDG) kullanımı, olumlu estetik sonuçları, kök kapama öngörülebilirliği ve uzun dönem stabilite açısından etkili bir cerrahi teknik olarak kabul edilmiş ve altın standart olarak belirtilmiştir. Bağ doku grefti hazırlanması amacıyla ağız içinde birkaç verici bölge tanımlanmıştır. Verici bölge lokasyonunun greft şekli ve içeriğini etkileyebildiği, greft içeriğinin ise tedavi sonuçlarının uzun dönem stabilitesinde önemli bir etkisinin olduğu düşünülmektedir. Maksiller tüberden elde edilen BDG'nin kollajen lifler açısından oldukça zengin olduğu ve daha az submukoza içerdiği belirtilmiştir. Klinik, histolojik ve moleküler düzeyde yapılan çalışmalardan elde edilen sonuçlar tüber BDG'nin farklı özelliklere sahip olduğunu göstermektedir. Bu çalışmanın amacı periodontal plastik cerrahide kullanılan tüber BDG'nin klinik, estetik ve fonksiyonel sonuçlarını analiz etmek, avantaj ve dezavantajlarını tartışmaktır.

Anahtar Kelimeler: Maksiller Tüber, Bağ Doku Grefti, Diş, Dental İmplant

Evaluation of Clinical, Histological, and Molecular Analysis of Connective Tissue Grafts Harvested From the Maxillary Tuberosity

Abstract

Connective tissue graft (CTG) has been accepted as the most effective surgical technique in regard to positive aesthetic results, root coverage predictability and long-term stability and has been stated as the gold standard. Several donor sites in the mouth have been defined for the harvesting CTG. It has been suggested that the location of the donor site can affect the graft shape and composition. The composition of the graft has an important effect on the long-term stability of the treatment results. It has been stated that CTG harvested from the maxillary tuberosity contains collagen-rich fibers and low submucosa. Results obtained from clinical, histological, and molecular studies show that soft tissue graft harvested from the maxillary tuberosity has different properties. The aim of this study was to analysis the clinical, aesthetic, and functional outcomes of CTG harvested from maxillary tuberosity used in periodontal plastic surgery and to discuss the advantages and disadvantages.

Keywords: Maxillary Tuberosity, Connective Tissue Graft, Teeth, Dental İmplant

Presentation ID/Sunum No= 15

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Mandibuler Tek Keser Çekimli Ortodontik Tedavi Yöntemi

Ph.d. Cand. Elif Albayrak[1], Asst. Prof. Dr. Neslihan Ebru Şenışık[1]
[1]Süleyman Demirel Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı
**Corresponding author: Elif Albayrak*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, literatürdeki güncel bilgileri bir araya getirerek, maloklüzyonun ortodontik olarak düzeltilmesinde ek bir tedavi seçeneği olan mandibuler tek keser çekimli ortodontik tedavinin endikasyon, kontrendikasyon, avantaj ve dezavantajlarını değerlendirmektir. Materyal Metot: Bu araştırma için Kasım 2018 ile Mart 2019 tarihleri arasında PubMed, Google Academic, Ebsco, Tr Index veri tabanları taranmış ve elde edilen vaka raporları ve derlemeler incelenerek tek keser çekimli ortodontik tedavi ile ilgili güncel bilgiler derlenmiştir. Tartışma ve Sonuç: Önemli miktarda mandibuler anterior çapraşıklığın olduğu vakalarda mandibuler tek keser çekimi ile cerrahi ve ortodontik müdahale minimalize edilerek başarılı tedaviler gerçekleştirilebilir. Ortodontik tedavinin ortalama süresi premolar çekimli tedaviye nazaran mandibuler tek keser çekimli tedavide daha kısadır. Genel kanı olarak mandibuler tek keser çekimli ortodontik tedavi, dört premolar çekimli ortodontik tedaviye göre daha konservatif ve pratiktir. Mekanizmanın daha basit hale gelmesi ve tork kontrolü ile entegre sistematik bir tedavi yaklaşımı, estetik ve fonksiyonel uyum ile stabil bir oklüzyon elde edilmesine yardımcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular Keser Çekimi, Ortodontik Tedavi, Maloklüzyon

Mandibular Incisor Extraction; An Orthodontic Treatment Method

Abstract

Objective: The aim of this study is to evaluate the indications, contraindications, advantages and disadvantages of mandibular incisor extraction treatment, which is an additional treatment option in orthodontic correction of malocclusion, in the light of current information in the literature. Material Method: For this research, between November 2018 and March 2019, PubMed, Google Academic, Ebsco, Tr Index databases were scanned and the obtained case reports and reviews were examined and current information on mandibular incisor extraction was reviewed. Discussion and Conclusion: Successful treatments can be achieved with mandibular incisor extraction in cases with significant mandibular anterior crowding, by minimizing surgical and orthodontic intervention. The average duration of orthodontic treatment is shorter with mandibular incisor extraction, compared to premolar extraction treatment. As a general opinion, mandibular incisor extraction in orthodontic treatment is more conservative and practical than treatment with four premolar extractions. A systematic treatment approach integrated with the simplification of the mechanism and torque control can help achieve a stable occlusion with aesthetic and functional adaptation.

Keywords: Mandibular Incisor Extraction, Orthodontic Treathment, Maloklüzion

Presentation ID/Sunum No= 278

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ortodontik Tedavi Sonrası Estetik Restoratif Yaklaşımlar: İki Olgu Sunumu

Researcher Barış Can Telatar[1], Asst. Prof. Dr. Gül Yıldız Telatar[2]
[1]Barış Can Telatar Ortodonti Kliniği, Rize, Türkiye
[2]Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Restoratif Diş Tedavisi AD, Rize, Türkiye
**Corresponding author: Barış Can Telatar*

Özet

Amaç: Ortodontik tedavi sırasında alt ve üst dişler arasındaki Bolton uyumsuzluğu nedeniyle karşılaşılan diastema olgularında veya anterior diş eksikliklerinde ortodonti ve restoratif diş hekimliğiyle multidisipliner bir yaklaşım ile estetik sağlanmaktadır. Bu olgularda tedavi seçenekleri olarak; minimal invaziv tedaviyle direkt kompozit lamina uygulamaları ekonomik, koruyucu ve estetik bir yaklaşımdır. Bu çalışmanın amacı ortodontik tedavi görmüş 2 farklı olguda direkt olarak uygulanan kompozit restorasyonların klinik başarısının sonuçlarını sunmaktır. Olgular: Birinci olguda, 26 yaşında kadın hastanın 12 numaralı dişinde boyut anomalisi ve 22 numaralı dişinin konjenital eksik olduğu saptanmıştır. Mandibulada 2mm yer ihtiyacının olduğu iskeletsel Sınıf 1 kapanış gösterdiği belirlenmiştir. Oniki aylık sabit ortodontik tedavisinin ardından tedavi sonunda 23 numaralı diş 22 numaralı dişin yerine alınırken, 24 numaralı diş ise kanin dişin yerine kaydırılmıştır. Boyut anomalisi olan 22 numaralı dişe kompozit lamina uygulanmıştır. İkinci olguda; 25 yaşında kadın hastanın 12 numaralı dişinin konjenital eksik olduğu, 22 numaralı dişinde boyut anomalisi saptanmıştır. Her iki tarafta molar kapanış ilişkisi Angle sınıf 1. iskeletsel olarak belirlenmiştir. Normal dik yön gelişimi ve düz bir profili olan hastaya 15 ay süren çekimsiz sabit

ortodontik tedavi uygulanmıştır. Tedavi sonunda 13 numaralı dişe lateral formu verilirken 14 numara da 13 numaranın yerine kaydırılmıştır. Boyut anomalisi olan 22 numaralı dişte kompozit restorasyon ile estetik sağlanmıştır. Sonuç: Sonuç olarak ortodontik tedavi sonrası direkt kompozit rezinlerle yapılan minimal invaziv tedaviler; estetik olarak daha tatmin edici, maliyeti düşük ve çoğu zaman tek seansta gerçekleştirilen uygulamalardır. Ayrıca anterior diş boyutlarının estetik olarak rehabilitasyonu, ortodontik tedavi sonrasında karşılaşılan relapsların önlenmesine ve ark stabilizasyonuna katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ortodonti, Kompozit, Estetik

Presentation ID/Sunum No= 65

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Panoramik Radyografilerde Mandibular Kortikal İndeksin Yaş, Cinsiyet ve Dentisyon Durumuna Göre Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Gülay Altan Şallı[1]
[1]*Beykent Universitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Amaç: Mandibulanın anatomik ve morfometrik özelliklerinin net bilinmesi, kemik üzerine etkili olabilecek değişikliklerin değerlendirilmesinde önemli bir kriterdir. Bu çalışmanın amacı panoramik radyografiler üzerinde mandibular kortikal indeksin yaş cinsiyet ve dişlilik durumuna göre değerlendirilmesidir. Materyal Metot: Çalışmamızda 100 adet panoramik radyografi, mandibular kortikal indeks (Klemetti sınıflaması: C1, C2, C3), dişlilik durumu (tam dişli, parsiyel dişli, tam dişsiz), yaş (18-49, 50-69, 70 üzeri) ve cinsiyete göre değerlendirilerek Microsoft Excel programına kaydedilmiştir. İstatistiksel analizler Lojistik regresyon analizi yöntemiyle değerlendirilmiş olup, IBM SPSS Statistics 24.0 (Statistical Package for Social Science) paket programı kullanılmıştır. P <0, 05 olarak kabul edilmiştir. Bulgular: 18 - 80 yaş aralığındaki bireylerin 56 'sı Kadın 44'ü Erkektir. Kadınların yaş ortalaması 39, 5, erkeklerin yaş ortalaması 41,4' tür. Bireylerin Mandibular Kortikal İndeks bakımından % 28' i C1 sınıfında, %57'si C2, %15'i C3 sınıfındadır. Bireylerin % 35'i tam dişli, % 65'i parsiyel dişlidir. Yaş grubunun bireylerin dişsizlik oranını istatistiksel olarak anlamlı oranda etkilediği görülmüştür. 50-69 grubunda olan bireylerin 18-49 yaş grubundaki bireylere göre diş kaybı riski 5,889 kat artmaktadır. Mandibular Kortikal İndeks C3 sınıfında bulunan bireylerin C1 sınıfındaki bireylere göre dişsizlik oranı 10,500 kat artmaktadır

(p<0,05). Cinsiyetin mandibular kortikal indeks sınıflaması üzerinde istatistiksel olarak anlamlı bir etkisi bulunamamıştır. Sonuç: Panoramik radyografiler üzerinde yapılan ölçümlerden mandibular kortikal indeksin azalmış kemik mineral yoğunluğunun klinik olarak anlaşılmasında etkili bir sistemi olduğu ve diş hekimlerinin hastalarını yönlendirebilmeleri açısından faydalı olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Mandibular Kortikal İndeks, Panoramik Radyografi, Kemik Mineral Yoğunluğu

Evaluation of Mandibular Cortical Index in Panoramic Radiographs According to Age, Gender and Dental Status

Abstract

Objective: Knowing the anatomical and morphometric properties of the mandible is an important criterion for evaluating the changes that may affect the bone. The aim of this study is to evaluate the mandibular cortical index on panoramic radiographs according to age, gender and dental status. Material and Methods: In our study, 100 panoramic radiographs were evaluated according to mandibular cortical index (Clemetti classification: C1, C2, C3), dental status, age (18-49, 50-69, over 70) and gender recorded in Microsoft Excel program. Statistical analyzes were evaluated using Logistic regression analysis method, and IBM SPSS Statistics 24.0 (Statistical Package for Social Science) package program was used. P <0.05 was considered. Results: Between the ages of 18 - 80 are 56 of the individuals female and 44 of them are male. The average age of women is 39.5 and the average age of men is 41.4. In terms of Mandibular Cortical Index, 28% of the individuals are in C1 class, 57% in C2 and 15% in C3 class. 35 % of individuals are full dentate, 65% are partial dentate. It has been observed that the age group significantly affects the dental status rate of individuals. The risk of tooth loss increases by 5,889 times for individuals in the 50-69 group compared to those in the 18-49 age group. The rate of edentulous of individuals in the Mandibular Cortical Index C3 class increases 10,500 times compared to individuals in the C1 class (p <0.05). There was no statistically significant effect of gender on mandibular cortical index classification.

Conclusion: It has been concluded that the mandibular cortical index is an effective system in the understanding of decreased bone mineral density and is useful for dentists to guide their patients.

Keywords: Manbibular Cortical İndex, Panoramic Radiography, Bone Mineral Density

Presentation ID/Sunum No= 421

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Periodontal Açıdan Umutsuz Santral Kesici Dişin Bilinçli Replantasyonu: Olgu Raporu

Öğretim Görevlisi Mediha Nur Nişancı Yılmaz[1], Uzman Diş Hekimi Merve Yılmaz[2]

[1]Başkent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilimdalı, Ankara, Türkiye

[2]Okmeydanı Ağız ve Diş Sağlığı Hastanesi, İstanbul, Türkiye

**Corresponding author: Mediha Nur Nişancı Yılmaz*

Özet

Diş çevresindeki mevcut periodontal doku seviyesi, periodontal tedavi sonrasındaki iyileşmenin öngörülebilmesi açısından en önemli faktördür. Şiddetli periodontal doku kaybı olan dişler umutsuz olarak tanımlanmaktadır ve bu durumda diş çekimi tek olası tedavidir. Replantasyon, periodontal olarak umutsuz görülen dişlerin kabul edilebilir bir estetikle bir süre daha fonksiyon görmesini sağlayan altenatif bir tedavi yöntemidir. Bilinçli replantasyon, endodontik tedaviden önce veya sonra dişin bilinçli olarak çekilerek, çekim soketine tekrar yerleştirilmesi olarak tanımlanmaktadır. Bu olguda, Periodontoloji kliniğine başvuran ve generalize kronik periodontitis teşhisi konulan hastaya cerrahili ve cerrahisiz periodontal tedaviler uygulanmıştır. Hastanın sol üst çene santral kesici dişine replantasyon tedavisi önerilmiştir ve hastaya gerekli bilgiler verilmiştir. Cerrahi işlemden önce dişe endodontik tedavi uygulanmıştır. Cerrahi işlemden önce lokal anestezi uygulanıp diş çekilmiştir ve mukoperiostal flep kaldırılmıştır. Diş yüzeyindeki tüm eklentiler ve soket içerisindeki granülasyon dokuları tamamen uzaklaştırılmıştır. Diş sokete replante edilip splint uygulanmıştır ve flep süture edilmiştir. Yapılan radyolojik muayenede replante edilen diş çevresinde kemik kazancı

olduğu görülmüştür. Replantasyon cerrahisinden dört yıl sonra sol üst çene santral kesici diş bölgesine keratinize dişeti miktarını artırmak amaçlı serbest dişeti grefti cerrahisi uygulanmıştır. Yapılan klinik ve radyolojik muayene sonucunda sol üst santral dişin estetik ve fonksiyon bakımından idamesi sağlanmıştır. Bu olguda elde edilen sonuçlar, bilinçli replantasyonun diş çekimine alternatif bir tedavi olabileceğini göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Bilinçli Replantasyon, Periodontal Hastalıklar, Alveolar Kemik Kaybı

Presentation ID/Sunum No= 103

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Periodontitis Hastalarında Farklı Sondalama Metotlarının Karşılaştırılması

Dr. Ahmet Aydoğdu[1]
[1]*Bezmialem Vakıf Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

Özet

Amaç: Periodontal hastalığın teşhis ve tedavi planlamasında sondalanabilir cep derinliği (SCD) ve klinik ataşman seviyesi (KAS) birincil derecede önemli parametreler olup, birçok faktörden etkilenebilmektedirler. Bu çalışmanın amacı periodontitisli hastaların SCD ve KAS ölçümlerinin konvansiyonel ve otomatik periodontal sondalamayla yapılarak karşılaştırılmasıdır. Yöntem: Bu çalışmaya sistemik olarak sağlıklı 30 kronik periodontitisli birey dahil edildi. Tüm bireylerin ölçümleri ilk gün ve 1 hafta sonra 30 dakika arayla 2 defa tekrarlanarak kaydedildi. Tüm ağız SCD ve KAS ölçümleri iki farklı otomatik ve bir manuel periodontal sonda kullanılarak yapıldı ve ölçüm süreleri kaydedildi. Bulgular: Her dört farklı ölçüm zamanında da SCD ve KAS açısından üç yöntem kullanılarak elde edilen ölçümler arasında istatistiksel anlamlı fark bulunmadığı tespit edildi ($P>0,05$). Ölçüm süreleri açısından her üç yöntem kıyaslandığında manuel sonda kullanılarak yapılan ölçümlerde elde edilen ölçüm süresinin en fazla olduğu saptandı ($P<0,05$). Otomatik periodontal sonda kullanılarak yapılan ölçümlerde elde edilen ölçüm süreleri arasında ise istatistiksel anlamlı fark bulunmadığı belirlendi ($P>0,05$). Sonuç: Bu çalışmanın sınırları dahlinde, her üç yöntem arasında klinik ölçümler açısından fark bulunmamasına rağmen ($p>0,05$), otomatik periodontal sondalar kullanılarak ölçümlerin daha kısa sürede tamamlanabildiği görüldü. Ayrıca otomatik periodontal sondalar kullanılarak yapılan ölçümlerin kaydedilmesinde yardımcı

personel ihtiyacı bulunmamaktadır. Bunlara ek olarak, kablosuz ve pedalsız olan otomatik periodontal sondanın ölçümleri daha konforlu ve kolay yapılabildiği görüldü.

Anahtar Kelimeler: Periodontal Hastalık, Periodontal Sond, Klinik Ataşman Seviyesi

Comparison of Different Probing Methods in Periodontitis Patients

Abstract

Objective: Probed pocket depth (PPD) and clinical attachment level (CAL) are primary parameters in the diagnosis and treatment planning of periodontal disease, and they can be affected by many factors. The aim of this study is to compare the PPD and CAL measurements of patients with periodontitis by using conventional and automatic periodontal probing. Method: Thirty systemically healthy individuals with chronic periodontitis were included in this study. Measurements of all individuals were recorded on the first day and 1 week after. All measurements were repeated twice with 30 minutes intervals. Whole-mouth PPD and CAL measurements were made using two different automatic and one manual periodontal probes. Results: It was found that there was no statistically significant difference between the measurements obtained by using three methods in terms of PPD and CAL at all four different measurement times ($P > 0.05$). When all three methods were compared in terms of measurement times, it was found that the measurement time obtained in measurements using manual probe was the highest ($P < 0.05$). It was determined that there was no statistically significant difference between the measurement times of automatic periodontal probes ($P > 0.05$). Conclusion: Within the limits of this study, although there was no difference in terms of clinical measurements between the three methods ($p > 0.05$), it was observed that measurements could be completed in a shorter time using automatic periodontal probes. In addition, there is no need for personnel in recording the measurements made using automatic periodontal probes.

In addition, it has been observed that the measurements of the automatic periodontal probe, which is wireless and without pedal, can be made more comfortable and easy.

Keywords: Periodontal Disease, Periodontal Probe, Clinical Attachment Level

Presentation ID/Sunum No= 273

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Periodontitisli Bireylerde Cerrahi Olmayan Periodontal Tedavinin İleri Basamak Çözücü Lipid Mediatörleri Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Emrah Türkmen[1], Assoc. Prof. Dr. Ceren Gökmenoğlu[2], Prof.Dr. Cankat Kara[2], Asst. Prof. Dr. Huriye Erbak Yılmaz[3]

[1]İstanbul Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
[2]Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
[3]İzmir Katip Çelebi Üniversitesi
**Corresponding author: Emrah Türkmen*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı periodontitisli bireylerde dişeti oluğu sıvısında (DOS) A4 (LXA4), prostaglandin E2 (PGE2) ve lökotrien B4 (LTB4) seviyelerini değerlendirmek ve cerrahi olmayan periodontal tedavinin LXA4 seviyeleri üzerindeki etkisini PGE2 ve LTB4 seviyeleri ve klinik parametreler ile karşılaştırarak belirlemektir. Gereç ve Yöntem: Çalışmamıza 10 kronik periodontitisli (KP) ve 10 periodontal sağlıklı olmak üzere toplam 20 birey dahil edildi. Tüm katılımcılar için plak indeksi (PI), gingival indeks (GI), sondlama derinliği (SD) ve klinik ataşman seviyesi (KAS) ölçümlerini içeren klinik parametreler kaydedildi. Klinik ölçümler ve DOS örnekleri çalışma başlangıcında ve periodontal tedavi sonrası 1. ayda alındı. DOS PGE2, LTB4 ve LXA4 seviyeleri ELISA ile yöntemi ile değerlendirildi. Bulgular: KP grubunda tedavi sonrası tüm klinik parametrelerde iyileşme gözlendi ($p<0.001$). DOS PGE2 ve LTB4 seviyeleri KP grubunda sağlıklı bireylere göre daha yüksek bulunurken, periodontal tedavi sonrasında azalma gösterdi ve bu sonuçlar istatistiksel olarak anlamlıydı ($p<0.05$). DOS LXA4 KP

grubunda sağlıklı bireylere göre daha düşük bulundu, periodontal tedavi sonrasında ise değerleri azalma gösterdi, ancak bu farklıklar istatistiksel olarak anlamlı bulunmadı (p >0.05). Ancak periodontal tedavi sonrası azalan DOS LXA4 değerleri sağlıklı gruba göre istatistiksel olarak anlamlı derece daha düşük bulundu (p <0.05). Ayrıca KP grubunda SD ile DOS LXA4 arasında negatif korelasyon gözlendi (r=-0.717, p=0.030). Sonuç: Bu çalışmanın sınırlamaları dahilinde, LXA4 seviyelerinin sağlıklı ve kronik periodontitisli bireylerde farklılık gösteriyor olması, ayrıca cerrahi olmayan periodontal tedavi sonrası seviyelerinde değişimler gözlenmesi, bu mediatörün hem periodontitisin patogenezinde hem de tedavi sonrası gerçekleşen iyileşme sürecinde yer aldığı sonucuna varılabilir.

Anahtar Kelimeler: Periodontitis, Periodontal Tedavi, Dişeti Oluğu Sıvısı, Lipoksin A4

Effect of Non-Surgical Periodontal Treatment on Pro-Resolution Lipid Mediators in Patıents With Periodontitis

Abstract

Objectives: The aim of this study was to determine the lipid mediators lipoxin A4 (LXA4), prostaglandin E2 (PGE2) and leukotriene B4 (LTB4) levels in gingival crevicular fluid (GCF) in chronic periodontitis (CP) patients before and after non-surgical periodontal treatments (NSPT). Material and Methods: A total of 20 subjects, 10 patients with CP and 10 healthy individuals were included in the study. Clinical measurements, GCF and saliva samples were obtained at the beginning and a month after NSPT. GCF PGE2, LTB4 and LXA4 levels were investigated by ELISA. Results: All clinical parameters were improved in the CP group after treatment (p <0.001). GCF PGE2 and LTB4 were higher in CP group compared to healthy subjects, and decreased after non-surgical periodontal treatment and these results were statistically significant (p <0.05). GCF LXA4 found to be lower in CP group compared to healthy subjects, and decreased after periodontal treatment, but these differences were not statistically significant (p >0.05). However, post-treatment GCF LXA4 were found significantly lower in CP group than healthy group (p <0.05). In addition, there was a negative correlation between PD and GCF total levels of LXA4 in the CP group (r = -0.717, p = 0.030). Conclusion:

Within the limitations of this study, the differences on LXA4 levels between periodontally healthy and chronic periodontitis patients, as well as the changes on their levels after non-surgical periodontal treatment might be concluded that this mediator is involved in both the pathogenesis of chronic periodontitis and healing process after periodontal treatment.

Keywords: Periodontitis, Non-Surgical Periodontal Treatment, Gingival Crevicular Fluid, Lipoxin A4

Presentation ID/Sunum No= 342

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Santral Dev Hücreli Granülomalı Çocuk Hastanın Cerrahi ve Pedodontik Rehabilitasyonu

Dr. Akif Demirel[1], Dr. Mehmet Emre Yurttutan[2]
[1]Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı
[2]Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı
**Corresponding author: Akif Demirel*

Özet

Giriş: Santral dev hücreli granüloma (SDHG) mandibulada ve maksillada gelişen, non-odontojenik bir lezyondur. Sıklıkla 30 yaş altında teşhis edilen bu lezyon mandibulada daha fazla görülmektedir. SDHG yavaş büyüyen bir şişlik şeklinde olabileceği gibi, ağrı, kök rezorpsiyonu ya da kortikal kemik destrüksiyonu oluşturabilecek şekilde agresif nitelikte de olabilmektedir. Bu lezyonların tedavisi genellikle cerrahi yaklaşım ve olguların protetik/ pedodontik rehabilitasyonu şeklinde planlanmaktadır. Bu olgu sunumunun amacı, 11 yaşında SDHG teşhis edilen hastanın teşhis ve tedavi sürecini özetlemektir. Olgu Sunumu: Sol alt çene ve yanak bölgesinde şişlik şikayeti bulunan 11 yaşında erkek hasta, ince iğne aspirasyon biyopsisi sırasındaki aşırı kanama nedeniyle kliniğimize yönlendirilmiştir. Olgudan tomografik ve panoramik radyografik görüntüler elde edilmiş, bukkal ve lingual bölgede ekspansiyon olduğu tespit edilmiştir. Kliniğimizde alınan biyopside de aşırı kanama ile karşılaşıldığı ancak anjiyografide bunun damarsal kaynaklı olmadığı anlaşılmıştır. Daha sonra insizyonel biyopsi alınmış ve örneğin patolojik incelenmesi SDHG tanısını ortaya koymuştur. Parathormon düzeyi sınır değerlerde olup, lezyonun tedavisi için bukkal ve lingual bölgeden Triamsinolon-Asetonoid enjeksiyonlarına

başlanmıştır. Lezyonun bukkal yönde büyümesi, bu patolojinin agresif formda olduğunu düşündürmüştür. Agresif formunda rezeksiyon önerilmesine karşın, hastanın 11 yaşında olması nedeniyle konservatif bir yaklaşım olan küretaj uygulanmıştır. Defekt olan bölgede çiğneme fonksiyonu ve estetiğin yeniden sağlanması için olgu pedodonti kliniğine yönlendirilmiştir. Hareketli, yapay dişli parsiyel çocuk protezi uygulanarak hastanın kullanması sağlanmıştır. Pedodontist tarafından uygulanan çocuk protezi ile fonksiyon ve estetik tekrar kazandırılmış, ayrıca oklüzyon ilişkilerinin de optimal düzeyde temini sağlanmıştır. Hasta düzenli aralıklarla takip edilmiştir. Sonuç: SDHG olguları klinik ve radyografik seyirlerine göre hastaya özel değerlendirilmeli ve lezyonun karakteristiklerine göre cerrahi ve protetik/pedodontik planlama yapılmalıdır. Ayrıca, SDHG olguları lezyonun nüks etme potansiyeline karşı düzenli aralıklarla klinik ve radyografik olarak takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Santral Dev Hücreli Granüloma, Cerrahi Küretaj, Pedodontik/protetik Rehabilitasyon

Surgical and Pedodontic Rehabilitation of Child Patient With Central Giant Cell Granuloma

Abstract

Introduction: Central giant cell granuloma (CGCG) is a non-odontogenic lesion that develops in mandible/maxilla. This lesion, which is frequently diagnosed under 30 ages, is more common in mandible. CGCG can be in the form of slow-growing swelling, or it can be aggressive pattern causing pain, root resorption or cortical bone destruction. The treatment of CGCGs is generally planned as surgical approach or prosthetic/pedodontics rehabilitation. The aim of this case report is to summarize the diagnosis-treatment process of an 11-aged patient diagnosed with CGCG. Case Report: An 11-year-old male patient with swelling in left mandible and cheek was referred to our clinic due to excessive bleeding in fine needle aspiration biopsy. Tomography and panoramic radiography were obtained and the expansion in buccal and lingual regions was observed. Excessive bleeding was encountered in biopsy, but angiography showed that bleeding was not vascular origin. Then, incisional biopsy was performed and histopathological examination revealed the diagnosis

CGCG. Parathormone level was at border values and Triamcinolone-Acetonoid injections were performed from the buccal and lingual areas for the treatment of the lesion. Buccal expansion of lesion suggested that this pathology is aggressive form. Although resection was recommended in aggressive forms, curettage -which is a conservative approach- was performed due to patient's age. The patient was referred to pediatric dentistry clinic to restore the masticatory function and aesthetics in defective region. A removable, partial child denture was prepared, and it was provided its use. Function and aesthetics were restored with the child prosthesis applied by pediatric dentist, and optimal occlusion were also provided. The patient was followed-up regular intervals. Conclusion: CGCGs should be assessed individually according to clinical/radiographic prognosis and surgical and prosthetic/pedodontics planning should be performed based on lesion characteristics. Also, CGCG patients should be followed clinically and radiographically at regular intervals for the recurrence potential.

Keywords: Central Giant Cell Granuloma, Surgical Curettage, Pedodontic/prosthetic Rehabilitation

Presentation ID/Sunum No= 105

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Son Gelişmeler Işığında Diş Macunları

Researcher Gülsen Yıldırım[1], Asst. Prof. Dr. Ebru Uslu Cender[2]
[1]Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
[2]Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
**Corresponding author: GÜLSEN YILDIRIM*

Özet

İnsan yaşam süresinin uzaması, ağız bakımı uygulamalarına daha fazla önem verilmesiyle doğal dişlerimiz daha uzun süre ağzımızda kalmaktadır. Bu durum koruyucu hekimlik uygulamalarına verilen önem ve sürenin artmasına neden olmuştur. Dişlerimizin sağlığını korumak amacıyla çok sayıda çürük önleyici yöntem bulunmakta ve halen geliştirilmektedir. Bu uygulamaların arasında en basit ve en ucuz yöntem, toplumun düzenli diş fırçalama alışkanlığını kazanmasını sağlamaktır. Diş fırçalama alışkanlığı, plağın kaldırılmasını sağlayarak dişeti hastalıklarının ve diş çürüğünün önlenmesinde önemli bir rol oynar. 19.yy'ın ortalarında diş fırçasının üretilmesi diş macunlarının gelişimini de beraberinde getirmiştir. Diş macunlarının içeriğinde aşındırıcılar, florürler, hassasiyet giderici ajanlar ve antiplak ajanlardan oluşan aktif bileşenlere ilaveten inaktif bileşenler de bulunmaktadır. Biyoaktif cam (Novamin) dentin aşırı hassasiyetinin tedavisinde, diş macunu formunda ve remineralizasyonunu sağlamak için kliniğe yönelik dental ürünlerde kullanılabilmektedir. Bu derlemede en sık kullanılan ağız bakım ürünü olarak diş macunları genel özellikleri ve gelişimleri dikkate alınarak incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Diş Macunları, Ağız Hijyeni, Hassasiyet Gidericiler, Florür, Novamin

Toothpastes in the Light of Recent Developments

Abstract
Natural teeth tend to survive longer thanks to prolonged lifetime and improved oral health. This has increased the importance of preventive dentistry. There are many methods to prevent dental caries, which serve to maintain oral health. Of these methods, the simplest and cheapest is to improve the tooth brushing habit of the society. Tooth brushing removes plaque and play a crucial role in preventing periodontal diseases and dental caries. The introduction of modern tooth brushes in mid-19th century led to the development of modern toothpastes, as well. The toothpaste is composed of active components such as abrasives, fluoride, sensitivity relieving agents and anti-plaque agents and, inactive components. Bioactive glass (Novamin), which is found in the formula of the toothpastes, is used in the treatment of dentin hyper-sensitivity. It is also used in dental products to achieve remineralization. This study aims to present the general features and development of toothpastes, which are the most common oral hygiene product, in the light of literature on the subject.

Keywords: Toothpaste, Oral Hygiene, Tooth Sensitivity, Fluoride, Novamin

Presentation ID/Sunum No= 179

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Temporomandibuler Eklem Bozukluğu Olan Kadın Hastalarda Sitokin ve Östrojen Düzeylerinin Artroentez Başarısına Etkisi

Asst. Prof. Dr. Burak Cezairli[1], Assoc. Prof. Dr. Yavuz Tolga Korkmaz[2], Dr. Fulya Balaban Yücesan[2], Dr. Serap Özer Yaman [2]
[1]Ordu Üniversitesi
[2]Karadeniz Teknik Üniversitesi
**Corresponding author: Burak Cezairli*

Özet

Temporomandibular eklem (TME) hastalıkları ağırlıklı olarak kadınları etkilediği için hastalık sürecinde ve tedavi başarısında kadın hormonları (östrojenler) ve sitokinlerin etkin bir rolü olduğunu düşünülmektedir. Bu çalışmanın amacı TME bozukluğu olan kadın hastalarda östrojen ve sitokin (TNF-alfa, IL-1ß, IL-6, IL-8, IL-10 ve IL-12) düzeylerinin artroentez başarısına etkisini değerlendirmektir. Çalışmaya tek taraflı TME rahatsızlıkları olan kadın hastalar dahil edilmiştir. Hastalar östrojen düzeyleri ve tedavi başarılarına göre iki alt gruba ayrılarak tüm hastalara artroentez tedavisi uygulanmıştır. Tedavi başarısını tahmin etmek için klinik bulgular (TME ağrısı ve sesleri, kronik ağrı ve maksimum ağız açıklığı), serum östrojen seviyeleri ve sinovyal sıvı sitokin seviyeleri de değerlendirilmiştir. Çalışma toplam 36 kadın hasta üzerinde gerçekleştirildi. Artrosentez hem yüksek hem de düşük östrojen seviyelerinde başarılı bulundu. Başarılı grupta östrojen seviyeleri önemli ölçüde daha düşüktü. Her iki gruptaki sitokin seviyeleri istatistiksel olarak önemsiz farklılık gösterdi. TNF-alfa seviyeleri düşük östrojen seviyeleri ile önemli ölçüde ilişkili olarak bulundu. Kronik ağrı ile yüksek IL-1ß seviyeleri arasındaki ilişkiyle birlikte TME ağrısı da IL-8 ve IL-12 seviyeleri ile

ilişkili olarak tespit edildi. Çalışmamızda sitokin seviyeleri tedavi başarısını işaret edecek bir kriter olarak bulunmuş olmasa da yüksek serum östrojen seviyelerine sahip hastalarının başarısız artrosentez girişimleri açısından risk altında olduğu tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Artrosentez, Sitokin, Hormon, Cinsiyet, TME Rahatsızlıkları

Effect of Cytokine and Estrogen Levels on Arthrocentesis Outcome in Female Patients With Temporomandibular Joint Disorders

Abstract

Temporomandibular joint (TMJ) diseases predominantly affecting women, suggesting a role for female hormones (estrogens) and cytokines in the disease process and treatment success. To evaluate the effect of estrogen and cytokine (TNF-alpha, IL-1ß, IL-6, IL-8, IL-10 and IL-12) levels on the arthrocentesis success in female patients with TMJ disorders Present prospective clinical study consisted of patients with unilateral TMDs. Patients divided into two sub groups according to their estrogen levels and treatment success. Arthrocentesis treatment was performed on all patients. Clinical findings (TMJ pain and sounds, chronic pain and maximum mouth opening), serum estrogen levels and synovial fluid cytokines levels were also evaluated to estimate treatment success. The study sample included 36 patients. Arthrocentesis was successful in both high and low estrogen levels. Estrogen levels were significantly lower in the successful group. Cytokine levels in both groups showed insignificant difference. TNF-alpha levels were significantly related with low estrogen levels. Chronic pain was associated to high IL-1ß levels and the TMJ pain was also associated with IL-8 and IL-12 levels. Although the cytokine levels were not an indicator for treatment success, patients with high serum estrogen levels are determined at risk for poor arthrocentesis outcome.

Keywords: Arthrocentesis, Cytokines, Hormones, Sex, TMJ Disorders

Presentation ID/Sunum No= 269

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tesadüfen Teşhis Edilen Asemptomatik Elonge Stiloid Çıkıntı Olgularının Klinik ve Radyografik Olarak İncelenmesi

Assoc. Prof. Dr. Ahmet Taylan Çebi[1]
[1]*Karabük Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Ahmet Taylan Çebi*

Özet

Kalsifik stilohyoid ligamentin ya da stiloid çıkıntı elongasyonunun sebep olduğu kulak ve boğaz bölgesinde ağrı, ağız açıklığında kısıtlılık, yutma güçlüğü ve boğazda yabancı cisim hissi gibi kompleks belirtiler 1937'de Eagle tarafından tanımlanmıştır ve Eagle Sendromu olarak adlandırılmaktadır. Uzamış stiloid çıkıntı vakalarının %4'ü Eagle Sendromu semptomları taşımaktadır. Ortalama stiloid çıkıntı uzunluğu 2,5 cm iken; 3 cm ve üzeri uzunluktaki stiloid çıkıntılar elonge olarak tanımlanmaktadır. Eagle Sendromu'nun tedavisi asıl olarak cerrahidir. Stiloid çıkıntı ağız içinden veya dışarıdan boyun yaklaşımıyla kısaltılabilir. Baş-boyun bölgesinde sebebi bulunamayan şikayetlerin varlığında tedavi protokolünü değiştirebilmesi nedeniyle Eagle Sendromu ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulmalıdır. Stiloid prosesin uzaması radyolojik ve fiziksel muayene ile teşhis edilir. Panoramik radyografiler ayrıca stiloid sürecinin uzamasının teşhisinde yaygın olarak kullanılır. Bu olgu sunumlarında klinik olarak asemptomatik olan, radyografik muayenesinde tesadüfen tespit edilen uzamış stiloid çıkıntısı bulunan hastaların klinik muayene ve radyografik incelemeleri sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Eagle Sendromu, Stiloid Çıkıntı, Panoramik Radyografi

Clinical and Radiographic Examination of Of Incidentally Diagnosed Asymptomatic Elonge Styloid Process Cases

Abstract

Complex symptoms such as region of ear and throat pain caused by the calcific stylohyoid ligament or styloid process elongation, limitation of the mouth opening, difficulty swallowing, and foreign body sensation in the throat were defined by Eagle in 1937 and is called Eagle Syndrome. 4% of the cases of elongated styloid process have Eagle Syndrome symptoms. While the average styloid process length is 2.5 cm; styloid processes of 3 cm and above are defined as elongated. The treatment of Eagle Syndrome is mainly surgery. The styloid process can be shortened from the inside of oral cavity or the neck approach. Eagle Syndrome should be considered in the differential diagnosis, since it can change the treatment protocol in the presence of complaints that cannot be found in the head and neck region. The elongation of the styloid process is diagnosed by radiological and physical examination. Panoramic radiographs are also widely used in diagnosing the elongation of the styloid process. In these case reports, clinical examination and radiographic examinations of patients who are clinically asymptomatic and who have a elongated styloid process detected incidentally on radiographic examination will be presented.

Keywords: Eagle Syndrome, Styloid Process, Panoramic Radiography,

Presentation ID/Sunum No= 8

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pişirme Tekniklerinin Isıl İşlem Kontaminantları Üzerine Etkisi

Dr. Burhan Başaran[1]
[1]*Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi*

Özet

İnsan sağlığının korunması ve sağlıklı nesiller için toplumların yeterli ve dengeli beslenmesi gerekmektedir. Bu kapsamda et ve et ürünleri; içerdikleri esansiyel aminoasitler, yağ asitleri, vitaminler ve mineraller açısından ön plana çıkmakta ve beslenmemizde önemli bir yer tutmaktadır. Bireylerin günlük ihtiyaç duyduğu proteinin yaklaşık % 40-60'ının hayvansal kaynaklı olması gerektiği ifade edilmiştir. Et ve et ürünlerinin besin değeri ve sağlığa olan etkisi; canlının türü, yaşam alanı, beslenme biçimi, canlının yaşı, etin depolanması ve ete uygulanan pişirme teknikleri gibi pek çok faktörden etkilenebilmektedir. Bu yüzden tüm bu süreçler ile bu süreçleri oluşturan işlem basamaklarının kontrolü etin besin değeri ve biyoyararlığı açısından oldukça önemlidir. Bu işlem basamaklarından bir tanesi de gıdaların tüketime hazır hale getirilmesinde en çok başvurulan yöntem olan pişirmedir. Buna karşın pişirme ile birlikte insan sağlığı üzerine olumsuz etkileri olabilecek bazı ısıl işlem kontaminantları da (akrilamid, furan, HMF, nitrozamin, heterosiklik amin, polisiklik aromatik karbon vb.) oluşabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, et ve et ürünlerine uygulanan farklı pişirme tekniklerinin ısıl işlem kontaminanları üzerine olan etkisini tartışmaktır. Yapılan araştırmalarda; ızgara yapılmış etlerin yüzeylerinde akrilamid, heterosiklik amin, furan ve nitrozamin oluştuğu, tavuk etinde heterosiklik amin düzeyi en yüksek kömürde ızgara en düşük ise rosto ile pişirmede tekniğinde ölçüldüğü, kızartmada kullanılan yağ türüne göre en yüksek furan ve kloroproğanol düzeyi sırasıyla hindistan

cevizi yağı, palm yağı ve mısır yağı kullanımıyla oluştuğu gibi farklı bulgulara ulaşılmıştır. Pek çok araştırmacı kara ve deniz hayvanlarına ait et ürünlerinin pişirilmesiyle ortaya çıkan farklı düzeydeki ısıl işlem kontaminantlarına yaşam boyu süren beslenmeye dayalı maruziyetle birlikte çeşitli kanser türlerine yakalanma riskini artırdığını ifade etmişlerdir. Yaşamın devamı için et ve ürünleri ile diğer gıdaları tüketmek zorundayız. Fakat beslenmemizde hangi gıdayı ne sıklıkta ve miktarda tüketeceğimiz sağlığımız açısından oldukça önemlidir. Bu durum tüketicilerin ısıl işlem kontaminantları bakımından gizli bir tehlike ile karşı karşıya kaldığını açıkça göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Furan, Akrilamid, Nitrozamin, Heterosiklik Amin, Kloropropanol, Polisiklik Aromatik Karbon

Presentation ID/Sunum No= 334

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Üniversite Öğrencilerinde Yeme Bağımlılığı ve Beslenme Durumu İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Bircan Ulaş Kadıoğlu[1], Researcher Şerife Ayten[1]
[1]*Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi*

Özet

Yüksek şeker ve yağ içeriğine sahip, tat ve lezzet artırıcı katkı maddelerinin eklendiği aşırı lezzetli besinler, beyin sistemlerini etkileyerek ve davranışsal adaptasyonlar geliştirerek bağımlılık yapıcı maddelerle benzer etkiler göstermektedir. Bu besinlerin bağımlılık benzeri tüketimi devamlı olarak harcanandan daha fazla enerji alımına ve sonunda obeziteye yol açmaktadır. Bu çalışmanın amacı, üniversite öğrencilerinde yeme bağımlılığı durumunu saptamak ve beslenme durumu ile ilişkisini incelemektir. Çalışma, yaş ortalaması 21.1 ± 2.0 yıl olan 146 (%91.1'i Kadın) üniversite öğrencisi ile yürütülmüştür. Bireylerin sosyodemografik özellikleri ve beslenme alışkanlıklarına ilişkin bilgileri saptamak amacıyla anket formu araştırmacı tarafından yüz yüze görüşme yöntemi ile uygulanmıştır. Bireylerin yeme bağımlılığı durumunu ölçmek için Yale Yeme Bağımlılığı Ölçeği kullanılmıştır. Tüm bireylerin vücut kompozisyonları BİA kullanılarak ölçülmüştür. Antropometrik ölçümler, araştırmacı tarafından alınmıştır. Öğrencilerin % 52.1'inin yeme bağımlısı olduğu saptanmıştır. Bu çalışmada BKİ ile yeme bağımlılığı arasında ilişki bulunmamıştır ancak yeme bağımlılığı olan bireylerin toplam ve abdominal yağ yüzdelerinin yeme bağımlılığı olmayanlara göre daha yüksek olduğu saptanmıştır ($p<0.05$).

Yeme bağımlılığı olan öğrencilerin tüketimini kontrol etmekte en çok zorlandığı besinlerin %71.1 oranında dondurma, çikolata gibi yüksek şeker ve yağ içeren tatlı besinler olduğu belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yeme Bağımlılığı, Yale Yeme Bağımlılığı Ölçeği, Obezite

The Relationship of Eating Addiction and Nutritional Status in University Students

Abstract

Delicious foods with high sugar and fat content and added taste and flavor enhancing additives show similar effects to addictive substances by affecting the brain systems and developing behavioral adaptations. Consuming these nutrients like addiction leads to more energy intake than constantly expended and eventually obesity. The aim of this study is to determine food addiction status in university students and to examine its relationship with nutritional status. The study was conducted with 146 (91.1% female) university students with an average age of 21.1 ± 2.0 years. A questionnaire form was administered by the researcher using face-to-face interview method in order to determine the sociodemographic characteristics and nutritional habits of the individuals. The Yale Food Addiction Scale was used to measure the food addiction status of individuals. Body composition of all individuals was measured using BIA. Anthropometric measurements were taken by the researcher. It was determined that 52.1% of the students were addicted to food. In this study, no relationship was found between BMI and food addiction, but it was found that the total and abdominal fat percentages of individuals with food addiction were higher than those without food addiction ($p < 0.05$). It was determined that the foods that students with food addiction have the most difficulty in controlling their consumption are sweet foods with high sugar and fat such as 71.1% ice cream and chocolate.

Keywords: Food Addiction, Lean Food Addiction Scale, Obesity

Presentation ID/Sunum No= 285

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covid-19 Pandemi Sürecinde Tıbbi Stokların Öngörülemeyen Seyri

Dr. Akın Arslan[1]
[1]*Sakarya Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Covid-19 pandemi sürecinin birinci ve ikinci dalga süreçlerinin tümü göz önüne alındığında yüksek kapasiteli ve birden fazla kampüs ile hizmet veren hastanemiz tıbbi ilaç ve sarf depolarının kritik eşik seviyelere ulaşma hızını ve stok yönetimimizi irdeledik. İlk dalga süreci tüm dünyada olduğu gibi ülke ve kurumlarımızda da öngörülemeyen etkiler oluşturmuştur. Ancak ikinci dalga öngörüsü tüm ülkelerin sağlık yetkililerince ve ilaç endüstrisince önlem alınmasını gerektirmesine rağmen beklenmedik vaka sayılarıyla stok yönetiminde zorluklar yaşanmasının önüne geçilememiştir. Tüm vakalar ve kılavuzlarda önerilen tedavi protokolleri incelendiğinde spesifik ilaç gruplarında kritik stok seviyelerine kısa sürede inilmiştir. Kurumumuzda da mevcut süreçte belli ilaç gruplarında yaşanan ani talep artışının ve bu talebin karşılanması aşamasında karşılaşılan zorlukları tartışmayı planladık.

Anahtar Kelimeler: Covid-19, Eczane, Tıbbi Stok

Presentation ID/Sunum No= 148

Oral Presentation / Sözlü Sunum

635 NM Düşük Güçlü Katı-Hal Bir Lazerin Zerdine Fantomu Üzerinden Yapılan Güvenlik Değerlendirmesi

Researcher Hüseyin Okan Durmuş[1], Dr. Emel Çetin Arı[2], Dr. Baki Karaböce[2], Prof.Dr. Mirhasan Seyitsoy[3]
[1]TÜBİTAK UME, Gebze Teknik Üniversitesi
[2]TÜBİTAK UME
[3]Gebze Teknik Üniversitesi

Özet

Günümüzde lazerler hayatın tüm alanlarında etkin ve yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Lazerlerin en yoğun kullanıldığı alanlardan biri de sağlık sektörüdür. Vücuttaki lekelerin, dövmelerin ve istenmeyen tüylerin çıkarılması, vücuttaki akne izlerinin ve kırışıklıkların giderilmesi, cilt gençleştirme ve cilt yenileme, diş çürüklerinin temizlenmesi ve diş beyazlatma, tümörlü dokuların çıkarılması, gözde astigmatizma, miyopluk ve hipermetropluğun düzeltilmesi ve litotripsi (böbrek taşlarının kırılması) vbg. alanlarda lazerlerin kullanılması artık medikal alanda normal bir pratik haline gelmiştir. Bununla birlikte, sağlık alanında kullanılan lazer enerjisinin hastaya zarar vermeyecek bir seviyede uygulanması gerekmektedir. Bu nedenle, lazer cihazlarının, dolayısıyla ışınlarının hasta üzerinde kullanımı öncesinde ciddi güvenlik testlerinden geçmesi gerekmektedir. Tedavi amaçlı kullanılan lazer cihazlarında bu enerjinin hastaya zarar vermeyecek mesafeden uygulaması yapılmalıdır. Bir lazer ışınına maruz kalmanın güvenli olduğu mesafe, her lazer türü için benzersizdir. Bu kapsamda, literatürde "Maksimum İzin Verilebilir Maruz Kalma (MPE)" terimi kullanılmaktadır. MPE, bir kişinin göz veya ciltte tehlikeli etkiler veya biyolojik değişiklikler olmaksızın maruz kalabileceği maksimum lazer radyasyonu seviyesidir. MPE, lazerin dalga boyu, ilgili enerji ve maruz kalma

süresi ile belirlenir. Lazerlerin insan sağlığı açısından değerlendirilmesi, IEC 825 ve ANSI Z136.1 standartlarında tanımlanmıştır. Çalışmamızda lazer cihazının test nesnesi olarak Zerdine fantomu kullanılmıştır. Zerdine fantomunun içinde laserin uygulanmasından kaynaklanan sıcaklıklar kaydedilmiştir. Zerdine fantomu içerisine, yüzeyden 15 mm içeriğe yerleştirilen ısılçiftler vasıtasıyla 20, 40, 60 ve 80 saniye süre ile fantom yüzeyinin dışından farklı mesafelerden uygulanan lazer ışınlarının yol açtığı sıcaklıklar tespit edilmiştir. Bu bildiride, 635 nm kırmızı renk katı-hal diyot lazerin Zerdine fantomu içinde oluşturduğu sıcaklık ölçüm çalışmaları için bulunan sonuçlar paylaşılacak ve ANSI Z136.1 standardı baz alınarak MPE temelinde göz ve deri için tespit edilen bu sıcaklıklar değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Zerdine Fantomu, Düşük Güçlü Lazer, Sıcaklık Etkileri, Isılçift, MPE

Safety Assessment of a 635 Nm Low-Power Solid-State Laser on Zerdine Phantom

Abstract

Today, lasers are used effectively and widely in all areas of life. One of the areas where lasers are used most intensively is the health sector. Using lasers in areas such as removal of spots, tattoos and unwanted hair on the body, removal of tooth decay and teeth whitening, removal of tumorous tissues, correction of astigmatism, myopia and hypermetropia in the eye, and lithotripsy etc. has now become a normal practice in the medical field. In addition to this, laser energy used in the health field should be applied at a level that will not harm the patient. For this reason, laser devices must pass serious safety tests before being used on the patient. In laser devices used for treatment, this energy must be applied from a distance that will not harm the patient. The distance at which it is safe to be exposed to a laser beam is unique for each laser type. In this context, the term “Maximum Permissible Exposure (MPE)” is used in the literature. MPE is the maximum level of laser radiation a person can be exposed to without dangerous effects or biological changes in the eye or skin. MPE is determined by the wavelength of the laser, the associated energy and the exposure time. The evaluation of lasers in terms of human health

is defined in IEC 825 and ANSI Z136.1 standards. In our study, the Zerdine phantom was used as the test object of the laser device. The temperatures caused by the application of the laser inside the Zerdine phantom were recorded. In this presentation, the results of the temperature measurement studies created by the laser will be shared and these determined temperatures will be evaluated in terms of MPE for the eye and skin on the basis of the ANSI Z136.1 standard.

Keywords: Zerdine Phantom, Low Power Laser, Temperature Impacts, Thermocouple, MPE

Presentation ID/Sunum No= 180

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nonkonvülzif Status Epileptikusla Prezente Olan Rekürren Serebral Venöz Sinüs Trombozu Geçiren Ankilozan Spondilitli Hasta Sunumu

Dr. Rona Yıldırım[1], Asst. Prof. Dr. Hakan Şilek[2]

[1]*Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, İstanbul, Türkiye. ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-3665-5266*

[2]*Yeditepe Üniversitesi Nöroloji Ana Bilim Dalı, İstanbul, Türkiye. ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-6550-6200*

**Corresponding author: Rona Yıldırım*

Özet

Ankilozan spondilit (AS), serebral venöz sinüs trombozuna (SVST) sebep olabilecek bir otoimmün, kronik inflammatuar hastalıktır. Sunduğumuz 45 yaşındaki erkek hasta AS tanılı olup adalimumab (anti-tümör nekrozis faktör alfa) tedavisi görmekteyken nonkonvülzif status epileptikus ile prezente olan SVST geçirmiştir. Hastanın geçmiş tıbbi öyküsünde Nisan 2016'da bir SVST ve Haziran 2016'da bir pulmoner emboli vardır. Ayrıca, hastanın protrombin-G20210A/faktör II, MTHFR (metilen tetrahidrofolat redüktaz)-A1298C, MTHFR-C677T genlerinde heterozigot mutasyon olduğu bilinmektedir. Literatürde bu heterozigot mutasyonlarla SVST geçiren vakalar vardır ancak AS tanılı olup SVST geçiren vaka bildiğimiz kadarıyla rapor edilmemiştir. Sunduğumuz vakadan yola çıkarak geçmişinde SVST öyküsü olan, hiperkoagülebilite ve trombofili gibi risk faktörleri olan hastalarda rekürren SVST'yi önlemek için ömür boyu antikoagülan tedavisi verilmesini önerebiliriz.

Anahtar Kelimeler: Serebral Venöz Sinüs Trombozu, SVST; Nonkonvülzif Status Epileptikus, NKSE, Ankilozan Spondilit, AS; Adalimumab

Recurrent Cerebral Venous Sinus Thrombosis Presenting with Nonconvulsive Status Epilepticus in Ankylosing Spondylitis Patient: Case Report

Abstract

Ankylosing spondylitis (AS) is an autoimmune, chronic inflammatory disease, which can cause cerebral venous sinus thrombosis (CVST). We present a 45-year-old man with AS who had his second CVST presenting with nonconvulsive status epilepticus (NCSE) and monoparesis during the treatment of adalimumab which is an anti-TNFα (anti-tumor necrosis factor alpha). In his past medical history, he had CVST in April 2016 and pulmonary embolism (PE) in June 2016. Additionally, he has heterozygous mutations of prothrombin-G20210A/factor II, MTHFR (methylene tetrahydrofolate reductase)-A1298C, MTHFR-C677T genes. In literature, there are reported cases of CVST with heterozygous mutation of these genes. However, to the best of authors' knowledge, no AS cases with history of CVST have been reported. Based on the case presented here, we can recommend that patients who have history of CVST and risk factors such as hypercoagulability and thrombophilia should have lifelong anticoagulation therapy to protect against recurrence of CVST.

Keywords: Cerebral Venous Sinus Thrombosis, CVST; Nonconvulsive Status Epilepticus, NCSE; Ankylosing Spondylitis, AS; Adalimumab

Presentation ID/Sunum No= 184

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuklarda İleri Bt Görüntüleme Yöntemleri: Dual Enerji, Yapay Zekâ ve Volumetrik Tarama

Asst. Prof. Dr. Serap Baş[1]
[1]*İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi, Gaziosmanpaşa Hastanesi*
**Corresponding author: Serap BAŞ*

Özet

GİRİŞ: Çocuklarda radyasyon dozunu düşürmek, sedasyon ihtiyacını azaltmak ve görüntü kalitesini optimize etmek amacıyla ileri bilgisayarlı tomografi (BT) görüntüleme yöntemleri kullanılmaktadır. Biz bu çalışmamızda kliniğimizde çocuk hastalarda ileri BT görüntüleme yöntemlerini kullanarak elde ettiğimiz sonuçları ve deneyimlerimizi paylaşmayı amaçladık. MATERYAL -METOD: Mayıs 2020-Kasım 2020 tarihleri arasında kliniğimizde 512 dedektörlü BT (GE Revolution) cihazı ile Kardiyak ve toraks için 70 KV, tüm batın ve beyin BT için 80 KV, PNS/temporal kemik ve ekstremite BT için 100 KV kullanılmıştır. İşlemlerin 49'unda intravenöz kontrast madde kullanılmıştır. Kontrast madde kullanılan 6 hastada dual enerji protokolünden faydalanılmıştır. Görüntü optimizasyonu için 149 hastada yapay zekâ yazılımı (DLIR-Deep Learning Image Reconstruction) kullanılmıştır. Tüm işlemler anestezisiz olarak gerçekleştirilmiştir. BULGULAR: 7644 tetkik yapılmış olup, bunlardan 314 tanesi, 18 yaş altındaki, 244 hastaya gerçekleştirilmiştir (%4.17). Bu 244 hastanın 144'ü erkek, 100'ü kadındır. Yapılan incelemeler 36 kardiyak, 21 PNS/temporal kemik, 18 ekstremite, 29 tüm batın, 81 toraks, 129 beyin şeklinde dağılım göstermektedir. SONUÇ: Dual enerji ile multifazik incelemelerde sanal kontrastsız görüntüler elde edilebilmekte, doku karakterizasyonu yapılmakta, düşük enerjili (80 kV) görüntülerde kontrast farkında

artış, yüksek enerjili görüntülerde (140 kV) ise metal artefaktlarda azalma izlenmektedir. Geniş dedektörlü BT cihazlarında 160mm uzunluğunda bir segment 0,28 saniyede görüntülenebilmekte, bu sayede özellikle küçük çocuklarda tek seferde tüm istenen alanın çekimi anesteziye gerek kalmadan volumetrik olarak gerçekleştirilebilmektedir. Yeni cihazınların üzerindeki 70 ve 80 kV doz seçenekleri sayesinde çocuklara verilen radyasyon azaltılmakta ve yapay zekâ (DLIR) gibi özel yazılımlar sayesinde görüntü optimize edebilmektedir. Günümüzde BT kullanımı tüm hastalarda olduğu gibi çocuk hastalarda da artmıştır. Dual enerji, düşük enerji kullanan,tek atımda 16 cm genişliğinde hacimsel tarama yapabilen cihazlar sayesinde inceleme süresi kısalmakta, radyasyon miktarı azalmakta ve yapay zekâ uygulamalarıyla ileri BT yöntemleri çocuklar için daha güvenli bir inceleme yöntemi haline gelmektedir. Bu nedenle, özellikle çocuk hastalara yönelik çekimlerin yapıldığı kurumlarda ileri BT teknolojisinden faydalanılması gerektiği kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Volumetrik BT, Yapay Zeka, Dual Enerji

Presentation ID/Sunum No= 11

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diferansiye Tiroid Kanserinden Kurtulan Türk Kadınları ve Sağlıkla İlişkili Yaşam Kaliteleri

Dr. Burçak Cavnar Helvacı[1], Dr. Mehmet Muhittin Yalçın[2], Dr. Şehnaz Neslihan Gürz Yalçın[3], Prof.Dr. Alev Eroğlu Altınova[2], Dr. Emre Aslan[4], Prof.Dr. Füsun Baloş Törüner[2]

[1]*Ankara Şehir Hastanesi, Endokrinoloji Kliniği*
[2]*Gazi Üniversitesi, Endokrinoloji*
[3]*Madalyon Psikiyatri Merkezi*
[4]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, Endokrinoloji*

Özet

Giriş: Tiroid kanseri en sık görülen endokrin kanserdir. En yaygın alt tipler, diferansiye tiroid kanserleri (DTC) olarak adlandırılan papiller ve foliküler kanserlerdir. DTC tedavisi, ameliyat, radyoaktif iyot, levotiroksin baskılamasını içerir. Hastalar genellikle bu tedavileri hafif yan etkilerle tolere eder. DTC'nin beş yıllık survi yaklaşık% 95'tir. Olumlu prognoza rağmen, çalışmalar tiroid kanserinden kurtulanlarda sağlıkla ilişkili yaşam kalitesinin (HRQoL) bir şekilde bozulduğunu göstermiştir. Bu hastalar ayrıca depresyon ve anksiyeteden daha sık etkilenmiştir. Bu nedenle DTC'li kadın hastalarda HRQoL, depresyon ve anksiyete durumunu değerlendirmeyi amaçladık. Gereç ve Yöntemler: Bu çalışma Ocak 2015 ile Mayıs 2015 arasında yapıldı. Dışlama sonrasında, DTC'li 114 hasta ve 101 kontrol kaldı. Bulgular: Tüm katılımcılar kadındı. Hasta grup kontrollerden daha yaşlıydı (p = 0.002). Gruplar komorbidite açısından benzerdi. Ortalama L-tiroksin dozu 125 (50-250) mcg / gün idi. Ortalama sağkalım 4.6 ± 3.0 yıldı. Yüz iki (% 92) hastaya total tiroidektomi yapılmıştı; dokuz (% 8) hastaya subtotal veya hemitiroidektomi uygulanmıştı. Sadece dokuz (% 8) hastada lenf nodu

diseksiyonu vardı. Elli yedi (% 51) hasta RAI tedavisi almıştı. Hastaların çoğu (% 82) evre I'di. Tiroid kanserinden kurtulanlar, SF-36'nın her alanında kontrol grubuna göre daha kötü performans gösterdi. Fark istatistiki olarak anlamlıydı. Tiroid kanserinden kurtulanların Beck depresyonu ve Beck anksiyete puanları da kontrol grubundan daha yüksekti ve bu bulgu da istatistiksel olarak anlamlıydı. Sonuç: Sonuçlarımız, DTC'li hastaların HRQoL'sinin kontrol grubuna göre daha kötü olduğunu göstermektedir. Depresif ve endişeli duyguların da artmış olduğu görülmüştür. DTC'ler avantajlı özelliklerine ve mükemmel prognozlarına rağmen düşük yaşam kalitesi, depresyon ve anksiyeteye ile beraber seyredebilir.

Anahtar Kelimeler: Diferansiye Tiroid Kanseri, Sağlık İlişkili Yaşam Kalitesi, SF-36, Depresyon, Anksiyete

Turkish Female Survivors of Differentiated Thyroid Cancer and Their Health-Related Quality of Life

Abstract

Turkish female survivors of differentiated thyroid cancer and their health-related quality of life Introduction: Thyroid cancer is the most common endocrine cancer. The most common subtypes are papillary and follicular cancers, named differentiated thyroid cancers (DTC). Treatment of DTC includes surgery, radioactive iodine, levothyroxine suppression. Patients usually tolerate these treatments with mild side effects. DTC’s five-year survival rates are about 95%. Despite the favorable prognosis, studies have shown the somewhat impaired health-related quality of life (HRQoL) in thyroid cancer survivors. These patients were also more frequently affected by depression and anxiety. For that reason, we aimed to evaluate the HRQoL, depression, and anxiety status in female patients with DTC. Material and Methods: This study was conducted between January 2015 and May 2015. After exclusion, 114 patients with DTC and 101 controls remained. Results: One hundred and fourteen patients with thyroid cancer were compared with 101 healthy subjects. All participants were female. The survivor group was older than the controls (p=0.002). Groups were similar in terms of comorbidities. The median L-thyroxine dose was 125 (50-250) mcg/day. Mean survival was 4.6±3.0 years. One hundred and two (92%) patients underwent total

thyroidectomy; nine patients underwent subtotal or hemithyroidectomy. Only nine (8%) patients had lymph node dissection. Fifty-seven (51%) patients received RAI treatment. The majority of the patients (82%) were stage I. Thyroid cancer survivors did worse on every aspect of SF-36 than the control group. The difference was significant. Thyroid cancer survivors' Beck depression and Beck anxiety scores were also higher than the control group, which was statistically significant. Conclusion: Our results indicate that the HRQoL of patients with DTC is decreased compared to the control group. Depressive and anxious feelings are increased. In light of these findings, DTC's cause low quality of life, depression, and anxiety, despite their advantageous features and excellent prognosis.

Keywords: 85/5000 Differentiated Thyroid Cancer, Health Related Quality of Life, Sf-36, Depression, Anxiety

Presentation ID/Sunum No= 341

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Frontal Düşük Evreli Glial Tümör Hastalarında Korpus Kallozum Yapısal Bütünlüğünün Yüksek Çözünürlüklü Manyetik Rezonans Traktografi ile Değerlendirilmesi

Dr. Pınar Çeltikçi[1]
[1]*Ankara Bilkent Şehir Hastanesi*

Özet

Amaç: Frontal lob yerleşimli düşük evreli glial tümörlerin beyaz cevher yolaklarında sebep olduğu değişikliklerin saptanması, tümör hastaları ile normal kişiler arasında, beynin en büyük beyaz cevher yolağı olan korpus kallozumdan (KK) elde olunan diffüzyon manyetik rezonans görüntüleme (MRG) metrikleri değerlerinin karşılaştırılması amaçlandı. Yöntem: Frontal lob yerleşimli diffüz astrositom (WHO evre II) tanısı almış 7 hasta (3 kadın, 4 erkek) ve 9 normal kişi (9 erkek) çalışma grubunu oluşturdu. Üç tümör IDH wild tipte, 4 tümör IDH mutant tipteydi. Traktografi için diffüzyon MRG tetkikleri aynı 3-Tesla MRG cihazında elde olundu. Ham verinin 'generalized q-sampling imaging' kullanılarak deterministik bir algoritma ile işlenmesini takiben ilk olarak her hastada tümör çevresindeki beyaz cevher yolakları saptandı. Tümör çevresi yolaklardaki değişiklikler, bası etkisi ile yer değiştirmiş, infiltre veya bu iki etkinin kombinasyonu şeklinde sınıflandırıldı. Sonrasında tüm gruplarda KK yolak hacmi, kantitatif anizotropi (KA), fraksiyonel anizotropi (FA), ortalama diffüzivite (OD), aksiyal diffüzivite (AD) ve radyal diffüzivite (RD) değerleri saptandı. Karşılaştırma için ortalama değerler hesaplandı. Bulgular: Toplamda 29 adet tümör çevresi yolak saptanmış olup bunlardan 13'ü (%44,8) basıya bağlı yer değiştirmiş, 10'u (%34,5) infiltre olmuş ve 6'sı (%20,7) hem basılı hem infiltre olmuştu. Tümör hastalarında, ortalama KK yolak hacmi, KA, FA, OD, AD ve RD değerleri sırasıyla, 156975,9, 0,726, 0,550, 0,996, 1,623 ve

0.681 olarak bulundu. Normal kişilerde, ortalama KK yolak hacmi, KA, FA, OD, AD ve RD değerleri sırasıyla, 183281, 0,874, 0,541, 0,927, 1,515 ve 0,633 olarak bulundu. Sonuç: Bu ön çalışmamızda, frontal lob diffüz astrositom hastalarında KK hacmi ve ortalama KA değerlerinde azalma olduğu gösterdik. Öte yandan, OD, AD ve RD değerlerinde hafif artış gözlendi. Ortalama FA değerleri yaklaşık olarak benzerdi. Bu sonuçlar, düşük evreli glial tümör hastalarında beyaz cevher yolaklarının yapısal bütünlüğü ve organizasyonunda oluşan karmaşık değişiklerin belirteci olabilir.

Anahtar Kelimeler: Beyaz Cevher Yolakları; Diffüzyon Manyetik Rezonans Görüntüleme; Düşük Evreli Glial Tümör; Traktografi; Korpus Kallozum

Evaluation of Corpus Callosum Structural Integrity in Frontal Lobe Low-Grade Gliomas by High-Resolution Magnetic Resonance Tractography

Abstract

Aim: To investigate perilesional white matter tract alterations caused by frontal low-grade gliomas and to compare diffusion magnetic resonance imaging (MRI) metrics of the largest white matter tract – corpus callosum (CC), between tumor patients and normal subjects. Methods: Seven patients (3 females, 4 males) with frontal diffuse astrocytoma (WHO grade II) and 9 normal subjects (9 males) constituted the study group. Three tumors were IDH wild type, 4 tumors were IDH mutant. Diffusion MRI scans for tractography were acquired on the same 3-Tesla MRI scanner. Fiber tracking was performed following data reconstruction using generalized q-sampling imaging and a deterministic fiber tracking algorithm. First, perilesional tracts were determined and segmented in each tumor patient and classified as displaced, infiltrated, or displaced and infiltrated. Second, for both tumor and normal groups, CC tract volume, quantitative anisotropy (QA), fractional anisotropy (FA), mean diffusivity (MD), axial diffusivity (AD), and radial diffusivity (RD) values were acquired. Mean values were calculated for comparison. Results: There were 29 peritumoral tracts in which 13 (44.8%) were displaced, 10 (34.5%) were infiltrated, and 6 (20.7%) tracts were both displaced and infiltrated. In tumor patients, mean

values of CC tract volume, QA, FA, MD, AD and RD were 156975.9, 0.726, 0.550, 0.996, 1.623 and 0.681 respectively. In normal subjects, mean values of CC tract volume, QA, FA, MD, AD and RD were 183281, 0.874, 0.541, 0.927, 1.515 and 0.633 respectively. Conclusion: In this preliminary study, we have demonstrated decreased CC volume and QA in frontal lobe diffuse astrocytoma patients. On the other hand, there was a slight increase in the MD, AD, and RD values. Mean values of FA were approximately similar. These results might indicate complex alterations in the structural integrity and organization of the white matter tracts in low-grade glioma patients.

Keywords: Corpus Callosum; Diffusion Magnetic Resonance İmaging; Fiber Tractography; Low-Grade Glioma; White Matter.

Presentation ID/Sunum No= 109

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hipertansiyonda Rosuvastatin ve Amlodipinin Oksidatif Stres ve Vaskuler Cevaplara Etkileri

Asst. Prof. Dr. Elif Onat[1], Dr. Selçuk İlhan[2], Dr. Emre Mutlu[3], Asst. Prof. Dr. Deniz Erol[4], Prof.Dr. Engin Şahna[1],

[1]Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Farmakoloji AD
[2]Ordu İl Sağlık Müdürlüğü
[3] İstanbul Adli Tıp Kurumu
[4] Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Genetik AD

Özet

Hipertansiyon patofizyolojisinde oksidatif stres ve endotelyal işlev bozukluğu önemli rol oynamaktadır. Çalışmamızda, hipertansif sıçanlarda rosuvastatinin kan basıncı, NADPH oksidaz, rhokinaz, ADMA, kaveolin-1 ve hsp90 düzeylerinin yanı sıra phe kasılma, ach gevşeme cevapları üzerine etkilerinin araştırılması ve rosuvastatinin etkilerinin amlodipin ile karşılaştırılması amaçlanmıştır. Hipertansiyon oluşturmak için sıçanlara, intraperitoneal (i.p) yolla 6 hafta boyunca NOS inhibitörü L-NAME ve % 1 tuz içeren içme suyu verildi. 2.haftadan itibaren rosuvastatin (10 mg/kg/gün) ve amlodipin (10 mg/kg/gün) 4 hafta boyunca i.p olarak uygulandı. Kan basınçları 0, 14, 28 ve 42. günlerde tail-cuff yöntemiyle, deney sonunda NADPH oksidaz, rhokinaz, kaveolin-1 ve hsp90 aort dokusunda RT-PCR, ADMA serumda ELİSA ile ölçüldü. Kan basınçları L-NAME ve tuz alan gruplarda kontrole göre 14, 28 ve 42. günlerde anlamlı olarak yüksekti. Amlodipin kan basıncını 28 ve 42. günlerde anlamlı olarak düşürürken, rosuvastatin 42.günde anlamlı olmayan bir azalma oluşturdu. Hipertansiyonun ADMA, NADPH oksidaz, rhokinaz ve kaveolin-1 düzeylerinde yaptığı anlamlı artışı, rosuvastatin ve amlodipinin ADMA dışında engellediği görüldü. Hipertansiyon grubunda kontrol grubuna göre hsp90 expresyon düzeyi anlamlı

olmayan bir artış gösterdi. Sonuç olarak, rosuvastatinin kan basınçlarını amlodipin kadar düşürmediği ve Ach Emax değerlerinin birbirine yakın olduğu görüldü. Amlodipinin kan basıncı düşürücü etkilerine ADMA, NADPH oksidaz, rhokinaz, kaveolin-1 ve hsp90 düzeylerinin aracılık edebileceğini ve rosuvastatinin de endotelyal disfonksiyon ve oksidatif stres ile ilişkili bu parametreleri amlodipine benzer şekilde etkileyebileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hipertansiyon, Rosuvastatin, Amlodipin, Rhokinaz, Kaveolin-1, Hsp90, Nadph Oksidaz, ADMA.

Effects of Rosuvastatin and Amlodipine on Oxidative Stress and Vascular Responses in Hypertension

Abstract

Oxidative stress and endothelial dysfunction play an important role in the pathophysiology of hypertension. In our study, we aimed to investigate the effects of rosuvastatin on blood pressure, NADPH oxidase, rhokinase, ADMA, caveolin-1 and hsp90 levels, as well as phe contraction and ach relaxation responses in hypertensive rats and to compare the effects of rosuvastatin with amlodipine. To induce hypertension, the rats were given drinking water containing 1% salt and NOS inhibitor L-NAME intraperitoneally (i.p) for 6 weeks. From the 2nd week, rosuvastatin (10 mg / kg / day) and amlodipine (10 mg / kg / day) were administered i.p for 4 weeks. Blood pressures were measured on days 0, 14, 28 and 42 using the tail-cuff method. At the end of the experiment, NADPH oxidase, rhokinase, caveolin-1 and hsp90 were measured by RT-PCR in aortic tissue, ADMA in serum by ELISA. Blood pressures were significantly higher in L-NAME and salt groups at 14, 28 and 42 days compared to control. Amlodipine significantly lowered blood pressure on days 28 and 42, while rosuvastatin produced a non-significant decrease on day 42. It was observed that hypertension prevented the significant increase in ADMA, NADPH oxidase, rhokinase and caveolin-1 levels, except for ADMA, by rosuvastatin and amlodipine. The hsp90 expression level showed an insignificant increase in the hypertension group compared to the control group. In conclusion, it was seen that rosuvastatin did not decrease blood pressure as much as amlodipine and Ach Emax values were close to each other. It is thought that the blood pressure

lowering effects of amlodipine may be mediated by ADMA, NADPH oxidase, rhokinase, caveolin-1 and hsp90 levels, and rosuvastatin may affect these parameters related to endothelial dysfunction and oxidative stress similar to amlodipine.

Keywords: Hypertension, Rosuvastatin, Amlodipine, Rhokinase, Caveolin-1, HSP90, NADPH Oxidase, ADMA

Presentation ID/Sunum No= 297

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İnatçı Postural Algısal Dengesizlik

Inst. Dr. Fatma Yılmaz Can[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Ünv. Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğt.ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Klinisyenler tarafından Kronik Subjektif Baş Dönmesi olarak da bilinen bozukluk son zamanlarda Bárány Topluluğu tanı kriterleriyle İnatçı Postural Algısal Dengesizlik (İPAD) olarak isimlendirilmiştir. Nöro-otolojik ve psikiyatrik boyutları olan İPAD'in birincil semptomları, en az 3 aydır devam eden sürekli dengesizlik hissi, vertigin olmayan baş dönmesi,kafada ağırlık,yer ayaklarının altından kayıyormuş hissi ile tanımlanır.Hastanın kendi hareketleri ve çevresindeki hareketli görsel objeler semptomları artırır,Hastalık kadınlarda erkelerden oldukça fazladır, migren,yaygın anksiyete bozukluğu,depresyon ve panik bozuklukla birlikteliği sıktır. Bu çalışmanın amacı İPAD tanılı hastalarda komorbit hastalıkların sıklığı ve nörolojik muayene bulgularının araştırılmasıdır. YÖNTEM:Hastanemiz nöroloji polikliniğine baş dönmesi,dengesizlik şikayetiyle gelen ve İPAD tanısı konulan 10 hastanın demografik özellikleri, nörolojik muayene bulguları incelendi,hastalara BECK depresyon ölçeği uygulandı, migren ve taşıt tutması olup olmadığı,alış veriş merkezlerinde(AVM) semptomlarının artıp artmadığı sorgulandı. BULGULAR: Hastaların hepsi kadın idi,yaş ortalamaları 42.5 (34-47)'tu.Nörolojik muayenede hiçbir hastada nistagmus yoktu,tüm hastaların romberg ve tandem testleri becerikliydi,5 hastada (%50)keskinleştirlmiş romberg testi pozitif idi.7 hastada (%70) migren,6 hastada(%60) taşıt tutması,2 hastada (%20) gerilim tipi baş ağrısı,4 hastada (%40) orta ve ağır derecede depresyon vardı. 9 hastanın (%90) şikayetleri AVM'de artıyordu,8 hastada (%80) başta

ağırlık hissi vardı. TARTIŞMA: Literatüre göre İPAD 40'lı ve 50'li yaşlar sık görülür,kadınlarda erkeklerden önemli ölçüde daha sıktır.Bizim çalışmamızda da yaş ortalaması 42.5'ti ve hastaların hepsi kadın idi.Amerika Birleşik Devletleri'inde hastaların % 45'inde klinik olarak anlamlı depresyon vardır,bizim çalışmamızda da depresyon %40 sıklıktaydı. İPAD'lı hastalarda karmaşık görsel uyaranlar,hareket eden objeler, hareket eden merdivenler, köprüler, kalabalık ortamlar, AVM'ler,bilgisayar kullanmak gibi görsel zorlayıcı görevler şikeyetleri artırır bu oran literatürde % 80'dir ve İPAD için duyarlı ve özgüldür.Bizim çalışmamızda da hastaların %90'da AVM'de semptomlar artıyordu.İPAD'lı hastaların tanımlayıcı ifadelerinden olan başta ağırlık hissi hastalarımızın%80'ninde vardı, ayrıca migren %70 ve taşıt tutması %60 sıklıktaydı.İPAD tanımlanması ve adlandırılması henüz devameden bir süreçtedir ve daha geniş araştırmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Inatçı Postural Algısal Dengesizlik

Presentation ID/Sunum No= 99

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Görülen Karaciğer Tümörü Olgusu; Hepatik Sarkoma

Asst. Prof. Dr. Elif Tugba Tuncel[1], Asst. Prof. Dr. Mesut Aydin[1], Prof.Dr. Halit Demir[2]
[1]*Manisa Şehir Hastanesi*
[2]*Van Yuzuncu Yil Universitesi*
**Corresponding author: Elif Tuğba Tuncel*

Özet

Giriş Erişkin karaciğerinde mezenşimal kökenli primer tümörler oldukça nadirdir. Hepatik sarkomalar primer karaciğer malignitelerinin yaklaşık % 0.1-2'sini oluştururlar. Bunlar içerisinde karaciğerin primer anjiosarkomu en sık görülendir. Burada çok nadir görülebilen primer hepatik fibrosarkom tanılı vakayı sunmayı amaçladık. Vaka 66 yaşında, kadın hasta, 1 aydır başlayan karın ağrısı, kusma ile başvurdu. Fizik muayenesinde karaciğer orta hatta kadar uzanmış ve kot altında 4-5 cm palpe edilmekteydi. Diğer muayene bulguları olağandı. Laboratuar bulguları; Lökosit;15000 K/UI, Hemoglobin;7.6 gr/dl, ESR;52 mm/sa, Kreatinin;0.4 mg/dl, Tot. billurubin / direk billurubin;1.1/0.6 mg/dl, AST/ ALT ;30/20 U/L, LDH;763 U/L, GGT;69 U/L, Hbs Ag;-, Anti HCV;-, CA- 125; 254 U/ml (<35) diğer tümör markerlar normaldi. Endoskopisinde; pylorda kısmi obstruksiyona neden olan bulbus orta kesimine kadar uzanan 2-3 cm büyüklüğünde lezyon olup diğer yapılar olağandı. Kolonoskopisi normaldi. Batın tomografisinde; karaciğer sol lobda 176x88 mm boyutunda periportal uzanım gösteren nekrotik kitle izlendi(Resim 1a,1b). Kitleden trucut biyopsi yapıldı. Kesitlerde iri, hiperkromatik nüveli yaygın atipik mitoz içeren, iğsi hücrelerden oluşmuş, yer yer demetler yapan odaksal nekrozlara sahip tümöral infiltrasyon

izlendi(Resim 2). İmmunohistokimyasal boyamalarda ise PanCK ve Vimentin yaygın pozitif, Desmin ise fokal pozitif saptandı(Resim 3). Kİ 67 proliferasyon indeksi %80, EMA (-), S100 (-), CD34 (-), CD68 (-), CD117 (-) saptandı. Yüksek gradeli iğsi hücreli malign tümör infiltrasyonu ile uyumlu saptandı. Duodenal biyopsi spesimeninde ise Ki 67 proliferasyon indeksi %70, Desmin, CD117, CD34, S100 negatifti. Mikroskopik incelemede yoğun hücresellikle birlikte hafif düzeyde atipinin olduğu düşük dereceli iğsi hücreli tümör metastazı/infiltrasyonu ile uyumlu olduğu düşünüldü. Hasta yüksek gradeli iğsi hücreli tümör ve duodenuma infiltrasyonu ile primer hepatik fibrosarkom tanısıyla onkoloji bölümüne transfer oldu. Hepatik sarkom vakaları sıklıkla asemptomatik seyrederler. Tanıda radyolojik, histopatolojik ve immünohistokimyasal yöntemlere başvurulmalıdır. Sonuç olarak nonsirotik hastalarda karaciğerde tek ya da multiloküle kistik ve solid komponentler içeren nekrotik kitle varlığında klinik bulgularla birlikte hepatik sarkomlar ayırıcı tanıda düşünülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Karaciğer, Sarkom, Primer

Presentation ID/Sunum No= 67

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Palyatif Bakım Hastalarında Kronik Hastalık Sıklığı

Dr. Orkun Sarıçam[1]
[1]*Pursaklar Devlet Hastanesi*

Özet

Giriş: Palyatif bakım, başta ağrı olmak üzere semptomları kontrol altına almak, yaşam kalitesini arttırmak, hasta ve ailelerin manevi ihtiyaçlarını yönetmeye yönelik kapsamlı bir bakımdır. Kanser veya diğer yaşamı tehdit eden hastalıklar nedeni ile palyatif bakım ünitelerinde izlenen hastalarda diyabetes mellutus (DM), hipertansiyon, aterosiklerotik kalp hastalığı ve kronik obstriktif akciğer hastalığı (KOAH) gibi pek çok kronik hastalık bulunmaktadır. Biz bu çalışmada palyatif bakımda yatan hastaların demografik özelliklerini, kronik hastalık sıklığını ve yatış sürelerini araştırdık. Gereç ve Yöntem: 2015-2019 yılları arasında hastanemiz PB servisinde izlenen 621 hasta retrospektif olarak tarandı. Hastalar tanılarına göre kanser (primer veya metastatik), hipoksik beyin (miyokard enfaktüsü veya tramva sonrası), kronik nörolojik hastalık (Pakinson hastalığı, Alzheimer, motor nöron hastalığı …) olarak sınıflandırıldı. Bu hastaların cinsiyetleri, yaşları, kronik hastalıkları ve yatış süreleri değerlendirildi Bulgular: Hastaların yaş ortalamaları 67.81±24.5 idi ve 390 (%62.8)'ı erkekti. 356 (%57.3) hasta kanser, 52 (%8.3) hasta hipoksik beyin, 213 (%34.2) hasta kronik nörolojik hastalık tanısı ile izlendi. Hastaların ortalama yatış süresi 40.99±36.83 olarak saptandı. Hastaların %51.5 (n=320)'inde hipertansiyon, %17.7 (n=110)'ünde DM, %13.2 (n=82)' sinde koroner arter hastalığı ve %7,5 (n=47)'unda KOAH bulunuyordu. 62 (%9.9) hastada kronik hastalık bulunmuyordu. Sonuç: Çoğu yaşlı insan bu kronik hastalıklardan ölecekse de, yaşamın sona ermesinden önce genellikle

uzun bir gerileme ve işlevsel bozukluk dönemi geçirmektedir. Yaşamı sınırlayan koşullarla karşılaşan bireyler için bakım planlaması, iyi yönetilen ve kişi odaklı bir sağlık hizmeti sunumu hayati önem taşır. Bizim palyatif bakımda izlediğimiz hastaların, primer tanılarının yanında büyük kısmının kronik hastalıkları bulunuyordu. PB merkezlerinde izlenen hastaların kronik hastalıklarının yönetimini optimize etmenin, yatış süreleri üzerinde olumlu etki sağlayacağını ve yaşam kalitelerini artıracağını düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Palyatif Bakım, Kronik Hastalık, Hipertansiyon.

Prevalence of Chronic Diseases in Palliative Care Patients

Abstract

Introduction: Palliative care is a comprehensive care aimed at controlling symptoms, especially pain, increasing the quality of life, and managing the spiritual needs of patients and families. Many chronic diseases; including diabetes mellitus (DM), hypertension, atherosclerotic heart disease, and chronic obstructive pulmonary disease (COPD), exist in patients followed up in palliative care units (PCU) due to cancer or other life-threatening diseases. In this study, we investigated the demographic characteristics, the prevalence of chronic diseases, and the length of stay (LOS) of patients followed up in PC. Material and Method: 621 patients followed up in PCU in the period between 2015 and 2019 were reviewed retrospectively. The patients were categorized according to their diagnoses as cancer (primary or metastatic), hypoxic brain (after myocardial infarction or trauma), or chronic neurological disease (such as Parkinson's, Alzheimer's….). Gender, age, chronic diseases, and LOS of the patients were evaluated. Results: The mean age was 67.81±24.5 years and 390 (62.8%) patients were men. The reasons for follow up in PCU were cancer, hypoxic brain, and a chronic neurological disease in 356 (57.3%), 52 (8.3%), and 213 (34.2%) patients, respectively. The mean LOS was 40.99±36.83 days. Of the patients; 51.5% (n=320) had hypertension, 17.7% (n=110) had DM, 13.2% (n=82) had coronary artery disease, and 7.5% (n=47) had COPD. No chronic diseases existed in 62 (9.9%) patients. Conclusion: Dying of chronic diseases, old individuals usually experience deterioration and functional impairment for a long period before the end of life. Care planning and

a well-managed and person-centered health service delivery are of vital importance for individuals, who face life-limiting conditions. Most of our PCU patients had chronic diseases besides the primary diagnosis. We think that the optimization of chronic disease management for PCU patients will affect LOS favorably and increase the quality of life.

Keywords: Palliative Care, Chronic Disease, Hypertension.

Presentation ID/Sunum No= 333

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Acil Servisin Covid-19 Öncesi Dönemle Covid-19 Sonrası Dönemin Karşılaştırılması

Exp. Dr. Ramiz Yazıcı[1], Exp. Dr. Bensu Bulut[2]
[1]Hitit Üniversitesi Çorum Erol Olçok Eğitim Ve Araştırma Hastanesi
[2]Medipol Üniversitesi Tıp Fakültesi
**Corresponding Author: Ramiz Yazıcı*

Özet

Giriş Covid-19'un bulaşma yolları incelendiğinde doğrudan kişiden kişiye solunum yolu iletimi bulaşta birincil yoldur (2). Damlacıklarla veya kontamine yüzeylere dokunarak kontamine olan ellerin gözlere, buruna ve ağza teması ile de hastalık bulaşabilmektedir. Solunum damlacıkları yoluyla yakın mesafeden (iki metre içinde) bulaş mümkün olduğu düşünülmektedir. Söz konusu bulaş yolları dikkate alınarak hastaneler ve Acil servisler yapılanma süreci yaşamış, Covid-19 hastaları ile Covid-19 olmayan hastaların teması mümkün olduğunca kesilmiştir. Solunum yetmezliği, kardiyak ve kardiyovasküler komplikasyonları, tromboembolik komplikasyonları, nörolojik komplikasyonları, enflamatuar komplikasyonları gibi komplikasyonları ile Covid-19 hastalığı sonrası hasta profilinde birtakım değişimler klinisyenler tarafınca farkedilmektedir. Gereç ve Yöntem Bu çalışma Hitit Üniversitesi Çorum Erol Olçok Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniğine Eylül-Ekim 2019 Tarihinde Covid-19 öncesi dönemdeki Acil servis ile Eylül-Ekim 2020 Tarihinde Covid-19 sonrası non Covid acil servise başvurmuş ve Acil Tıp Kliniğinden yatış verilen hastalar retrospektif olarak hastane otomasyon sistemi ve hasta dosyaları incelenerek yapıldı. Bulgular Araştırma kapsamında belirtilen tarihler arasında 2019 yılında toplam 404 hasta acil servisten yatış verilmiştir. Bu hastaların %59.3(n=239)

erkek, %40.7(n=164) kadın idi. Hastaların yaş ortalaması 56.2±21.16 yaş idi. Çalışmanın yapıldığı belirtilen aylar arasında 2020 yılında toplam 383 hasta acil servisten yatışı yapılmıştır.). Her iki grubun yatış tanıları değerlendirildiğinde anlamlı farklılık bulundu(<0.001). Özellikle Myokard enfaktüs, Serebrovasküler hastalık, böbrek yetmezliği tanılarında 2020 covid döneminde 2019 non-covid dönemine göre hastaları yüksek bulundu(p=0.03). Sonuç Covid-19 geçirmiş hastalarda PCR negatif olduktan sonra dahi akut koroner sendorm, serebrovasküler hastalık, böbrek yetmezliği gibi önemli hastalıkların görülme sıklığı artmaktadır. Söz konusu çalışmalar ve bulgularımız acil hekimlerinin ön tanılarını ve ayırıcı tanılarını şekillendirmesi açısından önemlidir. Covid-19 sonrası hastaların izlenebileceği birimler oluşturmak, hastalık sonrası dönemde görülebilecek sistemik komplikasyonlarla mücadelede önemli bir adım olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Acil Servis, Non-Covid Acil Servis, Covid-19 Sonrası Takip

Presentation ID/Sunum No= 335

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Acil Serviste Kan Transfüzyonu Yapılan Hastaların İncelenmesi

Exp. Dr. Ramiz Yazıcı[1], Asst. Prof. Dr. Dilek Atik[2]
[1]*Hitit Üniversitesi Çorum Erol Olçok Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
[2]*Bozok Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş Acil serviste kritik hastalarda uygulanan, önemli bir tedavi olan kan transfüzyonu, aynı zamanda bir çok riski de içermektedir. İmmünolojik reaksiyonlar, yüklenme, koagülopati, hipotermi, akut akciğer hasarı gibi önemli komplikasyonlara neden olması; yaşlı nüfusta artış, modern tıbbın başarılı tedavi yöntemleri ile beklenen yaşam süresindeki artışa bağlı olarak kan ve kan ürününe ihtiyacın artması; temininin zor olması ve maliyetinin yüksek olması nedeniyle doğru endikasyonda ve en az kullanımla uygulama temel prensiptir. Bu çalışmada Acil serviste kan ve kan ürünü takılan kritik hastaların demografik özelliklerini, geliş hemoglobin değerlerini inceleyerek yerinde kan ürünü kullanımı noktasında acil hekimine yol gösterici olması hedeflenmiştir. Gereç ve Yöntem Bu çalışma Hitit Üniversitesi Çorum Erol Olçok Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniğine 01.01.2019-01.01.2020 tarihleri arasında tedavi olarak kan ve kan ürünü transfüzyonu uygulanan kritik hastalar retrospektif olarak hastane otomasyon sistemi ve hasta dosyaları incelenerek yapıldı. Bulgular Araştırma kapsamında 129 hastanın %63.6(n=82) erkek, %36.4(n=47) kadın idi. Hastaların yaş ortalaması 58.9±22 yaş (min:3;max:99) idi. Hemoglobin ortalaması 8.5±3.1 idi. Hastaların klinik sonuçları değerlendirildiğinde;%45.8(n=59) sağlıklı şekilde taburcu, %20.9(n=27)servise yatış, %33.3(n=43)yoğun bakım yatış yapıldı. Hastaların kan trafüzyonu sebebiyet veren acil servis

başvuruları değerlendirildiğinde; %31.1(n=40)anemi, %25.5(n=33)Gastrointestinal kanama, % 21.7(n=28)böbrek yetmezliği, %16.3(n=21)trafik kazası, %3.0(n=4)ateşli silah yaralanması,%2.3(n=3) yaralanma idi. Hastaların acil servis başvurularını travmatik ve nontravmatik olarak 2'ye ayrıldı. Gruplar arası cinsiyet ve yaş, hemogram değerlerinde anlamlı farklılık bulundu(<0.05). Sonuç Non travmatik kritik hasta grubu Acil serviste en sık kan transfüzyon yapılan gruptur. Acil serviste kan ve kan ürünü kullanımında uygun endikasyona dikkat etmek acil servis yoğunluğu, acil serviste kalış süresinde uzama gibi istenmeyen sonuçları önleyecektir. Mutlak ve acil kan transfüzyon endikasyonu olmadıkça, beklenmeyen ani yoğunluklar oluşabilen ve kendine has bir ritmi olan acil servisler yerine hastanede tanımlanmış kan transfüzyon merkezlerinde ya da yataklı servislerde transfüzyon planlanması hem hasta hem de işleyiş açısından daha uygun ve güvenli olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Acil Servis, Kan Transfüzyonu, Hastalıklara Göre Transfüzyon Sıklıkları

Presentation ID/Sunum No= 379

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Adli Tıp ve Covid-19

Asst. Prof. Dr. Naile Esra Saka[1]
[1]Tekirdag Namik Kemal University, Faculty of Medicine, Department of Forensic Medicine
**Corresponding author: Naile Esra Saka*

Özet

Giriş ve Amaç: İlk kez Çin'in Wuhan Kenti'nde Aralık 2019 tarihinde ortaya çıktığı duyurulan ve tüm dünyada hızla yayılan yeni tip korona virüs, COVID-19 isimli pandemiyi başlatmış, ciddi sağlık sorunları ve ölümlere neden olmuştur. İhtiyaç duyulan noktalarda gözler adli bilimlere çevrilmiş, yeni düzenlemelere ihtiyaç duyulmuştur. Bu çalışmada adli tıp ve adli bilimlerin salgın yönetimindeki önemi ve ihtiyaçların vurgulanması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: COVID-19 ve Adli Bilimler konusu; ulusal ve uluslararası olarak hukuki düzenlemeler-uygulamalar bağlamında mevzuatlardan, olgu sunumları-klinik çalışmalar-derlemeler gibi bilimsel çalışmalar bağlamında Pub Med, Google Scholar, Web Of Science, Ulak Bilim, Türk Tıp Veri tabanları gibi arama morotlarından incelenmiştir. Tartışma: Enfeksiyon, gerek yaşayan kişilerin sosyal hayatına yansıyan adli tıbbi sorunlar, gerekse ölümlü ve enfekte adli olgularla, adli tıp çalışanlarına önemli sorumluluk alanları açmıştır. Ölüm nedeni COVID-19 olsun ya da olmasın, ancak yeni tip korona virüsle enfekte ölümlerde ciddi bulaş riski ile karşı karşıya kalmak, otopsi işlemlerindeki yeni iş akış şemaları oluşturmak, bu olgularda ölü defin işlemleri ve ölüm belgesi düzenlemelerini yeniden gözden geçirmek, titiz çalışma alanları içine girmiştir. Bu otopsilerin sayısı az olmasına karşın, literature oldukça önemli bilgiler kazandırdığı görülmüştür. Büyük salgınların

toplumların sosyal yapısı ve döngülerinde değişimlere yol açması yine adli tıbbı ilgilendirmiştir. Zira değişimlerden biri, suç oranlarında ve türlerinde görülen hareketlenmelerdir. Aslında toplam suç sayılarında belirgin bir düşme, bazı suç türleri sıklığında azalmaya rağmen, bazıları da dikkat çekecek şekilde artmıştır. COVID-19 pandemisinde, ev ve toplum içinde bulunan incinebilir risk gruplarından kadın, çocuk, engelli, mahkum, LGBTI ve yaşlılara yönelik şiddet ve istismarın arttığı da çalışmalarda gösterilmiştir. Hatta pandemi döneminde bu suçların işlenmesinde artan risk faktörleri yanında ihbar edilme oranlarının da düştüğü gösterilmiştir. Sonuç: Neticede COVID-19 Pandemisi ile hukuk ve tıp profesyonelleri bu süreçte multidisipliner yaklaşım ve çalışmalarını daha önem vermelidir. Adli tıbbın pandemi yönetim sürecinde kamusal ve kurumsal alandan alacağı/sunacağı hizmetler desteklenmeli, adli tıp bilimine yönelik farkındalık arttırılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Adli Tıp, Adli Bilimler, Otopsi, Şiddet, Raporlama, Covid-19, Pandemi

Forensic Medicine and Covid-19

Abstract

Introduction and Aim: The COVID-19 pandemic, which emerged in Wuhan, China in December 2019 and spread rapidly all over the world, caused serious health problems and deaths. Eyes were turned to forensic science and new regulations were needed. In this study, it is aimed to emphasize the importance and needs of forensic medicine and forensic science in epidemic management. Materials and Methods: COVID-19 and Forensic Science; It has been examined nationally and internationally from legislation, in the context of scientific studies, search morots such as Pub Med, Google Scholar, Web Of Science, Messenger Science, and Turkish Medical Databases. Discussion: With the infection, forensic medical problems reflected in the lives of individuals, as well as mortal and infected cases, an important responsibility has been created for forensic medicine professionals. Facing the risk of serious contamination in new types of corona virus-infected deaths, creating new work flow schemes in autopsy procedures, and reviewing dead burials and death certificate arrangements in these cases have included rigorous work areas.

Although its number is small, it has been observed that it has provided significant information to the literature. Major epidemics have caused changes in the social structure and cycles of societies. Because one of the changes is in crime rates and types. The total number of crimes and the frequency of some types of crime decreased significantly, and some increased remarkably. In the COVID-19 pandemic, it has also been shown in studies that violence and abuse against women, children, disabled people, prisoners, LGBTI and elderly people among the vulnerable risk groups in the home and society have increased. In fact, it has been shown that during the pandemic period, the reporting rate has decreased in addition to the increasing risk factors in committing these crimes. Conclusion: With the COVID-19 Pandemic, legal and medical professionals should pay more attention to their multidisciplinary approach and work in this process. The services that forensic medicine will receive / offer from the public and institutional sphere in the pandemic management process should be supported and awareness of forensic science should be increased.
Keywords: Forensic Medicine, Forensic Science, Autopsy, Violence, Reporting, Covıd-19, Pandemic

Presentation ID/Sunum No= 358

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ailesel Akdeniz Ateşi Hastalarında Metabolik Sendrom Birlikteliği

Dr. Aysel Toçoğlu[1]
[1]*Sakarya Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Ailesel Akdeniz Ateşi (Familial Mediterranean Fever, FMF) tekrarlayan ateş atakları ve serozal yüzeylerin enflamasyonu ile karakterize, otozomal resesif geçişli bir hastalıktır. FMF gelişimden sorumlu MEFV genindeki mutasyonlar pirin proteinin anormal sentezine neden olarak inflamasyonun baskılanmasına engel olur. Metabolik sendrom (MetS) obezite, hipertansiyon, dislipidemi, glukoz intoleransı ve vasküler inflamasyon ile karaterizedir. MetS'un düşük dereceli inflamasyon ile ilişkili olduğu gösterilmiştir. Bu çalışmadaki amacımız FMF'li hastalarda MetS prevelansını ve MetS ile atak dönemindeki klinik özellikler arasındaki ilişkiyi araştırmaktır. Yöntem: 1 Ekim-30 Aralık 2019 tarihlerinde arasında SÜEAH romatoloji polikliniğine başvuran FMF tanısıyla takip edilen ataksız dönemdeki 76 hasta ile dahiliye polikliniğine rutin kontrol amaçlı başvuran, yaş ve cinsiyet olarak benzer özellikteki 76 sağlıklı birey çalışmaya dahil edildi. İki grup MetS varlığı, insülin direnci ve klinik özellikleri açısından birbiriyle karşılaştırıldı. NCEP ATP III-2001önerilerine göre 5 kriterden 3 veya daha fazlasını karşılayan hastalara metabolik sendrom tanısı koyuldu. İstatistiksel analiz SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) programı ile yapıldı. İstatistiksel anlamlılık $p<0,05$ olarak kabul edildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 39 (18-62) yıldı ve 52'si (% 34,2) erkekti. FMF hastaları ile sağlıklı popülasyon karşılaştırıldığında bakılan tetkikler arasında LDL FMF grubunda istatistiksel olarak anlamlı oranda daha düşükken; HbA1c, vücut yağ oranı, DM (Diyabetes Mellitus) veya

glukoz ≥ 100 mg/dl olan hasta sayısı anlamlı oranda daha yüksek olarak tespit edildi ($p<0.05$). Sağlıklı popülasyonda MetsS olan hasta sayısı 12 (%15,8) iken, FMF'li hastalarda 21 (%27,6) kişiydi ($p=0.077$). FMF'li hastalar Mets olan ve olmayan olarak iki gruba ayrıldı, klinik ve laboratuvar özellikleri açısından karşılaştırıldı. İki grup arasında atak esnasındaki klinik özellikler açısında istatistiksel olarak fark tespit edilmedi. Sonuç: Çalışmamızda sağlıklı popülasyona göre FMF'li hastalarda metabolik sendrom sıklığı daha yüksek tespit edilmesine rağmen istatistiksel olarak anlamlılık yoktu. FMF hastalarındaki subklinik enflamasyon ile MetS arasındaki ilişkiyi belirlemek için daha geniş hasta popülasyonu ile yapılan çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Ailesel Akdeniz Ateşi, Metabolik Sendrom, İnsülin Direnci

Presentation ID/Sunum No= 365

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Akut Apandisitin Nadir Bir Nedeni Amebiazis!

Exp. Dr. Mehmet Emin Parlak[1]
[1]*Adıyaman Üniversitesi Hastanesi*

Özet

Amaç: Amebiyazis, Entamoeba histolytica (E. histolytica)'nın sebep olduğu, bağırsaklarda görülen protozoal hastalıklardan biridir. Gelişmekte olan ülkelerde Amebiyazis görülme sıklığı oldukça fazladır. Amebiyaz, dünyada sıtmadan sonra en fazla ölüme neden olan hastalık olarak bilinmektedir. Birçok parazit ve virüs gibi E. histolytica genellikle insan dışkısında bulunan kistlerden ya da kontamine gıdalardan bulaşan önemli bir parazittir. Bu çalışmanın amacı çocuklarda akut apandisitin nadir bir nedeni olabilen gastroenterit ve amebiazis konusunda farkındalık yaratmak. Metod ve Bulgular: Hastanemize karın ağrısı, ishal nedeniyle başvuran, gaita tetkiklerinde amip pozitif saptanan ancak takiplerinde akut apandisit tanısı alan ve opere olan 2 hastanın, geliş şikayetleri, klinik, labotuar ve radyolojik bulguları değerlendirildi. Sonuç: Akut apendisitte gastroenterit nedeni olabileceği gibi, E.Histolytica'ya bağlı gastroenterit de akut apendisitin nadir nedeni olabilmektedir. Bu yüzden özellik pediatri kliniklerine gastroenterit tablosuyla başvuran ve karın ağrısı şiddetli olan, takiplerinde iyileşme olmayan hastalarda eşlik eden akut apendisit olabileceği akılda tutulmalı ve bu hastalarda batın USG'nin gerekebileceği unutulmamalıdır

Anahtar Kelimeler: Akut Apandisit, Gastroenterit, E.Histolytica

Presentation ID/Sunum No= 457

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Allerjik Hava Yolu Hastalıklarında PLR, NLR ve MPV İnflamatuvar Belirteç Olarak Kullanılabilir Mi'

Exp. Dr. Sibel Günay[1]
[1]*Afyon Devlet Hastanesi*

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı yetişkin hasta grubunda alerjik hava yolu hastalığı ile Platelet Lenfosit Oranı (PLR), Nötrofil Lenfosit Oranı (NLR) ve Mean Platelet Volume (MPV) arasındaki ilişkinin araştırılmasıdır. Yöntem: Çalışmamıza 2015 Haziran-2018 Ağustos tarihlerinde Afyon Devlet Hastanesi göğüs hastalıkları kliniğine başvuran 125 katılımcı dahil edildi. Bunların 51'i yalnız Alerjik rinit (Grup 1) tanılı hastalardan, 26'sı yalnız Astım (Grup 2) tanılı, 25'i Alerjik rinit ve astım beraber olan (Grup 3) hastalardan ve 23'ü sağlıklı kontrol grubundan (Grup 4) oluşuyordu. Çalışma gruplarında K/E oranı sırasıyla 38/13, 21/5, 19/6 ve 19/4 idi (P=0.850). Bulgular: Çalışmaya katılanların yaş ortalamaları grup sıralamasına göre sırasıyla 32.49±10,80 yıl, 32.81±8,88 yıl, 33.68 ±9,16 yıl ve 31,91±8,01 yıl idi (P=0.929). Gruplar karşılaştırıldığında Hemoglobin düzeyleri gruplarda benzer bulundu (P=0.075). Red Cell Distribution Width (RDW) ve Platelet sayısı Kontrol grubunda diğer gruplardan daha düşük olarak saptandı (sırasıyla P=0.003 ve P=0.015). PDW oranı gruplarda benzer olarak saptandı (P=0.057). MPV değeri kontrol grubundaki hastalarda diğer gruplardan daha düşük olarak saptandı (P<0.001). Eozinofil miktarı Grup 1 ve Grup3 hastalarında (Allerjik rinit eşlik eden hastalarda) kontrol grubundan daha yüksek bulundu (P=0.004). NLR oranı tüm gruplarda benzer idi (P=0.672). PLR oranı ise Grup 3 hastalarında ve Kontrol grubuna oranla daha yüksek olarak saptandı (P=0.035). Sonuç: Allerjik rinit, astım ve bu iki hastalığın

beraber görüldüğü alerjik hava yolu hastalıkları göğüs hastalıkları pratiğinde sıklıkla karşılaşılan hasta grubudur. Platelet sayısı, PLR ve MPV değerleri alerjik hava yolu hastalıklarının ayırıcı tanısında klinik pratikte inflamatuvar belirteçler olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Alerjik Rinit, Astım, Mean Platelet Volume, MPV, Platelet Lenfosit Oranı, PLR,

Presentation ID/Sunum No= 271

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ankilozan Spondilit ve Multipl Skleroz Birlikteliği: Olgu Sunumu

Assoc. Prof. Dr. Asuman Orhan Varoglu[1]
[1]*İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
**Corresponding author: Asuman Orhan Varoglu*

Özet

Multipl skleroz (MS), merkezi sinir sisteminin kronik, ağırlıklı olarak otoimmün bir hastalığıdır. Ankilozan spondilit (AS) ile beraberliği çok daha nadirdir. 37 yaşında kadın hasta 13 yıl önce sağ hemiparezi şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. MRI'da periventriküler demyelinizan lezyonlar tespit edildi. Oligoklonal bant müspetti ve böylece MS tanısı kondu. Hasta takiplerinde optik nöritis ve sol hemiparezi atakları izlendi. Hastanın yaygın eklem, kas ağrıları sebebiyle çekilen sacroiliak MRI'da AS ile uyumlu bulundu. HLAB27 negatifdi. Seronegatif AS tanısı ile hasta takibe alındı. Her iki hastalık için tek ilaç olarak, Secukinumab tedavisi ile hasta ataksız olarak yaklaşık 1,5 yıldır takip ve tedavi edildi. Otoimnün hastalıkların birlikteliklerinde hastaların optimal tedavi seçimi de zor olabilmektedir. Burada biz nadir olarak görülen MS ve AS birlikteliği olan olgumuzun yalnızca secukinumab tedavisine yanıtını literatür ışığında tartışmak için sunduk.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimler: Multipl Skleroz (MS), Ankilozan Spondilit (AS), Secukinumab, Demyelinizan Lezyonlar

Coexistence of Ankylosing Spondylitis and Multiple Sclerosis: A Case Report

Abstract

Multiple sclerosis (MS) is a chronic, predominantly autoimmune disease of the central nervous system. Its association with ankylosing spondylitis (AS) is much less common. A 37-year-old female patient was admitted to our clinic with the complaint of right hemiparesis 13 years ago. Periventricular demyelinating lesions were detected on MRI. The oligoclonal band was positive, so MS was diagnosed. During the patient follow-up, optic neuritis and left hemiparesis attacks were observed. The sacroiliac MRI of the patient taken due to common joint and muscle pain was found to be compatible with AS. HLAB27 was negative. The patient was followed up with the diagnosis of seronegative AS. As the only drug for both diseases, the patient was followed and treated for approximately 1.5 years without attacks with Secukinumab treatment. Choosing the optimal treatment for patients with autoimmune diseases can be difficult. Here, we presented the response of our case with MS and AS coexistence, which is rarely seen, to secukinumab treatment only in order to discuss in the light of the literature.

Keywords: Multiple Sclerosis (MS), Ankylosing Spondylitis (AS), Secukinumab, Demyelinating Lesions

Presentation ID/Sunum No= 451

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ankilozan Spondilitli Hastalarda Yürüme Karakteristiklerinin Denge, Mobilite ve Hastalık Aktivitesi ile İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Songul Baglan Yentur[1], Ph.d. Cand. Furkan Bilek[1], Asst. Prof. Dr. Zübeyde Ercan[1], Ph.d. Cand. Gülnihal Deniz[2]

[1]*Fırat Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü*

[2]*Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı*

Özet

Amaç: Ankilozan Spondilit (AS) kronik romatizmal bir hastalıktır. Hastalığın ilerlemesiyle gerek deformite görülen hastalarda gelişen postüral değişiklikler gerekse görülen entesopatiler ayak ve ayak bileği tutulumlarına neden olabilmektedir. Çalışmanın amacı AS'li hastalarda yürüme analizinin denge, mobilite ve hastalık aktivitesi ile ilişkisini incelemektir. Yöntem: Çalışmaya 23 AS tanılı hasta (ortalama yaş 38±9,93) dahil edildi. Hastaların demografik bilgileri alındıktan sonra yürüme analizi Win-Track platform (MEDICAPTEURS Technology, France) kullanılarak değerlendirildi. Dominant ve nondominant ekstremitede adım durasyonu, çift duruş durasyonu, sallanma fazı durasyonu, adım uzunluğu ve kadans kaydedildi. Hastalık aktivitesi BASDAI (Bath Ankylosing Spondilitis Disease Activity Index) ile, mobilite BASMI (Bath Ankylosing Spondylitis Metrology Index) ile, denge ise Süreli kalk yürü testi ile değerlendirildi. Bulgular: Çalışmanın sonuçlarına göre denge ve mobilite ile adım durasyonu arasında anlamlı ilişki bulundu ($p< 0.05$) Sonuç: AS'li hastalarda mobilitenin etkilenmesiyle birlikte dengenin korunabilmesi için yürüyüş etkilenebilir.

Tedavide denge ve mobilitenin korunması yürüme fonksiyonunun da iyileştirilmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Ankilozan Spondilit, Yürüme Analizi, Denge, Mobilite

The Relationship Between Gait Characteristics and Balance, Mobility and Disease Activity in Patients With Ankylosing Spondilitis

Abstract

Aim: Ankylosing Spondlitis (AS) is a chronic, rheumatic disease. Foot and ankle involvement may stem from both postural changes in patients seen spinal deformity with the progress of the disease and enthesitis. The purpose of the study was to investigate the relationship gait characteristics and balance, mobility and disease activity in AS patients. Methods: Twenty-three patients (mean age 38±9,93) according to Modified New York criteria were included to the study. demographics of the patients were recorded. Gait analyses (cadence, stride length, swing phase duration, step duration and double stand duration) was evaluated using Win-Track platform (MEDICAPTEURS Technology, France). BASDAI (Bath Ankylosing Spondilitis Disease Activity Index), BASMI (Bath Ankylosing Spondylitis Metrology Index) and Time up and go test were used to evaluate disease activity, mobility and balance. Results: A significant correlation was found between stride length and balance and mobility according to our study ($p< 0.05$). Conclusion: Gait characteristics may impair due to protection of balance by reduced mobility. Improving balance and mobility may contribute to improve gait functions in patients with AS.

Keywords: Ankylosing Spondylitis, Gait Analyses, Balance, Mobility

Presentation ID/Sunum No= 251

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Anksiyete Bozukluğu Olan Çocuk ve Ergenlerin Nötrofil-Lenfosit Oranı ve Platelet-Lenfosit Oranı Açısından Sağlıklı Kontrollerle Karşılaştırılması

Dr. Didem Ayyıldız[1]
[1]*Bursa Dörtçelik Çocuk Hastalıkları Hastanesi*

Özet

Giriş: Depresyon ve anksiyete bozuklukları başta olmak üzere pek çok nöropsikiyatrik bozukluğun etiyolojisinde nöroinflamatuar mekanizmaların rol oynadığı ve inflamatuar süreçte salınan sitokinlerin nörotransmiter metabolizmasını, HPA eksenini veya kortikal devreleri etkileyerek buna neden olabileceği bilinmektedir. Son yıllarda nötrofil-lenfosit oranı (NLR) ve trombosit-lenfosit oranı (PLR) değerlerinin inflamasyon belirteci olabileceği üzerinde durulmaktadır. Duygudurum bozuklukları, şizofreni ve Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) gibi inflamasyona bağlı psikiyatrik bozukluklarda bu parametrelerin daha yüksek bulunduğunu gösteren birçok çalışma mevcuttur. Bildiğimiz kadarıyla, Anksiyete bozukluğu olan çocuk ve ergenlerde NLR ve PLR'yi araştıran bir çalışma yoktur. Bu nedenle Anksiyete bozukluğu olan çocuk ve ergenlerin NLR ve PLR oranlarını değerlendirmeyi ve sağlıklı kontrollerle karşılaştırmayı amaçladık. Yöntem: Çalışmaya Anksiyete Bozukluğu tanısı almış 6-17 yaş arası hastalar (n = 43) ve aynı yaş aralığındaki (n = 39) sağlıklı kontroller alındı. Anksiyete bozukluğu tanıları Okul Çağı Çocukları için Duygulanım Bozuklukları ve Şizofreni Görüşme Çizelgesi- Şimdi ve Yaşam Boyu Şekli (K-SADS) kullanılarak belirlendi. Tüm katılımcıların tam kan analizi (CBC) yapıldı. NLR, mutlak nötrofil sayısının mutlak lenfosit sayısına bölünmesiyle hesaplandı. PLR, mutlak trombosit sayısının mutlak

lenfosit sayımına bölünmesiyle hesaplandı. Bulgular: Ortalama Nötrofil-lenfosit oranı (NLR) anksiyete bozukluğu grubunda 1.24 ± 0.35 ve kontrol grubunda 1.49 ± 0.67 idi. Ortalama PLR değerleri anksiyete hastalarında ve kontrollerde sırasıyla 131,26 ± 39,51 ve 112,28 ± 30,43 idi. NLR ve PLR değerleri anksiyete hastalarında kontrollere göre artmış olarak belirlendi. Sonuç: Daha geniş örneklemle yapılacak ileri çalışmalar, Anksiyete bozukluklarının gelişiminde yer alan inflamatuar mekanizmaların daha iyi anlaşılmasına katkıda bulunacaktır.

Anahtar Kelimeler: Anksiyete Bozukluğu, Nötrofil/lenfosit Oranı, Ortalama Eritrosit Hacmi, Platelet Sayısı

Comparison of Children and Adolescents With Anxiety Disorders With Healthy Controls in Terms of Neutrophil-Lymphocyte Ratio (NLR) and Platelet- Lymphocyte Ratio (PLR)

Abstract

Introduction: It is known that neuroinflammatory mechanisms play a role in the etiology of many neuropsychiatric diseases, especially depression and anxiety, and cytokines released in the inflammatory process may cause this by affecting neurotransmitter metabolism, HPA axis or cortical circuits. In recent years, it has been emphasized that neutrophil-lymphocyte ratio (NLR) and platelet- lymphocyte ratio (PLR) may be markers of inflammation. There are many studies indicate that these parameters are found to be higher in inflammation-related psychiatric disorders such as mood disorders, schizophrenia, and Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD). As far as we know, there is no study investigating NLR and PLR in children and adolescents with Anxiety disorders. We aimed to evaluate the neutrophil–lymphocyte (NLR) and platelet–lymphocyte (PLR) ratios of children and adolescents with Anxiety disorders and compared them with healthy controls. Method: Patients aged 6-17 years diagnosed with Anxiety Disorders (n = 43) and healthy controls in the same age range (n = 39) were included in the study. Anxiety disorder diagnoses were determined using Kiddie-Schedule for Affective Disorders and Schizophrenia for School-Age Children, Present and Lifetime Version (K-SADS-PL). Complete blood analysis (CBC) of all participants was performed. NLR was calculated by dividing the

absolute neutrophil count by absolute lymphocyte count. PLR was calculated by dividing the absolute platelet count by absolute lymphocyte count. Results: Mean Neutrophil-lymphocyte ratio (NLR) was 1.24± 0.35 in anxiety disorder group and 1,49±0.67 in control group. Mean PLR values were 131.26±39.51 and 112.28±30.43 in the anxiety patients and controls, respectively. NLR and PLR values were determined as increased in anxiety patients compared to the controls. Conclusion: Future studies with larger samples will contribute to a better understanding of the inflammatory mechanisms involved in the development of Anxiety disorders.

Keywords: Anxiety Disorder, Neutrophil to Lymphocyte Ratio, Mean Erythrocyte Volume, Platelet Count

Presentation ID/Sunum No= 264

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Antegrad Üreteral Stentleme Abdominopelvik Cerrahi Sonrası Üreteral Ligasyon ile Komplike Olguların Tedavisinde Kullanılabilir Mi' Nadir Bir Deneyim Eşliğinde İatrojenik Üreteral Travma Yönetiminde Yeni Bir Öneri

Asst. Prof. Dr. Erdal Komut[1]
[1]*Hitit Üniversitesi Tıp Fakültesi, Radyoloji Anablim Dalı*
**Corresponding author: ERDAL KOMUT*

Özet

Üreter zedelenmeleri jinekolojik, ürolojik veya genel cerrahiyi ilgilendiren hastalıklar nedeniyle yapılan abdominal ve pelvik girişimlerin en önemli komplikasyonlarından biri olup neredeyse tamamının aynı zamanda adli boyutu mevcuttur. Üreteral yaralanmanın erken fark edilip erken tamiri veya tedavisi oluşabilecek yeni komplikasyonları ve tedavinin etkinliğini arttırır. Abdominal histerektomi sonrası ultrasonografide grade 2 hidronefroz ve antegrad pyelografide üreteral ligasyon ile komplike olduğu saptanan hastada, antegrad yolla ligasyone üreter segmenti geçilerek balon dilatasyon sonrası antegrad double J uygulaması ile tedavi edildi. Bu yöntem, uygulanabilen ve başarılı olduğu olgularda diğer tedavi prosedürlerine kıyasla daha az invaziv ve morbidite açısından daha az riskli olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Girişimsel; Antegrad Yaklaşım; Histerektomi

Can Antegrade Ureteral Stenting Be Used in the Treatment of Complicated Cases With Ureteral Ligation After Abdominopelvic Surgery' a New Recommendation for the Management of Iatrogenic Ureteral Trauma With a Rare Experience

Abstract

Ureteral injuries are one of the most important complications of abdominal and pelvic surgical procedures undertaken to treat diseases related to gynecologic, urologic or general surgery specialties, and almost all have a forensic aspect. The early awareness and repair of ureteral injury prevents further complications and improves treatment efficiency. Following an abdominal hysterectomy procedure, a patient who had grade 2 hydronephrosis complicated with ureteral ligation revealed by antegrade pyelography imaging was treated by guiding the ligated ureteral segment, subsequent balloon dilatation, and antegrade double J stent insertion. In selected cases; that are eligible candidates for a successful procedure, the this method is considered to be a feasible alternative to other treatment options with its minimally invasive nature and decreased morbidity risk.

Keywords: Interventional; Antegrade Approach; Hysterectomy

Presentation ID/Sunum No= 428

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Antenatal Hidronefroz Tanılı Olguların Uzun Dönem İzlem Bulgularının Değerlendirilmesi

Dr. Ayşe Ören[1], Assoc. Prof. Dr. Hakan Erdoğan[2]
[1]SBÜ Bursa Yüksek İhtisas Eah[2]
**Corresponding author: Ayşe Ören*

Özet

Giriş ve Amaç: Antenatal hidronefroz (AH), antenatal dönemde yapılan ultrasonografi (US) incelemelerinde en sık tanı konulan genitoüriner sistem anomalisidir. Prenatal tanı ve doğru yönetim uzun dönem prognozu iyileştirmesine rağmen, doğum sonrasındaki değerlendirilme ve takip planı ile ilgili görüş birliği yoktur. Bu çalışma ile AH tanılı olgularda etiyolojik sebeplerin ve prognozu etkileyen faktörlerin belirlenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bursa SBÜ Yüksek İhtisas EAH, çocuk nefroloji polikliniğinde antenatal hidronefroz tanısı ile takibi yapılan 2 yaş üstü 100 hastanın (78 erkek, 22 kız) verileri retrospektif olarak incelenmiştir. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen olguların 46'sında fizyolojik hidronefroz, 39'unda üreteropelvik bileşke darlığı, 7'sinde vezikoüretral reflü, 3'ünde üreterovezikal bileşke darlığı, 2'sinde üreterosel, 2'sinde megaüreter, 1'inde ise çift toplayıcı sistem saptandı. Postnatal 1. ay yapılan US'lerine göre hastaların 36'sında hafif, 41'inde orta, 23'ünde ağır hidronefroz mevcuttu. Postnatal US'de hidronefroz derecesinin artması ile obstrüksiyon riskinin arttığı tespit edildi. AH'lu hastalarda idrar yolu enfeksiyonu geçirme riski topluma oranla yüksek bulundu. Takip süresince 16 hastaya operasyon uygulandı. Opere edilen olgularda prenatal 2. trimesterde tanı alma ve ağır hidronefroz görülme oranı istatistiksel anlamlı olarak yüksek saptandı. Hastaların büyüme-gelişme ve beslenmeleri sağlıklı çocuklara benzer bulundu.

Sonuç: AH etiyolojisindeki birçok neden müdahale edilmeden veya çocuğun sağlığına zarar vermeden kendiliğinden gerilemektedir. Bu gerileme genellikle yaşamın ilk yıllarında görülmekle birlikte zaman oldukça değişkendir. Bu nedenle sadece seçilmiş olgularda ileri tetkik yapılması, diğer olgularda ise mümkün olduğunca az tetkik ile uzun süreli izlemin uygun olacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Antenatal Hidronefroz, Antenatal Tanı, Postnatal İzlem

Long-Term Follow up of Antenatally Diagnosed Hydronephrosis

Abstract

Introduction and purpose: Antenatal hydronephrosis (AH) is the most common genitourinary system anomaly diagnosed by ultrasonography (US) in antenatal period. Although prenatal diagnosis and correct management improve the long-term prognosis, there is no consensus on postnatal assessment and follow-up. The aim of this study is to determine the etiological causes and factors affecting the prognosis in patient with AH. Method: The data of 100 patients (78 males, 22 females) older than 2 years who were followed up with the diagnosis of antenatal hydronephrosis in Bursa SBÜ Yüksek İhtisas Educatıon and Research Hospıtal, pediatric nephrology outpatient clinic were retrospectively analyzed. Results: Transient hydronephrosis was observed in 46 cases, ureteropelvic junction obstruction in 39 cases, vesicoureteral reflux in 7 cases, ureterovesical junction in 3 cases, ureterocele in 2 cases, megaureters in 2 cases and duplex system in 1 case. According to the US performed in the postnatal 1st month, 36 of the patients had mild, 41 moderate, 23 severe hydronephrosis. It was found that risk of obstruction increases with increasing degrees of hydronephrosis in postnatal US. The incidence of urinary tract infection in patients with AH was higher than healthy population. During the follow-up period, 16 patients were operated. The rate of diagnosis in the prenatal second trimester and the incidence of severe hydronephrosis was found statistically significantly higher in the operated cases. Growthdevelopment and nutrition of the patients were similar to healthy children. Conclusion: Many causes of AH etiology are self-sustaining without intervention or harm to the health of the child. Spontaneous resolution is often seen in the first years of life, but

resolution time is highly variable. For this reason, it is thought that advanced examination should be performed only in selected cases and long-term follow-up with as few tests as possible in other cases is considered appropriate.

Keywords: Antenatal Hydronephrosis, Antenatal Diagnosis, Postnatal Follow-Up

Presentation ID/Sunum No= 410

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Arcus Aortada Yüzen Trombüsün Antikoagülan Tedavi ile Erimesi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Abdullah Kadir Dolu[1], Exp. Dr. Filiz Akyıldız Akçay[1], Assoc. Prof. Dr. Uğur Kocabaş[1], Assoc. Prof. Dr. Selcen Yakar Tülüce[1]

[1]*İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

**Corresponding author: Abdullah Kadir Dolu*

Özet

Giriş:Arcus aortada yüzen trombüs nadir görülen bir emboli kaynağıdır. Arcus aortada bulunan trombüsler özellikle serebral embolizasyon riskinden dolayı önemli morbidite ve mortalite nedenidir. Biz bu olgumuzda nadir görülen arcus aortada yüzen trombüsün uygun görüntüleme yöntemleriyle gösterilmesi ve antikoagülan tedavi ile komplikasyonsuz erimesini sunmayı amaçladık. Vaka:51 yaşında diyabetik erkek hasta, hastanemiz acil servisine bulantı-kusma, her iki gözde görme kaybı şikayeti ile başvurdu. Hastanın kranial MR görüntülemesinde farklı alanlarda multiple milimetrik enfarkt alanları izlendi. Ardından yapılan BT anjiografide arcus aortada aort duvarına yapışık olan 11*20 mm boyutlarında pedinküllü kitle imajı izlendi. Transtorasik ekokardiyografi(TTE)'de de arcus aortada aort lümenine protrüde hareketli trombüs olduğu düşünülen kitle imajı gösterildi. Hasta semptomlarının başlangıcından itibaren iki hafta antikoagülan tedavi aldı. Bu sürede yapılan immünolojik testler, koagülasyon testleri ve 24-saat EKG holter tetkiki normal olarak değerlendirildi. İki haftanın sonunda tekrar yapılan BT anjiografi ve TTE de trombüsün kaybolduğu görüldü. Trombüsün kaybolduğu transözofageal ekokardiyografi ile de gösterildi. Hastada santral yada periferik

emboli gelişmedi. Hastaya cerrahi tedavi uygulanmasına gerek kalmadan trombüs komplikasyonsuz eridi. Hasta sorunsuz bir şekilde taburcu edildi. Tartışma:Arcus aortada yüzen trombüs çok nadir görülmektedir. Ancak görüntüleme yöntemlerinin sık kullanılmasıyla beraber giderek artan bir sıklıkta embolinin kaynağı olarak tespit edilebilmektedir. Trombüs oluşumuna ateroskleroz, arteryel travma, diseksiyon, malign tümörler ve hemostatik bozukluklar gibi nedenler etki eder. Mevcut kılavuzlarda optimal tedavi seçeneği net değildir. Tedavi alternatifleri arasında antikoagülan tedavi, cerrahi trombektomi ve bazı vakalarda endovasküler tedavi bulunmaktadır. Bizim olgumuzda trombüs antikoagülan tedavi ile eridiği için cerrahi tedaviye gerek kalmamıştır. Sonuç:Arcus aortada yüzen trombüsü bulunan olgular nadir görülmekle beraber uygun görüntüleme tetkikleriyle kolayca teşhis edilebilir.Özellikle serebral emboli riskinden dolayı ve optimal tedavi stratejisinin net olmamasından dolayı bu hasta grubunun yönetimi zordur. Biz bu olguda arcus aortada yüzen trombüsü olan bir olgunun tanı ve tedavisinin başarılı bir şekilde yönetilmesini ele aldık.

Anahtar Kelimeler: Arcus Aorta, Trombüs, Yüzen Trombüs

Presentation ID/Sunum No= 145

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Artmış Serum Romatoid Faktör Seviyeleri St Segment Yükselmesiz Miyokard Enfarktüsü Olan Hastalarda No-Reflow Fenomeninin Bir Göstergesidir

Dr. Remzi Sarıkaya[1]
[1]*SBU Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmada, perkütan koroner girişim (PCI) uygulanan ST segment yükselmesiz miyokard enfarktüsü (NSTEMI) olan hastalarda serum romatoid faktör (RF) düzeyleri ile no-reflow fenomeni arasındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçladık. Yöntem: Bu çalışma tek merkezli, kesitsel bir çalışmadır. NSTEMI tanısı konan ve PCI uygulanan toplam 191 ardışık hasta çalışmaya dahil edildi. Tüm demografik parametreler kaydedildi. Tüm hastaların başlangıç serum Troponin, kreatinin, AST, ALT, hemoglobin ve RF seviyeleri ölçüldü. No-reflow fenomeni tanısı diseksiyon, mekanik tıkanma, önemli rezidüel stenoz veya olası diğer nedenler olmadan TIMI II veya daha az akış olması olarak tanımlandı. Hastalar infarktla ilişkili arterin TIMI akımının anjiyografik özelliklerine göre reflow grubuna (n = 170) ve no-reflow grubuna (n = 21) ayrıldı. Bulgular: Hastaların % 10.9'unda no-reflow fenomeni saptandı. Medyan RF seviyesi, no-reflow grubunda reflow grubuna göre anlamlı olarak daha yüksekti (19.2 (9.0-32.6) karşı 9.0 (5.4-54.6), P <.001). Çok değişkenli regresyon analizinde ; diabetes mellitus (P = .035), koroner ektazi varlığı (P <0.001), koroner intralüminal trombüs varlığı (P <0.001), ekokardiyografik sol ventriküler segmenter duvar hareket kusuru (p <0.001)ve artmış başlangıç RF seviyesi (OR = 1.198,% 95 CI: 1.108 - 1.295, P <.001) no-reflow fenomeninin bağımsız prediktörleri olarak saptandı.

Sonuç: Bulgular PKG uygulanan NSTEMI hastalarında başlangıç artmış serum RF konsantrasyonlarının bağımsız olarak no-reflow fenomeni ile ilişkili olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: No-Reflow, Romatoid Faktör, St Segment Yükselmesiz Miyokart İnfarktüsü, Koroner Arter Hastalığı

Increased Serum Rheumatoid Factor Levels Is a Predictor of No-Reflow in Patients With Non-St Segment Elevation Myocardial Infarction

Abstract

Objective: In this study, we purposed to evaluate the relationship between serum rheumatoid factor (RF) levels and no-reflow phenomenon in patients with non-ST segment elevation myocardial infarction (NSTEMI) undergoing percutaneous coronary intervention (PCI). Methods: This a single-center, cross-sectional study. A total number of 191 consecutive patients who were diagnosed with NSTEMI and underwent PCI. All demographic parametres were recorded. Baseline serum Troponin, creatinin, AST, ALT, hemoglobin and RF levels of all patients were measured. The diagnosis of no-reflow phenomenon was defined as a flow of TIMI II or less without the presence of dissection, mechanical obstruction, significant residual stenosis, or other plausible causes. The patients were divided into reflow group (n = 170) and no-reflow group (n = 21) regarding the angiographic features of thrombolysis in myocardial infarction (TIMI) flow of the infarct-related artery. Results: No-reflow phenomenon was observed in 10.9% of the patients. Median RF level was significantly higher in no-reflow group than in reflow group (19.2 (9.0-32.6) vs 9.0 (5.4-54.6), P < .001). Multivariate regression analysis demonstrated that; diabetes mellitus (P = .035), coronary ectasia (P <0.001), coronary intraluminal thrombus (P <0.001), echocardiographic left ventricular regional wall motion abnormalities (p<0.001) and increased baseline RF levels (OR = 1.198, 95% CI: 1.108 to 1.295, P < .001) were the independent predictors of no-reflow phenomenon.

Conclusion: Our findings suggest that the baseline serum RF concentrations are independently associated with the no-reflow phenomenon in patients undergoing PCI for NSTEMI.

Keywords: No-Reflow, Rheumatoid Factor, Non-St Segment Elevation Myocardial İnfarction, Coronary Artery Disease

Presentation ID/Sunum No= 155

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ateroskleroz Yaygınlığı ile Kolorektal Kanser Gelişimi Arasında İlişki Var mı'

Dr. Ahmet Vural[1]
[1]*Sağlık Bakanlığı Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi Radyoloji Kliniği*

Özet

Amaç: Kolorektal kanser ve ateroskleroz; erkek cinsiyet, diabetes mellitus, sigara içme ve obezite gibi yaygın risk faktörlerini paylaşmaktadır. Aterosklerozun kolorektal kanser riskini belirlemede önemini anlamak üzere kolorektal kanser ve abdominal aorta aterosklerozu arasındaki ilişkiyi araştırdık. Yöntemler: Kolorektal kanser tanısı almış erkek hastaların tanı aldığı dönemdeki abdominal BT incelemeleri değerlendirilmiştir. Histopatolojik olarak kolorektal kanser tanısı konmasından 3 ay önce ve 3 ay sonraki dönem aralığında yapılmış olan abdominal BT incelemeleri olan 63 erkek hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Ayrıca çeşitli nedenlerle Abdominal BT incelemesi yapılmış 61 erkek denek kontrol grubu olarak değerlendirilmiştir. Abdominal BT incelemelerinde sagittal reformat görüntüler üzerinden, L2, L3 ve L4 vertebralar seviyesinde, aorta ön ve arka duvarında izlenen ateroskleroz skorlandırılmıştır. Kolorektal kanseri bulunan ve kontrol grubu deneklerin abdominal aorta ateroskleroz sklorları karşılaştırılmıştır. Bulgular: Kolorektal kanseri bulunan hasta grubunun yaş ortalaması 63.95±11.1, kontrol grubu deneklerin yaş ortalaması 64.79 ±11.5 idi. Kolorektal kanseri olanlarda abdominal aorta ateroskleroz skor ortalaması (5.44±3.7), kontrol grubuna (3.86±2.6) göre anlamlı düzeyde daha yüksekti ($P < 0.05$). Sonuçlar: Bu çalışmada, kolorektal kanseri bulunan olgularda abdominal aortada ateroskleroz şiddetinin kontrol grubuna kıyasla

daha yüksek olduğu görüldü. Değişik nedenlerle yapılan abdominal BT incelemelerinde aorta ateroskleroz skorlamasının yapılması ile kolorektal kanser gelişim riski bakımından değerli bilgi edinilebileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Ateroskleroz, Kolorektal Kanser, Risk Faktörleri

Is There a Relationship Between the Severity of Atherosclerosis and the Development of Colorectal Cancer'

Abstract

Aim: Colorectal cancer and atherosclerosis; share common risk factors such as male gender, diabetes mellitus, smoking and obesity. We investigated the relationship between colorectal cancer and abdominal aorta atherosclerosis to understand the importance of atherosclerosis in determining the risk of colorectal cancer. Methods: Abdominal CT examinations at the time of diagnosis of male patients diagnosed with colorectal cancer were evaluated. Among the patients diagnosed with colorectal cancer histopathologically, 63 male patients who had an abdominal CT scan between 3 months before and 3 months after the diagnosis were included in the study. In addition, 61 male subjects who had an Abdominal CT examination for various reasons were considered as the control group. Atherosclerosis observed on the anterior and posterior wall of the aorta at the level of the L2, L3 and L4 vertebra was scored on sagittal reformatted images in abdominal CT examinations. Abdominal aorta atherosclerosis scores of colorectal cancer and control subjects were compared. Results: The mean age of the patient group with colorectal cancer was 63.95 ± 11.1, and the mean age of the control group was 64.79 ± 11.5. In patients with colorectal cancer, the mean abdominal aorta atherosclerosis score (5.44 ± 3.7) was significantly higher than the control group (3.86 ± 2.6) ($P < 0.05$). Conclusion: In this study, it was observed that the severity of atherosclerosis in the abdominal aorta was higher in patients with colorectal cancer compared to the control group. We think that by scoring aortic atherosclerosis in abdominal CT examinations performed for various reasons, valuable information can be obtained in terms of the risk of colorectal cancer development.

Keywords: Atherosclerosis, Colorectal Cancer, Risk Factors

Presentation ID/Sunum No= 190

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Atriyal Fibrilasyon Gelişiminde Magnezyum Eksikliğinin Rolü

Exp. Dr. Ece Yiğit[1], Exp. Dr. Demet Erciyes[2]
[1]Istanbul Medipol University
[2]Demiroglu Bilim University
**Corresponding author: Ece Yiğit*

Özet

GİRİŞ-AMAÇ: Atriyal fibrilasyon (AF) toplumda en sık görülen ritm bozukluğudur. Yaşın ilerlemesi ile birlikte görülme sıklığı artmaktadır. Atriyal fibrilasyonun başlıca nedenleri arasında iskemik kalp hastalıkları, kalp yetmezliği, kalp kapak hastalıkları ve hipertansiyon sayılabilir. Vakaların bir kısmında ise altta yatan hiçbir kardiyak hastalık yoktur. Bu vakalarda AF; alkol veya aşırı kafein kullanımı, stres, bazı ilaçlar, tiroid fonksiyon bozuklukları ve elektrolit imbalansları ile ilişkili olabilir. Magnezyumun (Mg) diyette eksikliği veya metabolizmasındaki bozukluklar hipertansiyon, aritmi ve aterogenez için risk faktörüdür. Magnezyum atriyal ve AV nodal refraktör periyodları uzatarak otomatisitenin azalmasında önemli bir stabilizatör görevi görmektedir. Bu elektrofizyolojik etkisinden dolayı eksikliğinde AF gelişim riskinin arttığı düşünülmektedir. Bu çalışmada değiştirilebilir bir faktör olarak magnezyum eksikliğinin AF gelişim riski üzerine etkisi araştırılmıştır. GEREÇ-YÖNTEM: Çalışmaya polikliniklerimize başvuran, hipertansiyon dışında bilinen kronik hastalığı olmayan, ardışık 100 hasta alınmıştır. Tüm hastaların tansiyonları kaydedilmiş, elektrokardiyografileri çekilmiş ve serum Mg düzeyleri ölçülmüştür. İstatiksel analizler student t testi ve korelasyon testi kullanılarak yapılmıştır. BULGULAR: Normal sinüs ritminde (NSR) 66, atriyal fibrilasyonlu 34 olmak üzere toplam 100

hipertansif hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Hastaların 54'ü kadın, 46'sı erkektir. NSR kadın sayısı 36, erkek sayısı 30'dur, AF kadın sayısı 18, erkek sayısı 16'dır. Hastaların yaş ortalaması 67.3 ± 8.4 yıldır. AF olan hastalar ve NSR olan hastalar arasında cinsiyet ve yaş ortalaması açısından fark yoktur. NSR hastaların Mg düzeyi 1,88 ± 0,25, AF hastaların Mg düzeyi 1,49 ± 0,13 hesaplanmıştır. AF olan hastalarda Mg düzeyi NSR olanlara göre anlamlı olarak düşük bulunmuştur ($p<0.0001$).Serum Mg düzeyi ile AF arasında negatif yönde korelasyon saptanmıştır. ($r= -0.66$; $p<0.0001$). SONUÇ: Çalışmamızda AF tanısı koyduğumuz hastalar ve sinüs ritminde olan hastalar karşılaştırıldığında AF olan hastalarda magnezyum düzeyinin anlamlı düzeyde düşük olduğunu gördük. AF yüksek morbidite ve mortalite oranlarına sahip bir hastalıktır. Etiyopatogenezde yer alan magnezyum eksikliğinin tespit ve tedavisi hastalık gelişiminin engellenmesinde ve hastalığa bağlı komplikasyonların önlenmesinde etkili olabilir.

Anahtar Kelimeler: Atriyal Fibrilasyon, Magnezyum, Hipertansiyon

Presentation ID/Sunum No= 231

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Behçet Hastalarında Kır Gen Polimorfizminin İncelenmesi

Dr. Zeynep Topkarcı[1], Prof.Dr. Gülsevim Azizlerli[2]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bakırköy Dr Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
[2]*İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Deri ve Zührevi Hastalıklar Kliniği*
**Corresponding author: ZEYNEP TOPKARCI*

Özet

Behçet hastalığı (BH) tekrarlayan oral ve genital ülserler, üveit ve deri lezyonları ile karakterize kronik inflamatuar bir hastalıktır. BH'nın etyopatogenezi bilinmemektedir. BH'nın HLAB*51 ve zayıf da olsa HLAB*2702 ile ilişkisi patogenezinde genetik faktörlerin rol aldığını göstermektedir. HLA-B*51 ve B*2702 allelleri ortak olarak Bw4 motifi taşımaktadır ve doğal katil hücrelerin immunoglobulin benzeri reseptörlerinden (KIR) 3DL1 ile bağlanma bölgeleri aynıdır. Bu çalışmada mukokutan ve sistemik tutulumu olan BH'larında KIR gen polimorfizmlerinin incelenmesi amaçlanmıştır. Çalışma grubu 107 Behçet hastası, 154 sağlıklı kontrollerden oluşmaktadır. Hasta grubu önce tamamı alınıp, daha sonra alt gruplara (mukokutan ve sistemik tutuluma göre) ayrılarak değerlendirme yapıldı. Hasta ve kontrol gruplarında ve mukokutan ve sistemik tutulumu olan hasta gruplarının KIR gen frekanslarının karşılaştırmasında Ki-kare testi kullanıldı. Behçet hastaları ve kontrol grubunda KIR gen polimorfizmlerinin incelenmesi sonucu istatistiksel olarak mukokutan ve sistemik tutuluma göre anlamlı fark saptanmadı.

Anahtar Kelimeler: Behçet Hastalığı, Kır Geni, Polimorfizm

The Investigation of Kır Gene Polymorphism in Behçet's Disease Patients

Abstract

Behçet’s Disease (BD) is a systemic inflammatory disorder mainly characterised by recurrent attacks of oral and genital ulcerations, skin lesions, uveitis. The etiopathogenesis of BD is unknown. The pathogenic significance of the strong association with HLA-B*51 and weak relation with B*2702 has yet to be identified. HLA-B*51 and B*2702 shared the Bw4 epitope that can bind to a group of highly polymorphic receptors expressed on natural killer (NK) cells, which are known as killer immunoglobulin-like receptors 3DL1 (KIR). We aimed to evaluate if there was any differences of KIR gene polymorphisms between mucocutaneous and systemic involvement of Behçet’s diseae. A group of 107 patients with BD and 154 healthy controls compromised the study group. The KIR gene frequencies of Behçet’s disease patient and controls and mucocutaneous and systemic involvement groups have been compared by using chi-square test. In the comparison of the polymorphisms of KIR genes in Behçet’s disease patients and controls, no association was identified between any of the KIR genes with mucocutaneous and systemic involvement of the disease, studied between control group and Behçet’s disease patients.

Keywords: Behçet's Disease, Kır Genes, Polymorphism

Presentation ID/Sunum No= 154

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Bir Covıd-19 Enfeksiyon Olgusu

Asst. Prof. Dr. Arzu Güntürk[1], Prof.Dr. Aynur Eren Topkaya[1], Prof.Dr. Pınar Çıragil[1], Prof.Dr. Yaşar Küçükardalı[1]
[1]*Yeditepe Üniversitesi*

Özet

SARS COV-2 tanı testi, nazopharynx ve oropharynx gibi üst solunum yolu bölgelerinden süründü şeklinde alınıp, birden fazla örneğin biriktirilerek toplanıp çalışılması şeklinde yapılır. Bu test Reverse Transkriptaz-Polymerase Chain Reaction (RT-PCR) testi olarak bilinmektedir. Doğru alınmayan örnek; ki bu, örneğin uygun olmayan teknikte, uygun olmayan zamanda alınması, alınan örneğin uygunsuz transportu ve uygunsuz saklanması gibi sebeplerle, yalancı negatif test sonuca yol açabilir. İşte bu yüzden antikor testleri, COVID-19 RT-PCR testinin neden olduğu yalancı negatif sonucun ortaya çıkmasına sebep olabilir. Biz burada, 87 yaşında, erkek, nefes darlığı, göğüs BT bulgularına sahip, COVID-19 enfeksiyonu olarak düşünülen, fakat RT-PCR testi 3 kez yalancı negatif bulunan bir olguyu sunuyoruz.

Anahtar Kelimeler: Covıd-19, Rt-Pcr, Sars Cov-2 Antikorları

Dıagnosis of Covid-19 Infection: A Case Report

Abstract

Coronavirus disease 2019 causes serious pneumonia and lung failure. The most frequent diagnostic method of COVID 19 infection is

reverse transcription polymerase chain reaction (RT-PCR) tests. Definitive diagnosis of COVID-19 disease is done by reverse transcription polymerase chain reaction (RT-PCR) test which is taken from combined with orofarengeal and nasopharyngeal swab. This tecnique might be false negative. For example, The time of taking the sample, technique taken, transfer conditions and sensitivity of the method used are important factors affecting false negative results. Herein we present a case of 87-year-old male who presented with dispnea and chest CT findings which are thaught COVID-19 infection. But negative RT-PCR tests are found three times, conversely.

Keywords: Covıd-19, Rt-Pcr, Sars Cov-2 Antibodies

Presentation ID/Sunum No= 384

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Birinci Basamakta Covid-19 Pandemisiyle Mücadelede Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp Uygulamaları

Asst. Prof. Dr. Ali Timuçin Atayoğlu[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi*

Özet

Dünya Sağlık Örgütü (WHO), COVID-19 virüsü için fark edildikten çok kısa bir süre içinde pandemi uyarısı vermek zorunda kalmıştır. Pandemi sırasında, 'birinci basamak sağlık hizmetleri' özellikle koruyucu, önleyici ve sağlığı geliştirici çalışmalarla salgınla mücadelenin ön safını oluşturmaktadır. Yakın bir zaman önce, Dünya Sağlık Örgütü, 2014–2023 Geleneksel Tıp Stratejisi kapsamında, üye ülkelerin ulusal sağlık politikalarını olabildiğince integratif bir düzlemde geliştirmeleri yönünde tavsiyede bulunmuş ve bunun özellikle birinci basamak sağlık hizmetleri için yapılmasını önermişti. Ülkemizde 2014 yılında yürürlüğe giren Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp (GETAT) Uygulamaları Yönetmeliği bu entegrasyona yönelik atılmış adımlardandı. Söz konusu yönetmelik kapsamında, on beş farklı uygulama yöntemi belirtilmektedir. Ciddi morbidite ve mortalite nedeni olduğu görülen COVID-19 enfeksiyonuna karşı özgün tedavi arayışları halen devam etmektedir. Öte yandan, konuyla ilgili sosyal medyada artan bilgi kirliliği bulunmaktadır ve birinci basamak çalışanları pandemiyle mücadelede GETAT yöntemleri konusunda sıkça soruya muhatap olmaktadır. Tartışmaya açık bir mevzu olmakla birlikte, genel olarak birinci basamak çalışanlarının Dünya Sağlık Örgütü tavsiyesine uygun olarak, kanıta dayalı olmak şartıyla GETAT entegrasyonuna olumlu yaklaşmakta olduğu bilinmektedir. Her halükârda, bu tip yöntemler içinde anti-viral, anti-inflamatuar ve immün-modülatör etkili uygulama örneklerinin tanınması önemlidir.

Öte yandan ilaç etkileşimleri ve bilinçsiz uygulamalar konusunda dikkatli olunması da gerekmektedir. Bu çalışmada, birinci basamak sağlık çalışanları için COVID-19 hastalığıyla mücadelede özellikle koruyucu ve önleyici sağlık uygulamaları açısından GETAT yöntemlerinin durumu tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Birinci Basamak Sağlık, Covid-19, Pandemi, Geleneksel ve Tamamlayıcı Tıp

Traditional and Complementary Medicine in Combating Covid-19 Pandemia in Primary Healthcare

Abstract

The World Health Organization (WHO) had to issue a pandemic alert for the COVID-19 virus very soon after it was noticed. During the pandemic, primary healthcare services are at the forefront of combating it, especially with preventive and health-promoting activities. Recently, the World Health Organization (WHO), within the scope of the Traditional Medicine Strategy for 2014-2023, has recommended the member countries to develop their national health policies at an integrated level as much as possible and suggested that this integration should be made especially for primary health care services. The Regulation on Traditional and Complementary Medicine Practices, which entered into force in 2014 in the country, was one of the steps taken towards this integration. Fifteen different application methods are specified within the scope of this regulation. COVID-19 infection has serious morbidity and mortality rates, and the search for a specific treatment for it still continues. On the other hand, there is increasing information pollution in social media, and primary care professionals are frequently asked about complementary methods to combat the pandemic. Although it is a controversial issue, in general, it is known that primary care workers have a positive approach to evidence-based integration, in accordance with the recommendation of the World Health Organization. In any case, it is important to recognize examples of administration with antiviral, antiinflammatory, and immunomodulatory effects in such methods.

On the other hand, one should be careful about drug interactions and unconscious practices. In this study, such methods will be discussed for primary healthcare workers in terms of preventive healthcare and combating COVID-19 disease.
Keywords: Primary Healthcare, Covid-19, Pandemia, Traditional and Complementary Medicine

Presentation ID/Sunum No= 433

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Cerrahi Sonrası Adjuvan Radyoterapi Gören Tükürük Bezi Tümörü Tanılı Hastalarda Prognostik Faktörlerin Değerlendirilmesi

Dr. Mürsel Düzova[1], Prof.Dr. Sedat Turkan[2]
[1]*Selçuk Üniversitesi*
[2]*İstanbul Florence Nightingale Hastanesi*

Özet

Öz Amaç: Postoperatif radyoterapi almış tükürük bezi tümörü tanılı hastalarda prognostik faktörleri etkileyen değişkenleri değerlendirmek amaçlandı. Gereç ve Yöntemler: 1993-2011 yılları arasında küratif cerrahi ve postoperatif radyoterapi ile tedavi edilen majör ve minör tükrük bezi kanserli elli üç hasta çalışmaya dahil edildi. Hastalar; genel sağkalım, lokorejyonel rekürrenssiz sağkalım, hastalıksız sağkalım ve uzak metastazsız sağkalım açısından değerlendirildi. Bulgular: Median takip süresi 40 (8-174) aydı. 10 yıl sonra lokal kontrol, uzak metastazsız, hastalıksız sağkalım ve genel sağkalım oranları sırasıyla% 65,% 57,7,% 38,8 ve% 48,2 idi. Tek değişkenli analizde, histolojik alt tip, histolojik grade, ekstraglandüler yayılım ve RT dozu lokorejyonel rekürrenssiz sağkalımı etkileyen prognostik faktörler olarak bulundu; cinsiyet, histolojik alt tip, ekstraglandüler yayılım hastalıksız sağkalımı etkileyen faktörler olarak bulunurken; genel sağkalım sadece yaştan etkilendi. Çok değişkenli analizde, lokorejyonel rekürrenssiz sağkalım histolojik grade ve RT dozundan (60 Gy<="" p="" style="box-sizing: border-box;">

Anahtar Kelimeler: Tükürük Bezi Kanseri, Radyoterapi, Prognostik Faktör

Outcomes and Prognostic Factors in Salivary Gland Cancers Treated by Surgery and Adjuvant Radiotherapy

Abstract

Purpose: To evaluate the variables affecting prognostic factors in patients with salivary gland cancer who have received surgery followed by radiotherapy. Materials and Methods: Fifty-three patients with major and minor salivary gland cancer who treated with curative surgery and postoperative radiotherapy between 1993 to 2011. We evaluated with regard to overall survival, locoregional recurrence-free survival, disease free survival, distant metastases free survival. Results: The median follow-up period was 40 (8-174) months. The rates of local control, distant metastasis–free, disease free survival and overall survival after 10 years were 65%, 57,7%, 38,8%, and 48,2%, respectively. In univariate analysis, histological subtype, histologic grade, extraglandular extension and RT dose were found to be as prognostic factors affecting on locoregional recurrence-free survival; gender, histological subtype, extraglandular extension influenced disease-free survival; overall survival was only affected by age. In multivariate analysis, locoregional recurrence-free survival was affected by histologic grade, and RT dose (60 Gy< better prognosis); distant metastasis–free survival was affected by histological subtype; disease-free survival was affected by histological subtype, histologic grade, lymph node status; overall survival was affected by lymph node status, extraglandular extension and RT dose (60 Gy< better prognosis). Conclusions:Several prognostic factors affecting local control, distant metastases, and overall survival were found. Postoperative radiotherapy is an affective treatment modality that affects local control and overall survival in patients with Salivary Gland Carcinoma.

Keywords: Salivary Gland Cancer, Radiotherapy, Prognostic Factor,

Presentation ID/Sunum No= 129

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Evaluation of High Flow Nasal Cannula Oxygen Treatment Results in Patients with Acute Bronchiolitis Diagnosis in Pediatric Emergency Department

Dr. Gülşen Yalçın[1]
[1]*Diyarbakır Pediatric Hospital, Pediatric Emergency Service, Diyarbakır, Turkey*
**Corresponding author: Gülşen Yalçın*

Abstract

Objective: Acute bronchiolitis is a disease caused by viral factors in children younger than two years of age and is the leading cause of hospitalization. Since there is no effective treatment for acute bronchiolitis, supportive therapy that relieves symptoms and prevents respiratory failure is recommended. Oxygen support selection is very important during illness. The aim of this study was to evaluate the clinical and laboratory effects of high flow nasal cannula oxygen therapy (YANKOT). Material and Methods: The study was carried out retrospectively in Diyarbakır Pediatric Hospital between September 2019 and September 2020 by accessing patient files and records. The study was conducted on 19 patients, younger than 24 months, with a diagnosis of acute bronchiolitis who were admitted to the pediatric emergency department and needed oxygen. Before and after treatment, clinical and laboratory parameters of the patients were evaluated. Results: Nineteen patients with term birth history and no chronic disease were included in the study. Average age of the cases: 15.4 ± 6.1 months, 14 (73.7%) were male and 5 (26.3%) were female. YANKOT was started at 1L / kg / min. It was observed that there was a statistically significant difference between the minute respiratory rate measured before and at the second hour of treatment, heart peak beat, oxygen saturations measured by pulseoxymetry and blood gas

result averages ($p < 0.05$). YANKOT-related side effects were not observed in the patients and no intensive care hospitalization was performed. Conclusion: YANKOT should be considered in patients with respiratory distress in pediatric emergency departments; Using this treatment, more invasive respiratory support methods can be avoided.

Keywords: Acute bronchiolitis, child, high flow nasal cannula oxygen therapy

Presentation ID/Sunum No= 404

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuk Hastada Entübasyon İlişkili Trakeal Psödomembran: Demonstratif Bir Olgu

Asst. Prof. Dr. Halil Keskin[1], Asst. Prof. Dr. Ali Bilal Ulaş[1]
[1]*Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi*
**Corresponding author: Halil Keskin*

Özet

Giriş: Hayatı tehdit eden kritik hastalığı olan çocuklar çocuk yoğun bakım (ÇYB) ünitelerinde takip edilir. Bu hastaların bir kısmı endotrakeal entübasyona ve invaziv mekanik ventilasyon desteğine ihtiyaç duyar. Endotrakeal entübasyon işleminin çok sayıda endikasyonu vardır (1,2). Obstrüktif fibrinöz trakeal psödomembran (OFTP), endotrakeal entübasyon sonlandırıldıktan sonra semptom ve bulguları ortaya çıkan ve mekanik ventilasyondan ayırmada başarısızlığa yol açan, hayatı tehdit eden çok nadir bir komplikasyondur (3). İlk olarak Sigrist ve arkadaşları tarafından 1981'de bildirilmiştir (4). Yüzeysel mukozada abrazyon ve nekrotik trakeal epitelde deskuamasyon sonucu trakeal psödomembranın oluştuğu düşünülmektedir (5,6). Burada, ÇYB ünitesinde takip ettiğimiz ve endotrakeal entübasyon sonrasında OFTP gelişen demonstratif bir olgu sunuldu. Olgu: Dokuz yaşındaki erkek hasta, poststreptokoksik glomerulonefritten sonra gelişen posterior reversible ensefalopati sendromu (PRES) nedeni ile ÇYB kliniğimizde takip edildi. Hastaya endotrakeal entübasyon ile 72 saat boyunca mekanik ventilasyon desteği sağlandı. Sonrasında ekstübe edilen hastada stridor, öksürük ve şiddetli nefes darlığı gibi üst hava yolu tıkanıklığına ait bulgular görüldü. İnhale epinefrin, hipertonik salin, kortikosteroidler ve sistemik kortikosteroidlerle tedavi edildi. Ertesi

gün solunum sıkıntısı semptomlarının artması ve arteriyel oksijen basıncının düşmesi nedeniyle hastaya tekrar endotrakeal entübasyon uygulandı ve mekanik ventilasyon desteği sağlandı. İkinci entübasyon işleminden 24 saat sonra hasta ekstübe edildi ve saatler içerisinde yeniden solunum sıkıntısı bulguları gelişti. Bilgisayarlı tomografi ile yapılan görüntülemede OFTP'ye sekonder olarak gelişen subkutanöz amfizem ve pnömomediastinum saptandı (Resim 1; A, B). Hasta göğüs cerrahisi kliniği ile konsulte edildi. Bronkoskopi işlemi uygulanarak psödomembran çıkarıldı (Resim 1; C, D). İşlem sonrasında solunum sıkıntısına ait semptom ve bulgular ortadan kayboldu. Sonuç: OFTP endotrakeal entübasyonun çok nadir bir komplikasyonudur. Hastaların mekanik ventilasyondan ayrılmasında başarısızlığa yol açar. Ekstübasyon sonrası şiddetli nefes darlığı ve stridor olması durumunda OFTP akla gelmeli, tanı ve tedavi için de bilgisayarlı tomografi görüntülemesi ve bronkoskopi işlemi yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk Yoğun Bakım Ünitesi, Trakeal Psödomembran, Bronkoskopi

Intubation Induced Tracheal Pseudomembrane in a Child: A Demonstrative Case Report

Abstract

Introduction Children with life-threatening conditions are followed in pediatric intensive care units (PICU). Some of them need endotracheal intubation and invasive mechanical ventilation support. Endotracheal intubation is a procedure performed for a lot of indications. Obstructive fibrinous tracheal pseudomembrane (OFTP) is a very rare life-threatening complication that results after endotracheal intubation and leads to failure of weaning from mechanical ventilation. Here, we present an illustrative case on OFTP that complicates endotracheal intubation in our PICU. Case A 9-year-old boy who developed posterior reversible encephalopathy after post-streptococcal glomerulonephritis was intubated and mechanically ventilated for 3 days in PICU. In the patient who was extubated were seen upper airway obstruction signs such as stridor, cough and severe dyspnea. He was treated with inhaled epinephrine, hypertonic saline, corticosteroids and systemic corticosteroids. The next day, he was

reintubated because of increased respiratory distress symptoms and decreased arterial oxygen pressure. The patient was extubated 24 hours after the second intubation, and respiratory distress findings developed again within hours. Computed tomography scans showed pneumomediastinum, subcutaneous emphysema secondary to OFTP (Fig 1; A,B). The patient was consulted thoracic surgery clinic. Bronchoscopy was performed and the pseudomembrane was removed (Fig 1; C,D). After bronchoscopy clinical complaints has disappeared. Conclusion OFTP was first reported by Sigrist et al in 1981. In the etiology of the tracheal pseudomembrane superficial mucosal abrasion and desquamation of necrotic tracheal epithelium are accused. In case of severe dyspnea and stridor after extubation should be suspected this life-threatening condition, and computed tomography and bronchoscopy should be performed for diagnosis.

Keywords: Pediatric İntensive Care Unit, Tracheal Pseudomembrane, Bronchoscopy

Presentation ID/Sunum No= 440

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuklarda Akut Post Streptokoksik Glomerülonefritte Mannoz Bağlayıcı Lektin Gen Polimorfizmi

Dr. Deniz Güven[1]
[1]*Ankara Keçiören Eğitim Araştırma Hastanesi Pediatrii Kliniği*

Özet

Akut post streptokoksik glomerülonefrit(APSGN); boğaz ve deri enfeksiyonuna yol açan grup A streptokoklarla ilişkili, immün aracılı, böbreklerin en sık gözlenen non süpüratif hastalığıdır. Kompleman yolunun klasik, alternatif ve lektin yoluyla 3 farklı yolaktan aktivasyonunun APSGN gelişimine yol açtığı düşünülmektedir. Mannoz bağlayıcı lektin(MBL); doğal immünitede rol oynayan, karaciğerde akut faz proteini olarak sentezlenen C-tip bir serum lektinidir. MBL bakteri yüzeyindeki karbonhidrat ligantlarına bağlanarak koplemanın lektin yolunu aktive eder. MBL gen polimorfizmi varlığında MBL sentezi azalarak enfeksiyonlara, malignitelere, apoptoza yatkınlık gelişmektedir. Bu çalışmanın amacı; çocuklarda MBL gen polimorfizminin APSGN hastalığınının demografik, klinik, laboratuar bulguları, tedaviye yanıt ve progresyonu üzerine etkilerini araştırmaktır. İzmir Behçet Uz Çocuk Sağlığı, Hastalıları ve Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi nefroloji polikliniğinde APSGN tanısı almış 110 çocuk hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Tamamen sağlıklı olan kontrol grubu ile APSGN geçirmiş olan grup karşılaştırıldığında MBL gen polimorfizmi açısından her iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı. APSGN geçirmiş olan grupta hastalığın başlangıç yaşı, cinsiyet, öyküde streptokoksik üst solunum yolu enfeksiyonu veya cilt enfeksiyonu varlığı, makroskobik hematüri; fizik muayenede merkezi sinir sistemi bulguları varlığı, ödem, kan

basıncı yüksekliği; laboratuar tetkiklerinde serum üre, kreatin, total kolesterol, trigliserit, C3 albümin düzeyi bakıldı. 24 saatlik idrarda proteinüri, glomerüler filtrasyon hızı değerlendirildi. Bakılan bu değişkenlerle MBL gen polimorfizmi arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptanmadı. 1.yıl kontrolünde bu değişkenlerin hepsi tekrar değerlendirildi. MBL gen polimorfizmi ile 1.yıl kontrol değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptanmadı. 1.yıl sonunda 3 hastada idrarda proteinüri devam etmekteydi, devam eden proteinüri ile MBL gen polimorfizmi arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmadı. Sonuç olarak MBL gen polimorfizminin APSGN gelişimi üzerinde genetik bir yatkınlık yaratmadığı, hastalığın demografik, klinik, laboratuar bulgularına, seyrine etkisi olmadığı saptandı.

Anahtar Kelimeler: Akutpoststreptokoksik Glomerülonefrit, Mannoz Bağlayıcı Lektin Gen Polimorfizmi, Çocukluk, Kompleman Yolu

Mannose Bındıng Lectin Gene Polymorphism at Child Acute Post Streptococcal Glomerulonephritis

Abstract

Acute post streptococcal glomerulonephritis (APSGN); is the most common non-suppurative disease of the kidneys, which is immune-mediated and associated with group A streptococes causing throat and skin infections. It is thought that the activation of the complement pathway from 3 different pathways through; classical, alternative and lectin leads to the development of APSGN. Mannose binding lectin (MBL); It is a C-type serum lectin that plays a role in innate immunity and is synthesized as an acute phase protein in the liver. MBL binds to carbohydrate ligands on the bacterial surface and activates the lectin pathway of compleman pathway. In the presence of MBL gene polymorphism, MBL synthesis decreases and susceptibility to infections, malignancies and apoptosis develops. The aim of this study is; to investigate the effects of MBL gene polymorphism on demographic, clinical, laboratory findings, treatment response and progression of APSGN disease in children. 110 pediatric patients diagnosed with APSGN in the nephrology clinic of Izmir Behçet Uz Pediatric Health, Diseases and Surgery Training and Research Hospital were evaluated retrospectively. When the completely healthy

control group was compared with the group that had APSGN, no statistically significant difference was found between the two groups in terms of MBL gene polymorphism. In the group with APSGN the age of onset of the disease, gender, history of streptococcal upper respiratory tract infection or skin infection, macroscopic hematuria; presence of central nervous system findings, edema, high blood pressure on physical examination; serum urea, creatinine, total cholesterol, triglyceride, and C3 albumin levels were measured in laboratory tests. Proteinuria and glomerular filtration rate in 24-hour urine were evaluated. There was no statistically significant relationship between these variables and MBL gene polymorphism. All of these variables were re-evaluated at the 1st year control. There was no statistically significant relationship between MBL gene polymorphism and 1st year control laboratuary values. At the end of the 1st year, proteinuria in the urine was continuing in 3 patients, there was no statistically significant relationship between persistent proteinuria and MBL gene polymorphism. As a result, it was determined that MBL gene polymorphism did not create a genetic predisposition on the development of APSGN and had no effect on the demographic, clinical, laboratory findings and course of the disease.

Keywords: Acute Poststreptococcal Glomerulonephritis, Mannose-Binding Lectin Gene Polymorphism, Childhood, Complement Pathway

Presentation ID/Sunum No= 416

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuklarda Covıd-19'un Cilt Belirtileri

Dr. Deniz Güven[1], Ma. St. Sena Kazancı[2]
[1]*Ankara Keçiören Eğitim Araştırma Hastanesi Pediatrii Kliniği*
[2]*İstanbul Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Çocuklarda COVİD-19 enfeksiyonunun genel klinik görünümü ve kutanöz belirtilerinin, seyri ve sonucu yetişkinlerden farklıdır. Ürtiker, makulopapüler döküntü, veziküler döküntü gibi belirtiler her yaştan insanda ortaya çıkabilirken; chilblains, eritema multiforme (EM) ve geçici olarak SARS - CoV - 2 ile ilişkili pediatrik inflamatuar multisistem sendromunun (MIS-C) kütanöz belirtileri çocuklarda ve adölesanda daha sık görülür. Bu makalede amacımız pandemi döneminde yeni tanımlanan bu cilt bulgularını tanımlamak, ayırıcı tanısını yapmak, asemptomatik hastalık kliniği olan çocuk yaş grubunda COVİD-19'a sadece cilt bulgularından yola çıkılarak tanı koyulabileceğini vurgulamaktır.

Anahtar Kelimeler: Çocuklarda Covıd-19, Akral İskemi, Childblains, Cilt, Eritema Multiforme, MIS-C

Skın Symptoms of Covıd-19 At Children

Abstract

The general clinical presentation and the cutaneous symptoms, course, outcome of COVİD-19 infection in children is different from those in adults. While symptoms such as urticaria, maculopapular rash,

vesicular rash can occur in people of all ages; chilblains, erythema multiforme (EM), and cutaneous manifestations of pediatric inflammatory multisystem syndrome (MIS-C) temporarily associated with SARS-CoV-2 are more common in children and adolescents. In this article, our aim is to define these newly defined skin findings during the pandemic period, to make their differential diagnosis, and to emphasize that COVID-19 can be diagnosed only on the basis of skin findings in the pediatric age group with an asymptomatic disease clinic.

Keywords: Covıd-19 At Children, Acral İschemia, Childblains, Skin, Erythema Multiforme, MIS-C

Presentation ID/Sunum No= 159

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocukluk Çağı Alt ve Üst Üriner Sistem Enfeksiyonu Ayırıcı Tanısında P-LCR ve Diğer Platelet Belirteçlerinin Tanısal Değerinin Araştırılması

Asst. Prof. Dr. Yılmaz Seçilmiş[1]
[1]*Erciyes Üniversitesi*

Özet

Giriş ve Amaç İdrar yolu enfeksiyonu çocukluk çağında oldukça sık görülen hastalıklardan birisidir. Alt üriner sistem enfeksiyonu (İYE) sadece mesane ile sınırlı kalırken, üst üriner sistem enfeksiyonu böbrek parankimi, pelvis ve kaliksleri içine alan enfeksiyonu tanımlamaktadır. Alt ve üst İYE'nin tedavi ve takipleri birbirinden farklı olması nedeniyle ayırımı klinik açıdan oldukça önemlidir. Bunun için çocuk acilde kullanılabilecek hızlı, pratik ve ucuz bir parametreye ihtiyaç vardır. Bu çalışmada amaç alt ve üst İYE ayırıcı tanısında P-LCR ve diğer trombosit belirteçlerinin tanısal değerinin araştırılmasıdır. Materyal ve Metod Çalışmamıza 2019 Ocak ve 2019 Aralık arasında çocuk acil polikliniğimize başvuran ve idrar yolu enfeksiyonu tanısı alan hastalar dahil edilmiştir. Çalışma tek merkezli, gözlemsel kohort çalışması olarak yapılmıştır. Ateş, kusma, genel durum bozukluğu, sistemik bulguları olan, muayene bulgusu olarak kostovertebral açı hassasiyeti olan ve üriner USG'de böbrek ekojenitesinde artma gibi pyelonefrit bulguları olan hastalar üst İYE olarak değerlendirildi. Çalışma öncesi lokal etik komiteden onay alınmış ve ailelerden bilgilendirilmiş gönüllü onam formu alınmıştır. İYE tanısı alan toplam 136 hasta ve herhangi bir enfeksiyon bulgusu olmayan 70 hasta kontrol grubu olarak alındı. Bulgular Yaşları 0-18 arasında değişen toplam 206 hasta çalışmaya dahil edildi. Üst ve alt İYE ayırıcı tanısını yapmak için kullandığımız P-LCR ve MPV ortalama değerleri istatistiksel açıdan anlamlı sonuç

vermiştir(p<0,001, her iki değer için). Platelet düzeyleri uygun bir belirteç değildir. P-LCR için %76 oranında AUC değeri ve en yüksek olasılık oranına göre 21,6, MPV için ise AUC %69,6 iken 9,95 kesme değeri hesaplanmıştır. P-LCR için PPV değer %100 olarak hesaplanmışken NPV %63 olarak hesaplandı. MPV için PPV %91,6 ikeN NPV ise %55 olarak hesaplandı. Sonuç P-LCR ve MPV özellikle yüksek düzeylerde doğru tanı konulmasında oldukça iyi parametreler olarak görünmekteyken düşük düzeylerde duyarlılık azalmakta ve her iki parametre de güvenilir bir seçenek olarak görünmemektedir.

Anahtar Kelimeler: Sistit, Pyelonefrit, Çocuk Acil, P-LCR, MPV

Presentation ID/Sunum No= 326

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covıd-19 Nedeniyle Yatarak Tedavi Gören Pediatrik Hastalarda Ebeveynlerin Anksiyetesinin Araştırılması

Dr. Hacer Efnan Melek Arsoy[1]
[1]*Sakarya Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi*

Özet

COVID-19 nedeniyle yatarak tedavi gören çocuk hastalara bakım verenlerin kaygı durumunun araştırılması planlanmıştır. Özellikle bu konumdaki ebeveynlerde çocuğun hastalığı hakkındaki bilinmezler ve bulaşıcılığı yüksek olan bu salgın hastalıkta izolasyon kurallarına dikkat ederek hasta yanında refakatçi kalmak duygu durumlarını etkileyebilir. Bu çalışmanın amacı göz ardı edilmemesi gereken bir konu olan ebeveynlerin kaygı-korku durumunu değerlendirmek ve kaygı durumlarında artış varsa bunun olası sebeplerini incelenmek, hastanede yatış sürecinde bu kaygıyı azaltmak için yapılabileceklerin tartışılmasıdır. Yöntem: Sakarya Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi, Çocuk COVID servisinde yatarak tedavi alan çocuk hastaların hastanede yatarak tedavi aldıkları süreç içinde bakım veren 60 ebeveyn çalışmaya alınmıştır. Ebeveynlerin bu süreç içindeki kaygısal etkilenimini ölçmek amacıyla Beck Anksiyete Ölçeği ve anksiyetenin durumluluk ve süreklilik değerlerini ölçen Durumluk Sürekli Kaygı Envanteri 1 ve 2 (STAI-1 ve 2), COVID-19 Korkusu Ölçeği uygulanmıştır. COVID ile ilişkisini daha net belirlemek adına çocuklarının beslenme, aktivite ve uyku düzenlerindeki değişikliği ile de ilgili soru sorulmuştur. Sonuçlar: Ebeveynin COVID-19'a bağlı korku ve stres düzeyinin orta düzeyde olduğu, annelerin babalara göre kaygısının daha yüksek olduğu aynı zamanda kaygının eğitim ile ters orantılı olduğu görülmüştür. Kaygı durumunun artması verilen bakımda eksikliklerden, hastaneye yatıştan çekinmesine kadar birçok durumu etkileyebilir.

Ayrıca yaşadığı tüm olumsuz duyguları çocuğa aktarması ile sonuçlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Covıd-19, Anksiyete

Presentation ID/Sunum No= 378

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covıd-19'lu Çocuklarda Hasta Prognozunda Klinik ve Göğüs Radyografisi Özelliklerinin Etkinliği

Asst. Prof. Dr. Ahmet Bolat[1], Assoc. Prof. Dr. Ferhat Cüce[1]
[1]GEAH
**Corresponding author: Ahmet Bolat*

Özet

Koronavirüs hastalığı olan pediatrik hastaların prognozunun değerlendirilmesinde göğüs radyografisi bulguları doğrulanmamıştır (COVID-19). Amaç: Bu çalışmanın amacı, covid-19'lu pediatrik hastaların hastanemizde ilk başvurudaki göğüs radyografisi infiltrasyon şiddeti skorlama sisteminin prognostik değerini analiz etmektir. Sonuçlar hastaneye yatış ve uzun vadeli verileri içerir. Gereç ve Yöntemler: Mart 2020-Haziran 2020 tarihleri arasında hastanemize başvuran ve gerçek zamanlı ters transkripsiyonel polimeraz zincir reaksiyonu (RT-PCR) ile doğrulanan Covid-19 tanısı ile hastanemize başvuran 0-18 yaş arası 62 hastanın kabul göğüs radyografisi verileri çalışmaya dahil edilmiştir. Klinik parametreler, görüntüleme bulguları ve hasta sonuçları arasındaki ilişki istatistiksel olarak değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya 62 hasta (37 veya %59,7 erkek; ortanca yaş 9.1 ±5.2 yıl). göğüs radyografisi 4/62 (% 6.5) anormaldi; %); 5 hastaya BT yapıldı ve 4'ü normaldi. Anormal ve normal göğüs radyografili hastalarda şikayetlerin başlangıcı ile hastaneye kabul arasındaki süre istatistiksel olarak anlamlı olmayan sırasıyla 2.8 ± 1.1 gün ve 3.0 ± 1.4 gün arasındaydı (p = 0.58). Anormal ve normal göğüs radyografili hastaların hastanede kalış süresi sırasıyla 9.75± 2.6 ve 9.47 ± 2.0 gündü (p=0.78) ve istatistiksel olarak anlamlı değildi. Hastaların hiçbiri entübe edilmedi, hepsinde iyi bir prognoz saptandı ve 1 hasta dışında komplikasyon gelişmedi. Sonuç: COVID-19 ile acil servise

başvuran 0-18 yaş arası hastalarda COVID-19 pnömonisi tanısında göğüs radyografisi yararlıdır. Bilgisayarlı tomografi, göğüs radyografisinde olası patolojik bulgular veya komplikasyonlar için ve klinik olarak endike ise kullanılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Göğüs Röntgeni, Covıd-19, Çocuk

The Efficacy of Clinical and Chest Radiography Features on Patient Prognosis in Children With Covid-19

Abstract

Background: The findings of chest radiography (CXR) have not been confirmed in evaluating the prognosis of pediatric patients with coronavirus disease 2019 (COVID-19). Purpose: The aim of this study was to analyze the prognostic value of the CXR infiltration severity scoring system at the initial presentation of pediatric patients with COVID-19 in our hospital. Results include hospitalization and long-term data. Materials & Methods: Admissional CXR data of 62 patients between the ages of 0 and 18 years who presented to our hospital between March 2020 and June 2020 with the diagnosis of Covid-19 that was confirmed by real-time reverse transcriptase polymerase chain reaction (RT-PCR) were included in our study. The relationship between clinical parameters, imaging findings and patient outcomes were statistically evaluated. Results: The study included 62 patients (37 or 59.7% males; median age 9.1 ±5.2 years). CXR was abnormal in 4/62 (6.5%); CT was performed in 5 patients, 4 of whom had normal CT. The time between the onset of complaints and admission to the hospital in patients with abnormal and normal CXR was 2.8 ± 1.1 days vs 3.0 ± 1.4 days, respectively, which was not statistically significant ($p = 0.58$). The duration of hospital stay of the patients with abnormal and normal CXR was 9.75 ± 2.6 vs 9.47 ± 2.0 days ($p=0.78$), respectively, and was not statistically significant. None of the patients were intubated, all had a good prognosis and no complications developed except 1 patient.

Conclusion: For patients aged 0-18 years presenting to the emergency department with COVID-19, a CXR is useful to diagnose COVID-19 pneumonia and preference of CXR did not make a significant difference compared with CT. CT should be used for possible pathologic findings or complications on CXR and if clinically indicated.

Keywords: Cxr (Chest X-Ray), Covıd-19, Children

Presentation ID/Sunum No= 431

Oral Presentation / Sözlü Sunum

DCC Geninde Yeni Nonsense Mutasyonu Olan Konjenital Ayna Hareketi Bozukluğu

Exp. Dr. Rabia Tütüncü Toker[1], Exp. Dr. Ali Topak[2], Exp. Dr. Kemal Dinç[3]

[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bursa Şehir Hastanesi, Çocuk Nöroloji Kliniği
[2]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Tıbbi Genetik Kliniği
[3]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği
**Corresponding author: Rabia Tütüncü Toker*

Özet

Ayna Hareketi, gelişimsel hareket bozukluklarından biridir. Vücudun bir yarısındaki istemli harekete, vücudun diğer yarısında istemsiz hareket eşlik eder. Doğuştan formu çok nadirdir ve tek başına veya doğuştan hemipleji gibi diğer doğumsal bozukluklarla birlikte olabilir. Ayna hareketi genellikle üst ekstremitelerde özellikle ellerde görülür. Her iki elin bağımsız olarak hareket etmesi gerektiğinde zorluklar ortaya çıkabilir. Üç gen, DCC, RAD51 ve DNAL4, altta yatan ana genetik neden olarak tanımlanmıştır. Bu yazıda, daha önce bildirilmeyen DCC geninde nonsense mutasyon taşıyan genç bir kızda konjenital ayna hareketleri sunulmuştur. Bu mutasyon, sanger dizilemesi ile doğrulandı. DCC genindeki bu varyant [c.1543C> T] daha önce Human Gene Mutation Database'de veya popülasyon çalışmalarında bildirilmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Ayna Hareketi, Konjenital, Dcc Geni

Congenital Mirror Movement Disorder With Novel Nonsense Mutation in the DCC Gene

Abstract

Mirror movement is one of the developmental movement disorders. Voluntary movement in one half of the body is accompanied by involuntary movement in the opposite half of the body. Congenital form is very rare and it can be alone or can be with other congenital disorders like congenital hemiplegia. Mirror movement is usually seen on the upper extremities, especially on the hands. Difficulties may arise when both hands need to move independently. Three genes, DCC, RAD51 and DNAL4, have been identified as major underlying genetic cause. In thıs paper, congenital mirror movements in a young girl, who carries a non-sense mutation in the DCC gene not previously reported is presented. Mutation was confirmed by sanger sequencing. This variant [c.1543C>T] on the DCC gene has not been previously reported in the Human Gene Mutation Database or in population studies.

Keywords: Mirror Movement, Congenital, Dcc Gene

Presentation ID/Sunum No= 391

Oral Presentation / Sözlü Sunum

De Novo Deletion Related to KBG Syndrome

Asst. Prof. Dr. Fatma Kurt Colak[1]
[1]*Department of Medical Genetics, Faculty of Medicine, Sutcu Imam University, Kahramanmaras, Turkey*
**Corresponding author: Fatma Kurt Çolak*

Özet

Introduction: KBG syndrome is typically characterized by macrodontia (especially of the upper central incisors), short stature, characteristic facial features (triangular face, brachycephaly, synophrys, broad eyebrows, prominent ears, bulbous nose, anteverted nares, prominent nasal bridge, long philtrum, and thin vermilion of the upper lip), developmental delay / intellectual disability, and behavioral issues. Affected individuals may have feeding difficulties, skeletal anomalies (brachydactyly, large anterior fontanelle with delayed closure, scoliosis), hearing loss (conductive, mixed, and sensorineural), seizure disorder, and brain malformations. Mutations of ANKRD11 gene on 16q24.3 causes KBGS. This gene encodes Ankyrin Repeat Domain-Containing Protein 11 that regulates transcriptional activation. Case: Six-year-old female patient was referred to our clinic because of having seizures and dysmorphism. She was the second child of healthy parents who had a nonconsanguineous marriage. Her prenatal, natal and postnatal history were unremarkable. She had developmental delay. At the age of 3, she had her first seizure. Her height, weight and OFC(occipitofrontal circumference) were 111 cm (-2,73 SD), 18 kg (-2,1 SD) and 49.5 cm (-1,52 SD) respectively. She had thick eyebrows, long eyelashes, long and smooth philtrum, thin upper lip, prominent ears, macrodontia, bilateral clinodactyly of fifth fingers. Other systemic examinations

were normal. Her karyotype was 46,XX and array-CGH was normal. A heterozygous mutation was detected in the ANKRD11 gene. Segregation analysis showed that it was de novo. Conclusion: Here in we report a de novo deletion in ANKRD11 gene. Our case will contribute to this syndrome's genotype-phenotype correlations. Further studies will help delineating the spectrum of phenotype, details of ANKRD11 function and dysfunction in KBG syndrome, and missing variants either in ANKRD11 or in additional genes in patients with a clinical diagnosis of KBG syndrome.

Anahtar Kelimeler: KBG Syndrome, de Novo Deletion

De Novo Deletion Related to Kbg Syndrome

Abstract

Introduction: KBG syndrome is typically characterized by macrodontia (especially of the upper central incisors), short stature, characteristic facial features (triangular face, brachycephaly, synophrys, broad eyebrows, prominent ears, bulbous nose, anteverted nares, prominent nasal bridge, long philtrum, and thin vermilion of the upper lip), developmental delay / intellectual disability, and behavioral issues. Affected individuals may have feeding difficulties, skeletal anomalies (brachydactyly, large anterior fontanelle with delayed closure, scoliosis), hearing loss (conductive, mixed, and sensorineural), seizure disorder, and brain malformations. Mutations of ANKRD11 gene on 16q24.3 causes KBGS. This gene encodes Ankyrin Repeat Domain-Containing Protein 11 that regulates transcriptional activation. Case: Six-year-old female patient was referred to our clinic because of having seizures and dysmorphism. She was the second child of healthy parents who had a nonconsanguineous marriage. Her prenatal, natal and postnatal history were unremarkable. She had developmental delay. At the age of 3, she had her first seizure. Her height, weight and OFC(occipitofrontal circumference) were 111 cm (-2,73 SD), 18 kg (-2,1 SD) and 49.5 cm (-1,52 SD) respectively. She had thick eyebrows, long eyelashes, long and smooth philtrum, thin upper lip, prominent ears, macrodontia, bilateral clinodactyly of fifth fingers. Other systemic examinations were normal. Her karyotype was 46,XX and array-CGH was normal. A heterozygous mutation was detected in the ANKRD11 gene.

Segregation analysis showed that it was de novo. Conclusion: Here in we report a de novo deletion in ANKRD11 gene. Our case will contribute to this syndrome's genotype-phenotype correlations. Further studies will help delineating the spectrum of phenotype, details of ANKRD11 function and dysfunction in KBG syndrome, and missing variants either in ANKRD11 or in additional genes in patients with a clinical diagnosis of KBG syndrome.

Keywords: KBG Syndrome, de Novo Deletion

Presentation ID/Sunum No= 178

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Depresyon Hastalarında Oksidatif Stresin Kliniğe Yansıması

Assoc. Prof. Dr. Sibel Kulaksızoğlu[1], Assoc. Prof. Dr. Burak Kulaksızoğlu[2]

[1]*Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Biyokimya Kliniği*
[2]*Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Psikiyatri Anabilim Dalı*

Özet

Organizmada oksidatif ve antioksidatif sistemler arasında bir denge vardır. Serbest radikaller ve antioksidan savunma sistemlerindeki bozukluklar, bazı nöropsikiyatrik bozuklukların patofizyolojisini açıklamada üzerinde durulan önemli konular arasında yer almaktadır. Depresyon psikiyatri polikliniğine gelen hastaların önemli bir kısmını oluşturan ve tedavisi uzun süren bir hastalıktır. Çalışmamızda depresyon hastalarında total antioksidan seviye (TAS), total oksidan seviye (TOS), oksidatif stres indeksi (OSI), paraoksonaz (PON) ve arilesteraz (ARE) aktivitelerini ve klinikle ilişkisini araştırmayı amaçladık. Psikiyatri polikliniğine başvuran en az son üç aydır depresyon tedavisi görmemiş, nörolojik hastalık, psikoz ve atipik psikoz tanısı olmayan, mental retardasyon ve eşlik eden yeme bozukluğu olmayan, madde, alkol ve antioksidan ilaç kullanmayan, depresyon tanısı alan 40 hastaya depresyon ölçeği hamilton ölçeği uygulandı ve kanları alındı. Hasta yaş ve cinsiyetine uygun ve yine çalışma şartlarına uyan 40 kontrol grubu saptanarak kan alındı. İstatistikse analiz yapıldı. Çalışmamızda en az üç aydır tedavi görmemiş depresyon hastalarında TOS değerleri, kontrol grubuna kıyasla anlamlı düzeyde yüksek bulunurken, antioksidan enzim olan ARE değerleri ise anlamlı düzeyde düşük bulundu. Bu sonuca göre depresyon tedavi edilmediği takdirde artan stres ile vücutta oksidatif stres yükünde artışa neden olduğu anlaşılmaktadır. Daha ileri

çalışmalarla depresyon hastalarının tedavi sonrası bu değerleri yeniden değerlendirilerek tedavinin oksidatif strese etkisi değerlendirilebilir. Stres ve stresle açığa çıkan oksidatif stres biyokimyasal değişimlere neden olur ve dünyada sağlığı en çok tehdit eden psikolojik hastalıklardan biri olan depresyon hastalığı için zemin hazırlanmış olur. Bu durum çalışmamızda da gösterildiği gibi tedavi edilmemiş depresyon hastalarında TOS yani total oksidatif stres markırının arttığı ve antioksidan ARE enziminin azaldığı gösterilmiştir. Tedavi edilmemiş depresyon hastaları oksidatif strese maruz kaldıkları anlaşılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Depresyon, Oksidatif Stres

Presentation ID/Sunum No= 226

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Desferrioksamin ile Düzenli Şelasyon Tedavisi Gören Beta Talasemi Majör Hastalarının İşitme ve İç Kulak Fonksiyonlarının Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Ahmet Yükkaldıran[1]
[1]*Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Desferrioksamin (DFO) ile şelasyon tedavisi gören β talasemi majör hastalarının işitme fonksiyonlarını ve iç kulak durumunu değerlendirmeyi amaçladık. Materyal-metod: Bu çalışmada Ocak 2017 - Ocak 2020 yılları arasında çocuk hematoloji ve onkoloji kliniğinde takipli 7 yaş ve üzeri, en az 3 yıldır düzenli demir şelatlama ajanı olan DFO ile tedavi görmüş, β talasemi majör tanılı 69 çocuk hasta ile yapıldı. Kontrol grubu işitme kaybı ve kronik kulak rahatsızlığı olmayan 67 çocuktan oluşmaktaydı. Hasta ve kontrol grubu kulak burun boğaz hekimi tarafından muayene edildi. Hasta ve kontrol grubunun pür ton odyometri ve distorsiyon product otoakustik emisyon testleri yapıldı. Hasta ve kontrol grubu test sonuçları karşılaştırıldı. Bulgular: Talasemi ve kontrol grubunda yaş ve cinsiyet açısından anlamlı farklılık saptanmadı. Pür ton odyometride işitme eşiklerinin gruplar arasında karşılaştırılmasında sağ ve sol kulakta 8000 Hz frekansında talasemi grubunun işitme eşiklerinin kontrol gruba göre yüksek olduğu görüldü ve istatistiksel olarak anlamlıydı. Otoakustik emisyon siyal-gürültü yanıtlarının gruplar arasında karşılaştırılmasında sağ kulakta 1000 Hz ve 6000 Hz frekanslarındaki desibel değerleri talasemi grubunda kontrol gruba göre daha düşük kaydedildi ve istatistiksel olarak anlamlıydı. Sonuç: DFO ile tedavi edilen hastalarda iç kulak fonksiyonlarının etkilendiğini tespit ettik, β-talasemi majör hastalarının klinik olarak işitme kaybı tariflememesine

rağmen tekrarlayan desferrioksamin tedavisi ile yüksek frekanslardan başlayarak işitme eşiklerinin artacağı ve işitme kaybı yaşayabileceklerini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Talasemi Majör, Desferrioksamin, İşitme Kaybı, Pür Ton Odyometri, Otoakustik Emisyon

Presentation ID/Sunum No= 48

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Distal Koledok Tümörünü Taklit Eden Meme Kanseri Metastazı

Asst. Prof. Dr. Gülten Can Sezgin[1]
[1]*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi*
**Corresponding author: Gülten Can Sezgin*

Özet

Özet Amaç: Kolanjiokarsinomlar intrahepatik ve ekstrahepatik safra kanallarının epitel hücrelerinden kaynaklanan kanserlerdir. Tüm gastrointestinal malignitelerin yaklaşık %3'ünü oluştururlar. Meme kanseri, kadınlarda en sık görülen tümördür ve karaciğer metastazı ve bununla ilişkili safra yolları metastazı görülmekle birlikte, literatürde karaciğer metastazı olmadan safra yolları metastazı oldukça nadirdir. Distal koledoğa meme kanseri metastazı olan nadir görülen bir vakanın sunulması amaçlanmıştır. Method: 73 yaşında kadın hasta sağ yan ağrısı şikayeti ile başvurdu. Laboratuvar testlerinde karaciğer fonksiyon testleri yükselmişti ve aspartat aminotransferaz:84u/L(0-32), alanin aminotransferaz:312u/L(0-33), gamaglutamil transferaz:1144u/L(6-42), total/direk bilirubin:4,48/4,37mg/dL, alkalenfosfataz: 495u/L(35-105) idi. Tümör markerları CA 19 9:61,9u/mL(0-27), CEA:122ng/mL(0-6,5), CA15 3:103u/mL(0-25) yüksek olarak bulundu. Batın ultrasonografisinde safra kesesinde taş görülmedi. Magnetik rezonans görüntülemelerinde safra yolları dilatasyonu, proksimal koledokta dilatasyon, distal koledokta 4cm.lik segmentte daralma izlendi(şekil 1). Hastanın tıbbi hikayesinde 2 yıl önce meme kanseri tanısı aldığı, sağ mastektomi ve kemoterapi ile tedavisini tamamladığı öğrenildi. Koledokta darlık olmasından dolayı ikinci primer tümör olarak kolanjiokarsinom düşünüldü. Endoskopik retrograt kolanjio pankreatografi yapıldı, darlık nedeniyle kanüle edilemedi. Perkütan transhepatik kolanjiografi ile endobiliyer biyopsi

alındı ve eksternal-internal biliyer drenaj katateri takıldı. Biyopsinin histolojik incelemesinde GATA3 (+), HER2 (3+) atipik hücre infiltrasyonu görüldü, ve meme karsinomu metastazı ile uyumlu olarak değerlendirildi(şekil 2-3-4). Sonuç: Karaciğer metastazı olmadan, izole safra yolu metastazı oldukça nadirdir. Literatürde meme karsinomunun koledok metastazı çok az sayıda olguda bildirilmiştir. Koledoğa metastaz yapan tümörler primer kolanjiyokarsinom ayırıcı tanısında yer almalıdır. Endobiliyer biyopsiler tümör tiplendirmesi açısından önem taşımaktadır. Bu durum hastalarda gereksiz cerrahi işlemi önlemeye yardımcı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kolanjiokarsinom, Meme, Metastaz

Presentation ID/Sunum No= 61

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diyabetik Ketoasitozda Sodyum Bikarbonat Tedavisinin Yeri

Exp. Dr. Burcu Korkut[1], Asst. Prof. Dr. Nergiz Sevinç[2]
[1]*Karabük Toplum Sağlığı Merkezi*
[2]*Karabük Üniversitesi Halk Sağlığı ABD*

Özet

Tüm dünyada obezite, insan yaşam süresi ve yaşlı nüfus artarak şeker hastalığının (diyabetus mellitus) görülme oranını arttırmaktadır. Diyabetus Mellitus; akut acilleri sık görülen, önemli ve ölümcül bir hastalık olup en sık hipoglisemi, nonketotik hiperosmolar koma ve diyabetik ketoasidoz (DKA) şeklinde akut komplikasyonlara neden olmaktadır. DKA'un patofizyolojisinde; net etkin insülin düzeyi ve aktivitesinde azalma görülür. Takibinde kontr-regulatuvar hormonlar artar ve sırası ile metabolik asidoz, ketonemi, hiperglisemi gelişir. Osmolaritenin artışı ile beraber glukozüri, ketonüri ve buna bağlı sodyum, potasyum ve diğer elektrolit düzeylerinde kayıp ortaya çıkar. Osmotik diürez sonrasında görülen dehidratasyon ise en korkulan ölümcül komplikasyondur. DKA'nın klasik üçlü bulgusu mevcut olup bunlar hiperglisemi (genellikle >250 mg/Dl), bikarbonat (HCO3) düzeyinde düşme (<15 mEq/L) ve ketonemi, ketonüri, asidoz (pH<7,3) şeklindedir. Klinikte ki semptom ve bulgular ise; poliüri, polidipsi, noktüri, yaygın güçsüzlük, letarji, anoreksi, bulantı-kusma, kussmaul solunumu ve karın ağrısıdır. DKA' da laboratuvar bulgularının en önemlisi bikarbonat düzeyinin düşüklüğü olup metabolik asidozu değerlendirmek için anyon açığı ile birlikte kullanılır.HCO3 tedavisine ağır asidozda (pH<6,9) başlamak uygundur.HCO3; karbondioksit (CO2) ve suya (H2O) ayrılınca CO2; HCO3' den daha kolay kan beyin bariyerini aşarak serebral depresyon ve asidoza yol açar.HCO3 infüzyonu ile oluşan alkaloz nedeniyle hem

potasyum hücre içine girer ve şiddetli hipopotasemiye neden olur hem de kardiyak aritmi görülebilir. Tedavi esnasında bu komplikasyonlara yol açmamak için hastaya 1-2mEq/L sodyum bikarbonat (NaHCO3) en az 2 saatlik sürede, kesinlikle bolus olmayacak şekilde verilmelidir. Sonuç olarak DKA tanısının hızla koyulup tedaviye başlanması hiperozmolariteye bağlı gelişebilecek merkezi sinir sistemi depresyonunu ve koma tablosunu önlemekte ve mortaliteyi azaltmaktadır. Tedavinin en önemli aşamasını sıvı replasmanı oluşturmaktadır. Şiddetli metabolik asidoz varlığında yani arteriyel pH<6,9 durumunda 100 mmol NaHCO3/400 ml sıvı içinde 200ml/st hızında verilmelidir, takipte 2 saatte bir pH ölçülmeli ve pH>7 olunca NaHCO3 tedavisi sonlandırılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Diyabetik Ketoasidoz, Sodyum Bikarbonat, Tedavi Protokolü

Presentation ID/Sunum No= 441

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Doppler Ultrasound Results of Children who Underwent Doppler Ultrasound Examination for Nutcracker Syndrome Due to Proteinuria

Dr. İsmail Akdulum[1]
[1]*Gazi University Faculty of Medicine, Department of Radiology*
**Corresponding author: İsmail Akdulum*

Abstract
Aim: The left renal vein anatomically passes between the abdominal aorta (AA) and superior mesenteric artery (SMA) and joins the inferior vena cava. The left renal vein narrows and venous congestion occurs when the SMA has a small angle of separation from the AA. Due to this, hematuria and especially proteinuria are observed. The aim of this study is to compare doppler ultrasound (d-US) parameters in nutcracker syndrome diagnosis. Material & Methods: 43 patients who underwent d-US for nutcracker syndrome due to orthostatic proteinuria were retrospectively evaluated. Angle between SMA and AA, left renal vein anterior-posterior diameter of stenosis level and proximal level of the patients, left renal vein flow rates at the stenosis level were recorded while the patient was lying and standing. The findings were subjected to statistical analysis in the SPSS 22 program. Results: Doppler US data of 24 girls and 19 boys were evaluated. The mean age of the patients was 97.32 ±63.33 months. The increase in speed in the left renal vein between SMA and AA was the parameter most correlated with orthostatic proteinuria (0.878). Conclusion: D-US and computed tomography (CT) have been used for many years in the diagnosis of nutcracker syndrome. With CT, SMA and AA angle evaluation is performed while the patient is lying on his/her back. But in addition to d-US, the flow rate in the renal vein and all evaluations

can be dynamically performed while the patient is standing. In addition, the absence of ionizing radiation in d-US examination and the fact that it is cheap are other advantages of d-US over CT. As the first choice in children with proteinuria, it would be appropriate to conduct a d-US examination of nutcracker syndrome.

Keywords: Doppler Ultrasound; Proteinuria; Superior Mesenteric Artery; Nutcracker Syndrome

Presentation ID/Sunum No= 241

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Down Sendromlu Bir Olguda Trikotillomani

Assoc. Prof. Dr. Dilşad Yıldız Miniksar[1]
[1]*Yozgat Bozok Üniversitesi*

Özet

Down sendromu, 21. Kromozomun 3 kez tekrarlanmasından kaynaklanan, dünyada en sık görülen ve zeka geriliği eşlik eden bir kromozom anomalisi türüdür. Trikotillomani ise tekrarlayan saç, bazen kaş ve diğer ekstremite kıllarını yolmalarla karakterize kronik seyirli bir hastalıktır. Trikotillomani ile şizofreni, depresyon, zeka gerilikleri gibi hastalıklar eş zamanlı görülebilmektedir. Yapılan çalışmalarda trikotillomani bilişsel eksikliklerle ilişkilendirilmiştir. 13 yaşındaki Down sendromu ile takipli kız hasta, polikliniğimize yaklaşık 2 yıldır devam eden saç ve kaş yolma şikayetiyle getirildi. Saç ve kaşlarını daha çok kimsenin görmediği odalarda ve geç saatlerde yaptığı öğrenildi. Muayene esnasında saçlarında ve kaşlarında yer yer alopesik alanlar olduğu gözlemlendi. DSM 5 (Mental Bozuklukların Teşhis ve İstatistik El Kitabı 5. Revizyon) tanı kriterlerine göre trikotillomani tanısı alan çocuğun, yapılan WISC-R zeka testi (Wechsler Çocuklar İçin Zeka Ölçeği) orta düzeyde zihinsel gerilikle uyumluydu. İki yıl boyunca trikotillomanisinden dolayı herhangi bir psikiyatrik tedavi almadığı öğrenildi. Hastaya davranışçı ödevlerle birlikte fluoksetin 10 mg/g tedavisi başlandı. DSM-IV'te dürtü kontrol bozukluklarından biri olarak tanımlanan ancak DSM 5'te Obsesif-kompulsif spektrum bozukluğuna alınan trikotillomaninin dürtü kontrol edememeyle ilişkili olması şaşırtıcı değildir. Bu nedenle bu olguda trikotillomani, zeka geriliklerinde gözlemlediğimiz dürtülerini yeterince kontrol edememenin verdiği bir davranış şekli olabileceği gibi, bilişsel işlevlerde eksiklikle de ilişkili

yönüyle de dikkat çekmektedir. Down sendromunun deri de dahil olmak üzere bir çok organ ve sistemi etkilemesi, trikotillomani eşlik etmesinde önemli olabilir. Bu nedenle olgumuz hem trikotillomaninin doğası gereği dürtüsellikle gitmesi hem de zeka geriliğinin dürtü denetiminde zayıflığa yol açması açısından önemli yere sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Trikotillomani, Zeka Geriliği, Dürtü

Trıcotillomania in a Case With Down Syndrome

Abstract

Down syndrome is the most common type of chromosome anomaly in the world, which is caused by 3 repeats of chromosome 21, accompanied by mental retardation. Trichotillomania is a chronic disease characterized by recurrent plucking of hair, sometimes eyebrows and other extremity hair. Trichotillomania and diseases such as schizophrenia, depression, and mental retardation can be seen simultaneously. Trichotillomania has been associated with cognitive deficits in studies. A 13-year-old girl with Down syndrome was brought to our outpatient clinic with hair and eyebrow plucking for about 2 years. It was learned that he mostly made his hair and eyebrows in rooms where nobody could see them, and at late hours. During the examination, it was observed that there were alopecic areas in his hair and eyebrows. The WISC-R intelligence test (Wechsler Intelligence Scale for Children) of the child who was diagnosed with trichotillomania according to the DSM 5 (Diagnostic and Statistical Manual 5th Revision) diagnostic criteria was compatible with moderate mental retardation. It was learned that she did not receive any psychiatric treatment for two years due to her trichotillomania. Fluoxetine 10 mg / d treatment was initiated with behavioral tasks. It is not surprising that trichotillomania, defined as one of the impulse control disorders in DSM-IV, but included in Obsessive-compulsive spectrum disorder in DSM 5, is associated with inability to control impulse. Therefore, in this case, trichotillomania draws attention not only because of the inability to adequately control the impulses we observe in mental retardation, but also because it is related to deficiency in cognitive functions. The fact that Down syndrome affects many organs and systems, including the skin, may be important in accompanying trichotillomania. Therefore, our case has

an important place in terms of both the impulsivity of trichotillomania due to its nature and the mental retardation leading to weakness in impulse control.

Keywords: Trichotillomania, Mental Retardation, Impuls

Presentation ID/Sunum No= 34

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Elektronörofizyoloji Laboratuvarına Karpal Tünel Sendromu Ön Tanısıyla Yönlendirilien Hastaların Geriye Dönük Analizi

Asst. Prof. Dr. Erman Altunışık[1]
[1]*Adıyaman Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Amaç: Karpal tünel sendromu (KTS), median sinirin bilekte kompresyonundan dolayı elde fonksiyonel bozukluk ve ağrıya neden olan ve çok sık gözlenen bir sendromdur. Bu çalışmanın amacı elektrofizyoloji laboratuvarına KTS ön tanısıyla yönlendirilen hastaların yaş, cinsiyet, ön tanının yapıldığı klinik, elektronöromiyografik (ENMG) inceleme sonucunda elde edilen tanı ile ön tanının tutarlılığını analiz etmektir. Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya 1 Ocak 2019 ve 1 Ocak 2020 tarihleri arasında elektrofizyoloji laboratuarımıza KTS ön tanısıyla gönderilen 466 hasta dahil edildi. Hastaların yaşları, cinsiyetleri ve elektrofizyoloji sonuçları medikal kayıtlardan elde edilerek incelendi. Bulgular: Çalışmaya alınan hastaların 124'ü erkek, 342 tanesi kadındı. ENMG incelemesi sonrasında elde edilen sonuçlara göre 165 hastada klinik ön tanı ve elektrofizyolojik tanı uyumu saptanırken 291 hastanın incelemesi normal sınırlarda bulundu. 2 hastada ön tanıdan farklı patolojik tanılar tespit edildi. Klinik ön tanılar ile elektrofizyoloji tanıları arasındaki tutarlılık açısından nöroloji, beyin cerrahisi, ortopedi ve fizik tedavi klinikleri arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptanmadı. KTS saptanan kadın hasta sayısının erkeklerden daha fazla olduğu görüldü. Tanı uyumu cinsiyetler arasında kıyaslandığında erkek cinsiyetin tanı uyumu kadın cinsiyete oranla anlamlı derecede yüksek saptandı. Sonuç: Tuzak nöropati tanısında

ENMG incelemeleri altın standart olarak kabul edilmektedir. Buna karşın semptomatik bireylerin bazılarında sinir iletileri normal bulunabilmektedir. Ayrıca hafif dereceli KTS'li hastalarda elektrodiagnostik incelemenin duyarlılığı ve özgüllüğünün düşük olduğu unutulmamalıdır. Tetkik öncesinde ayrıntılı anamnez ve nörolojik muayene yapılması gereksiz bazı işlemleri elemine edebilir.

Anahtar Kelimeler: Elektronöromiyografi, Karpal Tünel Sendromu, Nöroloji

Presentation ID/Sunum No= 259

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Endobronşiyal Ultrason ile Mediastinal Lenf Nodlarına Yönelik İşlem Yapılan Hastalarımızın Retrospektif Analizi

Asst. Prof. Dr. Buğra Kerget[1]
[1]*Atatürk Üniversitesi*
**Corresponding author: Buğra Kerget*

Özet

Giriş: Endobronşiyal ultrasonografi-transbronşiyal ince iğne aspirasyonu (EBUS-TBİA) başta akciğer kanseri olmak üzere sarkoidozis, tüberkülozis, lenfoma gibi mediasteni tutan hastalıkların tanısında kullanılan bir yöntemdir. Çalışmamızda Erzurum Bölge Eğitim Araştırma Hastanesi'nde Haziran 2017 tarihinde başlanan EBUS-TBİA yönelik 1 yıllık tecrübemizi sunmak istedik. Materyal ve Metot: Hastanemize çeşitli semptomlarla başvuran çekilen toraks bilgisayarlı tomografisinde mediastinal lenfadenopati tespit edilen 210 hastaya kliniğimizde EBUS-TBİA yapıldı. Hastaların lenf nodlarının uzun aksları, şekilleri, ekojenitesi, sayısı ve yapılan TBİA sayısı kaydedildi. Bulgular: EBUS-TBİA yapılan hastalarımızın %61,9 (n:130) erkek, 38,1 (n:80) kadın idi. Hastalarımızın yaş ortalaması 56±23 idi. Hastalarımızın %34,2'sinde (n:72) granulamatöz lenfadenit bunların da %58.3'ünü non-nekrotizan granulamatöz lenfadenit oluşturmakta idi. Hastaların %31,9'unda akciğer kanseri (n:67) tespit edildi. Akciğer kanserli hastaların %40 küçük hücreli akciğer kanseri oluşturmaktaydı. Hastalarımızın %10'u (n:21) evreleme amaçlı yapılmış idi. Reaktif lenf nodu tespit edilen hastalar %17.6'sını (n:37) oluşturmaktaydı. Hastalarının %3,8'sinde (n:8) non-diagnostik lenf nodu örneklemesi tespit edilmiş iken %1.9'unda ise (n:4) antrakotik lenf nodu örneklemesi gözlendi. Bir hastada ise bronkojenik kist tespit edildi. Sonuç: Çalışmamız verileri doğrultusunda granulamatöz

lenfadenit örneklemesi kliniğimizde en sık tespit edilen lenf nodu biopsisi olmuştur. Lenf nodu örneklemesinde akciğer malignite tespit edilen hastaların çoğunluğunu küçük hücreli akciğer kanseri oluşturmaktadır. Çalışmamız verileri bu bilgiler ışığında literatür ile uyumlu olarak gözlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Ebus, Lenf Nodu, Akciğer Kanseri

Retrospective Analysis of Our Patients Treated for Mediastinal Lymph Nodes by Endobronchial Ultrasound

Abstract

Background: Endobronchial ultrasonography-transbronchial fine needle aspiration (EBUS-TBNA) is a method used in the diagnosis of diseases involving the mediastinum such as sarcoidosis, tuberculosis, lymphoma, lung cancer. In our study, we wanted to present our 1-year experience regarding EBUS-TBNA, which started in June 2017 in Erzurum Regional Training and Research Hospital. Matherial and Methods: In our clinic, EBUS-TBNA was performed on 210 patients who were diagnosed with mediastinal lymphadenopathy in thorax computed tomography, who applied to our hospital with various symptoms. The long axes, shapes, echogenicity, number of lymph nodes of the patients and the number of TBNAs performed were recorded. Results: 61.9% (n: 130) of our patients who underwent EBUS-TBNA were male and 38.1 (n: 80) female. The average age of our patients was 56 ± 23. Granulomatous lymphadenitis in 34.2% (n: 72) of our patients was non-necrotizing granulomatous lymphadenitis, and 58.3% of them. Lung cancer (n: 67) was detected in 31.9% of the patients. 40% of patients with lung cancer constituted small cell lung cancer. 10% (n: 21) of our patients were made for staging purposes. The patients with reactive lymph nodes comprised 17.6% (n: 37). While non-diagnostic lymph node sampling was detected in 3.8% (n: 8) of the patients, anthracotic lymph node sampling was observed in 1.9% (n: 4). Bronchogenic cyst was detected in one patient. Conclusion: In accordance with the data of our study, granulomatous lymphadenitis sampling was the most common lymph node biopsy detected in our clinic. Small cell lung cancer constitutes the majority of patients with lung malignancy detected in lymph node sampling.

The data of our study were observed in accordance with the literature in the light of this information.

Keywords: Ebus, Lymph Node, Lung Cancer

Presentation ID/Sunum No= 282

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Epidural Yama ile Baş Ağrısı Düzelen İki Spontan İntrakraniyal Hipotansiyon Olgusu

Dr. Bülent Barış Güven[1], Dr. Uğur Burak Şimşek[1]
[1]*İstanbul Sultan 2. Abdulhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Bülent Barış Güven*

Özet

Spontan intrakraniyal hipotansiyon (SİH) herhangi bir travma, girişim olmaksızın ortaya çıkan dural kaçağın neden olduğu beyin omurilik sıvısı(BOS) göllenmesi ile karakterize ve hayatı tehdit eden bir klinik tablodur. Genellikle 40-60 yaşlar arasında ve kadınlarda daha sık (2:1 oranında)görülür.Klinik olarak en belirgin özelliği ortostatik özellikteki baş ağrısıdır. Semptomatik tedavinin cevap vermemesi durumunda, kaçak bölgesine yönelik yapılan epidural kan yaması(EKY) oldukça yararlı bir yöntemdir. Burada, epidural yama tedavisine iyi yanıt veren iki SİH olgusu literatür eşliğinde sunulmuştur. OLGU.1: 29 yaşında kadın hasta, 2 haftadır süren ve ağrı kesicilere cevap vermeyen baş ağrısı yakınmasıyla başvurdu. Özgeçmişinde kronik hastalık ve travma öyküsü yoktu. Nörolojik muayenesi ve laboratuvar incelemelerinde patoloji saptanmadı. Kontrastlı kranial MR incelemesinde pakimenenjiyal kontrast tutulumu ve serebellumda inferiora doğru yer değiştirme görüldü. SİH düşünülen hastaya 1 hafta süresince yatarak medikal tedavi uygulandı ve yanıt alınamaması üzerine otolog 20 ml kan ile EKY yapıldı. İlk işlem sonrası baş ağrısı dramatik azalan hastanın yakınmalarının bir hafta sonra tekrarlaması üzerine otolog 20 ml kan ile EKY tekrarlandı. Tedavi sonrası klinik ve radyolojik olarak tamamen düzelen hastanın takibinde yakınması olmadı. OLGU.2: 31 yaşında kadın hasta, 10 gündür geçmeyen baş ağrısı şikayeti ile başvurdu. Baş ağrısı ortostatik

nitelikteydi ve özgeçmişinde kronik hastalık ve travma öyküsü yoktu. Fizik muayenesi ve laboratuvar bulguları normal sınırlardaydı. Kontrastlı kranial MR incelemesinde dural kontrastlanma görüldü. Lomber ponksiyon ile BOS basıncı ölçülemeyecek kadar düşük bulundu. Sisternografide ise BOS kaçağı görülemedi. Medikal tedaviye de yanıt alınamayınca otolog 30 ml kan ile EKY yapıldı. Tedavi sonrası yakınmaları düzeldi ve takibinde herhangi bir şikayeti olmadı. Olgularımız konservatif tedavilerden fayda görmeyince EKY yönteminin uygulanmasına karar verilmiştir.EKY'dan sonra hastalar genellikle dural tamponat oluşumuna bağlı olarak hızla rahatlar. ilk yamada baş ağrısı %30-70 hastada düzelirken, kalanların %30-50'si tekrarlayan EKY ile düzelir. Gerekirse 5 gün sonra aynı işlem tekrarlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Spontan İntrakraniyal Hipotansiyon, Epidural Kan Yaması, Baş Ağrısı

Presentation ID/Sunum No= 51

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Epizodik Migren Profilaksisinde Bilateral Oksipital Sinir Bloğunun Etkinliği

Asst. Prof. Dr. Muzaffer Güneş[1], Asst. Prof. Dr. Ersin Özeren[2]
[1]*Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji ABD*
[2]*Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi Beyin ve Sinir Cerrahisi ABD*
**Corresponding author: Muzaffer Güneş*

Özet

Giriş ve Amaç: Oksipital sinir bloğunun özellikle kronik migren profilaksisindeki etkinliği ile ilgili son yıllarda çok sayıda çalışma yapılmıştır. Ancak, epizodik migren profilaksisinde kullanımı ile ilgili veriler kısıtlıdır. Biz de bu çalışmada, epizodik migren profilaksisinde bilateral büyük ve küçük oksipital sinir bloğunun etkinliğini araştırmayı amaçladık. Materyal ve Metod: Bu çalışma, ocak 2018 ile aralık 2019 tarihleri arasında kliniğimizde oksipital sinir bloğu yapılmış migren hastaları üzerinde restrospektif olarak yapıldı. Çalışmaya, bu hastalar arasından baş ağrısı bozukluklarının uluslararası sınıflandırmasına (ICHD-3; beta versiyonu) göre epizodik aurasız migren tanısı konulan 18 yaş üstü, ayda 4'ten fazla baş ağrısı atağı olan, atak süresi en az bir gün süren ve Görsel Analog Skala (Visual Analog Scale, VAS)'ya göre ağrı skoru 'şiddetli (VAS>6)' olan hastalar seçildi. Veri tabanımızdan hastaların sinir bloğu yapılmadan önceki son bir ay ile sinir bloğu yapıldıktan sonraki bir aylık baş ağrısı sıklıkları, atak süreleri ve ağrı şiddetlerine ait bilgileri istatistiksel analiz için kaydedildi. Bulgular: Çalışmaya, kriterleri sağlayan epizodik aurasız migrenli 17 hasta dahil edildi. Hastaların hiçbirinde sinir bloğuna bağlı herhangi bir komplikasyon gelişmemişti. Hastaların tedavi öncesine göre oksipital sinir bloğu ile bir aydaki ağrı sıklığının medyan değeri 5'ten 2'ye (P=0,001), ağrı

süresinin (gün) medyan değeri 12'den 4'e (P<0,001) ve son olarak ağrı şiddeti (VAS skoru) medyan değeri ise 9'dan 5'e düştü (P=0,001). Sonuç: Sonuçlarımız, kronik migren tedavisinde etkinliği bilinen oksipital sinir bloğunun epizodik aurasız migren profilaksisinde de etkili olabileceğini göstermiştir. Özellikle konvansiyonel (medikal) tedavilere cevap vermeyen veya konvansiyonel tedaviyi kabül etmeyen epizodik aurasız migren olgularında oksipital sinir bloğu bir tedavi seçeneği olarak düşünülebilir.

Anahtar Kelimeler: Oksipital Sinir Bloğu, Epizodik Aurasız Migren, Baş Ağrısı, Profilaktik Tedavi

Presentation ID/Sunum No= 399

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Erken Doğan Bebeklerde Kök Hücre ve Rejeneratif Tıbbın Önemi

Elif Güler Kazancı[1], Senem Alkan Özdemir[2], Dilek Orbatu[3], Ahu Pakdemirli[4]

[1] Pediatrik Hematolog, Doçent Doktor, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Pediatrik Hematoloji Kliniği, Bursa

[2]Neonatolog, Doçent Doktor, Sağlık Bilimleri Üniversitesi İzmir Dr. Behçet Uz Çocuk Hastalıkları ve Cerrahisi Hastanesi, Neonatoloji Kliniği, İzmir

[3] Pediatrist, Uzman Tabip, Sağlık Bilimleri Üniversitesi İzmir Dr. Behçet Uz Çocuk Hastalıkları ve Cerrahisi Hastanesi Başhekim Yardımcısı, İzmir

[4] Fizyolog, Doçent Doktor, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Tıp Fakültesi Fizyoloji Bilim Dalı, Ankara

Özet

Dünya genelinde her yıl yaklaşık üç milyon bebek yenidoğan döneminde (yaşamın ilk 28 günü içinde) ölmekte ve 2.6 milyon bebek de ölü doğmaktadır. Yenidoğan ölümlerinin çoğu düşük-orta gelir düzeyli ülkelerde gerçekleşmektedir. Yenidoğan ölümlerinin %80'den fazlasından üç neden sorumludur: Prematürite komplikasyonları, doğumla ilgili yenidoğan ölümleri (doğum asfiksisi dahil) ve yenidoğan enfeksiyonları. Prematürite komplikasyonları beş yaş altı ölümlerde ikinci en sık nedendir. Son yıllarda neonatoloji alanındaki gelişmelerle beraber daha küçük bebeklerin yaşaması mümkün hale gelmiş, ancak bu durum beraberinde prematüriteye bağlı komplikasyonların artmasına yol açmıştır. Özellikle immatüriteye bağlı olarak gelişen akciğer ve kranial sorunlar preterm mortalite ve morbiditesini önemli ölçüde etkilemektedir. Rejeneratif tıp; yeni gelişmekte olan bir alan olup, hasarlı doku ve organların

yenilenmesinde büyük umutların oluşmasını sağlayan ve bu özelliği nedeniyle son yıllarda aşırı preterm bebeklerdeki komplikasyonlar ve onların yönetimiyle ilgilenen bir disiplindir. Son 10-15 yılda kök hücre tedavisi ile ilgili önemli deneysel çalışmalar yapılmış olup, bu çalışmaların önemli bir kısmı en ciddi mortalite ve morbidite kaynağı olan akciğer ve beyin hasarını azaltmaya yönelik olmuştur. Bu nedenle, bu yazıda prematüre bebeklerin özellikle akciğer ve kranial sorunlarındaki hücre-bazlı tedaviler ile bu tedavilerin kullanımı sonrası neonatolojideki rejeneratif tıbbın kullanımının incelenmesi amaçlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kök hücre, prematürite, yeni doğan

The Importance of Stem Cells and Regenerative Medicine in Premature Babies

Abstract

Worldwide, approximately 3 million babies die in the neonatal period (within the first 28 days of life) and 2.6 million babies are stillborn each year. Most neonatal deaths occur in low-middle-income countries. Three reasons are responsible for more than 80% of neonatal deaths: Prematurity complications, birth-related neonatal deaths (including birth asphyxia) and neonatal infections. Prematurity complications are the second most common cause of death under 5 years of age. In recent years, with the developments in the field of neonatology, it has become possible for younger babies to live, but this situation has led to an increase in complications due to prematurity. Lung and cranial problems, especially due to immaturity, significantly affect preterm mortality and morbidity. Regenerative medicine; It is a newly developing field that provides great hopes for the regeneration of damaged tissues and organs, and because of this feature, it is a discipline that deals with complications in extremely preterm babies and the management of these problems in recent years. In the last 10- 15 years, important experimental studies on stem cell therapy have been carried out, and most of these studies have been aimed at reducing lung and brain damage, which is the most serious source of mortality and morbidity.

Therefore, in this article, it is aimed to examine the use of cell-based therapies in premature babies, especially in lung and cranial problems, and the use of regenerative medicine in neonatology after the use of these therapies.

Keywords: Stem cell, prematurity, newborn

Presentation ID/Sunum No= 160

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Erken Dönemde Sigara Bırakma ile İlişkili Faktörlerin İncelenmesi

Dr. İlim Irmak[1]
[1]*Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Ana Bilim Dalı*
**Corresponding author: İlim Irmak*

Özet

Sigara pek çok hastalığa sebep olan ve dünyada ölüme en çok yol açan önemli bir halk sağlığı sorunudur. Sigara bırakmada etkili faktörleri belirlemek etkin tedavi için önemlidir. Çalışmamız sigara bırakma tedavisi alanlarda erken dönemde sigara bırakılması ile ilişkili faktörleri incelemeyi amaçlamıştır. Çalışma Ağustos 2018-Aralık 2019 tarihleri merkezimiz sigara bırakma polikliniğinde takip edilmiş 130 erişkin hastadan oluşmaktadır. Bireylerin demografik özellikleri, komorbidite, Fagerström nikotin bağımlılık düzeyleri, sigarasız süreçteki beslenme alışkanlıkları kaydedilerek toplanan veriler tedavinin bir ay içerisinde sigarayı bırakanlar ve bırakmayanlar arasında karşılaştırıldı. Toplamda 130 hastanın 48'i kadın (%36.9), yaş ortalaması 41.9±12.6 idi. Hastaların 82'si (%63.1) erken sigarayı bırakanlardı. Alkol tüketim öyküsü olanlar, tedavi sürecinde sigara yerine sıvı gıda tüketimi tercih edenler sigarayı erken bırakan grupta anlamlı oranda fazla idi (p=0.007 ve p=0.048). Alkol öyküsü olanlar, sigara bırakma sürecinde sıvı gıda tüketenlerin daha erken sigarayı bıraktıkları saptandı.

Anahtar Kelimeler: Sigara Bırakma, Diyet, Gıda

Presentation ID/Sunum No= 262

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Erzurum Mareşal Çakmak Devlet Hastanesi'ne Başvuran 20 Yaş ve Altı Askerlerde Hepatit B Seroprevalansı

Dr. Ferhan Kerget[1]
[1]S.B.Ü Erzurum Bölge Eğitim Araştırma Hastanesi
**Corresponding author: Ferhan Kerget*

Özet

Amaç: Dünyada ve ülkemizde yaygın olarak gözlenen hepatit B infeksiyonuna karşı aktif immunizasyona yönelik aşı çalışmaları 1998 yılında ülkemizde rutin aşı programına alınmıştır. Bu çalışmada enfeksiyon hastalıkları ve göğüs hastalıkları polikliniğine portör muayenesi için başvuran 20 yaş ve altı askerlerde hepatit B seroprevalansını saptamak amaçlandı. Materyal ve Metot: Enfeksiyon hastalıkları ve göğüs hastalıkları polikliniğine 1-30 Eylül 2018 tarihleri arasında portör muayenesi için başvuran 20 yaş ve altı 100 askerin HBsAg, HBsAb test sonuçları ve demografik verileri retrospektif olarak incelendi. Hepatit B serolojik belirleyicileri HBsAg ve HBsAb Enzyme-Linked Immunosorbent Assay (ELISA) yöntemiyle test edildi. Bulgular: Çalışmaya alınan 100 askerde HBs Ag pozitifliği %4, anti-HBs pozitifliği %76, seronegatiflik %20 olarak saptandı. Askerlerin Hepatit B aşılanma durumları bilinmemekteydi. Sonuç: Bu çalışma Sağlık Bakanlığının çocukluk çağı rutin aşılama programına başladığı yıl olan 1998 ve sonrasında doğan askerler üzerinde yapılmış olup HBs Ag pozitifliği %4, anti-HBs pozitifliği %76 olarak tespit edildi. Ülkemizde Kızılay kan donörlerinde yapılan çalışmalar neticesinde 1985-1998 yıllarında HBsAg pozitifliği % 5.1, 2000-2005 yıllarında % 2,97, 2008-2012 yıllarında % 0.85 olarak tespit edilmiştir.

Rutin hepatit B aşısı ile azalan HBsAg pozitifliği rutin hepatit b aşısı konusunda halkın bilinçlendirilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Epidemiyoloji, Hepatit B Enfeksiyonu, Korunma

Hepatitis B Seroprevalence Among Soldiers Aged 20 Years Or Younger Presenting to Erzurum Mareşal Çakmak State Hospital

Abstract

Objective: Vaccination initiatives for active immunization against hepatitis B infection, which is common in Turkey and worldwide, were included in the routine immunization program in Turkey in 1998. In this study, we aimed to determine the seroprevalence of hepatitis B among soldiers aged 20 years and younger who presented to an infectious diseases and pulmonary diseases outpatient clinic for health examination. Materials and Methods: The demographic data and HBsAg and HBsAb test results of 100 soldiers aged ≤20 years who presented to the infectious diseases and pulmonary diseases outpatient clinic between the 1st and 30th of September, 2018 were retrospectively analyzed. Hepatitis B serological markers HBsAg and HBsAb were assessed using the enzyme-linked immunosorbent assay (ELISA) method. Results: HBsAg positivity was detected in 4% and anti-HBs positivity in 76% of the soldiers, while 20% were seronegative. The soldiers' hepatitis B vaccination status was unknown. Conclusion: This study was conducted among soldiers born in and after 1998, the year in which the Turkish Ministry of Health initiated routine childhood hepatitis B vaccination. Four percent of the study group tested positive for HBsAg and 76% were positive for anti-HBs antibody. Previous studies conducted in Turkey with Red Crescent blood donors revealed HBsAg positivity in 5.1% in the years 1985-1998, 2.97% in 2000-2005, and 0.85% in 2008-2012. Reduced HBsAg positivity with routine hepatitis B immunization demonstrates the need to raise public awareness regarding routine hepatitis B vaccination.

Keywords: Epidemiology, Hepatitis B İnfection, Prevention

Presentation ID/Sunum No= 59

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gebe Hastada H1n1'e Bağlı Akut Respiratuar Distres Sendromunun Yönetiminde Oksijen Rezerv İndeksi ve Akciğer Ultrasonu

Assoc. Prof. Dr. Bengü Gülhan Aydın[1], Assoc. Prof. Dr. Özcan Pişkin[1], Dr. Zeynep Koç[1], Prof.Dr. Hilal Ayoğlu[1]
[1]*Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi*
**Corresponding Author: Bengü Gülhan Aydın*

Özet

Gebelik sırasında annede oluşan fizyolojik ve immünolojik değişiklikler annenin enfeksiyonlara karşı savunma yeteneğini zayıflatır. Gebelikte influenza enfeksiyonu hem fetüsü etkilemektedir. H1N1 influenza enfeksiyonunda olguların %60-80'inde akut respiratuar distress sendromu (ARDS) gelişebilmektedir.ARDS tedavisinde akciğer koruyucu mekanik ventilasyon stratejileri uygulanmaktadır. Oksijen rezerv indeks monitörizasyonu ve akciğer (AC) ultrasonografisi (USG) mekanik ventilasyon yönetimlerinde giderek artan sıklıkta rol almaktadır. Oksijen reserv indeksi ve akciğer ultrasonun H1N1'e bağlı ARDS gelişen gebede akciğer koruyucu ventilasyon stratejisi yönetiminde yönlendirici olarak kullanımının sunulması amaçlanmıştır.32 yaşında, gestasyonel yaş: 22 hafta+ 2 gün olan gebe hasta dış merkeze son 3 gündür artan öksürük, halsizlik, bulantı, yüksek ateş şikayetleriyle başvurmuş. PCR testi sonucu İnfluenza tip A ve B pozitif gelmesi üzerine oseltamivir ve ampisilin sulbaktam tedavisi başlanmış. Takibinde genel durumunun bozulması kan gazında solunumsal asidoz gelişmesi üzerine entübe edilmiş. Kan gazında PaO2/FiO2 91.2 olması üzerine hasta ARDS olarak kabul edildi.Takipleri süresince FiO2 %80-100 ile SaO2 %83-94 arasında

seyretti. SpO2, ORI ve kan gazı takiplerine göre hastaya uygulanan PEEP kademeli olarak artırıldı (max: 12cmH2O).Yoğun bakıma yatışı süresince 4 gün boyunca ORI:0'dı ve PaO2/FiO2 oranları: 55.7-112.14 arasında seyretti. 5.günde ORI 0.54,0.47, 0.38 olması üzerine, eş zamanlı alınan kan gazlarında sırasıyla PaO2 170,162 ve 139 mmHg olduğu görüldü. FiO2 0.7'den 0.5'e PEEP: 10'dan 8'e düşürüldü. Hastanın devam eden takibinde ve anlık desaturasyon durumlarında günlük aralıklı akciğer ultrasonu yapıldı. Bu süre zarfında pnömotoraksa, plevral effüzyona rastlanmadı. Akciğer USG görüntüsünde homojen dağılımı olmayan B çizgileri mevcuttu. Hastanın FiO2 değerleri ORI ve kan gazı PaO2 değerlerine göre ayarlandı. FiO2 ve PEEP destekleri kademeli olarak azaltıldı. Hasta yatışının 11.günü ekstübe, 15.gününde ise şifa ile taburcu edildi. Gebelikte akciğer USG'sinin, X-ray ışınlarından kaçınılarak solunum sistemi hastalıklarının tanı ve takibinde güvenli olduğu, ARDS gibi tedavide yüksek PEEP ve FiO2 ihtiyacı olan durumlarda olası hiperoksiyi erken farketmede oxygen rezerv indeksinin yararlı olacağını düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Oksijen Rezerv İndeksi, Akciğer Ultrasonu, gebelik,influenza, Akut Respiratuar Distres Sendromu

The Oxygen Reserve Index and Lung Ultrasonography in Management of H1n1-Related Acute Respıratory Distress Syndrome in a Pregnant Patıent

Abstract

The physiological and immunological changes that take place in the mother during pregnancy weaken the defense of the mother against infections. Influenza infection in pregnancy affects both the fetus and the mother .In H1N1 influenza infection, acute respiratory distress syndrome (ARDS) may develop in 60-80% of cases. In treatment of ARDS, lung-protective mechanical ventilation strategies are practiced. Oxygen reserve index monitoring and lung ultrasonography (USG) are playing an increasingly prevalent role during mechanical ventilation. It was aimed to present the usage of the oxygen reserve index and lung ultrasonography as a guide in lung-protective ventilation strategy management in a pregnant woman who developed ARDS in relation

to H1N1.The pregnant patient at the age of 32 whose gestational age was 22 weeks + 2 days visited an external center with complaints of increasing coughing, weakness, nausea and high temperature in the last 3 days.As a result of influenza type A and B turning out positive as a result of the PCR test, oseltamivir and ampicillin sulbactam treatment was started.. She was intubated as a result of deterioration of her general status in her follow up and development of respiratory acidosis in her blood gasses.Since PaO2 / FiO2 was 91.2 in blood gas, the patient was accepted as ARDS.During the patient's monitoring, FiO2 was in the range of 80-100%, and SaO2 was in the range of 83-94%. Based on the SpO2, ORI and blood gas follow ups, the PEEP applied to the patient was gradually increased (max: 12 cmH2O), while the tidal volume was adjusted as 6 ml/kg. For 4 days during hospitalization at the intensive care unit, ORI was 0, and the PaO2/FiO2 ratios were in the range of 55.7-112.14. On the 5th day, upon observing that ORI was 0.54, 0.47, 0.38, in simultaneously taken blood gasses, PaO2 was found to be respectively 170.162 and 139 mmHg. FiO2 was reduced from 0.7 to 0.5, and PEEP was reduced from 10 to 8. . Lung USG in pregnancy is safe in the diagnosis and follow up of respiratory system diseases by avoiding x-rays, and the oxygen reserve index is useful in noticing possible hyperoxia early in cases like ARDS where high PEEP and FiO2 are needed during the treatment

Keywords: Oxygen Reserve İndex, Lung Ultrasound, Pregnancy, Influenza, Acute Respiratory Distress Syndrome

Presentation ID/Sunum No= 82

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gebelik ve Laktasyon Döneminde Migren Tanılı Hastalarda Gon Blokajı Etkinliği

Exp. Dr. Meltem Karacan Gölen[1]
[1]*Konya Numune Hastanesi*

Özet

Greater sinir blokajı(GON) medikal tedaviye dirençli başağrısı olgularında son dönemlerde yaygın olarak kullanılan bir yöntemdir. Gebelik ve laktasyon döneminde medikal tedavi yöntemleri yan etkileri nedeniyle etkin kullanılamamaktır.Çalışmamız da gebelik ve laktasyon döneminde migren ağrılarına yönelik GON blokajının etkinliğini değerlendirdik. Gereç ve Yöntem : Gebelik ve laktasyon döneminde migren ağrılarına yönelik GON blokajı uygulanan hastalarının verileri toplandı. Migren tanısı olan, medikal profilaksi kullanmayan,analjezik kullanımı kısıtlı olan, sık ağrı atakları olan hastalar çalışmaya dahil edildi. GON blokajı ilk 1. ayda 10 günde 1 kez olmak üzere 3 kez, 2. Ve 3. aylarda ayda 1 kez olarak toplam 5 seans uygulandı. İstatistiksel olarak üç aylık takip döneminde hastalarda baş ağrısı atak sıklığı, analjezik kullanım ihtiyacı, VAS (Vizüel Analog Skala) ve MİDAS skorlarında belirgin iyileşme değerleri kaydedildi.TARTIŞMA :Gebelik ve laktasyon döneminde terotejenite nedeniyle medikal tedaviden kaçınılmaktadır.Yapılan çalışmalarda gebelerde lidokain, bupivakain, prilokain gibi lokal anestezikler kullanılmıştır. Bunlardan lidokain ve prilokainin gebelik kateorisi B, bupivakainin ise C dir.Biz hastalarımızda prilokaini serum fizyolojikle seyrelterek uyguladık. Prilokain anne sütüne çok düşük oranda geçer. Uyguladığımız doz oldukça düşük miktarda olup bu miktarın bebek üzerinde bir risk oluşturması beklenmemektedir. Bizim olgularımızda da uygulama sonrası 3 ay süreli analjezik

ihtiyacının azaldığı, yaşam kalitesinin arttığı gözlenmiştir. SONUÇ:Periferik sinir blokajının başağrısında etkinliği farklı çalışmalarda gözlenmiştir.. Sonuç olarak gebelik dönemi ve laktasyon döneminde medikal tedavi seçenekleri kısıtlı olan olgularda periferik sinir blokajı tercih edilebilir, bir tedavi yöntemi olarak görünmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gebelik ve Emzirme Dönemi Başağrısı, Migren, Büyük Oksipital Sinir Bloğu

GON Blockage Effectiveness in Patients with Migraine Diagnosis During Pregnancy and Lactation

Abstract

Aim:Greater nerve blockage (GON) is a method that has recently been widely used in patients with headache resistant to medical treatment. During pregnancy and lactation, medical treatment methods cannot be used effectively due to side effects. In our study, we evaluated the effectiveness of GON blockage for migraine pain during pregnancy and lactation. Materials and Methods The data of patients who underwent GON blockade for migraine pain during pregnancy and lactation were collected. Patients with a diagnosis of migraine, not using medical prophylaxis, limited use of analgesics, and frequent pain attacks were included in the study. GON blockade was applied 3 times in 10 days in the first month, 3 times a month in the 2nd and 3rd months, a total of 5 times. Statistical Analysis: Statistically, during the three-month follow-up period, significant improvement values were recorded in patients headache attack frequency, the need for analgesic use, VAS (Visual Analogue Scale) and MIDAS scores. Discussion: Medical treatment is avoided due to terotegenicity during pregnancy and lactation. Local anesthetics such as lidocaine, bupivacaine and prilocaine were used in the studies conducted. The pregnancy cathegory of lidocaine and prilocaine is B, and bupivacaine is C. We applied prilocaine diluted with physiological saline in our patients Very low rate of prilocaine passes into breast milk. The dose we apply is very low and this amount is not expected to pose a risk to the baby. In our cases, it was observed that the need for analgesic for 3 months after the application decreased and the quality of life increased. The effectiveness of peripheral nerve blockade in headache has been observed in different studies. Results:In conclusion,

peripheral nerve blockage may be preferred in cases with limited medical treatment options during pregnancy and lactation, and appears to be a treatment method.

Keywords: migraine, headache in pregnancy and lactation period, greater occipital nerve blockage

Presentation ID/Sunum No= 107

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gebelikte Toxoplasma Antikor Seroprevalansı

Dr. Aylin Sağlam[1]
[1]*Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Aylin sağlam*

Özet

Bu çalışmada Aksaray ilindeki gebeliklerde toksoplasma gondii enfeksiyonu seroprevalansı ve maternal yaş ile toksoplasma gondii enfeksiyonu arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanılmıştır. Toksoplasma gondii enfeksiyonunu ilk trimesterde geçiren gebelerde %10-25 oranında konjenital enfeksiyon riski varken, ikinci ve üçüncü trimester için fetal enfeksiyon oranları sırasıyla %30-54 ve %60-65 arasındadır. Fetusta ciddi sekel riski ilk trimesterda %75, son trimesterda ise % 0'dır. Toksoplasma gondii enfeksiyonu seroprevalansı bölgelere göre değişkenlik gösterir.Türkiye'de seroprevalans %30.1 ile %60.4 arasındadır. Bu retrospektif çalışma Ekim 2018-Ekim 2020 tarihleri arasında normal gebelik takibi amacıyla Aksaray Eğitim ve Araştırma Hastanesi kadın hastalıkları ve doğum polikliniklerine başvuran 18-45 yaş arasındaki 456 gebenin anti-toksoplasma gondii IgG ve IgM antikor değerlerinin hastane kayıtları taranarak elde edilmesiyle yapılmıştır. Hastalar 18-25, 26-35 ve >35 yaş olmak üzere 3 gruba ayrıldı. Verilerin analizinde Mann Whitney U testi, Student's t, Pearson'x2 ve Fisher'in kesin sonuçlu olasılık testi kullanıldı.P< 0.05 için sonuçlar istatitiksel olarak anlamlı kabul edildi. Gebelerin yaş ortalaması 27.34±6.384 yıl idi.Yaş gruplarına göre dağılıma bakıldığında, 18-25 yaş grubunda 201 gebe (%46,05), 26-35 yaş grubunda 191 gebe (%41.89) ve >35yaş grupta ise 55 gebe (%12.06) mevcut idi. Bu çalışmada anti-toksoplasma

gondii IgM seropozitifliği %0.7 iken anti-toksoplasma gondii IgG seropozitifliği %17.1 idi. Olgular yaşları yönünden 18-25, 26-35 ve >35 şeklinde 3 gruba ayrılarak değerlendirildiğinde yaş gruplarına göre IgM ve IgG pozitifliğinde istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu (p>0.999). Bu çalışmaya alınan gebelerin %17.1'inde anti-toxoplasma gondii IgG pozitif bulundu ve bu oran Güneydoğu Anadolu (%69.6) ve Akdeniz Bölgesindeki (%52.1) olgulara göre anlamlı derecede düşük bulunmuş olup bu yöredeki gebelerin toksoplazmozise daha az duyarlı bir popülasyon olduğunu göstermektedir. Bu çalışmada yaş ile seroprevalans oranında istatiksel bir artış izlenmedi. Gebelerde toksoplasmosis tanısı için yapılacak serolojik testler gelişebilecek konjenital enfeksiyonların önlenmesi bakımından önemlidir ve serolojik testler ile rutin tarama yapılması seropozitifliğin yüksek olduğu popülasyonlarda çok daha fazla önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Toxoplasma Gondii, Gebelik, Maternal Yaş

Presentation ID/Sunum No= 288

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gene Therapy Studies in Inherited Retinal Diseases

Asst. Prof. Dr. Yunus Arıkan[1]
[1]Yozgat Bozok University, Faculty of Medicine, Internal Medicine Science, Department of Medical Genetics, Yozgat, TURKEY
**Corresponding author: Yunus ARIKAN*

Abstract

Among inherited retinal diseases (IRD), Retinis Pigmentosa (RP) is a complex and heterogeneous disease in which genes on autosomal chromosomes, X chromosome, and mitochondrial chromosome are involved and often caused by dysfunction of these genes. In the first stage, the genetic diagnosis of complex RP should be revealed and the affected genes should be known. For these reasons, targeted new generation sequencing technologies (NGS) rush to the aid of genetic diagnosis centers. For genetic counseling, the genetic change underlying the disease should be defined and the inheritance pattern of the disease should be determined. CRB1 (Crumbs Cell Polarity Complex Component, OMIM 604210) gene mutations in IRD; it manifests itself with LCA9 (Leber's Congenital Amourosis 9), RP12 (Retinitis Pigmentosa 12) and PPRCA (Pigmented paravenous retinochoroidal atrophy) phenotypes. A total of 271 mutations have been reported on the CRB1 gene, approximately 75% of which are missense mutations (Date of Access: 07.12.2020). Also held in Turkey 14th Congress of Medical Genetics with International Participation (20-November 2020) four CRB1 gene mutation have been reported in the diagnosis of specific types of IRDs. One of the two studies, it is stated that one of them (p.Cys922Arg) is a new mutation and would be placed to the literature. It will be seen that the frequency of CRB1

gene mutation is 25% in the NGS-IRD panel, where 10 genes including CRB1 were investigated in other study. Studies in abroad have also reported that the frequency of CRB1 gene mutation varies between 2.7% and 74.1%, depending on the size of the cohort and the patient profile. Recently, many studies on the gene therapy of RP have been conducted at both cellular and individual levels. In this presentation, examples from high-impact studies employed in abroad on gene and cellular therapy strategies in CRB1 associated-IRDs will be evaluated.

Keywords: CRB1, Gene Therapy, İnherited Retinal Disease

Presentation ID/Sunum No= 396

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Geriatrik Hasta Popülasyonunda Normal Bazal Ganglion ve Talamusun Bilgisayarlı Tomografi Hounsfield Unit Değerleri

Exp. Dr. Enes Gürün[1]
[1]İskilip Atıf Hoca Devlet Hastanesi

Özet

Amaç: Bazal gangliyon ve talamus anatomik olarak ayrılmış derin gri madde yapılarıdır. Hem bazal gangliyon hem de talamus, sistemik, metabolik, dejeneratif hastalıklardan ve vasküler hastalık durumlarından etkilenebilir. Bizim bu çalışmadaki amacımız özellikle geriatrik hasta popülasyonunda yukarıda bahsi geçen hastalık süreçlerine bağlı gelişebilecek durumları normal değişikliklerden ayırt edebilmek için talamus, caudat nükleus (CN) ve lentiform nükleusun (LN) Bilgisayarlı tomografi (BT)'deki normal referans dansite değerler aralıklarını ortaya koymaktır. Materiyal ve metod: Çalışmada Mart-Kasım 2020 tarihleri arasında bölümümüzde yapılan Beyin BT'ler retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Dahil etme kriterimiz 65 yaş üstü bilinen kronik hastalığı olmayan, baş ağrısı, baş dönmesi ya da travma gibi sebeplerle çekilen hastalardı. Her iki CN, LN ve talamus Hounsfield units (HU) değerleri aynı anda aynı yöntemle 10-20 mm'lik region of interest (ROI) 'ler kullanılarak 3 defa ölçülmüş ve her bir alanın median değeri kaydedilmiştir. Tanımlayıcı istatistikler ortalama, ± standart sapma (SD) olarak ifade edildi.P <0.05 istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Bulgular: Kırk adet kraniyal BT taraması retrospektif olarak değerlendirildi. Bunların 21'i erkek, kalanı kadındı. Hastaların yaş ortalaması 73,90 ± 6,68 (65-94) idi. Yaş ile her iki taraf CN, LN ve talamus HU değerleri arasında anlamlı korelasyon izlenmedi(p>0.05). Ayrıca cinsiyet ve her iki taraf

ölçümleri ile HU değerleri arasında istatistiksel anlamlı ilişki saptanmadı(p>0.05). Sonuç: Bazal gangliyon ve talamus özellikle geriatrik hasta grubunda iskemi, hipoksi ve hipoglisemi gibi çeşitli patolojik durumlardan etkilenebilir. BT'de CN,LN ve talamusun normal referans HU değerlerinin bilinmesi fizyolojik durumları patolojik süreçten ayırt etmek için kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Bazal Ganglionlar, Talamus, Region of İnterest, Hounsfield Units.

Computed Tomography Hounsfield Unit Values of Normal Basal Ganglia and Thalamus in Geriatric Patient Population

Abstract

Purpose: The basal ganglia and thalamus are anatomically paired deep gray matter structures. Both the basal ganglia and the thalamus can be affected by systemic, metabolic, degenerative diseases, and vascular disease states. Our aim in this study is to reveal the normal reference density values ranges in computed tomography (CT) of the thalamus, caudate nucleus(CN), and lentiform nucleus(LN) in order to distinguish the conditions that may develop due to the above-mentioned disease processes, especially in the geriatric patient population. Material and methods: In this study, brain CTs performed in our department between March-November 2020 were evaluated retrospectively. Our inclusion criteria were patients over the age of 65 who did not have a chronic disease, who presented to the emergency department due to headache, dizziness, or trauma. Both sides of the CN, LN, and thalamus Hounsfield units (HU) values were simultaneously measured with the same method using 10-20 mm region of interest (ROI) 3 times and the median value of each area was recorded. Descriptive statistics were expressed as mean, ± standard deviation (SD). P <0.05 was considered statistically significant. Results: Forty cranial CT scans were evaluated retrospectively. 21 of them were men and the remainder were women. There was no significant correlation between age and both sides of the CN, LN, and thalamus HU values (p> 0.05). Gender and each side measurements had no significant correlation with HU(p> 0.05). Conclusion: Especially in the geriatric patient group, basal ganglia and thalamus may be affected by various pathological conditions such as ischemia,

hypoxia, and hypoglycemia. Knowing the reference HU values ranges of CN, LN, and thalamus can be used to distinguish physiological conditions from pathological processes.

Keywords: Basal Ganglia, Thalamus, Region of İnterest, Hounsfield Units.

Presentation ID/Sunum No= 276

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ginkgo Biloba Ekstresi'nin (EGB-761) İzole İnsan Umbilikal Arteri Kasılma Cevapları Üzerine Vasküler Etkileri

Researcher Çiğdem Gökbaş[1], Asst. Prof. Dr. İpek Duman[2]
[1]Necmettin ERBAKAN University Institute of Health Sciences
[2]Necmettin ERBAKAN University Meram Faculty of Medicine, Department of Medical Pharmacology
**Corresponding author: Çiğdem Gökbaş*

Özet

Amaç: Bu in vitro çalışma, Standardize Ginkgo biloba ekstresi EGb-761'in izole insan umbilikal arter üzerindeki vasküler etkilerini ve bu etkilerde nitrik oksit (NO) ve prostaglandinlerin rolünü değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Gereçler ve Yöntem: İzole edilmiş insan umbilikal arter şeritleri, organ banyolarında asılarak uygulanan ajanların oluşturduğu izometrik vazoaktif değişiklikler kaydedildi. Farklı gruplarda (n=9) şu deneysel prosedürler yapıldı; 1) Kümülatif EGb-761'in (50-500µg/ml) umbilikal arter şeritlerinin bazal tonusu üzerindeki etkisi. 2) Kümülatif EGb-761'in 10-6 M 5-HT ile arter şeritlerinde oluşturulan kasılma yanıtı üzerindeki gevşetici etkisi. 3) Kümülatif EGb-761'in 10-4 M L-NAME ile inkübasyon sonrası 5-HT ile arter şeritlerinde oluşturulan kasılma yanıtı üzerindeki gevşetici etkisi 4) Kümülatif EGb-761'in 10-5 M indometazin ile inkübasyon sonrası 5-HT ile arter şeritlerinde oluşturulan kasılma yanıtı üzerindeki gevşetici etkisi 5) Kümülatif EGb-761'in L-NAME ve indometazin ile inkübasyonu sonrası 5-HT ile arter şeritlerinde oluşturulan kasılma yanıtı üzerindeki gevşetici etkisi. İstatistiksel analizde karma etki modelleri kullanıldı. ($p<0.05$ = anlamlı). Bulgular: Kümülatif EGb-761 uygulaması (50-500µg/ml) arter şeritlerinin bazal tonunu değiştirmedi ($p>0.05$). Kümülatif EGb-761 (50-500µg/ml), 5-

HT kaynaklı kasılma cevaplarında konsantrasyona bağlı gevşeme oluşturdu ($p<0.05$). L-NAME, EGb-761'in (50-500 µg/ml) tüm konsantrasyonlarında 5-HT kasılmaları üzerinde oluşturduğu gevşeme yanıtlarını önemli ölçüde azalttı ($p<0.05$). L-NAME, EGb-761'in düşük konsantrasyonlarında (50-100µg/ml) oluşturduğu gevşeme yanıtlarını ise tamamen inhibe etti. İndometazin ise bu yanıtları daha yüksek EGb-761 konsantrasyonlarında (200-500µg/ml) anlamlı şekilde inhibe etti ($p<0.05$). L-NAME + indometazin, tüm EGb-761 konsantrasyonlarının (50-500µg/ml) oluşturduğu yanıtlarda anlamlı şekilde inhibisyona neden oldu ($p<0.05$). Dahası, L-NAME ve indometazinin birlikte uygulanması, bu gevşeme yanıtlarında belirli EGb-761 konsantrasyonlarında tek başına L-NAME ve indometazinden daha güçlü bir inhibisyon ile sonuçlandı. Sonuç: EGb-761, insan umbilikal arterinin bazal tonusunu etkilememektedir. EGb-761'in 5-HT ile önceden kasılma oluşturulan insan umbilikal arter şeritlerine kümülatif olarak uygulanması anlamlı şekilde konsantrasyona bağlı gevşeme yanıtı oluşturmaktadır. NO ve prostaglandinler, bu vazodilatasyon mekanizmasında EGb-761 konsantrasyonuna bağlı olarak değişen potansiyelde katkıda bulunmaktadır. Ayrıca prostaglandinler bu yanıtlarda NO ile sinerjik etki yaratmaktadır.

Anahtar Kelimeler: EGB-761, Ginkgo Biloba, Nitrik Oksit, Prostaglandin, Umbilikal Arter, Vasküler Etki

Vascular Effects of Ginkgo Biloba Extract (EGB-761) on Contractile Responses of Isolated Human Umbilical Artery

Abstract

Aim: This in vitro study assesses the vascular effects of Ginkgo biloba extract EGb-761 on the isolated human umbilical artery and the role of nitric oxide (NO) and prostaglandins in these effects. Materials and methods: Isolated human umbilical artery strips were suspended in organ baths. The isometric vasoactive effects of applied agents were recorded. Experimental procedures of groups (n=9): 1) Effect of cumulative EGb-761 (50-500µg/ml) on the basal tonus of the artery strips. 2) The relaxant effect of cumulative EGb-761 on contraction elicited by 10-6 M 5-HT, 3) Effect of 10-4 L-NAME incubation, 4) Effect of 10-5 M indomethacin incubation, 5) Combined effect of L-

NAME and indomethacin incubation on the relaxant effect of cumulative EGb-761 on contraction elicited by 5-HT. Mixed effect models were used for Statistical analysis. $p<0.05$ was considered significant. Results: Cumulative EGb-761 (50-500µg/ml) did not alter the basal tone of the artery strips ($p>0.05$). Cumulative EGb-761 (50-500µg/ml) generated concentration-dependent relaxation in 5-HT induced contraction ($p<0.05$). L-NAME significantly reduced the relaxation responses at all concentrations of EGb-761 (50-500µg/ml) on 5-HT induced contractions ($p<0.05$). L-NAME completely inhibited relaxation responses of low concentrations (50-100µg/ml) of EGb-761. Indomethacin significantly inhibited these responses at higher concentrations of EGb-761 (200-500µg/ml) ($p<0.05$). L-NAME + indomethacin resulted in significant inhibition of relaxation responses with all concentrations of EGb-761 (50-500µg/ml) ($p<0.05$). In addition, the co-administration of L-NAME and indomethacin resulted in a stronger inhibition in these relaxation responses at certain concentrations of EGb-761 than L-NAME and indomethacin alone. Conclusions: EGb-761 does not affect the basal tone of the human umbilical artery. Cumulative EGb-761 generates significant concentration-dependent relaxation in umbilical artery strips precontracted with 5-HT. NO and prostaglandins are involved in the mechanism of vasodilatation with varying potentials depending on the EGb-761 concentration. Prostaglandins also create synergy with NO in these responses.

Keywords: EGB-761, Ginkgo Biloba, Nitric Oxide, Prostaglandin, Umbilical Artery, Vascular Effect

Presentation ID/Sunum No= 9

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hacettepe Üniversitesi Erişkin Hastanesinde 2004-2012 Yılları Arasında Kan Kültürlerinde Üreyen Enterobacteriaceae Üyelerinin Genişletilmiş Spektrumlu Betalaktamaz ve Karbapenemaz Pozitifliklerinin Değerlendirilmesi

Dr. Özant Helvacı[1], Prof.Dr. Işkın Pınar Zarakolu Köşker[2], Prof.Dr. Murat Akova[2]

[1]*Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
[2]*Hacettepe Üniversitesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmada, 2004-2012 yılları arasında kan kültürlerinde üremiş Enterobacteriaceae üyelerinin genişletilmiş spektrumlu betalaktamaz ve karbapenemaz pozitifliklerinin saptanması ve karbapenemaz pozitif üreme saptanan hastaların klinik özelliklerinin saptanması planlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Hacettepe Üniversitesi Erişkin Hastanesinde 2004-2012 yılları arasında kan kültürlerinde üreyen E.coli, K. pneumoniae, Enterobacter spp. ve diğer Enterobacteriaceae üyelerinde GSBL pozitifliği oranları incelendi. Bir hastanın aynı infeksiyon epizodundan alınan çok sayıdaki kan kültürleri bir üreme olarak sayılarak "düzeltilmiş üreme sayısı" hesaplandı. CLSI 2010 kılavuzuna göre karbapenemaz pozitifliği için belirgin risk taşıyan 50 hastanın suşları karbapenemaz için PCR yöntemi ile "VIM, IMP, KPC, NDM, OXA" karbapenemazları araştırıldı. Bulgular: 1138 E. coli üremesinin 382'isi (%31.8), 703 Klebsiella spp. üremesinin 175 (%24.8) ve 237 Enterobacter spp. üremesinin 46'sı (%24.8) GSBL pozitifti. PCR yapılan 11 E. coli suşundan 7'sinde (%63.6) ve 36 Klebsiella spp. Suşundan 28'inde (%77) karbapenemaz saptandı. Karbapenemaz alt tipleri

incelendiğinde Klebsiella spp.'lerin 22'sinde OXA, 3'ünde VIM, 2'sinde IMP ve bir suşta OXA ve VIM eş zamanlı pozitif olduğu saptandı. E.coli suşlarından ise 5'i OXA, 2'si ise OXA ve VIM eş zamanlı pozitifti. NDM ve KPC alt tipleri saptanmadı. Sonuç: Hastanemizdeki GSBL ve/veya karbapenemaz üreten Enterobacteriaceae sıklığı Türkiye ve Avrupa ile benzer değerlerdedir. Bazı yıllarda muhtemelen lokal veya ülke geneli salgınlara bağlı olarak bu değerlerde ani yükselişler olmaktadır. Artmış antibiyotik direnci tedaviyi zorlaştırmakta ve mortaliteyi arttırmaktadır. Bu bakteriler ile bulaşın engellenmesi için uluslarası infeksiyon kontrol merkezlerinin önerilerine uyulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Betalaktamaz, Gsbl, Karbapenemaz, Enterobacteriaceae, Hastane Kaynaklı İnfeksiyon

Presentation ID/Sunum No= 238

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hafif Egzersiz Sonrası Gelişen Rabdomiyoliz

Asst. Prof. Dr. Ümit Yalçın[1]
[1]*Medicana İnternational İstanbul Hastanesi*

Özet

OLGU SUNUMU: 34 yaşında erkek hasta, polikliniğe her iki bacakta işddetli ağrı ve yürümede güçlük şikayeti ile başvurdu.Öyküsünde ağrısının, 2 gün önce 30 dakika hafif düzeyde spinning egzersizi sonrası başladığı öğrenildi.İlk başladığında hafif düzeyde olduğu ancak dinlenmesine rağmen gittikçe artan ve yürüyemez duruma getiren bir ağrı olarak ifade etti.Hastanın özgeçmişini, devamlı kullandığı bir ilaç öyküsü, alkol-sigara, genetik bir hastalık öyküsü yoktu. Son 6 aydır hafif tempoda yürüyüş dışında herhangi bir egzersiz yapmadığını, bu süre içinde ilk kez spinning egzersizi yaptığını ancak hiç zorlamadığını ifade etti. Fizik muayenede desteksiz mobilizasyonu yoktu. Alt ekstremite proksimalinde palpasyonla ciddi hassasiyet ve spazm olduğu görüldü. Kas kuvveti muayenesinde bilateral quadriseps kas kuvvetinin 3/5 düzeyinde olduğu görüldü. Derin tendon refleksleri normal, duyu defisiti yoktu. Vizüel ağrı skoru (VAS) 8'di.Hastanın femur grafisi normaldi. Yapılan kan tetkiklerinde hemoglobin 13.3 gr/dl, hemotokrit %41, kan üre azotu (BUN) 36mg/dL, kreatinin 0.82 mg/dL, alanin aminotransferaz (ALT) 286U/L, aspartat transaminaz (AST) 765U/L, kreatin fosfokinaz (CPK) 35574 U/L, Laktat dehidrogenaz 1646 U/L idi. İdrar rengi sorulduğunda normal olduğunu belirtti. Batın ultrosonografide (USG) grade 1 hepatosteatoz dışında bir patoloji saptanmadı. Hastaya oral günde 3 litre sıvı tedavisi başlandı. Ayrıca kas ağrılarına yönelik deksketoprofen trometamol+tiyokolşikozid 25/4mg 2x1/gün başlandı. Hastaya ev istirahati verilerek ve egzersiz yapması yasaklanarak takip edildi.Takiplerde hastanın CPK, ALP,

ALT, AST düzeylerinde progresif bir düzelme saptandı BUN ve kreatinin düzeylerinde kötüleşme görülmedi. VAS skoru 3.haftanın sonunda 0'a indi.

Anahtar Kelimeler: Rabdomiyoliz, Kas Ağrısı, Egzersiz

Rhabdomyolysis Developed After Light Exertion: Case Reports

Abstract

A 34-year-old male patient presented to the outpatient clinic with severe pain in both legs and difficulty in walking. In the story, it was learned that the pain started 30 minutes after the slight spinning exercise 2 days ago. Initially expressed a mild level of pain, followed by a pain that increased gradually and made him unable to walk, despite resting. When the patient's résumé was questioned, there was no drug story, alcohol-cigarette, genetic disease story that he used all the time. He stated that he did not do any exercise except light tempo walking in the last 6 months, he did spinning exercise for the first time during this time, but never force effort capacity during exercise. Physical examination did not mobilize without support. It was seen that there was severe tenderness and spasm with palpation in proximal lower extremity. Muscle strength examination revealed that the bilateral quadriceps muscle strength was 3/5. Deep tendon reflexes were normal, there was no sense deficit. The visual pain score (VPS) was 8. The patient’s femur graphy was normal. According to blood test, Hemoglobin 13.3 g/dL, hematocrit 41%, blood urea nitrogen (BUN) 36 mg/dL, creatinine 0.82 mg/dL, alanine aminotransferase (ALT) 286 U/L, aspartate transaminase (AST) 765 U/L, creatinine phosphokinase (CPK) 35574 U/L, Lactate dehydrogenase 1646 U/L. When the urine color was asked, he said it was normal. Results of abdominal ultrasonography, revealed no pathology other than grade 1 hepatosteatosis. The patient was started orally 3 liters of liquid treatment per day. In addition, dexketoprofen trometamol + thiocolchicoside 25 / 4mg for muscle pain started 2x1 / day. The patient was given home rest, exercise was prohibited and followed. A progressive improvement in CPK, ALP, ALT, AST levels was observed in the patients. BUN and creatinine levels did not deteriorate.

Keywords: Rhabdomyolysis, Muscle Pain, Exercise

Presentation ID/Sunum No= 95

Oral Presentation / Sözlü Sunum

HbsAg Pozitif Somalili Hastalarda Trombosit Parametrelerinin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Öznur Sarı[1]
[1]*Sağlık Bakanlığı Kamu Hastaneleri Genel Müdürlüğü*

Özet

Amaç: HBV ile ilişkili karaciğer hastalıklarında trombositlerin ve trombosit parametrelerinin klinik önemi birçok çalışmada gösterilmiştir. Bu çalışmada somalili HBsAg-pozitif hastalarda trombosit parametreleri değerlendirmeyi amaçladık Yöntemler: Bu kesitsel çalışma Somali Mogadişu'daki Recep Tayyip Erdogan hastanesinde yapıldı. 365 HBsAg-pozitif hasta ve 544 HBsAg-negatif sağlıklı birey bu çalışmaya dahil edildi. HBsAg-pozitif hastalar HBV-DNA düzeylerine göre iki gruba ayrıldı. Hastaların ve sağlıklı kontrollerin tam kan sayımı sonuçları hastanedeki bilgi işlem sisteminden retrospektif olarak elde edildi. Bulgular: HBsAg-pozitif hastalarda ve sağlıklı kontrollerde ortalama trombosit sayısı sırasıyla 246.8 ± 76.0x103 / mm3 ve 283.1 ± 67.7x103 / mm3 idi ve fark istatistiksel olarak anlamlıydı (p <0.001). İki grup ortalama trombosit hacmi değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark vardı (p <0.001). HBsAg-pozitif hastalar ile HBsAg-negatif grubun trombosit dağılım genişliği değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı fark vardı (p <0.001). Sonuç: Bu çalışmada somalili HBsAg-pozitif hastaların trombosit sayısı ve ortalama trombosit hacminde anlamlı azalma bulduk. Ayrıca trombosit dağılım genişliğinde anlamlı artış saptandık.

Anahtar Kelimeler: Hepatit B, Ortalama Trombosit Hacmi, Trombosit Dağılım Genişliği

Evaluation of Platelet Parameters in HbsAg Positive Somalian Patients

Abstract

Aim:The clinical significance of platelets and platelet parameters in HBV-related liver diseases has been shown in many studies. In this study, we aimed to evaluate platelet parameters in HBsAg-positive Somalian patients. Methods: The present cross-sectional study was performed at Recep Tayyip Erdogan Hospital in Mogadishu, Somalia.Three hundred sixty five HBsAg-positive patients and 544 HBsAg-negative healthy individuals included in this study. HBsAg-positive patients were divided into two groups according to their HBV-DNA levels. Complete blood count results of patients and healthy controllers were obtained retrospectively from the information processing system in the hospital. Results: The average platelet count in HBsAg-positive patients and healthy controls was 246.8±76.0x103/mm3 and 283.1±67.7 x103/mm3, respectively and the difference was statistically significant ($p<0.001$). There was a statistically significant difference in mean platelet volume values between the two groups ($p<0.001$). There was statistically significant difference between platelet distribution width values of HBsAg-positive patients and HBsAg-negative group ($p < 0.001$). Conclusion: In this study, we found significant decrease in platelet count and mean platelet volume level. We also found significant increase in platelet distribution width level in HBsAg-positive Somalian patients.

Keywords: Hepatitis B, Mean Platelet Volume, Platelet Distribution Width.

Presentation ID/Sunum No= 126

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hematolojik Malignitesi Olan Hastalarda Serum Siyanokobalamin Düzeyi ve Öneminin Değerlendirilmesi

Uzm. Dr. Esra Zeynelgil[1], Doç.Dr. Mehmet Asıl[2]
[1]Dışkapı Yıldırım Beyazıt E.A.H
[2]Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıp Fakültesi
**Corresponding author: Esra Zeynelgil*

Özet

Amaç: Çalışmamızda farklı hematolojik maligniteleri olan hasta gruplarında tanı anındaki serum siyanokobalamin (Vitamin B12) düzeylerinin hastalıkları ön görmede etkisini araştırmayı planladık. Yöntemler: Necmettin Erbakan Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi Hematoloji poliklinik ve kliniğine 2010-2014 yılları arasında başvurmuş olan 18-75 yaş arası hematolojik malignite tanısı almış olan 201 hasta ve 30 sağlıklı kontrol grubu çalışma kapsamına alındı. Çalışma kapsamına dahil edilen hastaların demografik, klinik ve laboratuar verileri retrospektif olarak kayıt altına alınmıştır. Bulgular: Çalışmamıza 132'si erkek (%57,1) ve 99'u kadın (%42,9) olmak üzere toplam 201 hasta ve 30 sağlıklı kontrol grubu olmak üzere 231 kişi dahil edildi. Tüm hastaların ortalama serum Vitamin B12 konsantrasyonu 344,9±279,0 pg/mL olarak gözlendi. Tanı gruplarına göre Vitamin B12 düzeylerinin değerlendirmesinde ise; KML (596,0±428,3 pg/mL) ve ALL (524,5±442,6 pg/mL) hastalarında en yüksek, AML (240,9±178,0 pg/mL) hastalarında ise en düşük olduğu ve bu farklılığın istatistiksel olarak anlamlı olduğu gözlendi ($p<0,001$). Hastalık gruplarının Vitamin B12 düzeylerinin sağ kalım üzerine anlamlı fark saptanmamıştır. Sonuç: Hematolojik malignitesi olan hastalarda ve özellikle KML hastalarında siyanokobalamin düzeyi yüksek bulunmuştur.

KML hastalığının tanısı için yüksek siyanokobalamin düzeyi hastalığı ön görmede yardımcı olabilir ancak bunun prospektif çalışmalarla deseklenmesi gerekmektedir

Anahtar Kelimeler: Siyanokobalamin, Kml, All,aml, Vitamin B12

Assessment of Serum Cyanocobalamin Level and Importance in Patients With Hematological Malignancies

Abstract

Aim: In our study, we planned to investigate the effect of serum cyanocobalamin (Vitamin B12) levels at the time of diagnosis in patients with various hematological malignancies. Methods: Two hundred and one patients between 18-75 years old diagnosed with various hematological malignancies and 30 healthy controls applying to outpatient and inpatient clinics of Hematology Department in Necmettin Erbakan University Meram Faculty of Medicine between 2010-2014 years were included in the study. Demographic and clinical data and laboratory findings of the patients included in the study were recorded retrospectively. Results: A total of 231 patients, 132 men (57.1%) and 99 women (42.9%), were included in our study, of which 201 were patients and 30 were healthy controls. The mean serum vitamin B12 concentration of all patients was found as 344.9 ± 279.0 pg/mL. When vitamin B12 levels were analyzed according to diagnostic groups, it was found to be highest in CML (596.0 ± 428.3 pg / mL) and ALL (524.5 ± 442.6 pg / mL) patients and lowest in AML patients (240.9 ± 178, 0 pg / mL); the difference was statistically significant ($p < 0.001$). Vitamin B12 levels of diagnostic groups were found to have no significant effect on survival. Conclusion: Cyanocobalamin levels were found to be high in patients with hematological malignancies, especially in CML patients. A high level of cyanocobalamin may be helpful in prediction of CML, however prospective studies are required to support this finding.

Keywords: Cyanocobalamin, Cml, All,aml, Vitamin B12

Presentation ID/Sunum No= 21

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hemodiyalize Giren Diyabetik Hastalar ile Diyabetik Olmayan Hastalarda Diyaliz Yeterliliğinin Karşılaştırması

Exp. Dr. Okan Akyüz[1]
[1]*İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, Nefroloji Kliniği*
**Corresponding Author: Okan Akyüz*

Özet

Amaç: Son dönem böbrek hastalığı (SDBY) olan hastalarda hayatta kalma, üremik çözünen maddelerin diyaliz yoluyla uzaklaştırılmasıyla mümkün olur. Hastanın aldığı diyaliz miktarı ve üremik toksin uzaklaştırma miktarı morbidite ve mortaliteyi etkilemektedir. Diabetes mellituslu (DM) diyaliz hastaları, diyaliz hastaları içinde daha fazla komplikasyona ve daha kısa hayatta kalma süresine sahiptir. Çalışmamızda diyaliz programında olup diyabeti olan ve olmayan hastalar arasında, etkin ve yeterli diyaliz ölçütlerini araştırmayı amaçladık. Materyal ve metod: Çalışma kronik hemodiyaliz programında olan 51 hastanın yaş, cinsiyet, diyalizde geçen süre ve biyokimyasal verileri retrospektif olarak hasta takip dosyalarından alındı. Hastalar diyabetik olanlar ve olmayanlar olmak üzere iki gruba ayrıldı. İki grubun Kt/V değerleri hesaplandı. Verilerin değerlendirilmesinde IBM SPSS (v20) istatistiksel paket programı kullanıldı. Tanımlayıcı istatistikler yüzde ve ortalama olarak verildi. Sürekli değişkenler ortalama ± standart sapma ve kategorik değişkenler frekans (yüzde) olarak verildi. Bulgular: Çalışmaya alınan hastaların (33.3 %) 17'si kadın, (66.7 %) 34'ü erkek idi. Hastaların ortalama yaşı 65.14+11.3 olup, diyabetik hasta grubunun Kt/V değeri 1.31±0.4, diyabetik olmayan hasta grubunun Kt/V değeri 1.51±0.4 ve

iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptandı (p=0.005). Korelasyon analizinde Kt/V ile diyaliz süresi (p=0.013, r=0.349) arasında pozitif ilişki saptandı. Sonuç: Diyabetik hasta grubunda, yeterli diyaliz göstergesi olarak kabul ettiğimiz Kt/V daha düşük bulunmuş olup, diyalizde geçen süre arttıkça etkin ve yeterli diyaliz yapılabileceği anlaşılmıştır. Biyokimyasal veriler tedavide yol gösterici olmakla beraber hastaların klinik iyilikleri ile beraber değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Diabetes Mellitus, Diyaliz Yeterliliği, Hemodiyaliz

Presentation ID/Sunum No= 49

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hepatosteatozu Olan Hastaların Vitamin-Mineral Düzeyleri ve Hematolojik Parametrelerinin Sağlıklı Kontrol Grubu Verileri ile Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Şükrü Güngör[1]
[1]*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Gastroenteroloji Bilim Dalı*

Özet

Giriş ve Amaç: Nonalkolik hepatosteatozu olan hastaların etyolojisinde sıklıkla obezite vardır. Erişkin obez hastalarda anemi sıklığında artış bildirilmiştir. Ancak bildiğimiz kadarıyla hepatosteatozlu pediatrik hastalarda anemi, vitamin-mineral düzeyleri ile ilgili literatürde bildirilmiş bir çalışma bulunmamaktadır. Bu nedenle hepatosteatozu olan pediatrik hastaların hematolojik parametrelerini ve vitamin-mineral düzeylerini sağlıklı kontrol grubu ile karşılaştırmayı amaçladık. Materyal-Metod: Eylül 2017-Aralık 2018 tarifleri arasında Ultrasonografi ile yağlı karaciğer tanısı konulan 100 pediatrik hasta ile aynı yaş grubundan 70 sağlıklı kontrol hastasının vitamin-mineral ve hematolojik verileri retrospektif olarak incelendi. Bulgular: Yaş ve cinsiyet açısından iki grup arasında istatiksel anlamlı bir fark yoktu (p=0.,715, p=0,277). Kilo, boy ve VKİ z skorları hepatosteatozu olan hasta grubunda anlamlı olarak daha yüksek idi (sırasıyla p<0,001, p<0,001, p<0,001). Hepatosteatozu olan hastaların 53'ünde (%52,5), kontrol grubunda ise bir hastada (%3,2) obezite var idi. Bu fark istatiksel olarak anlamlı idi (p<0,001). Hemoglobin ve trombosit değerleri hepatosteatozu olan hasta grubunda istatiksel olarak daha yüksek (p<0,001) çıksa da anemi sıklığı açısından iki grup arasında anlamlı bir fark yoktu (p=0,146). Vitamin D düzeyleri hepatosteatozlu grupta anlamlı olarak daha düşük idi (p<0,001). Demir ve folat eksikliği açısından iki grup arasında

anlamlı bir fark yoktu (sırasıyla p=0,192, p=0,132). Vitamin D ve B12 eksikliği hepatosteatozu olan hasta grubunda kontrol grubuna göre anlamlı olarak daha yüksek oranda tespit ettik (sırasıyla p<0,001, p=0,028). Sonuç: Çalışmamız Hepatosteatozu olan hastalarda vitamin B12 eksikliğinin ve D vitamin düzeylerinin belirgin düşük olduğunu göstermiştir. Hepatosteatozu olan hastalarda obezite sıklığı fazladır. Obezite malnütrisyon durumlarından biri olduğundan bu hastalarda vitamin-mineral düzeylerinin yakın takip edilmesini önermekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Hepatosteatoz, Obezite, Vitamin B12, Anemi

Comparison of Vitamin-Mineral Levels and Hematological Parameters of Patients With Hepatosteatosis With Healthy Control Group Data

Abstract

Objective: Obesity is often present in the etiology of patients with nonalcoholic hepatosteatosis. An increased incidence of anemia has been reported in adult obese patients. However, to the best of our knowledge, there is no study reported in the literature regarding anemia and vitamin-mineral levels in pediatric patients with hepatosteatosis. Therefore, we aimed to compare the hematological parameters and vitamin-mineral levels of pediatric patients with hepatosteatosis with a healthy control group. Material Method: Between September 2017 and December 2018, vitamin-mineral and hematological data of 100 pediatric patients diagnosed with fatty liver by ultrasonography and 70 healthy control patients of the same age group were retrospectively analyzed. Results: There was no statistically significant difference between the two groups in terms of age and gender (p = 0.715, p = 0.277). Weight, height and BMI z scores were significantly higher in the patient group with hepatosteatosis (p <0.001, p <0.001, p <0.001, respectively). 53 (52.5%) of the patients with hepatosteatosis and one patient (3.2%) in the control group had obesity. This difference was statistically significant (p<0.001). Although the hemoglobin and thrombocyte values were statistically higher (p<0.001) in the patient group with hepatosteatosis, there was no significant difference between the two groups in terms of anemia frequency (p=0.146). Vitamin D levels

were significantly lower in the group with hepatosteatosis ($p < 0.001$). There was no significant difference between the two groups in terms of iron and folate deficiency ($p = 0.192$, $p = 0.132$, respectively). We found vitamin D and B12 deficiency at a significantly higher rate in the patient group with hepatosteatosis than in the control group ($p < 0.001$, $p = 0.028$, respectively). Conclusions: Our study showed that vitamin B12 deficiency and vitamin D levels are significantly lower in patients with hepatosteatosis. The frequency of obesity is high in patients with hepatosteatosis. Since obesity is one of the malnutrition conditions, we recommend that vitamin-mineral levels should be closely monitored in these patients.

Keywords: Hepatosteatosis, Obesity, Vitamin B12, Anemia

Presentation ID/Sunum No= 432

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hipertansiyonu Olan Çocuklarda İlaç Seçiminin Kardiyak Fonksiyon Üzerinde Etkisi Var mıdır?

Dr. Berfin Uysal[1]
[1]*Bursa City Hospital, University of Health Sciences*
**Corresponding author: Berfin Uysal*

Özet

Giriş: Çocukluk çağı hipertansiyonunun (HT) erişkin yaşlarda majör morbiditeye yol açtığı iyi bilinen bir durumdur. HT'de kullanılan ilaçlar hastanın genetik yatkınlığına göre semptomları iyileştirir ve kan basıncı seviyelerini düşürür. Bu çalışmada HT'li çocuklarda ayrıntılı kalp fonksiyonları değerlendirilmiş ve ilaç farklılığının etkisi tartışılmıştır. Yöntem: Obez olmayan 13 hipertansif çocuk, tedaviden önce ve sonra 24 saat ambulatuar kan basıncı monitorizasyonu, standart ekokardiyografik inceleme, doku Doppler görüntüleme dahil olmak üzere klinik değerlendirmeye tabi tutuldu. Bulgular: Çalışmaya Ocak 2019-Haziran 2019 tarihleri arasında 21 primer HT'li hasta dahil edildi. İleri tetkikler sonrası sekonder HT tanısı alan 3 hasta dışlandı. Ayrıca düzensiz takip nedeniyle 5 hasta çalışma dışı bırakıldı. Yaş ortalaması 14,6 (min, 9,3 ve maks, 17,8 yıl) olan 13 çocuğu dahil ettik. Ortalama sistolik ve diyastolik kan basıncı yükü sırasıyla 35.84 ± 18.74 ve 9 ± 4.39 mmHg idi. Dokuz hastada hedef organ hasarı görülmezken, 2 hastada sol ventrikül kütle indeksi 95. persantilin üzerinde olan kardiyak hipertrofi vardı. Hedef organ hasarı olan hastaların ortalama sistolik kan basıncı düzeyi (138 ± 2,82) diğer hastalara göre (129,90 ± 7,90) anlamlı olarak yüksekti (p = 0,04). Metaprolol, enalapril ve amlodipin sırasıyla 4, 4 ve 5 hastaya verildi. Mitral Doppler velositesine göre; Metaprolol grubunda deselerasyon zamanı 148,25 ± 7,13'ten 127 ± 14,39'a düşerken diğer

gruplarda değişiklik gözlenmedi (p = 0,02). Sol ventrikül ve sağ ventrikülün diğer konvansiyonel ve doku Doppler ekokardiyografik ölçümleri gruplar arasında farklılık göstermedi. Ejeksiyon fraksiyonu, kısalma fraksiyonu ve miyokardiyal performans indeksi olarak ölçülen sistolik fonksiyonlar da aynı şekilde farklı değildi. Sonuç: Metaprolol kullanan grup dışında farklı ilaçlar kullanan hastalarda tüm kardiyak parametreler benzerdi.

Anahtar Kelimeler: Hipertansiyon, Çocuk, İlaç Seçimi, Kardiak Fonksiyon

Is There An Effect of Drug Choice On Cardiac Function in Children With Hypertension?

Abstract

Introduction: It is a well known entity that childhood hypertension (HT) leads to major morbidity in adulthood. Drugs used in HT improve the symptoms and decreases the blood pressure levels according to the patient's genetic predisposition. In this study, detailed cardiac functions were evaluated in children with HT and the effect of drug difference was discussed. Method: Thirteen non-obese-treated hypertensive children underwent clinical evaluation, including 24-h ambulatory blood pressure monitoring, standard echocardiographic examination, tissue Doppler imaging before and after treatment. Results: Twenty-one patients with primary HT were included between the periods of 2019 January to 2019 June in the study. Three patients were excluded after the diagnosis of secondary HT with further examination. Furthermore 5 patients were excluded due to irregular follow-up. We included 13 children with a mean age of 14.6 years (min, 9.3 and max, 17,8 years). The mean systolic and diastolic blood pressure load was 35.84±18.74 and 9±4.39 mmHg respectively. Nine patients had no end-organ damage while 2 patients had cardiac hypertrophy with a left ventricular mass index above the 95th percentile. The mean systolic blood pressure level of the patients with end-organ damage (138±2.82) was significantly higher compared with the other patients (129.90±7.90) (p=0.04). Metaprolol, enalapril and amlodipine were given to 4, 4 and 5 patients respectively. According to mitral Doppler velocity; deceleration time was decreased to 127±14.39 from 148.25±7.13 in metaprolol group whereas there was

no decrease in the other groups (p=0.02). The other conventional and tissue Doppler echocardiographic measurements of left ventricle and right ventricle did not differ among the groups. Systolic functions measured as ejection fraction, shortening fraction and myocardial performance index was not different. Conclusion: All cardiac parameters were similar in the patients that used different medications except the group that used metaprolol with a significant deceleration time decrease.

Keywords: Hypertension, Children, Drug Choice, Cardiac Function

Presentation ID/Sunum No= 143

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hipertrofik Kardiyomiyopati Hastalarında Stres Ekokardiyografi ve Nt-Pro Bnp Düzeyi

Inst. Dr. Onur Baydar[1]
[1]*Koç Üniversitesi Hastanesi*

Özet

Amaç Daha önceki çalışmalarda hipertrofik non- obstrüktif kardiyomiyopatili (HKMP) hastalarda; istirahat halinde bozulmuş sol ventrikül diyastolik fonksiyonu ve yüksek NT-pro BNP değeleri gösterilmiş olmasına rağmen, egzersizle diyastolik fonksiyon ve NT-pro BNP değeleri hakkında bilgiler kısıtlıdır. Bu çalışmamızda, HKMP hastlarda diastolik fonksiyonların ve NT-pro BNP değelerinin egzersiz öncesi sonrası değerlerinin araştırılması planlanmıştır. Methot Toplam 20 adet HKMP hasta (52, 6±11, 3 yaş ; 12 (60%) erkek) ve 11 adet kontrol (46,4 ± 13,0 yaş; 8 (72,7%) erkek) çalışmaya dahil edilmiştir. Hastalara bisiklet ergometri ile stres ekokardiyografi yapılmıştır. İstirahat ve submaksimal egzersizdeki Mitral inflow (E/A ratio), septal mitral annulus velositeleri (E/E' ratio), ve NT-proBNP ölçülmüştür. Bulgular HKMP hastlarında beklenildiği gibi istirahatte kontrol grubuna göre yüksek E/E' oranları ve NT-proBNP değerleri saptandı. (E/E' : 15,36 ±4,90 vs 7,97± 1, 44; p< 0.001, NT-proBNP: 348,25±215,71 pg/ml vs 37,27±11,93 pg/ml; p< 0.001). Egzersizle kontrol grubunda her iki parametrede de kontrol grubunda anlamlı artış olmazken, HKMP grubunda E/E' oranı ve NT-proBNP değerlerinde anlamlı artış saptandı. (E/E' : 23,83±10,85 vs 8,01±2,22; p< 0,001, NT-proBNP: 591,25±276,28 pg/ml vs 40,0± 12,03 pg/ml; p<0,001) . E/E' oranındaki ve NT-proBNP değerlerindeki artış sol atrium volumu (SAV), interventriküler septum kaLınlığı (IVS), deselerasyon zamanı (DZ), arka duvar kalınlığı (AD)

ve sol ventrikül kitlesi (SVK) ile korole saptandı. Sonuç HKM hastalarında istirahat halinde diyastolik disfonksiyon ve artmış NT-proBNP değerleri saptanmanmakta ve bu patolojiler ezgersiz sırasında daha da kötüleşmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hipertrofik Kardiyomiyopati, Stres Ekokardiyografi, Nt-Probnp

Stress Echocardiography and Nt-Probnp Levels in Hypertrophic Cardiomyopathy

Abstract

Purpose—Abnormal left ventricular (LV) diastolic function, and elevated NT-proBNP levels have been demonstrated in patients with hypertrophic cardiomyopathy (HCM) at rest, but there is lack of information about the prognostic value of exercise hemodynamics. In this prospective study, we aimed to examine the diastolic function, and NT- proBNP response to exercise in HCM. Methods—Twenty patients (age, 52, 6±11, 3 years; 12 (60%) men) with diagnosis of nonobstructive HCM and 11 volunteers (age, 46,4 ± 13,0 years; 8 (72,7%) men) serving as controls performed incremental cycle ergometry (25 –W, 2 minutes). Mitral inflow (E/A ratio), septal mitral annulus velocities (E/E' ratio), and NT-proBNP levels were measured at rest and at submaximal exercise. Results—Higher E/E' ratio and NT-proBNP levels were detected at rest in HCM patients (E/E'ratio : 15,36 ±4,90 vs 7,97± 1, 44; p< 0.001, NT-proBNP: 348,25±215,71 pg/ml vs 37,27±11,93 pg/ml; p< 0.001). With exercise there was no significant elevation in controls, however E/E' ratio and, NT-proBNP levels incresed significantly in patients with HCM (E/E' ratio: 23,83±10,85 vs 8,01±2,22; p< 0,001, NT-proBNP: 591,25±276,28 pg/ml vs 40,0± 12,03 pg/ml; p<0,001). The rate of increase in E/E' ratio and NT-proBNP were correlated with LAV, IVS thickness, DT and LVM. Conclusions—Nonobstructive HCM patients have diastolic dysfunction, elevated filling pressures and NT-proBNP levels at rest and these abnormalities worsen during maximal exercise.

Keywords: Hypertrophic Cardiomyopathy, Stress Echocardiography, Nt- Probnp

Presentation ID/Sunum No= 454

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hodgkin Hastalarımızda Tedavi Sonuçlarının Değerlendirilmesi

Dr. Düriye Öztürk[1], Prof.Dr. Aylin Fidan Korçum Şahin[2]
[1]*Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi, Radyasyon Onkolojisi A.D.*
[2] *Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Radyasyon Onkolojisi A.D.*

Özet

Amaç: Hodking lenfomalı hastalarda prognostik risk faktörlerinin ve tedavi sonuçlarını hastalıksız ve genel sağkalım üzerine olan etkileri retrospectif olarak değerlendirildi. Materiyal Metod: Bu çalışmaya Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyasyon Onkolojisi Anabilim Dalı'nda Haziran 1999-Aralık 2008 tarihleri arasında Hodgkin lenfoma tanısıyla tedavi edilmiş 48 hasta (18 kadın/30 erkek) dahil edildi. Olguların yaş ortalamaları 35(18-66) idi. Erken evre (39/48) ve ileri evrelerdeki (9/48) hastalar ayrı ayrı değerlendirildi. Prognostik faktörler erken evre Hodkin lenfomada bulky kitle, B semptomu, ektranodal invazyon, üçten fazla lenfatik bölge tutulumu, yüksek sedimantasyon hızı, ileri evrede ise 45 yaş üstü, erkek cinsiyet, anemi, albumin düşüklüğü, lökositoz, lenfopeni idi. Bulgular: Erken evre Hodgkin lenfomalı hastaların %21'si iyi prognostik grupta, %79'u kötü prognostik gruptaydı. Prognostik faktörlerin hastalıksız ve genel sağkalım arasında anlamlı ilişkileri gösterilememiştir. İleri evre HL'lı 9 hasta international prognostik skor risk faktörlerine göre değerlendirilmiş, genel ve hastalıksız sağkalım arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunamamıştır.

Sonuç: Hodking lenfomalı hastalarda prognostik faktörlerin erken ve ileri evrelerde hastalıksız ve genel sağkalıma etkisi gösterilememiştir.

Anahtar Kelimeler: Hodgkin's Lenfoma, İyi Prognostik Faktörler, Kötü Prognostik Faktörler

Evulation of Radiation Treatment Responses in Patients With Hodgkin's Disease

Abstract

Aim: A retrospective study evaluate local control rates, therapy effects on survival rates, overall survival rates, disease prognostic factors and treatment responses of the lymphoma patients. Material and Methods: This study enrolled 48 (18 female/ 30 male) patients with Hodgkin's disease treated between June 1999-December 2008 in Akdeniz Universty Medical School, Department of Radiation Oncology. The mean age of the patients was 35 (18-66). Patients in early stages (39/48) and advanced stages of the disease (9/48) were evaluated separately. Prognostic factors in early stages of diseases were bulky disease, B symptoms, extranodal invasion, disease involving more than 3 lymphatic sites, elevated erythrocyte sedimentation rate. Prognostic factors in late stages were anemia, leukocytosis, lymphopenia, serum albumine, male and age ≥ 45 years. Results: According to prognostic factors, of the patients in early stages, 21% is in favorable prognostic grup, Whereas 79 % is in the unfavorable prognostic group. Prognostic factors were not significantly related to overall and disease free survival rates in early stages. Evaluation of nine patients in advenced Hodgkin's disease, there was no effect of prognostic factors on overall and diseasefree survival rates. Conclusion: In early and advenced stages of Hodgkin's diseases, there is no effect of prognostic factors on disease free and overall survival rates.

Keywords: Hodgkin's Diseases, Favorable Prognostic, Unfavorable Prognostic

Presentation ID/Sunum No= 254

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ICD Hastalarında Ventriküler Aritmi ile Tp-Te İntervali ve Tp-Te/qt Oranı Arasındaki İlişki

Dr. Belma Yaman[1]
[1]*Yakın Doğu Üniversitesi Tıp Fakültesi*
**Corresponding author: Belma Yaman*

Özet

Giriş: Ventriküler aritmi, düşük ejeksiyon fraksiyonlu kalp yetmezliği (HFrEF) hastalarında ani kardiyak ölümün en sık nedenidir. Çalışmamızda kardiyoverter defibrilatör (ICD) takılmış olan hastalarda Tp-Te intervali, Tp-Te/QT oranı, QRS-T açısı ile ventriküler aritmi sıklığı arasındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçladık. Metodlar: Çalışmamıza HFrEF nedeniyle ICD implantasyonu yapılan 34 hasta (ortalama yaş 69.26 ± 11.81) prospektif olarak dahil edildi. ICD kontrolü ile eş zamanlı olarak 12 elektrodlu elektrokardiyografi (EKG)'den Tp-Te intervali, Tp-Te/QTc oranı ve QRS-T açısı ölçüldü. Hastalar ventriküler taşikardi (VT) saptanan ve ventriküler taşikardi saptanmayanlar olmak üzere iki gruba ayrıldı. Bulgular: V4, V5, V6 derivasyonlarında Tp-Te/QTc oranı VT saptanan grupta anlamlı olarak yüksek bulundu (20.06 ± 4.08 vs 15.21 ± 2.61, p=0.002; 20.09 ± 2.83 vs 15.41 ± 2.36, p<0.001; 18.39 ± 2.61 vs 14.58 ± 1.81, p<0.001; sırasıyla). QRS-T açısı iki grup arasında kıyaslandığında, VT grubunda QRS-T açısının VT saptanmayan gruba göre anlamlı olarak daha geniş olduğu bulundu (p=0.024). Multivariate regresyon analizinde, bazal karakteristik özellikler ve EKG bulguları arasında V5 derivasyonundan ölçülen Tp-Te/QTc oranı VT insidansını öngörmede tek bağımsız değişken olarrak bulundu (OR=3.161, 95%CI=4.240-2.357, p=0.007). Sonuç: Uzamış Tp-Te intervali ve Tp-Te/QTc oranı, ICD takılmış olan

hastalarda VT insidansını öngördüren bir parametre olarak kullanılabilir. Ayrıca ICD takılmış olan hastalarda genişlemiş QRS-T açısı VT insidansı ile ilişkilidir.

Anahtar Kelimeler: Elektrogram, Defibrilatör, Ventriküler Taşikardi

Association Between Tp-Te Interval, Tp-Te/qt Ratio, and Incidence of Ventricular Arrhythmia Detected by Implantable Cardioverter Defibrillator

Abstract

Background: Ventricular arrhythmia is the most common reason for sudden cardiac death in patients with heart failure reduced ejection fraction (HFrEF). We aimed to evaluate the association between Tp-Te interval, Tp-Te/QT ratio, QRS-T angle, and ventricular arrhythmia risk in patients with implantable cardioverter defibrillator (ICD). Methods: Thirty-four patients (mean age was 69.26 ± 11.81) undergoing ICD implantation to prevent sudden cardiac death with HFrEF were included to study, prospectively. Tp-Te interval, Tp-Te/QTc, and QRS-T angle were analyzed from 12 lead electrocardiography at the same time with ICD checking. Patients were divided into two groups; ventricular tachycardia (VT) or non-ventricular tachycardia group. Results: Tp-Te/QTc ratio in lead V4, V5, V6 was higher in VT group (20.06 ± 4.08 vs 15.21 ± 2.61, p=0.002; 20.09 ± 2.83 vs 15.41 ± 2.36, p<0.001; 18.39 ± 2.61 vs 14.58 ± 1.81, p<0.001; respectively). As compared QRS-T angle between the two groups, the VT group had an abnormally widened QRS-T angle than the non-VT group (p=0.024). Among demographic features and ECG findings, Tp-Te/QTc ratio in lead V5 was the only independent predictor of VT in multivariate logistic regression analysis (OR=3.161, 95%CI=4.240-2.357, p=0.007). Conclusion: Prolonged Tp-Te interval and Tp-Te/QTc ratio can be used as an indicator of VT incidence detected by ICD. Widened QRS-T angle is associated with the incidence of VT in patients with ICD

Keywords: Electrogram, Defibrillation-ICD, Ventricular Tachycardia

Presentation ID/Sunum No= 287

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İnfant ve Çocuklarda Selim Geçici Hiperfosfatazemi

Dr. Erdal Kurnaz[1], Dr. Atilla Çayır [1]
[1]*Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Erdal Kurnaz*

Özet

Giriş: Selim geçici hiperfosfatazemi (SGH) genellikle 5 yaşından küçük çocuklarda serum alkalen fosfataz (ALP) düzeyinin yaşa göre normal değerlerin 3-50 kat yüksekliği ile karakterize bir klinik durumdur. Olgular büyük oranda başka bir nedenle tetkik edilirken tanı almaktadır. Hastaların çoğunda yüksek ALP değeri kendiliğinden 12 hafta içerisinde normale dönmektedir. Nedeni tam olarak bilinmemekle beraber, sıklıkla viral enfeksiyöz ajanlar suçlanmaktadır. Bunun dışında büyüme ve gelişme geriliği ile SGH arasında ilişki olduğunu bildiren çalışmalar da mevcuttur. Bu çalışmada kliniğimizde SGH tanılı olgular ve özellikleri sunulmuştur. Materyal ve Metod: SGH tanısı alan 0-5 yaş arası 23 olgunun verileri tıbbi kayıtlardan elde edildi. Olguların antropometrik, biyokimyasal verileri, ALP'nin düzelme süreleri ve başvuru semptomları incelendi. Bulgular: 2017-2020 yılları arasında 23 olgu SGH tanısı ile izleme alındı. Ancak bunların 5'i kontrollerine devam etmedi. 18 hastanın 5'i erkek, 13'ü kız idi. İzlenen olguların tanı esnasındaki ortalama yaşı 1,95±1,1 (0,78-4,93) yıl idi. Antropometrik ölçümler (yaşa göre kilo, yaşa göre boy, boya göre kilo) değerleri tüm olgularda -2 SDS'nin üzerinde idi. Olguların tanı esnasında serum ALP seviyeleri 2697±980,45 IU/L (1082-4555) ve kalsiyum, fosfor, parathormon, aspartat aminotransferaz (AST), alanin aminotransferaz (ALT), 25-hidroksi-kolekalsiferol düzeyi (25-OHD3) normal sınırlarda idi. ALP değerleri herhangi bir tedavi olmaksızın 2.07±1,11 ay (0,84-4) içerinde normal düzeylerine geriledi. Başvuru esnasında en sık

görülen semptom ishal (n = 6, %33,3) ve üst/alt solunum sistemine ait semptomlar (n=5, %27,7) idi. Sonuç: SGH'li olgular başvurularında çeşitli orta derecede enfeksiyona sahipti ve sadece mevcut hastalıklara yönelik tedavi sonrasında ALP düzeyleri ilk 4 ay içerisinde normale geriledi. Olgularımızda yüksek ALP düzeyi ile büyüme ve gelişme geriliği arasında ilişki yoktu. SGH hatırlandığında yönetimi daha kolay olacak ve gereksiz tetkiklerle zaman ve maliyet kaybı olmayacaktır.

Anahtar Kelimeler: İnfant, Çocuk, Selim geçici hiperfosfatazemi

In Infants and Children With Benign Transient Hyperphosphatasemia

Abstract

Introduction: Benign transient hyperphosphatasemia (BTH) is a clinical condition characterized by serum alkaline phosphatase (ALP) levels 3-50 times higher than normal values for age, usually in children younger than 5 years old. Cases are mostly diagnosed while being investigated for another reason. In most patients, high ALP value spontaneously returns to normal within 12 weeks. Although the pathogenesis of this condition is unknown, viruses are thought to play a role in etiology. Apart from this, there are studies reporting a relationship between failure-to-thrive and BTH. In this study, we presented the clinical characteristics of patients with BTH. Materials and Methods: The data of 23 patients with BTH were obtained from medical records. Anthropometric and biochemical data of the cases, recovery times of ALP and presentation symptoms were examined. Results: Between 2017-2020 years, 23 cases were followed up with the diagnosis of BTH. However, 5 of them did not continue their control. Of the 18 patients, 5 were boys and 13 were girls. The mean age of the cases followed up at the time of diagnosis was 1.95±1.1 (0.78-4.93) years. Mean weight-for-age z-score, length-for-age z-score and weight-for-length z-scores were above -2 SDS in all cases. Serum ALP levels of the patients at the time of diagnosis were 2697±980.45 IU/L (1082-4555) and calcium, phosphorus, parathyroid hormone, aspartate aminotransferase (AST), alanine aminotransferase (ALT), 25-hydroxy-cholecalciferol level (25-OHD3) were within normal ranges. ALP values regressed to normal levels within 2.07±1.11

months (0.84-4) without any treatment. The most common symptoms at presentation were diarrhea (n = 6, 33.3%) and upper/lower respiratory system symptoms (n = 5, 27.7%). Conclusions: We found that various mild infections accompanied in the admissions of cases with BTH and ALP levels returned to normal within the first 4 months after treatment for only existing diseases. We did not find a relationship between BTH and growth and failure-to-thrive in our cases. When BTH is recognized, it will be easier to manage and there will be no waste of time and expensive and unnecessary investigations.

Keywords: Infants, Children, Benign Transient Hyperphosphatasemia

Presentation ID/Sunum No= 157

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Intraparenchymal Hemorrhagic Stroke and Lipid Parameters

Dr. Zeynep Bastug Gul[1], Dr. Figen Varlibas[2]
[1]Department of Neurology, University of Health Sciences, Bakirkoy Prof. Dr. Mazhar Osman Training and Research Hospital for Psychiatric, Neurologic and Neurosurgical Diseases, Istanbul, Turkey.
[2]University of Health Sciences, Haydarpasa Numune Training and Research Hospital, Clinic of Neurology, Istanbul /
**Corresponding author: Zeynep Baştuğ Gül*

Abstract

Introduction: Lipids play an important role in endothelial cell membrane structure. Hyperlipidemia is a known risk factor, especially for ischemic stroke. We compared patients with ischemic stroke to determine the effect of lipid parameters (especially HDL) in hemorrhagic stroke. Methods: In our study, 1500 patients with a diagnosis of cerebrovascular disease were scanned in the Neurology clinic. As a result of exclusion criteria, 148 hemorrhagic stroke and 152 ischemic stroke patients were included. The risk factors and lipid parameters of the patients were retrospectively reviewed from their files. Lipid parameters of the patients were evaluated after 12 hours of fasting. Results: HDL values were higher and triglyceride and VLDL values were lower in the hemorrhagic group ($p<0.001$). In multiple regression analysis, HDL was determined as an independent risk factor for hemorrhagic stroke ($p<0.001$). There was positive correlation between hemorrhagic stroke and HDL, and negative correlation between hemorrhagic stroke and VLDL and triglyceride. Independent variables predicting in-hospital death are hemorrhagic stroke and age higher than 72. Conclusion: In this study, HDL was determined as an independent risk factor for hemorrhagic stroke.

Lipids play an important role in the structure of cell membranes. With HDL-mediated reverse cholesterol transport, cholesterol in the vascular endothelium can be transported to the liver and affect the structure of the cells in the brain vascular endothelium. When low triglyceride levels are added, the weakened endothelium and easier arterial fragility may play a role in the etiology of hemorrhagic stroke.

Keywords: HDL, Hemorrhagic Stroke, Triglyceride, İschemic Stroke

Presentation ID/Sunum No= 164

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İşaretleyiciler Eşliğinde Görüntü Rehberliğinde Radyoterapi Uygulanan Prostat Kanserli Hastaların Uzun Süreli Takip Sonuçlarının Değerlendirilmesi

Dr. Cenk Ahmet Şen[1]
[1]*İzmir Ekonomi Üniversitesi Medical Park Hastanesi*
**Corresponding author: Cenk Ahmet Şen*

Özet

Amaç: Bu çalışmada ultrason eşliğinde işaretleyiciler (fiducial marker, FM) implante edilen ve görüntü rehberliğinde radyoterapi (RT) uygulanan prostat kanserli hastaların implant işlemi açısından uzun dönem takip sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve yöntem: Prostat kanseri tanılı, 2012-2017 yılları arasında prostat içi FM implante edilen ve RT uygulanan 40 olgu değerlendirmeye alındı. Tüm hastalara RT öncesinde transrektal ultrason eşliğinde, prostat içi 3 adet FM implante edildi. Risk gruplarına göre klinik hedef volümler belirlendikten ve her tedavi öncesi FM yerleşimi doğrulandıktan sonra RT uygulandı. RT sonrası EORTC QLQ-PR25 Ölçeği kullanılarak geç dönem hasta konforu ve komplikasyon durumu değerlendirildi. Bulgular: Hastalara RT sonrası median 5,5. yılda (3 yıl-8 yıl) EORTC QLQ-PR25 Türkçe Ölçeği Semptom Skalası kullanılarak ölçüm yapıldı. Üriner semptomları değerlendiren 8, bağırsak semptomlarını değerlendiren 4, inkontinansı değerlendiren 1 adet olmak üzere toplam 13 adet soru yöneltildi. Verilen cevapların rakamsal değerleri hesaplanarak her hasta için ham skor elde edildi. Ham skorlardan lineer dönüşüm formülü ile semptom skalası elde edildi ve 0-100 aralığında ölçeklendi. Tüm hastalar için ortalama semptom değeri % 8,9'du. En düşük semptom değeri % 2,33 ve en yüksek semptom değeri % 48,6 idi. RT öncesi hastaların 5'ine polietereterketon

(PEEK) FM, 35'ine altın FM uygulandı. Altın FM implante edilen hastalar için ortalama semptom değeri % 8,7 ve PEEK FM implante edilen hastalar için ortalama semptom değeri % 11,3 idi. Altın FM ile PEEK FM arasında semptom değeri açısından istatistiksel anlamlı ilişki yoktu. Sonuç: Prostat radyoterapisinde kullanılan FM implant işlemi, uzun dönem takipli hastalarda yan etki ve konfor kaybı oluşturmayan, kolay tolere edilebilir ve güvenli bir tekniktir.

Anahtar Kelimeler: Prostat Kanseri, Prostat İçi İşaretleyici, Radyoterapi

Evaluation of Long-Term Follow-Up Results of Fiducial Marker İmage Guided Radiotherapy in Patients With Prostate Cancer

Abstract

Objective: In this study, we aimed to evaluate the long-term follow-up results of ultrasound-guided fiducial marker (FM) implantation and image-guided radiotherapy (RT) in patients with prostate cancer. Materials and Methods: A total of 40 prostate cancer patients with implanted intra-prostate FM and underwent RT between 2012 and 2017 were included in this study. In all patients, three intra-prostate transrectal FM were implanted under the guidance of ultrasound before RT. The RT was applied, following the detection of clinical target volumes according to risk groups and confirmation of FM location before each treatment. Following RT, patient comfort and complication status in the late post-procedural period were evaluated using the EORTC QLQ-PR25 scale. Results: The median follow-up was 5.5 (range, 3 to 8) years. The patients were evaluated by the EORTC QLQ-PR25 Turkish Symptom Scale following RT. The scale consisted of a total of 13 questions: eight questions for urinary symptoms, four questions for intestinal symptoms, and one question for incontinence. The raw score was obtained for each patient by calculating the numerical values of the answers. Using the raw scores, the symptom scale was developed with the linear transformation formula, ranging between 0-100. The mean symptom score for all patients was 8.9%. The lowest symptom score was 2.33% and the highest symptom score was 48.6%. Before RT, five patients received polyetheretherketone (PEEK) FM and 35 received gold FM. The mean symptom score for patients in whom a gold FM was implanted was

8.7% and 11.3% for patients in whom a PEEK FM was implanted. There was no statistically significant correlation between the gold or PEEK FM and symptom scores. Conclusion: Our study results suggest that FM implantation used in prostate RT is a well-tolerated and safe technique without adverse effects and loss of comfort in prostate cancer patients in the long-term.

Keywords: Prostate Cancer, Fiducial Marker, Radiotherapy

Presentation ID/Sunum No= 152

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İskemik Dilate Kardiyomiyopatili Hastalarda Koroner Arter Bypass Grefti ile Perkütan Koroner Girişim Gruplarının Karşılaştırılması

Dr. Gülsüm Meral Yılmaz Öztekin[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji Kliniği*
**Corresponding author: Gülsüm Meral Yılmaz Öztekin*

Özet

Giriş ve yöntem: İskemik dilate kardiyomiyopati, kalp yetersizliği etiyolojisinin önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı, koroner arter baypas grefti (CABG) veya perkütan koroner girişim (PCI) uygulanan iskemik dilate kardiyomiyopatili hastaların bazal özelliklerini karşılaştırmaktır. Bu, Türkiye'deki üçüncü basamak bir hastanede yürütülen tek merkezli bir gözlem çalışmasıdır. Çalışmaya KY tanısı ile poliklinikte takip edilen hastalar dahil edildi. Bulgular: İskemik dilate kardiyomiyopatili 525 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların ortanca yaşı 65 (55-73) iken,% 19,8'i kadın,% 80,2'si erkekti. Hastaların ortanca ejeksiyon fraksiyonu % 30 (25-35), % 76'sı New York Kalp Cemiyeti (NYHA) I-II ve % 24'ü NYHA III-IV fonksiyonel sınıfındaydı. Hastaların 176'sı (% 33.5) CABG grubundaydı ve 349'u (% 66.5) PCI grubundaydı. PCI ve CABG grubu hastaların ekokardiyografik bulguları karşılaştırıldığında sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonları (LVEF) benzer ($p = 0.275$), sol ventrikül diyastolik çapları ($p = 0.044$), sistolik çapları ($p = 0.034$), sol atriyum çapları ($p <0.001$), ve pulmoner arter basınçları ($p <0.001$) CABG grubunda anlamlı olarak yüksekti. Ciddi mitral yetersizliği olan hastaların oranı CABG grubunda daha yüksekti ($p = 0.027$). Medikal tedavilere göre PCI grubunda aspirin ve statin kullanımı daha

yüksekti (p <0.001). Laboratuvar bulguları değerlendirildiğinde kreatinin (p<0,001), ürik asit (p = 0,005), N-terminal pro-brain natriüretik peptid (p <0,001), C-reaktif protein (p = 0,019), yüksek duyarlıklı troponin düzeyleri (p = 0.019) CABG grubunda anlamlı derecede yüksek iken, tahmini glomerüler filtrasyon hızı (p <0.001), hemoglobin (p <0.001), serum demiri (p = 0.026), transferrin satürasyonu (p = 0.007) bu grupta anlamlı olarak daha düşüktü. Sonuç: İskemik dilate kardiyomiyopatili hastalarda CABG ve PCI grubu arasındaki bu farklılıklar tedavi açısından yönlendirici olabilir.
Anahtar Kelimeler: Iskemik Dilate Kardiyomiyopati, Koroner Arter Baypas Grefti, Perkütan Koroner Girişim

Comparison of Coronary Artery Bypass Graft and Percutaneous Coronary Intervention Groups in Patients With Ischemic Dilated Cardiomyopathy

Abstract
Introduction and Methods: Ischemic dilated cardiomyopathy is an important part of the heart failure etiology. The aim of this study is to compare baseline characteristics of patients with ischemic dilated cardiomyopathy who underwent coronary artery bypass graft (CABG) or percutaneous coronary intervention (PCI). This is a single-center observation study conducted in a tertiary hospital in Turkey. Patients who were followed up in the outpatient clinic with the diagnosis of HF were included in the study. Results: 525 patients with ischemic dilated cardiomyopathy were included in the study. While the median age of the patients was 65 (55-73), 19.8% were female and 80.2% were male. The median ejection fraction of the patients was 30% (25-35), 76% of the patients were in the New York Heart Association (NYHA) I-II and 24% were in NYHA III-IV functional class. 176 (33.5%) of these patients were in the CABG group and 349 (66.5%) were in the PCI group. When comparing the echocardiographic findings of the PCI and CABG group patients, left ventricular ejection fraction (LVEF) was similar (p=0.275), while left ventricular diastolic diameters (p=0.044), systolic diameters (p=0.034), left atrium diameters (p<0.001), and pulmonary artery pressures (p<0.001) were significantly higher in the CABG group. The proportion of patients with severe mitral regurgitation was higher in the CABG group

(p=0.027). Compared to medical treatments, aspirin and statin use was higher in the PCI group (p<0.001). When laboratory findings were evaluated, creatinine(p<0.001), uric acid (p=0.005), N-terminal pro-brain natriuretic peptide (p<0.001), C-reactive protein (p=0.019), high sensitive troponin levels (p=0.019) were significantly higher in the CABG group, while estimated glomerular filtration rate (p<0.001), hemoglobin (p<0.001), serum iron (p=0.026), transferrin saturation (p=0.007) were significantly lower in the this group. Conclusions: These differences between the CABG and PCI groups in patients with ischemic dilated cardiomyopathy may guide treatment.

Keywords: Ischemic Dilated Cardiomyopathy, Coronary Artery Bypass Graft, Percutaneous Coronary İntervention

Presentation ID/Sunum No= 172

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kanser Hastalarında Sosyal Medya Kullanımı

Dr. Merve Korkmaz Yılmaz[1], Dr. Mesut Yılmaz[2]
[1]*Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi, İç Hastalıkları Kliniği*
[2]*Bakırköy Dr Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Tıbbi Onkoloji Kliniği*

Özet

Giriş: Sosyal medya kullanım sıklığı günümüzde hızla artmaktadır. Bu çalışmayla, kanser tanılı hastaların sosyal medyayı ne sıklıkla ve ne ölçüde kullandığını araştırmayı amaçladık. Doktorları ile sosyal medya üzerinden iletişim kurup kurmadıklarını ve beklentilerinin neler olduğunu öğrenmek istedik. Metod: Bakırköy Dr Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Tıbbi Onkoloji polikliniğinden takipli kanser tanılı hastalar alındı. Hastalardan sosyal medyayı nasıl, ne sıklıkta, ne ölçüde kullandıklarını ölçen modifiye sosyal medya anketini doldurmaları istendi. Demografik özellikler, eğitim durumu ve tanı ile ilgili bilgiler kaydedildi. Sonuçlar: Medyan yaşı 45 olan 200 (K/E: 1/1) hasta çalışmaya katıldı. Meme kanseri (% 35), akciğer kanseri (% 24), kolon kanseri (% 14), mide kanseri (% 12), prostat kanseri (%7) ve diğer kanserler (% 8) olarak teşhis edildi. Katılımcıların % 40‘ı ilkokul mezunu idi. %17'sinin (n=34) herhangi bir iletişim cihazına sahip olmadığı, sosyal medyayı kullanmadığı varsayıldı. Akıllı telefon kullanıcıları çoğunluktaydı (% 74). En çok tercih edilen sosyal medya sitesi Facebook (% 79), onu Instagram (% 70), Twitter (% 50) ve diğerleri (% 13) izledi. Facebook kullanıcıları yaş, cinsiyet veya eğitim durumuna göre benzer iken, Twitter kullanıcılarının erkek ve daha eğitimli olma olasılığı daha yüksekti. Hastaların çoğunluğu (% 78) sosyal medyanın sağlık konusunda yararlı bir bilgi kaynağı olduğunu düşünüyordu. Toplam % 77'inin

onkologlarıyla hiçbir iletişim bağlantısı yoktu. % 96'sı doktorlarıyla sosyal medya kaynaklarından biri aracılığıyla iletişim kurmaya istekliyken,% 75'i onkologlarıyla Facebook'ta arkadaş olmayı istedi. “Onkoloğunuzla neden iletişim kurmak istiyorsunuz?” diye sorduğumuzda; çoğunluk (% 39) birbirini anlamanın daha kolay olacağını söyledi; % 32'si kendilerini daha bağlı hissedeceğini düşündü, % 27 onkologlarının daha sorumlu olacağını düşündü ve % 21'i hastalıklarının iyileşeceğini düşündü. Tartışma: Bu anket, daha genç ve eğitimli kişilerin önemli ölçüde daha fazla iletişim cihazına sahip olduğunu göstermiştir. Facebook en çok tercih edilen sosyal medya sitesiydi. Çoğunluk sosyal medyanın sağlık konusunda yararlı bir bilgi kaynağı olduğunu düşünüyordu. Yalnızca% 23'ünün onkologlarıyla sosyal medya aracılı bağlantısı vardı.

Anahtar Kelimeler: Sosyal Medya, Kanser, İnternet, İletişim

Use of Social Media in Cancer Patients

Abstract

Introduction: The frequency of social media usage is increasing rapidly. We aimed to investigate how often and to what extent patients diagnosed with cancer use social media. We wanted to know if they communicated with their doctors on social media and what their expectations were. Method: Patients with cancer were asked to fill in a social media questionnaire that measures how and how often they use social media. Demographic characteristics were also recorded. Results: 200 patients (F/M:1/1) with a median age of 45 years participated. It was diagnosed as breast cancer (35%), lung cancer (24%), colon cancer (14%), stomach cancer (12%), prostate cancer (7%), and other cancers (8%). 40% of the participants were primary school graduates. 17%(n=34) of patients did not own any communication device. Smartphone users were in the majority (74%). The most preferred social media site was Facebook (79%), followed by Instagram(70%), Twitter(50%), and others(13%). Facebook users were similar by age, gender, or education, while Twitter users were more likely to be male and educated. The majority of the patients (78%) thought that social media was a useful source of information about health. A total of 77% had no communication link with their oncologist. While 96% were willing to communicate with their

doctors through one of their social media sources, 75% wanted to be friends with their oncologists on Facebook. "Why do you want to communicate with your oncologist?" when we ask; the majority (39%) said it would be easier to understand each other; 32% thought they would feel more connected, 27% thought their oncologist would be more responsible, and 21% thought their illness would heal. Discussion: This survey showed that younger and more educated people have significantly more communication devices. The majority thought that social media was a useful source of health information. Only 23% had social media-mediated connections with their oncologists.

Keywords: Social Media, Cancer, İnternet, Communication

Presentation ID/Sunum No= 208

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Karaciğer Fonksiyon Bozukluğunun Düşük Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği Hastalarında Major Kardiyak Olaylar ile İlişkisi

Assoc. Prof. Dr. Muhammet Hulusi Satılmışoğlu[1]
[1]*S.B.Ü. Mehmet Akif Ersoy Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim Araştırma Hastanesi Kardiyoloji ABD*

Özet

Amaç: Kalp yetmezliği hemen tüm sistemleri etkileyen mortalitesi yüksek bir hastalıktır. Bu çalışmada Düşük Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği hastalarında karaciğer fonksiyon testleri (KCFT) bozukluğunun kardiyovasküler majör olumsuz olay üzerine etkisi olup olmadığını gösterme amaçlandı. Materyal metod: Çalışmaya 2019 Ocak -2019 Ekim ayları arası kardiyoloji polikliniğine Düşük Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği (Ejeksiyon Fraksiyonu < % 40) tanısıyla başvuran ve takibe alınan 424 hasta dahil edildi. GFR si düşük olanlar, onkoloji ve hematoloii hastaları, kronik karaciğer hastalığı olanlar, ciddi hepatotoksik ilaç kullananlar çalışmadan dışlandı. Hastaların polikliniğe ilk başvuru anındaki sosyodemografik özellikleri biyokimyasal parametreleri kaydedildi. Polikliniğe başvuru sonrası 1 yıl içinde exitus olan, stroke geçiren ve hospitalize edilen hastalar kaydedildi. Hastalar karaciğer fonksiyon bozukluğu olan ve olmayan diye iki gruba ayrıldı. Alanin Aminotransferaz (ALT) >33 U/L, Aspartat Transaminaz (AST)>32U/L, Gamma Glutamil Transferaz (GGT)> 61U/L üzerine olanlar karaciğer fonksiyon bozukluğu olarak alındı. Gruplar exitus, stroke ve hospitalize olma durumları açısından karşılaştırıldı. Bulgular: Çalışmaya alınan hastalarda gruplar arasında yaş ve cinsiyet açısından anlamlı farklılık yoktu ($p<0.05$). Karaciğer fonksiyonları bozuk olan grupta 1 yıl içinde

takiplerinde mortalite oranı anlamlı olarak daha yüksek bulundu ($p=0.03$). 1 yıl içinde gerçekleşen stroke ve hospitalizasyon açısından gruplar arasında anlamlı fark bulunamadı ($p<0.05$) Sonuç: Düşük Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği ile takip edilen hastalarda KCFT bozukluğu olanlarda mortalite daha fazla görülmektedir. Bu hastalarda KCFT fonksiyon bozukluğu olanlar yakın takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Düşük Ejeksiyon Fraksiyonlu Kalp Yetmezliği, Karaciğer Fonksiyon Testi, Mortalite

Presentation ID/Sunum No= 80

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kardiyovasküler Cerrahi Geçiren Hastalarda Serum Ürik Asid/kreatinin Oranı ile Akut Böbrek Hasarı İlişkisinin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Murat Gücün[1]
[1]*İstanbul Kartal Koşuyolu Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş Kardiovasküler cerrahi yapılan hastalarda en önemli komplikasyonlardan biri akut böbrek hasarıdır(ABH). Basit olarak cerrahi sonrası gelişen böbrek fonksiyonlarında ani bozulma olarak tarif edilebir. ABH mortalite, morbidite ve uzamış hastanede kalış süresi ile ilişkili bulunmuştur. Ek olarak, cerrahi sonrası gelişen ABH'ın spesifik bir tedavisi yoktur. Bundan dolayı kardiyovasküler cerrahiye girecek hastalarda operasyon öncesi risk faktörlerinin belirlenmesi ve önlemlerin alınması cerrahi sonrası gelişebilecek ABH'ın yönetiminde en önemli basamağı oluşturur. Serum ürik asid/albümin oranı özellikle diyabetik hastalarda kronik böbrek hastalığının progersyonu ile ilişkilendirilmiştir. Bu çalışmanın amacı ürik asid/ albümin oranın kardiyovasküler cerrahi ile ilişkili ABH gelişimini öngörmede kullanılabilirliğini araştırmaktır. Materyal-Metod Çalışmamıza hastanemizde 2018-2019 tarihlerinde kardiyovasküler cerrahi yapılan ve verilerine ulaşabildiğimiz toplam 110(erkek %90.9, kadın %9.1))hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Hastaların yaş ortalaması 67.3±9,9 idi. Hastalar operasyon sonrası KDIGO kriterlerine göre ABH yönünden değerlendirildi. ABH tespit edilen hastalar ile tespit edilmeyen hastaların verileri karşılaştırıldı Bulgular Operasyon öncesi hastaların serum kreatinin düzeyi 0.97 mg/dl (0.6-2.39), serum ürik asid seviyeleri13.5 mg/dl(8.9-17.8),ürik asid/ kreatinin oranı 6,24(2.22-11.7) olarak tespit

edildi. Operasyon sonrası 15 hastada(%13,8) ABH gelişti. ABH gelişmeyen hastalarda işlem öncesi ürik asid/kreatinin oranı 6.36 (2,22-11,77) iken gelişmeyen hastalarda hastalarda ürik asid /kreatinin oranı 5,48(2,96-10,92) olarak bulundu(p=0.123). Sonuç Kardiyovasküler cerrahi sonrası ABH gelişen hastalar ile gelişmeyen hastaların işlem öncesi serum ürik asid/kreatinin oranları arasında istatiksel olarak anlamlı bir farklılık tespit edilememiştir.

Anahtar Kelimeler: Serum Ürik Asid / Kreatinin Oranı, Kardiyovasküler Cerrahi, Akut Böbrek Hasarı

Presentation ID/Sunum No= 243

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Klinik ve Nörogörüntüleme Işığında Frontotemporal Lobar Dejenerasyon

Exp. Dr. Büşra Sümeyye Arıca Polat[1]
[1]SBÜ Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi Nöroloji Kliniği
**Corresponding author: Busra Sumeyye Arıca Polat*

Özet

Amaç: Frontotemporal lobar dejenerasyon (FTLD), davranış değişiklikleri ya da progresif dil bozuklukları ile karakterize sinsi seyirli klinik bir sendromdur. Tüm demansların % 5 - 15'ini oluşturur. Hastaların yaklaşık %40'ında aile öyküsü vardır. FTLD davranış değişiklikleri ve dil bozuklukları ile ortaya çıkan üç klinik varyantı kapsar: 1-) Davranış varyantı (dvFTD) 2-) Semantik demans (SD) 3-) Progresif tutuk afazi. Bu çalışmada FTLD tanısı alan hastaların klinik ve nöroradyolojik açıdan incelenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu çalışmada FTLD tanısı alan hastaların yaş, cinsiyet, eğitim durumu, aile öyküsü, semptom süresi ve FTLD varyant bilgilerini içeren demografik verileri kaydedildi. Başvuru sırasındaki kognitif durumları Mini Mental Durum Değerlendirme Testi (MMDD) ile, depresyon varlığı ise Beck Depresyon Ölçeği (BDÖ) ile değerlendirildi. Kraniyal MRG ve FDG-PET sonuçları incelendi. Bulgular: Bu çalışmaya 6 erkek (%37.5) ve 10 kadın (%63.5) olmak üzere toplam 16 hasta dahil edildi (yaş ort: 61.75±5.26). Hastaların medyan eğitim düzeyleri 6.68 yıl (1-11 yıl), hastalık süresi ise ortalama 3.25±1.47 yıl idi. Yedi hastanın ailesinde demans ya da demansla ilişkili hastalık öyküsü vardı. FTLD varyant incelemesinde; hastaların % 62.5'i dvFTD, % 31.2'si PTA, % 6.25'i ise SD tanısı aldı. Bir hastaya koopere olamadığı için kognitif ve depresif durum değerlendirilmesi yapılamadı. Geri kalan 15 hastanın başvuru anındaki MMDD puanı

ortalama 16.06±4.69 olarak bulundu. Dört hastada (%26.6) depresyon yoktu. Beşer hasta hafif ve orta şiddette depresyon puanına sahipti (%33.3/%33.3). Bir hastada ise şiddetli depresyon gözlendi (%6.6). On iki hastanın Kraniyal MRG'sinde tek taraflı veya bilateral frontal ve / veya temporal atrofi saptandı. FDG-PET incelemesi yapılan 13 hastanın 12'sinde, FTLD ile uyumlu olarak, tek taraflı frontal, anterior temporal ve / veya anterior singulat girusta hipometabolizma gözlendi. Bir hastanın FDG-PET incelemesi ise normaldi. Sonuç: Davranış değişiklikleri ve dil bozukluklarının ön planda olduğu, genç yaştaki demans hastalarında FTLD sendromu ayırıcı tanıda düşünülmeli ve gerekli nörogörüntüleme incelemeleri yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Frontotemporal Lobar Dejenerasyon, MMDD, FDG-PET

Presentation ID/Sunum No= 445

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kronik Miyeloproliferatif Neoplazilerde Kemik İliği Fibrozu ile Splenomegali ve JAK2 Gen Mutasyonu Arasındaki İlişki

Dr. Mesut Yılmaz[1], Dr. Merve Korkmaz Yılmaz[2], Dr. Muhlis Cem Ar[3]

[1]*Bakırköy Dr Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Tıbbi Onkoloji Kliniği, İstanbul*

[2]*Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi, İç Hastalıkları Kliniği, İstanbul*

[3]*İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Hematoloji Bilim Dalı, İstanbul*

Özet

Giriş: Polisitemi vera (PV), esansiyel trombositoz (ET), primer miyelofibroz (PMF) ve kronik miyeloid lösemi (KML) herhangi bir farklılaşma veya olgunlaşma kusuru göstermeksizin proliferasyonla giden miyeloid kök hücre hastalıklarıdır ve kronik miyeloproliferatif neoplaziler (KMPN) başlığı altında toplanırlar. Kemik iliği fibrozu, primer hastalığa (PMF) bağlı oluşabileceği gibi PV ve ET'nin geç komplikasyonu olarak da görülebilir, mortalite ve morbiditeye katkıda bulunur. Amaç: Bu çalışmanın amacı KMPN'lerde kemik iliği fibrozu ile splenomegali ve JAK2-V617F mutasyonu arasındaki ilişkinin araştırılmasıdır Gereç-Yöntem: Bu çalışmada Hematoloji Polikliniği'nde KMPN tanısı konulan 78 hasta retrospektif olarak kemik iliği fibrozu ile splenomegali ve JAK2-V617F mutasyonu arasındaki ilişki değerlendirilmiştir. Bulgular: Çalışmadaki 78 hastanın 46'sında kemik iliğinde çeşitli düzeylerde fibroz tespit edildi, 32 hastada ise kemik iliği fibrozu yoktu. JAK2- V617F mutasyonu 43 hastada pozitif; 28 hastada negatif saptandı. Splenomegali tespit edilen hasta sayısı 37 iken 24 hastada splenomegali yoktu. Kemik iliği

fibrozu ile splenomegali varlığı ve JAK2-V617F mutasyonu pozitifliği arasındaki istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmamıştır. Ancak splenomegalisi olan hastalarda dalak boyutu artan fibrozla birlikte artmaktadır. Tartışma ve Sonuç: KMPN'lerde dalağın büyümesi miyeloproliferatif etki, kemik iliği fibrozu, ekstramedüller hematopoez gibi bir çok nedene bağlanmıştır. Ancak splenomegali oluşumunun mekanizması tam olarak aydınlanmış değildir. Kemik iliği fibrozu ile dalak büyümesi arasında bir ilişki gösterilememiştir. Bu durum hasta sayısının nispeten az olması ve tüm Ph(-) KMPN gruplarından hasta alınmış olması ile açıklanabilir. Splenomegalide kemik iliğindeki fibrozun yerinin anlaşılabilmesi için prospektif olarak düzenlenmiş ve çok sayıda, homojen özellik gösteren hasta ile yapılacak çok merkezli çalışmalara gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Kronik Miyeloproliferatif Neoplaziler, Kemik İliği Fibrozu, Splenomegali, Jak2-V617f Mutasyonu

The Relationship Between Bone Marrow Fibrosis and Splenomegaly and JAK2 Gene Mutation in Chronic Myeloproliferative Neoplasms

Abstract

Introduction: Polycythemia vera (PV), essential thrombocythemia (ET), primary myelofibrosis (PMF) and chronic myeloid leukemia (CML) are categorized under the title of chronic myeloproliferative neoplasia (CMPN). Bone marrow fibrosis may be associated with a primary disease; or it may occur as a delayed complication of PV and ET as well. It contributes to shaping mortality and morbidity in CMPN along with other risk factors. Aim: The purpose of the study is to examine the relationship between JAK2-V617F mutation, splenomegaly and bone marrow fibrosis in CMPN.Method: The data were collected over five years (2008-2012) retrospectively from 78 patients with CMPN in the Hematology Clinic to provide the relationship between bone marrow fibrosis and JAK2-V617F mutation; and the relationship between bone marrow fibrosis and splenomegaly. Results: 46 out of 78 patients were diagnosed to have bone marrow fibrosis, 32 patients had no bone marrow fibrosis. There were 43 carriers of JAK2 mutation. In 22 patients no JAK-2 was identified. Splenomegaly was detected in 37 patients. We found no

statistically significant relationship between fibrosis and splenomegaly; and fibrosis and positive JAK2-V617F mutation. But size of the spleen increased parallel to the degree of the bone marrow fibrosis.Conclusion: The mechanisms of splenomegaly has not been entirely elucidated. Hyperproliferation of myeloid cells, extramedulary hematopoiesis may all be associated with splenomehaly in CMPN. Our study however showed that there was no significant relationship between the bone marrow fibrosis and splenomegaly. We couldn't also demonstrate any association between JAK-2 mutational status of the patient and fibrosis of the marrow. This lack of significance may be explained by the relatively small number of patients included in this study or the selection bias of the retrospectively designed study. In order to investigate the role of bone marrow fibrosis in splenomegaly, prospective multicenter studies on homogeneous patient population are needed.

Keywords: Chronic Myeloproliferative Neoplasms, Bone Marrow Fibrosis, Splenomegaly, JAK2-V617f Mutation

Presentation ID/Sunum No= 233

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kronik Non-Spesifik Bel Ağrısında Akupunktur ve Stabilizasyon Egzersizlerinin Etkinliğinin Gösterilmesi

Dr. Hüma Bölük Şenlikci[1], Assoc. Prof. Dr. Fatma Gülçin Ural Nazlıkul[2]

[1]*Başkent University Faculty of Medicine*

[2]*Yıldırım Beyazıt Faculty of Medicine*

Özet

Giriş Bel ağrısının en sık etiyolojisi kronik non-spesifik bel ağrısıdır. Konservatif tedavi yöntemleri, fizik tedavi modaliteleri, ilaçlar, egzersiz, yoga veya manuel terapi tekniklerini içerirken; akupunktur, kuru iğneleme, nöral terapi veya epidural steroid enjeksiyonları diğer girişimsel tedavi yöntemleridir. Çalışmanın amacı kronik non-spesifik bel ağrısında akupunkturun ve stabilizasyon egzersizlerinin etkinliğinin birbirine üstünlüğünün ortaya konmasıdır. Materyal ve Method Çalışma retrospektif olarak düzenlenmiş olup, 25-60 yaş arasında Ocak 2019 ile Aralık 2019 tarihleri arasında Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Fiziksel tıp ve rehabilitasyon polikliniklerine başvuran 30 hastadan oluşmuştur. En az 6 aydır bel ağrısı çeken Manyetik Rezonans görüntüleme ile non- spesifik bel ağrısı doğrulanmış hastalar çalışmaya dahil edilmiştir. Akupunktur grubu bir saatlik seanslar halinde 6 hafta boyunca, haftada 2 kez tedaviye alınmış, stabilizasyon egzersizleri uygulanan grup ise haftada 5 kez, birer saatlik egzersiz seanslarına toplamda 4 hafta devam etmişlerdir. Hastalar tedavi öncesi ve sonrası vizuel analog skala (VAS) ve Oswestry bel ağrısı skalası (OBS) ile değerlendirilmiştir. Bulgular Gruplar arasında VAS ve OBS skorları açısından tedavi öncesi ve sonrası anlamlı farklılık saptanmamıştır. Grup içi değerlendirmelerde, VAS ve OBS skorları tedavi sonrası öncesine

göre anlamlı düşüş göstermiştir. Sonuç Stabilizasyon egzersizleri ve akupunktur kronik non-spesifik bel ağrılı hastalarda etkili görünmektedir, ancak ikisinin birbirine üstünlüğü gösterilmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Akupunktur, Stabilizasyon Egzersizleri, Kronik Non-Spesifik Bel Ağrısı

Evaluation of Effectiveness of Acupuncture Versus Stabilization Exercises on Chronic Non-Spesific Low Back Pain

Abstract

Introduction Chronic non-spesific low back pain is the most common etiology of low back pain. Treatment approaches consist of conservative treatments such as physical therapy modalities, drug therapies, exercise, yoga or manual therapy techniques and interventional approaches such as acupuncture, dry needling, neural therapy or epidural steroid injections. The aim of the study is to reveal the effectiveness of acupuncture versus stabilization exercises on chronic non-spesific low back pain. Material and Method This retrospective study includes 30 patients ages between 25-60 years, that admitted Yıldırım Beyazıt University, outpatient clinic of physical medicine and rehabilitation in January 2019- December 2019. Patients suffered from chronic low back pain more than 6 months and diagnosed as non-spesific low back pain after magnetic resonance imaging. Acupuncture group received one-hour sessions of acupuncture lasted for six weeks, twice per week. Stabilization exercise group received execise therapy for 4 weeks with one-hour exercise sessions, 5 times per week. Patients evaluated before and after the end of the therapies with visual analog scale (VAS) and oswestry disability index (ODI). Results There was no statistically significant difference between the groups in terms of VAS and ODI scores before and after treatment. In the in-group evaluations, it was determined that the VAS and ODI scores of both groups before and after treatment significantly decreased. Conclusion Both stabilization exercise and acupuncture treatment seem to be effective in patients with chronic low back pain, However, their superiority to each other is not shown.

Keywords: Acupuncture, Stabilization Exercise, Chronic Non-Spesific Low Back Pain.

Presentation ID/Sunum No= 195

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Lower Aspartate Aminotransferase to Platelet Ratio (Aprı) Score and Reversion of Alanin Aminotransferase to Aspartat Aminotransferase Ratio Could Predict Covid Infection in Emergency Unit

Exp. Dr. Ayşe Elif Aliustaoğlu[1], Prof.Dr. Ahmet Cumhur Dülger[2]
[1]*Giresun Üniversitesi Prof. Dr. A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servis*
[2]*Giresun Üniversitesi Prof. Dr. A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Gastroenteroloji Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Ayşe Elif Aliustaoğlu*

Abstract

Introduction: Although alterations in liver- related transamimases may vary between geographic regions, While most of the elevated levels of aspartate aminotransferase (AST) are related to ischemic or toxic hepatitis in the western world, orofecally transmitted hepatitis viruses are the major causes of acute and fulminant hepatitis in the Far East.Materials: Our study was designed as an observational, prospective study. The electronic medical records of the Turkish state health care provider in Giresun city were used to identify all subjects with COVİD 19 infection who admitted to our emergency unit between March 2019 and April 2019.Results: At total, 105 patients aged 18 to 89 years were enrolled with the following characteristics: males were 55.5% and median age was 59,6 ± 16.7 years. In patients with COVID 19 infection, the mean AST level was 28.5 ± 14.7 U/L (95% confidence interval [CI]: 25.6-31.4) the mean ALT level was 19 ± 15.1 U/L (95% confidence interval [CI]: 20.1-26.7), the mean neutrophil to lymphocyte ratio was 4.13 ± 4.17 (95% CI:3.5-5.1) and the mean platelet level was 213.000 ± 68.000/mm3 (95% CI:200.000-227.000). Finally, the median APRI score was 0.03 ± 0.02 (95% CI:

0.03 -0.04).Discussion:We concluded that patients with COVID 19 infection had some laboratory parameters including increased AST to ALT ratio (higher than 1) ; low APRI scores (lower than 0.1) and higher neutrophil to lymphocyte ratio (higher than 4) which would be particular value for countries where the eligibity of COVID tests is diminished due to economic reasons.

Keywords: Aspartate Aminotransferase, Covid 19, Emergency Medicine

Presentation ID/Sunum No= 19

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Melatonin Reseptörleri Üveit Oluşumundan Önce Yeni Bir Farmakolojik Yol Olabilir Mi' : Deneysel Çalışma

Asst. Prof. Dr. Tuğba Nurcan Yüksel[1], Asst. Prof. Dr. Duygu Köse[2]
[1]*Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi*
[2]*Erzurum Atatürk Üniversitesi*
**Corresponding Author: Tuğba Nurcan*

Özet

Giriş: Üveit, gözün vasküler uveal yolunun iltihaplanması olarak tanımlanır ve kalıcı körlüğe neden olabilir. İnflamasyon ve oksidatif stresin akut bir modeli olan Lipopolisakkarit (LPS) ile indüklenen üveit (LİÜ) modeli ise yeni ajanların koruyucu etkisini araştırmak ve hastalığın karmaşık patogenezini daha iyi anlamak için yaygın şekilde kullanılmaktadır. Amaç: Bu çalışmada sıçanlarda LİÜ modelinde melatonin reseptör agonisti olan Agomelatin (AGO) ve Ramelteon'un (RAM) potansiyel korumalı etkilerinin incelenmesi amaçlandı. Yöntem: 70 dişi Albino Wistar sıçan rastgele 7 eşit gruba ayrıldı. Grup 1: Sağlıklı, Grup 2: LPS, Group 3; LPS+Dexametazon (Dex), Grup 4; LPS+AGO (20 mg/kg), Grup 5: LPS+AGO (40 mg/kg), Grup 6: LPS+RAM (2mg/kg),Grup 7: LPS+RAM (4mg/kg). LPS uygulamasından önceki 7 gün boyunca sıçanlara her gün aynı saatte oral gavaj ile AGO ve RAM verildi. Pozitif kontrol olarak kullanılan Dex, LPS uygulamasından yarım saat önce, aynı anda ve yarım saat sonra olmak üzere 3 kez intraperitoneal olarak 1 mg/kg uygulandı. Son ekstraktın uygulanmasından 1 saat sonra sağlıklı grup dışındaki tüm gruplardaki sıçanlara E.coli suşu olan LPS, sıçan başına 200 µg/100 µl subkutan uygulandı. LPS uygulamasından sonra her gruptaki sıçanların yarısı 3. saatte, diğer yarısı ise 24.satte 30 mg/kg

tiyopental sodyum ile anestezi altına alındı. Tüm sıçanların kanları ve göz dokuları analizler için alındıktan sonra tüm sıçanlara 50 mg/kg yüksek doz tiyopental ile ötenazi yapıldı ve deney sonlandırıldı. Bulgular: AGO ve RAM uygulanan grupların biyokimyasal analizleri incelendiğinde üveit grubu ile karşılaştırıldığında doza bağımlı olarak oksidatif stres parametrelerinin azaldığı antioksidan parametrelerin ise arttığı gözlemlendi. Ayrıca histopatolojik bulgularımız biyokimyasal bulgularımızı destekler nitelikteydi. Sonuç: AGO ve RAM'ın LİÜ üzerine koruyucu etkilerini belirlemek için ileride daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Üveit, Agomelatin, Ramelteon, Melatonin, Lipopolisakkarit, Sıçan

Are Melatonin Receptors a New Pharmacological Pathway on Pretreatment of Uveitis: in Experimental Study

Abstract

Introduction: Uveitis is defined as inflammation of the vascular uveal tract of the eye and can result in total blindness. LIU model, acute model of inflammation and oxidative stress, is widely used to investigate the protective effect of new agents and to better understand the complex pathogenesis of the disease. Purupose: In this study, it was aimed to investigate potentıal protected effests of Agomelatine and Ramelteon which are melatonin receptor agonists in LIU model in rat. Method: 70 male Albino Wistar rats were randomly divided into 7 groups. Group 1 (Healthy), Group 2: LPS, Group 3; LPS+Dexametazon (Dex), Group 4; LPS+AGO (20mg/kg), Group 5: LPS+AGO (40mg/kg), Group 6; LPS+RAM (2mg/kg), Group 7; LPS+RAM (4mg/kg). Agomelatine and Ramelteon were administered by oral gavage at the same time every day for 7 days before applying LPS. Dexamethasone was administered intraperitoneally 1 mg / kg x 3 times, half an hour before, at the same time and half an hour after the LPS application. LPS of E.coli strain was applied 200µg/100µl subcutaneously to rats in all groups except the healthy group, 1 hour after the last extract. Half of the rats in each group at the 3rd hour after LPS application, and the other half at the 24th hour were anesthetized with 30 mg / kg thiopental sodium. After the eye tissues and bloods of all rats was taken for analysis, all rats were euthanized with 50 mg /

kg high-dose thiopental and experiment was terminated. Results: When the biochemical analysis of the groups applied AGO and RAM were examined, it was observed that oxidative stress parameters decreased and antioxidant parameters increased, depending on the dose, compared to the uveitis group. In addition, our histopathological findings supported our biochemical data. Conclusion: Further research is needed to determine the protective effects of AGO ve RAM on LIU.

Keywords: Uveitis, Agomelatine, Ramelteon, Melatonin, Lipopolysaccharide, Rat

Presentation ID/Sunum No= 162

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Meme Kanseri Riski ve Abdominal Obezite

Dr. Ahmet Nedim Kahraman[1]
[1]*Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi Radyoloji Kliniği*

Özet

Amaç: Bir bilgisayarlı tomografi kesitinden visseral ve subkütanöz abdominal yağ miktarını ölçerek, abdominal obezite ile meme kanseri (Ca) gelişimi arasındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçladık. Gereç ve yöntem: Histopatolojik olarak meme Ca tanısı konmuş ve metastaz taraması amacıyla abdominal BT incelemesi yapılan 122 hasta değerlendirmeye alındı. Ayrıca kontrol grubu olarak çeşitli sebeplerle abdominal BT incelemesi yapılmış 94 kadın denek çalışmaya dahil edildi. Meme Ca tanılı hastalar ve kontrol grubunda umbilikal düzeyden geçen bir bilgisayarlı tomografi kesitinden visseral ve subkütanöz abdominal yağ miktarları ölçülerek karşılaştırıldı. Bulgular: Meme Ca tanılı hastalar ve kontrol grubu deneklerin visseral ve subkutan abdominal yağ miktarları ile oranları kayıt edildi. Meme Ca hastalarında visseral yağ miktarları kontrol grubu deneklere göre yüksek bulundu ($p<0.005$). Ayrıca meme Ca hastalarında subkutan yağ miktarları ve visseral/subkutan yağ oranı kontrol grubuna göre daha yüksek idi ancak bu fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmadı (sırasıyla $p=0.11$ ve $p=0.16$). Sonuç: Abdominal BT inceleme ile kolaylıkla ölçülebilen abdominal yağ doku miktarı değerlendirilerek meme kanseri için artmış riskin tespit edilebilmesi mümkün görünmektedir. Ayrıca subkutan/visseral yağ oranı ile meme kanseri gelişimi arasında olası ilişki araştırılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Visseral Obezite, Bilgisayarlı Tomografi

Presentation ID/Sunum No= 60

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Meme Kanserinde Mamografi Dansitesi ve Moleküler Subtip Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Furkan Kaya[1]
[1]*Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi*
**Corresponding author: FURKAN KAYA*

Özet

Amaç: Bu çalışmada amacımız mamografide meme dansitesi ile meme kanserinin moleküler subtipleri arasında ilişkiyi değerlendirmektir. Materyal ve Metodlar: Ameliyat yada biyopsi yapılan patolojik sonucu olan 118 hastadan preoperatif mamografisi olan 50 hasta çalışmaya dahil edildi. Görüntüler Hologic Selenia dijital mamografi cihazı ile elde edildi. Mamografi görüntüleri, Amerikan Radyoloji Derneği (ACR) tarafından son baskısı 2013 yılında yayınlanan 'Breast Imaging Reporting and Data System (BI-RADS) atlasına göre değerlendirildi. Hastalar meme yoğunluğuna göre 4 gruba ayrıldı. Buna göre tama yakın çoğunluğu yağlı meme dansitesi tip A, dağınık fibroglandüler dokular tip B, heterojen dens meme dokusu tip C, son derece dens meme dokusu da tip D patern olarak kategorize edildi. Preoperatif Mamografi tetkikine ulaşılabilen hastaların patoloji raporları retrospektif olarak değerlendirildi. Tümör tipini değerlendirmek için; östrojen reseptörü (ER), progesteron reseptörü (PR), HER 2 varlığı ve ki67 oranı bakımından değerlendirildi. Bu moleküler belirteçlere göre 2011 St. Gallen konsesüsü baz alınarak meme kanseri 4 subtipe ayrıldı. Daha sonra mamografik dansite ile moleküler subtipler arasında herhangi bir ilişki olup olmadığı uygun istatistiksel yöntemler ile araştırıldı.Bulgular: Çalışmamızda, mamografi çekilmiş 50 hastanın yaş ortalaması 55.38 bulunmuştur. ER,PR pozitifliği ve Ki-67 proliferasyon indeksine göre

mamografik tipler arasında anlamlı farklılık saptanmadı (sırasıyla; p:0,491, p:0,837,p:0.367). Patolojik tip bulgularına ile mamografik dansiteler arasında anlamlı değişiklik saptanmadı (p=0,227).CerbB2 ile mamografik dansite artışı arasında minimal anlamlı farklılık izlenmiştir (p=0,049). Patolojik tipler ile operasyon şekilleri karşılaştırıldığında aralarında pozitif yönlü bir ilişki tespit edilmiştir(p:0,003).Ki-67 ile mamografik meme dansitesi arasında anlamlı bir farklılık bulunmamıştır(p=0,367).Sonuç:Bu ilişkiyi değerlendirebilmek için daha büyük bir örneklem hacmine ihtiyacımız bulunmaktadır. Çünkü moleküler subtipe özgü risk faktörlerinin gelecekteki gelişimi, bireyselleştirilmiş risk tahmin modelleri ve tarama stratejilerini destekleyeceği için önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Mamografi, Meme Dansitesi, Moleküler Subtip, Ki-67

Evaluation of the Relationship Between Mammography Density and Molecular Subtype in Breast Cancer

Abstract

Purpose: Our aim is to evaluate whether there is a relationship between mammographic breast density and molecular subtypes of breast cancer. Materials and methods: Among 118 patients, 50 patients with preoperative mammography who underwent surgery or biopsy and had pathological results were included in the study. Images were acquired with Hologic Selenia digital mammography device. Mammography was evaluated by the American Radiology Association (ACR) according to the 'Breast Imaging Reporting and Data System (BI-RADS)' atlas, the latest edition in 2013. The patients were divided into 4 groups according to breast density. Accordingly, almost completely fatty breast density was categorized as type A, diffuse fibroglandular tissue type B, heterogeneous dense breast tissue type C, and extremely dense breast tissue as type D pattern. The patients who underwent preoperative mammography were evaluated retrospectively. To determine the tumor type; estrogen receptor, progesterone receptor, HER 2 supplement and ki-67 ratio were evaluated. According to these molecular markers and based on the 2011 St. Gallen consensus, breast cancer divided into 4 subtypes. Then, the relationship between mammographic density and molecular

subtypes was investigated using appropriate statistical methods. Results: In our study, the average age of 50 patients who underwent mammography was found to be 55.38. There was no significant difference between mammographic types according to ER, PR positivity and Ki-67 proliferation index (p:0.491,p:0.837,p: 0.367, respectively). There was no significant difference between pathological type findings and mammographic densities (p:0.227).Minimal significance difference was observed between CerbB2 and mammographic density (p:0.049). A positive correlation was observed between pathological types and operation types (p:0.003). There was no significant relationship between Ki-67 and mammographic breast density(p:0.367). Conclusıon: We need a larger sample size to evaluate this relationship. Because the future development of molecular subtype-specific risk factors is important as it will support individualized risk prediction models and screening strategies.

Keywords: Keywords: Mammography, Breast Density, Molecular Subtype, Ki-67

Presentation ID/Sunum No= 228

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Metil Alkol Zehirlenmeleri

Dr. Eren Usul[1]
[1]*Sağlık Bakanlığı Acil Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü*
**Corresponding author: Eren USUL*

Özet

GİRİŞ-AMAÇ: Metil alkol zehirlenmesi gelişmekte olan ülkelerde ve nadiren Avrupa ülkelerinde küme zehirlenme ataklarıyla görülebilen bir halk sağlığı sorunudur. Alkol tüketmek isteyip maddi veya başka nedenlerden dolayı metonolü isteyerek veya istemeden tüketen kişilerde ortaya çıkar. Metanol toksisitesi, esasen, parçalanmalarında anahtar enzim olan alkol dehidrojenazın (ADH) etkisiyle üretilen yüksek toksik ara metabolitlerden kaynaklanır. Üretilen metabolitler doku hasarına ve uç organ disfonksiyon bozukluklarına yol açar. Bunun sonucunda akut böbrek yetmezliği, şok, çoklu organ yetmezliği ve mortalite gelişebilir. Metanol zehirlenmesi salgınlarında dünya çapında ciddi mortalite oranları ile ortaya çıkmaktadır. Biz bu çalışmamız hastanemiz acil servisinde metonol zehirlenmesi tanısı alan vakalarımızın dermografik özelliklerini ve tedavi süreçlerini değerlendirdik YÖNTEM: Çalışmamıza Ocak 2019- Temmuz 2020 tarihleri arasında Sincan Devlet Hastanesi Acil servisinde metil alkol zehirlenmesi tanısı alan 18 yaş ve üzeri hastalar dahil edildi. Hastaların demografik özellikleri, aldıkları tedaviler ve sonlanımları ile ilgili veriler hastane bilgi yönetim sistemi ve hasta dosyaları arşivi aracılığıyla elde edildi. BULGULAR: Çalışma zaman aralığımızda acil serviste metil alkol zehirlenmesi tanısı almış ve kayıtlarına ulaşabildiğimiz hasta sayısı 9 idi. Olguların yaş ortalaması 33 idi ve 6'sı (%66) erkekti. Hastaların başvuru anında %33'ünün bilinci konfü-kapalı genel durumu kötü, diğerlerinin bilinci açık ve genel durumu iyiydi. Başvuru şikayetleri

en sık bulantı-kusma(%77), görme bozukluğu(%22) ve baş ağrısı(%11) idi. Hastaların tamamına iv hidrasyon, %33'üne etil alkol,%22.2'sine hemodiyaliz uygulanmış. Hastaların %66 sı acilden taburcu, %33'ü yoğun bakıma yatmıştır. Yoğun bakıma alınan hastalarda taburcu olup mortalite ile sonlanan olmamıştır. SONUÇ: Metanol, kolay ulaşılır olması, yasa dışı kaçak alkollü içecek üretiminde kullanılması nedeniyle ülkemizde özellikle son dönemde mortal seyreden zehirlenme nedenlerinden biridir. Acil başvurularında anamnez alınamayan, bilinç değişikliği olan, artmış anyon açığı olan hastalarda metanol zehirlenmesi olasılığını düşünmeli ve zaman kaybetmeden gerekli tedaviye başlamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Metil Alkol, Acil Servis, Mortalite, Zehirlenmeler

Presentation ID/Sunum No= 256

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Metil Alkol Zehirlenmelerinde Biyokimyasal Belirteçler ve Hematolojik Indeksler: Retrospektif Analiz

Dr. Baris Arslan[1]
[1]*Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Barış ARSLAN*

Özet

Giriş: Kırmızı küre dağılım aralığı (RDW) alyuvarların hacim değişkenliklerini ölçer ve tam kan sayımının bir parçası olarak rapor edilir. RDW' nin miyokard infarktüsü, kalp yetmezliği, inme, sepsis, karbon monoksit zehirlenmesi ve organik fosfor zehirlenmesi gibi bir çok klinik durumda iyi bir porgnostik belirteç olabileceği daha önceki çalışmalarda belirtilmiştir. Bu çalışmanın amacı akut metil alkol zehirlenmelerinde RDW değeri ile hastane içi mortaliteyi belirlemektir. Bununla birlikte lökosit sayısı, neutrofil/lenfosit oranı, MPV ve glukoz gibi diğer belirteçlerin potansiyel prognostik faktörler olarak metil alkol zehirlenmesinde etkinliğini tanımlamayı hedefliyoruz. Materyal-metod: Bu çalışma, Ocak 2019-Ocak 2020 tarihleri arasında Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesine metil alkol zehirlenmesiyle müracat eden hastaların retrorespektif bir analizini içerir. Çalışma için hastanemiz etik kurulundan izin alınmıştır. Dosya kayıtlarına tam ulaşılamayan hastalar, malignite öyküsü olanlar, ciddi anemisi olan yada anemi için tedavi aldığı saptanan hastalar çalışma dışı bırakıldı. 18 yaş üstü 42 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Hastaların demografik özellikleri, klinik durumu, metil alkol alımı zamanı, uygulanan tedavi, kan gazı analizi, müracattaki labaratuar değerleri ve klinik son durumları hastanemizdeki dosya ve elekronik kayıtlarından elde edildi Sonuç: 39'u erkek, 3'ü kadın toplam 42 hasta çalışmaya dahil edildi.Ortalama hastanede kalış 3 gündür. Ortalama yaş 45 ±11 yıldır. 33 (79%) hasta

yaşarken, 9 hasta (21%) hayatını kaybetti. Yaşayanlarla hayatını kaybedenler arasında ilk başvuru anında RDW, glukoz, ortalama arter basıncı, Ph, PCO2, HCO3, arterial laktat, baz defisiti ve Glasgow koma skoru değerleri açısında istatiksel olarak anlamlı farklar bulundu (P <0.05). Medyan RDW değeri yaşayan hastalarda 14.2 (range, 12.7-19.7) ve ölen hastalarda 16.6 (range, 12.5.-18.8) (P=0.012) hesaplandı. ROC eğrisinde RDW' nin 16.2 değeri için mortaliteyi tahmin etmekteki eğri altı alanı 0.774 (95% CI:0.563-0.986), sensivitesi % 78 ve spesifisitesi % 90 olarak hesaplandı (en iyi Youden indeksi= 0.68).

Anahtar Kelimeler: Alkol, Metil Alkol Zehirlenmesi, RDW

Presentation ID/Sunum No= 210

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Mide Kanseri İnvazivliğinin Kantitatif Değerlendirilmesinde Çok Dedektörlü Bilgisayarlı Tomografi (Çdbt) Histogram Analizinin Tanısal Değeri

Exp. Dr. Aytül Hande Yardımcı[1]
[1]*Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi*

Özet

Giriş-Amaç:Mide kanserleri dünya çapında en yaygın beşinci kanser ve kanser ölümlerinin üçüncü önde gelen nedenidir. Bu çalışmada lokal ileri mide kanseri olgularında (T4a-b), perigastrk alanın ÇDBT üzerinde yapısal analiz (Texture analiz) verilerinden elde edilen histogram parametrelerinin tanısal performansını araştırmak amaçlanmıştır. Gereç-Yöntem:Ocak 2017-Aralık 2019 tarihleri arasında gastrik kanser nedeni ile opere edilen 110 olgu analiz edildi. ÇDBT görüntülerinin ön işleme basamaklarında 3D-Slicer(Ver4.10.2) kullanılarak piksel boşlukları eşitledi ve senkronize edidi. Olgular patolojik evresine göre T4(a-b) ve (T1-3) olarak iki gruba ayrıldı. ÇDBT görüntüleri üzerinde yapısal analiz ile histogram verileri MaZda (ver. 4.6, P. M. Szczypiński, Technical University of Lodz) programı kullanılarak elde edildi. Tümörün mide duvarındaki dış sınırına paralel çekilen çizgi üzerinde 3 kez dilatasyon yapılarak perigastrik alanı içine alacak şekilde tümör sınırları ile beraber çizim yapıldı(Resim 1a,b). Değişkenlerin dağılımı için Kolmogorov-Smirnov testi, niceliksel verileri karşılaştırmak için bağımsız örnekler t testi ve Mann-Whitney-U testi kullanıldı. Nitel verileri karşılaştırmak için ki-kare testi kullanıldı. Tanısal yararlılık ROC analizi ile değerlendirildi. İstatistiksel veriler için SPSS (Ver.26.0) yazılımı kullanılmıştır. Bulgular:(T1-3) ve (T4 a-b) grupları arasında yaş ve cinsiyet açısından anlamlı farklılık saptanmadı ($p>0,05$). T4(a-

b) evre tümörler boyut olarak daha büyüktü. (p<0,05). T4(a-b) grubunda mimimum, maksimum ve ortalama normlar ile %1, 10 ve 50. Persantil değerleri (T1-3) grubundan anlamlı ölçüde daha düşüktü(p<0,05). İki grup arasında %90 ve 99. Persantil değerleri arasında anlamlı farklılık saptanmadı (p>0,05). Evre T4(a-b) varyans değerleri (T1-3) grubuna oranla anlamlı derecede daha yüksek (p<0,05), skewness(çarpıklık) anlamlı derecede düşük (p<0,05) ve kurtosis(basıklık) anlamlı derecede yüksekti (p<0,05). AUC değerleri ve % 95 güven aralığındaki doğrulukları tablo 1'de özetlenmiştir. Sonuç:ÇDBT üzerinde yapısal analiz ile elde edilen histogram parametreleri lokal ileri mide tümörlü olgularda serozal invazyonu gösteren T4 olgularının saptanmasında preoperatif dönemde anlamlı biyobelirteçler olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Mide Tümörü, T Evreleme, Çok Dedektörlü Bilgisayarlı Tomografi, Histogram Analizi

Diagnostic Value of Multi-Detector Computed Tomography (MDCT) Histogram Analysis in Quantitative Evaluation of Gastric Cancer Invasiveness

Abstract

Purpose: Gastric cancers(GC) are the fifth most common cancer and the third leading cause of cancer deaths worldwide. In this study, we aimed to investigate the diagnostic performance of MDCT histogram parameters obtained from texture analysis in locally advanced gastric cancer(T4a-b). Materials and Methods:110 cases operated on for GC between January 2017-December 2019 were analyzed. Pixel gaps were equalized and synchronized using 3D-Slicer software(Ver4.10.2) in the preprocessing steps. The cases were divided into two groups as T4(a- b) and(T1-3) according to their pathological stage. Histogram analysis of MDCT images was obtained using the MaZda software. Dilatation was performed 3 times on the line drawn parallel to the outer border of the gastric wall of the tumor (Figure 1a, b). Kolmogorov-Smirnov test was used for the distribution of variables, independent samples t-test, and Mann-Whitney-U test was used to compare quantitative data. Chi-square test was used to compare qualitative data. Diagnostic usefulness was evaluated by ROC analysis. SPSS (Ver.26.0) software was used for statistical analysis.

Results:No significant difference was found between (T1-3) and (T4a-b) groups in terms of age and gender($p > 0.05$). T4(a-b) stage tumors were larger in size($p < 0.05$).In the T4(a-b) group, the minimum, maximum and average norms and the 1,10 and 50th percentile values were significantly lower than in the (T1-3)group ($p < 0.05$). There was no significant difference between the 90% and 99th percentile values between the two groups($p > 0.05$). Stage T4(a-b) variance values were significantly higher, skewness was significantly lower and kurtosis was significantly higher compared to the (T1-3) group($p < 0.05$). AUC values and their accuracies in 95% CI are summarized in table 1. Conclusion:Histogram parameters obtained by texture analysis on MDCT can be used as significant biomarkers in the preoperative period in the detection of T4 cases with serosal invasion in cases with locally advanced gastric tumor.

Keywords: Stomach Tumor, T Staging, Multidedector Computed Tomography, Histogram Analysis

Presentation ID/Sunum No= 211

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Mide Tümörlerinde Lenf Nodu Metastazı Belirlemede Pre ve Postkontrast Çok Dedektörlü Bilgisayarlı Tomografi (ÇDBT) Bulgularının Histopatolojik Bulgularla Karşılaştırılması

Exp. Dr. Aytül Hande Yardımcı[1], Asst. Prof. Dr.Veysi Hakan Yardımcı[2]

[1]Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi
[2]İstanbul Gelişim Üniversitesi
**Corresponding author: Aytül Hande Yardımcı*

Özet

Giriş ve Amaç: Bu çalışmada preoperatif ÇDBT incelemelerde lokal ileri mide tümörlerinde lenf nodu metastazlarını saptamak ve preoperatif dönemde kemoterapi olgularının doğru belirlenmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Ocak 2018 –Kasım 2020 tarihleri arasında gastrik kanser nedeni ile opere edilen 44 olgu ile uluslararası tümör kanser genom atlasından (TCGA-KIRC) elde edilen 36 olgu toplam 80 olgu çalışmaya dahil edildi. Tüm olguların prekontrast ve portal venöz faz BT incelemeleri 2 mm kesit kalınlığında 128 kesitli BT cihazında (Philips, Ingenuity, Eindhoven, the Netherland) yapılmış olup çekim parametreleri: Voltaj 120 kVp, akım otomatik 100-500 mAs, pitch 1.5, FOV: 47X47 cm, rotasyon zamanı :0.5 sn, matriks 512x512 olarak alındı. Olgular patolojik evre gold standart alınarak metastaz varlığı N+ (N1,N2,N3) ve yokluğu N-(N0) olarak ikiye ayrıldı. ÇDBT incelemede kısa aksı 8 mm yi geçen lenf nodları patolojik kabul edildi ve sırasıyla kontrastsız ve kontrastlı incelemede lenf nodunun % 80 ‘ini içine alacak şekilde ROI ile işaretlenerek dansiteleri 2 ayrı uzman tarafından ölçüldü. İstatiksel analizde ÇDBT yoğunluk değerlerinin (Hounsfield Unit) ortalama, standart sapma,

medyan en düşük, en yüksek, frekans ve oran değerleri kullanılmıştır. Değişkenlerin dağılımı Kolmogorov-Simirnov test ile ölçüldü. Nicel bağımsız verilerin analizinde Wilcoxon testi kullanıldı. Uzmanlar arası korelasyon için sınıf içi korelasyon (ICC) kullanıldı. Analizlerde SPSS(Ver.22.0) programı kullanıldı. Bulgular:Uzman1 ve Uzman2 ’in kontrastlı lenf nodu(LN) dansite değerleri kontrastsızdan anlamlı olarak yüksekti(p<0,05)(Tablo1). Her iki uzman arasında kontrastsız ve kontrastlı ölçümler arasında anlamlı fark saptanmamış olup(p>0,05) ölçümler arasında anlamlı pozitif korelasyon(p<0,05) izlendi(Tablo 2).N- (N0) ve N+ (N1,N2,N3) olan grupta Uzman1 ve 2 kontrastsız LN arasında anlamlı fark izlenmedi.(p>0,05). N+ grupta Uzman1ve 2 konstrastlı LN ölçümleri N- den anlamlı olarak düşüktü(p<0,05). N+ grupta Kontrastlı/kontrastsız oranı N- gruptan anlamlı olarak düşüktü(p<0,05). Sonuç: ÇDBT inceleme preoperatif evrede LN metastazı saptanmasında yaralı olup metastatik olgularda normal lenf nodlarına oranla daha düşük kontrastlanma ve kontrastlanma oranı saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Mide Tümörü, Lenf Nodu, Metastaz, Çok Dedektörlü Bilgisayarlı Tomografi

Comparison of Pre and Postcontrast Multidetector Computed Tomography (MDCT) Findings With Histopathological Data to Determine Lymph Node Metastasis in Gastric Tumors.

Abstract

Aim: In this study, it was aimed to detect lymph node metastases in locally advanced gastric tumors in preoperative MDCT imagings and to accurately determine the chemotherapy cases in the preoperative period. Materials and Methods: Between January2018-November2020, 44 patients operated for gastric cancer, and 36 patients obtained from the international tumor cancer genome atlas (TCGA-KIRC)were included in the study. The cases were classified as pathological stage gold standard, as the presence of metastasis N+(N1, N2, N3) and absence of N-(N0). In MDCT, lymph nodes with a short axis greater than 8 mm were considered pathological, and their density was measured by two different experts by marking with an ROI to include 80% of the lymph nodes in pre and contrast-enhanced MDCT, respectively. In statistical analysis, mean, SD, median, max,

frequency, and ratio values of MDCT density values (Hounsfield Unit) were used. The distribution of variables was measured by the Kolmogorov-Smirnov test. Wilcoxon test was used for the analysis of quantitative independent data. Intra-class correlation (ICC) was used for the correlation between experts. SPSS (Ver.22.0) program was used in the analyzes. Results: Contrast-enhanced lymph node (LN) density values measured by Expert1 and Expert2 were significantly higher than non-contrast($p < 0.05$) (Table1). A significant difference was found between non-contrast and contrast-enhanced measurements between both experts ($p > 0.05$), and a significant positive correlation($p < 0.05$) was observed between measurements(Table2).In the group with N- (N0) and N + (N1, N2, N3), there was no significant difference between Expert1 and 2 non-contrast LNs ($p > 0.05$). In the N + group, Expert1 and 2LN measurements with contrast-enhanced were significantly lower than N-($p < 0.05$). Contrast/non-contrast ratio was significantly lower in N+group than in N-group($p < 0.05$). Conclusion: MDCT was useful in detecting LN metastasis in the preoperative period, and a lower enhancement and rate was found in metastatic compared to normal lymph nodes.

Keywords: Stomach Tumor, Lymph Node, Metastasis, Multidedector Computed Tomography,

Presentation ID/Sunum No= 39

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Migren Hastalarında Yasam Kalitesi ve Özürlülüğün Değerlendirilmesi

Dr. Vasfiye Burcu Albay[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi İstanbul Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

AMAÇ: Migren, bir hastanın yaşam kalitesini (YK) olumsuz etkileyen kronik bir hastalıktır. Türkiye'deki migren hastalarının YK hakkında çok az şey bilindiğinden, amacımız migren hastalarının yaşam kalitesini ve migrenle ilişkili özürlülüğün seviyesini araştırmaktı. GEREÇ VE YÖNTEM: Prospektif çalışmamız, Sağlık Bilimleri Üniversitesi İstanbul Bakırköy Prof.Dr.Mazhar Osman Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yapılmıştır. SF-36, migren hastalarının YK ölçmek için kullanıldı. Kontrol grubu için geçmiş veriler kullanıldı. BULGULAR: Toplam 40 migren hastası anketi tamamladı; % 72.5 kadındı. Katılımcıların yaşları 20 ile 53 arasında değişmekte olup, ortalama yaş 38,3'tür (SS = 8,8). Migren hastalarında YK'nin tüm alanları daha düşüktü. Kadın migren hastalarında genel sağlık algısı, enerji seviyeleri düşüktü ve ayrıca kadın migren hastalarında fiziksel rol işlevinde zorluklar vardı. Migren atak sıklığı, düşük genel sağlık algısı (p: 0.02 r: 0.36) ile, ağrı yoğunluğu düşük sosyal işlev ile korelasyon gösterdi. (P.0.001 r: 0.49) SONUÇ: Kronik migren, ağırlıklı olarak kadın hastalarda YK üzerinde olumsuz bir etkiye sahiptir. Sık atakları olan ve VAS skorları yüksek olan hastalar sosyal fonksiyon ve sağlık algısı açısından değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Migren; Vas; Özürlülük; Yaşam Kalitesi; Ağrı

Assessment of Quality of Life and Disability in Migraine Patients

Abstract

BACKGROUND: Migraine is a chronic disorder that negatively affects a patient's quality of life (QOL). As little is known about the QOL of migraine sufferers in Turkey, our aim was to investigate the QOL and the level of migraine-associated disability of migraine patients. MATERIALS AND METHODS: This prospective study was conducted at the University of Health Sciences İstanbul Bakirkoy Prof. Dr. Mazhar Osman Psychiatric Training and Research Hospital. SF-36 was used to measure the quality of life of migraine patients. Historical data was used to control group. RESULTS: A total of 40 migraine patients completed the questionnaire; 72.5% were females. The age of participants ranged from 20 to 53 years, with a mean age of 38.3 (SD=8.8). All the domains of quality of life were lower in migraine patients. The general perception of health, energy levels were low in female migraine patients and also female migraine patients had difficulty in physical role function. Migraine attack frequency was correlated with the low general perception of health (p:0.02 r:0.36) and pain density was correlated with low social function. (P.0.001 r: 0.49) CONCLUSION: Chronic migraine has a negative impact on QOL, predominantly in female patients. Patients with frequent attacks and high VAS scores should be evaluated in terms of social function and health perception.

Keywords: Migraine; Vas; Disability; Quality of Life; Pain

Presentation ID/Sunum No= 300

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Multipl Skleroz Hastalarında Hastalık Algısının Demografik, Klinik ve Psikiyatrik Faktörler ile İlişkisi

Dr. Zeynep Özdemir[1]
[1]*İstanbul Bakırköy Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Zeynep Özdemir Acar*

Özet

Giriş ve Amaç Multipl skleroz (MS) santral sinir sisteminde demiyelinizasyon ve akson kaybı ile karakterize kronik inflamatuvar bir hastalıktır. Hastalığın seyrinde görsel, motor ve duysal semptomlarla birlikte depresyon, anksiyete gibi psikiyatrik semptomlar da sıklıkla görülebilmektedir. Hastalığın yarattığı fiziksel özürlülüğün yanı sıra eşlik eden psikiyatrik semptomlar, hastaların psikososyal durumlarını etkilemektedir. Hastaların günlük yaşamlarında karşılaştıkları fiziksel engelliliğin dışında kişilerin hastalık hakkındaki fikirleri ya da hastalığa bakış açıları da hastalığın seyrinde önemli bir rol oynamaktadır. Bu çalışmada MS tanısı ile izlenmekte olan 49 hastaya kısa hastalık algı ölçeği (KHAÖ), Beck depresyon ölçeği (BDÖ) ve Beck Anksiyete ölçeği (BAÖ) uygulanarak hastaların fiziksel engellilikleri ile hastalıktan etkilenme düzeyi ve hastalığı endişe verici olarak algılama ile depresyon ve anksiyete düzeyleri arasındaki ilişki incelenmiştir. Bulgular Çalışmaya nöroloji polikliniğinden MS tanısı ile takip edilen yaş ortalaması 38 (19-65) olan 49 (39 K, 10 E) hasta dâhil edildi. Çalışmaya gönüllülük esasına dayalı olarak onamları doğrultusunda alınan hastaların yaşları, medeni durumları ve eğitim durumları kaydedildi. Fiziksel engellilik düzeyleri genişletilmiş özürlülük durum ölçeği (EDSS) ile değerlendirildi. Hastaların EDSS puanları 0-7 arasındaydı. Hastaların

dizabilite düzeyleri ile KHAÖ ve BAÖ puanları arasında anlamlı ilişki saptandı (p=0.002). Ancak dizabilite ile BDÖ skorları arasında anlamlı ilişki yoktu (p>0.05). Ölçekler arası ilişkiye bakıldığında hastaların KHAÖ puanları arttıkça anksiyete düzeyleri çok belirgin olarak artarken (p=0.001), depresyon puanları da artmaktaydı (p=0.016). Tartışma ve Sonuç Kronik hastalıklar için hastalık algısı, hastalığın oluşturduğu fiziksel engeller ile baş etmenin yanında oluşturduğu psikososyal engeller açısından önemli yer tutmaktadır. MS hastalığına dair sorunlar yaşayan hastaları daha iyi anlamak, kontrol etmek ve tedavi etmek açısından bu bireylerin algılarının belirlenmesinin önemli olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Kısa Hastalık Algı Ölçeği, Multipl Skleroz

Presentation ID/Sunum No= 198

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Görülen Pelvik Kitle ile Prezente Olan Castleman Hastalığı- Olgu Sunumu

Dr. Sevil Sadri[1], Dr. Berrin Balık Aydın[1]
[1]*Medipol Mega Üniversitesi*

Özet

28 yaşında kadın hasta kilo kaybı, dispne, kas güçsüzlüğü olması üzerine göğüs hastalıkları servisine interne edildi. Toraks BT'sinde buzlu cam alanları ve bronşetazi saptanan hasta romatolojik hastalıklar açısından değerlendirildi. ANA negatif, Anti ds-DNA negatif, ANCA negatif, Anti glomerüler bazal membran antikoru negatif, Anti CCP <7 (<17), ACE 23 (8-52), Anti kardiyolipinler 6,4 (<12) beta mikroglobulin 17,5 (<20), ENA profili negatif idi. Behçet hastalığı, sistemik lupus erittematöz, romatoid artrit, erişkin still hastalığı dışlandı, intertisyel akciğer hastalığı pulmoner hipertansiyon yapılan EKO 'da EF %60, sPAB 30mmhg, olarak değerlendirildi. Nörolojik açısından kranial MR 'da sol orta kranial fossayı genişleten 8x7x3 cm boyutlarında konjenital araknoid kist mevcuttu. Takiplerinde solunum yetmezliği gelişmesi üzerine hasta entübe edilerek mekanik ventilatöre bağlandı, akabinde trakeostomi açıldı .Balgam kültüründe mikobakterium avium intracellulare üredi ve anti tüberküloz tedavisi başlandı. PET çekildi. Sol paraaortik alanda ve sol iliak alanda büyüğü 22x16 mm çapta konglomere lenf nodlarında, Sol gluteal bölgede cilt altında büyüğü 25x17 mm boyutta düzgün konturlu yumuşak dokuda hafif artmış 18F-FDG tutulumu saptanması üzerine hastaya gluteal bölgeden eksizyonel biyopsi yapıldı. Patoloji Castleman hastalığı hiyalen vasküler tip olarak sonuçlandı. Anti-HIV : negatif, Human herpes virüs-8 DNA(HHV 8): negatif idi.. Monoklonal plasma cell diskrazisi yoktu. VEGF 273 (<96), IL-6 4,98 (<7), EBV VCA Ig M ve

IgG negatif idi. HLA B5 negatif, alfa 1 anti tripsin genotipi PiMM normal, EBV DNA negatif, hemofagositik lenfohistiyositoz tip 2 PRF 1 ve tip 4 STX11 geninde mutasyon yoktu. Hasta idiopatik multicentric castleman hastalığı olarak değerlendirildi. EMG: normal anti ACH reseptör antikoru 1,9 (>0,4) pozitif idi. hastaya myastenia gravis tanısı ile pridostigmin ve IVIG verildi. Genel durumu iyi olmadığından 4 kür rituximab ve ardından 3 kür R-CHOP(rituksimab, siklofosfamid, adriamisin, vinkrisitin, metil prednisolon) verildi. 7 kür kemoterapi aldıktan sonra çekilen PET-CT de stabil lenfadenopatileri mevcuttu .Hasta eve oksijen konsantratörü ile taburcu edildi.

Anahtar Kelimeler: Castleman Hastalığı, Pelvik Kitle, Multisentrik

Presentation ID/Sunum No= 18

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nar Kabuğu Ekstresinin Sıçanlarda Lipopolisakkarit ile İndüklenen Üveit Modelindeki Koruyucu Etkilerinin Araştırılması

Asst. Prof. Dr. Tuğba Nurcan Yüksel[1], Asst. Prof. Dr. Muhammed Yayla[2]
[1]Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi
[2]Kafkas Üniversitesi

Özet

Giriş: Üveit, yaş, cinsiyet veya ırktan bağımsız olarak bireyleri etkileyen göz içi enflamatuar bir hastalıktır. Lipopolisakkarit ile indüklenen üveit (LİU) modeli akut bir inflamasyon ve oksidatif stres modelidir. Amaç: Bu çalışmanın amacı güçlü antioksidan etkisi olduğu bilinen nar kabuğu ekstresinin (NKE) sıçanlarda LİÜ üzerine koruyucu etkilerini incelemektir. Yöntem: 60 dişi Albino Wistar sıçan rastgele 6 eşit gruba ayrıldı. Grup 1: Sağlıklı, Grup 2: LPS, Group 3; LPS+Dexametazon (Dex), Grup 4; LPS+NKE (100 mg/kg), Grup 5: LPS+NKE (300 mg/kg), Grup 6: LPS+NKE 500 mg/kg). LPS uygulamasından önceki 7 gün boyunca sıçanlara oral gavaj ile NKE verildi. Pozitif kontrol olarak kullanılan Dex, LPS uygulamasından yarım saat önce, aynı anda ve yarım saat sonra olmak üzere 3 kez intraperitoneal olarak 1 mg/kg uygulandı. Son ekstraktın uygulanmasından 1 saat sonra sağlıklı grup dışındaki tüm gruplardaki sıçanlara E.coli suşu olan LPS, sıçan başına 200 µg/100 µl subkutan uygulandı. LPS uygulamasından sonra her gruptaki sıçanların yarısı 3. saatte, diğer yarısı ise 24.satte 30 mg/kg tiyopental sodyum ile anestezi altına alındı. Tüm sıçanların kanları ve göz dokuları analizler için alındıktan sonra tüm sıçanlara 50 mg/kg yüksek doz tiyopental ile ötenazi yapıldı ve deney sonlandırıldı. Bulgular: NKE uygulanan

grupların biyokimyasal analizleri incelendiğinde üveit grubu ile karşılaştırıldığında doza bağımlı olarak oksidatif stres parametrelerinin azaldığı antioksidan parametrelerin ise arttığı gözlemlendi. Antioksidan ve oksidan parametrelerdeki en etkileyici ve sağlıklı gruba benzer düzelme 500 mg/kg dozunda NKE uygulaması ile elde edildi. Ayrıca histopatolojik bulgularımız biyokimyasal bulgularımızı destekler nitelikteydi. Sonuç: Nar kabuğu ekstresinin LİÜ üzerine koruyucu etkilerini belirlemek için ileride daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Üveit, Nar Kabuğu, Lipopolisakkarit, Sıçan

Investigation of the Protective Effects of Pomegranate Peel Extract in Lipopolysaccharide - Induced Uveitis Model in Rats

Abstract

Introduction: Uveitis is an intraocular inflammatory disease affecting individuals regardless of age, gender or race. Lipopolysaccharide - induced uveitis (LIU) model is an acute model of inflammation and oxidative stress. Purpose: The aim of this study is investigate the protective effects of pomegranate peel extract (PPE), having high levels of strong antioxidant properties, in LIU model in rats. Method: 60 male Albino Wistar rats were randomly divided into 6 groups. Group 1 (Healthy), Group 2: LPS, Group 3; LPS+Dexametazon (Dex), Group 4; LPS+PPE (100 mg/kg), Group 5: LPS+PPE (300mg/kg), Group 6; LPS+PPE (500 mg/kg). PPE were administered with oral gavage rats for 7 days before LPS application. Dexamethasone was administered intraperitoneally 1 mg / kg x 3 times, half an hour before, at the same time and half an hour after the LPS application. LPS of E.coli strain was applied 200µg/100µl subcutaneously to rats in all groups except the healthy group, 1 hour after the last extract. Half of the rats in each group at the 3rd hour after LPS application, and the other half at the 24th hour were anesthetized with 30 mg / kg thiopental sodium. After the eye tissues and bloods of all rats was taken for analysis, all rats were euthanized with 50 mg / kg high-dose thiopental and experiment was terminated. Results: When the biochemical analysis of the groups applied PPE were examined, it was observed that oxidative stress parameters decreased and antioxidant parameters increased, depending on the dose,

compared to the uveitis group. Similar to the healthy group and the most impressive improvement in antioxidant and oxidant parameters was obtained with the application of PPE at dose 500 mg/kg. In addition, our histopathological findings supported our biochemical data. Conclusion: Further research is needed to determine the protective effects of pomegranate peel extract on LIU.

Keywords: Uveitis, Pomegranate Peel, Lipopolysaccharide, RAT

Presentation ID/Sunum No= 197

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Niğde İli ve Civarında Osteoporoz İnsidansı ve Cinsiyet ile İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Ercan Kaydok[1]
[1]*Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Amaç: Niğde ilinde 40 yaş üstü kadın ve erkeklerin osteoporoz insidansını hesaplamak ve cinsiyet ile ilişkisini incelemektir. Materyal -Metod: Çalışmada 2017- 2020 yılları arasında fizik tedavi polikliniğine başvuran ve kemik mineral yoğunluğu ölçülmüş 40 yaş üstü hastaların dosyaları retrospektif olarak incelendi. Geçirilmiş kırık hikayesi olan, daha önce osteoporoz için ilaç kullanan, malignite, düzenli steroid kullanımı, ileri kronik böbrek ve karaciğer yetmezliği, kronik immobilite ve akondroplazi gibi kemik mineral dansitesini etkileyen durumları olan hastalar çalışmadan çıkarıldı. Hastaların yaş, cinsiyet, boy, kilo, VKİ ve Kemik mineral dansitometre (DEXA) ölçümleri (L1-L4 T skoru, L1-L4 Z skoru, Femur boyun T skoru, Femur boyun Z skoru, Femur Total T skoru ve Femur Total Z) kaydedildi. Hastalarda osteoporoz sınıflandırılması Dünya sağlık örgütü sınıflandırmasına göre yapıldı. Bulgular: Çalışmaya hem femur hem lomber DEXA ölçümü olan 19886 hastadan, çalışma kriterlerine uyan ve hakkında yeterli bilgi sahibi olunabilen 12712'si dahil edildi. Hastaların 10996'sı (%86.5) kadın idi. Hastaların yaş ortalaması 62.55±9.9(40-93) ve VKİ ortalaması 30.23±5.2 (15.4-51.5 kg/m2) aralığında değişmekteydi. Hastaların % 15.9' unda osteoporoz (Femur boyun, Femur Total veya L1-L4 Total T skorlarından en az biri -2.5 ve altında), %42.8'inde osteopeni (Femur boyun, Femur Total veya L1-L4 Total T skorlarından en az biri -2.5 ila -1.0 arasında) saptandı. Kadınlarda lomber bölgede osteoporoz daha sık gözlenirken (%15.5 -

%8.6, p<0.001), Erkeklerde femoral bölgede osteoporoz daha sık saptandı (%7.7- %3.6, p<0,01). Kadın Hastaların osteoporoz sıklığı %15.8, Erkeklerde osteoporoz sıklığı ise %8.7 olarak bulundu. Sonuç: Çalışmamızda Niğde ilinde 40 yaş üstü kişilerde osteoporoz insidansı, daha önce farklı coğrafi bölgelerde yapılmış çalışmalardaki oranlara göre yaklaşık 2 kat yüksek olduğu bulundu. Yaş ortalaması artan bir toplum olarak osteoporozun ve komplikasyonlarının maddi- manevi yüklerinden kaçınmak için özellikle postmenapozal kadınların ve risk grubundaki tüm bireylerin kemik mineral yoğunluğu düzenli olarak ölçülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Osteoporoz; İnsidans; Kemik Mineral Yoğunluğu; Cinsiyet.

Presentation ID/Sunum No= 283

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Obez Çocuk ve Adolesanlarda Metabolik Riskin Belirlenmesinde Triponderal Kitle İndeksi

Dr Aslıhan Araslı Yılmaz[1], Dr Selin Elmaoğulları[1]
[1]Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Ankara Dr.Sami Ulus Kadın Doğum, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi
**Corresponding author: Aslıhan Araslı Yılmaz*

Özet

Giriş : Vücut ağırlığının, boyun küpüne bölünmesiyle kolayca elde edilen triponderal kitle indeksinin (kg/m3) (TKİ) çocukluk ve adolesan dönem boyunca daha stabil olduğu ve özellikle adolesanlarda vücut yağ seviyelerini vücut kitle indeksinden (VKİ) daha doğru tahmin ettiğini bildiren yayınlar mevcuttur. Çalışmamızda obez çocuk ve adolesanlarda TKİ'nin metabolik riski (obezite komorbiditelerinin varlığına göre) öngörmedeki değerinin araştırılması planlandı. Metod: Çalışmaya, yaş ve cinsiyete göre VKİ >95.persentil olan 8-18 yaş arası 120 olgu alındı. VKİ'ye göre obez olanlar TKİ'ye göre normal/aşırı kilolu/obez olarak sınıflandırıldı. TKİ'ye göre yapılan sınıflandırmada, aşırı kilolu durumu için erkeklerde 16,0 kg/m3, kızlarda 16,8 kg/m3, obeziteyi tanımlamada ise erkeklerde 18,8 kg/m3 ve kızlarda 19,7 kg/m3 değerleri referans alındı.Olguların obezite komorbiditeleri değerlendirildi. Dislipidemi; >200 mg/dL kolesterol, >150 mg/dL trigliserid, >130 mg/dL LDL, <40 mg/dL HDL değerlerinden en az birinin olması olarak tanımlandı. İnsülin direnci, HOMA-IR değerinin prepubertal >2,5, pubertal >4 olması kabul edildi. Hipertansiyon tanısı, kan basıncı ölçümü üç ölçümün ikisinde cinsiyet, yaş ve boya göre >95 persentil olan olgularda 24 saatlik tansiyon monitörizasyonuyla doğrulanarak konuldu. Dislipidemi, insülin direnci, hipertansiyon veya hepatosteatoz bulgularından hiçbiri

olmayanlar metabolik sağlıklı, en az biri olanlar metabolik sağlıksız kabul edildi. Bulgular: Olgularımızın yaş ortalaması 12,04± 2,77, %50,8' i kız, %56,7'si pubertaldi. Metabolik olarak sağlıklı olmayan obezlerin %15,8'i TKİ'ye göre normal kilolu olanlardı ve bu grupta sırasıyla insülin direnci (%41), trigliserid yüksekliği (%27,2) ve HDL düşüklüğü (%13,6) saptandı. TKİ 'ye göre normal kilolu olanlarda hipertansiyon ve evre 3 hepatosteatoz saptanmadı. ROC analizinde metabolik sağlıksız obezleri tanımlamada TKİ için en iyi kesim noktası 17,55 kg/m3 tü. Sonuç: TKİ'nin obezlerde metabolik riskleri öngörmede yetersiz kaldığını, VKİ ile obez olarak tanımlanan ve metabolik riskleri olan bazı olguların (%15,8) TKİ'yle normal olarak değerlendirilebildiğini saptadık. Ancak TKİ ile ilgili referans eğrilerinin oluşturulmasıyla çocukluk ve adolesan dönem boyunca daha stabil olduğu bildirilen TKİ'nin klinik kullanımdaki güçlü yanlarının daha iyi belirlenebileceği kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Triponderal Kitle İndeksi, Beden Kitle İndeksi, Obezite

Presentation ID/Sunum No= 35

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Obstruktif Uyku Apne Sendromu Olan Hastalarda Farklı Yaş Grupları Arasındaki Apne-Hipopne İndeksi ve Vücut Kitle İndeksi Arasındaki İlişkinin Karşılaştırılması

Exp. Dr. Hakan Çelikhisar[1], Exp. Dr. Gülay Daşdemir İlkhan[2]
[1]*Eşrefpaşa Belediye Hastanesi*
[2]*Tire Devlet Hastanesi*

Özet

Obezite Obstruktif uyku apne sendromu (OUAS) için iyi tanımlanmış bir risk faktörüdür, ancak obezitenin OUAS gelişim riski üzerine etkileri farklı yaş grupları için farklı olabilmektedir. Bu çalışma ile farklı yaş gruplarında, apne hipopne indeksi (AHİ) ile vücut kitle indeksi (VKİ) arasındaki ilişkinin araştırılması ve obezitenin OUAS ağırlığı üzerine etkilerinin yaş grupları arasındaki farkının araştırılması amaçlanmıştır. OUAS ön tanısı ile tüm gece polisomnografisi yapılan hastaların polisomnografik kayıtları retrospektif olarak incelendi. Çalışmaya dahil edilme kriterlerini karşılayan 472 hasta, yaş aralıklarına göre 4 farklı gruba ayrıldı. Grupları sırası ile 40 yaş altı, 41-50 yaş arası, 51-60 yaş arası ve 60 yaş üstü hastalar oluşturdu. Tüm hastaların ve her bir grubun AHİ ve VKİ'leri arasındaki korelasyon araştırıldı. Altmış yaş üstü hasta grubu haricindeki tüm gruplarda AHİ ile VKİ arasında istatistiki anlamlı aynı yönlü korelasyon saptandı. Literatürle uyumlu olarak ileri yaş grubunda obezitenin OUAS şiddeti üzerine etkisi, diğer yaş gruplarına göre daha düşük olduğu sonucuna ulaşıldı.

Anahtar Kelimeler: Obstruktif Uyku Apne Sendromu, Beden Kitle İndeksi, Apne Hipopne İndeksi, Yaş

Presentation ID/Sunum No= 25

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Obstuktif Uyku Apne Sendromunda Cinsiyete Bağlı Farklılıklar

Asst. Prof. Dr. Buket Mermit Çilingir[1]
[1]*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Amaç: Obstrüktif Uyku Apne Sendromu (OUAS), uyku sırasında üst solunum yollarında tekrarlayıcı tam veya kısmi daralmalar, sıklıkla kan oksijen satürasyonunda azalma ve tekrarlayan uyanıklıklar (arousal) ile karakterizedir. Toplumda prevelansı %2-4'tür ve hastaların üçte birinin kadın olduğu bildirilmektedir. OUAS hastalarında cinsiyetin klinik prezentasyon, komorbidite ve polisomnografi (PSG) bulguları üzerindeki etkisini incelemek için polisomnografik kayıtlarımızı inceledik. Gereç ve Yöntem: Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Tıp Fakültesi Hastanesi Uyku Bozuklukları Merkezi'nde, bir gece PSG ile OUAS tanısı almış 76 erkek ve 35 kadın hastanın sonuçları retrospektif olarak incelendi. Bulgular: Yaş ortalaması kadınlarda 52,8±13,4 ve erkeklerde 45,1±13,4 idi ve kadın hastalar erkek hastalara göre daha yaşlı idi (p<,006). Vücut Kitle İndeksi (VKİ) kadınlarda 37,2± 7.8, erkeklerde 29,5±4.3 kg / m2 idi ve kadınların VKİ ortalaması erkeklere göre daha yüksekti (p<,001). Boyun çevresi ölçümünde kadınların boyun çevresi 42,4±4,9 cm ve erkeklerin boyun çevresi 42,4 ±4,9 cm olarak ölçüldü. Sigara içiciliği açısından gruplar arasında anlamlı bir farklılık saptanmadı. Hipertansiyon, Diyabet ve Serebrovasküler Hastalıklar kadın hastalarda erkek hastalara göre anlamlı olarak fazla görüldü (sırasıyla p:,003, p:,004, p:,001). Ortalama apne-hipopne indeksi (AHİ) kadınlarda erkeklerden daha yüksekti (sırasıyla 47,6± 68,8, 28,1±28,8) (p:,037). Minimum oksijen saturasyonu kadınlarda 73,8 ±13,0,

erkeklerde ise 80,4±9,1 idi ve bu fark istatistiki olarak anlamlıydı (p:,002). Korelasyon analizinde ise erkeklerde ve kadınlarda AHİ arttıkça minimum oksijen saturasyonunun düştüğü, ODİ (Oksijen Desaturasyon İndeksi)'nin arttığı belirlendi. Sonuç: Çalışmamız sonucunda kadınların AHİ değerinin daha yüksek olması daha obez olmalarına bağlanabilir. Ancak daha yaşlı olmaları ve ek hastalıkların daha fazla görülmesi bölgemizde kadınların OUAS tanısını daha geç aldıklarını düşündürmektedir. Minimum oksijen saturasyonunun da kadınlarda daha düşük saptanması ilerlemiş hastalığın bir göstergesidir. Bu nedenle kadın hastaların obezite ve ek hastalık varlığında OUAS açısından daha ayrıntılı sorgulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Obstrüktif Uyku Apne Sendromu, Polisomnografi, Cinsiyet

Gender Related Differences in Obstructive Sleep Apnea Syndrome

Abstract

Obstructive Sleep Apnea Syndrome(OSAS) is characterized repetitive complete or partial narrowing of upper respiratory tract during sleep, frequent decrease in blood oxygen saturation and recurrent awakenings(arousals). Its prevalence in society is 2-4% and reported that one third of the patients are women. We examined polysomnographic records to examine the effect of gender on clinical presentation, comorbidity, polysomnography (PSG) findings in OSAS patients. The results of 76 male and 35 female patients diagnosed with OSAS with PSG overnight at the Sleep Disorders Center of the Medical Faculty Hospital of Van Yüzüncü Yıl University were retrospectively analyzed. The mean age was 52.8±13.4 in women and 45.1±13.4 in men. Female patients were older than male patients(p<,006). Body Mass Index (BMI) was 37.2±7.8 in women and 29.5±4.3 kg / m2 in men. The mean BMI of women was higher than men(p <,001). Neck circumference was measured as 42.4 4.9 cm for women and 42.4±4.9 cm for men. There was no difference between the groups in terms of smoking. Hypertension, Diabetes and Cerebrovascular Diseases were more common in female patients compared to male patients (p:003,p:004,p:001,respectively). The mean

apnea-hypopnea index (AHI) was higher in women than men (47.6±68.8, 28.1±28.8,respectively) (p:, 037). Minimum oxygen saturation was 73.8±13.0 in women and 80.4±9.1 in men, and this difference was statistically significant(p:,002). In correlation analysis, it was determined that as AHI increased in men and women, minimum oxygen saturation decreased, ODI(Oxygen Desaturation Index) increased. The higher AHI values of women can be attributed to their being more obese. However, their older age and higher incidence of additional diseases suggest that women in our region receive OSAS diagnosis later. The lower minimum oxygen saturation in women is an indicator of advanced disease. Female patients should be questioned in more detail in terms of OSAS in the presence of obesity and comorbidities.

Keywords: Obstructive Sleep Apnea Syndrome, Polysomnography, Gender

Presentation ID/Sunum No= 380

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ortostatik Hipotansiyonda Kalp Hızı Değişkenliği

Dr. Kutay Sel[1], Dr. Gülay Can Yılmaz[1], Dr. Ayşe İpek Kalafatçılar Polat[1]
[1]*Mardin Devlet Hastanesi*

Özet

Ortostatik hipotansiyon (OH), hasta sırtüstü yatar pozisyondan oturur pozisyona geçtikten veya ayağa kalktıktan sonra 3 dakika içinde ortaya çıkan sistolik kan basıncında en az 20 mmHg, diastolik kan basıncında en az 10 mmHg lık bir düşüş olarak tanımlanır. OH prevalansı çeşitli yayınlarda %5-20 olarak bildirilmiştir. Bu hastalarda otonom sinir sistemi bozuklukları olabileceği bildirilmiştir. Kalp hızı değişkenliği (KHD) ölçümü, otonom sinir sisteminin iyi bir göstergesidir. Bu ölçüm ritm holter moniterizasyonu sırasında elde edilen kayıtlar kullanılarak yapılır. Kalp hızındaki yüksek değişkenlik, sağlıklı bireylerde otonomik kontrol mekanizmasının iyi işlediğinin önemli bir göstergesidir. Tam tersi, KHD'de azalma birçok hastalıkta mortalitenin ön belirtecidir. Bu çalışmada OH tanısı alan çocuk hastalarda otonom sinir sistemini değerlendirmek amacıyla KHD parametreleri incelenmiştir. Çalışmaya çocuk kardiyoloji polikliniğine tipik OH şikayetleri ile başvuran, altta yatan nörolojik ve endokrin bir sebep bulunmayan, boy ve kiloları normal persentiller içinde olan, konjenital kalp hastalığı olmayan ve ek kronik hastalığı olmayan 12-18 yaş arası hastalar alındı. 24 saatlik ritm holter verileri değerlendirildi. KHD analizi için bütün olguların holter kayıtları artefaktların değerlendirme dışı bırakılması için manuel olarak değerlendirildi ve programdaki verilerin %85 ve daha fazlası normal R vurusu olanlar çalışmaya alındı. Otomatik olarak holter veri işlem programı ile KHD parametreleri belirlendi. Çalışmaya toplam 43 hasta

dahil edildi (14 erkek, 29 kız). Hastaların ortalama yaşı 14,7 yıl idi. KHD olarak zaman bağımlı ölçütler şikayeti olmayan benzer yaş grubundan oluşturulan hasta populasyonu ile karşılaştırıldı. Zaman bağımlı parametrelerden SDNN otonom sinir sistemi dengesinin genel durumunu gösterirken, pNN50 ve RMSSD baskın olarak parasempatik aktiviteyi yansıtır. Çalışmamızda OH olan grupta SDNN, SDANN ve SDNNi ortalamaları sağlam grup ile karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı. RMSSD ve pNN50 değerleri ise OH grubunda sağlam gruba göre azalmıştı. Ortostatik hipotansiyon zaman zaman hayat kalitesini azaltabilen bir durumdur ve çoğunlukla altta yatan bir hastalık yoktur. Çalışmamız bu hastalarda sempatovagal dengenin bozulmuş olduğu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kalp Hızı Değişkenliği, Ortostatik Hipotansiyon, Otonom Disfonksiyon

Presentation ID/Sunum No= 289

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Paklitaksel Toksisitesi Oluşturulmuş Sıçanlarda Aesculus Hippocastanum Bitki Ekstresinin Etkilerinin İncelenmesi

Dr. İsmail Çağrı Aydın[1], Asst. Prof. Dr. Irmak Ferah Okkay[2], Ra. Bilge Aydın[3]

[1]Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Farmakoloji Anabilim Dalı
[2]Atatürk Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Farmakoloji Anabilim Dalı
[3]Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Farmakognozi Anabilim Dalı
**Corresponding author: İsmail Çağrı AYDIN*

Özet

Giriş: Paklitaksel, yumurtalık, akciğer, meme, prostat, karaciğer, mide ve pankreas kanserine karşı etkili bir antikanser ajanıdır. Bu ilacın ayrıca melanom, baş ve boyun skuamöz hücreli karsinomu, anaplastik tiroid karsinomu ve diğer bazı kötü huylu tümör tipleri üzerinde faydalı etkileri olduğu gösterilmiştir. Paklitaksel, hastalarda şiddetli alerjik reaksiyonlar, kardiyovasküler problemler, beyaz kan hücresi eksikliklerine bağlı gelişen enfeksiyonlar, saç dökülmesi, eklem ve kas ağrısı, paklitaksel enjeksiyon bölgesinde tahriş, düşük kırmızı kan hücresi sayısı, ağız veya dudak ağrısı, mide rahatsızlığı ve ishal gibi yan tesirler yapabilir. Bunun yanında oküler toksisite, oksidatif stres ve lipid peroksidasyonu, bilişsel bozukluklar, hepatotoksisite gibi etkilerinin de olduğu yapılan çalışmalar da bildirilmiştir. Aesculus hippocastanum bitki ekstresinin antienflamatuvar, antioksidan, sitotoksik, antitümör, antiülser, hipoglisemik, antiobezite etkileri incelenmiştir. Biz de çalışmamızda paklitaksel ile oluşturduğumuz toksisite modelinde A.hippocastanum'un etkilerini incelemeyi amaçladık. Materyal Metot: 220-300 gram ağırlığında 32 adet Sprague dawley erkek rat 4 gruba

ayrılmışlardır. Gruplar 1.grup kontrol, 2.grup Paklitaksel toksisitesi, 3.grup paklitaksel+50mg/kg A.hippocastanum ekstresi ve 4.grup ise paklitaksel+100mg/kg A.hippocastanum ekstresi şeklinde oluşturulmuştur. Paklitaksel toksisitesi modelini oluşturmak için 8 mg/kg Paklitaksel tek doz olacak şekilde i.p. uygulandı. Tedavi gruplarına 14 gün tedavi uygulandı. Deney hayvanlarına lokomotor aktivite testi uygulanmış ve sakrifikasyon sonrası serumlarında TNF-α ve IL-1β düzeyleri elisa testi ile ölçülmüştür. İstatistiksel analiz tek yönlü varyans analizi (ANOVA) ve Tukey'nin LSD ile yapıldı. $p<0,05$ istatistiksel olarak anlamlı fark olarak kabul edildi. Bulgular: Çalışmamızda A.hippocastanum tedavi grupları TNF-α ve IL-1β düzeylerinde paklitaksel grubuna kıyasla anlamlı düşüşe neden olmuşlardır. Benzer şekilde lokomotor aktivite testlerinde de anlamlı iyileştirmelere neden oldukları gözlenmiştir. Paklitaksel gruplarımız ise elisa testlerinde kontrole kıyasla anlamlı artışa ve lokomotor aktivite testlerinde anlamlı azalmalara sebep olmuşlardır. Tartışma ve Sonuç: Yaptığımız bu çalışma ile kemoterapötik ajanlardan paklitakselin oluşturduğu toksisiteye karşı A.hippocastanum'un faydalı etkileri ilk kez gösterilmiş oldu. Alanında öncü olan bu çalışma ileride yapılması planlanan çalışmalarla paklitaksel toksisitesine karşı yeni bir tedavi olanağını gündeme getirecektir.

Anahtar Kelimeler: Paklitaksel, Aesculus Hippocastanum, Rat, Toksisite

Investigation the Effects of Aesculus Hippocastanum Plant Extract on Rats With Paclitaxel Toxicity.

Abstract

Introduction: Paclitaxel is an effective anticancer agent against ovarian, lung, breast, prostate, liver, stomach and pancreatic cancer. This drug has also been shown to have beneficial effects on melanoma, head and neck squamous cell carcinoma, anaplastic thyroid carcinoma, and some other types of malignant tumors. Paclitaxel may cause allergic reactions, cardiovascular problems, infections, hair loss, ocular toxicity, oxidative stress and lipid peroxidation, cognitive impairment, and hepatotoxicity. The anti-inflammatory, antioxidant, antitumor, antiulcer, hypoglycemic and antiobesity effects of the Aesculus hippocastanum plant extract were

investigated. In our study, we aimed to examine the effects of A.hippocastanum in the toxicity model we created with paclitaxel. Material Method: 32 Sprague dawley male rats weighing 220-300 grams were divided into 4 groups. Groups were formed as 1.group control, 2.group Paclitaxel toxicity, 3.group paclitaxel+50mg/kg A.hippocastanum extract and 4th group paclitaxel+100mg/kg A.hippocastanum extract. To establish the Paclitaxel toxicity model, 8 mg/kg Paclitaxel was administered i.p. as a single dose. Treatment groups were treated for 14 days. Locomotor activity test was applied to experimental animals and TNF-α and IL-1β levels in their serum after sacrification were measured by ELISA test. Statistical analysis was performed using one-way analysis of variance (ANOVA) and Tukey's LSD. $p < 0.05$ was considered as a statistically significant difference. Results: In our study, A.hippocastanum treatment groups caused a significant decrease in TNF-α and IL-1β levels compared to the paclitaxel group. Similarly, it was observed that they caused significant improvements in locomotor activity tests. Our paclitaxel groups caused a significant increase in ELISA tests compared to control and a significant decrease in locomotor activity tests. Discussion and Conclusion: With this study, the beneficial effects of A.hippocastanum against the toxicity caused by paclitaxel, one of the chemotherapeutic agents, were demonstrated for the first time. This pioneering study will bring up a new treatment possibility against paclitaxel toxicity with future studies.

Keywords: Paclitaxel, Aesculus Hippocastanum, Rat, Toxicity

Presentation ID/Sunum No= 64

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pamukkale Üniversitesi Honaz Organize Sanayi Bölgesi Semt Polikliniğine Başvuran 20-70 Yaş Arası Kadınların Meme Kanseri ve Tarama Yöntemleri Hakkında Bilgi, Tutum ve Davranışlarının Değerlendirilmesi

Dr. Ayşegül Akbaş Kaya[1], Prof.Dr. Tamer Edirne[2]
[1]*Afyonkarahisar İl Sağlık Müdürlüğü Çay Devlet Hastanesi*
[2]*Pamukkale Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Aile Hekimliği AD.*

Özet

Bu çalışmanın amacı; kadınların, meme kanserinin erken tanı ve tedavisinin faydaları ve bu konuda önerilen tarama yöntemleri olan kendi kendine meme muayenesi, klinik meme muayenesi ve mamografi hakkındaki bilgi düzeyi ve tutumlarını değerlendirmektir. Pamukkale Üniversitesi (PAÜ) Honaz Organize Sanayi Bölgesi Bölge Polikliniği'nde yapılan çalışmada 20-70 yaş arası toplam 350 kadın davet edilmiş ve 308 kadın görüşmeyi kabul etmiştir.. Veriler yüz yüze anket görüşmesi ile toplanmıştır. Çalışmamıza katılan kadınların büyük bir kısmının, meme kanserinde erken tanı ve tedaviden haberdar oldukları ancak erken tanı yöntemleri ve meme kanseri alarm bulguları hakkında yeterli bilgiye sahip olmadıkları görüldü. Ayrıca erken tanı yöntemlerini uygulayanların da yeterli sayıda olmadığı saptandı. Araştırmamıza katılan kadınların %57,1'i kendi kendine meme muayenesi (KKMM) yaparken kitle ya da herhangi bir değişiklik fark ettiklerinde ilk genel cerrahi uzmanına, %31,5'i ise aile hekimine başvuracaklarını belirtmişlerdir. Çalışmamızda meme muayenesi yaptıran kadınların %69,6'sının muayeneyi genel cerrahi uzmanına, %6,5'inin aile hekimine yaptırdıkları saptandı Aile hekimleri, kadınların meme kanseri konusunda ne kadar bilgiye sahip olduklarını değerlendirmeli ve bu konuda eğitimler düzenleyerek

konunun önemini vurgulamalıdırlar. Tarama yöntemlerini anlatmanın yanı sıra sağlıklıyken de yapılmasının esas olduğunu, meme kanseri alarm bulgularını, risk faktörlerini anlatıp kadınları bilinçlendirmeli ve bu konuda kadınların güvenini kazanarak ikinci basamağa başvuru oranını azaltmalıdırlar.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Risk Faktörleri, Tarama Yöntemleri, Aile Hekimliği, Birinci Basamak, Bilgi Düzeyi

Evaluation of the Knowledge, Attitudes, and Behavior of Women Between the Ages of 20-70 Years Presenting to the Outpatient Clinics of Honaz District Organized Industrial Area, " University of Pamukkale" Should Stay Here Pamukkale On Breast Cancer and Breast Cancer Screening Methods

Abstract

The aim of this study is to evaluate the level of knowledge and attitudes of women about the benefits of early diagnosis and treatment of breast cancer and the suggested screening methods such as self-examination of the breasts, clinical breast examination, and mammography. In the study conducted in Pamukkale University Honaz Organized Industrial Zone District Polyclinic, a total of 350 women between the ages of 20-70 were invited to the study and 308 women accepted the interview. Data were collected using face-to-face questionnaire interviews. A great majority of the women who participated in this study were detected to have adequate information on the early diagnosis and treatment of breast cancer; however, their knowledge on the methods of early diagnosis and alarming signs of breast cancer was found to be inadequate. Furthermore, the number of women practicing early diagnostic methods was found to be inadequate. Among the women that participated in the study,57.1% and 31.5% stated that they would present to a general surgery specialist and a family physician, respectively, if they noticed a mass or any change in the breasts during breast self-examination. In our study, it was determined that 69.6% of the patients who had breast examination had the examination by a general surgeon and 6.5% by their family doctor.Family physicians should evaluate the knowledge of women about breast cancer and should emphasize the importance of the subject during the educational sessions that they organize.

Family physicians should inform women about the screening methods and explain that the screening should be performed when the individual is still healthy. They should also educate women on alarming signs of and risk factors for breast cancer. Family physicians should gain the trust of women on this subject and should decrease the rate of their presentation to secondary care hospitals.

Keywords: Breast Cancer, Risk Factors, Screening Methods, Family Physician, Primary Care, Level of Information

Presentation ID/Sunum No= 260

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pankreatik Nöroendokrin Tümörlerin Bilgisayarlı Tomografi Bulguları ve Endovasküler Embolizasyonla Tedavisi

Exp. Dr. Belma Çevik[1]
[1] *Lokman Hekim Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji Anabilim Dalı*

Özet

Giriş ve Amaç: Pankreatik nöroendokrin tümörler (PanNET) tüm pankreatik tümörlerin %5'inden azını oluşturur. PanNET'ler sıklıkla hipervasküler tümörlerdir. Bilgisayarlı tomografi (BT) hipervasküler PanNET'leri göstermede sıklıkla tercih edilen görüntüleme yöntemidir. Bu bildiride merkezimizde çekilen 2 adet PanNET olgusunun BT bulguları ve endovasküler embolizasyonla tedavisi anlatılmıştır. 0lgu sunumu: ilk olgumuz gastroenteroloji kliniğimize şiddetli karın ağrısı ile başvuran 55 yaşında kadın hastaydı. Çekilen abdominal BT tetkikinde pankreasta büyük boyutlarda hipervasküler kitle ile birlikte karaciğerde 3 adet metastaz tespit edildi. Girişimsel radyoloji ünitemizde aynı seansta metastazlara radyofrekans ablasyon ve kitleye endovasküler embolizasyon uygulandı. İkinci olgumuz da yine şiddetli karın ağrısı şikayetiyle çekilen BT tetkikinde pankreasta hipervasküler kitle tespit edilen 93 yaşında erkek hastaydı. Bu hasta da endovasküler embolizasyonla başarılı bir şekilde tedavi edildi. Tartışma: PanNET'ler sporadik olabildikleri gibi genetik sendromlarla da birlikte olabilirler. Fonksiyonel ya da nonfonksiyonel olmak üzere 2 gruptur. Tanısal görüntülemede 4 faz abdominal BT çekimi önerilir. Bu olgularla hipervasküler PanNET'in BT bulguları ve endovasküler embolizasyon tedavi seçeneği tartışıldı. Sonuç: BT de pankreasta hipervasküler bir tümör görüldüğünde PanNET'ler akla gelmelidir. PanNET'ler normalde yavaş seyirli olsalar da metastatik hale

geldiğinde agresif seyretmektedirler. Tedavide cerrahi rezeksiyon, RFA, kemoembolizasyonun yanı sıra endovasküler embolizasyon da bir seçenek olarak akılda tutulmalıdır. Anahtar Kelimeler: Nöroendokrin Tümör, Pankreas, Endovasküler EmbolizasyonTedavide endovasküler embolizasyon bir seçenek olarak akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Nöroendokrin Tümör, Pankreas, Endovasküler Embolizasyon

Presentation ID/Sunum No= 345

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Papiller Tiroid Kanserinin Klasik ve Foliküler Varyantlarının İdrar İyot Atılımı Arasındaki İlişki

Dr. Buket Yılmaz Bülbül[1]
[1]*Trakya Üniversitesi*

Özet

Giriş: İyot, tiroid hormonlarının üretimi için gerekli bir elementtir. Son yıllarda, aşırı iyot tüketiminin papiller tiroid kanseri (PTK) patogenezinde rol oynayabileceği öne sürülmüştür. Bu çalışmada, idrar iyot atılımı ile papiller tiroid kanserinin klasik ve foliküler varyantları arasındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçladık. Gereç ve yöntemler: Çalışmada Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları polikliniğinde takip edilen 67 PTK tanılı hastanın verileri geriye dönük olarak incelendi. Hastaların sosyodemografik özellikleri, iyotlu tuz tüketimi ve ilaç alışkanlıkları kaydedildi. Agresif histopatolojik varyanta (tall cell, solid variant…) sahip PTK olguları çalışmadan dışlandı. İdrar iyot örneği alındığı dönemde tiroid hormonu metabolizmasını etkileyen ilaçları kullanan, son 6 ayda iyot içeren kontrast madde maruziyeti olan hastalar, böbrek yetmezliği olan hastalar ve gebeler çalışma dışı bırakıldı. Olgular klasik varyant PTK ve foliküler varyant PTK olmak üzere iki grupta değerlendirildi. Gruplar arasında histomorfolojik bulgular, klinikopatolojik bulgular ile idrar iyot atılımı arasındaki tanımlayıcı istatistikler hesaplandı. P <0.05 değeri istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Bulgular: Hastaların %83.6 ‘sı (n:56) kadın iken %16.4’ ü (n:11) erkekti. Hastaların yaş ortalaması 47.6 ±12.1 yıl idi. Otuz (%44.8) olguda klasik varyant PTK, 37 (%55.2) olguda foliküler varyant PTK mevcuttu. Folliküler varyant olgularında klasik varyant PTK olgularına göre idrar iyot atılımı (129,7±63,1 µg L-1 183,5±65,2 µg L-

1 ; p=0.001)daha düşük olarak saptandı. Sonuç: Toplum taramalarında iyot eksikliği medyan üriner iyot konsantrasyonuna göre gruplandırılmaktadır (iyot atılımı <100 µg L-1 olanlar: iyot eksikliği, 100-199 µg L-1 olanlar: normal, 200-299 µg L-1 olanlar: yüksek iyot atılımı). Literatürde iyot maruziyeti ile PTK gelişimi arasında farklı sonuçlar mevcuttur. Bu çalışma verilerine göre çalışamada incelenen PTK'lı olgularda iyot atılımının topluma göre normal olduğu görülmektedir. Ancak PTK varyantları açısından değerlendirme yapıldığında folliküler varyant PTK olgularında klasik varyant olgularına göre daha düşük iyot atılımı olduğu saptanmıştır. Bu sonuçlar iyot tüketiminin düşük olduğu bölgelerde folliküler varyant PTK olgularına daha sık rastlanabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Iyot, Papiller Tiroid Kanseri, Varyant

Presentation ID/Sunum No= 188

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Parkinson Hastalarında Depresyon ve Anksiyete ile Kognitif Bozukluk İlişkisi

Dr. Oya Öztürk[1], Prof.Dr. Feriha Özer[2]
[1]*Bakırköy Prof Dr Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları EAH, Nöroloji Bölümü, İstanbul, Türkiye*
[2]*Koç Üniversitesi Hastanesi, Nöroloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

Özet

AMAÇ: İdyopatik Parkinson hastalığı, hem motor hem de non-motor belirtilerden oluşan dejeneratif nörolojik bir hastalıktır. Kognitif bozukluk, depresyon ve anksiyete Parkinson hastalığında görülen en yaygın non-motor semptomlar arasındadır. Bu çalışmanın amacı, Parkinson hastalarında depresyon ve anksiyete ile spesifik kognitif bozukluklar arasında bir ilişki olup olmadığını araştırmaktır. GEREÇ VE YÖNTEM: Çalışmaya 65 idyopatik Parkinson hastası dahil edildi. Hastalık şiddetini değerlendirmek için Bileşik Parkinson Hastalığı Değerlendirme Ölçeği (BPHDÖ), evreleme için Hoehn-Yahr skalası kullanıldı. Depresyon ve anksiyete semptomları Hamilton Depresyon Ölçeği (HAM-D) ve Hamilton Anksiyete Ölçeği (HAM-A) kullanılarak değerlendirildi. Katılımcılara kognitif değerlendirme için kısa mental durum değerlendirme testi, Wisconsin kart eşleme testi, saat çizme testi, stroop renk-kelime testi, verbal akıcılık testi, Benton yüz tanıma testi, Benton çizgi yönünü belirleme testi, sözel bellek süreçleri testi ve Wechsler bellek ölçeği uygulandı. HAM-D ve HAM-A puanlarına göre katılımcılar üç gruba ayrıldı. Gruplar klinik, demografik özelliklere ve nöropsikolojik test puanlarına göre karşılaştırıldı. BULGULAR: Yirmialtı hastada (%40) depresyon, 43 hastada (%66,2) anksiyete semptomları mevcuttu. Hastalarda depresyon ve anksiyete birlikteliği ise %38,5 oranında saptandı. HAM-D ve HAM-A'ya göre depresyon ve anksiyetesi olmayan 21

hasta grup 1'e, depresyonu olan 26 hasta grup 2'ye, anksiyete saptanıp depresyonu olmayan 18 hasta grup 3'e dahil edildi. Depresyon ve anksiyetesi olmayan hastalara (grup 1) kıyasla, depresif Parkinson hastalarında (grup 2) bellek, yürütücü işlevler ve visyospasyal fonksiyonlarda bozulma saptandı ($p < 0.05$). Anksiyetesi olan grupta ise (grup 3) grup 1'e kıyasla spesifik bir kognitif alanda anlamlı farklılık saptanmadı. SONUÇ: Çalışmamızda, depresyonu olan Parkinson hastalarında bellek, visyospasyal ve yürütücü işlevlerle ilişkili hafif kognitif bozukluk saptadık. Bu bulgular, Parkinson hastalığında kognitif bozukluk ve depresyonun fizyopatolojisinde kesişen alanlarla ilişkili olabilir. Parkinson hastalarında kognitif bozuklukların tanı ve tedavisinde depresyonun kognitif performansa katkısının değerlendirilmesi önemlidir. Ayrıca bu hastalarda kognitif bozukluk olmadan sadece depresyon tespit edildiğinde de kognitif bozukluk gelişimi açısından dikkatli olunması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Parkinson hastalığı, depresyon, anksiyete, kognitif bozukluk

Presentation ID/Sunum No= 201

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Parsiyel Epilepsi Hastalarında Hemisfer Lateralizasyonunun ve Nöbet Sıklığının GGT ile İlişkisi

Assoc. Prof. Dr. Asuman Orhan Varoglu[1]
[1]*İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

Özet

Özet Amaç: Fokal odaklı epilepsili hastalarında, Antioksidan olarak bilinen Ürik asit, Gama Glutamil Transferaz (GGT), Alanin aminotransferaz (ALT), Aspartat Aminotransferaz (AST), Nötrofil / Lenfosit, trigliserid / HDL-kolesterol (TG / HDL) Vit D seviyelerininve hemisfer lateralizasyonu ile arasındaki ilişkiyi incelemektir. Metod: Çalışmaya 18-86 yaşları arasında fokal epileptojenik odağı olan 51 hasta alındı. Yaş, cinsiyet, medeni durum, eğitim, zekâ geriliği, el baskınlığı, etiyoloji, travma, merkezi sinir sistemi enfeksiyonu, ateşli konvülziyon, ebeveyn akrabalıkları, nöbet başlangıç yaşı, nöbet sıklığı, sistemik hastalık varlığı ve biyokimyasal parametreler kaydedildi. Epileptojenik odaklar MRI, PET-CT ve Video EEG yapılarak belirlendi. Sonuçlar: Araştırmaya 23 (%36) kadın ve 28 (%44) erkek katıldı. 15 hasta (%23) sağ hemisfer, 36 hasta (%56) sol hemisfer epileptik odak p = 0,001. Sağ hemisferden kaynaklanan nöbet sıklığı ayda 0.93 ± 0.88, sol hemisferden kaynaklanan nöbet sıklığı ise p = 0.001'e göre ayda 2.69 ± 1.9 idi. GGT dışındaki tüm biyokimyasal parametreler, sağ ve sol hemisfer açısından karşılaştırıldığında istatistiksel olarak farklı değildi p <0.05. GGT açısından sağ hemisfer ortalaması 34.3±42.8, sol hemisferin 61.3±54.7 olup istatiksel olarak anlamlıydı p= 0.047. Serum GGT düzeyleri ile nöbet sıklıkları arasında ise korelasyon vardı P>0.01.

Sonuç: Sol epileptik hemisfer lateralizasyonunu belirlemede ve tedaviye direnci tespit etmede artmış GGT düzeylerinin belirleyici olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Epilepsi, Serebral Lateralizasyon, GGT

The Relationship of Hemisphere Lateralization and Seizure Frequency With GGT in Partial Epilepsy Patients

Abstract

Purpose: In patients with focal focused epilepsy, known as Antioxidant, the levels of Uric acid, Gamma Glutamyl Transferase (GGT), Alanine aminotransferase (ALT), Aspartate Aminotransferase (AST), Neutrophil / Lymphocyte, Triglyceride / HDL-cholesterol (TG / HDL), Vit D levels and hemisphere to examine the relationship between lateralization. Method: Fifty-one patients aged 18-86 with focal epileptogenic focus were included in the study. Age, gender, marital status, education, mental retardation, hand dominance, etiology, trauma, central nervous system infection, febrile convulsion, parental relationships, seizure onset age, seizure frequency, presence of systemic disease, and biochemical parameters were recorded. Epileptogenic foci were determined by MRI, PET-CT and Video EEG. Results: 23 (36%) women and 28 (44%) men participated in the study. 15 patients (23%) right hemisphere, 36 patients (56%) left hemisphere epileptic focus $p = 0.001$. The frequency of seizures originating from the right hemisphere was 0.93 ± 0.88 per month, and the frequency of seizures originating from the left hemisphere was 2.69 ± 1.9 per month according to $p = 0.001$. All biochemical parameters except GGT were not statistically different when compared in terms of right and left hemispheres $p < 0.05$. In terms of GGT, the mean of the right hemisphere was 34.3 ± 42.8, the left hemisphere was 61.3 ± 54.7, which was statistically significant $p = 0.047$. It was also correlated with seizure frequency $p = 0.01$. Conclusion: It suggests that increased GGT levels may be determinant in determining left epileptic hemisphere lateralization and resistance to treatment.

Keywords: Epilepsi, Serebral Lateralizasyon, GGT

Presentation ID/Sunum No= 368

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pemfiguslu Hastalarda Yaşam Kalitesinin Değerlendirilmesi

Dr. Goncagül Babuna Kobaner[1], Prof.Dr. Rıfkiye Küçükoğlu[1]
[1]İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Deri ve Zührevi Hastalıkları Anabilim Dalı

Özet

Giriş ve amaç: Pemfigus, deri ve/veya mukozaları etkileyerek şiddetli seyredebilen, nadir görülen kronik bir otoimmun büllü hastalık olup hastaların yaşam kalitesini ve duygu durumunu olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Bu çalışmada, pemfigusun hastaların genel ve dermatolojik yaşam kalitesi ile duygu durumu üzerine olan etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve yöntemler: Prospektif, vaka-kontrollü, tek merkezli klinik çalışmamız, İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi Deri ve Zührevi Hastalıkları Anabilim Dalı Büllü Hastalıklar Polikliniği'nde, Temmuz 2009-Temmuz 2010 tarihleri arasında yapılmıştır. Çalışmaya, 75 pemfigus hastası ve 76 sağlıklı gönüllü olmak üzere toplam 151 kişi dahil edilmiştir. Çalışmada veri toplama araçları olarak, Türkçe validasyonu yapılmış ölçekler olan "Kısa Form-36 (KF-36)", "Dermatoloji Yaşam Kalite İndeksi (DYKİ)" ve "Hastane Anksiyete ve Depresyon Ölçeği (HADÖ)" kullanılmıştır. Elde edilen bulgular, istatistiksel açıdan analiz edilerek literatür verileri ışığında tartışılmıştır. Bulgular: Kısa Form-36'nın fiziksel işlevsellik, fiziksel rol güçlüğü, ağrı, vitalite (canlılık/enerji), sosyal işlevsellik, emosyonel rol güçlüğü ve mental sağlık alt boyutları ile fiziksel komponent ve mental komponent özet ölçek puanlarının, pemfiguslu hastalarda sağlıklı gönüllülere göre istatistiksel açıdan anlamlı derecede düşük olduğu saptanmıştır ($p<0.01$). Pemfigus hastalarının ortalama DYKİ total skoru, hastalığı aktif olanlarda 9.22±6.45 olarak bulunmuştur. Dermatolojik yaşam kalitesini en olumsuz yönde etkileyen faktörün, hastalığın yol açtığı

kaşıntı, ağrı, acı ve yanma gibi deri semptomları (1.44±1.55) olduğu görülmüştür. Hastalıktan en fazla etkilenen yaşam alanının ise iş/çalışma hayatı (0.69±1.03) olduğu saptanmıştır. Pemfiguslu hastalarda depresyon görülme oranı %50.7 (n=38/75) olarak bulunmuş, hastaların %25.3'ünde (n=19/75) depresyona anksiyetenin de eşlik ettiği tespit edilmiştir. Sonuç: Sonuç olarak çalışmamızda, pemfigusun hastaların hem genel hem de dermatolojik yaşam kalitesini olumsuz yönde etkilediği gösterilmiştir. Ayrıca, hastaların yarısında depresyon, dörtte birinde ise depresyon ve anksiyete saptanmış, psikiyatrik komorbidite varlığının pemfiguslu hastaların yaşam kalitesini olumsuz yönde etkileyen bir faktör olduğu tespit edilmiştir. Pemfigusun hastaların yaşam kalitesi ve duygu durumu üzerine olan etkisinin araştırılmasında KF-36, DYKİ ve HADÖ ölçeklerinin birlikte kullanılması etkin, güvenilir ve tutarlı bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Deri Hastalıkları, Pemfigus, Yaşam Kalitesi, Depresyon, Anksiyete, Anketler

Quality of Life Assessment in Patients With Pemphigus

Abstract

Background and objective: Pemphigus is a rare and highly disabling chronic immunobullous disease of the skin and/or mucous membranes that may impair patients's quality of life (QoL) and psychological well-being. This study aimed to investigate the impact of pemphigus on the general and dermatological QoL, and emotional status of the patients. Material and methods: This prospective, case-controlled, single-center clinical study was performed in the Bullous Diseases Outpatient Clinic in the Department of Dermatology and Venereology at Istanbul Medical Faculty of Istanbul University, between July 2009-July 2010. The study included a total of 151 adult participants, 75 pemphigus patients and 76 healthy volunteers. Turkish validated instruments including the "Short Form-36 (SF-36)", "Dermatology Life Quality Index (DLQI)", and "Hospital Anxiety and Depression Scale (HADS)" were used in the study. Results: The physical functioning, role-physical, bodily pain, vitality, social functioning, role-emotional and mental health scores, as well as the physical and mental component scores of SF-36 were found to be significantly lower ($p<0.01$) in pemphigus patients. The mean DLQI total score was

9.22±6.45 in patients with active disease. Skin symptomatology including itching, soreness, pain, and stinging (1.44±1.55) was found to have the worst impact on dermatological QoL, whereas work/study life (0.69±1.03) was found to be the most affected area. Depression was detected in 50.7% (n=38/75) of pemphigus patients and anxiety coexisted with depression in 25.3% (n=19/75) of patients. Conclusion: Our study demonstrated a strong impact of pemphigus on patients's both general and dermatological QoL. Moreover, half of patients had depression and one-fourth of patients had anxiety coexisted with depression. The presence of psychiatric comorbidity was found to be a factor further decreasing QoL in pemphigus. Combined use of SF-36, DLQI, and HADS was found to be effective, reliable and consistent in the assessment of QoL and emotional status in patients with pemphigus.

Keywords: Skin Diseases, Pemphigus, Quality of Life, Depression, Anxiety, Questionnaires

Presentation ID/Sunum No= 385

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Primer Beyin Tümörü Nedeniyle İzlenen Çocuklarda Nörolojik Problemler: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Ayşe Nur Coşkun[1], Asst. Prof. Dr. Mutluay Arslan[1]
[1]SBÜ Gülhane Tıp Fakültesi Çocuk Nöroloji Bilim Dalı
**Corresponding author: Ayşe Nur Coşkun*

Özet

Amaç: Beyin tümörleri çocukluk çağında ikinci en sık görülen neoplazmlarıdır. Primer beyin tümörlerinin mortalite ve morbiditesi yüksektir ve nörolojik problemler sık olarak görülür. Bu çalışma ile primer beyin tümörü tanısı alan çocuklarda retrospektif olarak nörolojik problemlerinin değerlendirilmesi planlandı. Yöntem: Ocak 2016 ve Kasım 2020 tarihleri arasında Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Nörolojisi Polikliniğinde muayene edilen primer beyin tümörü tanısı alan 27 hasta çalışmaya dahil edildi, hastaların demografik verileri retrospektif olarak değerlendirildi. Bulgular: Hastaların 22'si (%81,5) erkek, 5'i (%18,5'i) kızdı. Hastaların ortalama tanı yaşı 9,2± 4,5 ve ortalama takip süresi 3,7±2,7 yıldı. Hastaların 8'inde (%29,6) medulloblastom, 9'unda (%33,3) glial kökenli tümör, 3'ünde (%11,1) nöroblastom ve 2'sinde (%7,4) ependimom tanısı mevcuttu. Hastaların 5'inde (%18,5) tümör ilişkili nöbet görüldü, nöbeti olan hastaların 3'ünde (%11,1) elektroensefalografide (EEG) epileptik aktivite vardı. Hastaların 3'ünde (%11,1) tedavi sürecinde enselafalopati gelişti ve bu hastaların EEG'sinde jeneralize yavaşlama mevcuttu. Operasyon ve kemoterapi sonrası hastaların 2'sinde (%7,4) görme kaybı ve 2'sinde (%7,4) hemipleji gelişti. Hastaların 6'sı (%22,2) yürüme bozukluğu ve ataksi şikayetleri ile primer beyin tümörü tanısı aldı ve tedavi sonrası 2 (%33,3) hastanın ataksisinde düzelme olmadı. Sonuç: Primer beyin tümörü olan çocuklarda nörolojik problemler sık olarak görülür. Bu

problemlerin teşhisi, tedavisi ve rehabilitasyonu çocukların hayat kaliteleri için önemlidir. Özellikle tümör ilişkili epilepsi ve tedavisi açısından dikkatli olunmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Ataksi, Beyin Tümörü, Çocuk Nörolojisi, Epilepsi

Presentation ID/Sunum No= 10

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Renal Transplant Alıcılarında Tekrarlayan Komplike İdrar Yolu Enfeksiyonlarının Bakteriyolojisi

Dr. Özant Helvacı[1], Dr. Sevim Gönen[2]
[1]*Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
[2]*Gazi Üniversitesi*
**Corresponding author: Özant Helvacı*

Özet

Giriş: Renal transplant alıcılarında idrar yolu enfeksiyonu (İYE) %75'e varan oranlarda bildirilmektedir. Vakaların çoğunluğu asemptomatik bakteriüri ve sistit şeklindedir. Tekrarlayan İYE (Altı ayda iki epizod veya bir yılda üç epizod) %5-20 arasında bildirilmektedir. Renal transplant alıcısı olmak bazı serilerde komplike İYE sebebi sayıldığı için çalışma sonuçlarının bildiriminde tutarsızlık mevcuttur. Birçok çalışmaya göre ilk yıldan sonra sıklığı azalmaktadır. Biz bu çalışmamızda en sorunlu hasta grubu olan birinci yıldan sonra tekrarlayan komplike İYE'si olan hastaların bakteriyolojik verilerini değerlendirmeyi amaçladık. Yöntem: Üniversitemiz bünyesinde takip edilmekte olan 248 hastanın Ocak 2008-Aralık 2017 arası verileri incelendi. Birinci yılını doldurduktan sonra tekrarlayan İYE'si olan hastalar saptandı. İçlerinden komplike enfeksiyonu olan hastalar seçildi. Hastaların genel tıbbi bilgilerinin yanı sıra üreyen bakteri ve antibiyotik duyarlılıkları kaydedildi. Mantar, CMV ve diğer atipik etkenler dışlandı. Bulgular: Rekürren İYE'si olan 53 hastadan komplike İYE kriterlerini sağlayan 20 hasta seçildi. Yüz kırk iki İYE epizodu saptandı. Genel prevelans %8'di. Hastaların 14'ü kadındı (%70). Ortalama yaş 39±14'tü. Ortalama nakil süresi 7±1 yıldı. Hastaların 15'inin vericisi canlıydı (%75). Tüm kadavra vericili hastalar ATG indüksiyonu almıştı. Etkenler incelendiğinde 81 epizotta E. coli (%57), 37'sinde K. pneumonia

(%26) ve 12'sine Enterokoklar (%8,5) saptandı. E. coli ve K. pneumonia suşlarında birçok antibiyotiğe yüksek oranda direnç saptandı. Sonuç: Renal transplant alıcılarında tekrarlayan komplike idrar yolu enfeksiyonu sıklığı ilk bir yıldan sonra bile %8 gibi yüksek bir oranda saptanmıştır. Tedavi ve profilakside kullanılan çok sayıda antibiyotiğe karşı direnç mevcuttur. Bu hastalarda gelişen enfeksiyonların tedavisinde bu veri göz önünde bulundurulmalıdır. Her merkez kendi bakteriyoloji surveyansını yapmalı ve antibiyotik terziliğini bu temele oturtmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Idrar Yolu Enfeksiyonu, İYE, Komplike İYE, Renal Transplant

Presentation ID/Sunum No= 147

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Romatoid Artritli Hastalarda Speckle Tracking Ekokardiyografi Yöntemi ile Sağ ve Sol Ventrikül Sistolik Disfonksiyonlarının Erken Tespiti

Dr. Ömer Kümet[1]
[1]*SBÜ Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Romatoid artrit (RA), kalp yetmezliği dahil olmak üzere kardiyovasküler hastalık riskini arttırdığı gösterilen romatolojik bir hastalıktır. Bu hastalarda belirgin kalp yetmezliği olmadan subklinik ventriküler disfonksiyonu tespit etmeye yönelik uygulamalar net olarak tanımlanmamıştır. Speckle tracking ekokardiyografi, subklinik sol ventriküler sistolik disfonksiyonun (LVSD) ve subklinik sağ ventriküler sistolik disfonksiyonun (RVSD) erken tespitine olanak sağlamaktadır. Bu çalışmada, RA hastalarında speckle tracking ekokardiyografi strain görüntülemesi ile sol ve sağ ventrikül sistolik fonksiyonlarını değerlendirdik. Yöntemler: Bu çalışmaya en az bir yıldır tanı almış kırk dört romatoid artrit hastası (kadın: erkek 32:12) ve 51 sağlıklı (kadın: erkek 37:14) kontrol deneği dahil edildi. Tüm hastalara ve sağlıklı kontrol deneklerine ekokardiyografi yapıldı. Sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu (EF), diyastolik fonksiyonlar, TAPSE, sol ventriküler global longitudinal strain (LV-GLS) ve sağ ventriküler global longitudinal strain (RV-GLS) değerlendirildi. Bulgular: RA hastalarının ve normal hastaların ortalama ± SS yaşları sırasıyla 58.7 ± 15.2 ve 56.9 ± 14.4 yıldı (p = 0.5). Kadınlar her iki grupta da baskındı (% 72.72 hasta,% 72.5 kontrol, p> 0.05). LV-GLS (-% 17,7 ± 3,2 -% 18,1 ± 2,4, p = 0,4), EF (% 61 ± 6,2 -% 62,1 ± 7,4, p> 0,05) ve TAPSE (% 19 ± 5,4 -% 20 ± 4,4 p = 0.2) benzerdi. Normal hastalara kıyasla RA'lı hastalarda RV-GLS (-16.9 ±% 5.3'e karşı -21.5 ±% 3.4, p <0.001) daha düşüktü. Sonuçlar: LV-GLS ve TAPSE birbirine

benziyordu, ancak RA'lı hastalarda sağlıklı hastalara kıyasla RV-GLS daha düşüktü. Ekokardiyografi ile strain görüntüleme, RA'da erken miyokardiyal disfonksiyonu tespit edebilir.

Anahtar Kelimeler: Speckle Trackin Ekokardiyografi, Kardiyovasküler Hastalık, Romatoid Artrit

Early Detection of Left and Right Ventricular Systolic Dysfunctions by Speckle Tracking Echocardiography in Patients With Rheumatoid Arthritis

Abstract

Objectives: Rheumatoid arthritis (RA) shows a high risk for cardiovascular disease, including heart failure. Applications to detect subclinical ventricular dysfunction in patients without obvious heart failure have not been detected. Speckle-tracking echocardiography allows early detection of subclinical left ventricular systolic dysfunction (LVSD) and subclinical right ventricular systolic dysfunction (RVSD). In this study we evaluated the left and right ventricular systolic function by speckle tracking echocardiography strain imaging in RA patients. Methods: Forty-four rheumatoid arthritis patients (female: male 32:12) diagnosed for at least one year and 51 healthy (female: male 37:14) control subjects were included in this study. Echocardiography was performed in all patients and healthy control subjects. We evaluated the LV ejection fraction (EF), diastolic functions, TAPSE, left ventricular global longitudinal strain (LV-GLS) and right ventricular global longitudinal strain (RV-GLS). Results: The mean ± SD age of the patients with RA and the normal patients was 58.7±15.2 and 56.9±14.4 years (p=0.5), respectively. Women were predominant in both groups (72.72% patients, 72.5% controls, p> 0.05). LV-GLS (-17.7±3.2% vs -18.1±2.4%, p =0.4), EF (61±6.2% vs 62.1±7.4%, p >0.05) and TAPSE(19±5.4% vs 20±4.4%, p=0.2) were similar. RV-GLS (-16.9±5.3% vs -21.5±3.4%, p<0.001) was reduced in patients with RA compared with normal patients. Conclusions: LV-GLS and TAPSE were smilar but RV-GLS is reduced in patients with RA compared with healthy patients. Strain imaging by echocardiography may detect early myocardial dysfunction in RA.

Keywords: Speckle Tracking Echocardiography; Cardiovascular Disease; Rheumatoid Arthritis.

Presentation ID/Sunum No= 165

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sağlıklı Yetişkin Bireylerde İnsülin Direnci ile Ortalama Trombosit Hacmi Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Halil Aktaş[1], Asst. Prof. Dr. Murat Gül[1]
[1]*Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kardiyoloji*

Özet

Konu: Ortalama trombosit hacmi, trombosit aktivitesini yansıtır ve kardiyovasküler olaylar için prognostik faktör olarak kullanılmaktadır. Ayrıca insülin direnci de kardiyovasküler hastalıklar için bağımsız bir risk faktörüdür. Kardiyovasküler hastalıklar açısından önemli olan bu iki risk faktörünün birbiriyle etkileşimi önceki çalışmalarda gösterilmiştir. Ancak sağlıklı bireylerde yapılan yeterli sayıda çalışma bulunmamaktadır. Amaç: Kronik hastalığı olmayan, 50 yaşın altındaki sağlıklı bireylerde, insülin direnci ile ortalama trombosit hacmi arasındaki ilişkiyi değerlendirmek Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 49 kişi alındı. Deneklerin insülin direnci; açlık insülin değeri (mlU/ml) x açlık glukozu (mg/dl)/ 405 formülüyle hesaplandı (HOMA-IR). HOMA-IR değeri >2,5 olanlar insülin direnci olan grup (grup 1); ≤2,5 olanlar kontrol grubu (grup 2) olarak iki gruba ayrıldı. Deneklerin demografik verileri, laboratuar verileri ve ortalama trombosit hacimleri kaydedildi. Daha sonra gruplar arası istatistiki karşılaştırmalar yapıldı. Bulgular: Grup 1'de 22, Grup 2'de 27 denek vardı. Gruplar arasında demografik verilerden sadece yaş anlamlı olarak daha farklıydı(sırasıyla 40±1,21 ve 35,78±1,44; p=0,034). Laboratuar verilerinden insülin düzeyi, glukoz düzeyi ve HOMA-IR değeri grup 1'te anlamlı olarak daha yüksekti. Ortalama trombosit hacmi kontrol grubuna göre grup 1'de anlamlı olarak daha yüksek saptandı (sırasıyla 11,37±0,14 ve 10,60±0,17; p=0,002). Ayrıca HOMA-IR değeri ve ortalama trombosit hacmi arasında pozitif yönde zayıf korelasyon saptandı (r=0,315 ; p=0,028). Sonuç: İnsülin direnci

olan sağlıklı yetişkin bireylerde; insülin direnci olmayanlara göre ortalama trombosit hacmi anlamlı olarak daha yüksekti. Ayrıca HOMA-IR değeri ile ortalama trombosit hacmi arasında zayıf korelasyon saptandı. Bu sonuçlarla birlikte; ortalama trombosit hacminin insülin direnci ve diyabet için bir öngördürücü olabileceği düşünülmüştür ancak bu durumun daha geniş çaplı ve kapsamlı araştırmalarla desteklenmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ortalama Trombosit Hacmi, İnsülin Direnci, HOMA-IR

The Relationship Between Insulin Resistance and Mean Platelet Volume in Healthy Adult Individuals

Abstract

Subject: Mean platelet volume reflects platelet activity and is used as a prognostic factor for cardiovascular events. In addition, insulin resistance is an independent risk factor for cardiovascular disease. The interaction of these two risk factors, which are important for cardiovascular diseases, has been shown in previous studies. However, there are not enough studies in healthy individuals. Aim: To evaluate the relationship between insulin resistance and mean platelet volume in healthy individuals under 50 years of age without chronic disease. Materials and Methods: 49 people were included in the study. Insulin resistance of the subjects; calculated by the formula fasting insulin value (mlU / ml) x fasting glucose (mg / dl) / 405(HOMA-IR). HOMA-IR values > 2.5 are the insulin resistant group (group 1); ≤ 2.5 were called the control group (group 2). Demographic data, laboratory data and mean platelet volumes of the subjects were recorded. Then, statistical comparisons between groups were made. Results: There were 22 subjects in Group 1, 27 subjects in Group 2. Only age was significantly different from demographic data between the groups (40±1.21 and 35.78±1.44, respectively; p=0.034). From the laboratory data; insulin level, glucose level and HOMA-IR value were significantly higher in group 1. The mean platelet volume was significantly higher in group 1 compared to the control group (11.37±0.14 and 10.60±0.17, respectively; p=0.002). In addition, a poorly positive correlation was found between the HOMA-IR value and mean platelet volume(r=0.315; p=0.028). Conclusion: In healthy adults with insulin resistance; mean platelet volume was significantly

higher than those without insulin resistance. In addition, a poorly correlation was found between the HOMA-IR value and the mean platelet volume. Along with these results; It is thought that mean platelet volume may be a predictor of insulin resistance and diabetes, but this situation needs to be supported by larger and more comprehensive studies.

Keywords: Mean Platelet Volume, İnsülin Resistance, HOMA-IR

Presentation ID/Sunum No= 185

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Santral Sinir Sistemi Tutulumu Bulguları ile Ortaya Çıkan Covıd-19: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Güleser Akpınar[1]
[1]*Düzce Üniversitesi Tıp Fak.*
**Corresponding author: GÜLESER AKPINAR*

Özet

GİRİŞ:Covid-19'a bağlı görülen ateş, öksürük, solunum sıkıntısı, ishal, yorgunluk gibi semptomlar tipik klinik bulguları oluşturmaktadır. Bazı hastalarda ise baş ağrısı, ensefalit, ensefalopati, periferik sinir sistemi hasarları gibi nörolojik bulguların saptandığı bilinmektedir. Bizde acil servisimize bilinç değişikliği ile gelen COVID-19 hastalığı ve santral sinir sistemi tutulumu olan hastayı literatüre katkı için sunmayı öngördük. OLGU: 44 yaşında kadın hasta, acil servise ateş, baş ağrısı, bilinç bozukluğu şikayeti ve menenjit ön tanısı ile 112 tarafından getirildi.. Hastanın fizik muayenesinde: Glasgow koma skalası (GCS) 13 (E4 V4 M5) idi. Bilinci strupor, pupiller izokorik. direkt ve indirekt ışık refleksleri doğaldı. Kas gücü muayenesinde laterizan defisiti yok, ense sertliği (+), kernig (-) brudzinski (-), geliş ateşi: > 38,2 C^0 , KTA: 79/dk, TA:147/100 mmHg, Spo2:97 (o2li) idi. Fizik muayenesinde solunum sesleri doğal, kardiyak üfürüm yok, batın rahat, defans ve rebound yoktu. CRP: 7,35mg/dl, (0 - 0,5 mg/dL), WBC:16,7 10^3/uL (3 – 15 10^3/Ul), lenfosit sayısı: 0,34 10^3/ uL (1-3,7 10^3/ uL), Nötrofil Sayısı: 15,5 10^3/uL (1,5-7 10^3/uL), didimer: 1,39 µg/mL (0 - 0,5 µg/mL) idi. Toraks BT raporu COVID-19 pnömonisi ile uyumlu ve kranial BT raporu intrakranial düzeyde yaygın pnömosefali izlenmektedir'' şeklinde yorumlandı (resim1-2). Hasta COVID-19, menenjit/ ensefalit, ön tanıları ile enfeksiyon hastalıklarına,

Pnömoensefali etyolojısı tanısı ile beyin cerrahisine konsülte edildi. Klinik olarak menenjit ve COVID-19 viral pnömoni tanısı ile pandemi yoğun bakım ünitesine sevk edildi. Yoğun bakım ünitesine kabul edildikten sonra ampirik olarak: hidroksiklorokin, azitromisin, oseltamivir, asiklovir, meropenem ve steroid tedavisine başlandı. Takıp ve tedavileri sonunda hasta sekelsiz ve defisitsiz hastaneden taburcu edildi. SONUÇ: COVID-19 hastalığı salgınını sona erdirmek için, teşhisinin hızlı olması ve herhangi bir bulguyu gözden kaçırılmaması gerekir. Gizli COVID-19 hastalarını bulmak için ensefalit veya serebropati semptomlarının solunum semptomlarının yanı sıra ilk semptom olabileceği unutulmamalıdır. COVID-19 hastalarında detaylı nörolojik öykü alınıp, gereği halinde nörolojik muayenelerinin yapılması ve kesin tanıya yönelik ileri inceleme yöntemlerine başvurulması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Covid-19, Nörolojik Tutulum, Pandemi

Covıd-19 Presenting With Signs of Central Nervous System İnvolvement: A Case Report

Abstract

Such as fever, cough, respiratory distress, diarrhea, fatigue due to Covid-19 symptoms constitute typical clinical findings. It is known that neurologica lfindings such as headache, encephalitis, encephalopathy, and peripheral nervous system damage are detected in somepatients. We envisioned to present a patient with COVID-19 disease and central nervous system involvement, who came to our emergency department with a change of consciousness, to contribute to theliterature. CASE: A 44-year-old female patient was brought to the emergency room by 112 with complaints of fever, headache, impaired consciousness and meningitis. Physical examination of the patient: Glasgow comascale (GCS) was 13 (E4 V4 M5). His consciousness is stupor, thepupillary is isochoric. direct and indirect light reflexes were natural. No lateralizing deficits in muscles trength examination, neckstiffness (+), kerning (-) Budzinski (-), arrival fever:>38.2 C^0 , KTA: 79 / min, TA: 147/100 mmHg, Spo2: 97 (o2li) was. In the physical examination, respiratory sounds were natural, there was no cardiac murmur, the abdomen was comfortable, there was no defense or rebound. CRP: 7.35mg / dl, (0 - 0.5 mg / dL),

WBC: 16.7 10 ^ 3 / uL (3 - 15 10 ^ 3 / ul), lymphocytecount: 0.34 10 ^ 3 / uL (1-3.7 10 ^ 3 / uL), NeutrophilCount: 15.5 10 ^ 3 / uL (1.5-7 10 ^ 3 / uL), d-dimer: 1.39 µg / mL (0 - 0 5 µg / mL). Thorax CT report is compatible with COVID-19 pneumonia and cranial CT report has widespread pneumocephalus at intracraniallevel ". The patient was consulted witht hediagnosis of COVID-19, meningitis/encephalitis, infectious diseases with pre-diagnosis, and neurosurgery with the diagnosis of pneumocephalusetiology. He was referred to the pandemic intensive care unit witht heclinical diagnosis of meningitis and COVID-19 viral pneumonia. After being admitted to the intensive care unit, empirical treatment with hydroxychloroquine, azithromycin, oseltamivir, acyclovir, meropenem and steroid was initiated. After the follow-up and treatments, the patient was discharged from the hospital without any sequelae or deficits. CONCLUSION: In order to end the COVID-19 disease epidemic, its diagnosis should be rapid and no findings should be overlooked. It should be noted that encephalitis or cerebropathy symptoms can be the first symptom as well as respiratory symptoms to find hidden COVID-19 patients. In COVID-19 patients, it is recommended to take a detailed neurological history, perform neurological examinations when necessary, and use advanced examination methods for definitive diagnosis.

Keywords: Covid-19, Neurologicalinvolvement, Pandemic

Presentation ID/Sunum No= 4

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Serebral Palsili Çocuk Hastalarda Nörogörüntüleme, Etoloji, Klinik Bulgular ve Eşlik Eden Problemlerin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Yılmaz Akbaş[1]
[1]Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Giriş Serebral palsi (CP) çocukluk çağında görülen en sık motor bozukluktur. Ülkemizde görülme sıklığı 4,4/1000 canlı doğumdur. Etyolojisinde prematür doğum ve hipoksi ilk sıralarda yer almaktadır. Altta yatan nedene bağlı olarak bu hastaların nörogörüntüleme bulgularıda çeşitlilik gösterir Serebral palside motor disfonksiyon kliniğin temelini oluştursa da epilepsi, konuşma, işitme, görme, beslenme ve öğrenme bozuklukları gibi birçok ek problem bu tabloya eşlik edebilir. Bu nedenle CP tedavisi multidisipliner bir yaklaşımla planlanmalıdır. Bu çalışmada hastanemize başvuran CP'li çocuk hastaların CP tipleri, nörogörüntüleme bulguları, etyolojileri, klinik bulguları ve beslenme durumları incelenmiştir. Materyal metod Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne 01/09/2019 – 01/09/2020 tarihleri arasında başvuran CP'li 1-18 yaş arası hastaların dosyaları retrospektif olarak tarandı. Takipsiz hastalar, heyet başvuları, dosyalarında eksik bilgisi olanlar çalışmadan dışlandı. Çalışmaya dahil edilen hastaların etyolojileri, klinik bulguları, kliniğe eşlik eden ek problemleri ve beyin manyetik rezonans görüntüleri(MRG) değerlendirildi. Sonuçlar Hastanemize 1 yıl içinde 186 hastanın 338 defa giriş yaptığını saptadık. Bu hastalardan 48 tanesi çalışmaya dahil edildi. Hastaların 35'i(%72,9) Türk, 13'ü Suriyeli sığınmacılardı. Yaş ortalaması 4,9±3,5 yıl(mean±SD) olan hastaların 33'ü(%68,8) erkekti. Hastaların %93,7'sinde spastik CP mevcuttu. Spastik tip CP'li hastaların alt gruplarına bakıldığında en

sık görülen quariplejik CP(%42,2) idi. En sık etyolojik faktör %56,4(27/48) prematüriteydi(Tablo 1). Eşlik eden problemlere baktığımızda malnutrisyon(%72,9) ve epilepsi (%54,2) ilk 2 sıradaydı. En sık görülen MRG bulgusu ise %70,8 ile periventriküler lökomalazi(PVL) idi. Tartışma Bölgemizde takip ettiğimiz hastaların en sık sebebini prematürite olarak saptadık. Bunun nedeni iyileşen yenidoğan şartlarıyla beraber artık çok düşük haftalık doğan bebeklerin bile yaşama imkanı bulmasıdır. Görüntüleme bulgularına bakıldığında PVL nin ilk sırada yer alması prematürite ile orantılıdır. Prematür bebeklerde PVL sık görüntüleme bulgusudur. Aydın ve ark. yaptığı çok merkezli çalışmada ülkemizde CP'li hastalarda malnutrisyon oranı %94,3 olarak saptanmıştı. Bu oran bizim hastalarımızda %72.9'du. Bunun sebebi artık CP'li hastalarda beslenmenin de tedavide önemli olduğu bilincinin yerleşmeye başlamasıdır.

Anahtar Kelimeler: Serebral Palsi, Nörogörüntüleme, Prematürite

Presentation ID/Sunum No= 374

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sezaryen ile Doğumun Term Yenidoğanda Morbiditeler Üzerine Etkisinin Değerlendirilmesi

Dr. Erbu Yarcı[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniveristesi, Zekai Tahir Burak kadın Sağlığı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Yenidoğan Kliniği*
**Corresponding author: Erbu Yarcı*

Özet

Amaç: Dünya Sağlık Örgütü sezaryen oranının % 15'i geçmemesi gerektiğini tavsiye etmiştir. Ancak ülkemizde özellikle son yılarda sezaryen oranı belirgin artış göstermiş ve 2018 yılında %53 olarak bulunmuştur. Sezaryen ile doğumun yenidoğanda morbiditeye neden olan önemli bir faktör olduğu bilinmektedir. Bu çalışmada, doğum şekline göre term yenidoğanların morbiditeler açısından karşılaştırılması amaçlanmıştır. Yöntem: Retrospektif olarak yürütülen bu çalışmaya 1 Ocak 2013 – 1 Ocak 2015 tarihleri arasında Zekai Tahir Burak Kadın Sağlığı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yenidoğan Kliniği'nde yatırılarak izlenen term yenidoğanlar dahil edildi. Maternal demografik veriler hasta dosyalarından elde edildi. Yenidoğanların; gestasyonel yaş, doğum ağırlığı, cinsiyet, 1. ve 5. dakika Apgar skoru, doğum şekli, kordon kan gazı pH, yatış süresi, solunum sıkıntısı, solunum desteği ihtiyacı, metabolik bozuklukların varlığı, intravenöz sıvı tedavisi ihtiyacı beslenme yetersizliği ve indirekt hiperbilirubinemi (İHB) nedeni ile fototerapi ihtiyacı kayıt altına alındı. Bulgular: 660 hastanın(%38) vajinal yol ile 854 hastanın(%62) sezaryen ile doğduğu çalışmaya toplam 1514 yenidoğan dahil edildi. Gruplar karşılaştırıldığında; gestasyonel yaş, doğum ağırlığı, anne yaşı, kord pH, 1. ve 5. dakika Apgar skoru açısından gruplar arasında anlamlı fark olduğu ($p<0.05$) ancak gruplar arasında cinsiyet açısından fark olmadığı ($p=0.08$) görüldü. Sezaryen

ile doğan bebeklerde, özellikle yenidoğanın geçici takipnesi başta olmak üzere solunumsal morbiditeler, solunum desteği gereksinimi, makrozomi, metabolik bozukluklar, hipoglisemi ve intravenöz sıvı gereksiniminin daha yüksek olduğu ($p<0.05$) görülürken, beslenme intoleransı açısından iki grup arasında farklılık saptanmadı ($p=0.35$). Buna karşılık vajinal ile doğanlarda hipernatremi ve İHB'nin daha sık olduğu görüldü($p<0.05$). Sonuç: Sezaryen, günümüzde anne ve bebek için hayat kurtaran bir operasyondur. Artmış bu sezaryen oranlarının azaltılması için gebeler bilgilendirilmeli, vajinal doğum için teşvik edilmelidir. Sezaryen ve vajinal doğumun riskleri ve yararları konusunda hastalara kanıta dayalı bilgilendirme yapılmalıdır. Obstetrisyenin, sezaryen ilişkili maternal ve neonatal morbiditeleri göz önünde bulundurarak en doğru doğum şekline karar vermesi daha yüz güldürücü sonuçlar ortaya çıkaracağını düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Doğum Şekli, Sezaryen, Yenidoğan, Morbidite

Presentation ID/Sunum No= 1

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Şiddetli Hipopotasemiyle Seyreden Anoreksiya Nevrosa Olgusu

Asst. Prof. Dr. Hafize Kızılkaya[1], Asst. Prof. Dr. Vedat Gençer[1]
[1]*Yozgat Bozok Üniversitesi*
**Corresponding author: Hafize KIZILKAYA*

Özet

Hipokalemi; sıklıkla diüretik kullanımı ve gastrointestinal kayıplar nedeniyle karşımıza çıkan ve çoğunlukla semptom vermeyen bir elektrolit bozukluğudur. Hafif hipopotasemi olgularında halsizlik, miyalji ve kas güçsüzlüğü, şiddetli olgularda (K<2,5 mEq/L) çarpıntı ve elektrokardiyografi (EKG) değişiklikleri ortaya çıkabilir ve bu durumda acil tedavi gerekir. Hipokalemide erken dönemde EKG'de T dalgasında yassılaşma ve negatifleşme görülür. Takiben U dalgası ortaya çıkar, ST segmenti deprese olur ve QT intervali uzar. Bu değişiklikler plazma potasyumu 2.7 mEq/L 'in altına indiğinde en belirgindir. Anoreksiya nervoza (AN)vücut ağırlığı ve biçimindeki algının bozulduğu, kilo alma kaygısı ve bilinçli olarak zayıflama çabası ile giden psikiyatrik bir bozukluktur. AN tanılı kişilerde hipokaleminin başlıca nedeni; kusma ile elektrolit kaybıdır. Bu bildiride AN tanısı olan ve tekrarlayan kusma atakları sonrasında, şiddetli hipokalemiye bağlı EKG' de U dalgası gelişen olgu sunulmuştur. 10 yıldır AN tanısı ile takipli olduğu öğrenilen 27 yaşında kadın hastanın anamnezinde 10 gün önce de başka bir merkezde potasyum düşüklüğü nedeniyle kardiyak arrest geliştiği ve yoğun bakımda 5 gün takip edildiği öğrenildi. Bulantı, kusma, halsizlik, myalji şikayetleriyle acil servise gelen hastanın tetkiklerinde potasyum: 1.88 mE g/L,: ph:7.58, HCO3:42 mmol/L, PCO2: 41 mmHg saptandı. EKG' de ST depresyonu ve U dalgası görüldü. Yoğun bakıma yatırılarak potasyum replasmanı yapıldı ve potasyum

düzeyleri regüle edildi. Kontrol EKG de düzelme sağlandı. Medikal tedavisi düzenlenen hasta diyetisyen ve psikiyatri önerileriyle taburcu edildi. AN'nın önemli semptomlarından biri olan kusma zaman zaman yaşamı tehdit edebilecek kadar şiddetli elektrolit bozukluklarına neden olabilir. Hastaların tanısı konulduktan sonra takip ve gözlemin iyi yapılması, gerekirse dahili kliniklere de yönlendirilerek multidisipliner bir yaklaşımda bulunulması önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Anoreksiya Nevrosa, Hipokalemi, U Dalgası

Anorexia Nevrosa Case With Severe Hypopotasemia

Abstract

Hypokalemia; It is an electrolyte disorder that is frequently encountered due to diuretic use and gastrointestinal losses and is mostly asymptomatic. In mild hypopotasemia cases, weakness, myalgia and muscle weakness, palpitations and electrocardiography (ECG) changes may occur in severe cases (K <2.5 mEq / L) and emergency treatment is required. In the early period in hypokalemia, flattening and negative T wave is seen in the ECG. Subsequently, a U wave occurs, the ST segment is depressed and the QT interval is prolonged. These changes are most pronounced when plasma potassium falls below 2.7 mEq / L. Anorexia nervosa (AN) is a psychiatric disorder in which the perception of body weight and shape is impaired, with weight gain anxiety and conscious effort to lose weight. The main cause of hypokalemia in people with AN diagnosis; Electrolyte loss with vomiting. In this report, a case with a diagnosis of AN and developing a U wave in the ECG due to severe hypokalemia after repeated vomiting attacks is presented. It was learned from the anamnesis of a 27-year-old female patient, who had been followed up with a diagnosis of AN for 10 years, and had developed a cardiac arrest due to low potassium in another center 10 days ago and was followed up in the intensive care unit for 5 days. Potassium: 1.88 mE g / L,: ph: 7.58, HCO3: 42 mmol / L, PCO2: 41 mmHg was found in the examination of the patient who came to the emergency service with the complaints of nausea, vomiting, weakness, and myalgia. ST depression and U wave were seen in the ECG. Potassium replacement was performed by hospitalization in intensive care and potassium levels were regulated. The control ECG

improved. The patient, whose medical treatment was given, was discharged with the recommendations of dietician and psychiatry. Vomiting, which is one of the important symptoms of AN, can cause electrolyte disturbances that can be life-threatening from time to time. After the diagnosis of the patients, it is important to follow up and observe well, and to adopt a multidisciplinary approach by referring to internal clinics if necessary.

Keywords: Anorexia Neurosa, Hypokalemia, U Wave

Presentation ID/Sunum No= 193

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tanı Anında 50 Yaşın Altında Olan Multiple Myelom Hastalarında Klinik Prezentasyon ve Prognoz

Exp. Dr. Alper Bayar[1], Asst. Prof. Dr. Özden Pişkin[2], Exp. Dr. Ayşe Elif Aliustaoğlu[3]

[1]Ankara Şehir Hastanesi Yoğun Bakım Anabilim Dalı
[2]Dokuz Eylül Üniversitesi Hematoloji Anabilim Dalı
[3]Giresun Üniversitesi Prof.Dr.A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servis
**Corresponding author: Alper Bayar*

Özet

Giriş: Multiple myelom, kemik iliğindeki B hücrelerinden köken alan plazma hücrelerinin monoklonal çoğalması ile karakterize malign hematolojik bir hastalıktır. Bu hücreler terminal olarak farklılaşmış olgun B hücreleridir. Plazma hücrelerinin malign bir hastalığı olan multiple myelom (MM), bütün hematolojik kanserlerin %10-15'ini, bütün kanserlerin %1'ini oluşturur. Çalışmamızda Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hematoloji Bilim Dalı tarafından takip edilen, multiple myelom tanısı konulduğunda 50 yaş ve altında olan 31 hastanın demografik verilerinin, genel klinik özelliklerinin, prognostik belirteçlerinin, OKİT (otolog kemik iliği transplantasyonu) öncesi verilen tedavilerin ve tedavi yanıtlarının, OKİT yanıtlarının, OKİT sonrası progresyonsuz sağkalım süresinin ve OKİT sonrası bir sonraki tedavi alma sürelerinin, total sağkalım analizlerinin incelenmesi amaçlanmıştır. Performans durumu ve komorbid hastalıklar yönünden değerlendirilerek otolog kök hücre transplantasyonuna uygun olup olmadığı belirlendikten sonra kemoterapi protokolü belirlendi. Hastaların tedaviye yanıtları IMWG yanıt kriterlerine göre değerlendirildi. Bulgular: OKİT öncesi ilk sıra

kemoterapi alan hastalar incelendiğinde 31 hastanın 24'ü (% 77,4) bortezomib bazlı tedavi aldığı, 7'sinin (% 22,6) bortezomib bazlı tedavi almadığı görüldü Çalışmaya alınan 31 hastanın hepsi (% 100) OKİT adayıydı. Toplam 31 hastanın 30'una OKİT yapıldı. Otolog kök hücre nakli yapılmış olan hastaların ortanca toplam sağkalım süresi 47 ay olarak saptandı. OKİT sonrası toplam progresyonsuz sağ kalım süresinin ortalama (mean) 18,27 ay olduğu görüldü. OKİT yanıtına bakılabilen 28 hastanın, 25'i OKİT öncesi ilk sıra kemoterapide bortezomib bazlı tedavi rejimi aldı, 3 hasta diğer tedavi rejimlerini aldı. OKİT öncesi bortezomid alan veya bortezomib almayan hastaların OKİT 100. gün toplam yanıt oranlarına (IMWG'ye göre CR+VGPR+PR) bakıldığında IMWG'ye göre iki grup arasında istatistiksel olarak fark saptanmadı (p=0,92).Sonuç: Çalışmamızda hastalarımızın demografik verileri ve genel itibariyle bulgular yapılan diğer çalışmalarla benzer özellik göstermiştir. Hasta sayısının yetersizliği literatür ile uyumsuz bulguların en önemli sebebi olarak düşünülmüştür. İmmunomodülatuvar ilaçlar ve bortezomib gibi ilaçların birinci sıra tedavide ve OKİT sonrası idame tedavide kullanılmasıyla MM'da tedaviye yanıtlar ve sağkalım daha iyi olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Multipl Myelom, Prognoz, Otolog Kök Hücre Nakli, Sağ Kalım

Clinical Presentation and Prognosis of Patiens With Multiple Myeloma Being Under 50 Years At the Time of Diagnosis

Abstract

Introduction: Multiple Myeloma (MM) is a hematologic malignancy of B cells which shows monoclonal proliferation of plasma cells. Plasma cells are the terminally differentiated form of B cells. As a malignancy of plasma cells, Multiple Myeloma forms % 10-15 of all hematologic cancers and % 1 of all cancers. In our researches as Dokuz Eylül University İnternal Medicine Department of Hematology, we initiated to analyze the demographic datas, clinical situation in general, prognostic factors, the treatments given before ASCT (autologous stem cell transplantation) and improvements, the improvements with ASCT, the survival after ASCT, the interval of treatments after ASCT and analysis of the survival in general in 31

patients being under 50 years when diagnosed with MM. Before determining the protocols of chemotherapy, we analyzed all patients about their comorbidities and health performance in general in order to decide whether the patient is suitable for ASCT. The responses of patients to ASCT have been analyzed with İMWG criterions. Results: When the pre-ASCTpatients receiving chemotherapy, it was seen that, of 31 patients, 24(% 77.4) were receiving bortezomid-based treatment, while 7(% 22.6) were not. All of 31(% 100) patients participating into the study were candidates for ASCT. Median duration of survival of patients undergone autologous stem cell transplantation (ASCT) was determined to be 47 months. Of 28 patients, ASCT response of whom could be examined, 25 received bortezomid-based treatment regime before ASCTin first-line chemotherapy, while other 3 patients received other therapy regimes. Conclusion:Our study has similarities with other studies in terms of demographic characteristics of patients and from general aspect. Upon the use of immune-modulatory medications and the bortezomid-based medications in first line treatment and in subsidiary treatment following ASCT will improve the responses in MM and the survival rates.

Keywords: Multiple Myeloma, Prognosis, Autologous Stem Cell Transplantation, Survival

Presentation ID/Sunum No= 7

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Importance of Estradiol / Testosterone Ratio in the Diagnosis of Idiopathic Pubertal Gynecomastia

Exp. Dr. Selma Tunç[1]
[1]*Diyarbakır Çocuk Hastalıkları Hastanesi*
**Corresponding author: Selma Tunç*

Abstract

Gynecomastia is defined as the unilateral or bilateral benign proliferation of male breast tissue. Its prevalence in adolescence varies between 50-60%. Its incidence increases in infancy and old age too. It develops mainly due to an imbalance between estrogen and androgen activity in breast tissue. 25% of gynecomastia cases are idiopathic. The aim of this study was to investigate the relationship between estrogen / total testosterone (E2 / tT) ratio and gynecomastia. 120 adolescent boys diagnosed with pubertal gynecomastia in Diyarbakır Children's Hospital pediatric endocrinology outpatient clinic between 2017 and 2019 were included in the study. Hormone profile (FSH, LH, Total testosterone, estradiol, prolactin, free T4 and TSH) liver (AST and ALT) and kidney function tests (BUN, creatinine), tumor markers (human chorionic gonadotropin (HCG) and alpha-fetoprotein (AFP)) and bilateral scrotal ultrasonography were performed. Anthropometric evaluation and puberty status evaluation by Tanner staging was performed in all cases. Cases with pathological gynecomastia (other hormonal disorders, tumor, liver and kidney failure, drug use, etc.) were excluded from this study. Patients divided into 2 groups (M2 and> M2) according to Tanner breast stage were compared. The mean age at the time of diagnosis was 13.1 ± 2.9 years. Mean testicular volume was 12.8 ± 4.5 mL. 76 patients had tanner stage 2, 38 patients hade tanner stage 3, and 6 patients had

tanner stage 4 breast development. Gynecomastia was unilateral in 35% of the cases. At the end of one-year follow-up, breast growth regressed in 32 patients, increased breast growth in 12 patients, and breast tissue size remained constant in 76 patients. Although 1/3 of 30 patients who were overweight and / or obese lost significant weight, no reduction in breast size was observed in any of them. A positive correlation (r= 0.644; p= 0.02) was found between estrogen / total testosterone (E2 / tT) ratio and tanner breast stage. There was no correlation between E2 / tT ratio and BMI Z score (r= -0.067, p= 0.07). In addition, there was no relationship between BMI Z score and tanner breast stage (r = -0.132, p = 0.09). As a result, the E2 / tT ratio can be used as an auxiliary tool in the diagnosis of gynecomastia. E2 / tT ratio change may be responsible for some of the cases previously described as idiopathic gynecomastia (25%). In addition, weight loss alone may not be sufficient to reduce breast growth in obese / overweight boys. However, it should be the f

Keywords: Gynecomastia, Puberty, Estradiol, Testosterone, Ratio

Presentation ID/Sunum No= 173

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tip 2 Diabetes Mellitus Hastalarında Mikroalbüminüri ile 25-(OH) Vitamin D Düzeyleri Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi

Dr. Merve Korkmaz Yılmaz[1]
[1]*Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi, İç Hastalıkları Kliniği*

Özet

Giriş: 25- (OH) Vitamin D (VD) eksikliği, birçok epidemiyolojik çalışmada diyabet gelişimi için potansiyel risk faktörü olarak tanımlanmıştır. 25- (OH) VD eksikliği ile pankreatik insülin sekresyonunda azalma, glukoz intoleransı, retinopati ve nefropati gibi mikrovasküler komplikasyonlarla ilişkilendirilmiştir. Bu çalışmanın amacı, 25- (OH) VD düzeyleri ile mikroalbüminüri arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Hastanemizin genel dahiliye polikliniğine başvuran takipleri düzenli 40-65 yaş arası tip 2 diabetes mellituslu hastaların dosyaları retrospektif taranarak, iki farklı grupta değerlendirildi. Birinci grup 25- (OH) VD düzeyleri yetersiz (10-30 ng/mL) 50 hastadan ve ikinci grup 25- (OH) VD eksikliği (<10 ng/mL) olan 50 hastadan oluşuyordu. 25- (OH) VD düzeyleri ile mikroalbüminüri düzeyi arasındaki ilişki iki grupta değerlendirildi. Sonuçlar: Ortalama 25- (OH) VD düzeyi 15 ng/mL saptanmış olup, iki grup arasında VD düzeylerine göre p=0.01 anlamlı fark vardı. Hastaların ortalama HbA1c düzeyi % 7,9 olarak saptanmış olup, 25- (OH) VD düzeyi 10 ng/mL ve altında olan hastalarda HbA1c anlamlı olarak daha yüksek görüldü (p= 0.043). 25- (OH) VD düzeyi 10 ng/mL ve altında olan hastalarda diğer gruba kıyasla; daha yüksek açlık kan şekeri düzeyi (p = 0.54), daha yüksek BUN (p = 0.41), daha yüksek kreatinin düzeyi (p = 0.33) ve daha düşük GFR düzeyleri saptandı (p = 0.025). Mikroalbüminüri düzeyi anlamlı olarak 25- (OH)

VD düzeyi 10 ng/mL ve altında olan hastalarda daha yüksekti (p = 0.021). Tartışma: Bu çalışmada mikroalbüminüri düzeyinin 25- (OH) D vitamini eksikliği (<10 ng/ml) olan hastalarda, 25- (OH) VD yetersizliği olan hastalara göre anlamlı olarak yüksek olduğu bulunmuştur. D vitamini; pankreatik beta hücre fonksiyonunu iyileştirmekte, kalsiyumun insülin sekresyonu üzerindeki direkt etkisini arttırmakta, sitokin salınımını baskılayıp sistemik inflamasyonun azaltarak nefropati gelişimini engellemekte ve son dönem böbrek yetmezliğine geçişi yavaşlatmaktadır. Klinisyenler bu durumu göz önünde bulundurarak tip 2 diyabetik hastaların takiplerinde D vitamini düzeyi istemeli, D vitamini eksikliği olan hastalara replasman tedavisi planlamalıdır.

Anahtar Kelimeler: 25-(OH) Vitamin D Eksikliği, Diyabetik Nefropati, Mikroalbüminüri

Evaluation of the Relationship Between Microalbuminuria and 25- (OH) Vitamin D Levels in Patients With Type 2 Diabetes Mellitus

Abstract

Introduction: 25- (OH) Vitamin D (VD) deficiency has been identified as a potential risk factor for diabetes development. 25- (OH) VD deficiency has been associated with microvascular complications such as retinopathy, and nephropathy. This study aims to evaluate the relationship between 25- (OH) VD levels and microalbuminuria. Materials and Methods: The files of patients with type 2 diabetes mellitus between the ages of 40-65 were reviewed retrospectively and evaluated in two different groups. The first group consisted of 50 patients with insufficient 25- (OH) VD levels (10-30 ng/mL) and the second group consisted of 50 patients with 25- (OH) VD deficiency (<10 ng/mL). The relationship between 25- (OH) VD levels and microalbuminuria level was evaluated in two groups. Results: The mean 25- (OH) VD level was found to be 15 ng/mL, and there was a p=0.01 significant difference between the two groups according to VD levels. The mean HbA1c level of the patients was 7.9%, and HbA1c was significantly higher in patients with VD deficiency (<10 ng/mL) (p = 0.043). In patients with 25- (OH) VD level of 10 ng/mL or less compared to the other group; higher fasting blood glucose level

(p=0.54), higher BUN (p=0.41), higher creatinine level (p=0.33) and lower GFR levels (p=0.025). Microalbuminuria level was significantly higher in patients with 25- (OH) VD level of 10 ng / mL or less (p=0.021). Discussion: In this study, the level of microalbuminuria was found to be significantly higher in patients with 25- (OH) vitamin D deficiency (<10 ng/ml) compared to patients with 25- (OH) VD insufficiency. Vitamin D; improves pancreatic beta-cell function, inhibits the development of nephropathy by decreasing systemic inflammation. Considering this situation, clinicians should ask for vitamin D level in the follow-up of type 2 diabetic patients and plan replacement therapy for patients with vitamin D deficiency.

Keywords: 25- (OH) Vitamin D Deficiency, Diabetic Nephropathy, Microalbuminuria

Presentation ID/Sunum No= 133

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tiroktoksikoz Ayırıcı Tanısında Serbest Tiroid Hormon Düzeyleri ve T3/T4 Oranının Önemi

Dr. Murat Çalapkulu[1], Dr. Muhammed Erkam Sencar[1], Dr. Davut Sakız[2], Dr. İlknur Öztürk Ünsal[1]

[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Kliniği*

[2]*Mardin Devlet Hastanesi*

Özet

Giriş: Tirotoksikoz, serumda tiroid hormonlarının (TH) fazlalığı ile karakterize bir durumdur. Hipertiroidizm ise tirotoksikozun alt grubu olup TH'larının tiroid bezinden aşırı sentezlenmesi ve salgılanması sonucu yüksek serum TH seviyeleri ile karakterize tabloya verilen isimdir. En yaygın nedenler Graves hastalığı (GD), toksik nodüler guatr (TNG) ve toksik multinodüler guatrdır. GD, TNG ve subakut tiroiditin (SAT) tedavi yaklaşımları farklı olduğundan ayırıcı tanı önemlidir. Bu çalışmada, serbest TH'nı ve T3/T4 oranını inceleyerek bu durumlar için ayırıcı tanı yapmanın mümkün olup olmadığını analiz etmeye çalıştık. Yöntem: Bu çalışmaya 2018-2020 yılları arasında merkezimize tirotoksikoz kliniği ile başvuran; GD, TNG ve SAT tanısı alan 18 yaşından büyük 150 hasta alındı. Hastaların demografik ve laboratuvar verileri dosyaları taranarak kaydedildi. Bulgular: Çalışmaya alınan hastaların %74'ü kadın, %26'sı erkekti ve ortalama yaş 50±15 yıl olarak saptandı. Hipertiroidi grubunda serbest T3 (p:0.03) ve T3/T4 (p<0.001) oranı SAT hastalarına göre daha yüksek saptanırken T4 düzeyinde (p:0.56) anlamlı bir farklılık saptanmadı. TSH SAT hastalarında daha yüksek saptandı (p:0.02). Hipertiroidik hastalar GD ve TNG olmak üzere iki gruba ayrılıp değerlendirildiğinde T3/T4 oranında anlamlı bir faklılık saptanmazken (p:0.8) GD'nda fT3 (p<0.001) ve fT4 (p<0.001) daha yüksek

saptanırken TSH ($p<0.001$) daha düşük saptandı. Tartışma ve Sonuç: Tirotoksik durumların ayırıcı tanısında fizik muayene, laboratuvar ve görüntüleme bulguları etiyolojiye yönelik önemli ipuçları verir. Özellikle ağrılı bir tiroid bezi, yüksek akut faz reaktanları, ultrasonda hipoekoik alanlar ve RAİU'de azalmış tutulum SAT düşündürürken hastalarda orbitopati olması, ultrasonda aşırı kanlanan tirodi bezi RAİU'de artmış tutulum GD'nı düşündürür. ATA/AACE kılavuzları total T3/T4 oranını tiroid sintigrafisi ve RAIU yapılamadığında GD tanısı için alternatif bir yöntem olarak önermektedir. Serum tiroksin bağlayıcı globulin birçok durumdan etkilendiğinden total T4 ve T3 ölçümleri yanıltabilir. Bu nedenle günümüzde serbest TH ölçümü tirotoksikoz tanısında kullanılmaktadır. Bu çalışmanın sonucunda da serbest TH'daki artış durumu ve T3/T4 oranına bakarak GD-TNG ile SAT arasında ayırıcı tanı yapabileceğimizi gösterdik.

Anahtar Kelimeler: Tirotoksikoz, Hipertiroidi, Serbest T3, Serbet T4, T3/t4 Oranı

Presentation ID/Sunum No= 161

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Toplumda Covid-19 Anksiyete Düzeyi ile Çocuklarda Covid-19'a Bağlı Hastalık Riski Bilgi Düzeyi İlişkisi

Exp. Dr. Meliha Aksoy Okan[1]
[1]*SBÜ Kanuni Sultan Süleyman EAH*

Özet

GİRİŞ: Salgın gibi olağandışı durumlarda insanlar arasında anksiyete, depresyon gibi psikolojik sorunlar ortaya çıkabilir. Toplumu hastalığın ortaya çıkaracağı ağır klinik tablolardan korumaya çalışırken bu gibi psikolojik sorunlar bazen göz ardı edilebilir. Bu noktada zorunlu kitlesel bilgilendirme ve alınacak sıkı tedbirlerin potansiyel faydalarının yanı sıra hastalık korkusuna ilaveten yaratacağı olası psikolojik bozuklukların da araştırılması gerekmektedir. Literatür bilgileri başlangıçta Covid-19 enfeksiyonun çocukları daha az ve daha hafif etkilediği yönündeydi. Zaman ilerledikçe farklı ülkelerden Covid-19 ilişkili olarak çocuklarda " multisistemik enflamatuvar sendrom" (MIS-C) tanımlanmaya başladı. Bu çalışmada ailelerin Covid-19 pandemisi döneminde anksiyete düzeyi ile çocuklarda Covid-19'a bağlı hastalık gelişme riski bilgi düzeyini değerlendirmek amaçlanmıştır. MATERYAL- METHOD: Araştırmada Lee tarafından geliştirilen ve Türkçe geçerlilik ve güvenilirlilik çalışması da Biçer ve arkadaşları tarafından yapılmış olan COVID-19 kriziyle ilişkili olası disfonksiyonel anksiyete vakalarını tanımlama taraması olan kısa anksiyete ölçeği (KAÖ) kullanıldı. Gönüllü katılımcılara online anket uygulanarak elde edilen verilerin istatiksel analizi için SPSS 16.0 programı kullanıldı. Hastaların demografik verileri değerlendirildi, anksiyete skoru ve güvenilirlik istatistiği yapıldı. Gruplar arası analizler için de korelasyon testleri uygulandı. BULGULAR: Araştırmaya katılan katılımcıların %82.2'si (60) kadın, %89'u (65) çocuk sahibi, %58.9'u

(43) 40-55 yaş grubunda ve %78.1'i (57) üniversite mezunuydu. Covid-19 anksiyete ölçeği skoru en düşük puan= 0.0 iken (katılımcıların %41.1'inde), en yüksek puan=2.0 (katılımcıların %1.4 'ünde) idi. Katılımcıların çocuklarda Covid-19'a bağlı hastalık gelişimi riski bilgi düzeyi ile eğitim seviyesi arasında pozitif yönde, Covid-19 anksiyete skoru puanı ile negatif yönde hafif bir ilişki gözlense de istatistiksel anlamlı farklılık yoktu (p>0.05). TARTIŞMA VE SONUÇ: Covid-19 anksiyete düzeyi ve çocuklarda Covid-19'a bağlı hastalık riski bilgi düzeyinin belirlenebilmesi açısından bu tür çalışmaların daha geniş kitlelere uygulanmasının gerekli olduğu düşünülmektedir. Sağlıklı verilere ulaşmak alınacak tedbirler ve doğru yönlendirmeler açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Covid-19 Bilgi Düzeyi, Çocuk, Anksiyete

Presentation ID/Sunum No= 58

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Treatment Methods and Survival in Small Cell Lung Cancer: An Ancıent Experience

Dr. Özlem Mermut[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi Radyasyon Onkolojisi*
**Corresponding author: Özlem Mermut*

Abstract
Objective: Comparison of treatment protocol in our cases of small cell lung cancer and retrospective examination of its survival effect. Material-methods: One hundred twelve patients with small cell lung cancer treated in our hospital were retrospectively evaluated between 1989 and 1997. The time from the moment of diagnosis to the detection of distant metastases and/or local recurrence was considered disease-free survival (DFS); the time until death or the date of last arrival was considered overall survival (OS). The Chi-square test for categorical variables and the Mann-Whitney U test for noncategorical variables were used. Potential prognostic factors were evaluated using the Kaplan-Meier method (log-rank test) of the OS. $p<0.05$ was considered statistically significant. The statistical analyses were conducted with SPSS. Results: Median age was 55 (35-78). The most common initial symptom was cough (75%).No statistically significant differences were found between the alterne treatment protocol (Vincristine + epirubicine + cyclophosphamide) and the EP (cisplatine+ etoposide) chemotherapy protocol (p=0.687). The addition of radiation therapy to chemotherapy in disseminated s WORDStage disease was not statistically significant (p=0.591). DFS was 7.4 months and OS was 13.8 months in patients undergoing chemoradiotherapy. In patients who underwent only systemic chemotherapy, DFS was 6.1 months and OS was 9.8 months. Between

the two groups, there was statistical significance in favor of the chemoradiotherapy group (p=0.005). In patients with limited stage disease; compared to those who underwent chemoradiotherapy and patients who underwent only chemotherapy; OS in patients who underwent chemoradiotherapy was statistically significant (p<0.001). Conclusion: In our study, significant improvement in locally control and OS was achieved by adding radiotherapy to chemotherapy in limited stage disease. In contrast, the addition of radiotherapy to chemotherapy was not effective in locally control and OS in disseminated stage. There were no statistically significant differences between the alterne treatment protocol and the EP chemotherapy protocol.

Keywords: Small Cell Lung Cancer, Radiotherapy,chemotherapy

Presentation ID/Sunum No= 92

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tüberkülin Deri Testine Yaklaşım

Exp. Dr. Burcu Korkut[1], Asst. Prof. Dr. Nergiz Sevinç[2]
[1]*Karabük Toplum Sağlığı Merkezi*
[2] *KBU Tıp Fakültesi Halk Sağlığı A.D*

Özet

Tüberküloz (TBC) gelişmekte olan ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada en sık görülen infeksiyöz hastalığıdır. Dünyada ki tüm insanların 1/3' nün TBC basili ile infekte olduğu tahmin edilmektedir ki bu tabloya "gizli epidemi" ya da "latent enfeksiyon "adı verilmektedir. Mycobacterium tüberkülozis basiline maruz kalan kişiler özellikle hücresel immün yanıtın etkisi ile olası üç tablodan birine kanalize olurlar. Birey; ya temas sonrasında immün sisteminin etkisi ile enfeksiyondan tamamen kurtulup iyileşebilir ya da basiller odakta çoğalarak primer tüberkülozis hastalığına neden olabilir. Son durumda ise immun yanıt konak hasta tarafından durdurulamaz ve latent enfeksiyon meydana gelir. Latent enfeksiyonu olan bireyler aktif TBC'ye dönüşmek açısından risk altında olup Dünya Sağlık Örgütü (WHO) verilerine göre dünyada iki milyardan fazla kişi Mycobacterium tüberkulozis ile latent infekte durumdadır. Mevcut durumda olan bireylerin yaşam boyu aktif hastalık geçirme riski "Tüberkülin Deri Testi" ile saptanabilmektedir ve bu oranın %5-%10 arasında olduğu düşünülmektedir. PPD(saflaştırılmış protein türevi);kültür filtresinde bulunan ve "tüberkülinler" denilen antijenleri (1 doz solüsyon;0,1 ml 0,04 mikrogram tüberkülin PPD) içermektedir. +2°C ile +8°C arasında,ışıktan korunarak saklanmalıdır. Tüberkülin reaksiyonu geç tipte bir aşırı duyarlılık cevabı olup enfeksiyon ile önceden duyarlılaşmış T hücrelerinin test yapılan bölgeye gelerek lenfokin salgılaması ile başlamaktadır.. Lenfokinlerde o bölgede inflamatuar hücrelerin toplanmasına yol açarak endurasyon

oluşumuna yol açmaktadır. İmmun yanıt ortalama 5-6 saatte başlar ve maksimum düzeye 48-72 saatte ulaşır.Eğer endurasyon yoksa ‘0’ mm olarak kaydedilir.TDT; tüberküloza karşı immüniteyi değil tüberküline karşı aşırı duyarlılığın düzeyini belirlemektedir. Diğer taraftan endurasyonun büyüklüğü ile aktif tüberküloz hastalığının varlığı korelasyon göstermez ancak ileri de tüberküloz hastalığının gelişimiyle bağlantıyı gösterir. Sonuçta bu derleme bildirinin amacı TDT’yi özetlemektir. TDT, global olarak en sık latent tüberküloz infeksiyonunu belirlemede kullanılmaktadır ki bu vakaların tespiti ve tedavisi tüberkülozun kontrolü için genel halk sağlığı planının çok önemli bir birleşenidir.

Anahtar Kelimeler: Latent Enfeksiyon, tüberkülin Deri Testi, Tüberküloz

Presentation ID/Sunum No= 110

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Türk Toplumunda Akut Miyokart İnfarktüslü Hastalarda Kardiyovasküler Risk Faktörlerinin Yaş Gruplarına Göre Karşılaştırılması

Dr. Duygu İnan[1], Dr. Barış Şimşek[2]
[1]Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi
[2]Dr. Siyami Ersek Kalp Damar ve Göğüs Cerrahisi Hastanesi
**Corresponding author: Dr. Duygu İnan*

Özet

Giriş-Amaç: Türkiye'de, aterosklerotik kardiyovasküler hastalıklar (ASCVD) ve akut miyokard infarktüsü (AMI) önde gelen ölüm nedenlerindendir. Toplumumuzdaki ASCVD yükünü azaltmak için risk faktörlerinin tanımlanması ve değiştirilmesi çok önemlidir. Gereç-Yöntem: Çalışmamız Hastane Tıpta Uzmanlık ve Eğitim Komisyonu onayı alınarak ve Helsinki deklerasyonuna uygun olarak gerçekleştirildi. Göğüs ağrısı ile hastaneye başvuran ve ST-segment yükselmeli miyokart enfarktüsü (STEMI) tanısı alan hastaların demografik, klinik, laboratuvar özellikleri ve önceki ilaçları bir üçüncü basamak kalp merkezinden alındı. Değiştirilebilen ve değiştirilemeyen risk faktörlerinin sıklığı, <55 yaş ve >=55 yaş alt gruplar arasında karşılaştırıldı. Bulgular: 1236 hastanın verileri analiz edildi. 459 (%37) hastanın <55 yaş, 777 (%63) hastanın >=55 yaş olduğu tespit edildi (Table-1). Erkek cinsiyet, aktif sigara içen ve aile öyküsü olan hastaların sıklığı genç hasta popülasyonunda anlamlı olarak daha yüksek saptandı. Vücut kitle indeksi ve hiperlipidemi sıklığı oranı gruplar arasında benzer olarak izlendi. Genç akut miyokart enfarktüsü hastalarında sigara kullanımının beş kat kadar artmış olduğu (OR: 5.334,% 95 CI 4.114-6.913, p <0.01) ve genç hastalarda sigaranın baskın risk faktörü olduğu tespit edildi. Sonuç ve Öneriler: ASCVD, genç popülasyonda önemli bir sağlık sorunudur ve

sigara, bu yaş grubunda baskın değiştirilebilen risk faktörüdür. Genç populasyonda sigara kullanımın azaltılmasına yönelik tedbirlerin artırılması ve sigara bırakmaya teşvik, toplumumuzdaki kardiyak mortaliteyi önemli oranda azaltacaktır.

Anahtar Kelimeler: Infarktüs, Miyokardialr, Risk, Yaş

The Comparison of Cardiovascular Risk Factors According to Age Groups in Patients With Acute Myocardial İnfarction in Turkish Population

Abstract

Introduction. Atherosclerotic cardiovascular disease (ASCVD) and acute myocardial infarction (AMI) are the leading causes of death in Turkey. Identification and modification of risk factors is essential for decreasing the burden of ASCVD in our population. Methods. Demographic, clinical and laboratory properties and previous medications of consecutive patients with ST-segment elevation MI were recruited from a tertiary heart center. The frequency of modifiable and non-modifiable risk factors was compared between <55 years old and ≥55 years old subgroups. Results. Data of 1236 patients were analyzed. 459 patients (37%) were < 55 years old and 777 patients (63%) were ≥55 years old (Table 1). The frequency of male subjects, active smokers and patients with positive family history were significantly higher in younger patient population. Body mass index and the frequency of hyperlipidemia were comparable between the groups. Smoking was five times more prevalent among young AMI patients (OR: 5.334, 95% CI 4.114-6.913, p<0.01) and was the dominant risk factor in young patients. Conclusion. ASCVD is a major health problem in young population and smoking is the dominant modifiable risk factor in this age group.

Keywords: Age, infarction, Myocardial, Risk

Presentation ID/Sunum No= 153

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Üçüncü Basamak Sağlık Merkezinde Yenidoğan İşitme Tarama Testi Sonuçlarımız ve Risk Faktörleri ile Olan İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Eda Tuna Yalçınozan[1]
[1]*Yakın Doğu Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi*

Özet

Giriş: Dünyada her 1000 yenidoğanda 3-5 oranında işitme engeli olduğu bildirilmiştir. Bu çalışmada üçüncü basamak hastanemizde yapılan yenidoğan işitme taraması sonuçlarının risk faktörleri ile beraber değerlendirilmesi amaçlandı. Materyal-Metod: Kliniğimizde 2015-2020 tarihleri arasında, 2812 yenidoğana yapılan işitme tarama testi sonuçları retrospektif olarak incelendi. Tüm yenidoğanlara otoakustik emisyon (OAE) testi, gerekli özel durumlarda ise ilk 3 ay içinde işitsel beyin sapı refleksi (ABR) testi yapıldı. Ayrıca işitme kayıpları açısından sorgulanan ailesel ve doğumsal risk faktörleri kaydedildi. Bulgular: 2721 (1323 kız, %48,6) yenidoğanın yapılan işitme taramasında 2261'i (%83) ilk yapılan OAE testinden geçti, 460'ı (%16.9) ise testte başarısızdı. Testi geçemeyen bebeklerden 359'u tekrar başvurduğunda tekrar yapılan OAE testinden 287'si (%79,9) geçti. Testi geçemeyen 72 bebek ise ABR testi için tekrar çağrıldı, ancak sadece 43'ü yeniden başvurdu ve bunlardan 5'i (%11,6) testten kaldı. İlk testte başarısız olan bebeklerden 130'u tekrar başvurmadıkları için takipten çıkarıldı. ABR testini geçemeyen 5/2721 (%0,18) bebek ise tanısal amaçlı ileri tetkik ve tedavi planlaması için gerekli birimlere yönlendirildi. Tüm bebeklerin 148'inde (%5,4) prematürite, 60'ında (%2.2) fototerapi (1-8 gün), 150'sinde (%5,5) herhangi bir nedenle 1-130 gün arasında yenidoğan ünitesinde yatarak izlem öyküsü olduğu öğrenildi. Olguların 20'sinin (%0.73) fizik muayenesinde eşlik eden bir konjenital anomali

saptandı. Soygeçmişte 38'inde (%1,39) anne-baba arasında akrabalık, 41'inde (%1,5) ailede işitme kaybı olan birey vardı. ABR testinden kalan 5 yenidoğanın 3'ünde prematurite (%60) ve hastanede yatış öyküsü (%60), 1'inde (%20) akrabalık ve ailede işitme kaybı vardı, hiçbirinde fototerapi ve konjenital anomali bulgusu yoktu. İşitme kaybı olan bebeklerde prematürite, hastanede yatış, akrabalık ve ailede işitme kaybı öykü sıklığı istatistiksel olarak yüksek bulunmuştur. (sırasıyla p<0,001,p<0,001,p<0,001, p=0,001). Sonuç: Hastanemizde yapılan yenidoğan işitme tarama testleri sonucunda erken dönem işitme kayıplarının oranının %0.18 olduğu ve bunların önemli derecede risk faktörleri ile bağlantılı olduğu saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Işitme Kaybı, Yenidoğan, Tarama Testi, Risk Faktörleri

Newborn Hearing Screening Test Results and Their Relationship With Risk Factors in a Tertiary Referral Center

Abstract

Introduction: It has been reported that in every 1000 newborns, there is 3-5% hearing impairment worldwide. This study aimed to evaluate the incidence of hearing impairment in our tertiary referral center and their relationship between the risk factors via the newborn hearing screening tests. Materials and Methods: The results of hearing screening tests performed on 2812 newborns between 2015-2020 in our clinic were retrospectively analyzed. Otoacoustic emission (OAE) test was performed in all newborns, and auditory brainstem reflex (ABR) test was performed in the first 3 months in special cases. Results: In the hearing screening of 2721 (1323 girls, %48.6) newborns, 2261 (%83) passed the first OAE test and 460 (%16.9) failed the test. The ones who failed were called back to repeat the OAE test. The test was reapplied to 359 of the recalled ones and 287 of them were passed the OAE. The 72 newborns who failed the test were called back for the ABR test, but only 43 reapplied and 5 (%11.6) of them failed the test. Among these newborns, it was detected that there was prematurity in 148 (%5.4), phototherapy treatment (1-8 days) in 60 (%2.2), history of inpatient follow-up in the neonatal unit for any reason between 1-130 days in 150 (%5.5), also 38 (%1.39) of them had consanguinity between parents, and 41 (%1.5)

had individuals with hearing loss in the family. In newborns with hearing loss, the prevalence of prematurity, hospitalization, consanguinity, and family history of hearing loss was found to be statistically high and related to these risk factors. ($p < 0.001$, $p < 0.001$, $p < 0.001$, $p = 0.001$). Conclusion: As a result of the neonatal hearing screening tests performed in our hospital, it was determined that the rate of early hearing loss was 0.18% and that these were significantly associated with risk factors.

Keywords: Hearing İmpairment, Newborn, Screening Test, Risk Factor

Presentation ID/Sunum No= 220

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Uzaktan Eğitimin Çocuklar Üzerindeki Etkileri

Exp. Dr. Muhammet Ali Varkal[1]
[1]*İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları*

Özet

Amaç: Covid-19 salgını sırasında çocuklarda uzaktan eğitimin etkilerini fiziksel, psikolojik ve davranışsal açıdan gözlemlemek; uzaktan eğitime erişimdeki yöntemleri ve zorluklarını araştırmak ve memnuniyeti ölçmektir. Yöntem ve İstatistik: Çalışmaya 5-18 yaş aralığında uzaktan eğitim çocuklar dahil edilmiştir. Bilgisayar programında bir anket hazırlanmış ve onay veren katılımcılar tarafından dijital ortamda doldurulmuştur. Ebeveynlere çocukların diyetindeki değişiklikler, mevcut ve pandemi öncesi boy ve kilo ölçümleri, çevrimiçi eğitim araçları, sorunlar, uzaktan eğitimin yeterliliği ve memnuniyetleri soruldu. Veriler SPSS 21'de değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya 268 kişi katıldı. Katılımcıların %46,3'ü kızdı. Ortalama yaş 8,8 +/- 2,8 yıldı. Eğitimleri sırasında %64,9 çocuğa anne ya da baba yardımcı oluyordu. %25 çocuk uzaktan eğitimini yardımsız alabiliyordu. Çocukların %66,8'i uzaktan eğitimden anlamlı derecede mutsuz ve memnun değildi ($p<0,001$). Ebeveynlerin %83,2'si uzaktan eğitimin yeterli olmadığını düşünüyordu ($p<0,001$). Çevrimiçi derslere eksiksiz katılma oranı %73,5 idi. Katılımcıların %42,2'si uzaktan eğitimi sağlıklı alamadıklarını belirtti. Bunun nedeni %32,3 ile en çok teknik altyapı yetersizliğiydi (internet, sisteme erişim). Katılımcıların %66,8'i eğitimi MEB-EBA üzerinden, %33,2'si özel okulların sağladığı sistemlerden alıyordu. Uzaktan eğitim için kullanılan araçlar %57,1 bilgisayar, %20,1 tablet ve %22,8 akıllı telefondu. Ders dışında TV-tablet-telefon kullanımı %59 çocukta artmıştı ve bu anlamlıydı

(p<0,001). %64,6 çocuğun psikolojisinde değişimler (içine kapanma, sinirlilik) olduğu görüldü. %25 çocuğun beslenmesi bozuldu. %67,9 çocuk bu dönemde herhangi bir spor ya da egzersiz yapmıyordu. Güncel ve pandemi öncesi Vücut Kitle İndeksi (VKİ) hesaplandı (18,2 +/- 3,4; 17,4 +/- 3,3). BMI ortalamasının anlamlı olarak arttığı görüldü (p<0,001). Sonuç: Yaşanan Covid19 pandemisi birçok alanda olduğu gibi eğitim-öğretimde de köklü değişikliklere neden oldu. Çevrimiçi yapılan eğitim-öğretim nedeniyle öğrenciler hem sosyal hayattan hem de fiziksel aktiviteden uzak kaldılar. Bu onları çalışmamızın sonucunda da görüldüğü gibi hem fiziksel hem de psikolojik olarak olumsuz etkilemektedir. Bu süreçte onların fiziksel ve psikolojik durumlarına katkı sağlayacak düzenlemelerin gerekli olduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Uzaktan Eğitim, Sıkıntılar, Memnuniyet, Vki

Effects of Distance Education on Children

Abstract

Aim:To observe the effects of distance education in children in terms of physical, and behavioral; to investigate the methods and its difficulties in accessing distance education and to measure satisfaction. Method:Children aged 5-18 and using distance education were included the study. Parents were asked about changes in children's diet, current and pre-pandemic height-weight measurements, education tools, troubles, and satisfactions were asked. Results:46,3% of 268 participants were a girl. The mean age was 8,8 +/- 2,8 years. 64.9% of children are helped by their parents in their education. 66.8% of children are significantly unsatisfied and unhappy with distance education (p <0.001). 83.2% of parents think that distance education is not enough (p <0.001). Full participation in online classes is 73.5%. 42.2% of participants said that they could not get distance education properly. The most common reason was the lack of technical infrastructure (internet, access to the system) with 32.3%. 66.8% of the participants were getting their education from MEB-EBA and 33.2% from the systems provided by private schools. Access tools were 57.1% computers, 20.1% tablets and 22.8% smartphones. TV-tablet-smartphone use raised in 59% of children in

leisure time, and this was significant (p <0.001). 64.6% of children developed behavioral disorders (withdrawal, irritability). 25% of children have impaired nutrition. 67.9% of children said that they did not do any sports or exercise during this period. The current and pre-pandemic Body Mass Index (BMI) was calculated (18.2 +/- 3.4; 17.4 +/- 3.3). It was observed that the mean BMI increased significantly (p <0.001). Conclusion:The COVID19 pandemic has caused fundamental changes in education, as in many areas. Students are away from social life and physical activity due to online education. It affects them negatively, both physically and psychologically, as seen in the result of the survey. In this process, we think that some arrangements to improve their physical and psychological conditions are necessary.

Keywords: Child, Distance Education, Troubles, Satisfaction, BMI

Presentation ID/Sunum No= 292

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Vitamin B12 Eksikliği İle Takip Edilen Çocuk Hastaların Retrospektif İncelenmesi Retrospective Analysis of Patients With Pediatric Vitamin B12 Deficiency

Dr. Derya Duman[1], Prof.Dr. Barış Malbora[2]
[1]*Mersin Üniversitesi*
[2]*İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmada, hastanemiz hematoloji polikliniğinde vitamin B12 eksikliği tanısıyla takipli hastaların sıklığı, demografik özellikleri, eksiklik nedenleri, eşlik eden hastalıkları, klinik ve laboratuar özelliklerinin incelenmesi ve tedavi sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Metod: Dr. Sami Ulus Kadın Doğum, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi Hematoloji polikliniğinde Ocak 2010-Mayıs 2013 tarihleri arasında vitamin B12 eksikliği tanısıyla takip ve tedavi edilen 0-18 yaş grubu 275 hastanın dosyası geriye dönük olarak incelendi. Bulgular: 275 hastanın 120'si (%43,6) kız, 155'i (%56,4) erkekti. Kızların yaşı erkeklere göre anlamlı derecede yüksek saptandı. İnfantların, serum vitamin B12 seviyesi bakılabilen annelerinde %22 oranında eksiklik saptanırken, %20,9'unda ise sınırda değerler görüldü. Yaş gruplarına göre hastaların en sık görülen başvuru şikayetlerine bakıldığında, infantlarda kilo alamama, büyüme gelişme geriliği ilk sıralarda yer alırken, 2 yaş üstü hastalarda halsizlik, yorgunluk ekstremitelerde uyuşma, unutkanlık ön plandaydı. Hastaların serum vitamin B12 seviyesi ortalaması 159,78±33,98 pg/mL, hgb ortalaması 11,47±2,27 g/dL, MCV ortalaması 81,51±10,37 fL, homosistein ortalaması 18,23±22,27 µmol /L, folik asit ortalaması 12,3±6,48 ng/mL idi. Ferritin düzeyi 64,86±106,88 ng/mL olarak ölçüldü. Hastaların

%32'sine demir eksikliği eşlik ediyordu. Emilimi bozarak B12 eksikliğine yol açan önemli faktörlerden biri olan Helicobacter pylori enfeksiyonu sıklığı %10,2 olarak saptandı. Hastaların %87'sinde vitamin B12eksikliğinin nedeninin ön planda nutrisyonel olduğu tespit edildi.Tüm hastalara intramusküler yolla siyanokobalamin tedavisi verildi. Tedavi ile birlikte kan sayımı ve serum vitamin B12 seviyelerinde yükselme gözlendi. Sonuç: Bu çalışma, Ankara'da hastanemiz çevresinde ve Ankara'ya yakın illerde yaşayan çocuklarda vitamin B12 eksikliğinin sık görüldüğünü göstermiştir. Hastalığın özellikle infant çağında yoğunlaşması bu yaş grubunun risk altında olduğuna işaret etmektedir. Yine emilim bozukluğuna yol açan Helicobacter pylori enfeksiyonunun çocuklarda azımsanmayacak sıklıkta görüldüğü ve bu enfeksiyonun eradikasyonunun vitamin B12 eksikliği tedavisinde katkısı olduğu tespit edilmiştir. Vitamin B12 eksikliği bir halk sağlığı problemi olarak değerlendirilip, ülke çapında ve bölgesel prevalans çalışmaları yapılmalı ve bu konuda yeni çözümler üretilmelidir.

Anahtar Kelimeler: B12 Vitamini, Çocuk, Megaloblastik Anemi

Retrospective Analysis of Patients With Pediatric Vitamin B12 Deficiency

Abstract

Aim: In this study, the analysis of the frequency, demographic features, causes of deficiency, other diseases, the clinical and laboratory features of the patients with vitamin B12 deficiency and the evaluation of the outcome of treatment are aimed. Method: The records of the 275 patients with vitamin B12 deficiency aged 0-18 years followed between January 2010 and May 2013 in Dr. Sami Ulus Maternity and Children Health and Diseases Training and Research Hospital, department of Pediatric Hematology were analyzed retrospectively. Results: 120 (43,6%) patients were female, 155 (56,4%) patients were male and the mean age of females was higher than males, as shown by istatistically. 22% of mothers of the infants had vitamin B12 deficiency, while 20,9% of mothers had levels of vitamin B12 that can be presumed border value.The mean vitamin B12 level was 159,78±33.98 pg/ml, the mean hemoglobin level was 11,47±2,27 g/dL, the MCV was 81,51±10,37 fL, the mean

homocysteine level was 18,23±22,27 µmol /L, the mean folic acid level was 12,3±6,48 ng/mL and the ferritin level was measured as 64,86±106,88 ng/mL. The 32% of patients had iron deficiency simultaneously. Another leading factor that causes vitamin B12 deficiency by impairing vitamin B12 absorption was Helicobacter Pylori infection and the frequency was established as 10,2%. The 87% of causes that evoked vitamin B12 deficiency were nutritional We treated all patients wtih intramuscular cyanocobalamine. Conclusion: This study showed that vitamin B12 deficiency is frequent in children in Ankara and its surrounding cities in Turkey. The disease becomes widespread on the first two years of life. This indicates that infants are at risk. Another important factor that causes vitamin B12 deficiency by impairing absorption is detected as Helicobacter Pylori infection. Vitamin B12 deficiency must be evaluated as a public health problem and new solutions should be produced.

Keywords: Vitamin B12, Children, Megaloblastic Anemia

Presentation ID/Sunum No= 438

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yenidoğan Bebeklerde Gentamisin Kullanımı ve Ototoksik Etkisi:

Dr. Sadrettin Ekmen[1]
[1]Karabük Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Yenidoğan bebeklerde Gentamisin kullanımı ve ototoksik etkisi: Yenidoğan bebeklerde aminoglikozidler;sepsis,pnömoni,nekrotizan enterokolit,omfalit gibi birçok enfeksiyöz durumda özellikle penisilin grubu olmak üzere diğer antibiyotiklerle sinerjistik etki gösterdiğinden kombine edilerek kullanılmaktadır. Aminoglikozid antibiyotiklerin ototoksik yan etkileri erişkin çalışmalarında belgelenmiştir. Ancak yenidoğan çalışmaları kısıtlı sayıda olup çoğunda aminoglikozidlerin güvenli olduğu, erişkinlerdeki gibi net bir ototoksik birlikteliğin olmadığı vurgulanmıştır. Yenidoğan bebeklerde en çok tercih edilen antibiyotik gentamisindir. Biz bu derlemede gentamisin ototoksitesi ile ilgili yapılan çalışmaları özetleyerek bir bakış açısı sunmaya çalıştık. Allen ve arkadaşları 59 gentamisin alan bebeği (5-6mg/kg/gün) 3.yaşta değerlendirmişler, bu bebeklerin 9'unda işitme kaybı saptanmış. Itsarayoungyuen ve arkadaşları 20 gentamisin alan bebeği (5mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler, hiçbirinde işitme kaybı saptanmamış. Isemann ve arkadaşları 34 gentamisin alan bebeği (2.5-5mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler 5 bebek testten geçememiş. Lundergan ve arkadaşları 235 gentamisin alan bebeği (2.5-5mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler, bu bebeklerden 3 bebek testten geçememiş.Yükleme dozundan sonra günde tek doz gentamisinin hem terapotik aralığı yakaladığını,hemde ototoksisiteyi arttırmadığını belirtmişler. Rastogi ve arkadaşları 58 gentamisin alan bebeği (2.5-3mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler, hiçbirinde işitme kaybı saptanmamış. Mercado ve arkadaşları 40 gentamisin alan bebeği

(2.5 mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler, bu bu bebeklerden 3 bebek testten geçememiş. Martınkova ve arkadaşları 84 gentamisin alan bebeği (2-4 mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler,bu bu bebeklerden 2 bebek testten geçememiş. Agarwal ve arkadaşları 41 gentamisin alan bebeği (4mg/kg/gün) ABR ile değerlendirmişler,bu bebeklerin hiçbirinde işitme kaybı saptanmamış. Bu çalışmaların verileri birlikte değerlendirildiğinde toplam 571 hastadan 22'sinin işitme testinden geçemediği görülmektedir (%3.8). Bazı çalışmalarda mitokondriyal 12S ribosomal RNA daki mutasyonların aminoglikozid ototoksisitesine yatkınlığı arttırdığı saptanmıştır. A1555G genindeki mutasyonlar diğer bir aminoglikozid ototoksisitesine yatkınlık oluşturan mutasyonlardır. Böylelikle Aminoglikozid başlanmadan önce bu mutasyonların varlığına bakılarak ototoksisitenin azaltılabileceği öne sürülmüştür, ancak yenidoğan bebeklere genetik test yapılıp ona göre antibiyotik başlanması klinik pratikte pek mümkün görünmemektedir. Sonuç; Gentamisin ilişkili ototoksisite yenidoğanlarda nadirdir. Loop diüretik kullanımı,perinatal asfiksi,mekanik ventilatör izlemi gibi birçok risk faktörüde katkıda bulunduğundan insidansı saptamak güçtür. Genetik yatkınlığın aminoglikozid ilişkili ototoksisitenin yaklaşık %20'sinden sorumlu olduğu düşünülmektedir.Ancak tedavi öncesi genetik mutasyon araştırması yenidoğanlarda pratik görünmemektedir. Ailede işitme kaybı varsa,başka ototoksik ilaçlar kullanılıyorsa aminoglikozid antibiyotiklere alternatif başka antibiyotik başlanması aminoglikozid ilişkili ototoksisiteyi azaltabilir. Günde tek doz gentamisin kullanımı birden fazla doza göre daha güvenli görünmektedir. Yenidoğanlarda gentamisin ilişkili ototoksisiteyi açıklayabilmek için daha geniş, randomize kontrollü çalışmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Yenidoğan,gentamisin,ototoksisite

Presentation ID/Sunum No= 370

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yenidoğan Döneminde Supraventriküler Taşikardiler: Tek Merkez 2 Yıllık Deneyim

Dr. Dilek Giray[1], Dr. Yasemin Nuran Dönmez[1], Dr. Serdar Epçaçan[1]
[1]SBÜ Van Bölge Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Kardiyoloji Kliniği, Van

Özet

Giriş: Yenidoğan döneminde aritmi sık karşılaşılan bir sorun olmamakla birlikte en sık görülen aritmi supraventriküler taşikardilerdir. Genellikle sistemik ve metabolik hastalıkların, bazen de doğumsal kardiyovasküler hastalıkların bir sonucu olarak ortaya çıkarlar. Bu çalışmada kliniğimizde tanı konulup tedavisi yapılan yenidoğan dönemi supraventriküler taşikardileri değerlendirilmiştir. Yöntem: Çalışmaya, Ocak 2018 ve Aralık 2020 tarihleri arasında kliniğimiz yenidoğan yoğun bakım ünitesinde yatmakta iken supraventriküler taşikardi tanısı konularak tedavisi düzenlenmiş olan hastalar dosya ve Holter ekg kayıtlarından retrospektif olarak incelenmiştir. Bulgular: Supraventriküler taşikardi tanısı ile izlenen toplam 9 hasta mevcuttu. Hastaların tamamı erkekti. Ortalama doğum ağırlıkları 3233± 604 g idi. Hastaların ilk aritmi zamanı postnatal 0.-16. günlerdi (ortalama postnatal 5. gün). Hastaların %33,3'ünde (3 hasta) konjenital kalp hastalığı mevcuttu. Hastaların 2'sinde total pulmoner venöz dönüş anomalisi, 1'inde ise büyük damar transpozisyonu mevcuttu. En sık eşlik eden diğer sistemik hastalıklar %44,4'ünde (4 hasta) neonatal sepsis, %33,3'ünde (3 hasta) yenidoğanın geçici takipnesi, %11,1'inde (1 hasta) hiperbilirubinemi idi. Bir hasta nekrotizan enterokolit nedeni ile opere olmuştu. Hastalardan 1'i (%11,1)prematüre doğum, 8'i (%88,9) term doğumdu.

En sık karşılaşılan supraventriküler taşikardi 7 hastada (%77,8) AV nodal reentran taşikardi iken, 2 hastada (%22,2) atrial flutter mevcuttu. Hastaların 5'inde abortif tedavi olarak adenozin kullanıldı, 2'sinde vagal manevra ve 2'sinde de kardiyoversiyon ile normal sinüs ritmi elde edildi. Akut dönemde en sık kullanılan tedavi amiadaron (3 hasta) ve sonra flekainid (3 hasta) idi. Sekonder önleyici tedavi olarak en sık beta blokerlar (hastaların %100'ünde; 9 hasta) ve flekainid (hastaların %33,3'ünde; 3 hasta) kullanılmıştı. Hastaların %22,2'sinde (2 hasta) tedavinin ilk 1 haftasında rekürrens izlendi ve antiaritmik tedavi değişikliği yapıldı, 2 hastada ise aritmiye sekonder sistolik fonsiyon bozukluğu gelişmişti. Sonuç: Yenidoğan döneminde aritmiler solukluk, siyanoz, irritabilite, beslenme güçlüğü, takipne, gibi nonspesifik yakınmalarla ortaya çıkabilir. Hızlı tanınıp tedavi edilmezse kalp yetmezliğine neden olabileceğinden bebeklerin sakin iken değerlendirilmesi ve bu durumlarda aritmilerin de akılda tutulması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Aritmi, Supraventriküler Taşikardi, Yenidoğan.

Presentation ID/Sunum No= 98

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yüksek Akımlı Nazal Kanül Oksijenizasyon Tedavisi Alan Bronşiolitli Hastalarda Modifiye Wood's Klinik Astım Skorunun Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Yelda Türkmenoğlu[1], Dr. Meltem Yılmaz[1], Exp. Dr. Diğdem Bezen[1], Assoc. Prof. Dr. Ahmet İrdem[1], Assoc. Prof. Dr. Adem Karbuz[1]

[1]*Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği (Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi)*

Özet

Giriş: İlk iki yaşta solunum sistemi hastalıklarında bronşiolitler yaygın olarak görülür ve bu yaş grubunda hastane yatışlarının en sık nedenidir. Çoğunlukla ılımlı bir seyir izlemekle beraber bazen solunum yetmezliğine kadar ilerleyebilen bir tablo gösterebilir ve bu durumda Yüksek Akımlı Nazal Kanül Oksijenizasyon (YANKO) ve ileri dönemde Çocuk Yoğun Bakım Ünitesi (ÇYBÜ) gereksinimi olabilir. Hastalığın ağırlığını belirlemek için solunum skorları kullanılmaktadır; bunlardan biri de Modifİye Wood's klinik astım skorudur (M-WCAS). Bu çalışmada amacımız, YANKO tedavisi uygulanan ve uygulanmayan hastalarda M-WCAS sonuçlarını karşılaştırmaktır. Metod: Bu gözlemsel çalışma, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği'nde Kasım 2018-Nisan 2019 tarihleri arasında bronşiolit nedeniyle yatırılan 1-24 aylık hastalarda yapıldı. Üst solunum yolu enfeksiyonunun eşlik ettiği öksürük, hışıltı ve rallerle karakterize solunum sıkıntısı, taşipne ve yardımcı solunum kaslarının kullanımı varlığında bronşiolit tanısı konuldu ve hastaların M-WCAS değerleri saptandı. YANKO tedavisi almayanlar, yalnızca YANKO tedavisi alanlar ve YANKO+ÇYBÜ alanlar şeklinde gruplandırılarak M-WCAS açısından karşılaştırıldı. Bulgular: Çalışmadaki 172

hastanın yaş ortalaması 5.52±4.59 aydı ve 114'ü (%66.3) erkekti. YANKO almayan 130, YANKO tedavisi alan 42 hasta vardı ve bunların 15'inin ÇYBÜ gereksinimi oldu. Hastaların skorlarında M-WCAS 1 ile 8 arasında değişmekte olup, ortalaması 3.34±1.38 idi. YANKO tedavisi almayan hastaların ortalama M-WCAS 2,86±1,02 iken, YANKO tedavisi alanlarda 4,33±1,08, YANKO + ÇYBÜ grubunda ise 5,67±1,29 idi. YANKO tedavisi almayan bebeklerde MWCAS, YANKO ve YANKO+ ÇYBÜ gruplarından istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük bulundu (p=:0.000; p=:0.000). YANKO ile YANKO+ ÇYBÜ grupları arasında ise M-WCAS açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmadı (p=0.280). Sonuç: YANKO alan grupta M-WCAS değerleri, YANKO almayan gruba göre anlamlı yüksek bulunmuştur. Bronşiolit hastalarını değerlendirmede, takipte YANKO tedavisi ya da ÇYBÜ ihtiyacı doğabileceğini öngörmede M-WCAS kolay ve uygulanabilir bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Bronşiolit, Hastalık Şiddeti İndeksi, Yüksek Akım Oksijen Tedavisi, Çocuk

Presentation ID/Sunum No= 291

Poster Presentation / Poster Sunum

APRV Modu ile Refrakter Hipoksemisi Düzelen ve Ekstübe Olan Ağır Ards Olgusu

Dr. Özgür Kılıç [1], Prof.Dr. Melda Dilek[1]
[1]*Ondokuz Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş:APRV (Airway Pressure ReleaseVentilation) modu derin sedasyon ve paralizi uygulanarak konvansiyonel ventilatör modu ile 12-24 saat'den uzun süre yüksek PEEP (10-20) ve FiO2 (%80-100) uygulanmasına rağmen refrakter hipoksemi (PaO2 <60 mmHg) gelişen ARDS (Acute respiratory Distress Syndrome) hastalarında kurtarma tedavisi olarak kullanılan alternatif bir moddur. Olgu: 35 yaşında bilinen komorbid bir hastalığı olmayan gebe hasta 38 haftalık sağlıklı canlı bebek doğurduktan sonra 1 haftadır olan nefes darlığı öksürük balgam şikayetleri nedeniyle hastanemize kabul edildi. COVİD 19 PCR testi pozitif, ToraksBT'debilateral yaygın buzlu cam alanları saptandı Favipravir, Moksifloksasin, Metilprednisolon ve Enoksaparin başlandı. Servis izleminde oksijen ihtiyacı progresif olarak artan ve takipneik olan hasta 5.günde hipoksik solunum yetmezliği nedeniyle yoğun bakım ünitesine (YBÜ) devralındı. Yüksek akım nazal oksijen (HFNO) ve Noninvazif Mekanik Ventilasyonile dönüşümlü olarak solutulan hastaYBÜ'de yatışının 8.gününde entübe edildi. Tam sedasyon ve paralizi altında AC-PRVC modda PEEP 14 cmH2O FiO2 %100 ile oksijenize edilmesine rağmen PaO2 47 mmHg'ye kadar düştü. APRV moda geçildikten sonra P/F oranında dramatik yükselme oldu (136 mmHg).Üç gün sonunda kademeli olarak oksijen ihtiyacı azalan hastada SIMV moda geçilerek weaning sürecine girildi.YBÜ yatışının 18. gününde ekstübe edilen hasta servise devredildi ve hastane yatışının 34. gününde taburcu

edildi. Sonuç:Konvansiyonel ventilasyon ile yanıt alınamayan refrakter ARDS hastalarında APRV ile hem oksijenasyonda hem de hasta komforu, güvenliği ve hemodinamik parametrelerde daha iyi sonuçlar alındığına dair kanıtlar artmaktadır. Ancak mortaliteye katkısı gösterilemediğinden primerventilasyonmodundan ziyade kurtarma tedavisi olarak kullanımını sınırlanmaktadır. APRV'nin günlük klinik uygulamada kabul görmesi için daha fazla araştırma ve iyi organize edilmiş çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: APRV, ARDS, Refrakter Hipoksemi

Presentation ID/Sunum No= 206

Poster Presentation / Poster Sunum

Kentimizdeki 75 Yaş ve Üzeri Bireylerde Helicobacter Pylori, İntestinal Metaplazi ve Atrofik Gastrit Sıklığı

Exp. Dr. Ayşe Elif Aliustaoğlu[1], Exp. Dr. Alper Bayar[2], Prof.Dr. Ahmet Cumhur Dülger[3]

[1]*Giresun Üniversitesi Prof. Dr. A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servis*

[2]*Ankara Şehir Hastanesi Yoğun Bakım Anabilim Dalı*

[3]*Giresun Üniversitesi Prof. Dr. A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Gastroenteroloji Anabilim Dalı*

Özet

Giriş: Gastrik mukozanın premalign lezyonları intestinal metaplazi ve atrofik gastrit olup, sırasıylayıllık %0.75 ve%0.50 mide kanserine dönüşme riskleri vardır.Ülkemizde yaşlıların gastik premalign lezyonları ile ilgili çok az çalışma vardır. Bunların bir kısmının palyatif bakım merkezlerinde tıbbi bakımıyapılmakta ancak gastrik kanser açısından taramaları yetersiz kalmaktadır.Ayrıca Helicobacter pylori prevalansının saptanması yaşılarda gastik yakınmaların tedavisine yardımcı olacaktır. Amaç: Şehrimizdeki yaşlı popülasyonda Helicobacter pylori (H.pylori), intestinal metaplazi (IM) ve atrofik gastrit (AG) oranlarını saptayarak, palyatif bakım adayı olan bu olguların takip ve tedavi protokolüne yaydımcı olmayı amaçladık. Materyal ve Metod: Retrospektif olarak hastanemiz endoskopi ünitesinde 75 yaş üzerindeki 103 hastanın (60 kadın;yaş ortalaması 78;75-95 yaş aralığında) gastrik biyopsi sonuçları değerlendirildi. Veriler SPSS programına yazılarak incelendi. Sonuç: Hastaların 49'unda (%47.5) H.pylori pozitifdi. Ayrıca 21'nde (20.3%) intestinal metaplazi pozitif olup; 19'unda (%18.4) atrofik gastrit saptandı. Tartışma: Kentimizde H. pylori, intestinal metaplazi ve atrofik gastrit oranları ülkemiz ortalamasına göre oldukça yüksektir. İleride bir kısmı

palyatif bakım merkezlerinde kalacak bu yaşlı grubunun H. pylori tedavileri yapılmalı, IM ve AG yüksek sıklığı gözönüne alınarak gastrik kanser taramaları endoskopik olarak yapılmalıdır. Ayrıca yüksek oranda H. pylori prevalansı sosyoekonomik durumun yaşlı bireylerde daha düşük olduğunu gösteren kentimiz açısından dolaylı bir veridir.

Anahtar Kelimeler: Helicobacter Pylori, İntestinal Metaplazi, Atrofik Gastrit

Presentation ID/Sunum No= 196

Poster Presentation / Poster Sunum

Volume of Prostate(VP) and Post-Micturition Residual Volume (PMRV) in Patients With Covid-19 Infection.

Exp. Dr. Ayşe Elif Aliustaoğlu[1], Exp. Dr. Alper Bayar[2]
[1]Giresun Üniversitesi Prof. Dr. A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servis
[2]Ankara Şehir Hastanesi Yoğun Bakım Anabilim Dalı
**Corresponding author: Ayşe Elif Aliustaoğlu*

Abstract

Epidemiologic studies has been shown cancer is associated with COVID 19 infection particularly in elderly men. It has been also showed that COVID 19 infection is mostly seen in male gender at advanced ages. In terms of age-specific disease, the risk of prostatic hypertrophy gradually increased with age. In ultrasonographic perspective, benign prostatic hypertrophy (BPH) is defined as an increase in the volume of the prostate (VP) with a calculated volume exceeding 30 mL (width x height x length x 0.52). Post-void residual evaluation is by measuring the remaining urine in the bladder shortly after a voluntary void; this can be accomplished through ultrasonography.Methods: We conducted a retrospective study of the COVID 19 patients over the age of 18 treated at our university hospital between March 2020 and August 2020. Patients diagnosed with cancer prior to study were excluded. Data on ultrasonography obtained VP and PMVR in the study patients was collected from the hospital data system.Results:The study included 63 patients.The mean age of study patients was 65.9±16.9 years. The concomitant diseases were as follows; diabetes in 21%, hypertension in 31%, and COPD in 17%. The mean volume of prostate was 37,84 ± 18,65 mL. and post-micturition residual volume (PMRV) was 80.37 ± 71,57

mL.Discussion:There is a lack of prostatic guidelines in regards to VP and PMRV in COVID-19 patients. When comparing traditional urologic data, we found that there was significant difference in VP among patients COVID-19 infection. At the COVID-19 perspective,it has been known that this devastating infection further affected genitourinary system and testiculer tissue. Thus, increased PV could be a promoting factor for developing novel coronovirus infection. Otherhand, PMRV seems to be in normal ranges among study population. Further studies are needed to evaluate the impact of VP on COVID-19 infection and patient outcomes.

Keywords: Volume of Prostate, Post-Micturition Residual Volume, Covid 19,

Presentation ID/Sunum No= 104

Oral Presentation / Sözlü Sunum

A New Method of Ergonomics Risk Assessment to Analyse Musculo-Skeletal Difficulties in Vehicle Manufacturing Sector: Leanergonomics Assessment

Ph.d. Cand. Anıl Çubukçu[1], Inst. Dr. Mustafa Yağımlı[1], Prof.Dr. Hakan Tozan[2]
[1]*Istanbul Gedik University*
[2]*Istanbul Medipol University*

Abstract
Ergonomics of operators working in vehicle manufacturing plants is becoming a very popular topic in today's industry since the protection of the skilled workforce is gaining importance rapidly.[1] Risk assessment is an activity requiring different perspectives and it includes ergonomics related risks which might be caused by the member himself or working conditions of the process both due to equipment used and process layout. In this study, we applied a new method to understand and analyze ergonomics related risks to prioritize countermeasure activities and increase effectiveness of prevention measures. This method is specifically established to help vehicle manufacturers assess risks quickly and effectively while enabling them to compare associated contributing factors related to tools and types of equipment used. This study demonstrates a new approach in defining and analyzing ergonomy risks in the vehicle manufacturing process at the same time a brand new scale to visualize the levels of process ergonomic difficulties along with postures that is required either to be eliminated or improved.

Keywords: Ergonomics Risk Assessment, Musculo-Skeletal Diseases, Lean Ergonomics, Lean Production

Presentation ID/Sunum No= 78

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Abdominal Obezitenin Dislipidemi Üzerine Etkisi

Asst. Prof. Dr. Hülya Yılmaz Önal[1], Asst. Prof. Dr. Aysun Yüksel[2]
[1]*İstanbul Atlas Üniversitesi*
[2]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi*

Özet

Kardiyovasküler hastalıkların (KVH) önlenmesi, gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde önemli bir halk sağlığı sorunudur. Dislipidemi, yüksek tansiyon, sigara içme ve hareketsiz bir yaşam tarzı ile birlikte KVH için bağımsız ve değiştirilebilir bir risk faktörüdür. Kan lipid seviyelerinde, Toplam Kolesterol (TK)'ün Yüksek Yoğunluklu Lipoprotein (HDL) oranı (TK/HDL), KVH oluşumunu daha iyi tahmin etmede giderek daha fazla kabul görmektedir. Abdominal obezitenin bir ölçüsü olan yüksek bel/kalça oranının (BKO), yüksek TK/HDL oranına sahip bireyleri daha etkili şekilde tanımladığı saptanmıştır. Bu çalışma, bireylerde abdominal obezite ile dislipidemi arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla yapılmıştır. Çalışma rastgele örnekleme yöntemi ile Eylül-Aralık 2018 tarihleri arasında kronik bir hastalığı olmayan, 18-49 yaş, 50 gönüllü üzerinde yürütülmüştür. Gönüllülerin demografik özellikleri, fiziksel aktivite düzeyleri ve besin tüketim kayıtları yüz yüze görüşme yöntemi ile elde edilmiştir. Ayrıca, bireylerin antropometrik ölçümleri alınarak Beden Kütle İndeksleri (BKİ), BKO hesaplanmıştır. Elde edilen sonuçlar; çalışmaya katılanların %96'sının bel çevresinin ≥88 cm, BKO'nın ise %86'sında ≥0,8 üzerinde olduğu saptanmıştır. Bireylerin %74'ünde dislipidemi (TK/HDL >5) olduğu ve bel çevresi artışı ile dislipidemi görülme sıklığı arasında pozitif yönlü bir ilişki ($r=0.334$ $p=0.018$) bulunmuştur. Benzer ilişki BKO ile görülmemiştir. Ayrıca yaş artıkça hem bel çevresi ölçümü hem de dislipidemi skoru artmıştır ($p<0.05$). Katılımcıların %86'sının ALT, %90'ının AST ve

%80'ninin TG değerleri normal çıkmıştır. LDL değerleri %76'sında sınırda yüksek bulunurken, HDL değerleri %60'ında sınırda riskli olarak saptanmıştır. Abdominal obezite ve dislipidemi gelişiminde önemli bir etken olan fiziksel aktivite durumları değerlendirildiğinde ise, %54'ünün sedanter %46'sının ise orta derece fiziksel aktiviteye sahip olduğu bulunmuştur. MET (Metabolic Equivalent of Task) değerleri ile HDL değeri arasında anlamlı bir ilişki bulunmamıştır ($p \geq 0.05$). Bireylerin besin tüketimleri incelendiğinde HDL değeri ile protein alımı arasında anlamlı ilişki olduğu görülmüştür ($rs=0.321$ $p=0.043$). Sonuç olarak, abdominal obezite ile dislipidemi görülme sıklığı arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır. Bel çevresi, kardiyovasküler hastalık risk faktörleriyle ilişkilidir.

Anahtar Kelimeler: Abdominal Obezite, Dislipidemi, Bel Çevresi, Bel Kalça Oranı, Fiziksel Aktivite

Presentation ID/Sunum No= 429

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Artroskopik Rotator Manşet Tamirinin Uzun Dönemde Yürüyüş Kinematikleri Üzerindeki Etkisi: İleriye Dönük Bir Çalışmanın Sonuçları

Asst. Prof. Dr. Songül Bağlan-Yentur[1], Ph.d. Cand. Furkan Bilek[1], Dr. Ömer Esmez[2], Dr. Gülnihal Deniz[3]

[1]Fırat Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü

[2]Fırat Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı

[3]Fırat Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı

**Corresponding author: Furkan Bilek*

Özet

Giriş: Artroskopik rotator manşet (RM) tamiri olan bireylerde tekrar omuz yaralanması korkusu yüksektir. Yeniden yırtılma riski nedeniyle, artroskopik RM onarımından sonra hastalarda doğalın dışında yürüyüş paternleri geliştirilebilir. Bununla birlikte, ameliyat öncesi ve sonrası uzun dönemde meydana gelen yürüyüş değişiklikleri ile ilgili az sayıda çalışma bulunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, artroskopik RM onarımından sonra hastalarda uzun dönem yürüyüş kinematiklerindeki değişiklikleri değerlendirmekti. Materyal ve Metod: Bu çalışmaya artroskopik RM tamiri olan 15 hasta (ortalama yaş, 64.1 ± 6.4 yıl) dâhil edildi. Cerrahiden 1 hafta önce ve 3 ay sonra değerlendirmeler yapıldı. Yürüyüş kinematikleri Win-Track platform (MEDICAPTEURS Technology, France) ile yapıldı. Spatio-temporal parametre olarak katılımcıların; adım uzunlukları, çift adım uzunlukları, sallanma fazı durasyonları, adım durasyonları, taban altı maksimum basınç nokta değerleri ve kadans değerleri kaydedildi. Sonuçlar: Katılımcılar asimetrik ağırlık aktarımı anlamlı olarak iyileşti ($p< 0.05$). Fonksiyonel yürüyüş hızlarına ulaşarak ameliyat öncesine

göre kadans değerlerinde anlamlı farklılık oluştu (p< 0.001). Cerrahi taraf alt ekstremitede maksimum basınç noktası değerlerinde tedavi öncesine göre anlamlı farklılık gözlendi (p< 0.05). Her iki ekstremitenin adım durasyon sürelerinde, adım uzunluklarında ve çift duruş süreleri arasında anlamlı farklar tespit edildi (p< 0.05). Tartışma: Çalışmamızda, yürüme döngüsü boyunca RM yaralanmalı taraf ile sağlam taraf alt ekstremite arasında önemli fonksiyonel asimetri bulundu. Ameliyat sonrası bu durumda iyileşme tespit etmek ile birlikte normal fonksiyonel değerlere ulaşıldı. Bu bulgular, RM yaralanmalı bireylerde yürüyüş eğitiminin de rehabilitasyon programına dahil edilmesi gerekliliğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yürüyüş, Omuz, Artroskopik Cerrahi

The Effect of Arthroscopic Rotator Cuff Repair on Long-Term Gait Kinematics: Results of a Prospective Study.

Abstract

Introduction: Individuals with arthroscopic rotator cuff (RM) repair have a high fear of repeat shoulder injury. Because of the risk of re-injury, unnatural gait patterns may be developed in patients after arthroscopic RM repair. However, there are few studies of gait changes that occur in the long period before and after surgery. The aim of this study was to evaluate the changes in long-term gait kinematics in patients after arthroscopic RM repair. Materials and Methods: Fifteen patients (mean age, 64.1 ± 6.4 years) with arthroscopic RM repair were included in this study. Evaluations were made 1 week before and 3 months after surgery. Walking kinematics were done with Win-Track platform (MEDICAPTEURS Technology, France). As a Spatio-temporal parameter, step lengths, double step lengths, swing phase stops, step stops, sub-base maximum pressure point values and cadence values were recorded. Results: Participants' asymmetric weight transfer improved significantly (p< 0.05). Participants reached their functional walking speed and there was a significant difference in cadence values compared to preoperative (p <0.001). A significant difference was observed in the maximum pressure point values in the lower extremity of the surgery side compared to the pre-treatment (p <0.05 Significant differences were found between the step duration, step length and Double-support

phase time of both lower extremities ($p < 0.05$). Discussion: In our study, significant functional asymmetry was found between both lower extremities during the walking cycle. After the operation, improvement was detected in this condition, and normal functional values were reached. These findings suggest that walking training should be included in the rehabilitation program in individuals with RM injuries.

Keywords: Walking, Shoulder, Arthroscopic Surgery.

Presentation ID/Sunum No= 323

Oral Presentation / Sözlü Sunum

COVID-19'un Halk Sağlığı Açısından Yarattığı Rahatsızlıkların Çok Boyutlu Modellemelerden Faktör Kümlelerinin Tahmini

Prof.Dr. Adnan Mazmanoğlu[1], Dr. Müzeyyen Cömert Aksu[2]
[1]*Toros Üniversitesi Mühendislik Fakültesi, Mersin, Türkiye.*
[2]*Mersin Halk Sağlığı Laboratuvarı*

Özet

Bu çalışma için, Türkiye'de Mart 2020 tarihinden başlayan pandemi sürecinde Web tabanlı rastgele (random) örneklem yöntemi kullanılarak yapılmış kesitsel bir anket çalışması yapılmıştır. İlk bakışta Anket çalışması dört ana unsur (kategori) biçiminde olduğu düşünülebilir: (1) Katılımcıların demografik özellikleri, (2) Salgının risk ve tehlike algısı, (3) Salgından bireysel, toplumsal korunma ve aşıya yaklaşım, (4) Salgının fizyolojik ve psikolojik etkisinin incelenmesi şeklinde olduğu söylenebilir. Basitçe verilerden istatistiksel modelleme analizi yapmadan önce COVID-19 Pandemisinin toplumda çok yönlü ve karmaşık bir baskı altında kalma psikolojisinin hâkim olduğunu kolayca gözleyebildik. Böyle bir kanıya ve/veya düşmemizi güçlendirecek bilgiye ulaşmak için "çok değişkenli bir istatistiksel modelolan faktör analizi yöntemleriyle" çalışmayı uygun bulduk. Pandemi nedeniyle yaşanabilecek ekonomik sıkıntılar ve iş bulma kaygısı gerek COVID-19'a yakalanma gerekse interaktif eğitim sistemine uyum kaygılarının önüne geçmiş olup toplumda psikolojik ve fizyolojik rahatsızlıkların ya oluşmasına ya da mevcut rahatsızlıkların ortaya çıkmasına temel oluşturmuş olduğu araştırılmış olsa da bir sosyolojik rahatsızlıklar kümesel yakın korelasyonlu faktörlerin ortaya çıkmasıyla psikologlara önemli bir etki yaratacağı kesindir (yüksek bir olasılık eşiğiyle). İzolasyon sürecinde halk sağlığı üstüne etkisinin belirlenmesine yönelik kesitsel tipte bir

anket çalışması yapıldı. Anket, katılımcıların WhatsApp ve Twitter hesaplarına web sitesinden yayınlandı. Anket, katılımın gönüllü niteliği, anonimlik, gizlilik beyanları ve anket soruları ile ilgili kısa bir giriş içermekteydi. Katılımcılar, gönüllü olarak katılma isteklerini teyit etmek amacıyla "Evet veya Hayır" seçeneğine göre anketi doldurmaya yönlendirildi. Çalışma, 49 ilde (toplam 81 il olduğu düşünüldüğünde yaklaşık %60'lık bir katılım) elektronik ortamda rastgele seçilmiş 931 katılımcının oluşturduğu örneklemle gerçekleştirildi. Örneklemin yaş ortalaması 41 ve ranjı 11-86 aralığındadır.Verilen 4 sınıftan (kategoriden) oluşan anketin sorularından F. A. 'i için 68 değişken ataması yapılmıştır. Bunların IBM SPSS Statistics Version.24 yazılımı ile variables (değişkenler) orijinal olarak aşağıda Var kısaltması ile tanımlandığı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Halk Sağlığı, Coronavirus, Pandemi, Faktör Analizi Yöntemi

Estimation of Factor Clusters From Multidimensional Modeling of Covıd-19 Diseases in Terms of Public Health

Abstract

For this study, the pandemic period starting from March 2020, Turkey Web-based random (random) sampling method is carried out using a cross-sectional survey was conducted. At first glance, the survey can be thought to be in the form of four main elements (categories): (1) The demographic characteristics of the participants, (2) The risk and danger perception of the epidemic, (3) Individual, social protection from the epidemic and the approach to vaccination, (4) The physiological and psychological impact of the epidemic. It can be said to be examined. We could easily observe that the COVID-19 Pandemic is dominated by a multifaceted and complex psychology of oppression in the society, simply before performing statistical modeling analysis from the data. We found it appropriate to work with "factor analysis methods, which is a multivariate statistical model" in order to reach such an opinion and / or information that will strengthen our falling. Although it has been investigated that the economic difficulties and the anxiety of finding a job due to the pandemic have prevented both the concerns of catching COVID-19 and the adaptation to the interactive education system and it has been investigated that they have formed the basis for the occurrence of

psychological and physiological disorders in the society or the emergence of existing diseases, sociological disorders are closely correlated. The emergence of factors is certain to have a significant impact on psychologists (with a high probability threshold). A cross-sectional survey study was conducted to determine the effect on public health during the isolationprocess.The survey was published on the website of the participants' WhatsApp and Twitter accounts. The survey contained a brief introduction to the voluntary nature of the participation, anonymity, privacy statements, and survey questions. Participants were prompted to fill out the questionnaire according to the "Yes or No" option to confirm their willingness to participate voluntarily. The study was carried out with a sample of 931 randomly selected participants in 49 provinces (approximately 60% participation considering that there are 81 provinces in total). The average age of the sample is 41 and the range is between 11 and 86. From the questions of the questionnaire consisting of 4 classes (categories) given, 68 variables were assigned for F. A. It is seen that these variables are originally defined by the abbreviation Var below with IBM SPSS Statistics Version.24 software.

Keywords: Publichealth, Coronavirus, Pandemic, Factoranalysis Method

Presentation ID/Sunum No= 344

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Genç Bireylerin Ceviz Tüketiminin Hematolojik Parametreler Üzerine Etkisi

Dr. Fatih Cesur[1]
[1]*Ege Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Beslenme Anabilim Dalı*

Özet

Giriş: Ceviz tüketiminin sağlık üzerine faydalı bir etkisi olduğu bilinmektedir. Ceviz doymamış yağ asitlerince zengin bitkisel bir besindir. Özelikle a-linolenik asit (omega-3) açısından zengindir. Bitkisel omega-3 yağ asidinin hematolojik parametreler üzerine etkileri çok az araştırılmıştır. Çalışmanın amacı; bu çalışmada sağlıklı genç bireylerin ceviz tüketiminin hematolojik faktörler üzerine etkisi incelenmiştir. Yöntem: Bu çalışmada sağlıklı gönüllü katılımcıların 3 hafta boyunca günde 30 g ceviz tüketmeleri istenmiştir. Bireylerin cevizleri her sabah kahvaltının yanında yemeleri rica edilmiştir. Bireylerden Besin Tüketim Kayıt formunu doldurmaları (hafta sonu ve hafta içi ayrı olmak üzere) istenmiştir, nasıl dolduracakları anlatılmıştır ve BEBİS programı ile analiz edilmiştir. Ceviz tüketen kişilerin çalışma başlangıcında ve sonunda aç karnına sabah kan alımları yapılmıştır. Kanların analizleri rutin biyokimyasal analizleri ile ölçülmüştür. Bulgular: Ceviz tüketiminin hematolojik parametreler üzerine etkisinin başlıca bulguları şu şekildedir; tüm deneklerin düzenli ceviz tüketimi MCH ($p < 0.01$), MCHC ($p < 0.01$) ve LYMPHOCYTE ($p < 0.01$) düzeylerinde anlamlı bir farklılık olduğu bulunmuştur. Hematokrit seviyelerinin sadece erkek bireylerde önemli bir artış olduğu görülmüştür. Diğer hematolojik parametre seviyelerinde anlamlı bir değişiklik gözlenmemiştir. Ayrıca bireylerin karbonhidrat ($p < 0.01$), PUFA ($p < 0.01$) ve a-linolenik asit ($p < 0.01$) alımında Türkiye Beslenme ve Sağlık Araştırması verilerine (TBSA) göre istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık olduğu bulunmuştur.

Diğer taraftan bireylerin enerji, kolesterol, tekli doymamış yağ asidi ve doymuş yağ asidi değerlerinde önemli bir fark görülmemiştir. Sonuç: Bu çalışmada, sağlıklı gönüllülerin diyetine ceviz takviyesi yapmak bazı hematolojik faktörleri etkilemiştir. Cevizden kaynaklanan bitkisel a-linolenik asit alımının hematolojik parametreler üzerine etkisi göz önünde bulundurulmuştur. İlaveten çalışmanın süresinin kısa olması nedeniyle ceviz veya omega-3 yağ asidi tüketiminin hematolojik faktörler üzerindeki etkisinin daha fazla araştırılması tavsiye edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ceviz Tüketimi, Hemoglobin, A-Linolenik Asit, Beslenme Alışkanlıkları, Hematolojik Parametreler

Presentation ID/Sunum No= 123

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hemiplejik Serebral Paralizili Çocuklarda Başparmak Pozisyonunun Stereognozi Duyusu Üzerine Etkisi

Researcher Demet Sarıyıldız[1]
[1]*Üsküdar Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, İstanbul*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, hemiplejik serebral paralizili çocuklarda başparmak pozisyonunun stereognozi duyusu üzerine etkisini araştırmaktı. Yöntem: Çalışma, özel bir rehabilitasyon merkezinde hemiplejik serebral paralizi tanısı almış, 4-16 yaş arası 24 çocuk üzerinde yapıldı. Çocukların sosyodemografik bilgileri alındıktan sonra, etkilenen üst extremite spastisitesi Modifiye Ashworth skalası ile, el becerileri Manuel Ability Classification (MACS) ile, elin fonksiyonel sınıflaması ise House El Fonksiyonel sınıflaması ile değerlendirildi. Çalışmaya katılan çocukların hemiparetik ellerine stereognozi duyuları gözleri kapalı iken ellerine verilen 5 objeyi tanımaları istenerek Manuel Form Algılama testi ile değerlendirildi. McKie Thumb Splinti başparmağa takıldıktan sonra tekrar stereognozi duyusu tekrar değerlendirildi. Trapeziometakarpal eklem pozisyonunun duyusal girdiye etkisi araştırıldı. Bulgular: Çalışma sonucunda, stereognozi duyusu testi önce ve başparmak McKie Thumb Splinti ile pozisyonlandıktan sonraki skoru arasında anlamlı bir fark görüldü ($p< 0,05$). Splint takıldıktan sonra beş test objesinin beşini de bilenlerin sayısı % 42 iken % 54'e çıktı. Sonuç: Sonuç olarak Trapeziometakarpal eklem pozisyonunun avuç içi duyusal girdinin artması üzerinde etkili olduğu görüldü.

Hemiparetik serebral paralizi çocuklarının el fonksiyonlarını geliştirmede mevcut rehabilitasyon yaklaşımlarına baş parmak pozisyonlaması için McKie Thumb Splinti'nin eklenmesinin faydalı olabileceği düşünüldü.

Anahtar Kelimeler: Serebral Paralizi, Stereognozi Duyusu, Mckie Thumb Splint

The Effect of Thumb Position on Stereognosis in Children With Hemiplegic Cerebral Paralysis

Abstract

Purpose: The aim of this study was to investigate the effect of thumb position on stereognosis sense in children with hemiplegic cerebral paralysis. Methods: The study was conducted on 24 children aged 4-16 years who were diagnosed with hemiplegic cerebral paralysis in a private rehabilitation center. The study was conducted on 24 children aged 4-16 years who were diagnosed with hemiplegic cerebral paralysis in a private rehabilitation center. Stereognosis senses to the hemiparetic hands of the children participating in the study were evaluated with the Manual Form Perception test by asking them to recognize 5 objects given to their hands with their eyes closed. After the McKie Thumb Splint was attached to the thumb, the sense of stereognosis was re-evaluated. The effect of trapeziometacarpal joint position on sensory input was investigated. Symptoms: As a result of the study, the stereognosis sense test before and the thumb McKie Thumb There was a significant difference between the splint and the score after positioning ($p < 0.05$). The number of people who knew all five of the five test items after the splint was installed increased from 42% to 54%. Result: As a result, the position of the trapeziometacarpal joint is it was seen to be effective on the increase. Hemiparetic cerebral paralysis children hand thumb to existing rehabilitation approaches to improving their functions Adding McKie Thumb Splint for positioning was thought to be useful.

Keywords: Cerebral Paralysis, Stereognosis Sense, Mckie Thumb Splint

Presentation ID/Sunum No= 125

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Inmeli Hastalarda Depresyon, Postüral Kontrol, Ağrı, Etkilenen Taraf ile Kinezyofobi Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Researcher Havva Adlı[1], Assoc. Prof. Dr. Burcu Talu[2]
[1]İnönü Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu
[2]İnönü Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi
**Corresponding author: Havva ADLI*

Özet

Amaç: Bu çalışma, inme geçiren bireylerde depresyon, postüral kontrol, ağrı, etkilenen taraf ile kinezyofobi arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla planlandı. Materyal ve metot: Araştırmaya 25-70 yaş aralığında en az 6 ay önce inme geçiren, Fonksiyonel Ambulasyon Skalası'na göre seviye 2 ve üstü olan 30 hasta dahil edildi. Hastalar ilgili evrenden olasılıksız rastlantısal örnekleme yöntemi ile seçildi. Dahil edilme kriterlerine uyarak çalışmaya katılan tüm olguların ilk olarak demografik bilgileri alındı. Hastaların kinezyofobi skorları (Tampa Kinezyofobi Ölçeği) ve Visuel Analog Skalası (VAS)-Kinezyofobi Değerlendirmesi), depresyon şiddeti (Beck Depresyon Envanteri), postural kontrolü (PASS-T), ağrı şiddeti (VAS) değerlendirildi. Bulgular: Çalışmamızda TKÖ ile Beck Depresyon Envanteri arasında pozitif yönde orta düzeyde (r: 0.368, $p<0.045$) TKÖ ile Ağrı- VAS arasında ise pozitif yönde yüksek düzeyde ilişki olduğu bulundu (r: 0.719, $p<0.05$). Ayrıca, VAS- Kinezyofobi ile PASS-T arasında negatif yönde orta düzeyde ilişki olduğu belirlendi (r: -0.662, $p<0.05$). Ağrısı olan ve ağrısı olmayan hasta grupları arasında VAS- Kinezyofobi Değerlendirmesi açısından anlamlı fark bulunamazken ($p>0.05$), TKÖ açısından gruplar arası fark anlamlıydı ($p<0.001$). Etkilenen taraf ile kinezyofobi arasında ise herhangi bir

ilişki saptanmadı (p<0.05). Sonuç: İki farklı kinezyofobi değerlendirmesi kullanılan bu çalışmanın sonucunda, inmeli hastalarda kinezyofobinin TKÖ'ye göre ağrı ve depresyon şiddeti ile; VASKinezyofobi değerlendirmesine göre ise postural kontrol kaybı ilişkili olduğu, ancak etkilenen taraf ile kinezyofobinin ise ilişkili olmadığı bulundu. Kinezyofobi çok yönlü bir parametredir. Altta yatan birçok problem kinezyofobiye neden olabilir. İnmeli hastalarda kinezyofobi varlığının saptanması ve kinezyofobiye neden olabilecek altta yatan problemin belirlenmesinin tedavi sürecini olumlu etkileyebileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Ağrı, Depresyon, Hemipleji, Kinezyofobi, Postüral Kontrol

Investigation of the Relationship Between Depression, Postural Control, Pain, Affected Side and Kinesiophobia in Stroke Patients

Abstract

Objective: This study was planned to investigate the relationship between depression, postural control, pain, affected side and kinesiophobia in stroke patients. Material and Method: Thirty patients aged between 25-70 years who had a stroke at the earliest 6 months and who Functional Ambulation Scale were level 2 and above according to the were included in the study. Patients were selected by random sampling method from the relevant population. Demographic data were obtained from all subjects who met the inclusion criteria. Patiens were evaluated Kinesiophobia scores (Tampa Kinesiophobia Scale (TKÖ) and VAS-Kinesiophobia Assessment), depression severity (Beck Depression Inventory), postural control loss (PASS) and pain severity (VAS). Results: In our study, a moderate positive correlation was found between TKS and Beck Depression Inventory (r: 0.368, p<0.045) and a high positive correlation was found between TKS and pain-VAS (r: 0.719, p <0.05). Furthermore a moderate negative correlation was found between VAS- kinesiophobia and PASS (r: -0.662, p<0.05). There was no significant difference between the groups of patients with and without pain in terms of VAS-Kinesiophobia Assessment (p> 0.05), but the difference between the groups was significant in terms of TKS. No relationship was found between the affected side and kinesiophobia (p <0.05). Conclusion:

As a result of this study, two different kinesiophobia evaluations were used, kinesiophobia according to the TKS in associated with pain and depression severity; according to VAS-kinesiophobia assessment in associated with postural control. However, it was found that kinesiophobia was not associated with the affected side. Kinesiophobia is a versatile parameter. Many underlying problems can cause kinesiophobia. We think that the presence of kinesiophobia in stroke patients and the identification of the underlying problem that may cause kinesiophobia may positively affect the treatment process.

Keywords: Depression, Hemiplegia, Kinesiophobia, Pain, Postural Control

Presentation ID/Sunum No= 250

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Prostat Kanseri Hücre Hatlarında E-Cadherin Dna Metilasyonunun Apoptotik Yolak Üzerine Etkisi

Asst. Prof. Dr. Evrim Suna Arıkan[1], Prof.Dr. Müjgan Özdemir Erdoğan[1], Asst. Prof. Dr. Zafer Söylemez[1]
[1]*Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi*

Özet

Kanser, normal hücrelerin bölünme kalıbı davranışlarının bozulması ile kontrolsüz çoğalmaları ve diğer dokulara yayılımı ile karakterize edilen genetik ve epigenetik bir hastalıktır. Prostat kanseri, prostat bezinde meydana gelen hücrelerin kontrolsüz proliferasyonları sonucu oluşur. Özellikle tümör baskılayıcı genlerin promotör bölgelerinde yer alan CpG adacıklarının hipermetilasyonu bugün çok çeşitli tümörlerde epigenetik değişiklikler olarak karakterize edilmiş olup ve transkripsiyonel gen baskılanmasına yol açmaktadır. Bu çalışmada, DNA metilasyonunu tersine çevirebilen epigenetik modüle edici bir ilaç olan 5-aza.2.deoxycytidine (DAC) prostat kanseri hücre hatları olan DU145 ve LNCaP hücrelerinde uygulandı. DU145 ve LNCaP hücrelerinin 24, 48 ve 72 saat süre ile 1, 1.4, 1.6, 1.8 ve 2µM DAC ile inkübasyonları sonrası CDH1 ve CAS3 genlerinin mRNA düzeylerindeki değişimler Rotor Gene Q cihazı kullanılarak Real-Time PCR yöntemi ile belirlendi. CDH1 ve CAS3 geni ifade düzeyleri housekeeping bir gen olan GAPDH geni ifade düzeylerine göre normalize edildi. DU145 ve LNCaP hücre hatlarını DAC ile maruz bıraktıktan sonra hemen hemen tüm konsantrasyonlarda CDH1 geninin ekspresyonlarında 24-48 ve 72. saatlerde kontrole göre yüksek ekspresyon seviyeleri tespit edilmiştir. Bu durum, ilgili ilaç uygulaması sonrasında CDH1 gen aktivitesinin artışı ile doğru orantılıdır. İlaveten tüm uygulamalarda CDH1 gen

ekspresyonlarındaki upregülasyonlar değerlendirildiğinde, kaspaz 3 aktivitesinin bununla doğru orantılı olarak upregüle olduğu tespit edilmiştir. Sonuç olarak, prostat kanser hücre hatları demetilasyon ilaçlarını test etmek için ideal bir ortam olabilir, ancak CDH1 promotör metilasyonunun e-cadherin baskılanması için özel bir mekanizma olup olmadığı kesin değildir. Bu nedenle, bazı durumlarda metile gen varlığında demetilasyon ajanlarının klinik aktivitesindeki başarısızlık gözlenebilir. İlaveten hücreyi apoptoza götüren mekanizmalar karmaşıktır. Çoklu yolakların eş zamanlı değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: E-Cadherin, Prostat Kanseri, Du145, Lncap, Hücre Hattı, Apoptoz

Presentation ID/Sunum No= 367

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sedanter ve Orta Derece Aktiviteli Sağlıklı Bireylerde Vitamin (B9, B12) ve Minerallerin Beslenme Açısından Değerlendirilmesi

Dr. Fatih Cesur[1]
[1]*Ege Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Beslenme Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Fatih CESUR*

Özet

Giriş: Orta dereceli aktif (ODA) kişilerde optimal sağlık ve performans için yeterli beslenme ihtiyacı duyulmaktadır. Bu nedenle, aşırı veya az alınan besin ögelerini tespit etmek için beslenme değerlendirmesine ihtiyaç vardır. Fiziksel aktivite sırasında kullanılan önemli yolaklardan olan bu mikro besinler eksik veya fazla olması durumunda büyük bir risk oluşturabilmektedir. Bu çalışma, orta aktif ve hareketsiz kişiler arasında hem diyet hem de biyokimyasal değerlendirmeler kullanılarak kapsamlı bir beslenme değerlendirilmesi sunmuştur. Yöntem: ODA (n = 8; 20.1±2.0 yaş; beden kitle indeksi (BKİ) 21.7±3.0 kg / m²) ve sedanter (n = 13; 22.8±3.6 yaş; BKİ 22.0±3.5 kg / m²) kadınlar; ODA (n = 8; 27±2.7 yaş; beden kitle indeksi (BKİ) 24.0±3.3 kg / m²) ve sedanter (n = 4; 24.8±3.8 yaş; BKİ 22.8±2.5 kg / m²) erkekler, bu çalışmaya gönüllü olarak katılmışlardır. Katılımcılardan hafta sonu ve hafta içi Besin Tüketim Kaydı alınmıştır ve BEBİS programı ile analiz yapılmıştır. Ayrıca katılımcılardan aç karnına kan tahlili alınmıştır. Bulgular: Aktif kadınların toplam enerji ($p < 0.01$), B9 ($p < 0.05$), su ($p < 0.01$), toplam mineral ($p < 0.01$), sodyum ($p < 0.05$), kalsiyum ($p < 0.01$), demir ($p < 0.01$) ve çinko ($p < 0.01$) alımları sedanter kadınlara göre daha yüksek olmasına rağmen, erkek grupların (aktif ve sedanter) toplam enerji ($p < 0.05$) hariç kendi aralarında anlamlı bir fark

bulunmamıştır. İlaveten sodyum alımı aktif kadın ve tüm erkek bireylerin referans değerlerini aştığı görülmüştür. Aktif kadınların çoğu istenen referans aralıklarına sahipti ve bu durum iyi bir statüye işaret etmiştir. Tüm katılımcılar 2015-2017'de Önerilen Günlük Alımları (RDA-PRI) Türkiye Beslenme ve Sağlık Araştırmasına (TBSA) ve Türkiye Beslenme Rehberine (TÜBER) göre analiz edilmiştir. Kişiler mineral alımlarını yalnızca gıdalardan karşılamışlardır. Sonuç: Bu beslenme değerlendirilmesi, orta derece aktif kadınlar sedanter kadınlara göre mineral alımı için iyi bir durum olsa da aktif erkekler için bu durum iyi değildir. Önerilen günlük alımları endişe verici bir durum olmaması için diyet takviyesi yapmaları tavsiye edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mineral, Vitamin, Beslenme Alışkanlıkları, Fiziksel Aktivite

Presentation ID/Sunum No= 402

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Siklofosfamid ile Prematür Ovaryen Yetmezlik Oluşturulmuş Ratlarda Kupa Terapisinin Anksiyeteye Etkisi

Dr. Hümeyra Çelik[1], Asst. Prof. Dr. Ayhan Çetinkaya[1], Asst. Prof. Dr. Selma Erdoğan Düzcü[1], Researcher Bihter Gökçe Bozat[1], Asst. Prof. Dr. Özgür Mehmet Yis[1], Asst. Prof. Dr. Murat Alışık[1]
[1]*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi*

Özet

Amaç: Siklofosfamid ile primer ovaryen yetmezlik (POF) oluşturulmuş sıçanların anksiyete davranışı üzerine yaş kupa terapisinin etkisi araştırılacak ve yaş kupa terapisinin plesebo etkinliği değerlendirilecektir. Yöntem: 24 adet Wistar Albino dişi rat kontrol (n=6), POF (n=6), kupa (n=6), POF+kupa (n=6) gruplarına bölündü. POF ve POF+kupa gruplarına 200 mg/kg dozunda siklofosfamid, kontrol ve kupa gruplarına salin intraperitoneal olarak enjekte edilmiştir. Bir hafta sonra kupa ve POF+kupa gruplarına C7 ve omuz bölgesine 3'er adet yaş kupa terapisi 5 dakika boyunca uygulanmıştır. Kontrol ve POF gruplarına ise bistüri ile aynı bölgelere sadece çizik atılmıştır. Ertesi gün tüm deney gruplarına anksiyeteyi değerlendirmek için Açık Alan Testi ve Yükseltilmiş Artı Labirent Testi uygulanmıştır. Ertesi gün hayvanlar sakrifiye edilerek over ve uterusları hematoksilen&eozin(H&E) boyası boyanıp uterus kalınlığı ve over rezervini göstermek üzere alınmıştır. Bulgular: H&E kesitlerine göre çalışmamızda siklofosfamid ile oluşturulmaya çalışılan POF modeli elde edilmiştir. Yükseltilmiş Artı Labirent ve Açık Alan Testlerine göre gruplar arası ve grupların kendi içi değerlendirmeleri sonucunda anlamlı bir fark bulunanamamıştır ($p>0,05$). Fakat grafik değerlendirmeleri ve standart sapmanın yüksek

oluşu sebebiyle POF grubunun kontrole göre anksiyetesinin fazla olduğu, POF+KUPA grubunun POF grubuna göre daha az anksiyetesinin olduğu gözlemlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Prematür Ovaryen Yetmezlik, Kupa Terapisi, Anksiyete

Presentation ID/Sunum No= 142

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Toplumun Sağlık Çalışanlarına Şiddete Bakışı

Researcher Ayda Güzel[1], Dr. İzzettin Toktaş[1]
[1]*Diyarbakır Çocuk Hastalıkları Hastanesi, Diyarbakır*

Özet

Amaç: Bu çalışma; toplumun bakış açısıyla, sağlık çalışanlarına uygulanan şiddetin nedenlerini, şiddet türlerini ve şiddeti etkiyen tutumların saptanması amacıyla yapılmıştır. Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı kesitsel tipte olan bu araştırma 01-10 Temmuz 2013 tarihleri arasında Diyarbakır il merkezinde herhangi bir nedenle kamu hastanelerine başvuran 18 yaş üstü kişileri kapsamaktadır. Araştırmaya katılmayı kabul eden 252 kişiye yüz yüze anket uygulanmıştır. Anket formu; demografik veriler, şiddet algıları, memnuniyet ve önermelerden oluşmaktadır. Veriler, SPSS 15.0 istatistik programına yüklenerek analiz edilmiştir. İstatistik analizde Ki-kare testi kullanılmıştır. Bulgular: Araştırmaya 252 kişi dahil edilmiştir. Çalışmaya katılanların %51,2'si erkek, %48,8'i kadındır. Yaş gruplarına göre %54,4'ü 18-30 yaşları arasında, %29,0'u ise 31-40 yaşları arasındadır. Eğitim durumuna göre %37.7'si üniversite mezunu, %34.1'i lise mezunudurlar. Mesleğine göre %36.9'u memur, %16.3'u serbest meslek/esnaf, %14.3'ü ev hanımı, %12.7 işçi ve %18.7'si işsizdir. Katılımcıların %64,3'ü sağlık çalışanlarına bağırıldığına ve %35,5'i fiziksel şiddet uygulandığına tanık olduğunu belirtmiştir. Sağlık çalışanları fiziksel şiddete en çok acil serviste (%44,1), sözel şiddete ise en çok poliklinikte (%37,8) maruz kalmaktadır. Mesleklerine göre en sık esnaflar (%54,5) ve ev hanımları (%38,2) sözel şiddet uyguladıklarını bildirmişlerdir ($p<0,05$). İlkokul/ortaokul mezunu kişilerin (%12,0'si) lise ve üzeri eğitim gören kişilere göre; yaşa göre ise 41-50 yaş arasında olan

kişilerin (%21,7'si) diğer yaş gruplarına göre daha fazla fiziksel şiddet uyguladıkları saptanmıştır ($p<0,05$). Katılımcıların %33,7'si sağlık çalışanlarına uygulanan şiddetin bazı durumlarda gerekli olduğunu düşündüklerini belirtmişlerdir. Katılımcılar en sık yanlış tedavi (%38,4) ve bilgilendirme eksikliği (%10,4) nedeniyle sağlık personeline fiziksel şiddet uygulandığını belirtmiştir. Sonuç: Katılımcıların yaklaşık üçte ikisi sağlık çalışanlarının sözel şiddete, üçte biri ise çalışanların fiziksel şiddete maruz kaldığını ve üçte biri sağlık çalışanlarına uygulanan şiddetin bazı durumlarda gerekli olduğunu düşündüğünü belirtmiştir. Çalışanların şiddeti hak ettiğini düşünme nedeni olarak en sık yanlış tedavi ve bilgilendirme eksikliği olduğu belirtilmiştir. Sağlık çalışanının şiddeti hak ettiğini düşünme sıklığının bu kadar yüksek çıkması kaygı verici bir durumdur.

Anahtar Kelimeler: Fiziksel Şiddet, Hastane, Sağlık Çalışanı, Toplum

Presentation ID/Sunum No= 22

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Cerrahi Girişim Geçiren Hastalara Verilen Bilgilendirilmiş Onamın Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Gökçen Aydın Akbuğa[1], Ra. Sevim Çimke[1], Asst. Prof. Dr. Elif Uludağ[2]
[1]*Yozgat Bozok Üniversitesi*
[2]*Pamukkale Üniversitesi*

Özet

Giriş: Bu araştırma, cerrahi geçiren hastaların bilgilendirilmiş onam durumunu belirlemek amacı ile tanımlayıcı ve kesitsel tipte bir çalışma olarak yapılmıştır. Gereç-Yöntem: Araştırmanın örneklemini 01.01-01.06.2020 tarihleri arasında Yozgat Bozok Üniversitesi Araştırma hastanesi cerrahi servislerinde bilgilendirilmiş onam yapılmış, çalışmaya dahil edilme kriterlerine uyan, çalışmaya katılmayı kabul eden 167 kişi oluşturmuştur. Araştırmanın yapılabilmesi için Bozok Üniversitesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan etik onay alınmıştır. Veriler, tanıtıcı bilgilerin ve ameliyat öncesi dönemde yapılan yazılı-sözlü bilgilendirme ile ilgili soruların yer aldığı anket formu ile toplanmıştır. Araştırmanın verileri bilgisayar ortamında analiz edilmiştir. Tanımlayıcı istatistikler olarak; sayı ve yüzde (%), ortalama ve standart sapma kullanılmıştır. Bulgular: Çalışmaya katılan bireylerin %52.44'ünün erkek, %59.1 okuryazar, yaş ortalamasının 50.87+19.63 yıl olduğu bulunmuştur. Bireylerin %7.9'una ameliyat türü, %26.8'ine uygulanacak anestezi tipi,%29.3'üne ameliyat riskleri, %11.6'sına ameliyatı yapacak hekim hakkında bilgi verilmediği saptanmıştır. Katılımcıların, %95.1'i bilgilendirilmiş onam formunu imzaladığını, %50'si formun hemşire tarafından imzalatıldığını, %54.9'u formu imzalamadan önce okumadığını, %66.5'i formda anlaşılmayan kelime olduğunu, %27.4'ü formu okumak için yeterli zaman verilmediğini ifade etmiştir. Sonuç:

Araştırmadan elde edilen verilere göre hastaların çoğuna ameliyat süreci ile ilgili bilgilerin verilmiş olduğu ancak bilgilendirilmiş onam formunun fiziksel özelliklerinin yeterli ve anlaşılır olmadığı görülmüştür. Araştırma sonucunda sağlık profesyonellerinin yazılı ve sözlü onam alırken hastalara yabancı terminolojiden uzak, kısa ve anlaşılır açıklamalar yapması, bilgilendirme için yeterli zamanı ayırması, bilgilendirmenin materyallerle desteklenmesi önerilebilinir.

Anahtar Kelimeler: Bilgilendirilmiş Onam, Etik, Rıza

Assessment of Informed Consents Given to Patients Who Underwent Surgical Interventions

Abstract

Aim: This study was a descriptive and cross-sectional study done to explore surgical status of informed consents given to patients who underwent surgical interventions. Method: The sample of the study was consisted of 167 patients who were given information at surgical services, met inclusion criteria and volunteered to join the study between the 1st of January, 2020 and the 1st of June, 2020 at Yozgat Bozok University Research Hospital. To undertake the study; ethical approval was received from Bozok University Clinical Researches Committee. Data were collected by using a survey form that included questions on socio-demographic characteristics and on pre-surgery written and oral informed consents. Study findings were processed in computers and presented by using statistics such as numbers and percentages, means and standard deviations. Results: 52.44% of the participants were male, 59.1% of them were literate and average age was 50.87+19.63 years. It was found that 7.9% of the participants were not informed of surgery type, 26.8% of the participants of anesthesia type, 29.3% of the participants of surgery risks and 11.6% of the participants of surgeon. It was identified that 95.1% of the participants signed informed consent forms, 50% of the participants were made to sign the forms by nurses, 54.9% of them did not read the forms before signing, 66.5% of them told that there were unclear words in the forms and 27.4% of them told that they were not given enough time to read the form. Conclusion: According to study findings, most patients were informed of surgery process but physical information part of the informed consent forms were not clear and

understandable enough. It is recommended that health care personnel should make clear and understandable explanations, should spare enough time and should support information to be provided with materials while taking written and oral informed consents.

Keywords: Informed Consents, Ethics, Consent

Presentation ID/Sunum No= 50

Oral Presentation / Sözlü Sunum

COVID-19 Pandemi Sürecinde Emzirme Sürecine Karar Verme

Asst. Prof. Dr. Şahide Akbulut[1], Dr. Özlem Şahan [2]
[1]*Batman Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu Hemşirelik Bölümü*
[2]*İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Lisansüstü Eğitim Enstitüsü*

Özet

SARS-CoV-2 enfeksiyonu salgını, Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tarafından Coronavirus Hastalığı 2019 (COVID-19) olarak adlandırılmıştır. Küresel çapta etki gösteren COVID-19 salgını insanların ölümüne yol açması nedeniyle hızla tüm dünyada ciddi bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. Enfekte annelerden bebeklere emzirme veya anne sütü tüketimi yoluyla dikey bulaşma ile ilgili yeterli literatür çalışması olmamakla birlikte emzirme sürecine karar verme ve annenin laktasyon sürecine uyumu ve desteklenmesi sağlık çalışanları için endişe verici bir hal almasına yol açmaktadır. COVID-19 olduğu bilinen veya şüphelenilen anneler, emzirme ve yakın temas sırasında standart önlemlere ile birlikte önerilen solunum hijyeni kurallarına uymaları gerekmektedir. Yapılan sınırlı çalışmalar, virüsün anne sütünde tespit edilmediğini vurgulasa da COVID-19'lu annelerin virüsü anne sütü yoluyla bulaştırıp bulaştırmadıklarına dair yeterli kanıtlar mevcut değildir. WHO ve CDC; korunma önlemleri alındıktan sonra annenin bebeğini emzirebileceğini veya bebeğe sağılmış süt verilebileceğini bildirmektedir. Mevcut bilimsel belirsizlik karşısında, anne-bebek ayrılığı ve emzirme gibi perinatal yönetim kararları, ebeveynleri ortak karar alma sürecine dahil etmelidir.

Anahtar Kelimeler: Covıd-19, Perinatal Dönem, Emzirmeye Karar Vereme.

Deciding the Breastfeeding Process in the Covıd-19 Pandemia Process

Abstract

The SARS-CoV-2 infection outbreak has been named Coronavirus Disease 2019 (COVID-19) by the World Health Organization (WHO) . Globally, the COVID-19 pandemic has quickly become a serious public health problem all over the world due to the deaths of people. Although there is not enough literature on vertical transmission from infected mothers to babies through breastfeeding or breast milk consumption, the decision-making process of breastfeeding and the mother's adaptation and support to the lactation process cause it to be alarming for healthcare professionals . Mothers with known or suspected COVID-19 should take recommended breathing in combination with standard precautions during breastfeeding and close contact.they must comply with hygiene rules. Although limited studies emphasize that the virus has not been detected in breast milk, there is insufficient evidence as to whether mothers with COVID-19 transmit the virus through breast milk . WHO and CDC; states that after protective measures are taken, the mother can breastfeed her baby or the baby can be given expressed milk. In the face of current scientific uncertainty, separation of mother-infant and perinatal management decisions such as breastfeeding, parents of the co-decision process included should .

Keywords: COVID-19, Perinatal Period, Breastfeeding Decision.

Presentation ID/Sunum No= 249

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Eskişehir'de İl Merkezindeki Aile Sağlığı Merkezlerinde Çalışan Ebe ve Hemşirelerin Otizm Farkındalık Düzeyi

Asst. Prof. Dr. Özlem Çağan[1]
[1]*Eskişehir Osmangazi Üniversitesi*

Özet

Giriş ve Amaç: Otizm Spektrum Bozukluğu (OSB) son yıllarda artan yaygınlık oranlarıyla dikkat çeken önemli bir halk sağlığı sorunudur. Çalışmada, Aile Sağlığı Merkezlerinde (ASM) görev yapan ebe ve hemşirelerin OSB'ye yönelik bilgi düzeylerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Çalışma, Ağustos-Ekim 2020 tarihleri arasında Eskişehir İl Merkezi'ndeki merkeze bağlı ASM'lerde görev yapan ebe ve hemşire üzerinde yapılmıştır. Araştırmanın evrenini ASM'lerde görev yapan 217 ebe ve hemşire oluşturmaktadır. Veriler google anket sistemi üzerinden çevrimiçi öz bildirim yöntemi olarak elde edildi. ASM'lerde çalışan ebe ve hemşirelerin tamamına whatsapptan anket gönderilerek çalışma süresince çalışmaya katılmayı kabul eden 124 kişi çalışma grubunu oluşturmuştur. Çalışanların otizm bilgi seviyelerini değerlendirmek için Sağlık Çalışanlarının Çocukluk Çağı Otizmi Hakkında Bilgi Ölçeği (SÇ-OBA) kullanılmıştır. Ölçek Bakare ve arkadaşları (2008) tarafından geliştirilmiş, Özgür ve arkadaşları (2019) tarafından Türkçe'ye uyarlanmıştır. Ölçek 19 sorudan oluşmaktadır ve alınan puanlar 0-19 arasında değişmekte olup, alınan puanların ortalaması, belirli bir populasyonun çocukluk otizmi hakkında bilgi seviyesini göstermektedir. Araştırmanın yapılabilmesi için etik onay Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Girişimsel Olmayan Klinik Araştırmalar Etik Kurulundan (14.01.2020/21) ve İl Sağlık Müdürlüğünden kurum izinleri alınmıştır. Veriler normal dağılıma uymadığı için Mann-

Whitney U, Kruskall-Wallis testleri kullanıldı. İstatistiksel anlamlılık değeri olarak $p \leq 0.05$ kabul edildi. Bulgular: Çalışma gurubunda ortanca yaş 39.00 (Min=21, Max=52) olarak saptanmıştır. Ebe ve hemşirelerin Otizm Bilgi Ölçeğinden aldıkları ortanca puanı 13.00 (min:1.00-max:18.00) olarak hesaplanmıştır. Lisans ve üstü mezunların, evli olanların, çocuğu olanların, otizm eğitim programına katılanların ve çalıştığı ASM ‘de otizm tanısı almış olanların otizm bilgi düzeyi daha yüksektir (her biri için; $p<0.05$). Sonuç ve Öneriler: ASM' lerde çalışan ebe ve hemşirelerin otizm bilgi seviyeleri orta düzeyde bulunmuştur. Sağlıklı çocuk izlemlerinin yapıldığı Aile Sağlığı Merkezleri’nde (ASM) görev yapan sağlık çalışanlarının OSB’nin erken teşhisi açısından rolleri son derece önemlidir. Bu nedenle buralarda görev yapan çalışanların hizmet içi eğitimlerle bilgi düzeylerinin arttırılması yararlı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Otizm Spektrum Bozukluğu, Ebe, Hemşire, Farkındalık

Presentation ID/Sunum No= 20

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hemşirelerin Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları ile İş Yaşam Kalitesi Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Anita Karaca[1], Assoc. Prof. Dr. Arzu Kader Harmancı Seren[2], Prof.Dr. Semiha Akın[2]
[1]Biruni Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü
[2]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hamidiye Hemşirelik Fakültesi
**Corresponding author: Anita Karaca*

Özet

Amaç: Bu çalışma hemşirelerin sağlıklı yaşam biçimi davranışları ile iş yaşam kaliteleri arasındaki ilişkiyi değerlendirmek amacıyla gerçekleştirildi. Yöntem: Tanımlayıcı nitelikte olan bu çalışma bir üniversite hastanesinde Kasım-Aralık 2019 tarihleri arasında gerçekleştirildi. Araştırma örneklemini 137 hemşire oluşturdu. Örneklem formülü kullanılarak homojen bir yapıda olmayan bu evren için % 95 güven aralığında, ± % 5 örnekleme hatası ile gerekli örneklem büyüklüğü hesaplanmıştır. Veriler Hemşire Bilgi Formu, Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Ölçeği II [HLBS-II] ve Hemşirelik İş Yaşamı Kalitesi Ölçeği kullanılarak elde edildi. Bulgular: Örneklemin çoğu yoğun bakım biriminde (%37,9) ve servis hemşiresi olarak (%88,3) görev yapmaktadır. Hemşirelerin gece gündüz vardiyalı (%59,1), ayda 6 ve üzeri nöbet tuttukları (%59,1) ve haftada 46 saat veya üzerinde çalıştıkları belirlenmiştir. Hemşirelerin çoğunda (%87,6) kronik hastalık bulunmamaktadır, yarısından fazlası (%52,6) sigara içmektedir. Katılımcılar en düşük puanı Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Ölçeği'nin Beslenme (17,44 ± 5,52) alt boyutundan almıştır. Hemşirelik İş Yaşamı Kalitesi Ölçeği'nin Yönetici ile İlişkiler alt boyutu (18,13 ± 4,28) en düşük puanı alan boyut olmuştur. Ölçek alt boyut skorları arasında en düşük ilişki Beslenme ve Yöneticiler ile İlişkiler alt boyutları arasında saptanmıştır

(r = 0,22, p < 0,01). Yapılan karşılaştırmalarda, en yüksek ilişki Kişiler arası İlişkiler ve Destek Hizmetler alt boyutlar arasında pozitif yönlü ilişki belirlenmiştir (r = 0,58, p < 0,001). Ölçek alt boyut skorları arasında hemşirelerin eğitim düzeyi, çalışma şekli, haftalık çalışma süresi ve çalışılan birim değişkenlerine göre bazı alt boyutlarda istatistiksel olarak anlamlı fark belirlenmiştir (p < 0,05). Sonuç: Çalışmada hemşirelerde sağlıklı yaşam biçimi davranışları ve iş yaşam kalitesi orta düzeyde saptanmıştır. Hemşirelerin birlikte çalıştığı kişiler ile olumlu ilişkiler içerisinde bulunması sağlıklı yaşam sürdürmesine katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Iş, Yaşam Kalitesi, Sağlık Davranışı, Sağlıklı Yaşam Tarzı.

Assessment of the Relationship Between Nurses' Healthy Lifestyle Behaviors and Quality of Working Life

Abstract

Purpose: This study was carried out to evaluate the relationship between nurses' healthy lifestyle behaviors and their work-life quality. Method: This descriptive study was conducted in a university hospital between November and December 2019. The research sample consisted of 137 nurses. The required sample size was calculated with a 95% confidence interval and ± 5% sampling error for this non-homogeneous population. The data were obtained using the Nursing Information Survey, the Healthy Life Style Behavior Scale-II (HLBS-II), and the Quality of Nursing Work Life Scale. Results: The majority of the sample works as a ward nurse (88.3%) in the intensive care unit (37.9%). It was determined that the nurses worked day-night in shifts (59.1%), had six or more shifts per month (59.1%), and worked for 46 hours or more per week. Most of the nurses (87.6%) did not have a chronic disease, more than half (52.6%) of the sample smoke. Participants obtained the lowest score from the Nutrition (17.44 ± 5.52) sub-dimension of the Healthy Life Style Behavior Scale-II and Relations with Managers sub-dimension score of Quality of Nursing Work Life Scale (18.13 ± 4.28) was the lowest score. Statistically significant and the lowest correlation was found between scores of both Nutrition and Relations with Managers sub-dimensions (r = 0.22, p < 0.01). In the comparisons, a positive correlation was found

between the Interpersonal Relations and Support Services sub-dimensions ($r = 0.58$, $p < 0.001$). Statistically significant differences were found between the subscale scores in terms of variables such as nurses' education level, working style, weekly working duration, and the working unit ($p < 0.05$). Conclusion: The level of healthy lifestyle behaviors and the quality of work-life in nurses were moderate. The fact that nurses have positive relationships with the people they work with can contribute to a healthy life.

Keywords: Work, Quality of Life, Health Behavior, Healthy Lifestyle.

Presentation ID/Sunum No= 343

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hemşirelik Öğrencilerinde Kesici-Delici Alet Yaralanmaları ile Kontrol Odağı Arasındaki İlişkinin Belirlenmesi

Researcher Tamire Tekgöz[1], Assoc. Prof. Dr. Yeter Kitiş[2]
[1]Bornova Türkan Özilhan Devlet Hastanesi
[2]Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü
**Corresponding author: Tamire Tekgöz*

Özet

Amaç: Bu çalışma, hemşirelik öğrencilerinde kesici-delici alet yaralanmaları ile öğrencilerin kontrol odağı arasındaki ilişkiyi saptamak amacıyla yapılmıştır. Yöntem: Kesitsel tasarımdaki bu çalışma, Ankara ilindeki devlet üniversitelerinin hemşirelik bölümü ikinci, üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri ile yapılmıştır. Veriler 2018-2019 Eğitim-Öğretim yılının Bahar Döneminde toplanmıştır. Araştırmada veri toplama aracı olarak araştırmacılar tarafından geliştirilen "Tanımlayıcı Bilgi Formu" ve "Kontrol Odağı Ölçeği" kullanılmıştır. Bulgular: Çalışmaya katılan öğrencilerin %83'ü kadın, %38'i ikinci sınıf öğrencisidir. Öğrencilerin %80,5'ine Hepatit B aşısı yapılmış, %96,4'ü iş sağlığı güvenliği eğitimi almıştır. Öğrencilerin %27,5'i kesici delici alet yaralanmasına maruz kalmış, bunların % 43,5'i birden fazla kez maruz kalmıştır. Yaralanmanın gerçekleştiği kliniklerin başında cerrahi ve dahiliye klinikleri olduğu, yaralanmaların yaklaşık yarısının ilaç hazırlama sırasında gerçekleştiği bildirilmiştir. Kesici delici alet yaralanmasına maruz kaldıktan sonra öğrencilerin en sık yaptıkları uygulamaların, yaralanan bölgeyi su ve sabunla yıkama (%85,6) ve klinik hemşiresine durumu bildirme (%55,8) olduğu saptanmıştır. Kız öğrencilerin erkek öğrencilere göre daha sık yaralanmaya maruz kaldığı (sırasıyla %23,1; %4,4), kesici delici alet yaralanmasına maruz kalma ile kontrol odağı arasında anlamlı ilişki olduğu; yaralanan öğrencilerin daha fazla dış

kontrol odaklı oldukları ($p<0.05$) saptanmıştır. Sonuç: Çalışmada hemşirelik öğrencilerinde kesici delici alet yaralanması ile dış kontrol odaklı olma arasında ilişki olduğu saptanmıştır. Eğitimcilerin kendini değer olarak gören, iş beklentisini karşılamaktan ziyade sistemli çalışan ve hem kendi hem de diğerlerinin güvenliğini önceleyen hemşireler yetiştirme yönünde çaba göstermeleri ve dış kontrol odaklı öğrencileri yaralanma riski açısından özellikle izlemelerinin önemli olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Öğrencileri, Kontrol Odağı, Kesici-Delici Alet Yaralanması

Presentation ID/Sunum No= 73

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hemşirelik Öğrencilerinin Dijital Okuryazarlık Düzeylerinin Tamamlayıcı ve Alternatif Tıbba Karşı Tutumlarına Etkisi

Dr. Aslı Akdeniz Kudubeş[1], Assoc. Prof. Dr. Murat Bektaş[1], Asst. Prof. Dr. Dijle Ayar[1], Dr. İlknur Bektaş[1]
[1]*Dokuz Eylül Üniversitesi*

Özet

Amaç: Hemşirelik öğrencilerinin dijital okuryazarlık düzeylerinin tamamlayıcı ve alternatif tıbba karşı tutumlarına etkisini belirlemektir. Yöntem ve Gereçler: Çalışma 640 hemşirelik öğrencisi ile yürütülmüştür. Öğrencilere Hemşirelik Öğrencisi Bilgi Formu, Dijital Okuryazarlık Ölçeği ve Bütüncül Tamamlayıcı ve Alternatif Tıbba Karşı Tutum Ölçeği doldurtulmuştur. Verilerin analizinde, ortalama ve yüzdelik hesaplamalar, Pearson korelasyon analizi, doğrusal regresyon analizi, VIF ve tolerans analizi ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Öğrencilerin tanımlayıcı özellikleri incelendiğinde, yaş ortalamasının 21,52+1,20 olduğu, %79,2'sinin kadın olduğu ve %58,6'sının birden çok kez tamamlayıcı ve alternatif tıp uygulaması kullandığı belirlenmiştir (Tablo 1). Dijital Okuryazarlık Ölçeği ve Bütüncül Tamamlayıcı ve Alternatif Tıbba Karşı Tutum Ölçeği puan ortalamaları arasında cinsiyet, eğitim durumu ve TAT kullanma durumu gibi değişkenlere göre istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmazken ($p>0,05$), Dijital Okuryazarlık Ölçeği ile öğrenim gördüğü yıl arasında anlamlı bir ilişki saptanmıştır ($p<0,05$). Çoklu regresyon analizinde değişkenler arasındaki ilişkiye göre beş model oluşturulmuştur. Dijital Okuryazarlık Ölçeğindeki alt boyutlarının her biri ayrı bir model olarak belirtilmiştir. Son modelde ise dijital okuryazarlık ölçeği toplam puanın tamamlayıcı ve alternatif tıbba karşı (TAT) tutumlarına etkisi belirlenmiştir. Birinci model TAT

tutumlarını 0,139, ikinci model 0,107, üçüncü model 0,130, dördüncü model 0,098 ve son model 0,232 kat etkilediği belirlenmiştir. Sonuç: Hemşirelik öğrencilerinin dijital okuryazarlık düzeylerinin TAT tutumlarını etkilediği belirlenmiştir. Öğrencilerin dijital okuryazarlık düzeyinin TAT kullanımına yönelik tutumlarının %5,4'ünü etkilediği saptanmıştır. Dijital okuryazarlığın TAT kullanımını etkileyen birçok faktör arasında tek başına %5,4'ünü açıklaması, TAT kullanımına yönelik tutumların önemli bir yordayıcısı olduğunu ortaya koymuştur. Teknolojik gelişmelere açık olan hemşirelik adaylarının TAT yöntemlerine yönelik bilgi ve tutumlarının birçok faktörden etkilendiği için bu faktöreleri inceleyen çalışmaların yapılması önemlidir. Ayrıca, bu faktörlerden biri olan dijital okuryazarlığı arttırmaya yönelik girişimsel çalışmaların yapılması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Hemşirelik Öğrencisi, Dijital Okuryazarlık, Tamamlayıcı ve Alternatif Tıp

The Effect of Digital Literacy Levels of Nursing Students On Complementary and Alternative Medicine Attitudes

Abstract

Purpose: This study was to determine the effect of digital literacy levels of nursing students on complementary and alternative medicine attitudes. Methods: The study was carried out with 640 nursing students. Nursing Student Information Form, Digital Literacy Scale, and Integrative and Alternative Medicine Scale were completed. In the analysis of the data, mean and percentage calculations were evaluated by Pearson correlation analysis, linear regression analysis, VIF and tolerance analysis. Results: When the descriptive characteristics of the students were examined, it was determined that the average age was 21.52 + 1.20, 79.2% of them were female and 58.6% of them used complementary and alternative medicine more than once (Table 1). In the multiple regression analysis, five models were formed according to the relationship between the variables. Each of the sub-dimensions of the Digital Literacy Scale has been identified as a separate model. In the last model, the effect of total score on digital literacy scale was determined to be complementary and against alternative medicine (TAT). First model TAT attitudes were determined as 0.139, second model 0.107, third model 0.130, fourth model 0.098 and final model

0.232 fold. Conclusion: It was determined that the digital literacy levels of nursing students affect their CAM attitudes. It has been determined that the digital literacy level of the students affects 5.4% of their attitudes towards CAM use. The fact that digital literacy alone accounted for 5.4% among many factors affecting CAM usage revealed that it is an important predictor of attitudes towards CAM use. Since the knowledge and attitudes of nursing candidates, who are open to technological developments, towards CAM methods are affected by many factors, it is important to conduct studies examining these factors. In addition, interventional studies are recommended to increase digital literacy, which is one of these factors.

Keywords: Nursing, Nursing Student, Digital Literacy, Complementary and Alternative Medicine

Presentation ID/Sunum No= 75

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Hemşirelik Öğrencilerinin Klinik Eğitmenlerine İlişkin Algılarının Belirlenmesi

Dr. Öğr. Üyesi Sebahat Ateş[1], Dr. Öğr. Üyesi Havva Kaçan[2], Öğr. Gör. Fatma Ayhan[3], Arş. Gör. Azzet Yüksel[4]

**[1]Maltepe Üniversitesi, 5337647604, sebahatates@maltepe.edu.tr, 0000-0002-8300-8037*

**[2]Kastamonu Üniversitesi, 5057753893, kacanbe@hotmail.com, 0000-0003-2925-6176*

**[3]Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, 5352767239, solmaz_f@ibu.edu.tr, 0000-0002-2493-679X*

**[4]Maltepe Üniversitesi, 5549973894, azzetyuksel@maltepe.edu.tr, 0000-0003-1363-972X*

Özet

Giriş ve Amaç: Hemşireler mesleki bilgilerinin yanı sıra beceri ve yeteneklerini de kullanarak bakım verme eylemini yerine getirirler. Bu nedenle hemşirelik eğitiminde hem teorik hem de mesleki becerinin kazandırıldığı uygulamalı eğitimler oldukça önemlidir. Bu çalışma öğrencilerin, hemşirelik eğitiminde bu kadar önemli olan klinik eğitimlerin verimli şekilde yürütülmesinden sorumlu eğitmenlerin bakım davranışlarına ilişkin algılarını belirlemek amacıyla yapıldı. Gereç ve Yöntemler: Araştırmanın evrenini; bir vakıf ve iki devlet üniversitesinin 2.,3. ve 4.sınıflarına kayıtlı olan hemşirelik öğrencileri, örneklemini ise; araştırmaya katılmaya istekli olan 633 öğrenci oluşturdu. Verilerin toplanmasında; "Genel Bilgi Formları" ve "Hemşirelik Öğrencilerinin Eğitmen Bakımına İlişkin Algıları (T-NSPIC)" Ölçeği kullanıldı. Bu araştırmada veriler elektronik anketler aracılığıyla toplandı. Bulgular: Öğrencilerin, öğrenim gördükleri okul ve sınıf, aldıkları uygulamalı ders, genel not ortalamaları ve haftalık klinik uygulama sürelerine göre eğitmen bakımına ilişkin algılarının farklılaştığı belirlendi. Yapılan çapraz tablolarda öğrenciler

tarafından, klinik eğitmene ilişkin olumlu algı ifade eden okulun klinik eğitmenlerinin de, diğer okullardaki eğitmenlerden daha fazla öğrenciler ile klinikte iletişim kurabildiklerini ifade ettikleri saptandı. Bu okulun klinik eğitimlerde eğitmen başına düşen öğrenci sayısı diğer okullardan daha azdı. Sonuç: Klinik eğitimlerin verimliliğinin sağlanabilmesi için öğrencinin klinik eğitmen bakım davranışı algısını etkileyen faktörlerin göz önünde bulundurulması ve farklı algıların öğrencinin öğrenmesi üzerinde olumsuz etki yapabileceğinin unutulmaması gerekir.

Anahtar Kelimeler: klinik eğitim; klinik eğitmen; algı; hemşirelik öğrencisi.

Identifying the Perception of Nursing Students About Clinical Instructor

Abstract

Introduction and Aim: Nurses perform the practice of giving care by using their Professional knowledge as well as their abilities and adequacies. For this reason, the applied trainings during which it is provided both theoretical and professional skills are quite important in nursing education. This study was conducted for the purpose of identifying the perceptions of the students towards care behaviors of educators who are responsible for carrying out the clinical educations which are such important in nursing education. Material and Methods: Research population consisted of the nursing students who are enrolled in 2nd, 3rd, and 4th grades of a foundation university and two state universities; and the research sample consisted of 633 students who were volunteered participating the research. In data collection, it was used “General Information Forms” and “Nursing Students' Perception of Instructor Caring” (T-NSPIC) Scale. In this research, data were collected through electronic surveys. Findings: It was identified that the perceptions of the students towards educator care are varied with their university and grade, the applied courses they take, their grade point average, and their weekly clinical practice period. In the crosstabs prepared, it was identified that the clinical educators of the university in which it was expressed positive perception by the students towards their clinical educator also expressed that they can establish communication with the students in

the clinics more than the educators in other universities. In this university, the number of students per an educator in clinical educations was less than other universities. Conclusion: For providing efficiency in clinical educations, it should be paid regard to the factors which influence the perception of the students towards the clinical educator's care behavior, and it should not be forgotten that varied perceptions can have a negative impact on the students' learning.

Keywords: Clinical Education; Clinical Educator; Perception; Nursing Student.

Presentation ID/Sunum No= 97

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Olgu Sunumu: Özofagus Varis Kanamalı Bireyin Marjoy Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli'ne Göre Değerlendirilmesi

Researcher İlknur Yücel[1], Researcher Aylin Aydın Sayılan[2], Researcher Meryem Salhaoğlu[1]

[1]İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi İç Hastalıkları Anabilimdalı Gastrohepotoloji Servisi

[2]Kırklareli Üniversitesi Hemşirelik Bölümü

Özet

Özofagus, yutak ile mide arasındaki bağlantıyı sağlayan 25-30 cm uzunluğunda, 2 cm çapında muskuler bir borudur. Özofagus varisleri kompanse sirozların%30'u,dekompanse sirozların %60-70'inde gelişmekte olup, üst gastrointestinal sistem kanamalarının %10'undan sorumludur. Özofagus kanamalarında tedavi, sıvı elektrolit dengesinin sağlanması, kanamanın durdurulması ve komplikasyonların önlenmesine yöneliktir. Hekim tarafından önerilen medikal tedavin yanı sıra profesyonel bakımdan hemşireninde hastayı bir bütün olarak ele alması oldukça önemlidir. Bakımın bütüncül olarak verilmesi sırasında hasta; fiziksel,ruhsal,sosyal ve zihinsel yönden bir bütün olarak alınmalıdır. 71 yaşındaki erkek hasta karın ağrısı, mide bulantısı, özefagusta yanma şikayetleri ile bir eğitim ve araştırma hastanesine başvurmuştur.

Özofagus varis kanaması tanısı ile kliniğe yatırılmıştır. Olguya sağlığı algılama-sağlığın yönetimi, beslenme-metabolik durum, boşaltım, aktivite-egzersiz, bilişsel -algısal, uyku-dinlenme, kendini algılama, rol ilişki, cinsellik-üreme, başetme-stres toleransı, değer-inanç gibi 11 başlıktan oluşan Fonsiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli'ne göre hemşirelik bakımı verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Özofagus Varis Kanaması, M.gordon, fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli, hemşirelik Bakımı

Case Report: Evaluation of the Individual With Esophageal Varicose Hemorrhage According to Marjoy Gordon's Functional Health Patterns Model

Abstract

The esophagus is a muscular tube of 25-30 cm in length and 2 cm in diameter that provides the connection between the pharynx and stomach. Esophageal varices develop in 30% of compensated cirrhosis and 60-70% of decompensated cirrhosis, and are responsible for 10% of upper gastrointestinal system bleeding. Treatment in esophageal bleeding is aimed at maintaining fluid-electrolyte balance, stopping the bleeding and preventing complications. In addition to the medical treatment recommended by the physician, it is very important for the nurse to take the patient as a whole in professional care. It should be taken as a whole in physical, spiritual, social and mental aspects. A 71-year-old male patient was admitted to a training and research hospital with complaints of abdominal pain, nausea, and burning in the esophagus. He was admitted to the clinic with the diagnosis of esophageal varicose hemorrhage. Nursing care was provided according to the Functional Health Patterns Model consisting of 11 headings such as sleep-rest, self-perception, role relationship, sexuality-reproduction, coping-stress tolerance, value-belief.

Keywords: Esophageal Varicose Bleeding, M.gordon, Functional Health Patterns Model, Nursing Care

Presentation ID/Sunum No= 308

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ortaokul Öğrencilerinde Yeme Bağımlılığının Değerlendirilmesi

Researcher Kevser Altay[1], Prof.Dr. Nermin Gürhan[2]
[1]*Ankara Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi*
[2]*Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi*

Özet

Giriş: Yeme bağımlılığı; bağımlılık yaratabilecek olan gıdalardan özellikle tatlı, çikolata, şekerleme ve karbonhidrattan zengin besinlere karşı fazla arzu hissetme olarak tanımlanmaktadır. Yeme bağımlılığı, bağımlılık davranışı ile paralellik gösterir. Amaç: Bu çalışmayla ortaokul öğrencilerinde yeme bağımlılığı oluşmasına zemin hazırlayan faktörlerin incelenmesi amaçlanmaktadır. Yöntem: Araştırma, Yale Yeme Bağımlılığı Ölçeği(YYBÖ) kullanılarak Ankara ilindeki ortaokullarda öğrenim gören öğrencilere uygulanacak olup tanımlayıcı-kesitsel bir çalışmadır. Tartışma: İnsan yaşamında yeterli ve dengeli beslenmenin çok önemli olduğu dönemlerden biri olan adölesan döneminde; beslenme yeterli ve vücut gereksinimlerine uygun olmalıdır. Adölesan döneminde kazanılan doğru ve yanlış beslenme alışkanlıkları bireyin sağlığını hayat boyu etkiler. Son yıllarda obezite epidemiyolojisindeki artışla birlikte obez kişilerde sıklıkla gözlenen aşırı yeme ve tıkınırcasına yeme davranışlarından yola çıkarak yeme bağımlılığının tanımlanmasına ilişkin sorular gündeme gelmiştir. Yeme bağımlılığı kavramından önce özellikle çikolata, şeker ve karbonhidrattan zengin yiyeceklere aşırı istek duyma ile ilişkili ilk klinik araştırmalar başlamıştır. Bazı araştırmacılar, yeme bağımlılığını obezitenin ötesinde DSM-V' te bir ruhsal bozukluk olarak önermiştir. Yeme bağımlılığı kavramının obezitedeki yeme davranışlarının tümünü açıklamaya yeterli olmadığı

ancak bağımlılıkta oluşan birçok nörobiyolojik değişikliğin obez kişilerde de saptanmasının önemli bir bulgu olduğu belirtilmiştir. Her yiyecek maddesinin bağımlılık benzeri davranışlara neden olmadığı, özellikle tuzlu, yağlı, şekerli ve katkı maddeleri içeren besinlerin bu etkilerinin daha belirgin olduğuna vurgu yapılmıştır. Bağımlılık davranışında önemli bir yeri olan duygusal düzenlemenin bazı yeme davranış ve bozukluklarında da gözlendiğine dikkati çekmektedir. Bir araştırmada, duygusal durumun besin alımını etkilediği, normal veya düşük kilolu kişilerin olumsuz duygusal durumlarda daha az yedikleri ancak fazla kilolu kişilerin böyle durumlarda daha fazla yemek yediği görülmüştür. Sonuç ve Öneriler: Çalışma sonucu elde edilen verilerle ortaokul öğrencilerinde yeme bağımlılığı düzeyi ve etkileyen faktörler saptanacaktır. Bunun sonucunda beslenme konusundaki bilgi ve alışkanlıklardaki yetersizlikler, diyetlerde yer alan ve tercih edilen sağlıksız gıdalar tespit edilirken yeterli ve dengeli beslenme konusunda farkındalık kazanılmasına yarar sağlayacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yeme Bağımlılığı, Ortaokul Öğrencileri, Adölesan

Presentation ID/Sunum No= 43

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sleep Quality and Fatigue Level of Patients With Coronary Angiography

Ra. Tugba Öneği[1], Asst. Prof. Dr. Dilek Efe Arslan[2]
[1]*Yozgat Şehir Hastanesi*
[2]*Erciyes Üniversitesi*
**Corresponding author: Dilek Efe Arslan*

Özet

Bu araştırma koroner yoğun bakımda anjiyografi yapılan hastaların uyku kalitesine ve yorgunluk düzeyini belirlemek amacıyla tanımlayıcı olarak yapılmıştır. Araştırma 15.12.2018- 15.04.2019 tarihleri arasında Yozgat Şehir Hastanesi'nde koroner yoğun bakımda yatmakta olan ve anjiyo olmuş bireylerle gerçekleştirilmiştir (n:205). Veriler, Hasta Tanıtım Formu, Richards- Campbell Uyku Ölçeği, Kısa Yorgunluk Envanteri- Brief Yorgunluk Envanteri kullanılarak elde edilmiştir. Verilerin analizinde bağımlı ve bağımsız değişkenlerin karşılaştırılmasında t testi, one way anova, ve pearson korelasyon katsayısı kullanılmıştır. Koroner yoğun bakımda anjiyografi yapılan hastaların Richard's Campbell Uyku Ölçeği puan ortalaması 46.01±18.90 olarak bulunmuştur. Brief Yorgunluk ölçeğinin puan ortalaması ise 4.49±1.99 olarak bulunmuştur. Richard's Campbell Uyku Ölçeği puan ortalaması ile Brief Yorgunluk Envanteri ve alt boyutlarının puan ortalaması arasında negatif yönde bir ilişki saptanmıştır. Hastalarının uyku kalitesi azaldıkça yorgunluk düzeylerinin arttığı belirlenmiştir. Koroner anjiyografi yapılan hastaların uyku kalitesinin kötü ve yorgunluk düzeylerinin yüksek olduğu ve bu duruma bir çok faktörün yol açtığı belirlenmiştir.

Bu sonuçlar doğrultusunda; risk grubu olan bireylere, düzenli aralıklarla uyku hijyeni ve aktivite planlamasına yönelik hemşirelik bakım planlamalarının yapılması ve danışmanlıkların verilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Koroner Yoğun Bakım, Anjiyografi, Uyku Kalitesi, Yorgunluk, Hemşirelik.

Sleep Quality and Fatigue Level of Patients With Coronary Angiography

Abstract

Objectives: The aim of this study was to determine sleep quality and fatigue levels of patients who underwent angiography in coronary intensive care unit. Design: Cross-sectional, descriptive correlational study. Setting: Coronary Intensive Care Unit of a City Hospital in the center of a city in Turkey. Main outcome measures: Patient Identification Form, Richards-Campbell Sleep Scale, Brief Fatigue Inventory. Results: The mean score of Richard's Campbell Sleep Scale was 46,01 ± 18,90 in patients undergoing angiography at the coronary intensive care unit. The mean score of the Brief Fatigue Scale was found to be 4,49 ± 1,99. A negative correlation was found between the mean Richard's Campbell Sleep Scale and Brief Fatigue Inventory and its subdimension scores. The fatigue levels were found to be increased as the sleep quality of the patients decreased. Conclusions: It was determined that patients undergoing coronary angiography had poor sleep quality and high levels of fatigue, and this was caused by several factors. In line with these results, it is recommended to make nursing care plans and consultancy for sleep hygiene and activity planning at regular intervals for individuals at risk.

Keywords: Coronary İntensive Care, Sleep Quality, Fatigue, Nursing

Presentation ID/Sunum No= 81

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sosyal Beceri Geliştirme Eğitim Programının Ergenlerin Psikolojik Sağlamlık ve Duygusal Zeka Düzeylerine Etkisi

Asst. Prof. Dr. Esin Cerit[1], Asst. Prof. Dr. Nuray Şimşek[2]
[1]*Yozgat Bozok Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi*
[2]*Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi*

Özet

Bu çalışma sosyal beceri geliştirme eğitim programının ergenlerin psikolojik sağlamlık ve duygusal zeka düzeylerine etkisini belirlemek amacıyla öntest-sontest-tekrar izleme kontrol gruplu deneysel desende yapılmıştır. Çalışma, 36'sı müdahale, 34'ü kontrol olmak üzere 70 ergen üzerinde gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın verileri Ergen Tanıtım Formu, Yılmazlık Ölçeği ve Duygusal Zeka Değerlendirme Ölçeği ile toplanmıştır. Araştırmada uygulanan eğitim programı, yedi oturumdan oluşmuş olup her bir oturum 40 dakika sürmüştür. Araştırmanın istatistiksel analizinde sayı, yüzde, ortalama, Tekrarlanmış Ölçümler İçin Varyans Analizi, Bonferroni Çoklu Karşılaştırma Testi, Independent t Test ve Pearson Korelasyon Analizi yapılmıştır. Uygulanan eğitim programının ergenlerin toplam psikolojik sağlamlık ve toplam duygusal zeka düzeyi son test puanlarında anlamlı düzeyde olmasa da bir artış sağladığı saptanmıştır ($p>0.05$). Müdahale grubunda yer alan ergenlerin Yılmazlık Ölçeği alt boyutlarından iyimser olma ve iletişim kurma alt boyutlarında tekrar izlem ölçümlerinde son test puan ortalamalarına göre anlamlı farklılık olmuştur ($p<0.05$). Ayrıca Yılmazlık Ölçeği girişimci olma, iyimser olma, öngörülü olma ve genel psikolojik sağlamlık düzeyinde müdahale grubu öğrencilerinin izleme testi puan ortalamaları kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde yüksektir ($p<0.05$). Duygusal Zeka Değerlendirme Ölçeği empati alt boyutunda son test puan ortalamaları

açısından müdahale grubu öğrencilerinin empati düzeyleri kontrol grubu öğrencilerininkinden anlamlı düzeyde yüksektir ($p<0.05$). Müdahale grubu öğrencilerinin izleme testi puan ortalamaları açısından Duygusal Zeka Değerlendirme Ölçeği toplam puan ortalaması ve alt boyutlardan aldıkları puan ortalamaları kontrol grubu öğrencilerininkinden anlamlı düzeyde yüksektir ($p<0.05$). Sonuç olarak uygulanan eğitim programının ergenlerin psikolojik sağlamlık ve duygusal zeka düzeylerini geliştirmede uzun süreçte olumlu etkisi olduğunu söyleyebiliriz

Anahtar Kelimeler: Psikolojik Sağlamlık, Duygusal Zeka, Ergenlik, Eğitim, Hemşirelik

The Effect of Social Skills Development Education Program Upon Adolescents' Psychological Resilıence and Emotional Intelligence Level

Abstract

His was an experimental study designed with pre-test, post-test, follow-up and control group model in order to explore the effect of a structured education program upon adolescents' psychological resilience and emotional intelligence level. The study was conducted on 70 adolescents, 36 of which were intervention and 34 were control. The data of the study were collected with Adolescent Information Form, Resilience Scale and Emotional Intelligence Evaluation Scale. The training program which is applied in this research have seven sessions and each session has duration about 40 minutes. In statistical analysis of the research; number, percentage, average, Variance Analysis for Repeated Measurements, Bonferroni Multiple Comparison Test, Independent t Test and Pearson Correlation Analysis are applied. It was found that the education program improved and increased adolescents' psychological resilience and total emotional intelligence level despite not significantly ($p>0.05$). In the follow up measurements; adolescents in the experimental group demonstrated an important difference in follow up scores in optimism and communication subscales of Resilience Scale as compared to post-test scores ($p<0.05$). Meanwhile adolescents in the experimental group had significantly higher follow up scores in Resilience Scale being an entrepreneur, being optimistic, being predictive and total

score of resilience as compared to the students of the control group ($p<0.05$) In Empathy subscales of the Emotional Intelligence Evaluation Scale, students in the experimental group presented higher average post-test scores than the students in the control group ($p<0.05$). In the follow up measurements, the students in the experimental group had higher average total score in Emotional Intelligence Evaluation Scale and higher average scores in its sub-dimensions as compared to the students in the control group ($p<0.05$). In conclusion, we can say that the applied training program has positive effect on development of psychological strength of adolescents and emotional intelligence levels especially.

Keywords: Resilience, Emotional İntelligence, Adolescent, Education Programme, Nursing

Presentation ID/Sunum No= 182

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yeni Tanı Almış Meme Kanseri Hastalarının Kansere Tepkileriyle Dini Baş Etmeleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Ph.d. Cand. Büşra Altıntaş[1], Asst. Prof. Dr. Sibel Doğan[2]
[1]*Bayburt Ünversitesi*
[2]*İstanbul Medipol Üiversitesi*
**Corresponding author: Büşra Altıntaş*

Özet

Bu araştırma yeni tanı almış meme kanseri hastalarının kansere tepkileriyle dini başa çıkmaları arasındaki ilişkinin incelenmesi amacıyla tanımlayıcı olarak yapılmış bir çalışmadır. Çalışma kapsamına, yeni tanı almış 150 meme kanseri tanılı hasta alınmıştır. Araştırmada veri toplama aracı olarak, hastaların tanıtıcı ve demografik özelliklerini içeren bir anket formu, Kansere Tepki Tarzı Ölçeği ve Dini Başa Çıkma Tarzları ölçeği kullanılmıştır. Araştırmada verilerin normal dağılım gösterip göstermediğine Shapiro-Wilks normallik testi ile bakılmıştır. Veriler normal dağılım göstermediği için bağımsız iki grup karşılaştırmalarında Mann-Whitney U testi, ikiden fazla bağımsız grup karşılaştırmalarında Kruskal-Wallis testi, ölçekler arasındaki ilişkiyi değerlendirmek için ise spearman korelasyon analizi kullanılmıştır. Çalışmada hastaların kansere tepki ölçeği mücadeleci ruh alt ölçeği puan ortalaması 51.81+4.95, çaresizlik ümitsizlik alt boyutu puan ortalaması 9.85+2.39, endişeli bekleyiş alt boyut puan ortalaması 23.54+2.35, kaderci alt boyutu puan ortalaması 19.98+1.59 ve inkar alt boyutu puan ortalaması 1.73+0.67'dir. Hastaların olumlu dini başa çıkma ölçeği puan ortalamaları 23.16+3.27 ve olumsuz dini başa çıkma puan ortalamaları ise 7.72+1.77'dir. Çalışmada olumlu dini başa çıkma ile mücadeleci ruh alt boyutları arasında pozitif yönde anlamlı ($p<0.05$; $r=0.440$) bir ilişki saptanmış olup, olumlu dini başa çıkma özellikleri gösteren

hastalar aynı zamanda hastalığıyla mücadele etme özellikleri de göstermektedir. Çalışmada olumsuz dini başa çıkma ile mücadeleci ruh alt boyutu arasında negatif yönde, ümitsizlik-çaresizlik, endişeli bekleyiş, kadercilik ve inkar alt boyutları arasında pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğu ($p<0.05$), olumsuz dini başa çıkma özelliği gösteren hastaların aynı zamanda olumsuz duyguları daha fazla yaşadıkları, hastalıkla mücadelerinin de olumsuz yönde olduğu anlaşılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Kansere Tepki, Dini Başa Çıkma

The Relationship Between the Responses to Cancer and Religious Copıng Styles of Newly Diagnosed Breast Cancer Patients

Abstract

This research is a descriptive study conducted to assess the relationship between the responses to cancer by patients newly diagnosed with breast cancer and their religious coping. The study included 150 newly diagnosed breast cancer patients. As a data collection tool, the questionnaire containing the descriptive and demographic characteristics of the patients, the scale of response style to cancer, and the religious coping style scale were used in the study. The data of the research were analyzed in terms of normal distribution by using the Shapiro-Wilks normality test. Since the data did not show normal distribution, the Mann-Whitney U test was used in two independent group comparisons, and the Kruskal-Wallis test was used in comparisons between more than two independent groups.Spearman correlation analysis was used to assess the relationship between scales. In the study, spiritual struggling subscale score within the scale of response to cancer was 51.81+4.95, the helplessness-despair subscale score was 9.85+2.39, anxious anticipate subscale score was 23.54+2.35, the fatalist subscale score was 19.98+1.59, and deny subscale score was 1.73+0.67. The patients' positive religious coping scale score average was 23.16+3.27 and negative religious coping score average was 7.72+1.77. A positive correlation was found between the positive religious coping score and the spiritual struggling score ($p<0.05$; $r=0.440$), patients who display positive religious coping characteristics also display characteristics of fighting their disease. In the study, it is understood that there is a negative

relationship between the negative religious coping and spiritual struggling sub-scores, a positive significant relationship between helplessness-despair, anxious anticipate, fatalism and denial sub-scales, that patients with negative religious coping characteristics also experience more negative emotions, and that their struggle with the disease is in the negative way.

Keywords: Breast Cancer, Response to Cancer, Religious Coping

Presentation ID/Sunum No= 245

Oral Presentation / Sözlü Sunum

A Preliminary Study on Cytotoxicity and Antioxidant Capacities of Two Folk Medicinal Plant, Peganum Harmala L. and Dracunculus Vulgaris Schott

Ra. Nuriye Hilal Tastekin[1], Ra. Vahap Murat Kutluay[1], Prof.Dr. Iclal Saracoglu[1], Prof.Dr. Arif Ahmet Basaran[2]
[1]Hacettepe University Faculty of Pharmacy
[2]University of Baskent Faculty of Pharmacy
**Corresponding author: Nuriye Hilal TAŞTEKİN*

Abstract

Peganum harmala L. and *Dracunculus vulgaris* Schott are two important plants used in traditional medicine in Anatolia. *Peganum harmala* is found widely all over the country and known as "üzerlik" while *Dracunculus vulgaris* which is known as "yılan bıçagı" or "yılan burçagı" is the only species of the genus in Turkey and spreads over only in Western and Southern Anatolia. The seeds of these two plants are widely used for hemorrhoids as folk medicine. To see any similarity in the activity of these plant extracts a comparative study was done to identify their cytotoxicity and antioxidant capacities in the applied doses. Depending on ethnobotanical knowledge, dry seeds of both plants and the tubers of *Dracunculus vulgaris* were extracted three times with methanol:water (85:15, v/v) under reflux for 4 hours. The concentrated extracts were applied individually to the modified MTT method for cytotoxicity between the concentrations of 10-200µg/mL. To evaluate their antioxidant activities in the concentrations of 25-400µg/mL, Trolox Equivalent Antioxidant Capacity (TEAC) assay which can be applied for both water and lipid soluble antioxidants, and Cupric ion reducing antioxidant capacity (CUPRAC) methods were used. According to the results of ongoing study, dry seeds of *P. harmala* and *D. vulgaris* extracts

showed moderate cytotoxicity similarly on L929 and HeLa cell lines. The antioxidant activities were expressed as mg Trolox per gram dry extracts. The *in vitro* results were compared against etoposide for cytotoxicity. According to the results the seed extracts of both medicinal plants can be used for healing but according to the cytotoxicity results, only in the limited doses. Acknowledgements: The first author was supported by The Scientific and Technological Research Council of Turkey grant programme (TUBITAK 2211/A). This study was supported by HUBAB (Project no: THD-2019-17884).

Keywords: *Peganum harmala* L., *Dracunculus vulgaris* Schott, Antioxidant Activity, Cytotoxicity

Presentation ID/Sunum No= 181

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Atomoksetin Tedavisi Hipokampal Alt-Alanlarda Sinir Büyüme Faktörü ve Nörotrofin-3 Seviyelerinde Skopolamin ile İndüklenen Değişiklikleri Düzeltir

Asst. Prof. Dr. Umut İrfan Üçel[1], Ra. Nazlı Turan Yücel[2], Ph.d. Cand. Ümmühan Kandemir[3], Prof.Dr. Özgür Devrim Can[2]

[1]*Bayburt Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, Bayburt, Türkiye*

[2]*Anadolu Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmakoloji Ana Bilim Dalı, Eskişehir, Türkiye*

[3]*Anadolu Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Farmakoloji Ana Bilim Dalı, Eskişehir, Türkiye*

Özet

Demans, bilişsel ve entelektüel işlevlerdeki azalmaya bağlı olarak bellek, konuşma, algılama, hesaplama, yargılama, soyut düşünme ve problem çözme gibi işlevlerde bozulmaya neden olan ilerleyici, dejeneratif bir hastalıktır. Günümüzde demans tedavisinde endike olan ilaç sayısı oldukça sınırlıdır; bu nedenle farmakoterapide etkili olacak yeni ajanların keşfi ve geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Atomoksetin, dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunun tedavisi için reçete edilen noradrenalin geri alım inhibitörü bir ilaçtır. Atomoksetinin anti-amnezik aktivitesine işaret eden önceki bulgularımıza dayanarak; bu çalışmada, ilacın beyindeki öğrenme ve bellek süreçleri ile yakından ilişkili bazı nörotrofik faktörler üzerindeki etkisinin araştırılması amaçlanmıştır. Deneyler için 250-300 gr ağırlığındaki yetişkin erkek Sprague-Dawley sıçanlar kullanılmıştır. Sıçanlara 14 gün süreyle serum fizyolojik veya atomoksetin (6 mg/kg/gün, *i.p.*) uygulanmış ve skopolamin enjeksiyonları (0,5 mg/kg, *i.p.*) ile deneysel amnezi oluşturulmuştur. Hipokampusun CA1-2, CA3 ve dentat gyrus alt-alanlarındaki sinir

büyüme faktörü (NGF) ve nörotrofin-3 (NT-3) değişiklikleri immünohistokimyasal analizlerle değerlendirilmiştir. Elde edilen veriler, skopolamin uygulamalarının hipokampal alt-alanlardaki NGF immünoreaktivitelerini önemli ölçüde azalttığını göstermiştir. Bununla birlikte; subakut atomoksetin tedavisi, amnezik sıçanların hipokampal formasyonlarında hem granüler hem de piramidal hücre tabakalarındaki azalmış olan NGF dansitelerini artırmıştır. Skopolamin uygulamaları, söz konusu alt-alanlardaki NT-3 immünoreaktivitelerini değiştirmezken; atomoksetin tedavisi NT-3 immünoreaktivitelerini de önemli ölçüde artmıştır. Elde edilen bu bulgular, atomoksetinin bazı nörotrofik faktörlerin seviyelerini arttırma kapasitesine sahip olduğuna ve amnestik bozuklukların altında yatan patofizyolojik moleküler mekanizmaları onararak bilişsel süreçleri iyileştirebileceğine işaret etmiştir.

Anahtar Kelimeler: Atomoksetin, Hipokampus, İmmünohistokimya, Nörotrofin-3, Sinir büyüme faktörü

Atomoxetıne Treatment Repairs Scopolamıne-Induced Alterations in Nerve Growth Factor and Neurotrophın-3 Levels in Hippocampal Subfields

Abstract

Dementia is a progressive degenerative disease that causes impairment in functions such as memory, speech, perception, calculation, judgment, abstract thinking, and problem-solving due to a decrease in cognitive and intellectual functions. Today, the number of drugs indicated for the treatment of dementia is quite limited, so the discovery and development of new agents that will be effective in pharmacotherapy is of great importance. Atomoxetine is a noradrenaline reuptake inhibitory drug prescribed for the treatment of attention-deficit and hyperactivity disorder. In this study, based on our previous findings suggesting the anti-amnesic effect of atomoxetine, we aimed to investigate the effect of this drug on some neurotrophic factors, which are closely related to learning and memory processes in the brain. Adult male Sprague-Dawley rats weighing 250–300 g were used for the experiments. Rats received saline or atomoxetine (6 mg/kg/day i.p.) administration for 14 days. Experimental amnesia was induced by scopolamine injections (0,5 mg/kg, i.p.). Alterations of

nerve growth factor (NGF) and neurotrophin-3 (NT-3) in CA1-2, CA3, and dentate gyrus subfields of the hippocampus were evaluated by immunohistochemical analyses. Obtained data indicated that scopolamine administrations significantly reduced the NGF immunoreactivities in the hippocampal subfields. However, subacute atomoxetine treatment enhanced the decreased densities of NGF in both of the granular and pyramidal cell layers in hippocampal formations of the amnesic rats. Scopolamine administrations did not alter the NT-3 immunoreactivities in the same subfields, while atomoxetine treatment significantly increased. Obtained findings suggested that atomoxetine has a capacity to increase the levels of some neurotrophic factors and may improve cognition processes by repairing the pathophysiologic molecular mechanisms underlying amnestic disorders.

Keywords: Atomoxetine, Hippocampus, Immunohistochemistry, Neurotrophin-3, Nerve growth factor

Presentation ID/Sunum No= 84

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Endometriyal Kanser Hastalarında Rutin Testler ile Güncel Biyomarkerler Arasındaki İlişki

Ph.d. Cand. Hande Yüce [1], Dr. Neşe Başak Türkmen [1], Assod. Prof. Dr. Rauf Melekoğlu[2], Assod. Prof. Dr. Songül Ünüvar[1], Prof. Dr. Ercan Yılmaz[3], Ph.d. Cand. Şeyma Yaşar [2]

[1]İnönü Üniversitesi Eczacılık Fakültesi
[2]İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi
[3]İnönü Üniversitesi Tıp Faküültesi
**Corresponding Author: Hande Yüce*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, endometriyal kanser tanısı alan hastalarda neopterin, periostin, YKL-40, Tenascin-C, IDO gibi bazı biyobelirteçlerin serum düzeylerini araştırmak ve rutin testlerle ilişkisini değerlendirmektir. Yöntemler: Çalışmamıza endometrial kanser tanısı konulan 38 hasta dahil edildi. Kontrol grubu benign endometrial patoloji tanısı almış 21 hastadan oluşuyordu. Serum örnekleri santrifüjlendi ve -80˚C'de saklandı. Biyomarker seviyeleri, bir enzim immunoassay ile belirlendi. İstatistiksel analiz için Mann-Whitney U testi, Kruskal-Wallis testi ve Kolmogorov-Smirnov testi kullanıldı. Bulgular: CEA ve periostin seviyeleri endometriyal kanser hastalarında kontrollere göre daha yüksekti. CA-125 ile hastalık evresi, hastalık derecesi, LV1, tümör çapı ve endoservikal tutulum arasında bir ilişki vardır. Sonuç: Değerlendirilen biyobelirteçler, endometriyal kanser tanısında kullanılan rutin testler kadar spesifik olmasa da, bu testlerle korele olduğu görüldü. Ayrıca periostin, endometriyal kanserde önemli sonuçlar veren bir biyobelirteç olabilir.

Anahtar Kelimeler: Endometriyal Kanser, Ykl-40, Tenascin-C, Ido, Neopterin, Periostin.

Relationship Between Routine Tests and Current Biomarkers in Endometrial Cancer Patients

Abstract

Abstract Background: The aim of this study was to investigate the serum levels of some biomarkers such as neopterin, periostin, YKL-40, Tenascin-C, IDO and evaluate the relationship with routine tests in patients diagnosed with endometrial cancer. Methods: Our study included 38 patients diagnosed with endometrial cancer. The control group consisted of 21 patients diagnosed with benign endometrial pathology. The serum samples were centrifuged and stored at -80˚C. Biomarker levels were determined by an enzyme immunoassay. The Mann–Whitney U test, Kruskal–Wallis test, and Kolmogorov-Smirnov test were used for statistical analysis. Results: CEA and periostin levels were higher in endometrial cancer patients than in controls. There is a relationship between CA-125 and disease stage, disease grade, LV1, tumor diameter, and endocervical involvement. Conclusions: Although the biomarkers evaluated were not as specific as the routine tests used in endometrial cancer diagnosis, they were found to be correlated with these tests. Also, periostin may be a biomarker that gives significant results in endometrial cancer.

Keywords: E Endometrial Cancer, Ykl-40, Tenascin-C, Ido, Neopterin, Periostin.

Presentation ID/Sunum No= 127

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Glifosat Toksisitesine Karşı Çeşitli Antioksidan Maddelerin Koruyucu Etkisinin Karaciğer Hücre Hattında Araştırılması: Ön Çalışma

Asst. Prof. Dr. Burcu Ünlü Endirlik[1], Asst. Prof. Dr. Elçin Bakır[1]
[1]*Erciyes Üniversitesi*

Özet

Glifosat dünyada ve ülkemizde yaygın olarak kullanılan, sadece bitki ve mikroorganizmalarda bulunan şikimat yolağını hedef alarak etkisini gösterdiği için uzun yıllar insanlar için güvenli olarak kabul edilen, sistemik etkili organofosfatlı bir herbisittir. Bununla birlikte, son yıllarda yapılan çalışmalarda glifosatın omurgalılar üzerinde de toksisite oluşturabileceği saptanmıştır. Bu çalışmada, glifosat bazlı herbisit formülasyonunun sitotoksisite oluşturucu etkileri karaciğer hücre hattında (HepG2), 3-(4,5-dimetiltiazol-2-il)-2,5-difenil tetrazolyum bromür (MTT) testiyle değerlendirilmiştir. Ayrıca glifosatın oluşturduğu toksisiteye karşı, antioksidan özelliğe sahip yedi farklı bileşiğin (E vitamini, kafeik asit, kersetin, klorojenik asit, koenzim Q10, lipoik asit ve taurin) olası koruyucu etkileri iki farklı zaman aralığında (24 ve 48 saat) yine MTT testi ile araştırılmıştır. Glifosatın neden olduğu hücre canlılığındaki azalmaya karşı E vitamininin 24 saatte hafif, 48 saat sonunda ise anlamlı derecede koruyucu etki gösterdiği saptanmıştır. Diğer bileşiklerden ise lipoik asit ve kersetinin hafif derecede koruyucu etkiye sahip olduğu gözlenmiştir. Elde edilen bu sonuçlar ön çalışma niteliğini taşımakta olup, glifosatın toksik etki mekanizmasını aydınlatacak diğer çalışmalarımız için yol gösterici olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Glifosat, Sitotoksisite, Karaciğer, Antioksidan

Presentation ID/Sunum No= 27

Oral Presentation / Sözlü Sunum

mTOR Contributes to Cardiovascular Injury Caused by Doca-Salt Administration in Rats

Researcher Meryem Temiz-Resitoglu[1], Researcher Demet Sinem Guden [1], Researcher Sefika Pinar Senol[1], Dr. Ozden Vezir[2], Prof.Dr. Nehir Sucu[1], Researcher Deniz Kibar[1], Prof.Dr. Sakir Necat Yilmaz[1], Prof.Dr. Bahar Tunctan[1], Prof.Dr. Seyhan Sahan-Firat[1]

[1]Mersin University

[2]Mersin State Hospital

**Corresponding author: Meryem Temiz-Resitoglu*

Abstract

Hypertension, or high blood pressure, is a very common and serious condition that can lead to or complicate cardiovascular diseases. DOCA in combination with 1 % salt in drinking water following surgical removal of one kidney results in hypertension with cardiovascular remodeling, a characteristic property of human volume-overload-induced hypertension, especially hypertrophy, fibrosis, conduction abnormalities, and endothelial dysfunction. It has also been recognized that inflammation with immune cells like lymphocytes and macrophages localized to the regions of injury, hypertrophy, and cell proliferation are importantly associated with hypertension and cardiovascular injury in rat models of hypertension. As known, a serine/threonine protein kinase, mTOR has emerged as a key regulator in a wide range of cellular processes ranging from cell proliferation, immune responses and inflammation, and oxidative stress. This study focused on the role of mTOR in hypertension and associated cardiovascular pathophysiological changes produced by DOCA (30 mg/kg; per week, s.c.) with 1 % NaCl + 0,1 % KCl in

drinking water to uninephrectomized rats for 6 weeks. DOCA-salt administration increased systolic blood pressure (SBP). A selective mTOR inhibitor, rapamycin injection (1 mg/kg; every 2nd day; i.p.) initiated at the 4 th week of DOCA-salt treatment reversed increased BP and rpS6 activity in the heart and aorta. The increase in heart weight/body weight and vascular media/lumen ratio and left ventricular BNP levels induced by DOCA-salt were reversed with rapamycin in rats. Moreover, increased macrophage migration in myocardium with DOCA-salt is minimized by rapamycin, while the increase in rpS6, ERK1/2, p38, NOX2 protein expression/phosphorylations, and NADPH oxidase activity and superoxide production in the heart and/or aorta were suppressed with mTOR inhibitor rapamycin. These data show the contribution of mTOR to oxidative stress, hypertrophic responses, and inflammation that plays a fundamental role in the development of associated cardiovascular pathologies, especially hypertension.

Keywords: MTOR, Doca-Salt Hypertension, Oxidative Stress, İnflammation, Hypertrophy

Presentation ID/Sunum No= 301

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Synthesis, Cytotoxic Activity, and Molecular Modelling of Novel Benzoxazole Derivatives

Asst. Prof. Dr. Mehmet Abdullah Alagöz[1], Asst. Prof. Dr. Suat Sarı[2]
[1]*İnönü University*
[2]*Hacettepe University*
**Corresponding author: Suat Sarı*

Abstract
Glioma is a glial cell tumor causing cancers of the CNS, which are among the deadliest diseases in the world. Prostate cancer is common among men and it is the second deadliest cancer type. Multiple drug resistance is a major factors that limits the efficacy of currently available chemotherapeutics, which also have serious issues such as side effects and toxicity. Therefore, new, potent, and tolerable antiproliferative agents are urgently needed. Benzoxazole core is frequently used for design of antimicrobial agents. Lately, some benzoxazole derivatives with promising anticancer effects were reported. In this study, a series of benzoxazole derivatives were synthesized according to the literature methods and tested for their cytotoxic activity against human glioma (C6) and prostate (DU-145) cell lines, as well as healthy mouse fibroblasts (L929) using XTT assay. The compounds were found cytotoxic to cancer cell lines. Especially, compound 6a obtained IC50 values within 10-17 μM range, which was comparable to 5-fluorouracil (IC50 C6 = 5.8 μM, IC50 DU-145 = 16.4 μM). In order to obtained insights into possible antiproliferative mechanisms of the compounds, a similarity search was performed in ChEMBL database, which yielded several similar compounds acting through targets such as CXCR2, IDO1, PNP, CA, cathepsin B, and MAO-B. To evaluate the possibility of these targets

being potential mechanism of action for our compounds, a molecular docking campaign using FRED (Open Eye Scientific Software, Santa Fe, NM) was performed. Valuable insights regarding molecular mechanisms of target interactions for the active compounds were obtained.

Keywords: Benzoxazole, Glioma, Prostate, Anticancer, Cytotoxicity, Molecular Docking

Presentation ID/Sunum No= 449

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Aktif ve Aktif Olmayan Kürekçilerin Ergojenik Yardımcı, Sporcu İçeceği ve Vitamin Kullanma Durumları

Assoc. Prof. Dr. İnci Banu Ayça[1], Researcher Deniz Karadayı[2], Inst. Muhammed Yusuf Kahraman[3]
[1]Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi
[2]Galatasaray Spor Klübü Kürek Şubesi
[3]Haliç Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu
**Corresponding author: İ.Banu AYÇA*

Özet

Aktif ve aktif olmayan kürekçilerin ergojenik yardımcı, vitamin, sporcu ve enerji içeceği, ilaç,vitamin kullanma alışkanlıklarını araştırmak amacıyla anket çalışması yapıldı. Sonuçlar SPSS programında yüzde(%) ve frekans(f) olarak değerlendirildi. Çalışmaya Türkiye Kürek Şampiyonasında yarışan kulüplerde en az 2 yıl kürek yaşı olan 37 erkek aktif sporcu ile aynı kulüplerde sporcu iken profesyonelliği bırakmış ve antrenörlük yapan 20 erkek eski sporcu katılmıştır. Aktif sporcularda yaş aralığı 18-32, aktif olmayan sporcularda 25-50 yıldır. Aktif sporcuların % 35.1'inin (f:13), aktif olmayan sporcuların %45'inin (f:9)11 yıldan fazla kürek çekme süresi vardır. Sezon içinde aktif sporcuların %75.67'si (f:28) bir veya daha fazla ergojenik yardımcı ürün kullanmaktadır. Kullananların %85.71'i (f:24) amino asit/protein tozu, %78.57'si (f:22) kreatin, %57.14'ü (f:16) glutamin, %53.67'si(f:15)BCAA ve %10.71'i(f:3) kefir kullanmaktadır. Ergojenik yardımcı ürünün en çok %78.57 (f:22) oranla haftada 2-3 kez kullanıldığı ve % 92.86 (f:26) oranla kas kuvvetini arttırmak için kullanıldığı görülmüştür. Kullananların % 92.86 (f:26 /28) antrenör önerisi ile ergojenik yardımcı ürün kullandığını belirtmiştir. Sezon içinde aktif sporcuların %8.11'i (f:3) enerji içeceği, %75.68'i(f:28) sporcu içeceği kullandığını,

kullananların %10.71'i(f:3/28) sezon dışında da kullandığını belirtmiştir. Aktif olmayan sporcuların ergojenik yardımcı ürün, enerji ve sporcu içeceği kullanmadığı görülmüştür. Sezon içi dönemde aktif sporcuların %78.4'ü(f:29) vitamin kullandığını, kullananların %82.8'i(f:24) her gün düzenli olarak 1 tane, %31.03'ü (f:9/29) sezon dışında da vitamin kullandığını belirtmiştir. Vitamin kullananların %86.21'i(f:25) vitaminlerin enerji verdiğini düşünmektedir. Aktif olmayan sporcuların %50'si(f:10) haftada birkaç gün vitamin kullandığını belirtmiştir. Aktif sporcuların %18.9'u(f:7) müsabaka sırasında oluşabilecek sakatlık durumunda daha az ağrı çekmek amacıyla asetil salisilik asit içeren analjezik kullandığını belirtmiştir. Bir aktif sporcu (%2.7) performans artırmak amacıyla büyüme hormonu kullandığını belirtmiştir.Sonuç olarak; sporcuların büyük çoğunluğu antrenörlerinin önerisi ile ergojenik yardımcı ürün kullandıklarını belirtmektedirler, antrenörlerin doğru ürünü, doğru zamanda ve miktarda önerebilmek için güncel bilgilere ulaşabilmeleri amacıyla eğitim almalarının sağlanması, ayrıca antrenörlerin tedavi amacı dışında ilaç kullanımına bağlı oluşabilecek sorunlar hakkında sporcularını bilgilendirmelerinin gerektiği düşüncesindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Ergojenik Yardım, İlaç, Vitamin, Enerji İçeceği, Performans

Presentation ID/Sunum No= 459

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Feedback During Learning Gymnastic Skills

Assoc.prof.Dr Tomasz Niznikowski [1]
[1] *Józef Piłsudski University of Physical Education in Warsaw1 Faculty of Physical Education and Health in Biała Podlaska, Poland*
**Corresponding author: Tomasz Niznikowski*

Özet

Objective. Studying the impact of two different types of verbal cues in the process of teaching complex gymnastic exercises – double salto backward piked to dismount from uneven bars. Material and methods. The study involved skilled female artistic gymnasts (n = 16). Their average indices of height, body mass and age (x ± δ) constituted: 157.5 ± 2.85 cm; 51 ± 2.25 kg; 20 ± 2.35 years, respectively. Pedagogical experiment was conducted to evaluate the efficiency of training and improving sports technique of gymnastic exercises through the use of two types of verbal cues. The subjects (n = 16) were randomly divided into experimental (E) (n = 8) and control (?) (n = 8) groups. Results. Statistically significant differences were revealed between the average results of the E and C groups (F (2, 28) = 49.724, p =, 00000). The differences between the average results of each group were statistically significant (p <0.001) both before and after the test of memory strength. Conclusions. The findings demonstrate that a large amount of urgent verbal information about committed technical errors, which is conveyed by the coach to gymnast, negatively affects the process of learning motor actions. The reduction of corrective actions to the key elements of the motor task provides a significantly better learning outcome.

Anahtar Kelimeler: Female Gymnasts, Feedback, Kinematic Structure, Sports Technique

Presentation ID/Sunum No= 316

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Görülen Spor Yaralanmaları; Üç Olgu Sunumu

Exp. Dr. Emre Yurdakul[1], Dr. Mehmet Harun Kızılcı[1]
[1]*Özel System Hospital*

Özet

Spina iliaka anterior inferior (SİAİ), spina iliaka anterior superior, tuberositas ischii, iliak apofiz ve rektusun yansıyan başının avülsiyon kırığı çocuklarda apofiz kıkırdağının yetmezliği dolayısıyla olur. Spina iliaka anterior inferior ve tuber iscium avulsiyon kırığı nedeni ile takip ettiğimiz üç vakayı sunmayı amaçladık. Amatör futbol oyuncusu olan hastalarımız futbol maçı esnasında şut çektikten sonra gelişen ağrı nedeniyle polikliniğimize başvurdu. Aktif hareketleri fleksiyon başta olmak üzere aşırı ağrılı idi. Onbeş, onaltı yaşlarındaki üç hastamızın da diğer sistem muayeneleri normaldi. Radyolojik değerlendirmelerinde ikisinde spina iliaka anterior inferiorun avülsiyon kırığı diğer hastada ise tuber iscium avulsiyon kırığı tespit edildi. Sol anterior inferior iliyak çıkıntı avülsiyon kırığı ve tuber iscium avulsiyon kırığı tanılarıyla kliniğimize başvuran hastalara analjezik tedavisi başlandı ve 45 derece kalça fleksiyonda kalacak şekilde yatış pozisyonu verildi. İki hafta sonrası hastalar koltuk değnekleri ile mobilize edildi. Dört hafta sonra aktif kalça hareketleri ve yük verme başlandı. Takip eden haftalarda bir ay süreyle fizik tedavi ile rehabilitasyonu yapılan hastalar; yaklaşık iki ay sonra eklem hareket açıklığı normal sınırlarda ve ağrısız kliniğe kavuştu. Adölesanlarda pelvis izole avülsiyon kırıklarının apofiz kıkırdağındaki yetmezlikten olduğu bilinmektedir. Bu kırıklar daha çok şut çekme esnasında oluştuğundan futbol, rugby ve amerikan futbolu gibi sporlarla ilgilenen adölesan sporcularda gözlenir. Bizim de üç olgumuzun adölesan çağda olduğu bilinmektedir.

Deplasmanın olmadığı vakalarda konservatif tedavi seçkin bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: Spor Yaralanmaları, Ağrı, Avulsiyon Kırığı

Presentation ID/Sunum No= 166

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Karşılaşılan Bir Pediatrik Kırığın Acil Serviste Redüksiyonu ve İmmobilizasyonu: Başarının Anahtarı

Asst. Prof. Dr. Mehmet Yalçınozan[1]
[1]*Yakın Doğu Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş: Proksimal tibial epifiz kırıkları nadirdir ve tüm epifiz yaralanmalarının %0.5 ila 3.0'ünü temsil eder. Ciddi nörovasküler yaralanmaların eşlik edebileceği bu tip kırıklarda epifizeal büyüme durması gibi çeşitli deformitelere yol açan komplikasyonlar oluşabilir. Ekstremiteyi tehdit eden bu gibi durumlar nedeniyle bu yaralanma acilen tedavi edilmelidir. Tedavi komplikasyonları önlemek için anatomik redüksiyon ve stabilizasyondur. Vaka sunumu: 15 yaşındaki erkek futbolcu maç sırasında dizinde oluşan hiperfleksiyon yaralanması sonrası şiddetli sol diz ağrısı ve deformite şikayeti ile acil servise başvurdu. Hasta dizini 30 derece feleksiyonda sabit tutuyor ve üzerine ağırlık veremiyordu. Proksimal tibiada şişlik ve palpasyonla ağrı vardı. Nörovasküler bozukluk saptanmayan hastanın düz grafilerinde proksimal tibia epifizinin fleksiyon tipi deplase Salter-Harris tip II kırığı saptandı. Diz eklemi traksiyon eşliğinde ekstansiyona alınırken tibial tüberkülün posteriora kompresyonu ile kapalı redüksiyon yapıldı. Tam ekstansiyonda uzun bacak ateli uygulandı ve stabilite kontrol röntgenleri ile doğrulandı. Redüksiyondan sonra dorsalis pedis ve posterior tibial arter nabızları mevcuttu. Kırığın stabil olduğu kabul edildiğinden perkütan çivileme yapılmadı. Hasta nörovasküler durumun yakından gözlemlenmesi için bir gece hastaneye yatırıldı. Hastaya herhangi bir nörovasküler komplikasyon bulgusu olmadığı için 3. günde tam ekstansiyonda sirküler alçı uygulandı. 1. haftada deplasman bulgusu yoktu. 2. hafta radyografilerinde iyileşme bulguları mevcuttu ve alçı fonksiyonel bir

dizlik ile değiştirilerek aktif hareket açıklığı sağlandı. 6. haftada hasta tam hareket açıklığına kavuştu ve tam ağırlık vermeye izin verildi. Hastanın 3. ayda aktif yakınması yoktu ve röntgende tam iyileşme görüldü. Büyüme durması veya deformitenin erken belirtilerini tespit etmek için takibi yıllık devam edecek şekilde ileri tedavisi planlandı. Sonuç: Bu nadir görülen ve ekstremiteyi tehdit edici komplikasyonları nedeniyle sıklıkla cerrahi tedavi gerektiren pedatrik kırığın, acil serviste başlanan konservatif tedavisinin erken dönemde iyi bir pozisyonda kırık iyileşmesi ve tam hareket açıklığı sağlaması dolayısıyla anstabil kırık veya nörovasküler bozukluk olmadıkça cerrahi tedavi uygulanmasının kesinlikle gerekli olmadığını düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Spor Yaralanması, Pediatrik Kırık, Konservatif Tedavi, Acil Tıp

Urgent Reduction and Splinting of a Rare Fracture at Emergency Department: Key of Success

Abstract

Introduction: Proximal tibial epiphysis fractures are rare and represent 0.5 to 3.0% of all epiphyseal injuries. Complications such as epiphyseal growth arrest may occur in such fractures, which may be accompanied by severe neurovascular injuries. Due to such conditions that threaten the extremity, this injury should be treated urgently. Treatment is anatomical reduction and stabilization to prevent complications. Case report: A 15-year-old male football player admitted to the emergency department with severe left knee pain and deformity after hyperflexion injury in the knee during the match. The patients knee was at 30 degrees and the patient was unable to bear weight on the leg. There was swelling in the proximal tibia and pain with palpation without any neurovascular injury. In the plain radiographs of the patient a flexion-type displaced Salter-Harris type II fracture of the proximal tibial epiphysis was found. Closed reduction was performed and a long leg splint was applied in full extension and stability was confirmed by control x-rays. A full extension circular cast was applied on the 3rd day. There was no displacement sign at the 1st week. While callus was seen in the 2nd week radiographs, active range of motion was achieved by replacing

the cast with a functional knee brace. At the 6th week, the patient gained full range of motion and full weight bearing was allowed. The patient had no active complaints at 3 months and complete recovery was seen on x-ray. Conclusion: We believe that conservative treatment of the pedatric fracture, which is a rare and requires surgical treatment due to its extremity-threatening complications, provides early recovery of the fracture in a good position and full range of motion in the emergency department, so surgical treatment is absolutely not necessary unless there is unstable fracture or neurovascular disorder.

Keywords: Sports İnjury, Paediatric Fracture, Conservative Treatment, Emergency Medicine

Presentation ID/Sunum No= 144

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Obez Adölesanlarda Cinsiyetin Vücut Kompozisyonu, Postür ve Fiziksel Aktivite Düzeyleri Üzerine Etkileri

Asst. Prof. Dr. Zehra Güçhan Topcu[1]
[1]*Doğu Akdeniz Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü*

Özet

Amaç: Cinsiyetin vücut kompozisyonu ve postüre olan etkilerini obez adölesanlarda saptamaktır. Metodlar: Bireyler benzer Vücut Kütle İndeksi (VKİ) değerleri ile çalışmaya dahil edildi. Dahil edilen bireylerin yaş, boy, kilo, vücut yağ yüzdesi ve bel çevresi kaydedildi. Postür için New York Postüre analizi uygulandı. Fiziksel aktivite için ise Çocuklar için Fiziksel Aktivite Anketi kullanıldı. Sonuçlar: Yaşları 12,26 ± 1,13 yıl olan 80 adölesan (40 erkek, 40 kadın) araştırmaya dahil edildi. VKİ ortalaması 27,06 ± 2,84 kg/m^2, yağ yüzdesi 34,05 ± 4,87, bel çevresi 87,85 ± 7,7 cm olarak kaydedildi. New York Postür analizi 49,55 ± 4,87 ve fiziksel aktivite düzeyleri 3,49 ± 0,6 olarak belirlendi. Bel çevresinin ($p=0.007$) ve fiziksel aktivitenin ($p=0.001$) erkeklerde anlamlı olarak yüksek, vücut yağ yüzdesinin ise kadınlarda daha yüksek olduğu görüldü ($p=0.002$). Cinsiyete göre postürler arasında ise fark bulunmadı ($p>0.05$). Tartışma: Kadın ve erkek obez adölesanların VKİ değerleri yönünden benzer olsalar da bel çevresi, vücut yağ yüzdeleri ve fiziksel aktivite yönünden farklı oldukları görüldü. Vücudun şekillendiği adölesan dönemindeki obezitenin etkilerini araştırmak için ileri araştırmalara ihtiyacı vardır.

Anahtar Kelimeler: obezite, deformite, bel çevresi, vücut yağ yüzdesi

The Effects of Gender On Body Composition, Posture and Levels of Physical Activity Among Obese Adolescents

Abstract

Purpose: To determine the effects of gender on body composition and posture in obese adolescents. Methods: Individuals were included with similar Body Mass Index (BMI) values in the study. Age, height, weight, body fat percentage and waist circumference were recorded. New York Posture analysis was applied for posture. Physical Activity Questionnaire for Children was used. Results: 80 adolescents (40 male, 40 female) aged 12.26 ± 1.13 years old were included in the study. The mean BMI 27.06 ± 2.84 kg/m^2, fat percentage 34.05 ± 4.87, waist circumference 87.85 ± 7.7 cm were recorded. New York Posture analysis was specified as 49.55 ± 4.87 and physical activity was specified as 3.49 ± 0.6. It was observed that waist circumference ($p=0.007$) and level of physical activity ($p=0.001$) were higher in males, whereas body fat percentage was higher in females ($p=0.002$). No difference was found in postures according to gender ($p>0.05$). Conclusion: Although BMI values of female and male obese adolescents were similar, waist circumference, body fat percentages and physical activity were observed to be different. Further research is required to investigate the effects of obesity in the adolescent period taking body shape.

Keywords: obesity, deformity, waist circumference, body fat percentage

Presentation ID/Sunum No= 462

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Relationship Between Covıd 19 Confirmed Cases and Effectiveness of Public Schools' Closures As Nonpharmaceutical İntervention in State of New Jersey, Usa: A Correlational Study

Prof.Dr. Ellie Abdi[1]
[1]*Montclair State University*
**Corresponding author: Ellie Abdi*

Abstract

In the state of New Jersey, USA, the state enacted a nonpharmaceutical intervention by school closure to reduce the spread of coronavirus disease - COVID-19. The state's districts were shut down by March 2020, despite uncertainty if school closure would be effective. This correlational research will study the relationship between the closure of schools within districts and its associated with COVID-19 incidence. The archived data was conducted between October 20, 2020 and December 8, 2020 period which allowed for potential statistical outcomes. Based to our knowledge this is the first study of its kind in the state of New Jersey. To isolate the study, two counties in the state of New Jersey were chosen. One county with the highest rate of COVID-19 pandemic medical cases in New Jersey per 100k and one county with the lowest case, as of November 15, 2020. State was examined based on the two-county level COVID-19 cumulative incidence per 100, 000 residents reported by New Jersey Department of Health statistics. Then three reports on October 20, 2020, November 18, 2020, and December 8, 2020 districts' closure in those specified counties were examined. The data is to determine if closure of schools within districts at the state-level attributes to nonpharmaceutical intervention to reduce incidents of COVID19.

Based on the ongoing investigation of this study the results and conclusion, yet to be determined.

Keywords: Covid-19, Medicine, School

Presentation ID/Sunum No= 217

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Rotator Kılıf Patolojilerine İkincil Gelişen Skapular Diskinezi Tedavisinde Farklı İki Tip Bantlamanın Ağrı Şiddeti, İşlevsellik ve Eklem Pozisyon Hissi Üzerine Etkisi

Researcher Kübra Öner[1], Ph.d. Cand. Mahmut Çalık[2], Prof.Dr. Defne Kaya[3]

[1]Cadde Tıp Merkezi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Kliniği, Kadıköy, İstanbul.

[2]Üsküdar Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Üsküdar, İstanbul

[3]Bursa Uludağ Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, Nilüfer, Bursa

Özet

Amaç: Bu çalışma, rotator kılıf yırtığına ikincil gelişen skapular diskinezili hastalarda kinezyotape ve rijit bantlamanın ağrı şiddeti, işlevsellik ve eklem pozisyon hissi üzerine anlık etkisini incelemek amacı ile planlandı. Yöntem: Çalışmaya skapular diskinezisi olan 23 hasta dâhil edildi. Hastalarda skapular diskinezi varlığı Lateral Skapular Kayma Testi (LSKT) ve Skapular Diskinezi Testi (SDT) ile, ağrı şiddeti ölçümü Görsel Analog Skalası (GAS) ile, omuz işlevsel seviyesi Üst Ekstremite Y- Denge Testi (YDT-ÜE) ve ASES ölçeği ile, eklem pozisyon hissi 45° ve 100° hedef açılarda aktif omuz açı tekrarlama testi ile değerlendirildi. Çalışmaya dâhil edilen hastalara kinezyotape ve rijit bantlama yapılarak anlık değerler kaydedildi. Bulgular: Kinezyotape uygulaması sonrası omuz elevasyonu 100° hedef açıda eklem pozisyon hissi ölçümünde mutlak hata ve gerçek değerlerindeki sapmada azalma olduğu görüldü ($p<0.05$). Rijit bant uygulaması sonrası omuz elevasyonu 100° hedef açı eklem pozisyon hissi ölçümüne ait mutlak hata değerlerindeki sapmada artış olduğu görüldü ($p=0.009$). Üst Ekstremite Y- Denge testinde, kinezyotape

uygulaması sonrası medial ($p<0.05$) ve inferolateral yönde ($p<0.05$) uzanma mesafesinde artış olduğu görüldü. Rijit bant uygulaması sonrası inferolateral yönde ($p=0.001$) uzanma mesafesinde artış olduğu görüldü. Sonuçlar: Kinezyotape uygulamasının eklem pozisyon hissi üzerine etkisi olabileceği görülmüştür. Rotator kılıf patolojilerine ikincil gelişen skapular diskinezili hastaların rehabilitasyon programlarında 45°'de çalışırken kinezyotape ve rijit bant uygulamaları tercih edilmezken, 100°'de çalışırken kinezyotape uygulaması tedavi programına dahil edilebilir. Rotator kılıf yırtığı olan hastalarda, mutlaka skapular diskinezi değerlendirilmeli, rehabilitasyon programlarına propriyoseptif duyu eğitimi, çalışılan açıya göre kinezyotape uygulaması eklenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Skapular Diskinezi, Eklem Pozisyon Hissi, İşlevsel Seviye, Kinezyotape, Rijit Bantlama

The Effects of Different Two Taping Types On Pain İntensity, Functionality, and Joint Position Sense On Secondary Scapular Dyskinesia Treatment for Rotator Cuff Pathologies

Abstract

Purpose: This study was planned to evaluate the immediate effect of kinesiotape and rigid tape on the pain intensity, functionality, and joint position sense in the patients with scapular dyskinesia which was developed secondary to rotator cuff tear. Materials and methods: Twenty-three patients who suffered scapular dyskinesia were included in the study. The scapular dyskinesia was evaluated by using Lateral Scapular Slide Test (LSKT) and Scapular Dyskinesia Test (SDT), the pain intensity was measured by using visual analog scale (VAS), the shoulder functional level was determined by using Upper Extremity Y- Balance Test (YBT-UE) and ASES, the joint position sense of shoulder was assessed by using active reproduction test at 45° and 100° target angles. Kinesiotape and rigid tapes were applied to patients, immediate values of studies were recorded. Results: Kinesiotape decreased the absolute error and deviation of actual values in the measurement of joint position sense at 100° target angle of shoulder elevation ($p<0.05$). An increase in the deviation of absolute error values in the measurement of joint position sense at 100° target angle of shoulder elevation after rigid taping ($p<0.009$).

After kinesiotape, there was an increase in the reaching distance of medial angle ($p<0.01$) and inferolateral angle ($p<0.05$) in Upper Extremity Y- Balance test. After rigid taping, there was an increase in the reaching distance of inferolateral angle ($p=0.001$). Conclusion: It has been seen that kinesiotape application may have an effect on joint position sense. Kinesiotape and rigid tape applications are not preferred when studying at 45° angle rehabilitation programs of patients with scapular dyskinesia, yet kinesiotape application can be included in the treatment program when studying at 100° angle. In patients with rotator cuff rupture scapular dyskinesia should be evaluated; proprioceptive sensory training and kinesiotape application should be added to rehabilitation programs according to the studied angle.

Keywords: Scapular Dyskinesia, Joint Position Sense, Functional Level, Kinesiotape, Rigid Taping

Presentation ID/Sunum No= 280

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sporcularda Sanal Gerçekliğin Uygulama Alanları

Ra. Hasan Özbek[1], Asst. Prof. Dr. Melda Soysal Tomruk[1]
[1]*Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi*
**Corresponding author: Hasan ÖZBEK*

Özet

Sanal gerçeklik; üç boyutlu, gerçekçi ve kontrol edilebilir bir ortam oluşturabilen görsel tabanlı bir bilgisayar simülasyonudur. Sanal gerçeklik sistemleri başa takılan bir gözlük ekranı veya bilgisayar ekranı, eğitimde kullanılan yazılım, kullanıcının hareketini algılayan görsel tabanlı sensörler, dokunsal ve basınç uyaranlarını algılayan aparatların birlikte ya da birkaçının kullanımından oluşur. Bu sistemle gerçekte yapılamayacak kadar çeşitli eğitim koşulu üretilebilir ve birçok görsel, işitsel, dokunsal duyu aynı anda uyarılabilir. İnsan beynini aldatabilir ve sanal beden ve ortamda gerçekten var oluyormuş hissi yaratabilir. Bu çalışmanın amacı çeşitli sporlarda farklı uzmanlık düzeylerine sahip yarışmacı sporcularda sanal gerçeklik alanındaki son gelişmeleri derlemek ve uygulama alanlarına işaret etmektir. Sporcularda sanal gerçekliğin potansiyel kullanımı farklı koşulların oluşturulabilmesi ve oluşturulan koşullarda sporcular tarafından sonsuz sayıda tekrarlı eğitim yapabilme özelliğine dayanmaktadır. Ayrıca gerçekte olması gereken fiziki koşullara ihtiyaç duymadan, kişiye özel teknik ve taktiksel becerilerin yanı sıra motor becerilerin eğitimini de sağlar. Ek olarak spor alanında araştırma yapmaya ve sporcu performansının değerlendirilmesine olanak tanır, aynı zamanda hedeflenen kazanımların mental pratiğine ve zorlu koşullarda fizyolojik stresin yönetimini öğrenmeye yardımcı olur. Yapılan çalışmalarda spor temelli uygulamalar daha çok sabit bisiklet, kürek çekme veya koşu bandına entegre edilerek yapılmıştır.

Ayrıca ragbi, masa tenisi, basketbol veya futbol gibi toplu sporlarla ilgili becerilerin eğitiminde de kullanılmıştır. Sanal gerçeklik, genellikle sahada yeniden üretilemeyecek kadar karmaşık durumları simüle etmek, analiz etmek ve eğitmek için kolay bir araç sunduğundan, özellikle toplu takım sporlarında oyuncular ve antrenörler için artan bir ilgi yakalamıştır. Sonuç olarak bu alanda yapılan çalışmalar teknolojinin de gelişimiyle gün geçtikçe artmaktadır ve gelecekte ayrıntılı sanal eğitim programları ile iyi tasarlanmış randomize kontrollü çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sporcu, Sanal Gerçeklik, Performans, Eğitim

Presentation ID/Sunum No= 279

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sporda Modern Teknolojiye Uyum: Sanal Gerçeklik

Ra. Selver Bulut[1], Asst. Prof. Dr. Murat Tomruk[1]
[1]*Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi*

Özet

İnsanın adaptasyon potansiyelinin bir sınırının olup olmadığı günümüz dünyasında önemli tartışma konularından birisidir. Dönüşen dünyanın olanakları ile bireyler sosyal alanlarını da teknolojiye adapte etmeye, teknoloji tabanlı oluşturmaya ve sürdürmeye daha yatkın hale gelmektedirler. Gelişime açık insanlık için sınırları değiştiren sanal gerçeklik sistemleri; kişiye duyulara karşılık gelen, çok boyutlu veri alanları sağlayan, yeni ve sürekli olarak gelişen platformlardır. Sistemler, kişinin doğal duyuları ile gerçek zamanlı olarak 3 boyutlu kişi ve fizik modellerle etkileşime girmesini sağlayan teknolojilerdir. Farklı meslek gruplarında ve çalışma alanlarında, eğitim, eğlence, ürün geliştirme, değerlendirme ve analiz amaçlı çeşitli sanal gerçeklik sistemleri kullanılmaktadır. Spor alanında sanal gerçeklik uygulamaları da sanal rakipler oluşturarak rekabet etmek, fizyolojik ve biyokimyasal veriler toplamak, 3 boyutlu analizler yapmak, antrenman ve eğitimlerin etkilerini değerlendirmek ve sanal ortamda verilen eğitimler ile gerçek dünya performansını artırmak amaçları ile son yıllarda kullanılmaktadır. Özellikle sporcularda performansın analizi ve geliştirmesi için kullanılan sanal gerçeklik sistemleri yeni ve desteklenen bir yaklaşım olarak kabul edilmiştir. Sanal gerçeklik uygulamaları sporcunun geniş yelpazede ve çok sayıda beceriyi pratik bir şekilde uygulamasına izin verir, motor öğrenmeyi hızlandırabilir, farklı eğitim sevilerine adaptasyonu kolay hale getirebilir. Spor branşları için etkili sanal ortamları oluştururken ve seçerken göz önünde bulundurulması gereken bazı hususlar vardır. Sanal ortamda

verilecek eğitimin gerçek dünyada artırılması hedeflenen performansla örtüşmesi ve kullanılan fizik modelin gerçek dünyadaki ortamla mümkün olduğunca eşleşmesi çok önemlidir. Sanal gerçeklik sistemlerinde kullanılan cihazlar ve yazılımların kalitesi arttıkça gerçek dünyadakine daha yakın bir sanal gerçeklik deneyimi sunulmakta, spora özgü sanal ortamda var olma hissi de artmaktadır. Branşa özgü sanal gerçeklik platformunu seçerken kullanım amaçları, avantaj ve dezavantajlar doğru değerlendirilmeli, hem maliyet hem ulaşılabilirlik hem de performans açısından en iyi olan teknoloji belirlenmelidir. Bu derlemede modern teknoloji ürünü olan sanal gerçeklik sistemlerinin spor branşlarında kullanım amaçları ve yöntemleri ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Spor, Teknoloji, Sanal Gerçeklik, Performans

Presentation ID/Sunum No= 229

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Comparison of Two Incision Techniques in Dupuytren's Disease: Z-Plasty Vs V-Y Plasty

Dr. Ali Cavit[1]
[1]*İstanbul Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Ali Cavit*

Abstract

Purpose: Various surgical procedures for Dupuytren's disease have been reported, and the outcomes vary according to the treatment modalities. The aim of the study is to compare the functional and clinical outcomes of two incision techniques (Z-plasty and V-Y plasty) used in Dupuytren's disease. Materials and methods: Thirty-four patients who underwent operation due to Dupuytren's disease between 2016 and 2019 were retrospectively evaluated. Patients who have contracture involving only one finger and were followed up at least 1 year were included in the study. All operations were performed by the same surgeon using either Z-plasty or V-Y plasty incisions. The analyzed parameters included age, gender, involved finger, site and medical history of the patients. Postoperative clinical and functional outcomes at the latest follow-up were evaluated by Tubiana stages of patients and measuring active range of motion at metacarpophalangeal (MCP) and proximal interphalangeal (PIP) joints, and comparing them with preoperative values. Results: The mean age of the patients was 58.5 years (range 41-74 years). Ten patients (29.4%) were female and 24 (70.6%) were male. The distribution of the involved fingers was 3rd finger in 3 patients, 4th finger in 15 patients, and 5th finger in 16 patients. Z-plasty was performed in 14 patients and V-Y plasty was performed in 20 patients. When compared with preoperative values, Tubiana stages and range of motion at MCP and PIP joints were significantly improved postoperatively with both incision techniques. Skin graft was needed for closure in 4 patients whom V-Y plasty

technique was used and in 2 patients whom Z-plasty was used. Conclusions: Both incision techniques are reliable and useful in Dupuytren's surgery with similar functional and clinical outcomes. However, the need for skin grafting at severe contractures can be more with V-Y plasty technique.

Keywords: Dupuytren's Disease; İncision; Z-Plasty; V-Y Plasty.

Presentation ID/Sunum No= 207

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gebelikte Apendektomi Deneyimimiz

Dr. Hakan Bölükbaşı[1]
[1] *Sağlık bilimleri üniversitesi Kanuni Sultan Süleyman Eğitim Araştırma Hastanesi İSTANBUL*

Özet

Giriş Akut apandisit, gebelik sırasında en sık görülen obstetrik olmayan cerrahi acil durumdur. Gebelikte akut apandisit oluşumu tanı ve tedavi açısından zorluklar yaratabilir. Tanıda gecikme maternal ve fetal prognozu etkileyen ciddi bir durumdur. Bu çalışmada gebelikte akut apandisit deneyimimizi bildirmeyi amaçladık. Materyal ve Metod 2015-2020 tarihleri arasında kliniğimizde akut apandisit tanısı ile opere edilen hastaların dosyaları retrospektif olarak incelendi. Tanı, ayrıntılı hikaye, fizik muayene, laboratuvar testleri ve karın ultrasonografisi ile konuldu. Tanı konulamayan şüpheli hastalarda ileri tetkik olarak manyetik rezonans görüntüleme uygulandı. Tüm hastalar hem kadın doğum uzmanı hem de genel cerrahlar tarafından değerlendirildi. Fetal kalp atış hızı ve hareketi, obstetrik muayene ve ultasonografi ile preoperatif ve postoperatif dönemde değerlendirildi. Hastaların yaş, şikayetlerinin başlama süresi, cerrahi teknik, operasyon süresi ve yatış süreleri gibi parametreler değerlendirildi. Apandisit tanısı postoperatif patoloji ile doğrulandı. Bulgular Çalışmaya 27 hasta dahil edildi. Yaş ortalaması 29±4.67 idi. Hastaların 18 (66.7%)' i birinci, 6 (22.2%)' sı ikinci ve 3 (11.1%)' i üçüncü trimesterda tanı konularak opere edildi. Ağrı şikayetlerinin başlama süresi ortalama 2.03±1.19 gün idi. Preoperatif ortalama WBC değerleri 12.30±3.35 olarak bulundu. Cerrahi teknik olarak; 19 (70.4%) laparoskopik, 7 (29.6%) açık yöntem uygulandı. Tanı; 19 (70.4%) hastada ultrasonografi ile, 7 (29.6%) hastada manyetik rezonans görüntüleme ile konuldu. Patoloji raporlarına göre 22

(81.5%) akut apandisit, 4 (14.8%) perfore apandisit ve 1 (3.7%) karsinoid tümör tanısı aldı. Ortalama ameliyat süresi 48.62±15.12 dakika iken, yatış süresi 3.18±4.18 gün idi. Hiçbir hastada intraoperatif komplikasyon görülmezken, 1 (3.7%) hastada postoperatif yara yeri enfeksiyonu görüldü. Perioperatif dönem maternal ve fetal ölüm meydana gelmedi. Sonuç Gebelerde her trimesterda apendektomi ameliyatı hem laparaskopik hem de açık olarak güvenle uygulanabilir.

Anahtar Kelimeler: Gebelik, Akut Apandisit, Apendektomi

Presentation ID/Sunum No= 204

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Görülen Trofoblastik Lezyon- Plasental Site Nodül Olgularının İncelenmesi

Dr. Simten Genç[1], Dr. Hale Özer[1], Dr. Pınar Engin Zerk[2]
[1]Prof.Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi
[2]Prof.Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi
**Corresponding author: Simten Genç*

Özet

Nadir Görülen Trofoblastik Lezyon- Plasental Site Nodül Olgularının İncelenmesi Simten Genç*, Hale Özer*,Pınar Engin Zerk** * Prof.Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği ** Prof.Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi Patoloji Kliniği Giriş:Plasental site nodüle (PSN), implantasyon tipi intermedier trofoblastlardan kaynaklanan nadir görülen benign bir trofoblastik lezyondur.Olguların çoğu insidental olarak saptanır. Hipermenore, menometroraji, dismenore,tekrarlayan düşük,post koital kanama,anormal servikal smear veya infertilite sebebiyle yapılan küretaj materyalinin veya histerektomi piyeslerinin patolojik incelenmesiyle tanı konur. En çok endometriuma yerleşmesine rağmen nadiren servix,fallop tüpü ve overde de görülebilir,PSN nin plasental site trophoblastik tumör (PSTT), epithelioid trophoblastik tumör(ETT) ve serviksin squamöz hücreli karsinoması ile ayırıcı tanısı yapılmalıdır. Olgular:Prof. Dr . Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi (Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi) Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniğine Ocak-Temmuz 2020 tarihleri arasında anormal uterin kanama sebebiyle başvuran ve yapılan endometrium küretajı sonucu plasental site nodül olarak patolojik tanıları konulan üç hasta incelendi. Sonuç:Plasental site nodül çok nadir görülen trofoblastik tümör olmasına rağmen kliniğimizde 7 aylık süre içinde 3 olgu

görüldüğü için bu olguları sunma gereği duyduk. Literatürle uyumlu olarak tüm olgularımız reprodüktif çağdaydı.Ancak PSN,sezeryan olgularından sonra daha sık görülmesine karşın bizim hiçbir hastamızda geçirilmiş sezeryan hikayesi yoktu. Çok genç olan bir olgumuzda da küretaj, abortus olmaması ve sadece yakın zamanda geçirilmiş normal doğumu olması son derece nadir rastlanılan bir durumdur PSN benign bir lezyon olarak kabul edilmekle birlikte literaturde birkaç olguda malign tümörlerle birlikteliklerinden dolayı,bu hastalar küretaj sonrası uygun tanı ve görüntüleme yöntemleriyle takip edilmelidir. Anormal kanama ile başvuran hastalarda ayırıcı tanıda PSN de düşünülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Plasental Site Nodül,trofoblastik Lezyon,anormal Uterin Kanama

Presentation ID/Sunum No= 134

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Trabekülektomi ve Fakoemülsifikasyon ile Kombine Trabekülektomi Yapılan Paag ve Pexg Hastalarının Preoperatif Klinik ve Demografik Verilerinin Değerlendirilmesi ve Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Busra Yılmaz Tugan[1]
[1]*Kocaeli Üniversitesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı glokom filtrasyon cerrahisi geçiren primer açık acılı glokom (PAAG) ve pseudoeksfoliasyon glokomu (PEXG) hastalarının klinik ve demografik bulgularının karşılaştırılmasıdır. Metod: Bu retrospektif çalışmaya 85 hastanın 85 gözü dahil edildi. İki yıllık sürede trabekülektomi ya da fakoemülsifikasyonla kombine trabekülektomi yapılan PEXG ve PAAG hastaları yaş, cinsiyet, en iyi düzeltilmiş görme keskinliği (EİDK), göz içi basıncı (GİB), antiglokomatöz ilaç sayısı, retinal sinir lifi tabakası (RSLT) kalınlığı, santral kornea kalınlığı (SKK) çukurluk/disk (c/d) oranı, ortalama deviasyon (MD), patern standart deviasyon (PSD) ve glokom ciddiyetini içeren demografik ve klinik muayene verileri değerlendirildi ve karşılaştırıldı. Bulgular: PAAG grubunda 26(%57,8) hasta erkek, 19(%42,2) hasta kadın, PEXG grubunda 34(%85) hasta erkek, 6(%15) hasta kadındı (p=0,012). Ortalama yaş PAAG grubunda 55.49±14.21, PEXG grubunda 69.03±7.71 idi. Ortalama yaş PEXG grubunda istatistiksel anlamlı olarak fazlaydı (p<0,001). PAAG grubunda 24(%53,3) hastaya trabekülektomi, 21(%46,7) hastaya fakoemülsifikasyon ile kombine trabekülektomi yapıldı. PEXG grubunda, 9(%22,5) hastaya trabekülektomi, 31(%77,5) hastaya fakoemülsifikasyon ile kombine trabekülektomi yapıldı (p=0,007). Preoperatif medyan GİB POAG

grubunda [20 (10-44) mmHg] PEXG grubuna [24 (9-63) mmHg] göre daha yüksekti, ancak istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı (p=0,241). EİDK, antiglokomatöz ilaç sayısı, RSLT kalınlığı, SKK, c/d oranı, MD, PSD ve glokom ciddiyeti iki grupta istatistiksel anlamlı fark göstermedi. Sonuç: İki yıl süresince kliniğimizde trabekülektomi ve fakoemülsifikasyon ile kombine trabekülektomi yapılan PAAG ve PEXG hastalarının preoperatif klinik ve demografik verilerini değerlendirdiğimizde cerrahi yaptığımız PEXG hastalarının daha ileri yaşlı olduğunu, PEXG olgularında POAG hastalarına göre daha sık fakoemülsifikasyon ile kombine trabekülektomi uyguladığımızı gördük.

Anahtar Kelimeler: Trabekülektomi; Fakoemülsifikasyon ile Kombine Trabekülektomi; Primer Açık Glokom, Pseudoeksfoliasyon Glokomu

Evaluation and Comparison of the Pre-Operative Clinical and Demographic Status of the Poag and Pexg Patients Undergone Trabeculectomy Or Trabeculectomy Combined With Phacoemulsification

Abstract

Purpose: The aim of this study is to compare clinical and demographic characteristics of primary open angle glaucoma (POAG) and pseudoexfoliation glaucoma (PEXG) patients undergone glaucoma filtering surgery. Methods: Eighty-five eyes of 85 patients were enrolled in this retrospective study. PEXG and POAG patients treated with trabeculectomy or trabeculectomy combined with phacoemulsification in two years period were evaluated and compared for preoperative demographic and clinical examination data including age, gender, best-corrected visual acuity (BCVA), intraocular pressure (IOP), number of antiglaucoma medications, retinal nerve fiber layer (RNFL) thickness, central corneal thickness (CCT), cup/disc (c/d) ratio, mean deviation (MD) and pattern standard deviation (PSD) and severity of glaucoma. Results: In POAG group 26 (57.8%) were male, 19 (42.2%) patients were female, PEXG group 34 (85%) patients were male, 6 (15%) patients were female (p = 0.012). Mean age was 55.49±14.21 years in POAG group and 69.03±7.71 years in PEXG

group. Mean age was significantly higher in PEXG group (p<0.001). In POAG group, 24(53.3%) patients undergone trabeculectomy, 21(46.7%) patients undergone trabeculectomy combined with phacoemulsification. In PEXG group, 9(22.5%) patients undergone trabeculectomy, 31(77.5%) patients undergone trabeculectomy combined with phacoemulsification (p=0.007). Preoperative median IOP was higher in POAG group [20(10-44) mmHg] than in in PEXG group [24(9-63) mmHg], but did not reach statistical significance (p=0.241). BCVA, number of antiglaucoma medications, RNFL thickness, CCT, c/d ratio, MD, PSD and severity of glaucoma were not statistically different in two groups. Conclusions: When we evaluated the preoperative clinical and demographic data of POAG and PEXG patients who underwent trabeculectomy and trabeculectomy combined with phacoemulsification in our clinic for two years, we found that the PEXG patients we performed surgery were older, and that we performed phacoemulsification combined with trabeculectomy more frequently in PEXG patients compared to POAG patients.

Keywords: Trabeculectomy; Trabeculectomy Combined With Phacoemulsification; Primary Open Angle Glaucoma; Pseudoeksfoliation Glaucoma

Presentation ID/Sunum No= 203

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Accelerated Corneal Collagen Crosslinking Treatment for Progressive Keratoconus

Asst. Prof. Dr. Deniz Özarslan Özcan[1], Prof.Dr. Ebru Toker[2]
[1]Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi
[2]Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi
**Corresponding author: Deniz ÖZARSLAN ÖZCAN*

Abstract
Purpose: To evaluate the safety and efficiency of accelerated corneal collagen crosslinking treatment (ACXL) in the keratoconic eyes. Materials and Methods: This prospective study included 115 eyes 80 patients with progressive keratoconus. The ACXL was performed according to 4 different procedures: 34 eyes with epi-off continuous light (cl) ACXL, (4 minutes, 30 mW/cm2); 29 eyes with epi-off pulsed light (pl) ACXL, [8 minutes (1 sec.on/1 sec.off), 30 mW/cm2]; 42 eyes with epi-on cl ACXL, (2 minutes 40 sec., 45 mW/cm2) and 10 eyes with epi-on pl ACXL, [5 minutes 20 sec. (1sec.on/1sec.off) 45 mW/cm2] with a total energy dose 7.2 J/cm2. Manifest refraction, best corrected distance visual acuity (CDVA), corneal topography, pachymeter, anterior segment optical cohorens tomography (AS-OCT), and in vivo confocal microscopy (IVCM) were evaluated at baseline and at 1,3,6, 12 and 18 months follow-up. Results: The mean age of the patients was 24.1 ± 5.86 (15- 34) years. Except epi-on pl ACXL group, there was a improvement in mean CDVA at postoperative 18 months. In pl ACXL groups the mean K1, K2 ve Kmax values showed no statistically significant change. Kmax was stable in cl ACXL groups and K1, K2 values worsened at 12 months but remained stable at postoperative 18 month visit. In the epi-on cl ACXL group, demarcation line was more superficial than epi-off cl ACXL group, and in the epi-off cl ACXL was more superficial than

conventional CXL protocole. No sight threatening complications and significant change in endothelial cell counts were encountered at any follow-up examination. Conclusion: ACXL procedures seem to be safe and effective in stabilizing keratoconus progression. Pl treatments showed faster stability in keratometric parameters and epi-off treatments have better results in refractive, keratoconic indices and percentage of progressions.

Keywords: Keratoconus, Accelerated Crosslinking, Pulsed Crosslinking, Transepithelial Crosslinking

Presentation ID/Sunum No= 223

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Adölesan İdiopatik Skolyoz Cerrahisinde Karaciğer Fonksiyonlarındaki Değişim ve Etkileyen Faktörler

Dr. Altuğ Yücekul[1]
[1]*Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Altuğ Yücekul*

Özet

Amaç: Skolyoz cerrahisinde, cerrahi esnasındaki kanamaya ikincil hemodinamik instabilite, anestezik ilaçlar ve sıvı replasmanı ve prone pozisyonun hemodinamik etkisinin karaciğer üzerinde etkisi ve fonksiyonları üzerinde değişikliğe sahip olduğu bilinmektedir. Bu çalışma ile amaçlanan adölesan idiopatik skolyoz grubu hastalarda erken dönem karaciğer fonksiyonlarını incelemek ve etki eden faktörleri belirlemektir. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, 2017-2019 tarihleri arasında posterior enstrümentasyon ve füzyon yapılmış 42 adölesan idiopatik skolyoz hastası dahil edildi. Demografik özellikleri, alanin transferaz (ALT), aspartat transferaz (AST), cerrahi süresi (CS), kanama miktarı (KM), intraoperatif verilen transamine miktarları ve idrar çıkışları incelendi. Sonuçlar: Hastaların preop ve postop ALT ve AST değerlerinin sırasıyla 25,5±16,3 U/L, 23±22,4U/L ve 42,3 IU/L±22,5 IU/L, 104±77 olduğu; cerrahi sürelerinin(CS) 447,5±122 dk, kanama miktarlarının (KM) 306±330ml ve idrar çıkışlarının 1,4±0,9ml/dk olduğu saptandı. ALT' nin 2 hastada (%5), AST'nin 18 hastada (%44) 5 kat ve üzeri arttığı görüldü, Preop dönemden postop döneme ALT değişimiyle CS arasında zayıf (r 0,382 p: 0,014), KM arasında zayıf-orta korelasyon (r 0,502 p 0,001) olduğu, AST değişimiyle CS arasında zayıf (r 0,370 p 0,017), KM arasında zayıf-orta ilişki (r 0,478 p 0,002) olduğu

saptandı. Tartışma: Adölesan idiopatik skolyoz cerrahisinde, uzamış hipotansiyon, prone pozisyonda yatma ile perfüzyondaki bozulma veya anestezi süresinin uzunluğu karaciğer fonksiyonları üzerinde farklı etkilere sahiptirler. AST'de daha fazla yükselme görülmüş olması indirekt olarak kas yıkımına bağlı olabilir. Mevcut çalışmadaki %5 saptanan hepatite, ameliyat süresi daha uzun ve kanama miktarı daha yüksek olan ileri deformitelerde dikkat edilmeli, karaciğer fonksiyonları posteroperatif dönemde daha yakın takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Adölesan İdiopatik Skolyoz, Karaciğer Fonksiyon Testleri, Kanama Miktarı, Cerrahi Süre

Presentation ID/Sunum No= 146

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Akut Apandisiti Taklit Eden Çekal Divertikülit

Asst. Prof. Dr. Mehmet Cihat Demir[1]
[1]*Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi, Acil Tıp Anabilim Dalı, Düzce, Türkiye*

Özet

Giriş Karın ağrısı acil servis başvuru şikayetlerinin ortalama %10-15'ini oluşturur ve altıncı sırada yer alır. Karın ağrısı ile gelen hastaların hastaneye yatış oranı %18-42 arasında değişirken, 65 yaş üzeri hastalarda bu oran %65'lere kadar artar. Bu hastaların bazıları akut divertikülit olarak karşımıza çıkar. Kolon kaynaklı divertiküller en sık sigmoid kolonda görülür. Çekal divertikülitler, tüm divertikülitler (%3.6) arasında en nadir görülenlerdir ve hastalar %99 ihtimalle sağ alt kadran ağrısı ile başvururlar. Bu tanı çoğu zaman acil cerrahi gerektiren akut apandisitle karıştırılır. Çünkü sağ kolon divertiküllerinden gelişen inflamasyon, klinikte kendini ateş, sağ alt kadran ağrısı, kanda artmış lökosit değerleri ve çoğunlukla eşlik eden periton irritasyon bulguları ile gösterir. Burada, çekal divertikülit tanısı konulan ve konservatif tedavi edilen genç bir olgu sunduk. Vaka Sunumu 31 yaşında erkek, acil servise 4 gündür olan sağ alt kadran karın ağrısı ile başvurdu. Bulantı, kusma, ishal ve iştahsızlık gibi şikayetleri yoktu. Fizik muayenesinde sağ alt kadranda defans ve rebound mevcuttu. Kanda lökosit 12.49x10/mm³, C-reactive protein (CRP)(<0.2mgdl) olarak görüldü. Hastanın diğer biyokimyasal parametreleri olağan görüldü. Kontrastlı Abdomen BT çekildi. Akut Çekal Divertikülit tanısı konuldu. Hasta apandisit ön tanısıyla operasyona gitmekten kurtulup, genel cerrahi servisine takip ve antibiyoterapi amaçlı yatırıldı. Tartışma Sağ alt kadran yerleşimli divertikülit tanısının, akut apandisitten ayrımı zor olmakla birlikte,

divertikülit hastalarının yaş ortalaması, akut apandisit olanlara göre daha yüksektir. Pek çok klinisyen tarafından sağ alt kadran ağrısı, ateş ve beyaz küre yüksekliği birlikteliğinde ilk planda akut apandisit akla gelir. Ancak bulantı ve kusmanın olmaması ile birlikte semptomlar uzun süreli olsa bile sistemik sepsis bulgularının ortaya çıkmaması, tanıda akut çekal divertiküliti akut apandisitin önüne geçirebilir. Sonuç Sağ alt kadran ağrısı ile gelen genç hastalarda akut apandisit ön tanısının yanında akut divertikülit tanısı da akla getirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Acil Servis, Akut Apandisit; Çekal Divertikülit; Karın Ağrısı

Cecal Diverticulitis Mimicking Acute Appendicitis

Abstract

Introduction Abdominal pain constitutes an average of 10-15% of emergency department (ED) application complaints and ranks sixth. While the hospitalization rate of patients with abdominal pain varies between 18-42%, this rate increases up to 65% in patients over 65 years of age. Some of these patients present with acute diverticulitis. Colon originating diverticula are most common in the sigmoid colon. Cecal diverticulitis is the rarest among all diverticulitis (3.6%), and patients are 99% likely to present with right lower quadrant pain. This diagnosis is often confused with acute appendicitis that requires emergency surgery. The right colonic diverticula's inflammation manifests itself with fever, right lower quadrant pain, leukocyte elevation, and peritoneal irritation findings. Here, we presented a young patient with cecal diverticulitis. Case report A 31-year-old male presented to the ED with right lower quadrant abdominal pain for four days. He had no complaints such as nausea, vomiting, diarrhea, and anorexia. On physical examination, there was a tenderness and guarding in the right lower quadrant. Leukocyte was 12.49x10/mm³, C-reactive protein (CRP) (<0.2mgdl) in the blood. Other biochemical parameters of the patient were found to be fair. Abdominal CT diagnosed cecal diverticulitis. The patient was admitted to the general surgery service for observation and antibiotic treatment. Discussion Although the diagnosis of cecal diverticulitis is challenging to distinguish from acute appendicitis, the average age is higher in diverticulitis patients than in acute appendicitis patients. Acute

appendicitis comes to mind in the first place in cases of right lower quadrant pain, fever, and elevated white blood cell count by many clinicians. The absence of nausea/vomiting and systemic sepsis symptoms suggests the diagnosis in favor of cecal diverticulitis. Conclusion In young patients presenting with right lower quadrant pain, the diagnosis of acute diverticulitis should be considered in addition to the pre-diagnosis of acute appendicitis.

Keywords: Abdominal Pain; Acute Appendicitis; Cecal Diverticulitis; Emergency Department

Presentation ID/Sunum No= 354

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ALPPS (Associating Liver Partition and Portal Vein Ligation for Staged Hepatectomy) Prosedürü

Dr. Ufuk Utku Göktuğ[1]
[1]*Yeditepe Üniversitesi*
**Corresponding author: UFUK UTKU GÖKTUĞ*

Abstract
ALPPS procedure is the method that enables the resection of advanced liver tumors. The liver volume left behind in the treatment of these tumors is an important consideration. The procedure is based on the principle of performing two-stage hepatectomy by tying the portal vein and increasing the volume in order to ensure that the remaining liver volume is sufficient for the patient. If there is a malignant lesion on the liver side to remain, it is resected at the first stage. The regenerative capacity of the liver is critical in carrying out the procedure. The first cases were reported in 2011, and mortality and morbidity were the most important problems in the initial phase. Thanks to the advances and experience in the surgical technique, a significant decrease was observed in these rates. ALPPS procedure is applied in advanced tumors in colorectal cancer metastases, hepatocellular cancers and cholangiocellular cancers. It has a distinct advantage in resectability rates compared to portal vein embolization and two-stage surgical methods applied in such tumors. ALPPS is a technique that increases the success of treatment in advanced liver tumors thanks to a better understanding of the developing technique and procedure.

Keywords: Liver, Tumor, Resectability

Presentation ID/Sunum No= 277

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Alt Servikal Disk Mesafelerinin Ölçülmesi ve Klinik Kullanımı

Dr. Serdar Onur Aydın[1]
[1]*Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: SERDAR ONUR AYDIN*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, alt servikal bölgedeki normal intervertebral disk yükseklik aralığını belirlemektir. Materyal ve metod: Çalışmaya servikal travma veya patoloji öyküsü olmayan 50 erkek ve 50 kadın yetişkin dahil edildi. Veriler, hasta dosyaları ve radyoloji arşivi kullanılarak retrospektif olarak toplandı. Servikal manyetik rezonans görüntüleme ile orta hat sagital kesitler alındı ve orta bir boşluktan bilgisayar kullanılarak milimetre cinsinden disk yükseklikleri ölçüldü. Sonuçlar: Erkek hastalarda ortalama yaş 40.06 ± 13.59, kadınlarda 39.47 ± 12.61 olarak incelendi. Yaşla birlikte cinsiyetler arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktu. C4–5 disk aralığı yüksekliğinin ortanca değeri erkeklerde 5,99 ± 0,94, kadınlarda 5,77 ± 0,88 idi. C5–6 disk aralığı yüksekliğinin ortanca değeri erkeklerde 6.07 ± 0.79, kadınlarda 5.95 ± 0.92 olarak hesaplandı. C6–7 disk aralığı yüksekliğinin ortanca değeri erkeklerde 6.37 ± 0.72, kadınlarda 6.22 ± 0.77 olarak hesaplandı. Cinsiyetler arasında disk alanı yüksekliklerinde önemli bir fark bulunmadı. Sonuç: Değerler 3 mm ile 7 mm arasında değiştiği görüldü. Sonuçlarımız literatüre benzer ve diskektomi sonrası kullanılan kafes ve protezlerin yüksekliklerinin bu aralıklar arasında olması gerektiğini bildiren çalışmaları desteklemektedir. Sonuç olarak, nörolojik defisit ve implant yetersizliği gibi komplikasyonların oranını azaltmak için servikal diskektomi sonrası kullanılacak implantın yüksekliğine hastanın servikal intervertebral disk yüksekliklerinin ve foraminal

stenoz oranının operasyon öncesinde ölçülerek karar verilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Servikal Disk Yüksekliği, Anterior Servikal Diskektomi, Servikal Diskopati

Measurement of the Height of the Disc Spaces of the Lower Cervical Vertebrae and Their Clinical Use

Abstract

Objective: The aim of this study is to determine the normal range of intervertebral disc heights in the lower cervical region. Materials and Methods: 50 male and 50 female adults who had no cervical trauma or history of pathology were included in the study. Data were collected retrospectively using patient files and the radiology archive. Cervical magnetic resonance imaging midline sagittal sections were taken, and measurement of the disc height was done in millimeters using a computer from a medium space. Results: The mean age was 40.06 ± 13.59 years for the male patients and 39.47 ± 12.61 years for the female patients. There were no statistically significant differences between the sexes with age. The median value of the C4–5 disc space height was 5.99 ± 0.94 in males and 5.77 ± 0.88 in females. The median value of the C5–6 disc space height was calculated as 6.07 ± 0.79 in males and 5.95 ± 0.92 in females. The median value of the C6–7 disc space height was calculated as 6.37 ± 0.72 in males and 6.22 ± 0.77 in females. No significant differences in the disc space heights were found between the sexes. Conclusion: The values ranged between 3 mm and 7 mm. Our results are similar to the literature, and support studies that report that the heights of cages and prosthetics used after discectomy should be between these ranges. As a result, it is suggested that the height of the implant used after cervical discectomy should be decided after measurement of the patient's cervical intervertebral disc heights and the foramina stenosis ratio, to decrease the rate of complications such as neurological deficit and implant insufficiency.

Keywords: Cervical Disc Height, Anterior Cervical Discectomy, Cervical Discopathy

Presentation ID/Sunum No= 427

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ameliyat Günü Cerrahi Vaka İptal Neden ve Oranlarının Retrospektif İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Asude Ayhan[1], Inst. Dr. Nükhet Akovalı[1], Prof.Dr. Zeynep Kayhan[1]

[1]*Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Ana Bilim Dalı*

Özet

Giriş: Cerrahi girişim iptali ya da ertelenmesi hastane çalışma verim ve kalite standartlarını etkileyen önemli faktörlerden biridir. Cerrahi girişim iptalleri ile ameliyathane hasta çizelgesi değişmekte ve buna bağlı olarak; tüm sağlık hizmetleri için kaynak israfı, ameliyat odası ve personel için de zaman kaybı olmaktadır. Bu durum, aynı zamanda, hasta ve aileleri üzerinde de duygusal ve maddi stres yaratmaktadır. Kalite yönetimi açısından düşük cerrahi iptal oranı, ameliyathane ve hastanenin mali kaynaklarının verimli kullanıldığının göstergesidir. Gereç ve Yöntem: Başkent Üniverstesi Ankara Hastanesi cerrahi bölümlerinin, ameliyat günü iptal edilen tüm hastalarının tıbbi kayıtları retrospektif olarak incelendi. Hastanenin elektronik bilgi işlem kayıtları kullanılarak, 2019 takvim yılındaki iptal edilen veya ertelenen ameliyat sayıları ve nedenleri kayıt edildi. Vaka iptal nedenleri; hasta kaynaklı, ameliyat öncesi hazırlık ile ilgili, hastane kaynaklı ve diğer nedenler olmak üzere dört ana başlık altında gruplandırıldı. Bulgular: Ameliyat planlanan toplam hasta sayısı 29173 iken, iptal olan ameliyat sayısı 3724 (%12.8) olarak bulundu. İptal nedenleri sıklık sırasına göre; hasta kaynaklı (%52.6)(en sık: hastanın özel nedenlerle gelmemesi), ameliyat öncesi hazırlık ile ilgili (%24.9)(en sık: bölüm konsültasyonlarını eksikliği), hastane kaynaklı (%12.7)(en sık: vakanın yanlış güne yazılması) ve iptal nedeninin

kayıt edilmemesi (%9.8) idi. Cerrahi branşlara göre vaka sayıları/iptal oranları; Kadın Hastalıkları %19,1/%11.3, Genel Cerrahi %13,1/%14.7, Kulak Burun Boğaz %11.7/ %12.3 idi. Haftanın günlerine göre vaka iptali sırası ile; perşembe (%14), pazartesi (%13) ve çarşamba (%12.9) günleriydi. Vakaların en sık iptal olduğu aylar ise sırası ile Ocak ile Şubat idi. Ağustos ayında ise en düşük vaka iptal oranı hesaplandı. Ortalama günlük vaka sayısı 85,4±26,4 iken, iptal olan ortalama vaka sayısı 10,8±6.7 olarak hesaplandı. Sonuç: Bu çalışmanın bulguları çoğu cerrahi yaklaşımlar için iptal nedeninin değiştirilebilir olduğunu göstermektedir. Bu nedenle, söz konusu bulgular doğrultusunda alınacak önlemler ile cerrahi iptal nedenleri azaltılarak, kalite standartlarının iyileştirilmesi sağlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Ameliyat, Anesteziyoloji, Cerrahi Vaka İptali

Presentation ID/Sunum No= 436

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Anal Skuamöz Hücreli Kanser Nedeniyle Salvage Abdominoperineal Rezeksiyon Uygulanan Hastaların Klinikopatolojik Özellikleri

Dr. Hakan Uzunoğlu[1]
[1]*Kartal Dr Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi*
**Corresponding author: Hakan Uzunoğlu*

Özet

Amaç: Anal skuamöz hücreli kanser (SCC) tedavisinde kombine kemoradyoterapi (KRT) altın standart tedavi yöntemidir. KRT tamamlandıktan sonra persistan hastalık ya da rekürrens durumunda hastalar salvage (kurtarma) abdominoperineal rezeksiyon (APR) cerrahisi için adaydır. Bu bildiride anal SCC nedeniyle kombine KRT sonrası APR uygulanan hastaların klinikopatolojik ve prognostik özelliklerini değerlendirmek amaçlanmıştır. Yöntem: Çalışmaya Ocak 2010 ile Aralık 2019 arasındaki 10 yıllık dönem içerisinde İstanbul Kartal Dr Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi'nde anal kanal SCC nedeniyle opere edilen 4 hasta dahil edilmiştir. Klinikopatolojik ve prognostik faktörler analiz edilmiştir. Bulgular: Hastaların 3'ü (%75) kadın, 1'i (%25) erkekti. Hastaların ortalama yaşı 53,3±5,2 yıl (yaş aralığı : 45-59 yıl) idi. Bütün hastalar kombine KRT almıştı. Bir hastaya tanı anında rektovajinal fistül nedeniyle APR ve sonrasında KRT uygulanmıştı. Bir hastaya persistan hastalık (KRT tamamlandıktan sonra 6 aya kadar karsinom varlığı), bir hastaya rekürren hastalık (6 aydan sonra malignite kanıtlı hastalık gelişmesi) ve bir hastaya ise lokal rekürrens ve rektovajinal fistül nedeniyle salvage APR uygulanmıştı. Cerrahi sonrası takip sürecinde 2 (%50) hastada lokal rekürrens, 2 (%50) hastada karaciğere uzak metastaz görülmüştü. APR sonrası hastaların ortalama OS süresi 12,5±8,4 ay ve ortalama DFS

süresi 15,5±6,3 ay idi. Sonuç: Anal SCC hastalarında kombine KRT altın standart tedavi olsa da takiplerinde persistan ya da rekürren hastalık durumunda cerrahi tedavi gerekebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Skuamöz Hücreli Kanser, Anal Kanal, Cerrahi, Abdominoperineal Rezeksiyon

Presentation ID/Sunum No= 268

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ani İşitme Kayıplarında Farklı Doz ve Yöntemle Verilen Steroid Tedavisinin Tedavi Etkinliği ve Diyabet Tanılı Hastaların Tedavisi Üzerine Olan Etkisi

Dr. Mehmet Ali Say[1]
[1]*Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi*

Özet

Özet Amaç: Çalışmamızda ani işitme kayıplı hastalarda farklı doz ve yöntemle steroid tedavisinin tedavi etkinliğine bakıldı diyabet tanılı hastaların tedavisi üzerine olan etkisi araştırıldı. Gereç ve Yöntemler: Çalışmamıza 01.01.2015 ile 01.01.2020 tarihleri arasında, kliniğimizde ani işitme kaybı sebebiyle takip edilen toplam 42 hasta dahil edildi. Çalışmamızda Hastalar tedavi şekline göre iki gruba ayrıldı. Birinci grup yüksek doz sistemik steroid tedavisi hastalardan oluşmaktayken; ikinci grup intratimpanik steroid tedaviyle beraber daha düşük doz sistemik steroid tedavisi alan hastalardan oluşmaktadır. Her iki grubun tedaviye başlamadan önceki ve 30. gün yapılan saf ses odyometri tetkikleri incelendi. Saf ses odyometrisinde 500-1000- 2000-4000 Hertz (Hz) frekansları ortalamaları 15 desibel ve üzerindeki farklar kazanç (tedaviye yanıt) olarak kabul edildi. Her iki grupta yer alan diyabet tanılı hastalar kaydedildi ve tedavi öncesi ile sonrası 6. aylardaki diyabet için kullandığı ilaçlar kaydedildi. Bulgular: Çalışmaya katılan tüm hastaların tedaviye yanıt oranı %71,42 olarak bulundu. İki grubun tedaviye yanıt oranlarına karşılaştırıldığında istatiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (p=0,521). Diyabetes mellitus hastalarında iki tedavi rejiminin etkinlikleri açısından istatistiksel olarak anlamlı fark izlenmedi (p: 0,567). Bununla beraber tedavinin 6.ayında, 16 diyabetik hastanın 6'sinin kullandığı oral antidiyabetik sayısının artmış veya kullanmış oldukları

insülin dozunun artmış olduğu izlendi ve bunların 5'inin grup 1' deki diyabet hastaları olduğu izlendi. Sonuçlar: Çalışmamızda diyabet tanısı olan hastalarda steroid tedavisinin oluşturacağı hiperglisemik etkisi düşünüldüğünde, diyabetik hastalarda daha düşük dozlarda ıntravenöz steroid tedavisi ile beraber intratimpanik tedavinin verilebileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Ani İşitme Kaybı; Metilprednizolon; Diabetes Mellitus

Presentation ID/Sunum No= 447

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Bilateral Serratus Anterior Alan Bloğu Sonrası Üst Ekstremitede Gelişen Geçici Motor Blok

Dr. Gulbin Töre Altun [1], Asst. Prof. Dr. Pelin Çorman Dinçer[2]
[1]*Memorial Hospital Group*
[2]*Marmara University*

Abstract
The serratus anterior plane block involves local anesthetic injection into a fascial plane that may be either above or below the serratus anterior muscle. Analgesia of the hemithorax is established by blocking the lateral branches of the intercostal nerves. Serratus anterior plane block is easy and relatively safe to perform and has a fast learning curve, therefore has been gaining popularity in thoracic surgery. Although studies are showing the effectiveness of this newly introduced block, no complications have been reported so far. This case report is the first report on muscle weakness following serratus anterior plane block. We inform readers about the transient sensory-motor block in the upper extremities following serratus anterior plane block.

Keywords: Truncal Blocks, Serratus Anterior Plane Block (Sapb), Adverse Effects, Perioperative Pain Management, Thoracic Surgery

Presentation ID/Sunum No= 332

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Bimalleolar Eşdeğeri Supinasyon Eksternal Rotasyon Tip 4 Lateral Malleol Kırıklarında Deltoid Ligaman Onarımı ile Sadece Sindesmoz Vida Uygulamasının Postoperatif Fonsksiyonel Sonuçlarının Karşılaştırılması

Dr. Ali Yüce[1], Dr. Niyazi İğde[2], Dr. Mustafa Yerli[3]
[1]*Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi*
[2]*Şanlıurfa Akçakale Devlet Hastanesi*
[3]*Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi*

Özet

Bimalleol eşdeğeri olarak görülen supinasyon eksternal rotasyon tip 4 lateral malleol kırıklarında, deltoid onarımı yapılan olgular ile sindesmoz vida ugulanan olguların fonksiyonel sonuçlarını karşılaştırmayı, deltoid ligaman onarımının üstün olmadığını ispatlamayı amaçladık. 2015-2019 yılları arasında supinasyon eksternal rotasyon tip 4 lateral malleol kırığı tanısı ile cerrahi uygulanmış sindezmoz vida uygulanan 26 olgu deltoid ligaman onarımı yapılan 14 olgu olmak üzere 40 olgu çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş, cinsiyet, kırık taraf, kırık kaynama süresi, preoperatif ve postoperatif radyografik ölçümleri, postoperatif 1. Yıldaki AOFAS skorları değerlendirildi. Ameliyat öncesi ve ameliyat sonrası ölçülen tibiofibular örtüşme, medial clear space ve tibiofibular clear space değerleri istatistiksel olarak benzerdi ($p>0.05$). Ortalama AOFAS skoru deltoid ligaman grubunda 89.21±2.29 puan, sindesmoz vida grubunda ortalama 91.77±2.1 puandı (p:0.137). Deltoid ligaman grubunda AOFAS skoruna göre 7 olgu mükemmel, 6 olgu iyi, 1 olgu kabul edilebilir sonuçlara sahipti. Sindesmoz vida grubunda ise AOFAS skoruna göre 20 olgu mükemmel, 3 olgu iyi, 2 olgu kabul edilebilir ve 1 olgu kötü sonuçlara sahipti. Bimalleol eşdeğeri

supinasyon eksternal rotasyon tip 4 kırıklarda lateral malleol kırığının cerrahi fiksasyonu sonrasında sindesmoz vida uygulaması medial bağların iyileşmesi için yeterli stabilizasyonu sağlayabilir. Ek cerrahi insizyondan kaçınmak için, sadece sindesmoz vida uygulaması sonrası devam eden medial clear space artışı durumunda deltoid ligaman onarımını düşünmek doğru yaklaşım metodu olabilir.

Anahtar Kelimeler: Sindesmoz, Deltoid Ligaman, Ayak Bilek Kırığı, Lateral Malleol

Presentation ID/Sunum No= 359

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Böbrek Nakli Yapılan Hastalarda Maliyet Analizi ve Cerrahi Komplikasyon Yönetimi

Dr. Emrah Akın[1], Asst. Prof. Dr. Necattin Fırat[2]
[1]*Sakarya Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği*
[2]*Sakarya Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı*

Özet

Amaç Son dönem böbrek yetmezliği belirgin morbidite ve mortalite ile toplumda oldukça yaygındır. Böbrek yetmezliği olan hastalarda, yaşam kalitesini ve sağ kalımı arttırdığı için böbrek nakli etkin bir tedavi seçeneğidir. Başarılı bir böbrek nakli greft ve donör sağ kalımı ile değerlendirilir. Çalışmamızda böbrek nakli hastalarımızın sonuçlarını sunmayı amaçladık Materyal-metod Nakil merkezimizde 2019 Nisan-2020 Nisan tarihleri arasında yapılan böbrek nakli yapılan hastalar maliyeti belirleyen faktörler: preoperatif hazırlık, rutin cerrahi işlemler, uzamış hastane yatışı, kullanılan ilaçlar, greft fonksiyonlarının takibi, oluşabilecek erken veya geç komplikasyonlar açılarından retrospektif olarak değerlendirildi. Bulgular Elli yedi hastaya canlıdan nakil 3 hastaya kadavradan nakil işlemi gerçekleştirildi. Hastaların 19 u kadın 41 tanesi erkek idi. Canlı donör nefrektomilerde arka masada yapılan böbrek perfüzyonunda organ koruma solüsyonu yerine maliyeti daha düşük olan ringer solusyonu kullanıldı. Organ koruma solusyonu ile ringer solusyonu kullanılan hastaların takibinde 1. ve 3. ay kreatinin değerlerinde anlamlı fark olmadığı tespit edildi. Nakil yapılan bireylerde postoperatif dönemde bir hastada renal ven trombüsü, bir hastada vesikoüreteral reflü, iki hastada seroma komplikasyonu görüldü. Tüm hastalarımıza nakil operasyonu aynı ekip tarafından aynı cerrahi teknik ile gerçekleştirildi. Sonuç olarak 1 hastamızda greft kaybı ile neticelenen

4 cerrahi komplikasyonu görüldü. Sonuç Böbrek naklinde arka masada ringer solusyonu güvenle ve efektif olarak kullanılabilir. Böbrek nakli aynı ekip ve aynı cerrahi yöntemle yapılırsa görülebilecek komplikasyonlar ve total maliyet azalabilir.

Anahtar Kelimeler: Böbrek Nakli, Ringer Laktat Solüsyonu, Transplantasyon

Cost Analysis and Surgical Complication Management in Patients Undergoing Kidney Transplantation

Abstract

Purpose End-stage renal disease is quite common in the population with significant morbidity and mortality. Kidney transplantation is an effective treatment option in patients with renal failure as it increases the quality of life and survival. A successful kidney transplant is assessed by graft and donor survival. We aimed to present the results of our kidney transplant patients in our study. Materials-methods Patients who underwent kidney transplantation between April 2019 and April 2020 in our transplant center were retrospectively evaluated in terms of factors determining the cost: preoperative preparation, routine surgical procedures, prolonged hospitalization, medications used, follow-up of graft functions, early or late complications that may occur. Results Transplantation from living to 57 patients was performed from the cadaver to 3 patients. 19 of the patients were female and 41 of them were male. Ringer solution, which has a lower cost, was used instead of organ preservation solution in renal perfusion performed on the back table in live donor nephrectomies. It was found that there was no significant difference in creatinine values in the 1st and 3rd months in the follow-up of the patients who used ringer solution with organ preservation solution. In the transplant individuals, renal vein thrombus in one patient, vesicoureteral reflux in one patient, and seroma complication in two patients were observed in the postoperative period. The transplant operation of all our patients was performed by the same team using the same surgical technique. As a result, in 4 patients surgical complications resulted and one patient had graft loss. Conclusion Ringer's solution can be used safely and effectively on the back table in kidney transplantation.

If kidney transplantation is performed with the same team and the same surgical method, complications and total costs may decrease.

Keywords: Kidney Transplant, Ringer's Lactate Solution, Transplantation

Presentation ID/Sunum No= 377

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Brugada Sendromunun Tanımlanması: Sodyum Kanal Blokeri Yükleme Testi

Dr. Sibel Yılmaz Ferhatoğlu[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Dr. Siyami Ersek Göğüs, Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Sibel Yılmaz Ferhatoğlu*

Özet

Brugada sendromu (BS), sağ prekordiyal derivasyonlarda ST segment elevasyou ve kardiyak yapısal anormallikler olmadan ani kardiyak ölüm riskinde artış ile karakterize kalıtsal bir hastalıktır. BS genetik bir hastalıktır ve otozomal dominant kalıtım gösterir. Kalpte bulunan sodyum kanallarının düzenlenmesinden sorumlu olan SCN5A genindeki mutasyon hastalıktan sorumlu tutulan mekanizmadır. Sendrom ilk olarak 1992' de Journal of the American College of Cardiology' de yayınlanan bir makalede tanımlandı ancak 1996 yılında Brugada sendromu olarak adlandırılmaya başlandı. 2002 yılında BS tanımlanmasında 3 farklı tip EKG paterni tanımlanmıştır. Tip 1' de bazen EKG bulguları maskelenmş olabilir. Tipik EKG bulgularını ortaya çıkarmak için sodyum kanal blokerleri yükleme testi yapılır. Sodyum kanal blokerlerinden EKG bulgularını ortaya çıkarmada en etkin olan ajmalindir. OLGU: 13 yaşında erkek hastaya babasında Brugada sendromu olması nedeniyle bir sodyum kanal blokeri olan ajmanil yükeleme testi yapılması planlanmıştı. Hemogram, biyokimya, akciğer grafisinde herhangi bir anormallik yoktu. EKG normal konfigürasyonda idi ve ekokardiografide herhangi bir yapısal anomaliye rastlanmadı. Hasta 8 saatlik açlık sonrası anestezi uygulamasına uygun olarak hazırlanmış anjiografi salonuna alındı. Monitörize edildi defibrilatörün EKG kablosu da bağlandı ve damar

yolu açıldı. TA: 120/60 N: 78 SpO2: %98 idi. Ajmanilin istenen sürede verilebilmesi için infüzyon pompası kullanıldı. Ajmanil 75mg / 100 ml içine konuldu. İnfüzyon hızı 20ml/ dk şeklinde 5 dk. da gönderilecek şekilde ayarlandı. Ajmanil verilmeden önce bazal EKG çekildi. Ajmanil verilmesi sırasında 1.dk, 2. dk,3. dk, 4. dk, 5. dk.' da EKG çekildi. Hastanın EKG' lerinin hiçbirinde herhangi bir değişiklik olmadı. Hastada BS olmadığı düşünüldü. Kesin tanı genetik inceleme ile ortaya konulacağı için aile genetik tarama için başka bir merkeze yönlendirildi. TARTIŞMA: BS' da her zaman EKG bulguları görünür olmayabilir ve görünür hale gelmesi için sodyum kanal yükleme testi yapılması gerekebilir. Test yapılması sırasında salonun teste uygun güvenli şartlarda yapılması ve mutlaka defibrilatörün hazır bulundurulması gerekir.

Anahtar Kelimeler: Brugada Sendromu, Sodyum Kanal Blokeri Yükleme Testi, Ajmalın

Presentation ID/Sunum No= 263

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Burun Kanaması Nedeniyle Polikliniğe Başvuran Hastaların Mevsimlere Göre Analizi

Exp. Dr. Osman Erdoğan[1]
[1]*Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Burun kanamaları genel popülasyonda %60'a kadar görülebilmektedir. Burun kanamalarının %90'ı nazal septum ön kısmında görülmektedir. Mevsimsel olarak düşük nemli bölgelerde burunda kabuklanma ve bu kabukların dijital travması burun kanamasının sık nedenleri arasındadır. Bu çalışmada Şanlıurfa bölgesinde burun kanaması nedeniyle polikliniğe başvuran hastaların mevsimlere göre dağılımı değerlendirildi. Materyal – Metot: Bu retrospektif çalışma Haziran 2019 – Mayıs 2020 tarihleri arasında Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi KBB polikliniğine burun kanaması nedeniyle başvuran hastalardan oluşmaktadır. Hastalar, başvuru zamanına göre mevsimlere ayrılarak 4 grupta incelenmiştir. Bulgular: Burun kanaması nedeniyle başvuru yüzdesi en sık yaz mevsiminde görüldü (% 7.41). Çocuk hastalarda burun kanaması erişkin hastalara göre daha fazla görüldü. Çocuk hastalar arasında erkek cinsiyet daha fazla saptandı. Sonuç: Bu çalışmada sıcaklığı en yüksek ve nemin en düşük seyrettiği yaz mevsiminde burun kanaması yüzdesi diğer mevsimlere göre daha yüksek saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Burun Kanaması, Epistaksis, Mevsim.

Presentation ID/Sunum No= 426

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Burun Tıkanıklığının Uyku Kalitesi Üzerine Etkisi

Dr. E.Ceren Ersöz Ünlü[1], Dr. F.Ceyda Akın Öçal[1]
[1]*SBÜ Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi KBB Kliniği*

Özet

Amaç: Burun tıkanıklığı kulak burun boğaz polikliniğine en sık başvuru nedenlerinden birisidir ve altta yatan yapısal veya mukozal birçok sinonazal patoloji bulunmaktadır. Burun tıkanıklığının yaşam kalitesi üzerinde etkisi gösterilse de uyku kalitesi üstündeki çalışmalar sınırlı ve tartışmalıdır. Çalışmamızda yapısal nedenlerle burun tıkanıklığı şikayeti olan hastaların burun tıkanıklığının şiddetinin uyku kalitesi üzerinde etkisi olup olmadığını araştırdık. Materyal-metod: Bu çalışmaya KBB polikliniğine burun tıkanıklığı ile başvuran 54 erkek, 46 kadın toplam 100 hasta dahil edildi. Hastaların öncelikle detaylı Kulak Burun Boğaz muayenesi yapıldı ve nazal patolojileri belirlendi. Ardından başvuru anında burun tıkanıklığının 1'dan 3'e kadar (1 = hafif, 2 = orta ve 3 = şiddetli) skorlanması istenerek şiddeti belirlendi. Ayrıca hastalara son bir aylık dönem için uyku kalitesini değerlendirmeye yardımcı olan Pittsburg Uyku Kalite İndexi (PUKİ) doldurtuldu. Son 1 ay içinde burun tıkanıklığına yönelik nazal veya oral tedavi alanlar, ek sistemik hastalığı olup uzun süredir medikal tedavi alanlar ve uyku kalitesini bozabilecek ilaç kullananlar, psikiyatrik rahatsızlığı olanlar çalışma dışı bırakıldı. Bulgular: Hastaların ortalama yaşları 30.93 ± 9.49 (18-60 yaş arası) olarak bulundu. Hastaların 22'sinde konka hipertrofisi, 33'ünde septum deviasyonu, 6'sında nazal polip, 33'ünde septum deviasyonu ve konka hipertrofisi, 3'ünde septum deviasyonu ve nazal polip, 3'ünde septum deviasyonu, konka hipertrofisi ve nazal polip izlendi. Ortalama PUKİ 7.91 ± 3.62 olarak bulunurken, ortalama burun tıkanıklığı skoru 2.19 ±

0.73 olarak bulundu. Hastaların burun tıkanıklığı ile Pittsburg uyku kalite indexi arasındaki korelasyona baktığımızda iki parametre arasında herhangi bir korelasyon saptanmadı. (Spearman's korelasyon katsayısı:0.017, p=0.86) Sonuç: Bu çalışmada, hastaların birçoğunda uyku kalitesinde bir azalma olduğu izlense de bu azalmanın burun tıkanıklığı şikayetinin şiddeti ile bir bağlantısı bulunmamıştır. Burun tıkanıklığı uyku kalitesini etkiliyor olabilse de hafif veya şiddetli olması bir fark yaratmamaktadır. Bu nedenle, burun tıkanıklığına neden olan yapısal patolojinin cerrahi olarak düzeltilmesinin uyku kalitesi üzerindeki etkisi sınırlı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Burun Tıkanıklığı, Uyku Kalitesi, Puki

Effect of Nasal Obstruction On Sleep Quality

Abstract

Objective: Nasal obstruction is one of the most common reasons for referral to the ENT outpatient clinic. Although nasal obstruction has been shown to have an effect on quality of life, studies on sleep quality are limited and controversial. In our study, we investigated whether the severity of nasal obstruction due to structural reasons has an effect on sleep quality. Materials and Methods: A total of 100 patients, 54 males and 46 females, who applied to the ENT outpatient clinic with nasal obstruction, were included in this study. After a detailed otorhinolaryngological examination, nasal pathologies of the patients were determined. The severity of nasal obstruction was determined by scoring from 1 to 3 (1=mild, 2=moderate and 3=severe). Patients were also filled in the Pittsburg Sleep Quality Index (PSQI), which evaluates sleep quality for the last month. History of treatment for nasal obstruction, additional systemic disease, long term medical treatment, history of medications that affect sleep quality and psychiatric disorders were exclusion criteria for the study. Results: The mean age was 30.93 ± 9.49 (between 18-60 years old). The mean PSQI was 7.91 ± 3.62, while the mean nasal obstruction score was 2.19 ± 0.73. No correlation between nasal obstruction and the Pittsburg sleep quality index was found. (Spearman's correlation coefficient: 0.017, p = 0.86) Conclusion: In this study, although a decrease in sleep quality was observed in most of the patients, this decrease was not found to be related to the severity of the nasal

obstruction complaint. Although nasal obstruction may affect sleep quality, it does not make a difference whether it is mild or severe. Therefore, the effect of surgical correction of the structural pathology causing nasal obstruction on sleep quality will be limited.

Keywords: Nasal Obstruction, Sleep Quality, PSQI

Presentation ID/Sunum No= 140

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Cardiovascular Rehabilitation

Dr. Ivana Martinović [1], Asst. Prof. Dr. Antonija Krstačić [2], Prof.Dr. Goran Krstačić [2]
[1]*Libertas International University, Zagreb*
[2]*Faculty for Dental Medicine and Health University J.J. Strosmayer, Osijek*
**Corresponding author: Goran Krstačić*

Abstract

Rehabilitation comes from the Latin word “re” or again and “habilitatio,” training. It also describes the process of maximum training for life independent of the help of other people and the actions of persons who have partially or completely lost their autonomy and ability due to various causes. Cardiovascular rehabilitation is a team procedure aimed at diagnostic assessment, controlled exercise, optimizing therapy and preparing patients for reintegration into daily activities, and encouraging the adoption of healthy living habits. The goal of cardiovascular rehabilitation, in addition to improving the patient's condition, is to monitor and test him after an acute coronary incident or some other heart disease or intervention, in order to determine the prognostic picture of the patient and how much physical effort he can perform.The German physician Max Joseph Örtel (Dillingen, 1835-1897) is known for inventing the stroboscope, a device for examining the larynx. Also, more significant for cardiorehabilitation history, he is the author of the book Therapie der Kreislaufsstörungen (Therapie der Kreislaufsstörungen, 1884). In addition, he discovered movement therapy with Charles Munde which is especially important for heart patients and that is why we consider him a pioneer of cardiovascular rehabilitation. Movement therapy consisted of regular, short walks with a combination of swimming and

rowing with the aim of speeding up the metabolism and digestive system, strengthening the muscles and the cardiovascular system. They emphasized that it is important that the patient never gets tired or exhausted during the walk and that he never goes immediately after the meal. Rehabilitation is carried out with a quality interdisciplinary, if possible transdisciplinary approach. Cardiovascular patients are at risk of serious cardiovascular incidents, which is why healthcare professionals need to be trained to perform emergency interventions. The rehabilitation team should be composed of a professional lineup of educated staff with different knowledge and skills: internist-cardiologist, physiatrist, psychologist, bachelor of physiotherapy, bachelor of occupational therapy / occupational therapist, bachelor of nursing. The team often includes a nutritionist, and music therapist. The cardiologist participates in all activities during the rehabilitation of heart patients, from selecting patients for admission, individual risk evaluation, non-invasive cardiovascular diagnostics to monitoring the cardiovascular patient during exercise, recommendation and correction of treatment with drugs prescribed based on his diagnosis. Education is conducted by communicating and informing the patient, and this includes cardiac and psychological topics, individual psychological support is also important. Through education, the patient is imposed a sense of responsibility for their own and for the health of family members and close blood relatives. Good education is the foundation of good and successful rehabilitation. ular diseases and rehabilitation). Upon completion of cardiovascular rehabilitation, evaluates the conducted procedure and gives a final opinion in the discharge letter.In conclusion, it can be said that cardiovascular rehabilitation is an effective way of treating cardiovascular diseases that continues with pharmacological and invasive cardiac and cardiosurgical treatment of the acute phase of the disease. It is a team work, in which the cooperation of all members is important in order for the patient to return to the activities of everyday life as successfully as possible and improve the quality of life. The outpatient form of rehabilitation, which is increasingly present, is suitable for patients who cannot interrupt their social and professional obligations, and who want and need to go through a rehabilitation program. Education of patients and family members is extremely important because it raises awareness of a lifestyle that reduces cardiovascular risk, forms and levels of permitted activity, principles and techniques of self-control during physical activities and in other everyday life situations. Good education is the basis for the successful continuation

of the achieved positive outcomes of rehabilitation. Primary prevention programs for cardiovascular diseases should include programs on changes in previous bad habits, promotion of physical activity, emphasize the medical significance of overeating and obesity, encourage weight reduction programs, promotion of smoking hazards, promotion of European guidelines for prevention of cardiovascular disease, cardiovascular disease diseases such as arterial hypertension, dyslipidemia and diabetes, as well as the appearance of early symptoms of cardiovascular disease.

Keywords: Cardiovascular Disease, Risk Factors, Cardiovascular Rehabilitation

Presentation ID/Sunum No= 62

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Cerrahi Olarak Tanısı Konulan Geriatrik Lenfoma Hastalarının Retrospektif Analizi

Dr. Kemal Koray Bal[1]
[1]*Adana Şehir Eğitim Ve Araştırma Hastanesi*

Özet

AMAÇ : Boyun kitleleri etyolojilerinin çeşitliliği nedeniyle dikkatli ayırıcı tanı gerektirmekte ve kesin tanı çoğu zaman patolojik inceleme ile konulmaktadır. Baş-boyun kanserleri arasında 2. sıklıkta yer alan lenfomalar tüm baş-boyun maligniteleri¬nin yaklaşık %5'ini oluşturur. Yirmi ila 40 yaş arasındaki hastalarda, sağaltıma rağmen sürek¬lilik gösteren, tek taraflı boyun kitlelerinde, en sık rastlanan tanıdır.Lenfomalar Hodgkin lenfoma (HL) ve Hodg¬kin Dışı Lenfoma (HDL) olmak üzere iki grupta toplanır. MATERYAL VE METOD : 01.01.2020- 01.11.2020 tarihleri arasında Adana Şehir Eğitim Ve Araştırma Hastanesi KBB polikliniğine boyunda lenfadenopati şikayeti ile başvuran 20'si kadın, 20'si erkek toplam 40 hastanın bilgilerine dosyalarından ulaşılarak retrospektif olarak değerlendirildi. Dosya verilerinden hastaların yaşları (65-75 yaş arası Grup 1, >75 yaş olanlar Grup 2 olmak üzere 2 kategoriye ayrılmıştır),cinsiyetleri,eksizyonel biyopsi,trucut,nötrofil,lenfosit,nötrofil/lenfosit oranı(NLO),baş boyun levelları,Hodgkin(HL)-Nonhodgkin(HDL) lenfoma olması,ek olarak istenen radyolojik tetkik,lenfadenopatinin boyutu gibi bilgileri istatistiksel olarak değerlendirildi. BULGULAR : Çalışmamızda 20 kadın, 20 erkek hasta bulunmaktaydı.Hastaların yaşları 66-88 arasında değişmekte olup, yaş ortalaması 76,8'di.65-75 yaş arası(Grup 1) 18 hasta (45%),>75 yaş (Grup 2) ise 22 hasta (55%) bulunmaktaydı. Gruplar arasında lenfosit sayısı açısından istatistiksel olarak anlamlı

fark saptanmıştır, Grup 1 ‘ de lenfosit sayısı daha fazladır.(p<0,001) SONUÇ : Baş Boyun bölgesinde lenfoma nodal ve/veya ekstranodal olarak sık görülmektedir.NLO malignitelerde yüksek olabilmektedir,önemli bir tanı ve prognoz faktörü olarak düşünülebilir.

Anahtar Kelimeler: Boyun, Lenfoma, Geriatri

Retrospective Analysis of Patients With Geriatric Lymphoma Diagnosed by Surgery

Abstract

OBJECTIVES : Neck masses require careful differential diagnosis due to their diversity in etiology and the definitive diagnosis is often made by pathological examination. Lymphomas, which are the second most common head and neck cancers, constitute approximately 5% of all head and neck malignancies. It is the most common diagnosis in patients between the ages of 20 and 40, in unilateral neck masses that persist despite treatment. Lymphomas are divided into two groups as Hodgkin lymphoma (HL) and non-Hodgkin lymphoma (HDL). MATERIALS AND METHODS : The information of 40 patients (20 women and 20 men) who applied to Adana City Training and Research Hospital ENT polyclinic with neck lymphadenopathy complaints between 01.01.2020 and 01.11.2020 were accessed from their files and evaluated retrospectively. Patients' age (65-75 years old group 1,> 75 years old group 2), gender, excisional biopsy, trucut, neutrophil, lymphocyte, neutrophil / lymphocyte ratio (NLR), head and neck levels, Hodgkin (HL) -Nonhodgkin (HDL) lymphoma, additionally requested radiological examination, and the size of lymphadenopathy were evaluated statistically. RESULTS : There were 20 female and 20 male patients in our study. The ages of the patients ranged from 66 to 88, the mean age was 76.8 years.), there were 22 patients (55%). A statistically significant difference was found between the groups in terms of lymphocyte count, and the lymphocyte count was higher in Group 1. (P <0.001) CONCLUSION: Lymphoma in the head and neck region is frequently seen as nodal and / or extranodal. NLR can be high in malignancies and can be considered as an important diagnosis and prognosis factor.

Keywords: Neck, Lymphoma, Geriatrics

Presentation ID/Sunum No= 40

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuk Yaş Grubu Yabancı Cisim Aspirasyonlarında Tanı ve Tedavide Yasal Sorumluluklar

Assoc. Prof. Dr. Aykut Eliçora[1]
[1]*Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

GİRİŞ; Yabancı cisim aspirasyonları çocukluk çağında özellikle hayatın ilk dört yılında meydana gelen, yaşamı tehdit eden bir durumdur. Yabancı cisimlerin tedavisinde sıklıkla fiberoptik ve rijit bronkoskopi kullanılmaktadır. Yabancı cismin çıkartılması için yapılan müdahaleler oldukça risklidir. Bu çalışmamızda yabancı cisim tedavisine yaklaşımlar ve karşılaşılan yasal zorluklar ele alınmıştır. MATERYAL VE METOD: Kliniğimizde 2006 ila 2020 yılları arasında toplam 517 yabancı cisim olgusu değerlendirilmiştir. Bu olgular geriye yönelik incelendiğinde 307 olguya rijit bronkoskopi, 17 olguya fiberoptik bronkoskopi yapılmıştır. Olgulardan en sık organik yabancı cisimler çıkarılmış. 43 olgu işlemi reddetmiştir. İşlemi reddeden olgularda aileden ve hastane yönetiminden gerekli yasal mevzuata uygun yazılı belge alınmıştır. SONUÇ; Yabancı cisim aspirasyonları hayatı tehdit eden adli vakalardır. Hekimler tıbbi açıdan değerlendirme ve müdehaleler ile ilgili geraklilikleri yapmanın yanında, konu ile ilgili adli bildirim ve evrakları zamanında eksiksiz olarak yapmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yabancı Cisim, Aspirasyon, Yasa

Presentation ID/Sunum No= 321

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocuklarda Pilonidal Kist Ameliyatı Olan Hastalara Uygulanan Tekniklerin Sonuçlarının Retrospektif İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Fatih Akova[1]
[1]*Biruni Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahisi Anabilim Dalı*

Özet

Amaç: Pediyatrik yaş grubunda pilonidal kist hastalığı için halen, optimal cerrahi için, devam eden bir tartışma bulunmaktadır. Bu çalışmadaki amaç aynı çocuk cerrahının bu hastalık için uygulamış olduğu cerrahi tedavi seçeneklerinden primer eksizyon ile Limberg flep ile eksizyon sonuçlarını sunmaktır. Bulgular ve Yöntem: Biruni üniversitesi lokal etik kurul onayı alındıktan sonra 2010 ile 2018 yılları arasında opere edilen hastaların retrospektif incelenmesi yapıldı. Hastalar yaş, cinsiyet, ameliyat süresi, kist boyutları, hastanede kalış süresive nüks açısından değerlendirildi. Tüm hastalar genel anestezi altında operasyona alındı. Sinüs ağzından metilen mavisi uygulanmasını takiben presakral fasyaya kadar tüm kist bütün hastalarda çıkarılmıştır. Aynı cerrah tarafından opere edilen ortalama yaşı 13,8 (10-16 yaş) 26 çocuk (11 erkek ve 15 kız) hasta değerlendirildi. Ortalama ameliyat süresi 59 dakika (30-90 dk) idi. Tüm hastalar ve proflaktik ve sonrasında tedavi dozunda antibiyotik aldı. Tüm hastalarda hemovac dren 2. Gün sonunda alındı. Çıkarılan patoloji parçasının en uzun aks uzunluğu ortalama 4,4 cm olmak üzere, 3cm ile 6 cm arasında değişmekteydi. Primer eksizyon yapılan 16 hasta grup 1, ve limberg flep ile eksizyon yapılan 10 hasta grup 2 olarak ayrıldı. Grup 1 de ortala ameliyat süresi 47 dakika grup 2'de ise 78 dakika idi. Grup 1'deki 16 hastanın 7 tanesinde (%43,7) 3 yıl içinde lokal enfeksiyon nüks kabul edildi. Grup 2 de ise 10 hastanın 4

tanesinde (%40) 3 yıl içerisinde lokal enfeksyon ve nüks olarak kabul edilmiştir. Sonuç: Geç dönemde her iki grupta nüks oranları arasında istatistiksel açıdan anlamlı bir fark olmadığı görülmüştür. Çocuk yaş grubunda pilonidal kist hastalığında daha az invaziv girişimlerle ilgili daha geniş çalışmalar gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Pilonidal Kist Hastalığı, Primer Onarım, Limberg Flep, Çocuk

Retrospective Analysis of the Results of Techniques Applied to Patients With Pilonidal Cyst Surgery in Children

Abstract

Objective: There is still an ongoing debate for optimal surgery for pilonidal cyst disease in the pediatric age group. The aim of this study is to present the results of primary excision and excision with Limberg flap, which is one of the surgical treatment options applied by the same pediatric surgeon for this disease. Results and Methods: After obtaining the approval of the Biruni University local ethics committee, patients who were operated between 2010 and 2018 were retrospectively analyzed. The patients were evaluated in terms of age, gender, duration of surgery, cyst size, length of stay in the hospital and recurrence. All patients were operated under general anesthesia. Following the application of methylene blue through the sinus orifice, all cysts up to the presacral fascia were removed in all patients.26 children (11 boys and 15 girls) with a mean age of 13.8 (10-16 years) who were operated by the same surgeon were evaluated. The mean operation time was 59 minutes (30-90 minutes). All patients received prophylactic and then therapeutic dose of antibiotics. Hemovac drain was removed at the end of the 2nd day in all patients. The longest axis length of the removed pathology fragment was between 3 cm and 6 cm, with an average length of 4.4 cm. Sixteen patients who underwent primary excision were divided into group 1, and 10 patients who underwent excision with limberg flap as group 2. Average operation time was 47 minutes in group 1 and 78 minutes in group 2. In 7 (43.7%) of 16 patients in Group 1, local infection was considered to have recurrence within 3 years. In Group 2, 4 of 10 patients (40%) were accepted as local infection and recurrence within 3 years. Conclusion: There was no statistically significant difference between

the recurrence rates in both groups in the late period. Larger studies are needed on less invasive interventions in pilonidal cyst disease in the pediatric age group.

Keywords: Pilonidal Cyst Desease, Primary Repair, Limberg Flap, Children

Presentation ID/Sunum No= 66

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çocukluk Çağı Özofagus Yabancı Cisimleri

Assoc. Prof. Dr. Veli Avci[1]
[1]*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş ve Amaç: Çocuklar genellikle gastrointestinal sistemden geçen yabancı maddeleri rahat bir şekilde yutarlar. Yutulan yabancı maddeler boyutuna, şekline ve özofagus lümenindeki anatomik anormalliklere bağlı olarak özofagusta sıkışabilirler. Bu çalışmada kliniğimizde özofagusta yabancı cisim yutma nedeni ile takip ve tedavisi yapılan hastaların değerlendirilmesi amaçlandı. Materyal ve Metod: Özofagusta yabancı cisim yutma nedeni ile çalışmaya alınan hastaların yaşı, cinsiyeti, yutulan yabancı cismin cinsi ve uygulanan tedavi yöntemleri retrospektif olarak değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya alınan 43 hastanın 22'si kız, 21'i erkekti. Hastaların ortalama yaşı 5,24±3,49 idi. Özofagusta görülen yabancı cisimler; en sık olarak 31(%74) hastada madeni para, dört hastada düğme, üç hastada kemik, bir hastada sindirilmemiş gıda, bir hastada çengelli iğne ve bir hastada yüzük olarak saptandı. İki hastada ise her hangi bir cisim saptanmadı. Hastaların hepsinin tedavisinde rijit özofaguskopi tercih edildi. Sonuç: Özofagus yabancı cisimleri çocukluk çağında sık görülürler. Özofagusta saptanan yabancı cisimler 1850 yılından önce en sık mideye doğru itilerek tedavi edilmeye çalışmaktaydı. Daha sonraları ise rijit veya fleksibl özofaguskopinin keşfi ile bu yöntem terk edildi. Çoğu merkezde özofagustaki yabancı cisimlerin çıkartılmasında ilk tercih rijit özofaguskopidir. Yabancı cisim yutma şüphesi varsa dahi özofaguskopi yapılmalıdır. Özofagustan çıkartılan en sık yabancı cisim madeni para olup sıklıkla özofagus birinci darlığındadır. Özellikle üst ve orta özofagus kısmında yabancı cisim

saptanan hastalara hemen rijit özofaguskopi yapılmalı ve yabancı cisim çıkartılmalıdır. Bu nedenle seçilmiş bazı olgularda alternatif tedavi yöntemleri kullanılabilirsede, rijit özofagoskopi hala özofagustaki yabancı cisimlerin çıkarılmasında güvenilir, kolay ve başarılı bir tedavi seçeneği olmaya devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Özofagus, Yabancı Cisim.

Childhood Esophageal Foreign Bodies

Abstract

Background: Children commonly swallow foreign bodies and most swallowed foreign bodies will easily pass through the gastrointestinal tract. Moreover, the ingested foreign bodies can become stuck in the esophagus depending on the size and shape of the foreign bodies and on the anatomical abnormalities in the esophageal lumen. In this study, we aimed to evaluate patients that were being followed up in our clinic due to esophageal foreign bodies. Materials and Methods: The retrospective study included patients that were followed up due to esophageal foreign bodies. Age, gender, type of ingested foreign body, and treatment approach were evaluated for each patient. Results: The 43 patients comprised 21 boys and 22 girls with a mean age of 5.24±3.49 years. Coins were the most common foreign body removed from the esophagus(n=31;74%), followed by buttons(n=4), bones(n=3), indigestible food residue(n=1), safety pin(n=1), and metal ring(n=1). In the remaining two patients, no foreign body was detected. Rigid esophagoscopy was preferred in all patients. Conclusion: Esophageal foreign bodies are commonly seen in children. Before 1850, foreign bodies were pushed into the stomach for treatment. In later periods, this approach was discontinued after the invention of rigid and flexible esophagoscopy. In most centers, rigid esophagoscopy is the mainstay technique for the removal of esophageal foreign bodies. Esophagoscopy is strongly recommended in patients suspected with ingested foreign bodies. Coins are the most common foreign body removed from the esophagus and they often become stuck in the upper esophageal sphincter. In patients with foreign bodies stuck in the upper and middle esophagus, rigid esophagoscopy should be performed and the foreign bodies should be removed promptly. Although several alternative treatment approaches

have been used in selected cases, rigid esophagoscopy remains the method of choice in the removal of esophageal foreign bodies and also remains a safe, practical, and successful a treatment option.

Keywords: Child, Esophagus, Foreign Body.

Presentation ID/Sunum No= 3

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Çoklu Seviye Servikal Spondilotik Myelopatili ve Osteoporozlu Hastalarda Servikal Pediküler Enstrümantasyon ve Dekompresyon Uygulaması Sonuçları

Dr. Semih Kıvanç Olguner[1]
[1]*Adana Şehir Eğitim Araştırma Hastanesi Beyin Cerrahi Kliniği*

Özet

Amaç: Servikal spondilotik myelopati (SSM) yaşlı popülasyonda hareket kısıtlılığı ve yaşam kalitesi düşüklüğüne neden olan spinal kord hastalığıdır. SSM si olan ve osteoporozun eşlik ettiği hastalarda pediküler enstrümantasyon ve dekompresyon yapılan hastaların sonuçlarını paylaşmayı amaçladık. Materyal-metod: Bu çalışmada 2012-2018 yılları arasında çoklu seviye SSM ve osteoporoz nedeniyle posterior servikal pediküler enstrümantasyon ve dekompresyon yapılan 23 erişkin hasta incelendi. Hastaların demografik verilerinin yanısıra servikal sagittal vertikal aksis (cSVA) and C2-7 servikal lordoz açıları yan servikal grafi üzerinde preoperatif ve postoperatif olarak ölçüldü. Yaşam kalite indekslerinden boyun özürlülük ölçütü (NDI), modifiye Japanese Orhtopedic Association (mJOA) skoru ve vizuel ağrı skoru (VAS) preoperatif ve postoperatif olarak hesaplandı. Komplikasyonlar not edildi ve sonuçlar istatistiki olarak incelendi. Bulgular: Yedi kadın (30.4%), 16 erkek (69.6%) toplam 23 hasta incelendi. Ortalama yaş 60.5±5.6, ortanca takip süresi 25 ay olarak bulundu. Femur boyun kemik mineral yoğunluğu T skoru -2.7 olarak bulundu. Çalışma grubunda operasyon sonrası tüm parametrelerde cSVA, CL, mJOA, NDI ve VAS skorlarında anlamlı iyileşme saptandı. Komplikasyonlar içerisinde vida gevşemesi, vida kırığı veya rod kırığı izlenmedi. 2 hastada postoperatif dönemde C5 palsy izlendi. 1 hastada yüzeyel yara yeri enfeksiyonu nedeniyle debritman

uygulandı. İmplant ilişkili revizyon cerrahisi uygulanmadı. Vertebral arter yaralanması yada spinal kord direk injurisine rastlanmadı. Sonuçlar: Çoklu seviye SSM si olan hastalarda pedinküler enstrümantasyon yöntemi radyografik parametreler ve yaşam kalitesi ölçekleri yönünden değerlendirildiğinde başarılı bulunmuştur. Mekanik herhangi bir komplikasyon görülmemesi dikkat çekmiştir. 2 hastada geçici C5 palsy gelişmiş, takip eden 3 ay içerisinde kendiliğinden düzelme saptanmıştır. Servikal pedinküler enstrümantasyon yönteminin çoklu seviye SSM tedavisinde osteoporotik hastalarda iyi eğitimli deneyimli klinisyenler tarafından uygulanabileceğini düşünmekteyiz

Anahtar Kelimeler: Servikal Spondilotik Myelopati; Servikal Pediküler Enstrümantasyon; Yaşam Kalite İndeksi

Presentation ID/Sunum No= 45

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Comparison of Ultrasonography Guided Serratus Anterior Plane Block and Thoracic Paravertebral Block in Video-Assisted Thoracoscopic Surgery: A Prospective Randomized Double-Blind Study

Exp. Dr. Merve Sena Baytar[1], Exp. Dr. Canan Yılmaz[2], Assoc. Prof. Dr. Derya Karasu[2], Asst. Prof. Dr. Çağdaş Baytar[3]
[1]Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi
[2]Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[3]Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi
**Corresponding author: Merve Sena Baytar*

Özet

Amaç: Günümüzde video yardımlı torakoskopik cerrahi (VATS) sonrası postoperatif ağrıyı gidermek ve analjezik ihtiyacını azaltmak için ultrasonografi (USG) eşliğinde çeşitli trunkal blok uygulamaları yaygınlaşmaktadır. Çalışmamızın primer amacı preventif analjezi yöntemi olarak USG eşliğinde yapılan serratus anterior plan bloğunun (SAPB) VATS'larda torakal paravertebral blok (TPVB) kadar etkin olup olmadığının belirlenmesidir. Sekonder amacımız ise hasta ile cerrah memnuniyetinin, blok uygulama süresinin, postoperatif komplikasyonların ve taburculuk günlerinin araştırılmasıdır. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 18-65 yaş arası elektif VATS planlanan 80 hasta dahil edildi ve iki gruba ayrıldı. Operasyon başlamadan önce USG rehberliğinde Grup SAPB'de serratus anterior bloğu uygulanarak, Grup TPVB'de torakal paravertebral blok uygulanarak 4 mL/kg %0.25'lik bupivakain uygulandı. Postoperatif 24 saat boyunca ağrı skorları, ilk analjezik zamanı, toplam tüketilen tramadol miktarı, blok uygulama süresi, postoperatif komplikasyonlar ve taburculuk günleri kaydedildi. Bulgular: Grup SAPB'de 31 ve Grup TPVB'de 31 olmak üzere 62 hasta istatistiksel analize alındı. Grup SAPB ve Grup

TPVB'nin 0, 1, 6, 12, 24. saatlerdeki istirahat ve dinamik Vizüel Analog Skala (VAS) değerlerinde anlamlı fark saptanmadı. Grup TPVB'de 24 saatlik toplam tüketilen tramadol miktarı anlamlı daha az bulundu (p=0.026). Blok süresi açısından karşılaştırıldığında Grup SAPB çok anlamlı daha kısa bulundu (p<0.001). Hasta ve cerrah memnuniyeti ile taburculuk günleri açısından iki grup arasında anlamlı fark bulunmadı. Sonuç: Çalışmamızda VATS operasyonları için operasyon öncesi USG eşliğinde uyguladığımız SAPB ve TPVB' nin etkin ve benzer bir analjezi sağladığını, ancak TPVB'nin postoperatif 24 saatte tramadol tüketimini anlamlı azalttığını tespit ettik. Bununla birlikte SAPB'nin uygulanma süresinin anlamlı kısa olması TPVB'ye göre avantajıdır.

Anahtar Kelimeler: Serratus Anterior Plan Bloğu, Torakal Paravertebral Blok, Torakoskopik Cerrahi, Postoperatif Ağrı, Rejyonel Blok

Abstract

Background: Various truncal block techniques with ultrasonography (USG) are becoming widespread to reduce postoperative pain and opioid requirement in video-assisted thoracoscopic surgery (VATS). The primary aim of our study was to determine whether USG guided serratus anterior plane block (SAPB) is as effective as thoracic paravertebral block (TPVB) in VATS. Our secondary aim was to evaluate patient and surgeon satisfaction, block application time, first analgesic time, and length of hospital stay. Methods: Eighty patients aged 18 -65 years were allocated to two groups before surgery: Patients in Group SAPB received 0.4 mL/kg bupivacaine with USG guided serratus anterior plane block, and patients in Group TPVB received 0.4 mL/kg bupivacaine with USG guided thoracic paravertebral block. We recorded the pain scores, the timing of the first analgesic requirement, the amount of tramadol consumption, and postoperative complications for 24 h. We also recorded the block application time and length of hospital stay. Results: A total of 62 patients, with 31 in each group (Group SAPB and Group TPVB) completed the study. Between the two groups, there were no significant differences in rest and dynamic pain visual analog scale (VAS) scores at 0, 1, 6, 12, and 24 h after surgery. The total consumption of tramadol was significantly lower in the TPVB group (p=0.026). The block application time was significantly shorter in

Group SAPB ($p < 0.001$). Conclusions: In our study, we found that SAPB and TPVB, which we applied together with USG before the operation for VATS operations, provided an effective and similar analgesia, but Tpvb significantly reduced tramadol consumption during postoperative 24 hours. The advantage of Sapb over Tpvb is that the time to perform SAPB is significantly shorter.

Keywords: Serratus Anterior Plane Block, Thoracic Paravertebral Block, Thoracoscopic Surgery, Postoperative Pain, Regional Block

Presentation ID/Sunum No= 296

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covid -19 Hastasında Çift Peptik Ülser Perforasyonu. Son Derece Nadir Bir Durumun Raporu

Dr. Barış Mantoğlu[1], Dr. Hakan Demir[1]
[1]*Sakarya Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Barış Mantoğlu*

Özet

Giriş Gastrointestinal sistemin perforasyonu, akut karın ağrısı ve hastada şiddetli sıkıntı ile ortaya çıkan akut karın nedenlerinden biridir. Hastaların üçte birinde sunum daha az dramatiktir ve tanıda önemli gecikmelere neden olur. Burada, Covid-19 pozitif bir hastada midede çift perforasyonla birlikte yaygın pürülan peritonit nedeniyle ameliyat edilen ve iç karartıcı sonucu ile çok nadir bir olguyu sunuyoruz. Vaka 89 yaşında bir erkek, ani başlayan ve sürekli karakterli karın ağrısı şikayeti ile acil servise başvurdu. Hastanın tıbbi geçmişinde Parkinson hastalığı, iyi huylu prostat hipertrofisi, şeker hastalığı ve hipertansiyon için kronik ilaç kullanımını içeriyordu. Hastaya ayrıca üç gün önce Covid-19 teşhisi konulduğu öğrenildi. Fizik muayenede hastanın karnı distandü ve bağırsak sesleri hipoaktifti. Karın dört kadranında ribaund ve defans vardı. Laboratuvarda, WBC 17.9K / uL, CRP 331.8mg / L ferritin 1370.9ug / L, Di-dimer 5670 ugFEU / L. Torasik ve abdominal tomografi, akciğerde viral pnömoni belirtilerinin yanı sıra serbest karın içi havayı ortaya çıkardı. Hastaya hemen acil laparotomi yapıldı. Laparotomide, karın boşluğu birden fazla apse ile pürülan eksüda ile doluydu. Karın salin ile yıkandıktan sonra, prepilorik antrumda 1 cm, distalinde 4 mm'lik ikinci bir perforasyon alanı tespit edildi. Perforasyon alanları Graham metoduyla onarıldı. Ameliyattan sonra hasta iyileşmeyi başaramadı. Postoperatif dönemde viral pnömoni ilerleyen hastada

postoperatif 3. günde entübe edildi. Maalesef postoperatif 7. günde kardiyorespiratuvar nedenlerle öldü. Sonuç Covid-19 salgını birçok alışkanlığı değiştirirken, farklı cerrahi vakalar ve kliniklerle karşılaşılmaktadır. Bu pandemi sırasında literatürde dokuz kez bildirilen çift peptik ülser perforasyonu gibi farklı vakalarla karşılaşacağımızı tahmin ediyoruz.

Anahtar Kelimeler: Peptik Ülser, Çift Perforasyon, Akut Batın, Covid-19

Double Peptic Ulcer Perforation in a Covid -19 Patient. Report of An Extremely Rare Entity

Abstract

Introduction Perforation of the gastrointestinal tract is one of the leading causes of acute abdomen, presenting with acute abdominal pain and severe distress for the patient. In one-third of patients, the presentation is less dramatic, resulting in significant delays in diagnosis. Herein we present a very rarest case operated on for diffuse purulent peritonitis with double perforation of the stomach in a Covid-19 positive patient, which had a depressing outcome. Case An 89-year-old gentleman was admitted to the emergency department with sudden starting abdominal pain with a continuous character. The patient's medical history included chronic drug use for Parkinson's disease, benign prostatic hypertrophy, diabetes mellitus, and hypertension. The patient was also diagnosed with Covid-19 three days ago. On physical examination, the patient's abdomen was distended, and bowel sounds were hypoactive. There were rebound and defense in four quadrants of the abdomen. In the laboratory, WBC 17.9K/uL, CRP 331.8mg/L ferritin 1370.9ug/L, Di-dimer 5670 ugFEU/L. Thoracic and abdominal tomography revealed signs of viral pneumonia in the lung as well as free intraabdominal air. Immediately the patient underwent an emergent laparotomy. At laparotomy, the abdominal cavity was full of purulent exudate with multiple abscesses. After irrigating the abdomen with saline, a second perforation area of 1 cm in the prepyloric antrum and 4 mm in the distal of it was detected. Perforation areas were repaired using the Graham’s method. After the surgery, the patient did not manage to recover. In the Post-operative course patient's viral pneumonia progressed, and he was

intubated on the 3rd postoperative day. Unfortunately, died due to cardiorespiratory reasons on the 7th post-operative day. Conclusion While the Covid-19 pandemic changes many habits, different surgical cases and clinics are encountered. We anticipate that we will encounter different cases such as double peptic ulcer perforation reported nine times in the literature during this pandemic.

Keywords: Peptic Ulcer, Double Perforation, Acute Abdomen, Covid-19

Presentation ID/Sunum No= 401

Oral Presentation / Sözlü Sunum

COVID -19 Sürecinde Doğum ve Doğum Sonrası Bakım

Dr. Suna Yıldırım Karaca[1], Dr. Dilek Orbatu[2], Assoc. Prof. Dr. İbrahim Karaca[2]
[1]S.B.Ü. İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2]S.B.Ü. İzmir Dr. Behçet Uz Çocuk Hastalıkları ve Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

COVID-19 ile ilgili kanıta dayalı bilgiler birden çok kuruluşun rehberliğiyle hızla güncellenmekte ve genişlemektedir. Gebelik ve doğum genellikle koronavirüs enfeksiyonu riskini artırmaz, ancak aynı cinsiyet ve yaştaki gebe olmayan bireylere kıyasla COVID-19'un klinik seyrinin daha şiddetli seyrettiği görülmektedir. Ancak, enfekte gebelerin %90 ‘dan fazlası doğum yapmadan iyileşmektedir. Doğum yapan kadınlarda ise muhtemelen semptomların şiddetinin artmasından dolayı erken doğum (<37. gebelik haftası) ve elektif sezaryen doğum sıklığı artmış gibi görünmektedir. Doğumun zamanlamasına, annenin mevcut durumu, gebelik haftası, obstetrik endikasyonları dikkate alınarak karar verilmelidir. Covid-19 pozitif gebelerde doğumun yenidoğana bulaşı engellemek için mümkünse izolasyon süresi tamamlandıktan sonra gerçekleştirilmesi önerilmektedir. Ancak hafif semptomatik hastalarda gebelik 39. haftadan büyükse, spontan eylemin başlamasını beklemeden doğumun gerçekleştirilmesi annenin durumunun kötüleşme riskini azaltabilir. Eğer preterm gebelik mevcutsa ve hastanın semptomları hafif ise doğumun zamanlaması için rutin obstetrik protokoller geçerlidir. Şiddetli semptomları bulunan veya entübe edilmiş gebelerin doğum zamanlaması zordur. 32-34 gebelik haftaları arasında şiddetli semptomları bulunan gebelerde dirençli hipoksemik solunum yetmezliği gelişmesi durumunda doğum önerilmektedir. 32 haftadan

küçük gebeliklerde ise maternal durum stabil kaldığı sürece takip önerilmektedir. Anne COVID-19 pozitif ise doğum sonrası yenidoğan test edilmeli, diğer sağlıklı bebeklerden sonuç açıklanana kadar izole edilmelidir. Koronavirüsün plasentayı geçtiğine ve fetüsü enfekte ettiğine dair kesin bir kanıt bulunmamakla birlikte, pozitif birkaç plasental doku ve birkaç olası in utero enfeksiyon vakası bildirilmiştir. Yenidoğanın COVID-19 enfeksiyonu genellikle hafif hastalık olarak bildirilmiştir. Pospartum dönemde anneler bebekleriyle temas sırasında maske takmalı ve el hijyenine dikkat etmelidirler. SARS-CoV-2' nin anne sütü yoluyla bulaşıp bulaşmayacağı bilinmemektedir. Çünkü çok az anne sütü numunesi test edilmiştir. WHO çalışmasında, 43 anneden alınan anne sütü numunelerinde polimeraz zincir reaksiyonu (RT-PCR) negatif, üç anneden alınan süt numuneleri pozitif saptandı, ancak numunelerde vanlı virüs gösterilemedi. Bu nedenle bebeğe sağladığı birçok fayda nedeniyle emzirmenin teşvik edilmesi gerektiği konusunda genel bir fikir birliği vardır.

Anahtar Kelimeler: Covid-19,gebelik,doğum

Presentation ID/Sunum No= 267

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covid 19 Pandemi Sürecinde Cerrahi Onkoloji Kliniği Olarak Neler Yaptık'

Dr. Barış Candan[1], Dr. Gökhan Akkurt[1], Dr. Gözde Ertunç[1], Dr. Göktürk Gürsoy[1], Dr. Ali Bal[1], Prof.Dr. Yusuf B Özoğul[1], Prof.Dr. Musa Akoğlu[1]

[1]Ankara Şehir Hastanesi Cerrahi Onkoloji Kliniği

**Corresponding author: Gökhan Akkurt*

Özet

Covid 19 enfeksiyonu ilk olarak 2019 yılının Aralık ayında rapor edilmiş olup tüm dünyayı ve ülkemizi etkisi altına almış, Mart 2020 tarihinde pandemi olarak ilan edilmiştir. Bu süreçte Sağlık Bakanlığımız tarafından tedbirler alınmış; acil cerrahi ve kanser cerrahisi dışında belli sürelerde ameliyatlar ertelenmiştir. Ankara Şehir Hastanesi (AŞH) Cerrahi Onkoloji Kliniği bu dönemde kuruluşunu tamamlayarak Haziran 2020 yılında ilk yandal asistanlarının gelmesiyle eğitim faaliyetlerine başlamıştır. Bu çalışmada Haziran 2020-Aralık 2020 tarihlerinde pandemi sürecinde yapılan çoğunluğu malign olan ameliyatların paylaşılması amaçlanmaktadır. Cerrahi Onkoloji kliniğinde ameliyat edilen 94 hastanın; demografik ve klinopatolojik özellikleri, komplikasyon, ameliyat bulguları, mortalite ve hastanede kalış süreleri değerlendirildi. Hastaların 45 (%47.9)'i erkek, 49 (%52,1)'u bayan, yaş ortalaması 51,43 idi. 86 hastada ek hastalık yokken 8 hastada en sık hipertansiyon (n=6) olmak üzere ek hastalık izlendi. En sık low-anterior rezeksiyon olmak üzere (n=3) 13 hastada ameliyat öyküsü mevcuttu. En sık plevral efüzyon (n=3) olan 12 hastada ameliyat sonrası komplikasyon gelişti. Hastaların hastanede yatış süresi ortalama 7 gün, yoğun bakımda yatış süresi 3 gün idi. En sık izlenen

preoperatif tanılar kolesistit (%14,9), rektum kanseri (%9,6), inguinal herni (%8,5) ve mide kanseri (%7,4) idi. Preoperatif tanı ile uyumlu olarak en sık laparoskopik kolesistektomi (%11,7) ve low-anterior rezeksiyon (%8,5) yapıldı. Ayrıca 5 hastaya total gastrektomi + D2 lenf nodu disekiyonu (%5,3), 4 hastaya sitoredüktif cerrahi ve hipertermik intraperitoneal kemoterapi (%4,3), 1 hastaya ilealpoş anal anastomoz (%1,1) ve 3 hastaya Whipple prosedürü (%3,2) uygulandı. Bir hasta kardiak nedenle kaybedildi. Ankara Şehir Hastanesi Cerrahi Onkoloji Kliniği olarak yeni kurulmuş ve Covid 19 pandemi sürecinde olmamıza rağmen branşımızın ilgi alanı malign hastalıklar olması sebebiyle yüksek volümde vaka yapıldığı düşüncesindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Covid 19, Cerrahi Onkoloji

What Did We Do As a Surgical Oncology Clınıc During the Covid 19 Pandemic'

Abstract

Covid 19 infection was first reported in December 2019 and declared as a pandemic in March 2020. It affected the whole world and our country. In this process, measures were taken by our Ministry of Health; operations have been postponed at times, except for emergency surgery and cancer surgery. Ankara City Hospital (ACH) Surgical Oncology Clinic started its training activities in June 2020 with the participation of the first fellows. In this study, it is aimed to share the mostly malignant surgeries performed during the pandemic process between June 2020 and December 2020. The patients who applied to Surgical Oncology clinic and had surgery; demographic and clinopathological characteristics, complications, surgical findings, mortality and lenght of hospital were evaluated. 45 of the patients were male (47.9%), 49 were female (52.1%), their average age was 51.43. Thirteen patients had a history of surgery, the most common being low-anterior resection (n = 3). Postoperative complications developed in 12 patients, the most common being pleural effusion (n = 3). The mean hospitalization period of the patients was 7 days and the duration of stay in the intensive care unit was 3 days. The most common preoperative diagnoses were cholecystitis (14.9%), rectal cancer (9.6%), inguinal hernia (8.5%) and gastric cancer (7.4%). Consistent with the preoperative diagnosis, laparoscopic

cholecystectomy (11.7%) and low-anterior resection (8.5%) were performed most frequently. In addition, total gastrectomy + D2 lymph node dissection in 5 patients (5.3%), cytoreductive surgery and hyperthermic intraperitoneal chemotherapy 4 patients (4.3%), 1 patient ilealpouch anal anastomosis (1.1%) and 3 patients Whipple procedure (%). 3,2) was applied. One patient died due to cardiac reasons. Ankara City Hospital Surgical Oncology Clinic was newly established and although we are in the process of Covid 19 pandemic, we think that high volume cases are performed.

Keywords: Covid 19, Surgical Oncology

Presentation ID/Sunum No= 446

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covıd-19 Hastalarında Ferritin, D-Dimer, Crp,ldh ve Fibrinojen Düzeylerinin Mortaliteyle İlişkisi

Exp. Dr. Ahmet Sari[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Ahmet Sari*

Özet

Giriş ve Amaç: Çinin Wuhan kentinde ortaya çıkan ve kısa sürede tüm dünyaya yayılan coronavirüs hastalığı (COVID-19) başlangıçta ateş, boğaz ağrısı, yaygın kas ağrısı, koku ve tat kaybı gibi üst solunum yolu bulgularıyla ortaya çıkabilir. Daha sonrasında pnomoni ve solunum yetmezliği gelişebilir. COVID-19 hastalarında klinik genellikle hafif, %15'inde ağır seyretmekte ve hastaların %5'inde yoğun bakım ihtiyacı olabilmektedir. Covid-19 hastalarında en önemli problemlerden bir tanesi hastalarda gelişen hiperinflamasyondur. Hiperinflamasyona sekonder yaygın organ etkilenimi olabilmekte kalp ve damar tutulumuna bağlı damarda endotel hasarlanması, tromboza eğilim oluşmaktadır. Bu durumda ani kardiyak ölümlere neden olabilir. Bizim bu çalışmadaki amacımız d-dimer, ferritin, CRP, LDH ve fibrinojen düzeylerinin mortaliteyi tahmin etmedeki rollerini belirleyebilmektir. Bulgular: Covıd-19 salgının 2.pikinden sonra yoğun bakımımıza yatan hastaların 45 günlük laboratuvar sonuçları incelenerek,D-Dimer, ferritin, CRP,LDH ve fibrinojen düzeyleri kaydedildi. Ex olan hastaların D-Dimer, ferritin, CRP, LDH düzeyleri, taburcu olan hastalardan istatistiksel olarak anlamlı düzeyde yüksek bulunmuştur($p:0.000$; $p<0.05$). Ex olanlarla, olmayanlar arasında fibrinojen düzeyleri açısından istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmamaktadır ($p>0.05$). Backward stepwise lojistik regresyon

analizi ile değerlendirildiğinde; modelin anlamlı ($p<0.01$) bulunduğu ve Negelkerke R square değerinin 0.649 olarak saptandığı, modelin açıklayıcılık katsayısının (% 84.8) iyi düzeyde olduğu görüldü. Modele D-Dimer ve CRP parametrelerinin etkileri istatistiksel olarak önemli bulunmuştur ($p<0.05$). D-Dimer yüksekliğinin 1 kat, CRP yüksekliğinin ise 1.14 kat mortaliteyi arttırıcı etkisi olduğu görülmüştür. Sonuç: COVID-19 hastalarında hiperinflamasyon tablosu gelişebilmekte ve sonrasında çoklu organ yetmezliğine bağlı olarak hastalar kaybedilebilmektedir. Bu parametrelerin ve diğer laboratuvar bulgularının yakın takip edilmesi gelişebilecek bir hiperinflamasyonun yanında mortaliteninde tahmin edilmesinde etkin bir şekilde kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Covıd-19, Yoğun Bakım, Biyokimyasal Parametreler

The Relationship of Ferritine, D-Dimer, Crp, Ldh and Fibrinogen Levels With Mortality in Covid-19 Patients

Abstract

Introductıon and Objectıve: Coronavirus disease (COVID-19), which originated in Wuhan, China and spread all over the world in a short time, may initially occur with upper respiratory tract symptoms such as fever, sore throat, common muscle pain, loss of smell and taste. Later, pneumonia and respiratory failure may develop. In COVID-19 patients, the clinic is usually mild, 15% severe, and 5% of the patients may need intensive care. One of the most important problems in Covid-19 patients is hyperinflammation that develops. Widespread organ involvement secondary to hyperinflammation may occur, and endothelial damage and thrombosis tendency occur in the vein due to cardiovascular involvement.In this case,it can cause to sudden cardiac death. Our aim in this study is to determine the roles of D-Dimer,ferritin,CRP,LDH and fibrinogen levels in predicting mortality. Findings: After the second peak of the Covid-19 outbreak, 45-day laboratory results of patients in ICU were examined and D-Dimer, ferritin,CRP LDH and fibrinogen levels were recorded. D-Dimer,ferritin,CRP,LDH levels of dead patients were found to be statistically significantly higher than discharged patients.There is no statistically significant difference in fibrinogen levels between those

who are dead or not. When evaluated with backward stepwise logistic regression analysis;the model was found to be significant ($p < 0.01$) and the Negelkerke R square value was determined as 0.649, and the explanatory coefficient of the model (84.8%) was found to be at good level. The effects of D-Dimer and CRP parameters on the model were found to be statistically significant ($p<0.05$).It was observed that the D-Dimer height 1-fold and the CRP height 1.14-fold increased mortality. Conclusion: In COVID-19 patients,hyperinflammation may develop and then patients may die due to multi-organ failure. Close monitoring of these parameters and other laboratory findings can be used effectively in predicting mortality as well as a hyperinflammation that may develop.

Keywords: Covıd-19, Intensive Care, Biochemical Parameters

Presentation ID/Sunum No= 192

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Covıd-19 Pandemisinde Beyin Ölümü ve Organ Nakil Yönetimi

Asst. Prof. Dr. Duygu Demiriz Gülmez[1]
[1]*Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Anabilim Dalı*

Özet

Beyin ölümü; beyin ve beyin sapı reflekslerinin tam ve geri dönüşümsüz olarak kaybı ile karakterize klinik bir tanımdır. Nedenleri arasında en sık ağır kafa travmaları, intrakranyal kanamalar, uzamış ressüsitasyon ve asfiksi yer alır. Bu sürecin başlatılması için belirtilen ön şartlar; beyin hasarının nedeninin belirlenmesi ve bu hasarın yaygın ve geri dönüşümsüz olduğunu belirleyecek şartların oluşturulmasıdır. Tüm koşulların tespiti halinde beyin ölümü tanısı için derin komanın olması, beyin sapı reflekslerinin kaybı ve apne testinin pozitif olması gereklidir. COVID-19 ile beraber beyin ölümü tanısı hazırlığı; tüm kültürlerin alınması, en fazla 72 saat öncesine kadar çekilmiş olan toraks bilgisayarlı tomografisine ait radyoloji hekimi yorumu, son 24 saat arayla alınmış iki tane negatif PCR testi sonucu, COVID-19 açısından göğüs hastalıkları ve enfeksiyon hastalıklarının görüşünü içeren konsültasyon notlarının tamamlanması ve hastanın çevresinde ya da yattığı yoğun bakımda COVID-19 tanılı hasta veya personeli ile temasının bulunmadığının bildirilmesini içerir. Hastanemizde Mart 2020- Ağustos 2020 tarihleri arasında üç erkek ve beş kadın toplam 8 tane beyin ölümü tespiti yapılmış olup sadece bir tanesi donör olabilmiştir. Beyin ölümü tespiti ve organ bağışının pandemi döneminde ek önemler gerektiren hassas bir konu olmakla beraber bu zorlu süreçte göz ardı edilmemesi gerektiği görüşündeyiz.

Anahtar Kelimeler: Beyin Ölümü, Covid-19, Organ Nakli

Presentation ID/Sunum No= 299

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Deneysel Olarak Karaciğer Rezeksiyonu Sırasında İskemik Önkoşullama Yapılan Ratlara Hepatektomi Öncesi Verilen Silimarin'in Karaciğer Rejenerasyonu Üzerine Etkisi

Asst. Prof. Dr. Aydin Yavuz[1], Asst. Prof. Dr. Huseyin Gobut[1], Assoc. Prof. Dr. Kursat Dikmen[1], Assoc. Prof. Dr. Hasan Bostanci[1], Prof.Dr. Aydin Dalgic[1]

[1]*Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi ABD*

Özet

Giriş: Parsiyel hepatektomi öncesi silimarin verilmesinin ve iskemik önkoşullama (İÖK) yapılmasının karaciğer rejenerasyonu üzerine etkisini incelemeyi amaçladık. Materyal ve Metodlar: Otuz rat randomize olacak şekilde 5 gruba ayrıldı (n=6). Sham grubunda sadece hepatik manüplasyon yapıldı. Parsiyel hepatektomi grubunda sadece %70 hepatektomi, İÖK+parsiyel hepatektomi grubunda ratlara iskemik önkoşullama sonrasında %70 hepatektomi, Silimarin+Parsiyel hepatektomi grubunda 6 hafta boyunca Silimarin 200 mg/kg dozunda verildi ve 6 hafta sonra %70 hepatektomi yapıldı. İÖK+Silimarin+Parsiyel hepatektomi grubunda 6 hafta boyunca Silimarin verildikten sonra İÖK ve %70 hepatektomi yapıldı. Hepatektomiden 48 saat sonra serum AST, Bilirubin, TNF-α, IL-6 değerleri çalışıldı. Histopatolojik olarak doku örnekleri mitoz sayısı, konjesyon, nekroz, sitoplazmik vakuolizasyon, nötrofil varlığı açısından değerlendirildi. İmmünhistokimyasal olarak PCNA (proliferating cell nuclear antigen) antikoru çalışıldı. Bulgular: PH yapılan grupta AST değerinin en yüksek olduğu IPPH ve SPH gruplarının AST değerini düşürdüğünü SIPPH grubunda AST değerinin en düşük düzeyde olduğu görüldü. Aynı şekilde bilirubin düzeylerinde de en yüksek iyileşmenin SIPPH grubunda olduğu

görüldü. IPPH grubunda IL-6 ve TNF-α değerlerinin en düşük olduğunu ve ilginç olarak silimarin verilen gruplarda her iki değerinde yüksek olduğu görülmüştür. Silymarin tedavisi alan Grup SPH ve Grup SIPPH da silymarin almayan Grup PH ve Grup IPPH ya göre bu değerlerin yükselerek devam ettiği görüldü. Histopatolojik skorlar incelendiğinde silimarin verilen Grup SPH ve Grup SIPPH gruplarında mitoz oranının ve PCNA yüzdesinin PH grubuna göre yüksek olduğu; konjesyon, nekroz, vakualizasyon, ve nötrofil oranlarının daha kötü olduğu görüldü. Sonuç: Hepatektomi yapılmadan önce silimarin kullanımı ve parsiyel hepatektomi sırasında İÖK yapılması karaciğer rejenerasyonunu artırır.

Anahtar Kelimeler: Karaciğer Rezeksiyonu, Silimarin, İskemik Önkoşullama

Presentation ID/Sunum No= 222

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Deplase Beşinci Metakarp Boyun Kırıklarının Kilitli Miniplak ile Fiksasyonu: Orta Dönem Sonuçlarımız

Dr. Birkan Kibar[1]
[1]*İstanbul Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Akut beşinci metakarp boyun kırıklı hastalara uyguladığımız kilitli miniplak ile osteosentez yönteminin radyolojik ve fonksiyonel sonuçlarını geriye dönük olarak incelemek. Yöntem: 2016 ile 2019 yılları arasında 34 hastaya akut beşinci metakarp boyun kırığı tanısı ile kilitli miniplak uygulandı. Dört hasta bayan 30 hasta erkekti. Hastaların ortalama yaşı 27 (18- 42) idi. 25 hastada sağ taraf, 9 hastada sol taraf, 22 (%61) hastada dominant taraf etkilenmişti. 23 hastada yaralanma sebebi yumruk atma, 4 hastada düşme, 3 hastada iş kazası ve 4 hastada spor yaralanmasıydı. 40 dereceden fazla açılanması olan kırıklara cerrahi tedavi uygulandı. Açık kırık ve patolojik kırıklar ve aynı ekstremitede ek yaralanması olan hastalar çalışmaya dahil edilmedi. Tüm ameliyatlar tek cerrah tarafından yapıldı. Longitidunal dorsal yaklaşım kullanılarak plaklar dorsalden uygulandı. Tüm hastalarda tek tip 1.5 mm'lik kilitli miniplaklar kullanıldı. Ameliyat sonrası erken hareket başlandı. Bulgular: Takip süresi ortalama 31 (16-48) aydı. Travma ile cerrahi arası zaman ortalama 2.7 (1-9) gündü. Ortalama turnike süresi 36 (25-45) dakikaydı. Tüm kırıklarda kaynama elde edildi. Ameliyat öncesi kırık fragmanları arası açı ort 53°(40-70), son kontrolde 6.4°(0-15) idi. Son kontrolde ortalama kavrama kuvveti 41 kg (24-56), karşı tarafın ortalaması 42 kg (28-55), ve karşı tarafın %97'siydi. Ortalama DASH skoru 2.3 (0-11), VAS skoru 0.3 (0-2) idi. Ortalama metakarpofalangeal (MKF) eklem fleksiyon-ekstansiyon arkı 82°(70-

90) idi. MKF eklem fleksiyonu karşı tarafın %91'i, MKF ekstansiyonu %92'siydi. İnterfalangeal eklemler ve el bileğinde karşı tarafa göre hareket kaybı olan hasta yoktu. Üç hastada el dorsoulnarında hipoestezi vardı, ikisinde ameliyat sonrası 6. ayda geri dönüş oldu, birinde hafif hipoestezi kaldı. Dört hastadan irritasyon nedeniyle implant çıkartıldı, bunların birine tenoliz de yapıldı. Kaynamama, enfeksiyon, implant yetmezliği, implant migrasyonu görülmedi. Çıkarımlar: Kilitli miniplaklar ile fiksasyonun, yüksek kaynama oranları, tatminkar fonksiyonel sonuç ve erken hareket başlayabilme avantajları ile akut beşinci metakarp boyun kırıklarında etkili ve uygun bir alternatif olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Beşinci Metakarp, Akut, Kilitli Miniplak, Boyun Kırığı

Presentation ID/Sunum No= 118

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Depression Assessment in Patients With Hyperemesis Gravidarum

Dr. İsa Şükrü Öz[1], Dr. Burçin Elaziz[2]
[1]*Afyon Fuar Hastanesi*
[2]*Afyon Devlet Hastanesi*
**Corresponding author: isa öz*

Abstract
İntroduction:The aim of this study is to evaluate patients with hyperemesis gravidarum in terms of depression. material and method:In our study, 100 patients with hyperemesis gravidarum who applied to our clinic between September 2020 and November 2020 constituted the study group.100 pregnant women who had no nausea and vomiting in the same time period formed the control group.Age, parity, gravida and sociodemographic characteristics of both groups were recorded.Beck depression scale was applied to two groups of patients as a depression scale.Groups were compared according to the presence of depression and predictors of depression were analyzed by regression analysis. Results:Median BDI-II scores in study and control groups were 16 and 6, respectively. The difference was statistically significant (p <0.001)25.2% of the patients in the study group had mild, 26.3% moderate, and 17.3% severe depression. 3% of the patients in the control group had mild depression. Other patients in the control group had no depression. Conclusion:Depression risk is increased in patients with HG, therefore not only medical therapy of HG, but also psychiatric evaluation should be considered for these patients.

Keywords: Hyperemesis Gravidarum, Pregnant, Depression

Presentation ID/Sunum No= 53

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Dev Baziller Fusiform Anevrizma Kombine Tedavi Yaklaşımları

Dr. Abdullah Yakupoğlu[1]
[1]*Memorial Şişli Hastanesi*
**Corresponding author: abdullah*

Özet

Baziler gövde dev füziform anevrizmaları, prevalansı % 0,17 ila% 5,8 olan nadir vasküler anomalilerdir. Beyin sapı ile yakın ilişkileri nedeniyle tedavi edilmezse, genellikle ölüme kadar ilerleyen klinik semptomlara neden olurlar. Ancak yeri ve fusiform olması nedeniyle cerrahi tedavi son derece zordur. Biz bu vaka sunumunda dev fusiform baziller anevrizma tedavisinde izlenilen tedavi algoritmasını sunmayı amaçladık. 5 yıldır basillar fusiform anevrizma nedeniyle takip edilen 67 yaşında erkek hastanın, yürüme bozukluğu ve yutma güçlüğü şikayetleri başlaması üzerine tarafımıza başvurdu. MRG incelemesinde vertebrobaziller bileşkeden başlayan ve süperior serebellar arter (SCA) seviyesine kadar ulaşan, en geniş yerinde çapı 1.5 cm olan fusiform anevrizma tespit edildi. Öncelikle hastaya endovasküler girişim sonrası gelişebilecek beyin sapı baskısı ve/veya hidrosefali nedeni ile beyin cerrahi tarafından posterior fossa dekompresyonu ve programlanabilir ventriküloperitoneal şant yerleştirilmesi işlemleri yapıldı. GAA her iki femoral arter giriş yolu kullanılarak DSAanjiografi tamamlanmış ve vertebrobaziler bileşkeden başlayarak SCA orijinine dek uzanan anevrizmanin morfolojisi çalışılmıştır. Ardından vertebrobaziler bileşkenin olaya katılıyor ve heriki vertebral arter V4 segmentinin fuziform dilatasyon içinde sonlanıyor olması nedeniyle double barrel tekniği ile stentlemeye karar verilmiştir. Sağ vertebral arterden 2 adet

5x40mm'lik ve 5x30mm stent, soldan ise 2 adet 4.5x40mm'lik stentler yerleştirimiş ve simültane olarak açılmıştır. Alınan kontrol DSAnjiografilerinde heriki vertebral arter V4 segmentinden başlatılarak baziler arter distal bölümüne çıkarılmış olan ve teleskopik olarak yerleştirilmiş double bearing stentlerin açılımının yeterli olduğu görülmesi ile işlem tamamlanmıştır. Endovasküler tedavi sonrası, prasugrel (Effient®) 10 mg ve enoksaparin sodyum (Clexane®6000) order edildi. Postopereatif erken dönemde programlanabilir şant orta-yüksek başınca (145 mm H2O) olarak ayarlandı. Post op 5. gün başağrısı şikayeti gelişen hastanın çekilen beyin BT hidrosefali gözlenmesi üzerine programlanabilir şant orta başınca (110 mm H2O) olarak değiştirildi. Double barrel tekniği ile teloskopik akım yönlendirici stenleme ve öncesinde programlanabilir ventrikülöperitoneal şant uygulamasının baziller arterin dev fusiform anevrizmanın tedavisinde kullanılabilir bir algoritma olduğu gösterilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Baziller Fusiform Anevrizma, Endovasküler Tedavi

Presentation ID/Sunum No= 240

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Dirençli Pruritis Ani Tedavisinde İntradermal Metilen Mavisi Uygulaması Deneyimlerimiz

Exp. Dr. İlker Pala[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi*
**Corresponding author: İlker Pala*

Özet

Giriş:Pruritis Ani; kişilerin günlük hayatında belirgin rahatsızlık veren, anal bölgede i kaşıntı ile seyreden bir hastalıktır. Genellikle iyi huylu nedenlerden kaynaklanan ve sıklıkla diğer anorektal hastalıklara eşlik eden bir tablodur. Tedavisinde öncelik, altta yatan nedene yönelik olmaldır. Buna ek olarak anodermal bölge cildinin uygun bakımı, iritan olduğu tesbit edilen gıdaların tüketiminin kısıtlanması dertamatolojik topikal tedaviler gibi konservatif tedaviler ile hastaların %90'nında sağaltımı sağlanabilmektedir. Konservatif tedavilere rağmen iyileşme izlenmeyen % 10'luk gruba bir veya daha fazla seans, intradermal metilen mavisi enjeksiyonu uygulanarak büyük oranda kür sağlanabilir. Materyal – Metod:Merkezimiz proktoloji ünitesinde 01.01.2020 ile 30.08.2020 tarihleri arasında, daha önce verilmiş olan medikal ve konservatif tedavilere ile şikayetleri gerilememiş 8 hastaya intradermal metilen mavisi tedavisi uygulanmıştır. Hastalar, Pruritis Ani Washington Skorlamasına göre skorlanmış olup, 2 hasta evre 1, 4 hasta evre 2, 2 hastada evre 3 idi. Tedavi protokolümüz ; 5 ml %1 lik metilen mavisi + 15 ml %1 lik lidokoin solüsyonu dental uç ile ilgili anodermal cilt bölgesine intradermal olarak uygulanmıştır.Uygulama sonrasıda oral antihistaminik ve topikal steroidli antifungal tedavisine başlanmıştır . Hastaların, WC kağıdı ve benzeri ürünlerden sakınması, baharatlı ve asitli gıdaların tüketmemesi ve günlük ılık duşlar yapması sağlanmıştır.Bulgular: İlk seans enjeksiyondan sonra haftalık

kontrollere çağrılan hastaların 6 sında şikayetler tamamen ortadan kalkmıştır . İkinci seanslar 4 hafta sonra uygulanmış olup, sadece 2 hastaya (her ikiside evre 3) ikinci seans uygulandı. Bu iki hastanında ikinci seans sonrası takiplerinde şikayetleri büyük oranda geriledi ve başka bir seansa ihtiyaç duyulmadı. Hastaların herhangi birinde enfeksiyon veya herhangi bir komplikasyon izlenmedi.Sonuç:İntradermal metilen mavisi uygulaması; anestezi yada sedasyona ihtiyaç duyulmaması, antibiyotik proflaksisine gerek duyulmaması, basit, ucuz ve etkili bir yöntem olması nedeniyle Pruritis aninin konvensiyonel yöntemlere cevap vermeyen vakalarında güvenle kullanılabilir

Anahtar Kelimeler: Metilen Mavisi,pruritis Ani,proktoloji

Presentation ID/Sunum No= 177

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Dirsek Kırıklı Çıkıklarında Cerrahi Tedavi Sonuçlarımız

Dr. İzzet Bingöl[1]
[1]*Ankara 29 Mayıs Devlet Hastanesi*
**Corresponding author: İzzet Bingöl*

Özet

Amaç: Terrible triad, dirseğin posterior çıkığı ile birlikte koronoid ve radius başı kırıkları olarak tanımlanır. Koronoid, dirseğin anteromedial stabilitesinde hayati rol oynadığından dolayı bu yaralanmada koronoid fiksasyonu büyük öneme sahiptir. Yöntem: 2015-2018 yılları arasında kliniğimize başvuran terrible triad tanısı alan 13 hasta cerrahi olarak tedavi edildi. Olgularımızın takip süresi ortalama 2 yıldır. Yaş ortalaması 50.3 (dağılım 76-25) idi. Yaralanma mekanizması sıralamasında 10 olgu yüksekten düşme, 2 olgu araç içi, 1 olgu araç dışı trafik kazasıydı. 4 olguda radius başı protezi, lateral ulnar kollateral bağ (LUCL) tamiri ve koronoid fiksasyonu, 9 olguda radius başı fiksasyonu, LUCL tamiri ve koronoid fiksasyonu yapıldı. Cerrahi tedavi edilen 13 terrible triad hastası retrospektif olarak değerlendirildi. Bulgular: Ortalama takip süresi 24 (dağılım 13-35) aydı. Tüm olgularda kaynama sağlandı. En son değerlendirmede mayo dirsek performans skoru kullanıldı. Bu skorda ağrı (45 puan), hareket açıklığı (20 puan), stabilite (10 puan) ve dirsek fonksiyonları (25 puan) toplam 100 puan üzerinden değerlendirilmektedir. 90 ve üstü puan mükemmel, 75 ile 89 arası puan iyi, 60 ile 74 arası puan orta ve 60 altı puan zayıf olarak derecelendirildi. Bizim olgularımızda mayo dirsek performans skoru ortalama 85 (dağılım 95-70) olarak bulundu. Çıkarımlar: Kompleks dirsek çıkıklarında stabilitenin sağlanması ve erken hareket için cerrahi tedaviye ihtiyaç vardır. Koronoid kırıklarının eşlik ettiği Tip 2 dirsek kırıklı çıkıklarında koronoid

fiksasyonu hayati rol oynar. Terrible triad yaralanmalarında koronoid fiksasyonu, radius başı fiksasyonu veya replasmanı ve LUCL bağ tamiri ile iyi sonuçların alınacağı kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Dirsek Kırıklı Çıkıkları, Terrible Triad, Koronoid Kırığı.

Our Surgical Treatment Results in Elbow Fracture and Dislocations

Abstract

Background: Terrible triad is defined as coronoid and radial head fractures with posterior dislocation of the elbow. Because the coronoid plays a vital role in the anteromedial stability of the elbow, coronoid fixation is of great importance in this injury. Methods: 13 patients diagnosed with terrible triad who applied to our clinic between 2015-2018 were treated surgically. The average follow-up period of our cases is 2 years. The mean age was 50.3 (range 76-25). In the order of injury mechanism, 10 cases were falling from height, 2 cases were inside the vehicle, 1 case was a traffic accident outside the vehicle. Radial head prosthesis, lateral ulnar collateral ligament (LUCL) repair and coronoid fixation were performed in 4 cases, radial head fixation, LUCL repair and coronoid fixation in 9 cases. Thirteen patients with terrible triad surgically treated were retrospectively evaluated. Results: The mean follow-up period was 24 (range 13-35) months. Union was achieved in all cases. The mayo elbow performance score was used in the final evaluation. In this score, pain (45 points), range of motion (20 points), stability (10 points) and elbow functions (25 points) are evaluated over a total of 100 points. A score of 90 and above was graded as excellent, between 75 and 89 points as good, between 60 and 74 points as moderate, and below 60 points as poor. In our cases, the mean mayo elbow performance score was 85 (range 95-70). Conclusions: In complex elbow dislocations, surgical treatment is needed to ensure stability and early motion.

Coronoid fixation plays a vital role in Type 2 elbow fracture-dislocations accompanied by coronoid fractures. We believe that good results will be obtained with coronoid fixation, radial head fixation or replacement and LUCL ligament repair in terrible triad injuries.

Keywords: Elbow Fracture Dislocations, Terrible Triad, Coronoid Fracture.

Presentation ID/Sunum No= 232

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Dispepsi Nedeniyle Üst Endoskopi Yapılan Hastalarda Yaş ve Alarm Semptomlarının Endoskopi Bulgularına Etkisi

Dr. Hüseyin Çiyiltepe[1]
[1]*University of Health Sciences, Istanbul Fatih Sultan Mehmet Training and Research Hospital*

Özet

Giriş: Dispepsi, Batı ülkelerindeki nüfusun%20 ila%40'ını etkileyen üst GI kanalının anatomik veya fonksiyonel bozukluklarından kaynaklandığı düşünülen zayıf karakterize üst karın semptomları kümesini kapsar. Dispepsi semptomları, malignite veya diğer önemli üst GIS patolojisi olan bireyleri güvenilir bir şekilde tanımlamaz. Bu nedenle, hasta yaşı (>50yaş) ve alarm semptomları endoskopi veya diğer muayenelerle bulunabilecek gerçek patolojiyi barındırabilecek dispepsi hastalarını kategorize etmek için kullanılmıştır. Biz bu çalışmada dispepsi nedeniyle üst GI endoskopi yapılan 8069 hastanın endoskopi bulgularının alarm semptomları ve yaş ile ilişkisini sunmayı amaçladık. Sonuçlar: Hastaların yaş ortalaması 49,78 idi. 5.223 ‘ü (%65,6) kadın, 2.744’ü (%34,4) erkek idi. Endoskopi istem nedenleri incelendiğinde en sık 6.462 hastada (%81,1) yeni başlayan dispepsi, 956 hastada (%11,9) anemi veya geçirilmiş üst GİS kanama nedeniyle endoskopi yapıldığı saptandı. Endoskopi bulguları incelendiğinde 113 Mide tümörü saptanan hastanın 85’i (%75,2), 28 Özefagus tümörü saptanan hastanın 20’si (%71,4), ve 37 Gastrointestinsal stromal tümör (GİST) saptanan hastanın 29’u (%78,4) 50 yaş ve üzeri hasta grubunda idi. 50 yaş üstü 4017 hasta endoskopide tümör saptanmayan 3883 hasta (grup 1) ve tümör saptanan 134 hasta (grup 2) olarak ayrıldı. Buna göre tümör saptanan hastaların 83’ü (%61,9) erkek idi ve 102 hastada (%76,1) dispepsi

dışında başka bir alarm semptomu mevcuttu. Erkek cinsiyet ve diğer alarm semptomları varlığı endoskopide tümör saptanması bakımından multivariate analizlerde bağımsız risk faktörü olarak saptandı. Tartışma: Yeni başlayan dispepsi veya alarm semptomları olması nedeniyle yapılan üst GI endoskopide ileri yaş ve erkek cinsiyet tümör saptanması açısından risk faktörüdür. 50 yaş üzeri ve diğer alarm semptomları olan hastalarda da tümör saptanma olasılığı artmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dispepsi, Üst Endoskopi, Mide Tümörü

Effect of Age and Alarm Symptoms On Endoscopy Fındıngs in Patıents Who Have An Upper Gı Endoscopy Due to Dyspepsıa

Abstract

Introduction: Dyspepsia encompasses the cluster of poorly characterized upper abdominal symptoms that are thought to be caused by anatomical or functional disorders of the upper GI tract affecting 20% to 40% of the population in Western countries. It does not reliably identify individuals with dyspepsia symptoms, malignancy or other significant upper GIS pathology.Therefore, patient age (> 50 years) and alarm symptoms were used to categorize dyspepsia patients who may harbor true pathology that can be found with endoscopy or other examinations. In this study, we aimed to present the relationship between endoscopic findings of 8069 patients who underwent upper GI endoscopy for dyspepsia, with alarm symptoms and age. Results: The mean age of the patients was 49.78 (min: 15, max: 94, SD: 14.1). 5.223 (65.6%) were female, 2.744 (34.4%) were male. When the most reasons for the request for endoscopy were examined, ıt was found that endoscopy was performed for new onset dyspepsia in 6,462 patients (81.1%), anemia or previous upper GI bleeding in 956 patients (11.9%). The endoscopy findings were examined it was found that 85 (75.2%) of 113 patients with gastric tumor, 20 (71.4%) of 28 patients with esophageal tumor, and 29 (78,4%) of 37 patients with gastrointestinal stromal tumor (GIST) were in the patient group of 50 years and older. 83 (61.9%) of the patients with tumors were male and 102 patients (76.1%) had an alarm symptom other than dyspepsia. Male gender and the presence of other alarm symptoms were found to be an independent risk factor in multivariate analysis in terms of tumor detection on endoscopy .

In upper GI endoscopy performed due to new onset of dyspepsia or alarm symptoms, advanced age and male gender are risk factors for tumor detection.

Keywords: Dyspepsia, Upper Gı Endoscopy, Gastric Cancer

Presentation ID/Sunum No= 163

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diyabetik Makula Ödemi Tedavisinde Topikal Nepafenak Kullanımı Sonrası Retinal Damar Çaplarındaki Değişimin İncelenmesi

Exp. Dr. Tuğba Çetinkaya[1]
[1]*Samsun Gazi Devlet Hastanesi*
**Corresponding author: Tuğba Çetinkaya*

Özet

Amaç: Hafif diyabetik macula ödemi olan hastalarda kısa süreli nepafenak göz damlası kullanımına cevap olarak retinal damar çaplarındaki değişimin değerlendirilmesi. Metod: Daha önce tedavi verilmemiş bilateral hafif diyabetik makula ödemi olan 34 hasta incelendi. Her birey için randomize tek göze nepafenak damla tedavisi (%0,1, günde üç kez) uygulandı ve diğer göz çalışma süresince tedavisiz bırakıldı. Dijital fundus fotoğrafı çekildi, retinal vasküler ölçümler hesaplandı ve tedavi edilen gözlerin, tedavi edilmeyen gözler ile başlangıç, birinci hafta ve altıncı hafta ölçümleri karşılaştırıldı. Sonuçlar: Çalışmanın başlangıcında tedavi edilen ve tedavi verilmeyen (diğer göz) göz arasında damar ölçümleri açısından herhangi bir farklılık yoktu ($p>0,05$). Çalışmanın 6 haftası tamamlandığında, tedavi verilen ve verilmeyen gözlerin birinci ($p<0,05$) ve altıncı ($p<0,05$) hafta ölçümlerinde retinal arterleriollerin çaplarında anlamlı bir daralma olduğu saptanırken, retinal venül çaplarında herhangi bir farklılık saptanmadı ($p>0.44$). Makula kalınlığındaki anlamlı değişim ise yalnızca altıncı haftada gözlendi (p:0,002).

Sonuç: Topikal nepafenak, hafif diyabetik retinopati gözlenen gözlerde retinal arteriol çaplarında anlamlı etkin daralma göstermiş ve santral macula kalınlığında da anlamlı azalma sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Diyabet, Makula Ödemi, Nepafenak, Retinal Vasküler Yapı

Presentation ID/Sunum No= 13

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diz Ağrısının Gözardı Edilmemesi Gereken Bir Sebebi: Pes Anserinus Tendino-Bursiti

Asst. Prof. Dr. Mehmet Yalçınozan[1]
[1]*Yakın Doğu Üniversitesi Tıp FAkültesi*
**Corresponding author: Mehmet Yalçınozan*

Özet

Pes anserinus tendino-bursiti diz eklem çizgisinin yak. 5 cm distalinde, proksimal tibia anteromedialindeki ağrı, hassasiyet, şişlik şikayetiyle klinik olarak tanısı konabilen alt ekstremiteye ait ağrı sebeplerinden biridir. Ağrı kaynağının pes anserinus yapısı mı (gracilis, sartorius, semitendinozus kaslarının birleşik tendonu) veya bu yapı etrafındaki bursa mı olduğu net değildir. Pes anserinus tendino-bursiti (PATB) için tanımlanmış başlıca risk faktörleri kadın cinsiyet, obezite, eşlik eden osteoartrit ve diabetes mellitus, alt ekstremite deformiteleri, atletizm ve takım sporlarıdır. Ortalama 20-70 yaş aralığında görülebilen PATB'de ağrı özellikle hastalar merdiven inip çıkarken veya oturduğu yerden kalkarken aggreve olmaktadır. PATB tedavisinde steroid, nonsteroid antiinflamatuar ilaç tedavisi, istirahat ve soğuk-sıcak uygulamalar v.b konservatif tedavilerin etkinliği gösterilmiştir. Ocak 2018 – Ocak 2020 tarihleri arasında Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği'ne medial taraf diz ağrısı şikayetiyle başvuran ve travma hikayesi olmayan 20-70 yaş arası 978 hasta PATB insidansı ve medikal tedavi başarısı açısından değerlendirildi. Bu 978 hastanın 654'ünde yapılan ayrıntılı fizik muayenede pes anserinus üzerinde palpasyonla ağrı ve hassasiyet saptandı. Radyolojik değerlendirmede diz eklem medialindeki anatomik yapılarda patoloji ve osteoartrit belirtisi saptanmayan bu hastalara uygulanan medikal tedavi sonrasında 3. ve 6. haftalarda yapılan VAS ve KOOS değerlendirmeleriyle tedavi yöntemlerinin başarısı değerlendirildi. 3.

haftada yapılan değerlendirmede hastaların 419 (%64.02), 6. haftada ise 571 (%87.3)'inde muayene ve şikayetlerde anlamlı düzelme saptandı. Alt ekstremiteyi ilgilendiren ve hastaların günlük fiziksel aktivitelerinde kısıtlanmaya sebep olan ağrıların en önemli sebeplerinden biri diz eklem ağrılarıdır. Özellikle ileri yaş grubunu etkilediğinde osteoartitle beraberliğinin sık olması dolayısıyla tedavisiz kalan PATB'nin hastaların cerrahiye yönlenmesini arttırabileceği unutulmamalıdır. Medial diz eklem ağrısı nedeniyle hastanın ilk değerlendirmesini yapan hekimin olası medikal tedavi uygulamasının hastaların şikayetlerini ciddi oranda geçirip ileri tetkik ve tedavi ihtiyacını azaltacağı için PATB'nin akılda bulundurulması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Pes Anserinus, Bursit, Konservatif Tedavi, Diz Çevresi Ağrı

Presentation ID/Sunum No= 69

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Diz ve Total Kalça Protezi Uygulanan Hastalarda Sürekli Spinal ve Kombine Spinal-Epidural Anestezi Tekniklerinin Hemodinami ve Postoperatif Analjezi Üzerine Etkileri

Exp. Dr. Mine Akın[1]
[1]*Ankara Şehir Hastanesi*

Özet

Amaç: Diz ve total kalça protezi gibi majör ortopedik cerrahi uygulanacak hastalar genellikle ileri yaş grubunda olup birçok sistemik hastalığa sahiptir. Bu ameliyatlarda genel anestezi uygulanmasının perioperatif morbidite ve mortalite riskini arttırması sebebiyle bölgesel anestezi teknikleri tercih edilmektedir. Spinal anestezi, sürekli spinal anestezi, epidural anestezi veya kombine spinal-epidural anestezi gibi santral blok yöntemleri uygulanmaktadır. Bu çalışmada, diz ve total kalça protezi uygulanacak hastalara sürekli spinal ile kombine spinal-epidural anestezi yöntemi uygulanarak, yöntemlerin anestezik ve hemodinamik etkileriyle postoperatif ağrı kontrolündeki etkinliği karşılaştırılmıştır. Gereç ve Yöntemler: Çalışmaya diz ve total kalça protezi ameliyatı olacak, yaşları 35-75 arasında, ASA I-III risk grubunda, toplam 40 hasta dahil edilmiştir. Her grupta 20'şer olacak şekilde 2 grup oluşturulmuş, bir gruba sürekli spinal anestezi, diğer gruba kombine spinal-epidural anestezi uygulanmıştır. Ameliyattan sonra hasta kontrollü analjezi cihazları ilk gruba spinal kateter, ikinci gruba epidural kateter yoluyla takılmıştır. Demografik veriler, vital bulgular, sensoryal ve motor blok takipleri, cerrahi süreleri, postoperatif ağrı, komplikasyonlar ve yan etkiler kaydedilmiştir. Bulgular: Sürekli spinal anestezi grubunda arter basınçları diğer gruptan anlamlı derecede yüksek bulunmuş ve istenen motor blok seviyesine daha erken ulaşılmıştır. Kombine spinal-

epidural grubunda postoperatif dönemde ek analjezik ilaç başlanma zamanı daha erken olmuştur. Postoperatif komplikasyonların daha az görülmesi ve analjezi kalitesinin daha iyi olması sürekli spinal anestezinin avantajlarıdır. Sonuç: Diz ve kalça protezi ameliyatlarında hem sürekli spinal hem de kombine spinal-epidural anestezi yöntemiyle hemodinami olumsuz yönde etkilenmeden yeterli cerrahi anestezi sağlanmaktadır. Ancak, postoperatif analjezi sağlamada sürekli spinal anestezi yöntemi daha başarılıdır ve postoperatif komplikasyonlar kombine spinal-epidural yönteminde daha sık görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Diz Protezi, Total Kalça Protezi, Sürekli Spinal Anestezi, Kombine Spinal-Epidural Anestezi

The Effects of Continuous Spinal and Combined Spinal-Epidural Anesthesia Techniques On Hemodynamics and Postoperative Analgesia in Patients Undergoing Knee and Total Hip Replacement

Abstract

Objective: Patients undergoing major orthopedic surgery such as knee, total hip replacement are generally in advanced age group and have many systemic diseases. Regional anesthesia techniques such as spinal anesthesia, continuous spinal anesthesia, epidural anesthesia or combined spinal-epidural anesthesia are preferred because general anesthesia application increases the risk of perioperative morbidity, mortality. In this study, continuous spinal and combined spinal-epidural anesthesia methods applied for patients undergoing knee, total hip replacement and anesthetic, hemodynamic effects, postoperative analgesia of them were compared. Material and Methods: A total of 40 patients, aged 35-75 years, in ASA I-III risk group were included. Two groups were formed, in each there were 20 patients. First was given continuous spinal anesthesia and the other had combined spinal-epidural technique. The patient-controlled analgesia devices were inserted into the first group via the spinal, the other through the epidural catheter. Demographic datas, vital signs, sensorial, motor block follow-up, duration of surgery, postoperative pain, complications, side effects were recorded. Results: In continuous spinal anesthesia group, arterial pressures were significantly higher

and the desired motor block level was reached earlier. In the combined spinal-epidural group, the onset of additional analgesic medication was earlier in the postoperative period. Less frequent postoperative complications, better analgesia quality are advantages of continuous spinal anesthesia. Conclusion: In knee, total hip replacement surgeries, adequate surgical anesthesia is provided both by continuous spinal, combined spinal-epidural anesthesia methods without adversely affecting hemodynamics. However, continuous spinal anesthesia is more successful in providing postoperative analgesia, complications are more common in combined spinal-epidural method.

Keywords: Knee Replacement, Total Hip Replacement, Continuous Spinal Anesthesia, Combined Spinal-Epidural Anesthesia

Presentation ID/Sunum No= 72

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ekstraperitonel Sezeryan, Hasta İcin Güvenli ve Konforlu Mu'

Asst. Prof. Dr. Onur Karaaslan[1]
[1]*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi*

Özet

Giriş Ekstraperitoneal sezaryen doğumun (EPCD) trans peritoneal sezaryen doğumdan (TPCD) daha güvenli ve rahat olduğunu göstermeyi amaçladık. Materyal & Metod EPCD veya TPCD yapılan 60 hasta bu çalışmaya dahil edildi. Şüpheli plasental invazyon anomalilesi (plasenta akreata, inkreata veya perkreata), plasenta previa, orta hat uterin insizyon öyküsü, çoğul gebelikler, geçirilmiş sezaryen, geçirilmiş abdominal cerrahi, 34. gebelik haftasından önce doğum veya fetal makrozomi (tahmini fetal ağırlık > 4500 g) olan hastalar çalışmaya dahil edilmemiştir. Çalışmada; operasyon süresi, operasyon sırasında bulantı ve kusma, postoperatif bulantı ve kusma, analjezik ilaçların sayısı, postoperatif omuz ağrısı, postoperatif gaz / defekasyona çıkma süresi, tam kan sayımı (CBC), üriner disfonksiyon ve yenidoğan sonuçları değerlendirilmeye alınmıştır. Bulgular TPCD hastaları, TPCD grubuna göre önemli ölçüde daha fazla intraoperatif bulantı (10%'a karşı 33.3%, p=0.03) ve postoperatif kusma (0%'a karşı 13.3%, p=0.04) olduğu tespit edildi. İki grup arasında intraoperatif kusma ve postoperatif bulantı oranları açısından anlamlı fark izlenmedi (p=0.282). TPCD'de operasyon süresi EPCD gruplarına göre daha kısaydı (25.5 dakikaya karşılık 28.7 dakika, p=0.01). Operasyon sonrasında EPCD'de TPCD grubuna göre anlamlı olarak daha az analjezik ilaç kullanıldı (p=0.01). Defakasyon için postoperatif geçen süre, EPCD grubunda TPCD grubuna göre anlamlı olarak daha kısaydı (p=0.042). Ameliyat sonrası omuz ağrısı ve mobilizasyon için geçen süre iki grup arasında benzerdi. İki grup

arasında ameliyattan altı hafta sonra üreiner semptomlarda anlamlı fark yoktu (p=0.690). Gruplar arasında yenidoğan sonuçları arasında anlamlı bir fark bulunamadı. Sonuç EPCD, sezaryen hastalarında postoperatif ağrı, analjezik gereksinimi, bulantı, kusma ve bağırsak disfonksiyonunu komplikasyon oranlarını arttırmadan, azaltmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ekstraperitoneal Sezaryen, Postoperatif Ağrı, Cerrahi Avantajlar.

Title: Extraperitoneal Cesarean, Is It Safe and Comfortable'

Abstract

Abstract Introduction We aimed to show that extraperitoneal cesarean delivery (EPCD) is more advantageous than trans peritoneal cesarean delivery (TPCD). Methods Sixty cases analyzed either EPCD or TPCD were included in this study. Patients with suspected placental invasion anomalies (placenta accreta, increta or percreta), placenta previa, a history of midline uterine incision, multiple pregnancies, previous cesarean section, previous major abdominal surgery, delivery before 34 weeks of gestation or fetal macrosomia (estimated fetal weight >4500 g) were excluded. The endpoints were the duration of the operation, nausea and vomiting during the operation, postoperative nausea and vomiting, the number of analgesic medications, postoperative shoulder pain, postoperative gas/stool discharge time, complete blood count (CBC), urinary dysfunction, and neonatal outcomes. Results TPCD patients suffered significantly more intraoperative nausea (10% vs. 33.3%, p:0.03) and postoperative vomiting (0% vs. 13.3%, p: 0.04) compared to TPCD group. There was no significant difference in intraoperative vomiting and postoperative nausea rates between the two groups (p: 0,282). The duration of the operation was shorter in TPCD than EPCD groups (25,5 minutes vs. 28,7 minutes, p=0.01). After the operation, significantly fewer analgesic drugs were used in the EPCD than the TPCD groups (p: 0.01). The duration between defecation and operation was significantly shorter in the EPCD group compared to TPCD group (p: 0,042). Postoperative shoulder pain and flatulating time were similar between the two groups. There was no significant difference in urinary symptoms after six weeks of the operation between the two groups (p:0,690). No significant difference was

found for neonatal outcomes between each groups. Conclusion EPCD reduces postoperative pain, analgesic requirement, nausea, vomiting, and bowel dysfunction in cesarean patients without an increase in significant complications.

Keywords: Extraperitoneal Cesarean, Postoperative Pain, Surgical Advantages.

Presentation ID/Sunum No= 437

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ekstrofi Kloaka ve Spina Bifida Tanılı Hastada Perioperatif Gelişen Komplikasyon; Olgu Sunumu

Dr. Kübra Taşkın[1]
[1]*İstanbul Zeynep Kamil Kadın Ve Çocuk Hastalıkları Eğitim Ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Kübra taşkın*

Özet

Giriş: Genel anestezi altında nöbet nadir rastlanan bir durumdur fakat altta yatan birçok sebebi olabilir. Bu olgumuzdan hareketle ayırıcı tanılar konusunda farkındalık yaratmak istedik. Vaka sunumu: 5 yaşında definitif operasyon nedeniyle çocuk cerrahisi tarafından operasyonu planlanan hastanın kloaka ekstrofisi, omfalosel ve spina bifida tanıları ile 36 haftalık doğum öyküsü mevcut. Preoperatif değerlendirmesinde; postnatal 3. gün kloaka ekstrofisi, 1,5 yaşında meningomyelosel, 2 yaşında pelvik osteotomi, 3 yaşında mesane ekstrofisi operasyonu geçiren hastanın antibiyoterapisi dışında sürekli kullandığı ilaç öyküsü yok. Fizik muayenesi normal, gks:15, kalp hızı 98 atım/dk, kan basıncı: 110/70 mm Hg, laboratuvar incelemelerinde tam kan sayımı ve biyokimyasal değerleri normal idi. 16 kg olan hasta 2 mg/kg propofol ve 0.6 mg/kg rokuronyum ile entübe edildikten sonra jeneralize tarzda kasılmalar başladı. Bu hareketlerin genel anestezik ajanın yeterli olmaması nedeniyle olduğu düşünüldü ve BIS monitörizasyonu yapıldı. BIS değerinin 43-47 olması ve myoklonusun devam etmesi üzerine 0.1 mg/kg iv midazolam uygulandı. Nöbet sıklığı azalan fakat tam kaybolmayan hastaya perioperatif nöroloji önerisiyle 20 mg/kg levetirasetam uygulandı. Yaklaşık 5 saat süren operasyon boyunca nöbeti tekrar etmeyen hasta sorunsuz ekstübe edildi. Takiplerinde de nöbeti tekrarlamayan hastanın EEG ve kraniyal BT'sinde patoloji saptanmadı ve hasta postoperatif 7. gün taburcu

edildi. Tartışma ve Sonuç: Genel anestezi altında geçirilen nöbetler hipoglisemi, hipoksi, elektrolit bozukluğu veya ilaçlara bağlı olabilir. Propofol antikonvülzan özelliklere sahiptir, status epileptikus tedavisinde önerilmektedir, epileptik hastalarda güvenle kullanılabilir, fakat myoklonik kasılmalara sebep olarak tonik-klonik nöbetleri taklit edebilir. Bu hastada postoperatif tetkiklerde epilepsi tespit edilmemiş olması propofole bağlı myoklonik kasılma olabileceğini düşündürmektedir. Sonuç olarak; status epileptikus gibi uzun süren epileptik nöbetlerin tedavisinde kullanılan propofolün aynı zamanda nöbet benzeri aktivite de oluşturabileceği bilinmesi gereken bir konudur.

Anahtar Kelimeler: Propofol, Myoklonus, Nöbet Benzeri Aktivite, Epilepsi

Presentation ID/Sunum No= 458

Oral Presentation / Sözlü Sunum

El Cerrahi Planlanan Hastalarda Aksiller Blok Sonrası Geç İntraoperatif Methemoglobinemi: Vaka Sunumu

Exp. Dr. Seray Türkmen[1]
[1]*Prof. Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi*

Özet

Giriş Üst ekstremite bloklarının tercihi lezyonun proksimal veya distal yerleşimi ile cerrahinin türü ve süresine göre endikasyon dahilinde farklılık göstermektedir [1]. Ultrasonografi blok başarısını arttırmanın yanında, sinir hasarı ve intravasküler lokal anestezik enjeksiyonu gibi komplikasyonları da engellemektedir [2]. Bu vakada ultrasonografi eşliğinde yapılan başarılı aksiller brakiyel pleksus bloğu sonrası intraoperatif ikinci saatte gelişen beklenmedik geç intraoperatif methemoglobinemiyi bildirmeyi amaçladık [3]. Vaka 67 yaşında, 72 kg, vücut kitle endeksi 24 olan ASA I hastaya el kesisi nedeni ile cerrahi planlanmış. Hastanın elinde damar, sinir ve tendon kesisi mevcuttu. Ultrason eşliğinde periferik sinir stimülatöru kullanılarak aksiller brakiyel bleksus bloğu yapıldı. Lokal anestezik olarak 10 ml %0,5 bupivakain ve 10 ml %2 prilokain kullanıldı. Oda havasında takip edilen hastanın SpO2'si %97'idi. İntraoperatif 2'inci saatte hastanın SpO2'sinin düşmeye başladığı gözlendi ve anlık SpO2 değerinin 90 ölçülmesi üzerine methemoglobinemi düşünüldü ve hastya 4 lt/dk nazal kanül ile oksijen başlandı. Arter kan gazında methemoglobin düzeyinin %12.3 olduğu saptandı ve tedavi için 1 gr C vitamini iv verildi. 30 dakika aralıklarla yapılan 2 ölçümde methemoglobin düzeyi % 13.1 ve % 13.3 olarak ölçülmesi üzerine hastaya 1 mg/kg dozunda metilen mavisi uygulandı. 30 dakika sonra tekrarlanan kan gazında methemoglobin düzeyi % 11 olarak saptandı. Yoğun bakıma alınan hastanın ilk kan gazında methemoglobin düzeyi

% 10 olarak ölçüldü. Saptanmasından 12'inci ve 24'üncü saat kan gazlarında methemoglobin düzeyleri sırası ile %4.6 ve % 1.7 olarak saptandı. Tartışma Rejyonel anestezide kullanılan lokal anesteziklere bağlı en sık komplikasyonlar allerji ve ilaç intoksikasyonlarıdır [1]. Bu olguda karşılaştığımız intraoperatif methemoglobineminin prilokain ve dozu ile ilikşki olabilir. Fakat kullanılan dozun terapötik sınırlarda oluşu ve hemen blok sonrası olmayışı kafa karıştırmaktadır. Blok esnasında vaküler yaralanma veya intravasküler enjeksiyon da yaşanmadı. Cerrahların habersiz lokal kullanımı olsa bile bu durum ile ilişkilendirilemez çünkü cerrahi boyunca turnike kullanıldı. Bizim vakamızda karşılaştığımız geç methemoglobinemi sanılanın aksine nadir bir durum olamayabilir. Blok uygulanmış hastaların da genel anestezi alan hastalar gibi yakın peroperatif takip ve gözlemi bu konuya açıklık kazandırabilir.

Anahtar Kelimeler: Methemoglobinemi, Aksiller Blok, Ekstremite Cerrahisi.

Presentation ID/Sunum No= 216

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Endometrial Karsinom: Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Deneyimi

Dr. Şeyhmus Tunç[1]
[1]*Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Endometrial kanser en sık görülen jinekolojik malignensidir. Tanı anında ortalama yaş 63 olup vakaların %90'ı 50 yaşın üzerindeki kadınlardır. En yaygın semptom postmenapozal kanamadır. Bu çalışmanın amacı, cerrahi olarak evrelendirilmiş endometrial kanserli olguların retrospektif değerlendirilmesidir. Gereç ve yöntem: 2016-2020 yılları arasında probe küretaj sonucu endometrium kanseri olan 14 hasta 2009 FIGO evrelemesine göre cerrahi olarak evrelendirildi. Olguların hiçbirinde preoperatif radyoterapi veya kemoterapi uygulanmamıştı. Olgular yaş,histopatolojik tanı, cerrahi evre ve uygulanan adjuvan tedavi açısından değerlendirildi. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 60.4±13.1 yıldı. 11 hasta (%78.5) 50 yaşın üzerindeydi. Hastalardan 2' sinin preoperatif patolojisi seröz karsinom, 12'sinin endometrial adenokarsinomdu. Hastalardan 3 'üne TAH+BSO+Pelvik lenfadenektomi, 2' sine TAH+BSO+Pelvik ve Paraaortik lenfadenektomi, 1 'ine TAH+BSO+Omentektomi, 8' ine TAH+BSO+Pelvik ve Paraaortik lenfadenektomi+Omentektomi uygulandı.Intraoperatif evreleme sonucu 6 hasta evre 1a, 5 hasta evre 1b, 1 hasta evre 3c1 ve 2 hasta evre 3c2 olarak evrelendirildi. 1 hastada intraabdominal enfeksiyon sonucu postoperatif 17. günde mortalite gerçekleşti. Adjuvan tedavi olarak 1 hastaya kemoterapi, 5 hastaya radyoterapi ve 2 hastaya kombine kemoterapi-radyoterapi uygulandı. Ortalama takip süresi 21.7±16.1 aydı. Taburcu edilen hastaların hiçbirinde bu süreçte rekürrens ve mortalite gelişmedi. Tartışma: Endometrium kanser tanılı hastalar,doğru evrelenip optimal

cerrahi ve uygun takip yapıldığında, ileri evre hastalıkta bile düşük rekürrens oranına sahip olabilmektedirler.

Anahtar Kelimeler: Endometrium Kanseri, Cerrahi Evreleme

Endometrial Carcinoma: Diyarbakır Gazi Yaşargil Training and Research Hospital Experience

Abstract

Objective:Endometrial cancer is the most common gynecologic malignancy. The mean age of patients at the time of diagnosis is 63 years, with 90% of patients occurring in women older than 50 years. The most common presentation for this disease is postmenopausal bleeding. This study aimed to retrospectively evaluate the patients with surgically staged endometrial cancer. Material and methods: Between 2016-2020, 14 patients diagnosed with endometrial cancer (by probe curettage) were surgically staged according to the 2009 FIGO staging. None of the patients underwent preoperative radiotherapy or chemotherapy. The cases were evaluated in terms of age, histopathological diagnosis, surgical stage, and adjuvant treatment. Results: The mean age of the patients was 60.4±13.1. Eleven patients (78.5%) were above the age of 50 years. The preoperative pathology of 2 patients was serous carcinoma, and 12 patients were endometrial adenocarcinoma. Three patients underwent TAH+BSO+Pelvic lymphadenectomy, 1 patient underwent TAH+BSO+Omentectomy,and 8 patients underwent TAH+BSO+Pelvic and paraaorticlymphadenectomy+Omentectomy.According to the FIGO staging, 6 patients were staged as stage 1a, 5 patients were stage 1b, 1 patient was stage 3c1, and 2 patients were stage 3c2. In 1 patient, mortality occurred on the postoperative 17th day due to intraabdominal infection. One patient received chemotherapy, 5 patients received radiotherapy, and 2 patients received combined chemotherapy and radiotherapy as adjuvant therapy. The mean follow-up period was 21.7±16.1months. Recurrence was detected in only 1 patient. This patient was diagnosed as stage 4 and received chemotherapy as adjuvant therapy. There were no recurrence or mortality occurred in any of the discharged patients during the follow-up period. Conclusion: Patients diagnosed with endometrial carcinoma

have a low recurrence rate, even in advanced-stage disease, when they are appropriately staged and treated.

Keywords: Endometrial Carcinoma, Surgical Staging

Presentation ID/Sunum No= 314

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Endoskopi Ünitesinde İşlem Öncesi Covid-19 Taraması Gerekli midir?

Assoc. Prof. Dr. Erdinç Çetinkaya[1], Assoc. Prof. Dr. Sadettin Er[1], Dr. Tezcan Akın[1], Dr. Merve Akın[1]
[1]*Ankara Şehir Hastanesi*

Özet

Amaç: Covid- 19 pandemisi küresel bir salgın olup ülkelerin hazırlıksız yakalandığı en ciddi felaketlerden birisidir. Covid-19 pandemisi ile birlikte hastaların girişimsel işlemler için başvurularında asemptomatik olsalar bile Covid-19 açısından değerlendirilmesi bulaşın minimalize edilmesi açısından önemlidir. Bu çalışmada endoskopi ünitesinde hastalarda elektif girişimler öncesi Covid-19 taraması yapılmasının önemi araştırıldı. Yöntem: Endoskopi ünitemize 2 Kasım 2020- 7 Aralık 2020 tarihleri arasında başvuran hastaların Covid-19 semptomları ve temas hikayesi sorgulandıktan sonra işlemden bir gün önce PCR örneği alındı. Bulgular: Endoskopi ünitesine bu tarihler arasında randevu verilen toplam 158 hasta çalışmaya dahil edildi. 73 hastanın üst gastrointestinal sistem (GİS) endoskopisi, 85 hastanın alt GİS randevusu mevcuttu. İşlem öncesi yapılan PCR testinde hastalar asemptomatik olmasına ve temas hikayesi olmamasına rağmen 5 hastanın PCR testinlerinin pozitif olduğu tespit edildi. Hastaların endoskopi işlemleri, enfeksiyon bölümünün planlandığı tedavileri sonrasına ertelendi. Sonuç: Covid-19 etkeni olan koronavirüs, damlacık yoluyla direkt bulaşabildiği gibi, virüsle kontamine materyallerle temas da önemli bulaş yollarından biridir. Bunun yanısıra önemli bir bulaş yolu da fekal atılım ve işlem sırasındaki aerosal oluşumu ile enfekte hastalardan kaynaklanmaktadır. Bu nedenle pandemi döneminde kişisel hijyen ve

korunma tedbirleri, semptomların ve temas hikayesinin sorgulanmasının yanısıra hastalara işlem öncesi PCR örneklemesi yapılmalıdır. Bu sayede ünitenin devamlılığı ve sağlık çalışanlarına bulaşın önlenmesi sağlanmış olur.

Anahtar Kelimeler: Covid-19, Endoskopi Ünitesi, Tarama

Presentation ID/Sunum No= 302

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Epidural Anestezi Sırasında Oluşan Horner Sendromu

Dr. Hamdi Tufekcı[1]
[1]*Sultan 2. Abdulhamit Han Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anestezi Servisi*
**Corresponding author: Hamdi TUFEKCI*

Özet

Bu olgu sunumunda morbid obez bir gebede epidural anestezinin bir komplikasyonu olarak ortaya çıkan Horner sendromunu sunmayı amaçladık. OLGU 28 yaşında, olan 39. gestasyonel haftasındaki pirimigravida gebeye ASA I riskle ağrısız doğum planlandı. Özgeçmişinde özelliği yoktu. Laboratuvar değerleri normal sınırlardaydı. Girişim öncesi hastaya 500 mL serum fizyolojik infüzyonu uygulandı. Doğum odasında hasta EKG, nabız oksimetresi ve noninvaziv arter basınç monitörizasyonunu takiben oturur pozisyonda steril şartlar altında cilt, cilt altı lokal anestezisi sağlanarak Lomber 4-5. intervertebral aralıktan, medyan yaklaşımla, 18 G Tuohy iğnesi ile direnç kaybı tekniği kullanılarak 7 cm'de epidural aralığa girildi. Kateter baş doğrultusunda ilerletilerek 11 cm ciltte tespit edildi, epidural boşluktaki kateter uzunluğu 4 cm idi. Epidural kateter yolu ile 3 mL %2'lik lidokain 1:200000 epinefrin ile intravasküler ve intratekal yerleşim olmadığı test edilip, 15 mL mayi (50 µg fentanil, 12 mL %0,5 izobarik bupivakain ve 2 mL serum fizyolojik) yapıldı. Girişimden 35 dakikada sonra pitozis, miyozis ve konjunktival hiperemi gelişen hastada Horner sendromu tespit edildi. Başka nörolojik bulgu saptanmadı. Bebekte doğum kanalında bradikardi gelişmesi üzerine hasta acil genel anestezi ile sezeryana alındı. Sorunsuz olarak sezeryan operasyonu tamamlandıktan sonra hasta uyandırma odasında takip edildi. Girişimden 6 saat sonra Horner sendromu bulguları geriledi. Postoperatif 2. günde hasta şifa ile

taburcu edildi. TARTIŞMA Epidural anestezinin nadir komplikasyonlarından olan Horner sendromunun tanısının erken konması, gebe ve uygulayan anestezistin anksiyetesini ve gereksiz tanısal işlemi önlemekle beraber nadir de olsa gelişebilecek kardiyopulmoner arrestin engellenmesinde oldukça önemlidir. Horner sendromu, gebelerde, normal doğum için yapılan epidural anestezi sırasında veya sezeryan için yapılan kombine spinal epidural anestezi sırasında nadir değildir. Göz ve yüz bölgesini besleyen sempatik liflerin bloke olması nedeniyle meydana gelir. Çoğu zaman iyi huylu ve kendini sınırlayan bir durumdur ama ciddi bir klinik manifestasyon olarak da karşımıza çıkabilir. Bizim hastamızda semptomlar geçiciydi ve herhangi bir tedavi olmadan kendiliğinden düzeldi.

Anahtar Kelimeler: Gebe, Epidural Anestezi, Horner Sendromu

Presentation ID/Sunum No= 420

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Epilepsi Sonrası Posterior Longitudinal Ligamanın Ossifikasyonuna Bağlı Akut Servikal Kord Yaralanması

Asst. Prof. Dr. Ramazan Paşahan[1]
[1]*İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Beyin Cerrahisi Ad.*

Özet

Giriş ve Amaç:Ossifiye posterior longitüdinal ligaman(OPLL) çoğu zaman asemptomatik kalmasına rağmen; çok ciddi omurilik kanal darlığına neden olup kronik kord basısına ve myelopati nedeni olmaktadır.Buna bağlı olarak spinal kord travmaya hassas hale gelmektedir.Klinik olarak uyuşmadan,guartiplejiye kadar semptom oluşturabilir. OPLL ile komplike olan servikal travmalar hakkında literatürde malumat eksiklikleri mevcuttur.48 yaş epilepsi sonrası guatriparazi gelişen hasta sunulacaktır. Olgu:48 yaş bayan hasta 10 yıllık takipli epilepsi,obezite ve diabetes mellitus(DM)'u mevcut.Hasta epilepsi sonrası kol, bacaklarda uyuşma ve bir gün sonra guatriparazi gelişmiş.FM: üst ve alt ekstremiteler plejiye yakın parazik.Servikal BT'sinde C4-5-6 spinal stenoz,MRG'de C3 düzeyinden başlayarak C7'ye uzanan 6,5 cm 'lik myelomalazi gözlendi.Posteriordan C3-4-5-6stabilizasyon dekompresyon yapıldı.Ameliyat sonrası erken dönemde üst ve alt ekstremitelerde kuvvet 4/5 olarak değerlendirildi. Tartışma: Travma sonrası OPLL'ye bağlı servikal omurilik yaralanması prevelansı tüm servikal travmalar içeriside % 10 olarak bildirilmiştir.Servikal omurilik yaralanmasında eğer kemik dokuda hasar yoksa dekompressif cerrahi yapılması tartışmalıdır.Olgumuzda akut dekompresyon ile erken post operatif değerlendirmede düzelme görülmüştür. Bazı çalışmalarda OPLL'ye bağlı servikal dar kanallarda kronik dönem basının kord iyileşmemesine neden olacağından proflaktik cerrahi

önermektedirler.İntraoperatif nöromonitör(İONM) kullanımı cerrahi ekip,nörofizyolog ve anestezi ekibinin uyumu ile spesifite %90-100 olarak bildirilmiştir. Ogumuzda İONM'de MEP ve SEP değerlerinde artış olup erken dekompresyonun faydalı olduğunu göstermektedir. Sonuç:OPLL'ye bağlı servikal dar kanalı olan ve epilepsi sonrası guatriparazisi olan hasta sunulmuş olup, predispozan faktörü olan OPLL'li dar kanal hastalarına İONM eşliğinde dekompressif cerrahi önermekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Opll,epilepsi,travma,intraoperatif Nöromonitör

Acute Cervical Cord Injury Due to Ossification of the Posterior Longitudinal Ligament After Epilepsy

Abstract

Introduction and Aim: Although the ossified posterior longitudinal ligament (OPLL) remains mostly asymptomatic; It causes very serious spinal canal stenosis and causes chronic cord compression and myelopathy. As a result, the spinal cord becomes susceptible to trauma. It can cause symptoms from clinical numbness to guartiplegia. There is a lack of information in the literature about cervical traumas complicated by OPLL. A 48-year-old patient who developed goitriparasis after epilepsy will be presented. Case: 48-year-old female patient has epilepsy, obesity and diabetes mellitus (DM) with 10 years of follow-up. The patient developed numbness in arms and legs after epilepsy and goitriparasis one day later. C4-5-6 spinal stenosis, 6.5 cm myelomalacia starting from C3 level to C7 was observed on MRI. C3-4-5-6 stabilization decompression was performed from the posterior. Force in upper and lower extremities in the early period after surgery 4/5 It was evaluated. Discussion: Post-traumatic OPLL-related cervical spinal cord injury prevalence has been reported as 10% among all cervical traumas. Decompressive surgery is controversial in cervical spinal cord injury if there is no damage to the bone tissue. In our case, improvement was observed in early post-operative evaluation with acute decompression. In some studies, they recommend prophylactic surgery in cervical narrow canals due to OPLL, as chronic period pressure will cause the cord to not heal. Intraoperative neuromonitor use (IONM) has been reported to be 90-100% with the compliance of the surgical team, neurophysiologist and

anesthesia team. The increase in MEP and SEP values in IONM shows that early decompression is beneficial. Conclusion: We present a patient with cervical stenosis due to OPLL and goitriparasis after epilepsy. We recommend decompressive surgery accompanied by IONM to stenosis patients with OPLL, which is a predisposing factor.

Keywords: Opll, Epilepsy, Trauma, Intraoperative Neuromonitor

Presentation ID/Sunum No= 175

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gartland Tip 3 Suprakondiler Humerus Kırığı Olan 12 Yaş Altı Çocuklarda Kapalı Redüksiyon ve Perkütan Pinleme ile Tedavi Sonuçları

Dr. Vedat Biçici[1]
[1]*Ankara Şehir Hastanesi*
**Corresponding author: Vedat Biçici*

Özet

Suprakondiler humerus kırıkları (SHK) çocuklarda en sık rastlanan kırıklardır. Gartland sınıflamasına göre Tip 1 kırıklar non deplase,Tip 2 kırıklar minimal deplase,Tip 3 kırıklar tamamen deplasedir. Suprakondiler kırıkların tedavisi erken dönemde gelişebilecek nöro-vasküler komplikasyonlar (Volkman iskemik kontraktürü) ile uzun dönemde gelişebilecek dirsek deformiteleri açısından son derece önemlidir. Tip 1 ve 2 kırıklar konservatif yöntemlerle tedavi edilse de özellikle tip 3 kırıkların tedavisi cerrahidir. Cerrahi olarak lateral, medial, posterior yada kombine yaklaşımlarla kırık olan distal humerus tam anatomik olarak redükte edilmeye çalışılır. Her ne kadar cerrahi tedavi altın standart olsa da her cerrahi yaklaşımın kendine has olumsuz tarafları da vardır. Lateral insizyonda humerus kapitellumunda dolaşım bozukluğu ve avasküler nekroz, medial insizyonda ulnar sinir yaralanması, posterior insizyonda eklem hareket açıklığında kayıp ve postop dönemde kontraktür gibi komplikasyonlar görülür. Bundan dolayı son zamalarda kapalı redüksiyon ve perkütan pinleme (KRPP) minimal invaziv ve etkin bir tedavi tekniği olduğundan popüler hale gelmektedir. Biz de bu çalışmamızda kliniğimizde KRPP ile tedavi ettiğimiz 32 hastalarımızın sonuçlarını değerlendirmeyi amaçladık. Hastalarımızdan 13 ü kız 19 u erkekti. Ortalama yaş 7,5 idi. Hastaların hepsine skopi altında kapalı redüksiyon yapıldı. Skopide redükte olduğu gözlendikten sonra dirsek

lateral ve medialden 1.6 mm K teli ile perkütan kırık fikse edildi. Postop haftalık poliklinik kontrolü yapıldı. 4. hafta kaynama dokusu görüldükten sonra pinleri çekilerek dirsek eklem hareket açıklığı (ROM) egzersizleri başlandı. 2 hastada pin dibi enfeksiyonu nedeni ile antibiyotik tedavisi verildi. Tüm hastalarda tam kaynama gözlendi. Redüksiyon kaybı hiçbir hastada gözlenmedi. 6. haftada 30 hastada dirsek ROM ları tamamen düzeldi. Dirsek ROM ları düzelmeyen 2 hasta fizik tedaviye yönlendirildi. Sonuç olarak redükte edilebilen Gartland tip 3 suprakondiler humerus kırıklarında KRPP etkili bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: Gartland Tip 3, Suprakondiler Humerus Kırığı, Kapalı Redüksiyon, Perkütan Pinleme

Treatment Results With Closed Reduction and Percutaneous Pinning in Children Under 12 Years of Age With Gartland Type 3 Supracondylar Humerus Fracture.

Abstract

Supracondylar humerus fractures(SHF) are the most common fractures in children.According to Gartland classification,Type 1 fractures are non-displaced,Type 2 fractures minimally,Type 3 fractures are fully displaced.Treatment of SHF is extremely important in terms of neuro-vascular complications(Volkman's ischemic contracture) that may develop in the early period and elbow deformities may develop in the long term.Although type 1-2 fractures are treated with conservative methods,the treatment of type 3 fractures is surgery.Surgically,lateral,medial,posterior or combined approaches are used to reduce the fractured distal humerus anatomically.Although surgical treatment is the gold standard,each surgical approach has its own downsides.Complications such as circulatory disturbance and avascular necrosis in the humerus capitellum in the lateral incision,ulnar nerve injury in the medial incision,loss of joint range of motion and contracture in the postoperative period are observed in the posterior incision.So, closed reduction and percutaneous pinning (CRPP) is becoming popular as it is a minimally invasive and effective treatment technique.In this study,we aimed to evaluate the results of our 32 patients who were treated with CRPP.13 of our patients were girls and 19 were boys.Average age was 7.5.Closed

reduction under fluoroscopy was performed in all patients.After it was observed to be reduced on fluoroscopy,the percutaneous fracture was fixed with a 1.6 mm K wire from the lateral and medial sides of the elbow.Postop weekly polyclinic control was done.After the union tissue was seen in the 4th week,the elbow joint range of motion (ROM) exercises were started by pulling the pins. Antibiotic treatment was given in 2 patients for pin infection.Complete union was observed in all patients.Loss of reduction was not observed in any of the patients.Elbow ROMs completely resolved in 30 patients at 6 weeks.Two patients whose elbow ROMs did not improve were directed to physical therapy.As a result, CRPP is an effective treatment method in reducible Gartland type 3 SHF.

Keywords: Gartland Type 3, Supracondylar Humerus Fracture, Closed Reduction, Percutaneous Pinning

Presentation ID/Sunum No= 361

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gastrik Cerrahi Öyküsü Olan Hastada İntestinal Bezoar Obstrüksiyonunun Endoskopi ile Tedavisi

Dr. Muhammed Tahir Akça[1]
[1]*Şebinkarahisar Devlet Hastanesi*
**Corresponding author: Muhammed Tahir Akça*

Özet

Akut karın tablosunun sık karşılaşılan nedenlerinden bir tanesi akut mekanik intestinal obstrüksiyondur. Birçok nedeni olan ve günümüzde sıklıkla kolayca tanı konulabilen akut mekanik intestinal obstrüksiyonların da %0,4-4,8 oranında bezoarlara bağlı olarak geliştiği gösterilmiştir. Bezoar tiplerinin içinde en sık görülen fitobezoarlardır. 62 yaşında kadın hasta, acil servisimize 2 gündür olan karın ağrısı, bulantı, kusma şikayetleri ile başvurdu. Hastanın öyküsünde 38 yıl önce mide ülseri nedeniyle Antrektomi, Billroth 1 ve sonrasında ikinci operasyonla Billroth 2 rekonstrüksiyon uygulandığı öğrenildi. Fizik muayenede, sol alt ve üst kadranda hassasiyeti olan hastanın yapılan laboratuvar tetkiklerinde lökositoz ve CRP yüksekliği mevcuttu. İntravenöz kontrastlı batın bilgisayarlı tomografisinde efferent ansta, gastroenterostomi anastomoz hattının 20-25 cm distalinde lümeni obstrükte eden bezoar ile uyumlu görünüm mevcuttu. Nazogastrik dekompresyon uygulanan hastaya acil endoskopi planlandı. Hastaya yapılan üst gastrointestinal sistem endoskopisi ile anastomoz hattından ilerlenerek efferent ansta lümeni obstrükte eden bezoara ulaşıldı. Görünüm fitobezoar ile uyumlu idi. Bezoar parçalara ayrılarak mideye doğru ekstrakte edildi. Boyutu küçülen bir kısım parçanın da peristaltizmle distale doğru rahatça ilerlediği görüldü. İşlem sonrası erken dönemde hastada belirgin klinik rahatlama izlendi. Gaz deşarjı ve defekasyonu olan hastanın oral alımı kademeli olarak arttırıldı. İşlem sonrası 2. günde hasta

taburcu edildi. Gastrik cerrahi veya vagotomi öyküsü olan hastalarda bezoar sıklığının arttığı bilinmektedir. Literatürde, akut mekanik intestinal obstrüksiyona yol açan bezoar tipinin de en sık fitobezoarlar olduğu belirtilmiştir. Hastamızda da gastrik cerrahi öyküsü ve fitobezoar kaynaklı obstrüksiyon mevcuttur. Bezoarlar en sık distal ileal anslarda obstrüksiyona yol açtıkları için tedavileri çok yüksek oranla acil cerrahi ile olmaktadır. Preoperatif olarak en yüksek tanısal değeri olan bilgisayarlı tomografi görüntüleme ile proksimal yerleşimli bezoarlar tespit edilebilmekte ve endoskopik girişimler ile obstrüksiyon ortadan kaldırılabilmektedir. Biz de hastamızda bilgisayarlı tomografi görüntüleme ile bezoarın lokalizasyonunu tespit ettik ve cerrahiye gerek olmadan endoskopik olarak bezoar ekstraksiyonunu gerçekleştirdik. Böylece hastada cerrahinin risk ve komplikasyonlarından kaçınılmış, erken iyileşme sağlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bezoar, Mekanik İntestinal Obstrüksiyon, Endoskopi

Presentation ID/Sunum No= 114

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gebeliğin İntrahepatik Kolestazı: Tek Merkez Sonuçları

Exp. Dr. Gürcan Türkyılmaz[1]
[1]*SBÜ Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş ve amaç: Gebeliğin intrahepatik kolestazı, gebeliğe özgü en sık karaciğer hastalığıdır. Bu hastalık anne için ciddi morbidite yaratmaz ve doğum sonrası sekelsiz iyileşirken, fetüs için preterm doğum, mekonyumla boyalı amniyotik sıvı, travay sırasında fetal distress ve antepartum ölüm gibi ciddi riskler taşımaktadır. Bu çalışmamızda gebeliğin intrahepatik kolestazı tanısı ile kliniğimizde takip edilen 48 olgunun gebelik sonuçlarını sunmayı amaçladık. Gereç ve yöntem: Mart 2019 ve Nisan 2020 tarihleri arasında kliniğimizde takip edilen 48 hastanın tıbbi kayıtları retrospektif olarak incelendi. Gebelik kolestazı için tanı kriteleri: 1-dermatolojik patoloji olmaksızın özellikle geceleri şiddetlenen yaygın kaşıntı 2- laboratuvar bulgularının gebelik kolestazını desteklemesi (ALT, AST>35 U/L, GGT>26 U/L, total bilurubin>1.2 mg/dl ve serum safra asitleri>10 µmol/L). Çoğul gebeliği olan, hepatit veya safra kesesi hastalığı öyküsü olan, gebelikte preeklampsi, diyabet gibi komplikasyonlar görülen hastalar çalışmaya dahil edilmedi. Tüm hastalar gebeliğin 37. Haftasında doğurtuldu. Bulgular: Ortalama anne yaşı 23.5±4.2, ortalama VKİ 22.4±6.1 kg/m2, ortalama gravida 2.4±1.5 ve ortalama parite 1.6±0.9 olarak bulundu. Ortalama tanı haftası 30.4±5.4 hafta ve tanıdan doğuma kadar gçen süre ortalama 29.4±19.5 gündü. Hastaların ortalama ALT değeri 89.4±63.5, AST değeri 103.5±57.6 ve serum safra asitleri değeri 37.8±21.1 idi. Ortalama doğum haftası 37.8±21.1, ve doğum kilosu 3015±465 gramdı. 6 (%12.5) olguda pretem doğum gerçekleşti. Bunların hepsi spontan pretem doğumdu.

Olguların %45.8'i vajinal yolla doğum yaparken %54.1 hastada sezaryen ihtiyacı görüldü. 15 hastada fetal distress nedeniyle sezaryen yapıldı. 11 vakada doğum sırasında mekonyumla boyalı amniyotik sıvı görüldü. Hiç bir olguda antepartum ölüm olmadı. Yenidoğanların ortalama 1. dakika Apgar skoru 7.5±2.1, 5. dakika Apgar skoru 8.1±1.6. idi. 7 (%14.5) bebeğin YDYBÜ ihtiyacı oldu. Sonuç: Gebeliğin intrahepatik kolestazı fetus ve yenidoğan için ciddi riskler taşımaktadır. Yaygın kaşıntı şikayeti ile başvuran gebelerde gebelik kolestazı mutlaka tanıda akla gelmeli, bu hastalarda yakın fetal takip ve erken term doğum planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Doğum, Gebelik, Kolestaz, Perinatal

Presentation ID/Sunum No= 235

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Genel Anetezi Altında Operasyon Planlanan Çocuk Hastaların Yakınlarının Anestezi ile İlgili Farkındalıklarının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Aysun Çağlar Torun[1]
[1]*Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*
**Corresponding author: Aysun Çağlar Torun*

Özet

Genel anestezi altında çocuklarda diş tedavi uygulamaları, ülkemizde ve dünyada artmaktadır. Genel anestezi, tek seansta tüm dental işlemlerin tamamlanması ve hasta kooperasyonuna ihtiyaç olmaması bakımından verimli bir tedavi hizmeti gibi görünse de, hastanın genel sağlığı açısından riskler taşıyor olmasından, nörolojik hasar gelişimi, kardiak ve respiratuvar arrest gibi komplikasyonlarla ve hatta ölüm ile sonuçlanabileceğinden dolayı ilk seçenek olarak görülmemelidir. Bu çalışmanın amacı Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş hekimliği Fakültesi anestezi polikliniğine 15-30 kasım 2020 tarihleri arasında başvuran çocuk hastaların yakılarının, anestezi konusunda farkındalıklarının araştırılmasıdır. Hasta yakınlarına ankete katılmaları teklif edildi. Okuma yazma bilmeyenler, mental ve/veya psikolojik hastalıkları olanlar, hipnotik-sedatif ilaç kullanımı olan hasta yakınları çalışma dışı bırakıldı. İlk 10 soru demografik veriler ve daha önceki anestezi deneyimi; sonraki 15 soru anestezi hakkındaki bilgileri ve son 5 soru ise anestezi ile ilgili endişeleri ile ilgiliydi. Hasta yakınlarının %93,7'si anestezi polikliniğine neden geldiğini bildiğini belirtmektedir. Ancak sadece % 40.6'sı yakınına uygulanacak anestezi yöntemini doğru bilmiştir. Hasta yakınları %92,2 anesteziyi anestezi doktoru uygular yanıtı vermiştir. Hasta yakınlarının %35,9'u ameliyat esnasında yaşamsal fonksiyonları

anestezi doktorunun takip ettiğini belirtirken, %12,5'i ameliyatı yapacak doktorun kontrol ettiğini, %29,7'si bilmediğini ifade etmiştir. Hasta yakınlarının %67,2'si hastayı anestezi doktorunun uyandırdığını belirtmiştir. Hasta yakınlarının %39,1'i hastanın yaşamsal bulgularında sıkıntı olursa, bu sorunla ameliyatı yapacak doktorun ilgileneceğini belirtmiştir. Anestezi doktorunun yaptığı işin ne olduğuna verilen yanıtlar ile eğitim durumu arasında anlamlı ilişki vardı (p=0.001). İlköğretim mezunlarında doğru yanıt oranı %40 iken, ortaöğretim mezunlarında %66,7, lise mezunlarında, %90 ve üniversite mezunlarında %81,8 olarak elde edilmiştir. Sonuçta birlikte çalıştığımız diş hekimlerinin, anestezi konusunda hasta yakınlarını daha fazla bilgilendirmeleri gerektiği, eğitimin düzeyi arttıkça anestezi doktorunun yaptığı iş ile ilgili farkındalığın arttığı belirlendi. Hasta yakınlarının çok ciddi konularda endişeleri olduğu tespit edildi. Anestezi farkındalığını artıramada eğitim faaliyetlerinin arttırılması, anestezi ve diş hekimlerinin preoperatif dönemde hastalara bu konu ile ilgili daha ayrıntılı bilgilendirme yapmaları önerilir.

Anahtar Kelimeler: Anestezi; Farkındalık, Diş Hekimliği

Presentation ID/Sunum No= 330

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Genel Cerrahi Asistanlarının Ameliyatlara Hazırlanırken Ameliyat Videosu İzleme Hakkındaki Tutumları

Dr. Furkan Savaş[1], Dr. Mustafa Ömer Yazıcıoğlu[2]
[1]*Ankara Şehir Hastanesi*
[2]*Ankara Şehir Hastanesi*

Özet

Amaç: Ameliyatlara hazırlanmak cerrahi eğitimin bir parçasıdır. Genelde bu hazırlık klasik olarak kitap okuma, uzman ve öğretim üyeleri tarafından ders anlatılması şeklinde olmaktadır. Bununla beraber, teknolojik gelişmelere paralel olarak internetin yaygınlaşması, cep telefonlarının bilgisayar özelliğinde gelişiminin sonucu olarak bilgiye ulaşım kolay hale gelmiştir.Bu çalışmada genel cerrahi asistanlarının, ameliyatlara hazırlanırken, öncesinde operasyon videoları izlenmesi hakkında görüş ve tutumlarını araştırdık. Materyal ve Metodlar: Bu çalışmada Ankara ilinde farklı hastanelerde genel cerrahi asistanlık eğitimi alan 174 kişiden oluşan anlık mesaj uygulaması grubunda, 13 sorudan oluşan internet bazlı anket bağlantısı gönderilerek katılımcılardan anketi doldurmaları istenmiştir. Ankette kullanılan sorular daha önce genel cerrahi ile ilgili olarak ingilizce literatürde kullanılan sorulardan faydalanılarak hazırlanmıştır. Çalışmadan elde edilen veriler SPSS'ye yüklenerek analiz edilmiştir (sürüm 25.0; SPSS, Chicago, IL, ABD). Bulgular: Anketin cevaplanma oranı %35.6'dır (62/174). Katılımcıların ortalama yaşı 29.12, 7'si (%11.3) kadın, 55'i (%88.7) erkektir. Katılımcıların 34'ü (%54.8) 1.-2. yıl asistanları idi. 56 kişi (%90.3) ameliyatlara hazırlanırken online video izlediğini belirtti. Online video izleyerek hazırlananların 44'ü (%78.6) YouTube'dan ameliyat videosu izlediğini belirtti. Katılımcıların 49'u (%87.5) laparaskopik

prosedürleri, 47'si (%83.9) koleraktal cerrahi ile ilgili videoları izlediğini belirtti. Katılımcıların 55'i (%80.4) ameliyatlar hazırlanırken video izlemenin yararlı olduğu belirtti. Sonuç: Video izlenerek ameliayatlara hazırlanma, genel cerrahi asistanları tarafından sıklıkla kullanılmaktadır. En sık kullanılan kaynak bir video platformu olan YouTube'dur. Geleneksel eğitime ek olarak ameliyat videosu izlemek, kısıtlamaları olsa da cerrahi eğitimin bir parçası olmuştur.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Eğitim, Cerrahi Hazırlık, Video

Presentation ID/Sunum No= 83

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Geriatrik Distal Radius Kırıklarının Konservatif Tedavisi

Asst. Prof. Dr. Ibrahim Deniz Canbeyli[1]
[1]*Kırıkkale Üniversitesi*

Özet

Amaç Bu çalışmanın amacı geriatrik hastalarda distal radius kırıklarının konservatif tedavisinde erken redüksiyon sonuçlarını değerlendirmektir. Materyal ve Metod 60 yaş üstü deplase distal radius kırıkları olan ve konservatif tedavi ile tedavi edilen hastalar çalışmaya dahil edildi. Hastaların 1. hafta takip röntgenleri değerlendirildi. Hasta verileri ENLIL sisteminden (ENLIL hastane bilgi yönetim sistemi, sürüm v2.19.46 20191118) alındı. Hastanın yaşı, cinsiyeti, kırık tarafı, yaralanma mekanizması, AO/OTA sınıflandırma tipi, redüksiyon kaybı ve tedavi yöntemlerini değerlendirdik. Sonuçlar Distal radius kırığı olan 132 geriatrik hastanın 119 'u çalışamaya dahil edildi. AO tip 2R3A kırığı olan hastaların %97.6'sının konservatif tedavinin 1. haftasında kabul edilebilir redüksiyon dereceler içerisinde olduğu görüldü. Yedi hastada redüksiyon kaybı oldu. Altı hastada yüksek derecede dorsal açılanma vardı ve bir hastada ise 2 mm'den fazla basamaklanma tespit edildi. Eklem dışı kırıklar ile eklem içi ve kısmi eklem içi kırıklar arasında konservatif tedavi başarısı açısından anlamlı fark yoktu (p = 0,584). Sonuç Distal radius kırıklarının ilk müdahalesinde uygulanan kapalı redüksiyon ve alçı immobilizasyonunun, yaşlı hastalarada eklem dışı kırıkların yanı sıra parsiyel ve tam eklem içi kırıklar için de güvenli bir tedavi yöntemi olduğunu ortaya koyduk.

Anahtar Kelimeler: Distal Radius Kırıkları, Tedavi Yönetimi, Konservatif Tedavi, Yaşlı Hastalar

Conservative Treatment with High Reduction Rates in Geriatric Distal Radius Fractures

Abstract

Objective: The aim of this study is to evaluate the early reduction results in conservative treatment of distal radial fractures in geriatric patients. Materials and Methods: Patients aged over 60 years with displaced distal radius fractures and treated with conservative treatment were included in the study. Follow-up X-rays of the patients in the 1st week were evaluated. Patients data were obtained from the ENLIL system (ENLIL hospital information management system, version v2.19.46 20191118). We evaluated the patient's age, sex, fracture side, injury mechanism, type of AO/OTA classification, loss of reduction, and treatment methods. Results: 119 patients of 132 geriatric patients with distal radius fracture were responded to the including criteria. 97.6% of patients with AO type 2R3A fracture were found to be within acceptable degrees of reduction in the 1st week of conservative treatment. Seven patients had a loss of reduction. Six had a high degree of dorsal angulation, and one had over 2mm step off. There was no significant difference in terms of conservative treatment success between extra-articular fractures and partial and complete intra-articular fractures (p=0.584). Conclusion: We demonstrated that initial closed reduction and cast immobilization is a safe treatment method for extra-articular fractures as well as partial and complete intra-articular fractures for elderly patients with distal radius fractures.

Keywords: Distal Radius Fractures, Management, Conservative Treatment, Elderly Patients

Presentation ID/Sunum No= 434

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Geriatrik Hastalarda Trokanterik Femur Kırıklarında USG Eşliğinde Femoral ve Siyatik Sinir Bloğu

Dr. Cansu Ofluoğlu[1]
[1]*S.B.Ü. İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş: Geriatrik hastalar sınırlı fizyolojik kapasiteleri ve eşlik eden komorbiditeleri ile anestezi yönetimi zor hastalardır. Kalça cerrahisinin emboli riski de eklenince bu hastaların mortalitesi hayli artmaktadır. Spinal ve epidural anestezide blok seviyesinin altında oluşan vazodilatasyona bağlı hipotansiyon ve sempatik blokaj sonucu gelişen bradikardi gibi önemli yan etkiler anestezistleri bu yan etkilerin daha sınırlı görüldüğü periferik sinir bloklarına yönlendirmektedir. Bunun yanında periferik sinir bloklarının postoperatif analjeziye ve erken mobilizasyona da destek olması önemli bir tercih sebebi olmaktadır. Bu yazıda geriatrik kalça cerrahisinde uygulanan femoral-siyatik sinir blok kombinasyonu ve etkileri sunulmaktadır. Gereç ve Yöntemler: 2019-2020 yılları arasında trokanterik femur kırığı nedeni ile opere edilen 20 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastalar operasyon odasına alınıp USG eşliğinde femoral ve siyatik sinir bloğu her sinir bloğu için 20 ml %0,25'lik bupivakain uygulanarak sağlandı. Blok seviyesi ve derecesi doğrulandı. Operasyon esnasında vital bulgular kayıt altına alındı. Postoperatif hastaların vital bulguları kaydedildi ve ağrı dereceleri VAS (visual analog skala) ile değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 20 hastadan 8'i erkek 12'si kadındı. Hastaların yaş ortalaması 80,3(±5,8) idi. Tüm hastalar ASAIII olarak çalışmaya dahil edildi. Peroperatif kalp tepe atımı, sistolik, diyastolik ve ortalama arter basınçları ve oksijen saturasyonlarında anlamlı değişiklik izlenmedi.

Hastaların postoperatif VAS değerleri 1-3 arasında idi. Sonuç: Ortopedik cerrahide rejyonel anestezi tercih edilen bir yöntemdir. Ancak santral sinir bloklarına bağlı gelişen hipotansiyon, bradikardi gibi yan etkiler özellikle geriatrik hasta grubunda kolay tolere edilememektedir. Periferik sinir bloklarında santral bloklara oranla bu yan etkiler daha sınırlı görülmektedir. Özellikle USG eşliğinde yapılan sinir bloklarında başarısızlık oranı hayli düşmektedir. Postopertif hastaların analjezik ihtiyaçlarının azalması, erken mobilizasyon ve taburculuk sağlaması da periferik blokların önemli tercih sebeplerindendir. Periferik sinir blokları, kardiyak ve respiratuar olarak yüksek riskli geriatrik hasta grubunda stabil bir anestezi ve postoperatif analjezi sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Femoral Blok, Siyatik Blok, USG, Kalça Cerrahisi

USG Guided Femoral and Sciatic Nerve Block in Trochanteric Femur Fractures in Geriatric Patients

Abstract

Introduction: The mortality of hip surgery in geriatric patients is high due to the limited physiological adaptation capacity of these patients, the risk of embolism, and accompanying comorbidities. Side effects of central blocks such as hypertension and bradycardia are observed more limited in peripheral nerve blocks. In addition, it is an important reason for preference that peripheral nerve blocks support postoperative analgesia and early mobilization. In this article, femoral-sciatic nerve block combination and its effects are presented in geriatric hip surgery. Material and Methods: 20 patients who were operated for trochanteric femur fractures between 2019-2020 were included in the study. The femoral and sciatic nerve block was achieved with USG by applying 20 ml 0.25% bupivacaine for each nerve block. Vital findings were recorded during the operation. Vital signs of the postoperative patients were recorded and their pain levels were evaluated with VAS (visual analog scale). Results: 12 female and 8 male patients were included in the study. The mean age of the patients was 80.3 (± 5.8). All patients were included in the study as ASAIII. There were no significant changes in perioperative heart beat, arterial pressures and oxygen saturations. Postoperative VAS values

of the patients were between 1-3. Conclusion: Regional anesthesia is a preferred method in orthopedic surgery. However, side effects such as hypotension and bradycardia due to central nerve blocks are not easily tolerated, especially in the geriatric patient group. These side effects are seen more limited in peripheral nerve blocks compared to central blocks. The failure rate is particularly low in nerve blocks performed with USG. Decreasing analgesic needs of postoperative patients, providing early mobilization and discharge are also among the important reasons of preference for peripheral blocks. Peripheral nerve blocks provide a stable anesthesia and postoperative analgesia in cardiac and respiratory high risk geriatric patients.

Keywords: Femoral Block, Sciatic Block, USG, Hip Surgery

Presentation ID/Sunum No= 315

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gonore Tedavisi Altında Gelişen Yutma Güçlüğü: İlaca Bağlı Özefajit :Pill Özefajit

Dr. Halil Fatih Gök[1]
[1]*SBÜ Keçiören Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği*
**Corresponding author: Halil Fatih Gök*

Özet

Giriş: İlaca bağlı özefajit sık kullanılan ilaçlara bağlı gelişen persistant veya geçici olmak üzere iki farklı şekilde görülebilen bir antitedir. Tetrasiklin grubu ilaçlara bağlı gelişen ilaca bağlı özefajit genellikle geçici ve kendiliğinden düzelir. Non-steroid antiinflamatuar ajanlar, potasyum klorid ve kinidin sülfatlara bağlı gelişen ilaca bağlı özefajit ise striktürler ile seyreden persistan gruptur. Doksisiklin de yeterli miktarda su ile alınmazsa veya ilaç alımından hemen sonra yatılırsa ilaca bağlı özefajit riski oluşturmaktadır. Olgu: Bu olguda 19 yaşında erkek hasta 3 gündür devam eden yutma güçlüğü şikayeti ile polikliniğimize başvurmuş. Hastanın anamnezinde 1 hafta önce gonore tedavisi için oral doksisiklin başlandığı ve ilacı az su ile aldığı öğrenildi. Hastaya yapılan endoskopik incelemede özefagus orta kesiminde 33.cm'den başlayıp 36.cm'ye kadar longitudinal uzanım gösteren, özefagusun 1/3'ünü saran 2cmx3cm çapında düzensiz sınırlı ülser alanı izlendi. Endoskopik incelemedeki bu lezyon oral doksisikline bağlı gelişen ilaca bağlı özefajit olarak değerlendirildi. Hastanın doksisiklin tedavisi kesilerek oral proton pompa inhibitörü başlandı. 10 günlük tedavi sonrası hastanın semptomları geriledi. Sonuç: İlaca bağlı özefajit çok sık görülmemekle birlikte farkedildiğinde tedavi edilebilir bir antitedir. İlaca bağlı özefajitten sorumlu ilaçların %50'sini tetrasiklin, doksisiklin ve klindamisin oluşturur. Disfaji, odinofaji, retrosternal yanma şikayetleri olan

hastalarda bu ilaçlar sorgulanarak doğru tanı konulabilir. Tedavide dikkat edilmesi gereken ilaca bağlı tahribatın önlenmesi için doğru tanı konularak erken dönemde ilacın kesilmesidir.

Anahtar Kelimeler: Gonore,pill, Özefajit

Presentation ID/Sunum No= 102

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Göz Kapağının Nadir Enfeksiyonlarından Olan Nekrotizan Fasiitin İmmunokompetan ve İmmunsupresif İki Farklı Hastadaki Klinik Seyri

Asst. Prof. Dr. Dilek Uzlu[1]
[1]*Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Nekrotizan fasiit, fasya ve cilt altı dokunun nekrozu ile karakterize akut fulminan enfeksiyondur. Baş, boyun bölgesi ve periorbital bölgede ender olarak rastlanılmaktadır. Bu yüzden tanıda gecikmeler yaşanabilmektedir. Teşhis ve tedavide gecikme enfeksiyonun yayılımı ile ölümlere neden olabilir. Bu yazımızda iki farklı hastada periorbital bölgede gelişen Nekrotizan fasiit olgularınının klinik seyirlerini ve tedavi yaklaşımlarını sunmayı amaçladık. Her iki olguda kliniğimize başvurmadan beş gün önce dış merkezde değerlendirilmiş olup preseptal selülit ön tanısı ile ikisine de oral antibiyotik tedavisi başlanmıştı. İlk olgumuz 56 yaşında, immunokompetan erkek hastada sağ kulak etrafında kaşıntı sonrasında gelişen sağ periorbital nekrotizan fasiit olgusunda etken olarak Streptococcus pyogenes üretildi. Hastaya intravenöz antibiyotik tedavisi (Kristalize penisilin), yatak başı doku debridmanı ve günlük yara pansumanı yapıldı. İkinci olgumuz 10 yaşında relaps Akut lenfoblastik lösemi tanısıyla takip edilen çocuk hastada bilateral gelişen periorbital nekrotizan fasiitte etken olarak Pseudomonas aeruginosa üretildi. Çocuk olguda nekroz alanları debride edildi, topikal ve intravenöz antibiyotik (klindamisin ve sefepim) tedavisi uygulandı. Nekrotizan fasiit klinik olarak eritemle seyreden selülit gibi diğer yumuşak doku enfeksiyonlarıyla kolayca karışabilir. Tanıda en önemli faktör klinik bulgulara dayanarak Nekrotizan fasiitten şüphelenilmesidir. Sağkalım erken tanı

ve tedavi ile mümkündür. Tedavide öncelikli olarak nekrotik doku debridmanı yapılmalı ve etken olan mikroorganizmanın duyarlı olduğu antibiyotik başlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Göz Kapağı, Fasiit, Nekrotizan, Enfeksiyon

Clinical Course of Necrotizing Fasciitis, a Rare Infection of the Eyelid, in Immunocompetent and Immunosuppressive Two Different Patients

Abstract

Necrotizing fasciitis is an acute fulminant infection characterized by necrosis of fascia and subcutaneous tissue. It is rarely encountered in the head, neck and periorbital region. Therefore, there may be delays in diagnosis. Delay in diagnosis and treatment can cause death with the spread of the infection. In this article, we aimed to present the clinical course and treatment approaches of necrotizing fasciitis cases developing in the periorbital region in two different patients. Both cases were evaluated at an external center five days before applying to our clinic, and oral antibiotic treatment was initiated in both of them with a pre-diagnosis of preseptal cellulitis. In our first case, a 56-year-old, immunocompetent male patient with right periorbital necrotizing fasciitis developed after itching around the right ear. Streptococcus pyogenes was produced as the causative agent. Intravenous antibiotic therapy (Crystallized penicillin), bedside tissue debridement and daily wound dressing were applied to the patient. Our second case was a 10-year-old pediatric patient who was followed up with the diagnosis of relapse acute lymphoblastic leukemia. Pseudomonas aeruginosa was produced as the agent in this pediatric case with bilateral periorbital necrotizing fasciitis. In the pediatric case, the areas of necrosis were debrided, and topical and intravenous antibiotic (clindamycin and cefepime) treatment was administered. Necrotizing fasciitis can be easily confused with other soft tissue infections such as cellulitis with clinical erythema. The most important factor in diagnosis is suspicion of necrotizing fasciitis based on clinical findings.

Survival is possible with early diagnosis and treatment. In the treatment, necrotic tissue debridement should be done first and the antibiotic to which the causative microorganism is sensitive should be started.

Keywords: Eyelid, Fasciitis, Necrotizing, İnfection

Presentation ID/Sunum No= 168

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Halluks Valgus Tedavisinde Scarf Osteotomisinin Tek Vida Tespit Sonuçlarımız

Ph.D. Muhammed Çağatay Engin[1], Ph.D. Ahmet Emre Paksoy[1]
[1]*Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Ortopedi ve Travmatoloji AD*
**Corresponding author: Muhammed Çağatay Engin*

Özet

Giriş: Halluks valgus; ayak başparmağının 1. metatarsofalangeal (MTF) eklem üzerinden laterale deviasyonu ile karakterize bir deformitedir.Semptomatik halluks valgus tedavisinde 130'un üstünde cerrahi prosedür tanımlanmıştır.Scarf osteotomisi; uygulaması zor ancak oldukça stabil bir osteotomidir. Deformiteyi düzeltmek için en önemli manevra olan metatars tanslasyonu yapmaya olanak sağlamasının yanında metatars başının medial rotasyon ve supinasyonu gibi pekçok planda düzeltmeye de olanak sağlar. Birden fazla planda düzeltmeye izin veren ve oldukça stabil olan bu tekniğin klasik tespitinde 2 vida kullanımı önerilirken farklı tespit metodları da denenmiştir. Biz bu çalışmamızda halluks valgus cerrahi tedavisi esnasında kullandığımız scarf osteotomisinin tek vida tespitinin klinik ve fonksiyonel sonuçlarını sunmayı amaçlamaktayız. Materyal-Metod: Çalışmamıza Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne semptomatik halluks valgus deformitesi nedeni ile başvuran ve scarf osteotomisi ile düzeltme yapıldıktan sonra tek vida kullanılarak fiksasyon sağlanan 21 hasta dahil edildi. Hastaların 16'sı kadın 4'ü erkek cinsiyete sahipti. Ortalama takip süresi 19 ay olup hastaların preoperatif ve postoperatif HVA (halluks valgus açısı), IMA (intermetatarsal açı), medial ve lateral sesamoid pozisyonları, AOFAS Skorları ile komplikasyonlar kayıt altına alındı. Bulgular: Preoperatif ortalama HVA 39,35 derece; posotoperatif HVA 11,7 olarak ölçüldü. AOFAS Skorunun ise

preoperatif dönem ortalaması 51,65; postoperatif dönem ortalaması 92,35 olarak kaydedildi. Sonuç: Bu çalışma scarf osteotomisi tespitinde tek vida kullanımının fonksiyonel sonuç ve komplikasyon oranları göz önünde tutulduğunda tatminkar sonuçlar sunduğunu göstermektedir. Scarf Osteotomisinin çeşitli modifikasyonları tanımlanmıştır (14-16). Bu modifikasyonların hepsinde stabiliteyi sağlayan ana faktör olan Z şekilli osteotomi ve lateral gevşetme standart olarak uygulanmıştır. Scarf osteotomisi klasik tekniğinde; yapılan Z şekilli osteotominin 2 adet vida ile tespiti önerilmekedir. Scarf tekniğini diğer tekniklerden bir adım öne çıkaran özelliklerden biri oldukça stabil olmasıdır.. Tespit maliyetini azalttığımız çalışmamızda tek vida ile elde ettiğimiz fonksiyonel sonuçlar; tespit için kullanılan ikinci vidanın hastaya ek fayda sağlamadığını düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Halluks Valgus, Scarf, Tek Vida

Presentation ID/Sunum No= 87

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Humerus Kırıklarında İmplant Yetmezliği; Retrospektif 11 Vakanın Analizi ve Çift Plakla Tespiti

Asst. Prof. Dr. Murat Aydın[1]
[1]Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Ortopedi ve Travmatoloji ABD.
**Corresponding author: Murat Aydın*

Özet

Humerus kırıkları tanısı acil servislerde rahatlıkla direkt radyografilerle konulabilir. Anatomik olarak üst uç, şaft ve alt kırıkları olarak tanımlanmıştır. Humerus şaft kırıklarının tedavisi sıklıkla Sarmiento ortezi, U-brace gibi medikal tedavilerle yapılır. Açık humerus kırıkları, multitravma, ipsilateral kırık, redüksiyon sonrası radial sinir hasarı, 10-20 derece anterior deplasman,10-30 derece anterior valgus cerrahi endikasyona sahiptir. Bu çalışmada 2014-2020 yılları arasında retrospektif arşiv taraması yapılmış olup, humerus kırığı nedeni ile dış merkezde opere edilmiş ancak operasyona sonrası implant yetmezliği gelişmiş, tekrar opere edilmiş vakalar incelenmiştir. 11 vakanın hepsinde implant yetmezliği sonrası humerus kırığı oluşmuştur. İlk operasyondan 68.7±18.45 gün sonra tekrar kırık oluşmuştur. Tüm vakalarda tek bir vaka hariç hepsinde radial sinir intakt idi. Bir vakada radial sinir komplet kopuktu ve mikrocerrahi ile tamir edildi. Tüm vakalarda 3.5 mm LCP plak kullanılmış idi. 3.5 mm LCP plak operasyonda çıkartılmış olup, kırık uçlarının debridmanı ve otolog greftlenmesini takiben aynı seansta lateralden 4.5 mm LCP plak, anteriordan 3.5 mm LCP plak ile tespit edildi. Postop. 3. hafta pasif egzersiz başlandı. Operasyon sonrası en az üç kortekste ortalama kaynamanın görülme süresi 56.7±8.75 gün idi. Radial sinir tamiri yapılan vakada 4. ayında sinir hasarı geri dönmüş idi. Postop. hiçbir vakada herhangi bir komplikasyon

gelişmedi. Sonuç olarak humerus şaft kırıkları cerrahisi geçiren ve implant yetmezliği sonrası tekrar kırık olan vakalarda çift plak ile tespit etkin bir tedavidir.

Anahtar Kelimeler: Humerus Kırıkları, İmplant Yetmezliği

Presentation ID/Sunum No= 325

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Idiopatik Ani İşitme Kaybı Olan Hastalarda Retina Sinir Lifi Tabakası Kalınlığındaki Değişimlerin Değerlendirilmesi

Assoc. Prof. Dr. Hüseyin Fındık[1], Assoc. Prof. Dr. Metin Çeliker[1]
[1]*Recep Tayyip Erdoğan Ünv. Tıp Fak.*

Özet

Amaç: İdiopatik Ani İşitme Kaybı (İAİK) yaygın bir otolojik acil durumdur ve etiyolojisi tam olarak bilinmemektedir. Patomekanizmalar arasında viral enfeksiyon ve otoimmun aracılı mekanizmaların yanısıra, vasküler bozukluklar da altta yatan önemli nedenler arasında ileri sürülmektedir. Bu çalışmanın amacı; İAİK olan hastalarda eş zamanlı olarak ortaya çıkan ve iskemik optik nöropatiye işaret eden retina sinir lifi tabakası (RNFL) kalınlığındaki değişimleri, hızlı ve non invaziv bir yöntem olan Optik Kohorens Tomografi (OKT) ile incelemektir. Yöntem: Bu çalışma, prospektif vaka kontrol çalışması olarak tasarlanmıştır. Çalışmaya yaşları 25-55 arasında tek taraflı İAİK olan 42 hastanın (20 kadın, 22 erkek) 84 gözü dahil edilmiştir. Hastalara otorefraktometre, görme keskinliği, biomikroskopi, funduskopi muayenelerinden oluşan ayrıntılı göz muayenelerinin yanısıra, RNFL kalınlığı ölçümleri yapıldı. Çalışmaya; +2,-2 Dioptri aralığı dışındaki hastalar, glokom, geçirilmiş göz cerrahisi ve sistemik hastalığı olan kişiler dahil edilmedi. İAİK ve sağlam taraf gözlerde; Superior, inferior, nazal, temporal ve ortalama RNFL ölçümleri yapıldı. Bu parametreler işitme kaybı olan ve olmayan taraf gözler arasında karşılaştırıldı. Bulgular: Cinsiyet açısından iki gurup arasında anlamlı fark görülmedi($p>0,05$). İAİK olan ve olmayan taraf gözlerde; superior RNFL kalınlıkları sırası ile 109,19 mikron±21,68; 100,66 mikron± 18,61 idi. İki gurup arasında anlamlı farklılık mevcut idi($p<0,044$). Nazal RNFL kalınlıkları sırası

ile 67,28 mikron±11,27; 59,19 mikron± 11,96 idi(p<0,043). İki gurup arasında anlamlı farklılık vardı. Ortalama RNFL kalınlıkları sırası ile 88,45 mikron±13,38; 83,71 mikron± 10,88(p<0,049) idi. İki gurup arasında anlamlı farklılık bulundu. Ancak inferior ve temporal RNFL gurupları arasında ise anlamlı farklılık yoktu(p>0,05). Sonuç: Standart göz muayenesinde ani işitme kaybı olan hastalar sağlıklı görünseler bile, RNFL kalınlığı ölçümlerinde her iki göz arasında sağlam tarafa göre İAİK olan taraf gözde, mikrosirkülasyon bozukluğuna işaret eden anlamlı RNFL kalınlık artışı tesbit ettik. Ancak Dopler USG ile karotis, oftalmik, retinal arter akımları ölçülerek, İAİK etiyolojisinde yer alan vasküler patolojiyi tam olarak ortaya çıkarmak için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Idiopatik Ani İşitme Kaybı, Retina Sinir Lifi Tabakası, Optik Kohorens Tomografi

Presentation ID/Sunum No= 130

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Idiopatik Granülomatöz Mastit Tedavisinde Etkili Bir Tedavi: Prolaktin İnhibitörleri

Dr. Murat Özkara[1]
[1]*Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi AD*

Özet

İdiyopatik granülomatöz mastit (İGM), nadir görülen, nonkazeifiye granülom ve abse formasyonu ile karakterize memenin kronik enflamatuar hastalığıdır. Nedeni tam olarak bilinmemekle birlikte otoimmün bir hastalık olduğu düşünülmektedir. Klinik ve radyolojik özellikleri ile meme kanserini taklit eder. Kesin tanısı histopatolojik olarak konur. Otoimmün hastalıklar, hamilelik ve laktasyon dönemi, oral kontraseptif kullanımı ve hiperprolaktinemi gibi prolaktin düzeyinin arttığı durumlarda İGM daha fazla görülmektedir. Bu çalışmamızda sunulan olgularla, İGM tedavisinde prolaktin inhibitörlerinin medikal tedavide etkili bir seçenek olabileceği vurgulanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Granülamatöz Mastit, Prolaktin İnhibitörleri

Presentation ID/Sunum No= 106

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ileri Anne Yaşında Spontan Overyan Hiperstimülasyonu Sendromu

Dr. Nur Dokuzeylül Güngör[1], Dr. Tuğba Gürbüz[2], Dr. Arzu Yurci[3]

[1]*İstanbul Göztepe Medicalpark Hastanesi*
[2]*İstanbul Medistate Hastanesi*
[3]*Kayseri Memorial Hastanesi*

Özet

GİRİŞ: Overian hiperstimülasyon(OHSS) çoğunlukla ovulasyon induksiyon tedavileri ile ilişkili bir durumdur. Sıklığı %0.2- 1 arasında değişmektedir. Çoğul gebelikler, PCOS sendromu ve hipotiroidi risk faktörleri olarak saptanmıştır. Biz bu çalışmada 40 yaşında herhangi bir risk faktörü tespit edilemeyen spontan gebe kalan hastamızı sunmayı amaçladık. Bildiğimiz kadarıyla bu vaka gebeliğin başlangıcı ve doğum sonrası 2. aya kadar devam eden ve etyolojisinde hiçbir risk faktoru olmayan ilk spontan OHSS vakasıdır. OLGU: 40 Yaşında primigravid gebe rutin gebelik takibi için polikliniğimize başvurdu. Hastamızın soygeçmişinde ve özgeçmişinde özellık tespit edilmedi. Gebenin anamnezinde hamileliğinden önce son 12 aydır düzenli adet gördüğünü ve ovulasyon indiksiyonu hikayesinin olmadığı belirlendi. Kronik hastalığı ve uyuşturucu kullanımı yoktur. Pelvik muayenesinde; serviks kapalı, forme, lökore veya kan tespit edilmedi. Pelvik ultrasonografide 7 hafta 1 günle uyumlu, fetal kalp atımı (+) gebelik izlendi, ayrıca sağ over 120x 100 mm ve sol over 100 x 80 mm çapında olup her iki over hiperstimüle görünümde, çok sayıda follikül kisti izlendi. Doppler incelemesinde ovarian kanlanmanın normal olduğu gözlendi. Douglasda mayii izlenmedi .Asit yoktu. Laboratuvar tetkiklerinde Hb:13,1g/dL,ve Htc:40,3 idi. Serum elektrolit düzeyleri,hepatit markırları ve tiroid fonksiyon testleri normal düzeydeydi. SONUÇ: .OHSS genellikle infertil kadınların

ovulasyon indiksiyona tedavilerine bağlı olarak gelişen bir sendromdur Ovulasyon indüksiyon tedavileri kullanılmaksızın gelişen spontan OHSS ise nadiren görülür. OHSS patolofizyolojisinde overlerde büyüme, kapiller permeabilitede artış sonucu proteinden zengin sıvının üçüncü boşluklara kaçışı ve bunun sonucu olarak da asit, elektrolit dengesizliği, hemokonsantrasyon ve tromboemboli gibi klinik sonuçlar izlenmektedir. Spontan overian hiperstimülasyon sendromu nadir görülmesine rağmen komplikasyon olmadan yönetilmesi çok önemlidir. Çoğunlukla spontan overyan hiperstimülasyon sendromu kendi kendine sınırlayan bir süreçtir. Biz bu çalışmamızda 40 yaşında herhangi bir risk faktörü içermeyen ve gebelik boyunca gerilemeyen dirençli spontan OHSS vakası sunmayı amaçladık. Bu hastalar klinik seyir açısından yakın takibe alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Ileri Anne Yaşı, Spotan Overyan Hiperstimülasyon,gebelik

Presentation ID/Sunum No= 113

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Inaktif Tiroid Oftalmopatı Hastalarında in Vıvo Konfokal Mikroskopi Kullanılarak Langerhans Hücrelerinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Busra Yılmaz Tugan[1]
[1]*Kocaeli Üniversitesi*

Özet

Amaç: Tiroid orbitopati (TO) hastalarında görülen oküler yüzey hastalığında inflamasyonun rolünün in vivo konfokal mikroskopi (IVKM) ile korneal Langerhans hücre (LH) yoğunluğu araştırılarak değerlendirilmesi. Yöntem: Otuz üç inaktif hasta [(Klinik Aktivite Skoru (KAS)<3] ve otuz yaş uyumlu sağlıklı kontrol çalışmaya alındı. Tüm katılımcılara görme keskinliği seviyesi, göz içi basıncı, ön ve arka segment muayenesini içeren rutin oftalmik muayene yapıldı. Ayrıca gözyaşı kırılma zamanı (GKZ) da değerlendirildi. Santral korneada LH yoğunluğu konfokal mikroskopi ile değerlendirildi. Ayrıca, konfokal mikroskopi ve klinik veriler korrele edildi. Bulgular: TAO grubunda ortalama GKZ 9.61±5.01 saniye idi ve TO grubunda kontrol grubuna (12.70±2.76 saniye) kıyasla anlamlı düşüktü (p=0.003). Kontrol grubunda ortanca santral korneal LC yoğunluğu 19.00 (7.00-24.50) olmasına karşın TO grubunda 68.00 (50.00-92.00)'e yükseldi (p <0.001). Korrelasyon analizinde TO hastalarında yaş ve KAS arasında anlamlı negative korrelasyon görüldü (p=0.047, r= -0.348) ve TAO hastalarının yaşı, GKZ ve LH miktarı ile korrele değildi (sırasıyla p=0.186, r=0.236 ve p=0.240, r= -0.211). TAO hastalarının GKZ değerleri LH sayısı ve KAS ile negatif korreleydi (sırasıyla p=0.003, r=-0.495 ve p<0.001, r= -0.644). Hastaların KAS ile LH miktarı korrelasyon göstermedi (p=0.143, r=0.261). Kontrol grubunda GKZ, KAS, LH sayısı birbiriyle korrele değildi.

Sonuç: İnaktif fazdaki TO hastalarında oküler yüzey inflamasyonu görülür ve LH, TO hastalarında görülen korneal inflamasyonda görev alır.

Anahtar Kelimeler: Langerhans Hücreleri; Oküler Yüzey; Tiroid İlişkili Oftalmopati; in Vivo Konfokal Mikroskopi

Evaluation of Corneal Langerhans Cells in Patients Wıth Inactive Thyroid Ophthalmopathy by Usıng An in Vıvo Confocal Microscopy

Abstract

Aim: To assess corneal Langerhans cell (LC) density in thyroid-associated ophthalmopathy (TAO) patients to investigate the role of inflammation in ocular surface disease related to TAO by using in vivo confocal microscopy (IVCM). Methods: Thirty-three patients who had inactive disease [(Clinical Activity Score (CAS)<3] and thirty age-matched healthy control subjects were enrolled in the study. All subjects underwent routine ophthalmologic examination including visual acuity levels, intraocular pressure, anterior segment and posterior segment evaluation. The subjects were evaluated with tear break-up time (BUT). IVCM was performed to evaluate LC density in central cornea. Also, correlation analyses of confocal microscopy data and clinical data were performed. Results: The mean BUT was 9.61±5.01 seconds in the TAO group and significantly lower in the TAO group than in the control group (12.70±2.76 seconds) (p=0.003). The median central corneal LC density in the control group was 19.00 (7.00-24.50) whereas it was significantly increased to 68.00 (50.00-92.00) in the TAO patients (p <0.001). In correlation analysis, there were a significant negative correlation between age and CAS of TAO patients (p=0.047, r= -0.348) and the age of TAO patients was not correlated with BUT and LC count (p=0.186, r=0.236 and p=0.240, r= -0.211, respectively). BUT of TAO patients was negatively correlated with LC count and CAS (p=0.003, r=-0.495 and p<0.001, r= -0.644, respectively). CAS of the patients was not correlated with LC count of the patients. (p=0.143, r=0.261).

In the control group, BUT, CAS, LC count were not correlated with each other. Conclusion: TAO patients in inactive phase suffer from ocular surface inflammation and LC participates in corneal inflammation in TAO.

Keywords: Langerhans Cells; Ocular Surface; Thyroid Associated Ophthalmopathy; in Vivo Confocal Microscopy

Presentation ID/Sunum No= 236

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Inflamatuar Polibe Bağlı İnce Barsak İnvajinasyonu

Dr. Tuba Mert[1]
[1]*Medipol Üniveristesi Pendik Hastanesi*

Özet

inflamatuar polibe bağlı ince barsak invajinasyonu Tuba Mert medipol üniveristesi pendik hastanesi İnce barsak invajinasyonu sıklıkla çocuklarda görülür. Erişkinlerde incebarsak invajinasyonu %5 oranında görülmekle birlikte bunların %80-90'ında altta yatan barsak patolojisi eşlik etmektedir. Bu olgu sunumunda 40 yaşındaki hasta karın ağrısı bulantı kusma şikayetleri ile başvurdu.ayakta direk batın grafisinde hava sıvı seviyeri mevcuttu.tüm batın bt'de mide jejunoileal anslarda yaygın dilatasyon havasıvı seviyesi,terminal ileum düzeyinde içine mezenterin sürüklendiği barsak ansı ve invajinasyon saptandı(resim 1A 1B 1C).hastanın eksplorasyonunda jejunum distali ileum proksimalinde yaklaşık 20 cm'lik bir segmentte redükte edebildiğimiz invajinasyon(Resim 2A,2B) ve yaklaşık 3 cm çaplı polipoid lezyon (Resim 3A,3B) saptandı.yaklaşık 10 cm'lik bir barsak segmenti rezeke edildi.patolojik tanısı inflamatuar polip olarak sonuçlandı.postoperatif dönemde komplikasyon gelişmeyen hatsa taburcu edildi. Anahtar Kelimeler: ince barsak,inflamatuar polip,invaijnasyon resim 1A,1B,1C resim 1A,1B,1C resim 1A,1B,1C RESİM 2A,2B RESİM 2A,2B RESİM 3A,3B RESİM 3A,3B

Anahtar Kelimeler: Polip İnvajinasyon İleus

Presentation ID/Sunum No= 191

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Inkarsere Dev Rektal Adenom: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Mehmet Gülmez[1]
[1]*Giresun Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Mehmet Gülmez*

Özet

Kolorektal adenomlar mukozadan kaynaklanan ve 2 cm'in üzerindeki boyutlarda malignite riski %50'ye ulaşan poliplerdir. Adenomun boyutu, villöz içeriği ve distal yerleşimli olması ile hastanın yaşı kolorektal adenomlarda displazi ve malignite ile ilişkilidir. Rektal polipler sıklıkla asemptomatiktir veya klinikte hematokezya şeklinde bulgu verirler. Anal kanaldan prolabe olan anorektal polipler hemoroid gibi benign anorektal hastalıklar ile karışabilir, yanlış veya eksik tedavi edilebilirler. Literatürde anal kanaldan prolabe olup, inkarserasyon bulgusuna rastlanılan dev rektal polip olgusu oldukça nadirdir. Biz de kanama ve ele gelen kitle şikayeti ile acile başvuran anal kanaldan prolabe olmuş inkarsere, aktif kanaması olan, acil şartlarda transanal eksizyon ile tedavi edilen dev rektal adenomatöz polip hastasını sunmayı amaçladık.

Anahtar Kelimeler: Adenom, Rektal Polip

Presentation ID/Sunum No= 417

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Jinekolojik Acillerden Ektopik Gebelik: Kliniğimizdeki Olguların Retrospektif Analizi

Dr. Gizem Durmaz[1], Dr. Sonay Öztaş[2], Dr. Gülten Özgen[3], Assoc. Prof. Dr. Burcu Dinçgez Çakmak[3]

[1]*Çanakkale Lapseki Devlet Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği*
[2]*Adıyaman Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği*
[3]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği*

Özet

Jinekolojik Acillerden Ektopik Gebelik: Kliniğimizdeki Olguların Retrospektif Analizi Amaç: Ektopik gebelik fertilize ovumun endometriyal kavite dışında bir alana yerleşmesi olarak tanımlanmakta ve yaklaşık %1-2 oranında görülmektedir. Tanıda ultrasonografi ve laboratuvar parametreleri birlikte kullanılırken tedavide hem medikal hem de cerrahi yöntemler tercih edilebilmektedir. Bu çalışmada kliniğimizde ektopik gebelik sebebi ile takip edilen hastaları değerlendirmeyi amaçladık. Yöntem: Çalışmamıza Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği'nde Mart 2019 ve Şubat 2020 tarihleri arasında ektopik gebelik tanısı ile takip edilen 80 hasta dahil edildi. Hastaların yaş, gravide, parite, abort sayıları, başvuru semptomu, başvuru anındaki gebelik haftası, başvuru anındaki beta-HCG değeri, ultrasonografi bulguları ve uygulanan tedaviler retrospektif olarak taranarak kaydedildi. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen hastaların ortalama yaşı 29.6±5.7 yıl idi. Başvuru anındaki ortalama gebelik haftası 6.5±1.2 hafta, beta-HCG değeri 2324±1780 olarak tespit edildi. Başvuru semptomları incelendiğinde vajinal kanama ile hastaların %40'ının(n=32), amenore ile %11.3'ünün(n=9),

ağrı ile %27.5'sinin(n=22), ağrı ve kanama ile %15'inin(n=12), ağrı ve amenore ile de %5'inin(n=4), şok ile %1.2'sinin(n=1) başvurduğu görüldü. Hastaların başvuru anındaki sonografi bulguları incelendiğinde hastaların %77.5'inde(n=62) douglasta mayi, ektopik odak gibi bulgulardan en az biri tespit edildi. Yapılan batın muayenesinde hastaların %18.7'sinde(n=15) akut batın bulgusu saptanarak acil cerrahi girişim uygulandı. Cerrahi müdahale yapılan hastaların %80'ine(n=12) laparoskopik salpenjektomi ya da salpingostomi yapılırken, %20'sine(n=3) laparotomi ile salpenjektomi uygulandı. Hemodinamisi stabil olan, akut batın bulguları olmayan ve ektopik odakta kalp atışı görülmeyen hastalara metotreksat uygulanış olup bunlar tüm hastaların %81.2'sini(n=65) oluşturmaktaydı. İlk doz metotreksat tedavisinin başarı oranı çalışmamızda literatürle uyumlu olarak %78.5(n=51) idi. Tek doz tedaviden fayda görmeyen 14 hastanın 4'üne(%28.6) ikinci doz metotreksat tedavisi uygulanırken 10(%71.4) hastaya elektif koşullarda cerrahi uygulandı. Sonuç: Reprodüktif dönemde vajinal kanama ve ağrı ile başvuran hastalarda ektopik gebelik ayırıcı tanıda mutlaka akılda tutulmalıdır. Hemodinamik açıdan stabil olan hastalarda öncelikli olarak daha az girişimsel ve organ koruyucu olan metotreksat tedavisi düşünülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Cerrahi Tedavi, Ektopik Gebelik, Metotreksat

Presentation ID/Sunum No= 131

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kahramanmaraş İlinde Nöral Tüp Defekti Olguları (2000-2018)

Assoc. Prof. Dr. Emrullah Cem Kesilmez[1]
[1]*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Tıp Fakültesi Beyin Cerrahisi Anabilim Dalı*
**Corresponding Author: Emrullah Cem Kesilmez*

Özet

Amaç:Çalışmada Kahramanmaraş ili sınırları içerisinde doğan bebeklerde nöral tüp defekti(NTD) sıklığının belirlenmesi ailelerin sosyo-demografik özellikleri, annelerin gebelikleri süresince özellilkle ilk trimesterde teratojen etkenlere maruz kalması (ilaç, ateşli hastalık) ile arasındaki olası ilişkinin araştırılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem:Ocak 2000-Ocak 2018 tarihleri arasındaki Kahramanmaraş ili sınırları içerisindeki canlı ve ölü doğum kayıtları retrospektif değerlendirilmiş ve Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi ve Nöroşirurji kliniği barındıran diğer hastanelerde NTD tanısı alan hastalar incelenmiştir.Sosyodemografik özellikler, gebeliğin ilk trimestrında karşılaşılan teratojen etkenler,anne ve babaların meslekleri, aylık maddi gelirleri ve akrabalık durumları anket yöntemiyle değerlendirildi.Annelerin ateşli hastalık geçirme oranı, ilaç kullanımları değerlendirildi. Bulgular:Çalışmamızda 18 yıllık dönemde Kahramanmaraş ili sınırları içinde 303 998 canlı doğum, ölü doğum ve abortus olduğu öğrenildi. Bu süre içinde toplam 1201 NTD'li vaka tespit edildi. 42 NTD olgusuna ulaşılamadı ve değerlendirme dışında tutuldu. Kahramanmaraş ilinde NTD görülme sıklığı ‰ 3,95 olarak hesaplandı. Bilgilerine ulaşılabilen toplam 1159 hastanın 905' i spina

bifida %78,1 [684'ü (%59,1) meningomyelosel,170'i (%14,7) meningosel, 51'i (%4,3) dermal sinüs traktı],132'si (%11,4) anensefali,122'si (%10,5) ensefalosel tanısı aldı. 1201 NTD li hastaların 730 u (%63) kız 429' (%36,8) erkek bebekti.Olguların ebeveyn meslekleri değerlendirildiğinde işsizler veya ayda birkaç gün işçi olarak çalışanlar anlamlı oranda yüksekti(p<0,0001).Anne babanın gelir seviyesi v e annelerin eğitim seviyesi düşüktü.(p<0,0001).NTD'li bebeğe sahip annelerin folik asit preperatı kullanım oranı ise çok çok düşük olarak değerlendirildi. Sonuçlar: Kahramanmaraş ilinde NTD görülme sıklığı Türkiye'deki benzer çalışmalar içinde göreceli olarak yüksekti.NTD'nin eğitim, gelir, meslek ve beslenme durumları itibariyle düşük seviyedeki bireylerde daha sık görüldüğü tespit edildi.Yine gebelik öncesi veya gebelik esnasında folik asit desteğinin çok önemli olduğu fakat ilimizde folik asit kullanım oranının ciddi olarak düşük olması sebebiyle gebelikte vitamin desteğinin öneminin yeterince bilinmediği kanısına varıldı.Ayrıca NTD hastalarında doğumda veya sonradan ortaya çıkabilecek ek patolojiler olabileceği ve bu hastaların multidisipliner yaklaşımla, deneyimli kliniklerce takip ve tedavisinin yapılması gerektiği sonucuna ulaşıldı.

Anahtar Kelimeler: Nöral Tüp Defekti, Sosyodemografik Özellik, Folik Asit, Beslenme

Presentation ID/Sunum No= 68

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Karpal Tünel Sendromu Üzerine Klinik İstatistiksel Bir Çalışma

Dr. Nuri Serdar Baş[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bağcılar EAH, Nöroşirürji*

Özet

GİRİŞ: Karpal tünel sendromu (KTS) üst ekstremitenin en çok karşılaşılan tuzak nöropatisi olup, genel popülasyondaki prevalansı %3-5 olarak bildirilmektedir. AMAÇ: Kliniğimizde KTS tanısı konarak operasyonu yapılan hastalar ile, benzer özelliklerde oluşturulan kontrol grubu arasında karşılaştırmalar yapılarak, bu verilerin istatistiki olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. YÖNTEM VE GEREÇ: Kliniğimize KTS operasyonu için yatırılan 157 (K/E:137/20) hasta ve kontrol grubu olarak benzer dağılıma sahip KTS şikâyeti olmayan 178 (K/E:144/34) hastalık iki grup oluşturuldu. Gruplar yaş, ek hastalık (DM, HT, KOAH, Depresyon, Hipotiroidi), ilaç kullanımı, meslek, gebelik sayısı verileri üzerinden karşılaştırıldı. KTS hastaları ayrıca cinsiyet, taraf (sağ, sol el), elektromiyografideki KTS şiddeti (Orta, ağır, çok ağır) açısından analiz edildi. Çalışmada istatistiksel analizler NCSS (Number Cruncher Statistical System) 2007 Statistical Software (Utah, USA) paket programı ile yapılmış ve sonuçlar, anlamlılık $p<0,05$ düzeyinde değerlendirilmiştir. BULGULAR: KTS (+) grubunun yaş ortalamaları (51), KTS (-) grubundan (46) istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek bulunmuştur (p=0,001). KTS (+) grubunda DM (p=0,0001), HT (p=0,03), Hipotiroidi (p=0,027), İlaç kullanımı (p=0,0001), Ev hanımı olmak (p=0,019), Gebelik sayısı ortalamaları (p=0,0001), KTS (-) grubundan istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek bulunmuştur. KTS (+) ve KTS (-) gruplarının KOAH + Astım ve Depresyon varlığı dağılımları arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık

gözlenmemiştir (p=0,393, p=0,604). KTS (+) grubun cinsiyet dağılımında K/E oranı %87/%13 olup, arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmıştır (p=0.0001). KTS (+) grubun taraf değerlendirmesinde sağ/sol oranı %53,5 / %46,5' dir. KTS (+) grubun Elektromiyografideki KTS şiddetleri (Orta, ağır, çok ağır) açısından yapılan analizde sırasıyla %21/ %60,5 ve %18,5 olarak bulunmuştur. Şikâyet süresi ve şiddeti Orta / (ağır + Çok ağır) arasında anlamlı fark saptanmamıştır (P=0.809). SONUÇ: KTS gelişimi için ileri yaş, kadın ve ev hanımı olmak, DM ve HT gibi ek hastalıklar, kronik ilaç kullanımı, gebelik sayısının fazlalığı riskleri artırmakta, ciddi şikâyet ve EMG bulgularına yol açmaktadır. Şikâyet süresinin KTS şiddetine etkisi görülmemektedir.

Anahtar Kelimeler: Karpal Tünel Sendromu, Tuzak Nöropati, Median Sinir

A Clinical Statistical Study On Carpal Tunnel Syndrome

Abstract

Carpal tunnel syndrome (CTS) is the most common entrapment neuropathy of the upper extremity, and its prevalence among the general population is revealed to be between 3% and 5%. OBJECTIVE: It was aimed to compare the patients who were diagnosed with CTS and operated on in our clinic, with a control group that has similar characteristics, and to assess these data statistically. METHODS AND MATERIAL: Two groups were formed including, 157 (F/M:137/20) patients who were hospitalized for CTS operation in our clinic, and 178 (F/M:144/34) patients without CTS complaints with similar distribution as the control group. Groups were compared in terms of age, comorbidities (DM, HT, COPD, Depression, Hypothyroidism), drug administration, occupation, and number of pregnancies. CTS patients were also analyzed regarding gender, lateral (right, and left hand), and severity of CTS on electromyography (Moderate, severe, and very severe). Statistical analysis of the data was performed in the study using the NCSS (Number Cruncher Statistical System) 2007 Statistical Software (Utah, USA), and the results were considered statistically significant at $p<0.05$. RESULTS: The mean age of the CTS (+) group (51) was determined to be significantly higher compared to the CTS (-

) group (46) (p=0.001). DM (p=0.0001), HT (p=0.03), Hypothyroidism (p=0.027), Medication use (p=0.0001), Being a housewife (p=0.019), Mean number of pregnancy (p=0.0001) in CTS (+) group was determined to be significantly higher than the CTS (-) group. It was found out that there was no statistically significant difference between the CTS (+) and CTS (-) groups regarding the presence of COPD + Asthma, and Depression (p=0.393, p=0.604). Regarding the gender distribution of the CTS (+) group, the F/M ratio was 87%/ 3%, and a statistically significant difference was determined between them (p=0.0001). The right/left ratio is 53.5%/46.5%, based on the lateral assessment of the CTS (+) group. Based on the performed analysis regarding the severity (Medium, severe, very severe) of CTS in electromyography among the CTS (+) group, they were found to be 21%, 60.5%, and 18.5%, respectively. It was determined that there was no significant difference between the duration and severity of the complaint between the moderate and severe as well as very severe (p=0.809). CONCLUSION: Advanced age for the development of CTS, being a woman and a housewife, comorbidities such as DM and HT, chronic medication use, increased number of pregnancies raise the risks and lead to severe complaints and EMG findings. It was detected that the duration of the complaint does not have any impact on the severity of CTS.

Keywords: Carpal Tunnel Syndrome, Entrapment Neuropathy, Median Nerve

Presentation ID/Sunum No= 28

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kartagener Sendromu ve Situs İnversus Totalis Birlikteliğinde Tek Akciğer Ventilasyonu

Exp. Dr. Ufuk Turan[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş Kartagener sendromu otozomal resesif geçişli genetik bir bozukluk olup sinüzit ve pnömoni gibi tekrarlayan enfeksiyonlar ile beraber hastaların yarısına yakınında situs inversusla kendini göstermektedir. Situs inversus totalis saptanan hastaların da %25'inde Kartagener Sendromu görülmektedir. Bu popülasyonda kardiyovasküler anomalilere genel toplumdan daha yüksek rastlanmaktadır. Olgu Kartagener sendromuyla (KG) beraber situs inversus totalis (SİT) ve bronşektazi tanıları olan 29 yaşındaki kadın hastamızın (164 cm, 64 kg), sık akciğer enfeksiyonu geçirme, öksürük ve sekresyon şikayetleri mevcut ve preoperatif FEV1/FVC oranı 2,45 L/2,82 L (%72,9) olarak hesaplanmış. Sol orta lobta bulunan desktrüktif akciğer lezyonları nedeniyle operasyonu planlanmıştır. Ameliyat günü vital değerleri stabil olan hastanın sağ akciğerinin normal anatomideki sol akciğerin ayna görüntüsü olması sebebiyle 35 French sağ yönelimli Çift Lümenli Tüpün (ÇLT) sağ taraflı olarak yerleştirilmesi kararlaştırıldı. İndüksiyon sonrasında normal laringoskopi ile komplikasyonsuz olarak entübe edildi, ÇLT pozisyonunun bronkoskopi ile teyit edilmesinden sonra hastaya uygun lateral dekübit pozisyonu verildi ve tek akciğer ventilasyonuna geçildi. Video yardımlı torakoskopik cerrahi ile ameliyata başlandı. İleri derecede sekresyonu olan hastanın yeterli dakika ventilasyonuna rağmen oksijen satürasyonunda aralıklarla düşme yaşandı (<%90). Bu nedenden dolayı tüpün her iki lümeninin sıklıkla aspirasyonu gerekti.

Sol orta lobektomi ve sol anterobazal wedge rezeksiyon sonrasında hasta supin pozisyona alınarak ekstübe edildi. Postoperatif dönemde pulmoner rehabilitasyona katkısı düşünülerek ultrason yardımıyla 50 mg bupivakain kullanılarak Erektor Spina Plan Bloğu (ESPB) yapıldı. Tartışma Sendromun çeşitli varyasyonları olmasına rağmen %50'sinde SİT bulunmaktadır. Bu nedenle ÇLT'lerin kullanımında bazı problemler olabilmektedir. Normal hastalarda sol ÇLT kontrendikasyonu bulunmadıkça tercih edilmesi gibi SİT'li hastalarda sağ ÇLT kullanımı kontrendike olmadıkça kullanılmaktadır. Ayrıca bronşektazi ve rekürren pnomoniler sebebiyle aşırı sekresyon bu hastalarda görülmektedir. Nitekim olgumuzda da ÇLT'nin her iki lümeninin aspirasyonu hastanın hipoksemisinde iyileşmeye neden olmuştur. Postoperatif ağrı yönetiminin yetersiz kalmasıyla, halihazırda silier disfonksiyonu olan bu hasta grubunda pulmoner komplikasyon oranları arttığından dolayı hastanın ESPB gibi etkili bir yöntemle postoperatif analjezisinin sağlanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bronşektazi, Erektor Spina Bloğu, Tek Akciğer Ventilasyonu, Vats.

Presentation ID/Sunum No= 199

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kateter Torakostomiye Sekonder Gelişen Kolon Perforasyonu

Asst. Prof. Dr. Burcu Tunay[1]
[1]*Medipol Üniversitesi*

Özet

Kateter torakostomi seçili vakalarda güvenle uygulanabilen ve tüp torakostomiye alternatif olabilecek bir yöntemdir. Kolay takılabilirliği, efektif olması ve daha az komplikasyona yol açması sık tercih edilmesinin nedenleridir. Bu olgu raporunda, 55 yaşında kateter torakostomi uygulanmasına ikincil kolon perforasyonu gelişen metastatik servikal kanser hastasını sunmayı planladık. Hastada perforasyon primer onarılmış, batın salin solüsyonuyla yıkanmış ve ileostomi açılmıştır. Postoperatif dönemde hasta entübe bir şekilde yoğun bakıma yatırılmış ve abdominal kaynaklı septik şok tedavisi düzenlenmiştir. Fakat hasta takibinin 8. gününde intra-abdominal sepsis tanısıyla kaybedilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Kateterizasyon; Torakostomi; Komplikasyonlar

Colonic Perforation Developing Due to Small Catheter Thoracostomy: Case Report

Abstract

Catheter thoracostomy is an intervention which can be used safely in selected cases and can be a good alternative to tube thoracostomy as it is easily applicable, effective and leads to less complications. In this case report, a 55-year-old patient, diagnosed with metastatic cervical

cancer, who developed colonic perforation following small catheter thoracostomy was discussed. The perforation was primarily repaired, the abdomen was washed with saline solution, and ileostomy was performed. The patient was interned to the intensive care unit during the postoperative period with orotracheal intubation, and an infectious diseases consultation was performed considering the abdominal origin of septic shock. But she died on day 8 of follow up due to intra-abdominal sepsis.

Keywords: Catheterization; Thoracostomy; Complications

Presentation ID/Sunum No= 121

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kliniğimizde Dekompressif Kraniektomi Yapılan Hastaların Retrospektif Analizi

Asst. Prof. Dr. Ersin Özeren[1]
[1]*Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş ve Amaç: Günümüzde kafa içi basıncını artıran kafa travmaları sonucu gelişen ödem kontüzyon ve benzeri patolojiler, intrakranial büyük damar tıkanıklıkları, intrakranial hemorajiler nedeniyle hastane yoğun bakımlarında takip edilen hastaların tedavi yönetimi oldukça zorludur. Bu tür hastaların mortalitesi ve morbiditesi çok yüksektir. Sıklıkla son seçenek olarak nöroşirürji müdahalesi gerektiren kritik durumlardır. Bu çalışmadaki amacımız hastanemizde intrakranial hipertansiyonu düşürmeye yönelik uygulanan dekompresif kraniektomi prosedürü yapılmış hastaların klinik özelliklerinin incelenmesidir. Materyal ve Metod: Bu retrospektif çalışma ile hastanemizde ocak 2015 ile ekim 2020 yılları arasında dekompressif kraniektomi amacıyla 32 hasta opere edilmiştir. Bu vakaların dosyaları incelenerek veriler oluşturulmuş ve bunlar analiz edilmiştir. Bulgular: Bu hastaların 20'si(%62,5) erkek 12'si(37,5) kadın idi. Ortalama yaş 57,78 idi. (2-87) glaskow koma skalası (gks)ortalaması ise 7,71(4-14) idi. Gks 7'nin altındaki tüm hastaların ex olduğu tespit edildi. Oluş nedenleri incelendiğinde en yüksek ana neden %37,50 oranla (12 hasta) serebrovasküler nedenlerden orta serebral arter enfraktı gelmekteydi. Sırasıyla trafik kazası (8 hasta), intraserebral hemoraji (6 hasta), düşme (4 hasta) ve iş kazası (2 hasta) idi.16 hastada sağ tarafa dekompresyon yapılmıştır. İki vakada bilateral dekompresyon yapılmıştır. Patolojinin tespitinden operasyona geçen süre ortalama 5 saat idi. Ortalama ameliyat süresi 2 saat idi. Opere edilen hastaların hastane içi mortalitelerine bakıldığında 32

hastanın %28'i (9 hasta) taburcu edilmiş %78 (23 hasta) ex olmuştur. Sonuç: Dekompresif kraniektomi özellikle nöroyoğun bakım ünitelerinde takip ve tedavi edilen kritik hasta grubudur. Medikal tedavilerle kontrol edilemeyen intrakranial hipertansiyonun önüne geçebilmek için cerrahi son seçenektir. Bu sonuçlar göz önüne alındığında primer patolojiye bakılmaksızın uygulanan dekompressif kraniektominin etkinliği henüz tatmin edici olmamakla beraber uygun hasta seçiminin mortalite üzerinde etkili olduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dekompressif Kraniektomi, İntrakranial Hipertansiyon, Travmatik Beyin Hasarı, İntraserebral Hemorraji

Presentation ID/Sunum No= 239

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Koksidinya Tedavisinde Ultrason Eşliğinde Sakrokoksigeal Eklem Enjeksiyonu: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Ahmet Murat Yayık[1]
[1]*Atatürk Üniversitesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD.*
**Corresponding author: Ahmet Murat Yayık*

Özet

Giriş ve Amaç: Koksidinya, koksiks bölgesinde lokalize olan ve basınç ile ortaya çıkan yaygın ağrılı bir durumdur. Koksidinya tedavisinde çoğu vaka konservatif tedaviye yanıt verse de bazı hastalarda semptomlar uzun sürebilir ve yaşam kalitesinde dramatik bir düşüşe neden olabilir. Bu hastalarda floroskopi eşliğinde ganglion impar bloğu ya da sakrokoksigeal eklem enjeksiyonu gibi girişimsel yöntemler tercih edilmektedir. Son yıllarda ultrasonun rejyonel anestezide ve girişimsel ağrı tedavilerinde popülerlik kazanması ile floroskopi altında yapılan bazı işlemler ultrason rehberliğinde de gerçekleştirilmeye başlamıştır. Biz bu olgu sunumunda ultrason eşliğinde gerçekleştirdiğimiz sakrokoksigeal eklem(SKE) enjeksiyonu deneyimlerimizi sunmaktayız. Olgu-1:Daha önce bilinen herhangi bir hastalığı olmayan 36 yaşında bayan hasta bir ay önce epidural anestezi ile normal vajinal doğum yapmış. Doğum sonrası 15.gün başlayan koksigeal bölgede ağrısı mevcuttu ağrı skoru ayakta 5/10 ve oturur pozisyonda 9/10'idi. Medikal tedaviye yanıt vermeyen hastaya sakrokoksigeal eklem enjeksiyonu planlandı. Hasta pron pozisyona alındı ve pelvik bölgeye bir yastık yerleştirildi, USG ile sakral kornular tranvers eksende görüntülendi daha sonra USG probu sagittal eksene alındı ve koksigeal bölgeye doğru kaydırılarak SKE görüntülendi. Lokal anestezi uygulandıktan sonra 10 ml %0.25 bupivakain içerisinde 40mg metilprednizolon SKE'e uygulandı. İşlem

sonrası kliniğimizde 4 saat takip edilen hastanın ağrısı ayakta ve otururken 0/10'idi. Yapılan takiplerde bir ay boyunca en yüksek ağrı skoru 4/10'idi. Olgu-2:Bir yıl önce kalça üzerine düşme hikayesi olan 45 yaşında bayan hasta kliniğimize şiddetli ağrı ile başvurdu; bir aylık medikal tedaviye rağmen ağrısı ayakta 2/10, otururken 8/10'idi. Hastaya SKE enjeksiyonu planlandı. Birinci olguda tarif edildiği teknikle SKE enjeksiyonu yapıldı. Poliklinik takiplerinde ilk enjeksiyon sonrası ağrısı %30 azalan hastaya 15 gün arayla üç enjeksiyon yapıldı. Enjeksiyonlar sonrası üç aylık sürede ağrı skorları otururken ve ayakta en yüksek 3/10'idi. Tartışma ve Sonuç:Ultrason eşliğinde uygulanan SKE bloğu medikal tedaviye yanıt alınamayan koksidini hastaları için alternatif tedavi yöntemi olarak değerlendirilebilir. Geniş serili randomize kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Koksidinya, Sakrokoksigeal Eklem Enjeksiyonu, Ultrason

Presentation ID/Sunum No= 77

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kol ve Ön Kol Defektlerinde Latissimus Dorsi Flep Kullanımının Sınırlamaları

Assoc. Prof. Dr. Ömer Faruk Koçak[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi Hastanesi*
**Corresponding Author: Ömer Faruk Koçak*

Özet

Giriş ve Amaç: Latissimus Dorsi flebi Mathes ve Nahai kas flepleri sınıflamasına göre bir dominant vasküler pedikül ve sekonder segmental vasküler pediküllerden oluşan vücuttaki defektlerin kapatılmasında önemli bir flep alternatifidir. Kas flebi olması nedeniyle doku ihtiyacının fazla olduğu defektlerin kapatılmasında oldukça yaygın kullanılmaktadır. Çalışmamızda, latissimus dorsi myokutanöz flebinin kol ve ön kol defektlerinde kullanımını sınırlandıran faktörlerin irdelenmesi amaçlandı. Yöntem: Latissimus dorsi flebi klasik olarak ön kol defektlerinde pediküllü olarak uygulanır. Biz de çalışmamıza dahil edilen hastalarda latissimus dorsi flebini pediküllü olarak uyguladık. Free flep olarak uygulanan hastalar çalışmaya dahil edilmedi. Flep klasik olarak anterior insizyonla kasın sınırları bulunup eleve edildi ve posterior insizyonla devam edildi. Perforatöre kadar dikkatli diseksiyon yapılıp omuz seviyesinden kol ve ön kola doğru cilt altından tünelize edilerek flep defekt alanına ilerletildi. Bulgular: Çalışmaya yaşları 16, 38 ve 56 olan üç hasta dahil edildi. Uygulanan en büyük flep 25x8 cm idi. Bir hastada flep distalinde nekroz gelişti. Diğer hastalarda herhangi bir problem gözlenmedi. Tartışma: Kol ve ön kol defektlerinin kapatılmasında latissimus dorsi flebi sıklıkla uygulanmaktadır. Ancak bazı sınırlamalarının olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Bu sınırlamalar; *El bileğine kadar uzanan geniş ön kol defektlerinde

flebin oldukça büyük planlanması gerekir. Ancak büyük planlanan fleplerde distalde nekroz gelişebileceği unutulmamalıdır. *Flep tünelizasyonu esnasında cilt altından yapılan künt diseksiyon sonucu yüzeyel seyreden kutanöz antebrakial sinir yaralanmaları olabileceği akılda tutulmalıdır. *Flebin kas ve deri komponenti içeren hacimli bir flep olması nedeniyle yüzeyel defektlerde sonraki seanslarda inceltilmesi gerekebilir. *Latissimus Dorsi kasının feda edilmesi ile hastanın sonraki süreçte koltuk değneği kullanamayacağı akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Latissimus Dorsi, Flep, Defekt

Limitations On the Use of Latissimus Dorsi Flap in Upper Arm and Forearm Defects

Abstract

Latissimus dorsi flap (LDF) is an important flap alternative in the closure of defects, consisting of a single dominant vascular pedicle and multiple secondary segmental pedicles according to Mathes and Nahai's classification of fasciocutaneous flaps. As a muscle flap, LDF is widely used in the closure of defects requiring extensive tissue coverage. The aim of this study was to investigate limiting factors regarding the use of latissimus dorsi myocutaneous flap (LDMF) in the closure of upper arm and forearm injuries. Materials and Methods: Forearm injuries are typically closed with a pedicled LDF. Similarly, we used a pedicled LDF in the patients included in this study. Patients that received a free flap were excluded from the study. As performed routinely, the flap was elevated via an anterior incision after identifying the borders of the muscle and then the harvesting was continued through a posterior incision. A careful dissection was performed up to the perforator point of the flap and then the flap was advanced from the shoulder level to the upper arm and forearm through a subcutaneous tunnel.Results: The study included three patients aged 16, 38, and 56 years. Maximum flap size was 25x8 cm. Distal flap necrosis developed in one patient and no other problem occurred in the other two patients. Discussion: Latissimus dorsi flap (LDF) is widely used in the closure of upper arm and forearm defects. However, there are some limiting factors to consider: An adequately large flap should be planned in large forearm defects extending to the

wrist. However, it should be noted that large flaps are likely to develop distal flap necrosis. During flap tunneling, it should be kept in mind that subcutaneous blunt dissection may result in superficial antebrachial cutaneous nerve injury. When the flap is a 670 voluminous flap involving both muscle and skin components, it may need to be thinned in superficial defects in subsequent sessions. It should be kept in mind that once the latissimus dorsi muscle is sacrificed, the patient may not be able to use crutches in later periods.

Keywords: Latissimus Dorsi, Flap, Defect

Presentation ID/Sunum No= 101

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kolesistektomi Sonrası Safra Kesesinin Rutin Histopatolojik İncelemesi Gerekli Mi'

Dr. Birkan Birben[1]
[1]*Ankara Şehir Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği*

Özet

Amaç: Kolesistektomi sonrası her safra kesesinin kanser varlığı açısından analiz edilmesi şimdiye kadar yaygın bir uygulamadır. Kolelitiazis nedeniyle safra kesesi kanseri insidansı çok düşüktür. Bu çalışmanın amacı kolelitiazis nedeniyle kolesistektomi yapılan tüm hastalarda rutin histopatolojik değerlendirmenin gerekli olup olmadığını değerlendirmektir. Gereç ve Yöntem: Şubat 2019-temmuz 2020 tarihleri arasında Ankara şehir hastanesi genel cerrahi kliniğinde 18 yaş ve üzeri kolelitiazis veya akut kolesistit nedeniyle kolesistektomi uygulanan 1045 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların demografik özellikleri, uygulanan ameliyat yöntemi ve patoloji sonuçları retrospektif olarak değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 1045 hastanın 716 (68.5%)' sı kadın, 329 (31.5%)' u erkekti. Yaş ortalama değeri 54±14 (18-97)' idi. Kolelitiazis nedeniyle 981 (93.9%), preoperatif safra kesesi kanseri şüphesi nedeniyle 8 (0.8%) hastaya elektif kolesistektomi ve akut kolesistit nedeniyle 56 (5.4%) hastaya acil kolesistektomi ameliyatı uygulandı. Patoloji sonucunda 577 (55.2%) hastada kolelitiazis, 436 (41.7%) hastada kolelitiazis ile beraber kronik kolesistit bulguları, 18 (1.7%) hastada metaplazi ile beraber kronik kolesistit bulguları, 6 hastada (0.6%) biliyer neoplazi, 4 (0.4%) hastada düşük displazi, 2 (0.2%) hastada ksantogranülomatöz kolesistit ve 2 (0.2%) hastada adenokarsinom izlendi. Patoloji sonucunda adenokarsinom saptanan 2 hastada preoperatif safra kesesi kanseri şüphesi nedeniyle açık kolesistektomi uygulanan hastalardı. Ve yaş ortalaması 69 (54-83) idi.

Sonuç: Kolelitiazise ikincil safra kesesi malignite insidansı çok düşüktür. Preoperatif görüntüleme yöntemlerinde safra kesesi kanserinden şüphelenilen ileri yaş seçili hasta gruplarında histopatolojik inceleme önerilir.

Anahtar Kelimeler: Kolelitiazis, Safra Kesesi Kanseri, Histopatolojik İnceleme

Presentation ID/Sunum No= 409

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kolesistektomiye Bağlı Safra Fistüllerinde Endoskopik Retrograd Kolanjiopankreatografinin Rolü

Dr. Yasin Kara[1]
[1]*Health Sciences University, Kanuni Sultan Süleyman Training and Research Hospital, Istanbul, Turkey*
**Corresponding author: Yasin Kara*

Özet

Amaç: Kolesistektomi sonrası komplikasyon olarak ortaya çıkabilen safra fistüllerinde konvansiyonel tedavi cerrahi idi. Ancak yapılan çeşitli çalışmalarda cerrahi sonuçlarının yeterli derecede başarılı olmaması, yüksek morbidite ve mortalite oranları (6,9) ile birlikte olması, reoperasyon sonrası olguların üçte birinde fistül rekürrensi ve %37- 50'sinde darlık oluşabilmesi nedeniyle cerrahi yerini uygun vakalarda girişimsel radyolojik perkütan ve/veya endoskopik (ERCP) tedavi metodlarına bırakmıştır. Bu çalışmada Kliniğimiz ERCP-endoskopi ünitesinde takip ve tedavi edilen kolesistektomi sonrası safra fistüllü vakalar literatür ışığında gözden geçirilmiştir. Yöntem: Bu retrospektif çalışmada Ağustos 2016 - Kasım 2020 tarihleri arasında Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi Endoskopi-ERCP ünitesinde kolesistektomi sonrası safra kaçağı nedeni ile girişim yapılan 21 hasta değerlendirilmeye alındı. Hastaların demografik bulguları, geçirilmiş ameliyat, Operasyon bulguları, Klinik bulgular, Fistül debileri, uygulanan endoskopik tedaviler, gelişen morbiditeleri ve sonuçları kaydedildi. Bulgular: Çalışmaya alınan 21 hastanın yaş ortalaması 42 (range=24-75) olup E/K oranı 2/1 idi. Ameliyet endikasyonları 9 vakada Akut kolesistit, 10 vakada Kolelithiazis, bir vakada akalkülöz kolesistit ve bir vakada safra kesesi polibi idi. Bilier hasar ve safra

fistülü 5 olguda açığa dönülen kolesistektomi, 16 olguda laparoskopik kolesistektomi sonrasında gelişmişti. 5 hasta taburculuğu sonrası acile karın ağrısı, ateş, titreme şikayetleri ile gelirken 16 hastada postoperatif erken dönemde tanının konduğu tesbit edildi. 70% hastada düşük debili fistül saptanırken, vakaların %81'inde strasberg tip A yaralanma mevcuttu. Hastaların 20 sinde (95%) standart yöntemlerle selektif biliyer kanülasyon sağlanırken bir olguda randevu tekniği kullanıldı. Vakaların 17 (81%) 'inde Strasberg tip A (Minör kaçak) saptanırken, bir (5%) vakada Strasberg tip C, üç (15%) vakada Strasberd tip D yaralanma mevcuttu. Olguların 3'ünde sadece endoskopik sfinkteretomi, geriye kalan 18 vakada endoskopik sfinkteretomi ile plastik stent uygulaması yapıldı bu vakaların ikisinde balon ve basket ile koledoktan kalıntı taş ekstraksiyonu, sfinkteretomi ve plastik stent uygulandı. Vakaların tamamında stentler 4-6. haftada ekstrakte edilmiş ve fistülün kapandığı kolanjiografi ile saptandı. Beş vakada ERCP'ye ek olarak girişimsel radyoloji tarafından subhepatik bilomalara perkütan drenaj uygulandı. Takiplerinde mortalite gözlenmemiştir. Sonuç: Çoğu Strasberg tip A olan postoperatif safra kaçaklarında tek başına endoskopik sfinkteretomi ile veya plastik stent uygulanarak etkin bir tedavi sağlamaktadır. Postoperatif sistik güdük kaçaklarında kalıntı koledok taşı akılda tutulmalı ve MRCP veya ERCP ile saptanırsa taş ekstrakte edilmelidir. ERCP ile kalıntı koledok taşlarıda çıkarılabilir, cerrahi ihtiyacı azalarak mortalite, morbidite ve gereksiz harcamalar azaltılabilir. Kolesistektomi sonrası gelişen Strasberg tip A, C ve D yaralanmalarda ERCP ile endoskopik sfinkteretomi ve/veya plastik stent uygulaması büyük biliomlarda varlığında perkütan drenaj kombinasyonu ile birlikte etkin ve efektif tedavi sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Laparoskopik Kolesistektomi, Safra Fistülü, Ercp, Stentleme

The Role of Endoscopic Retrograd Cholangiopancreatography in the Management of Postoperative Biliary Fistula

Abstract

Aim: The conventional treatment of biliary fistulas that may occur as a complication after cholecystectomy was surgery. However, in various studies, the surgical results were not sufficiently successful

with high morbidity and mortality rates (6,9), fistula recurrence in one third of the cases after reoperation, and stricture in 37-50%, the surgical site was suitable for interventional radiological percutaneous and / or endoscopic (ERCP) treatment methods. In this study, cases with biliary fistula following cholecystectomy treated and followed in our ERCP-endoscopy unit were reviewed in the light of the literature. Material and Methods: In this retrospective study, 21 patients who underwent endoscopic intervention for bile leakage after cholecystectomy in the Endoscopy-ERCP unit of Kanuni Sultan Süleyman Training and Research Hospital between August 2016 and November 2020 were evaluated. Demographics, previous surgery, operative findings, clinical findings, fistula flow rates, endoscopic treatments, morbidities and mortalities were recorded. Results: The mean age of 21 patients included in the study was 42 (range = 24-75) and the E / C ratio was 2/1. Indications for surgery were Acute cholecystitis in 9 cases, cholelithiasis in 10 cases, acalculous cholecystitis in one case and gall bladder polyp in one case. Biliary injury and biliary fistula developed in conversion to open cholecystectomy in 5 cases and laparoscopic cholecystectomy in 16 cases. While five patients came to the emergency room with complaints of abdominal pain, fever, and chills after discharge, 16 patients were diagnosed in the early postoperative period. While low flow rate fistula was detected in 70% of the patients, 81% of the cases had strasberg type A injury. While selective biliary cannulation was provided with standard techniques in 20 of the patients (95%), the redzenvaus technique was used in one case. While Strasberg type A (minor leakage) was detected in 17 (81%) of the cases, there was Strasberg type C in one (5%) and Strasberd type D injuries in three (15%) cases. In 3 of the cases, only endoscopic sphincterotomy was performed, and in the remaining 18 cases, endoscopic sphincterotomy and plastic stent application was performed, in two of these cases, residual stone extraction from the common bile duct with balloon and basket, sphincterotomy and plastic stent was performed. Stents were extracted at the end of 4-6 weeks in all cases after the determination of the closure of fistula by cholangiography. In five cases, percutaneous drainage was applied to subhepatic biloma by interventional radiology in addition to ERCP. No mortality was observed during their follow-up. Conclusion: Endoscopic sphincterotomy alone or with a plastic stent provides effective treatment in postoperative bile leaks, most of which are Strasberg type A. In postoperative cystic stump leakage, residual common bile duct stone should be kept in mind and if

detected by MRCP or ERCP, the stone should be extracted with balon or basket. With ERCP, residual common bile duct stones can be removed, reducing the need for surgery and reducing mortality, morbidity and unnecessary costs. In Strasberg type A, C and D injuries that develop after cholecystectomy, ERCP with endoscopic sphincterotomy and / or plastic stent application can provide effective treatment in combination with percutaneous drainage in large billomas.

Keywords: Laparoscopic Cholecystectomy, Biliary Fistula, Ercp, Stenting

Presentation ID/Sunum No= 411

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kollum Femoris Kırıkları ve İntertrokanterik Femur Kırıklarında Artroplasti Sonuçlarının Değerlendirilmesi

Dr. Ömer Faruk Kümbüloğlu[1], Dr. Evrim Duman[2]
[1]*Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
[2]*Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Artroplasti, hem kollum femoris kırıkları hem de intertrokanterik femur kırıklarının tedavisinde sıklıkla kullanılan bir yöntemdir. Bu kırıklarda, hastanın yaşı, kırığın tipi ve cerahinin zamanı seçilecek tedavi metodunu etkileyen önemli faktörlerdir. Bu çalışmada 2007 ile 2009 yılları arasında kollum femoris kırığı ve intertrokanterik femur kırığı sebebiyle artroplasti ameliyatı yapılmış olan 34 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Bu hastaların 12 tanesi kollum femoris kırığı sebebiyle ameliyat olmuşken, 22 tanesi intertrokanterik femur kırığı sebebiyle ameliyat edilmişti. Hastaların postoperatif fonksiyonel değerlendirmesi Harris kalça skoru ile yapıldı. İntertrokanterik femur kırığı sebebiyle ameliyat edilen hastaların ortalama Harris kalça skoru 67,41 iken kollum femoris kırığı sebebiyle ameliyat olan hastaların Harris kalça skoru ortalaması 74,75 idi. Kollum femoris kırığı sebebiyle ameliyat olan hastaların Harris kalça skorları, intertrokanterik femur kırığı sebebiyle ameliyat olmuş olan hastalara göre istatiksel olarak daha yüksek idi. Bu sonuçlar artroplastinin, kollum femoris kırıklarında, intertrokanterik femur kırıklarına göre daha iyi sonuç verdiğini gösterse de biz iyi seçilmiş ileri yaştaki intertrokanterik femur kırıklı hastalarda da artroplastinin iyi bir seçenek olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Kollum Femoris Kırığı, İntertrokanterik Femur Kırığı

Evaluation of the Results of Arthroplasty in Collum Femoris Fractures and Intertrochanteric Femur Fractures

Abstract

Arthroplasty is a method commonly used in the treatment of both collum femoris fractures and intertrochanteric femur fractures. In these fractures, the age of the patient, the type of fracture and the time of the surgery are important factors affecting the treatment method to be selected. In this study, 34 patients who underwent arthroplasty due to collum femoris fracture and intertrochanteric femur fracture between 2007 and 2009 were evaluated retrospectively. Twelve of these patients were operated for fractures of the collum femoris, while 22 of them were operated for intertrochanteric femur fractures. Postoperative functional evaluation of the patients was made with Harris hip score. The mean Harris hip score of patients operated for intertrochanteric femur fractures was 67.41, while the mean Harris hip score of patients operated for collum femoris fracture was 74.75. Harris hip scores of patients who were operated for collum femoris fractures were statistically higher than those who had surgery for intertrochanteric femoral fractures. Although these results show that arthroplasty gives better results in collum femoris fractures than intertrochanteric femoral fractures, we consider that arthroplasty is also a good option in wellselected elderly patients with intertrochanteric femoral fractures.

Keywords: Collum Femoris Fracture, Intertrochanteric Femur Fracture

Presentation ID/Sunum No= 369

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kolorektal Adenom ve Karsinomlarda İmmunohistokimyasal Cox-2, P53, Cd10 ve E-Cadherin Ekspresyonunun Tanısal Yararı

Uzm. Dr. Gülşah Şafak Örkan[1], Uzm. Dr. Naile Kökbudak[2], Prof.Dr. Salim Güngör[3]

[1]TC Sağlık Bakanlığı Kastamonu Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2]Konya Numune Hastanesi
[3]Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıbbi Patoloji ABD

Özet

Kolorektal karsinomlar gastrointestinal sistemin en sık rastlanan tümörleridir. İnsidans, ilerlemiş yaşla birlikte artmaktadır. Kolorektal karsinomların çoğunun, onların prekürsör lezyonu olan adenomlardan geliştiği kabul edilmektedir. Bunun patolojik temeli adenom-karsinom sekansıdır. Ancak her adenomdan karsinom gelişmemektedir Adenomdan karsinoma geçişin, progresif olduğuna inanılmaktadır. Aynı zamanda bazen bir adenomatöz polipteki atipik gland kümesi muskularis mukozanın altında görülmekte ve yanlış malign transformasyon tanısına neden olmaktadır. Kolorektal karsinomlar tanı ve tedavideki yeniliklere rağmen, mortalite ve morbidite yönünden hala ciddi problem oluşturmaya devam etmektedir. Bu çalışmada Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı arşivinde bulunan Ocak 2010-Ağustos 2015 yılları arasında kolorektal adenom (hafif, orta ve ağır derecede displazi) ve kolorektal karsinom (iyi, orta derecede ve kötü diferansiye) tanısı almış, polipektomi veya kolorektal rezeksiyon yapılmış 60 olgu ve 10 adet normal kolon mukozasını içeren parafin blok çalışma kapsamına alındı. İmmunohistokimyasal belirleyiciler olan COX-2, p53, CD10 ve E-cadherin ekspresyonunun tanısal değerinin olup olmadığı ve

birbirlerine olan üstünlükleri değerlendirildi. Non-neoplastik kolon mukozası ile adenokarsinomlar arasında ve adenomlarla adenokarsinomlar arasında COX2 ekspresyonunun pozitifliği ve yaygınlığı açısından anlamlı farklılık saptandı(p<0,01).Kolorektal adenomlar ve adenokarsinomlar ile non-neoplastik mukoza arasında p53 ekspresyonu açısından anlamlı farklılık tespit edilmiştir (p<0,005), p53 ekspresyon şiddeti ile kolorektal adenomlardaki yüksek displazi derecesi arasındaki ilişki anlamlı bulunmuştur (p=0,03). Bütün gruplarda uygulanan CD10 antikoru ile epitelyal hücrelerde herhangi bir ekspresyon izlenmemiştir. Normal kolon mukozası ile karşılaştırıldığında grade III adenokarsinomlarda grade I ve grade II adenokarsinomlara oranla E-cadherin boyanma şiddetinde belirgin azalma izlendi(p<0,001). Bulgular E-cadherin boyanmasının hücre membranından sitoplazmaya geçmesiyle, karsinogenezin birlikte ilerlediğini işaret etmekte idi.

Anahtar Kelimeler: : Kolorektal Adenom, Kolorektal Karsinom, Cox-2, P53, Cd10, E-Cadherin

Diagnostic Benefit of Immunohistochemical Cox-2, P53, Cd10 and E-Cadherin Expression in Colorectal Adenomas and Carcinomas

Abstract

Colorectal carcinomas are the most common form of gastrointestinal tumors. The incidence has increased as the age advances. Most of the colorectal carcinomas are assumed to be originated from adenomas which are precursor lesions of them. The pathologic basis for this model is the adenoma-carcinoma sequence. However each adenoma not develops to carcinoma. It is believed that development of carcinoma from adenoma is progressive. Also sometimes clusters of atypical glands in an adenomatous polyp are seen beneath the muscularis mucosae and may lead to a mistaken diagnosis of malignant transformation. Despite innovations in diagnosis and treatment at colorectal carcinomas, it has been continuing to become serious problem as regards mortality and morbidity. In this study we are evaluated the expression of immunohistochemical markers COX-2, p53, CD10 and E-cadherin on the 60 cases, diagnosed as the colorectal adenoma and colorectal carcinoma and 10 normal colon mucoza in Necmettin Erbakan University, Patology Depertmant

between January 2010 and August 2015.Also we will evaluate their diagnostic utility and the advantages of each other. The positivity and intensity of immunoexpression of COX-2 ($p<0,01$) showed significant differences between the adenocarcinomas and the non-neoplastic colorectal mucosa, between the adenocarcinomas and the adenomas. Significant differences were seen between adenomas, adenocarcinomas and non-neoplastic colorectal mucosa for the intensity of immunoexpression of p53($p<0,05$).Significant differences were seen between the highest degree of dysplasia ($p=0,03$) of the adenomas and the intensity of immunoexpression of p53.In all groups treated with CD10 antibody was observed in epithelial cells of any expression. Compared with non-neoplastic colonic mucosa, the E-cadherin staining intensity in grade III adenocarcinoma than the E-cadherin staining intensity grade I and grade II adenocarcinoma was significantly decreased ($p <0.001$). Findingsindicated that E-cadherin expression from the cell membrane into the cytoplasm, together with carcinogenesis that were in progress.

Keywords: Colorectal Adenoma, Colorectal Carcinoma, Cox-2, P53, Cd10, E-Cadherin

Presentation ID/Sunum No= 311

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kolorektal Kanser Taramasında Gaitada Gizli Kan (Ggk) Testine Güvenmeli Miyiz'

Dr. Beslen Göksoy[1]
[1]*Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği*

Özet

Giriş Türkiye'de yıllık yirmi binin üzerinde hastaya kolorektal kanser tanısı konulmaktadır ve kansere bağlı ölümlerin en sık üçüncü nedenidir. Tarama programları sayesinde erken evre kolorektal kanserler ve prekanseröz lezyonların tespiti ile sağ kalım oranları artmaktadır. Gaitada gizli kan testi (GGK) ve kolonoskopi en sık uygulanan tarama testleridir. Bu çalışmada 50 yaş üzeri hastalarda tarama amaçlı yapılan GGK testinin güvenilirliğini ve etkinliğini saptamak amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem 20 Şubat 2018 ile Ekim 2020 tarihleri arasında Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tarama amaçlı kolonoskopi uygulanan hastalar geriye dönük olarak incelendi. Çalışmaya 50 yaş üzeri hastalar ve kolonoskopi öncesi son 6 ay içerisinde GGK testi yaptırmış hastalar dahil edildi. Daha önce polipektomi yapılan hastalar ile enflamatuar barsak hastalığı ve kolorektal cerrahi öyküsü olan hastalar çalışma dışı bırakıldı. GGK testi sonuçlarına göre kolonoskopi bulguları ve histopatolojik sonuçlar karşılaştırıldı. Bulgular GGK testi olan ve tarama amaçlı kolonoskopi yapılan toplam 121 hasta (80 erkek, 41 kadın) çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş ortalaması 56 (±4) idi. 70 (%58) hastanın GGK testi (+), 51 (%42) hastanın GGK testi (–) idi. Hastaların %40'nda patolojik bulgu yoktu. Kolonoskopik bulgu olarak en sık polip (%35) ikinci sıklıkta hemoroidal hastalık (%11) saptandı. Polipektomi uygulanan hastaların

yarısının histopatolojik bulgusu hiperplastik polip olarak raporlandı. GGK testi (+) olan hastaların 15'nde (%21), GGK testi (-) olan hastaların 34'ünde (%67) patolojik bulgu saptanmadı. GGK testi (+) olan 4, GGK testi (-) olan 1 hasta olmak üzere toplam 5 (%4) hasta kolorektal kanser tanısı aldı. Kolorektal kanser saptanmasına göre GGK testinin duyarlılığı %83, özgüllüğü ise %44 idi. Sonuç Çalışmamızda kolorektal kanser tanısı konulan hastaların %20'nde GGK testi (-) saptanmıştır. GGK testi sonuçları negatif olan hastalarda oluşan yalancı güven hissi hastaların kolonoskopi yaptırmaktan uzaklaşmalarına neden olmaktadır. GGK testi sonucundan bağımsız olarak 50 yaşından itibaren tüm hastalar tarama amaçlı kolonoskopi için teşvik edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Gaitada Gizli Kan (Ggk) Testi, Kolonoskopi, Kolorektal Kanser Taraması

Presentation ID/Sunum No= 46

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Konjenital Trakeaözofagial Fistülü Bulunan Yenidoğanda Anestezi Yönetimimiz

Dr. Fatih Şimşek[1]
[1]*Anestezi ve Reanimasyon Kliniği, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Eğitim Araştırma Hastanesi, Ankara, Türkiye*

Özet

Özefagusun en sık görülen konjenital anomalilerinden birisi trakeoözofagial fistüllerdir(TÖF). Erken tanı ve cerrahinin morbidite ve mortalite açısından önemli olduğu bu hastalarda anestezi yönetimi hastanın yenidoğan olması, düşük doğum ağırlığı, gastrik distansiyon, pulmoner aspirasyon ve ek anomaliler nedeniyle oldukça riskli ve karmaşıktır. Bizde TÖF nedeniyle cerrahi yapılan hastamızda yaşadığımız hava yolu problemini paylaşmayı amaçladık. Olgu TÖF ameliyatı planlanan 1600 gr ağırlığında 3 günlük bebek hasta gerekli hazırlıklar yapılarak ameliyat salonuna alındı. ASA standartlarına uygun monitörize edilen hasta sevofluranla indüksiyonunu takiben ek bir ilaç yapılmadan 2,5 numara kafsız endotrakeal tüple entübe edildi. Sağ torakotomi pozisyonu verilerek cerrahiye başlandı. Anestezi idamesi sevofluran(%1,5-2), %40-60 O_2-Hava karışımıyla sağlandı. Cerrahinin 45. dakikasında SpO2 değeri ani olarak 65'e kadar düştü. Bu durumun yüzeyel anesteziye bağlı spontan solunumunun gelmesinden kaynaklanabileceği düşünülerek 1 mg propofol yapılarak sevoflurane değeri artırıldı. Spontan solunumun devam edip SpO_2 değerinin daha da düşmesi üzerine hastanın TÖF nedeniyle aspire etmiş olabileceği düşünülerek nelaton sonda ile tüp içi aspire edilmeye çalışıldı ancak endotrakeal tüpün tıkalı olduğu fark edildi. Hasta supine pozisyona alınarak endotrakeal tüpü 2,5 numaralı kafsız tüp ile sorunsuz bir şekilde değiştirildi. Vitalleri stabil hale gelen hastanın

cerrahisine devam edildi. Hasta sorunsuz bir operasyon ve ekstübasyon sonrası ameliyat sonrası bakım ünitesine alındı. Hastanın değiştirilen tüpü incelendiğinde tüpün uç kısmının aspirasyon materyaliyle tıkalı olduğu görüldü. Bu tıkaç nelaton sonda ile çıkarılamazken ancak sert bir gayt yardımı ile çıkarılabildi. Cerrahi olarak düzeltilmediği takdirde TÖF'ün sağ kalım oranları oldukça düşüktür. Bu hastalarda gastrik içeriğin aspirasyonu, gastrik distansiyon ve cerrahinin torakotomi şeklinde olması hava yolu yönetimi ve ventilasyonu zor bir hale getirmektedir. Vakamızda endotrakeal tüp gastrik içeriğin aspirasyonuna bağlı tıkanmış ve ventilasyon imkânsız hale gelmiştir. Anestezi yönetimi açısından yüksek riske sahip TÖF'lü hastalarda hava yolu yönetimi ve ventilasyona özellikle dikkat edilmeli, pulmoner aspirasyon riski her zaman akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yenidoğan, Pediyatrik Anestezi, Zor Hava Yolu, Trakeoözofagial Fistül

Presentation ID/Sunum No= 393

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Koroner Arter Bypass Cerrahisinde Greft Olarak Kullanımı Planlanan Sol İnternal Mammarian Arterin Uygunluğunun Değerlendirilmesinde Preoperatif Renkli Dupleks Doppler Ultrasonografi İncelemesinin Rolü

Assoc. Prof. Dr. Deniz Özkan[1]
[1]*Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Amaç: Koroner bypass cerrahisi sonrası postoperatif dönemde karşılaşılan en önemli sorun greft açıklığı ve kardiak dinamide bozukluktur. Bypass greftinde operasyon sonrası gelişecek greft disfonksiyonun erken tanısı önemlidir. Çalışmamızda preoperatif renkli Doppler ultrasonografi (RDUSG) incelemesi ile Sol İnternal Mammarian arter (Sol İMA)' in greft olarak uygunluğunun değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Çalışmamızda Ankara Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi Kardiyovasküler Cerrahi bölümünde koroner arter bypass cerrahisi kararı alınan 43' ü erkek, 6' sı kadın toplam 49 hasta incelemeye dahil edilmiştir. Bypass operasyonu öncesinde ve postoperatif ilk bir hafta içerisinde, sol İMA ve LAD arasında anastomoz yapılan hastalarda RDUSG ile, ameliyat esnasında ise arterin disseksiyonu sonrasında akım parametreleri ve hacmi değerlendirilmiştir. Operasyonda sol IMA distal ucundan 30 saniyede açık kaba akan kan hacmi hesaplanarak dakikalık hacim saptanmıştır. RDDUSG ile sol İMA' nın peak sistolik. end-diastolik ve ortalama hızları, Rezistivite indeksi (RI) alan ve akım hacmi değerleri kaydedilmiştir. Preoperatif dönemde 49 hastanın tamamına, postoperatif dönemde ise 28 hastaya RDDUSG tetkiki uygulanmıştır. Peroperatif hacim ölçümleri 26 hastada gerçekleştirilmiştir. İntraoperatif teknik nedenler, postoperatif hastaların klinik durumu ve

sosyal nedenlerle 49 hastanın tümüne peroperatif ve postoperatif dönemde inceleme yapılamamıştır. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 51.8 ± 8.75 SS olarak saptanmıştır. Preoperatif dönemde RDUSG ile alınan peak sistolik hız, enddiastolik hız, RI, ortalama hız ve akım hacmi değerlerinde postoperatif ilk 1 hafta içinde alınan ölçümler karşılaştırıldığında; peak sistolik hız değerlerinde azalma, enddiastolik hız ve ortalama hız değerlerinde artış, RI de azalma saptanmıştır. Alan ölçümleri arasında anlamlı fark izlenmemiştir. Preoperatif-peroperatif ve peroperatif -postoperatif akım hacmi ölçümleri arasında anlamlı fark saptanmamışken, preoperatif ve postoperatif akım hacmi değerleri arasında artış yönünde anlamlı fark bulunmuştur. Sonuç: Çalışmamızda Renkli Doppler USG tetkikinin preoperatif dönemde sol İMA greft çapını kolaylıkla ve doğru bir şekilde saptayıp operasyon öncesi cerraha arterin morfoloji ve fonksiyonel özellikleri hakkında bilgi verebileceği sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Bypass Cerrahisi, Sol İnternal Mammarian Arter, Renkli Doppler Ultrasonografi

Presentation ID/Sunum No= 85

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Koroner Arter Bypass Greftleme Cerrahisinde Anestezi İndüksiyonunda Etomidat-Midazolam ve Ketamin-Midazolam Kombinasyonlarının Hemodinamik Etkilerinin Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Ozgur Komurcu[1], Prof.Dr. Arash Pirat[2], Assoc. Prof. Dr. Aynur Camkiran[2], Prof.Dr. Nülifer Bayraktar[2], Prof.Dr. Atılla Sezgin[2], Prof.Dr. Gulnaz Arslan[2]

[1]*OMU*

[2]*Baskent uni*

Özet

Amaç: Koroner Arter Bypass Greftleme (KABG) Cerrahisi anestezi indüksiyonunun, ketamin-midazolam veya etomidat-midazolam kombinasyonları ile hemodinamik parametreler ve adrenal süpresyon üzerine olan etkilerini karşılaştırmaktır. Yöntemler: Prospektif randomize çift kör çalışma için 40 KABG hastası rastgele olarak iki gruba ayrıldı. Gruplara, Ketamin 1 mg / kg (n = 20) ve etomidat 0.3 mg / kg (n = 20) ile anestezi indüksiyonu uygulandı. Hemodinamik değişkenler ve Etomidat' ın adrenal bezde steroid sentezine etkilerini karşılaştırmak için ACTH stimülasyon testi yapılarak serum kortizol düzeyleri karşılaştırıldı. Bulgular: Gruplar, ketamin grubunda daha fazla sayıda kadın haricinde, demografik özellikler açısından anlamlı farklılık göstermemiştir (9 / 11'e karşılık 1/19, p = 0.04). Gruplar arasında intra ve postoperatif hemodinamik parametreler anlamlı olarak farklı değildi (p> 0.05). Benzer başlangıç ölçümlerine rağmen, kortizol düzeyleri indüksiyondan sonra 5 dakikada, intraoperatif pompa çıkışı için yeniden ısınma aşamasında, postoperatif 1. günde; ACTH stimülasyon testinden sonra ketamin grubunda anlamlı olarak daha yüksekti (p <0.05). Kortizol düzeyleri postoperatif 4. günde

ACTH stimülasyon testinden sonra her iki grupta benzerdi (p> 0.05). Sonuç: Ketamin-midazolam kombinasyonu, hemodinamik stabilite açısından etomidat-midazolam kombinasyonuna kabul edilebilir bir alternatiftir. Ketamin-midazolam kombinasyonu ile karşılaştırıldığında, etomidat-midazolam kombinasyonu intraoperatif ve erken postoperatif dönemde kortizol düzeylerini anlamlı derecede düşürdü.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Baypas Greftleme, Hemodinamik İnstabilite, Adrenal Bastırma, Etomidat, Ketamin

A Comparison of Hemodynamic Effects of Etomidate-Midazolam and Ketamine-Midazolam for Anesthesia Induction in Coronary Artery Bypass Grafting Surgery

Abstract

Objectives: The aims of this study were to compare the effects of anesthesia induction with ketamine-midazolam or etomidate-midazolam combinations on hemodynamic parameters and adrenal suppression in CABG. Methods: After Ethics Committee approval and patients written consent were obtained, 40 adult patients undergoing CABG were randomly allocated into two groups for this prospective randomized double-blinded study. Anesthesia was induced with ketamine 1 mg/kg in ketamine group (n = 20) and with etomidate 0.3 mg/kg in etomidate group. Results: The groups were not significantly different in terms of demographic features except for a higher number of females in ketamine group than etomidate group (9/11 vs 1/19, p= 0.04). This difference was due to the randomization. Intra- and postoperative hemodynamic parameters were not significantly different between the groups (p>0.05). Despite similar baseline measurements, cortisol levels were significantly higher 5 minutes after induction, during rewarming, and after ACTH stimulation test at postoperative day 1 in group ketamine than group etmidate (p<0.05). Cortisol levels were similar in both groups after postoperative day 4 ACTH stimulation test (p>0.05). The groups were not significantly different in terms of duration of surgery, intraoperative usage of inotropic/vasopressor use, intraoperative use of fluids and blood products, duration of postoperative mechanical ventilation, frequency

of postoperative delirium, and intensive care unit and hospital lengths of stay ($p>0.05$). Conclusion: Ketamine-midazolam combination is an acceptable alternative to etomidate-midazolam combination in terms of hemodynamic stability. Compared with ketamine-midazolam combination, etomidate-midazolam combination significantly decreased cortisol levels during the intraoperative and early postoperative periods.

Keywords: Coronary Artery Bypass Grafting, Hemodynamic İnstability, Adrenal Suppression, Etomidate, Ketamine

Presentation ID/Sunum No= 70

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Koroner Arter Cerrahisi Geçiren Hastalarda Anestezi İndüksiyonunda ve Sternotomi Sırasında Uygulanan Esmolol'ün Qt ve Qtc Süresine ve Stres Hormonları Üzerine Etkileri

Exp. Dr. Devrim Tanıl Kurt[1]
[1]*Ankara Şehir Hastanesi*
**Corresponding author: Devrim Tanıl Kurt*

Özet

Beta-adrenerjik reseptör blokerleri, anestezi inüksiyonuna, trakeal entübasyona ve cerrahi strese sempatomimetik yanıtı azaltmak için başarıyla kullanılmaktadırlar. Elektrokardiyografide (EKG) QT ve QTc ise kolay elde edilebilir, ucuz ve noninvaziv bir parametre olup ventriküler taşikardi ve fibrilasyon gibi ölümcül aritmiler yönünden bir gösterge olabilir. Çalısmamızda, koroner arter bypass cerrahisi (KABC) operasyonu planlanan olgularda, esmolol kullanımının hemodinamik değişkenler, EKG' de QT, QTc ve katekolaminler üzerine etkisini araştırmayı amaçladık. 51 hasta prospektif randomize olarak plasebo ve kontrol olmak üzere iki gruba ayrıldı. Anestezi indüksiyonu öncesinde 0.5 mg/kg bolus esmololü takiben 100 mcg/kg/dk esmolol infüzyonu başlanırken kontrol grubunda (Grup K) serum fizyolojik uygulandı. Tüm hastalara indüksiyon sırasında etomidat 0.3 mg/kg ve fentanil 5 mcg/kg verildi. Olguların indüksiyon öncesi (T0), çalışma ilaçlarının infüzyonunun 5 dakika sonrası (T1), veküronyum verilmesinin 3 dakika sonrası (T2), entübasyondan 1 dakika (T3) ve 5 dakika sonrası (T4), sternotomi öncesi (T5), sternotomiden 5 dakika sonrası (T6) kalp atım hızı, sistolik kan basıncı (SKB), diyastolik kan basıncı (DKB), ortalama kan basıncı (OKB), periferik oksijen satürasyonu (SpO2) değerleri kaydedildi.

Gruplar arasında yas, cinsiyet, vücut kitle indeksi, cerrahi ve anestezi süreleri, katekolamin seviyeleri açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmazken, esmolol grubunda sistolik kan basıncı (SKB), ortalama kan basıncı (OKB), diyastolik kan basıncı (DKB) ve kalp atım hızı kontrol grubuna göre düşük olup istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu. Esmolol grubunda,T1-T6 zaman dilimleri arasında ölçülen QTc değerleri, plasebo grubuna göre anlamlı olarak daha düşük bulundu ($p<0,05$). Sonuç olarak, etomidat ve fentanil ile indüksiyonu takiben yapılan trakeal entübasyon ve sternatomi, QTc aralığını uzatmaktadır. Esmolol infüzyonu QTc aralığındaki bu uzamayı azaltmakta ve daha iyi bir hemodinamik stabilizasyon sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Bypass Cerrahisi, Esmolol, Ekg

The Effects of Esmolol During Anesthesia İnduction and Sternotomy On Qt and Qtc Time and Stress Hormones in Patients Undergoing Coronary Artery Surgery.

Abstract

Beta-adrenergic blocking agents have been used successfully to attenuate the sympathomimetic responses to induction of anaesthesia, tracheal intubation and surgical stress. QT interval and QTc in electrocardiography (ECG) is an easily available, cheap and noninvazive parameter and may be an indicator by means of fatal arrhythmias such as ventricular tachycardia and fibrillation. In our study, we aimed to investigate the effect of Esmolol use on hemodynamic variables, catecholamines and QT, QTc in ECG in the coronary artery bypass surgery (CABS) patients. Fifty one patients were prospectively randomised to either a plasebo group or the esmolol group. Esmolol was administered as a bolus 0.5 mg/kg, followed by an infusion at 100 mcg/kg/min. Salin was given to plasebo group. All patients received etomidate 0.3 mg/kg and fentanyl 5 mcg/kg. Hemodynamic data, oxygen saturation (SpO2) values of the cases were monitored and recorded at determined times. The ECG was recorded prior to induction of anaesthesia (T0), 5 min following the start of drug infusions (T1), 3 min following vecuronium (T2), 1 min (T3) and 5 min (T4) after intubation, before sternotomy (T5) and 5 min after sternotomy (T6). No significant difference was observed

by means of age, sex, body mass index, surgery and anaesthesia times, catecholamine values between the groups; however systolic pressure, diastolic pressure, mean arterial pressure, heart rate were lower in the esmolol group compared to the control group and there were significant differences between them. In the esmolol group, QTc interval was significantly shorter at T1-T6 compared to the control group ($p < 0.05$). In conclusion, QTc interval increased following tracheal intubation during induction of anaesthesia using etomidate and fentanyl. Esmolol infusion of attenuated the QTc interval prolongation associated with tracheal intubation and surgical stress. It provided a better hemodynamic stabilization.

Keywords: Coronary Artery Bypass Surgery, Esmolol, Ecg

Presentation ID/Sunum No= 360

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kraniyal Cerrahi Sonrası Geniş Dural Defekti Olan Olgularda Uzun Süreli Subgaleal Dren ile Takibin Bos Fistülü Gelişimini Önlemedeki Etkisi

Asst. Prof. Dr. Ümit Kocaman[1]
[1]*Bakırçay Üniversitesi Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Amacımız kraniyotomi ve kraniyektomi sonrasında dura tam olarak kapanmadığında yara bölgesinde oluşabilecek BOS fistülünü önlemede uzun süreli subgaleal dren kullanımının etkinliğini değerlendirmektir. Gereç ve yöntem: Bu çalışma 2016 ve 2017 yıllarında Çiğli Bölge Eğitim Hastanesi'nde kraniyotomi ve kraniyektomi yapılan hastalar retrospektif olarak taranarak yapılmıştır. Kraniyotomi ve kraniyektomi sonrası greftlerle tam olarak kapatılamayan ciddi dural defekti olan 16 hastada subgaleal dren 7 gün boyunca serbest drenajda bırakılmıştır. Hastalar drenaj boyunca antibiyotik almış, BOS fistülü ve enfeksiyon gelişimi açısından izlenmiştir. Bulgular: Duranın kapatılmadığı, uzun süreli subgaleal drenaja alınan 16 vaka vardı. Ortalama yaş 60,4 (34-76) yıldı. 3 hastada kraniyotomi ile kronik subdural hematom drenajı, 4 hastada serebellar hematom drenajı, 3 vakada orta serebral arter enfarktı için dekompresif kraniyektomi, 4 hastada supratentoryal tümör rezeksiyonu, 2 hastada ateşli silah yaralanması sonrası hasarlı doku debridmanı için cerrahi gerçekleştirildi. 7. günün sonunda dren çekildi. Çalışmaya alınan 16 hastanın hiçbirinde BOS fistülü gelişmedi. Bütün hastalarda yaralar sorunsuz olarak iyileşti.

Lokal ya da sistemik enfeksiyon bulgusu saptanmadı. Sonuç: Uzun süreli subgaleal drenaj, lomber eksternal drenaja alternatif olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Kraniyal Cerrahi; Bos Fistülü; Dural Defekt; Subgaleal Drenaj.

The Effect of Long-Term Subgaleal Drain Retention in Preventing Csf Fistula Development in Cases With a Significant Dural Defect After Cranial Surgery

Abstract

Purpose: Our aim was to determine the effectiveness of long-term subgaleal drain retention in preventing CSF fistula development that may occur in the wound site when the dura cannot be completely closed after craniotomy or craniectomy. Material and method: This study was planned in a retrospective manner to include the cases of craniotomy and craniectomy performed at Izmir Cigli Regional Training Hospital during 2016-2017. A subgaleal drain was placed in 16 cases with a significant defect after craniotomy or craniectomy where the defect could not be completely closed with grafts and was planned to be kept in place for 7 days with free drainage. Patients were administered antibiotics during the drainage period and were monitored for CSF fistula and infection development. Results: There were 16 cases where the dura was not closed, long-term subgaleal drainage was performed. The mean age was 60.4 (34-76) years. The surgery performed was craniotomy for chronic subdural hematoma in 3 cases, cerebellar hematoma drainage in 4 cases,, decompressive craniectomy for middle cerebral artery infarction in 3 cases, supratentorial tumor resection in 4 cases and debridement of cerebral tissue damaged by firearm injury in 2 cases. The drain was withdrawn at the end of the 7th day in all patients. A CSF fistula did not occur in any of 16 patients included in the study. In all patients, the wounds were healed without any problems and no signs of local or systemic infection were found. Conclusion: Long-term subgaleal drainage can be used as an alternative to lumbar external drainage.

Keywords: Cranial Surgery; Csf Fistula; Dural Defect; Subgaleal Drain.

Presentation ID/Sunum No= 352

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kristalize Fenol Pilonidal Sinüs Hastalığında Faydalı Bir Metod Mudur'

Asst. Prof. Dr. Hamdi Taner Turgut[1]
[1]*S.B.Ü. Derince SUAM*

Özet

Amaç: Pilonidal sinüs hastalığının tedavisinde cerrahi ve minimal invaziv girişimler kullanılıyor olsa da standart bir yöntem henüz belirlenememiştir. Literatürde, cerrahi yöntemler ile minimal invaziv yaklaşımlardan birisi olan kristalize fenol uygulamasını karşılaştıran birçok yayın bulunmaktadır. Çalışmamız ile literatürde iyi klinik sonuçları belirtilen kristalize fenol uygulamasının, kliniğimizdeki sonuçlarını ve başarı oranını hastaların dosyalarını retrospektif inceleyerek sunmayı amaçladık. Material ve metod: Haziran 2017-Haziran 2018 yılları arasında S.B.Ü. Derince Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastanesi Genel cerrahi kliniğine başvuran, daha önce pilonidal sinüs cerrahisi geçirmemiş ve mevcut halinde abse olmayan 35 hasta çalışmaya dahil edildi. Tüm hastalara lokal anestezi altında poliklinik şartlarında kristalize fenol uygulaması yapıldı ve hastalar tabucu edildi. Hastalar rutin kontrollerde, işlemin komplikasyonları, yara iyileşmesi ve nüx açısından takip edildi. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 35 hastadan 3 tanesine takip sürecinde ulaşılamadığı için çalışmadan çıkarıldı. Kalan 32 hastanın yaş ortalaması 22.5(19-27), K/E oranı 12/20 idi. Hastaların 16'sında(%50) tek sinüs ağzı varken, iki sinüs ağzı 10(%31,3), üç sinüs ağzı 5(%15,6) ve dört sinüs ağzı 1(%3,1) hastada mevcut idi (Ortalama sinüs ağzı sayısı 1.71). Beş(%15,6) hastaya 2 kere, bir(%3,1) hastaya 3 kere kristalize fenol uygulaması gerekli olurken 26(%81,3) hasta için kristalize fenol tek

seans uygulandı(ortalama işlem sayısı 1.2). Tekrarlayan tedavi uygulananların hepsi erkekti ve 3 veya daha fazla pilonidal sinüs ağzı olan hastalar idi. Erken dönemde 2(%6,2) hastada Dindo-Clavien sınıflamasına göre Grade 1 komplikasyon gözlendi. Hastaların ortalama takip süresi 14,3(12-18) ay idi. Bu süre içinde 3 sinüs ağzı olan ve iki defa kristalize fenol işlemi uygulanan 1(%3,1) erkek hasta ile 2 sinüs ağzı olan ve tek seans kristalize fenol tedavisi uygulanan 1(%3,1) kadın hastada nüx gelişti. Bu hastalar için cerrahi tedavi planlandı. Sonuç: Özellikle seçilmiş hasta gruplarında, pilonidal sinüs hastalığında kristalize fenol uygulamasının minimal invaziv yöntemlerin avantajları yanında düşük nüx oranlarıyla uygulanabilir bir yöntem olduğu kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Pilonidal Sinüs, Kristalize Fenol, Minimal İnvaziv

Presentation ID/Sunum No= 290

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kriyopreserve Edilmiş Paratrioid Hücrelerinin Ototransplantasyonu ile Kalıcı Hipoparatrioidi Tedavisi

Asst. Prof. Dr. Mirkhalig Javadov[1], Prof.Dr. Erhan Ayşan[1]
[1]*Yeditepe Universitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi AD*

Özet

Giriş/Amaç: Sekonder hiperparatiroidili olgularda subtotal paratiroidektomi sonrası kalıcı hipoparatiroidi gelişebilir. Bu durumun tek kesin tedavisi eksize edilmiş olan dokuların kriyopreserve edimiş olmasıdır. Ancak bu alt yapı ve yetişmiş eleman gerektiren bir durumdur. Bu çalışmada kriyopreserve edilmiş dokuların otojen nakli ile tedavi edilmiş bir olgu sunulmuştur. Gereç ve Yöntemler: Kronik böbrek yetmezliği sebebiyle hemodiyaliz alan 57 yaşında erkek hastaya medikal tedaviye dirençli sekonder hiperparatiroidi tanısı ile subtotal paratiroidektomi uygulandı. Ameliyat sırasında çıkartılan dokular steril şartlarda -240°C'da sıvı nitrojen tankında kriyopreserve edildiler. Nakil sonrası takiplerde yükek doz kalsiyum ve vitmin D takviyelerine rağmen serum kalsiyum ve parathormon (PTH) değerleri kritik düzeyde düşük seyretti. Ameliyattan sekiz ay sonra kriyopreserve edilmiş dokular mekanik izolasyonla hücre suspansiyonu haline getirilerek enjeksiyon yoluyla kas içine ototransplante edildiler. Bulgular: Nakil öncesi Ca: 5.5mg/dl, PTH: 2.1ng/dl olan hastada nakil sonrası üçüncü ayda Ca: 8.2mg/ml, PTH: 9.91 ng/dl olmuştur. Toplam iki yıllık takipte hasta stabil seyretmiştir. Sonuç: Subtotal paratiroidektomi sonrası kalıcı hipoparatiroidi ender görülür ancak hayatı tehdit eden derin hipokalsemilerle seyredebilir.

Bu durumun tek kesin tedavisi kriyopreserve edilmiş dokunun ototransplantasyonudur, dolayısıyla bu ameliyatların yapıldığı merkezlerde kriyopreservasyona uygun laboratuvar alt yapısının ve yetişmiş elemanın olması çok önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Paratiroid, Nakil, Allo, Hiperparatiroidi, Hipoparatiroidi

Treatment of Permanent Hypoparathyroidism by Autotransplantation of Cryopreserved Paratrioid Cells

Abstract

Introduction / Aim: Permanent hypoparathyroidism may develop after subtotal parathyroidectomy in patients with secondary hyperparathyroidism. The only definitive treatment for this condition is to cryopreserve the excised tissues. However, this is a situation that requires infrastructure and trained personnel. In this study, a case treated by autogenous transplantation of cryopreserved tissues is presented. Material and Methods: A 57-year-old male patient undergoing hemodialysis due to chronic renal failure underwent subtotal parathyroidectomy with the diagnosis of medical treatment-resistant secondary hyperparathyroidism. Tissues removed during surgery were cryopreserved under sterile conditions at -240 ° C in a liquid nitrogen tank. Serum calcium and parathyroid hormone (PTH) values remained critically low despite high-dose calcium and vitmin D supplements in post-transplant follow-up. Eight months after surgery, the cryopreserved tissues were mechanically isolated into a cell suspension and autotransplanted into muscle by injection. Results: In the patient who had pre-transplant Ca: 5.5mg / dl, PTH: 2.1ng / dl, values became to Ca: 8.2mg / ml and PTH: 9.91 ng / dl in the third month after transplantation. The patient remained stable during a total of two years of follow-up. Conclusion: Permanent hypoparathyroidism after subtotal parathyroidectomy is rare, but it may progress with life-threatening deep hypocalcemia.

The only definitive treatment for this situation is autotransplantation of cryopreserved tissue, therefore it is very important to have a laboratory infrastructure and trained staff suitable for cryopreservation in centers where these operations are performed.

Keywords: Parathyroid, Transplant, Allo, Hyperparathyroidism, Hypoparathyroidism

Presentation ID/Sunum No= 158

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kronik Otitis Mediaya Bağlı Fasiyal Sinir Paralizisine Yaklaşım

Exp. Dr. Oktay Bulut[1], Asst. Prof. Dr. Deniz Baklacı[2]
[1]Zonguldak Ereğli Devlet Hastanesi
[2]Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi
**Corresponding author: Oktay bulut*

Özet

Fasiyal sinir paralizisi, kronik otitis media'nın (KOM) nadir fakat önemli bir ekstrakraniyal komplikasyonudur. Fasiyal paralizinin üstesinden gelmenin en uygun yolu hastalığın cerrahi olarak ortadan kaldırılmasıdır. Bu nadir komplikasyonun tedavisine rehberlik etmek amacıyla KOM' a bağlı fasiyal sinir paralizisi geçiren bir olgumuza yaklaşımımızı ortaya koyduk. Hastamız 62 yaşında erkek hasta, kliniğimize sağ kulakta akıntı,ağrı,işitmede azalma ve sağ yüzde fasiyal asimetri ile başvurdu. Hasta KOM'a bağlı fasiyal sinir paralizi ön tanısı ile tetkik edilip ivedilikle opere edildi. Hastaya intakt kanal mastoidektomi ile birlikte kemikçik zincir rekonstrüksiyonu işlemi uygulandı. Hastanın fasiyal sinirinin timpanik segmentte açık olduğu izlendi. Sonuç olarak KOM'a bağlı görülen fasiyal paralizilerin büyük bir bölümü kolesteatomalı KOM'lara bağlı iken, kolesteatomasız KOM'larda fasiyal paralizi gelişimi çok nadir olarak ortaya çıkmaktadır. Biz de bu olgu üzerinden KOM'a bağlı fasiyal sinir paralizisi yaklaşımımızı ortaya koymayı amaçladık.

Anahtar Kelimeler: Kronik Otitis Media, Fasiyal Sinir Paralizisi

Management to Facial Nevre Paralysis Due to Chronic Otitis Media

Abstract

Facial nerve palsy is a rare but important extracranial complication of chronic otitis media (COM). The most convenient way to overcome facial paralysis is surgical removal of the disease. In order to management the treatment of this rare complication, we presented our approach to a patient who had facial nerve palsy due to COM. Our patient, a 62-year-old male patient, was admitted to our clinic with discharge, pain in the right ear, hearing loss and facial asymmetry on the right face. The patient was examined with a prediagnosis of facial nerve paralysis due to COM and was immediately operated. Intact canal mastoidectomy and ossicular chain reconstruction were performed. It was observed that the facial nerve of the patient was not intact in the tympanic segment. In conclusion, while most of the facial paralysis is due to COM with cholesteatoma, facial paralysis due to COM without cholesteatoma occurs very rarely. We aimed to demonstrate our approach to facial nerve paralysis due to COM through this case.

Keywords: Chronic Otitis Media, Facial Nerve Paralysis.

Presentation ID/Sunum No= 218

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kronik Otitis Media Hastalarında Sinüs Timpani Konfigürasyonu ile Supratubal Reses Arasındaki İlişkinin Yüksek Çözünürlüklü Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Ergin Bilgin[1]
[1]*Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi KBB Abd*

Özet

Amaç: Sinüs timpani ve supratubal reses temporal kemiğin timpanik kısmında bulunan iki bölgedir. Bu iki bölgenin cerrahi esnasında direk mikroskobik bakı ile gözlemlenmesi oldukça güçtür. Bu da hastalığın net olarak tespit edilmesini ve temizlenmesini engeller. Sonuç olarak özellikle kolesteatomalı kronik otitis media olgularında sinüs timpani ya da supratubal reseste kalan rezidü bir kolestatom dokusu ilerde nüks ile karşımıza çıkabilmektedir. Çalışmamızın amacı sinüs timpani konfigürasyonu tipi ile supratubal reses boyutları (yükseklik, genişlik, uzunluk) arasındaki ilişkinin temporal kemik yüksek çözünürlüklü bilgisayarlı tomografi (YÇBT) ölçümleri ile ortaya koyulmasıdır. Gereç ve Yöntem: Çalışma Bülent Ecevit Üniversitesi Hastanesi KBB Kliniği'nde yerel etik kurulu onayı alınarak yapıldı (Toplantı No: 2020/19). Eylül 2020 - Aralık 2020 tarihleri arasında kronik otitis media nedeniyle opere edilen, 18-6 yaş arası, preoperatif dönem çekilen temporal kemik YÇBT görüntüsü olan hastalar dahil edildi. Daha önce opere olmuş, preoperatif görüntüleme tetkiki olmayan, kraniofasiyal anomalisi olan ve kronik otite bağlı komplikasyon nedeniyle opere olan hastalar çalışmaya dahil edilmedi. Sonuçlar: Çalışma 30 hastadan (15 kadın, 15 erkek) oluşmaktaydı. Hastaların ortalama yaşı 37.2 ± 11.6 idi. Sinüs timpani solda 15 hastada sinüs timpani tip A, 15 hastada tip B konfigürasyonu

göstermekteydi. Solda tip A ve B sinüs timpani konfigürasyonu gösteren hastalar arasında supratubal reses yüksekliği, genişliği ve uzunluğu açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (sırasıyla; p = 0.128, p = 0.907, p = 0.137). Sinüs timpani sağda 14 hastada sinüs timpani tip A, 16 hastada tip B konfigürasyonu göstermekteydi. Sağda tip A ve B sinüs timpani konfigürasyonu gösteren hastalar arasında supratubal reses yüksekliği, genişliği ve uzunluğu açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (sırasıyla; p = 0.085, p = 0.505, p = 0.055). Tartışma: Çalışmamızın sonucunda sinüs timpani konfigürasyonu ile supratubal reses boyutları arasında bir ilişki bulunmadı. Bu konuda daha geniş hasta serilerinde, kontrol grubu ile karşılaştırmaları içeren, prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Kronik Otitis Media, Sinüs Timpani, Supratubal Reses, Yüksek Çözünürlüklü Bilgisayarlı Tomografi

Presentation ID/Sunum No= 304

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kulak Zarına Uzanan Porto Şarabı Lekesi Rekürren Otitis Medianın Nedeni Olabilir Mi?

Dr. Hasan Yıldırım[1]
[1]*Erzurum Mareşal Çakmak Devlet Hastanesi*

Özet

Giriş Porto şarabı lekesi(PŞL) kapiller ve venlerin ektazisi ile oluşan bir deri hastalığıdır. PŞL nedeni bilinmeyen doğumsal olarak görülen ve erişkin dönemde kaybolmayan lezyonlardır. PŞL dermatolojik, nörolojik, ortopedik ve birçok sistemi etkileyen bulgularla birlikte görülür ve çeşitli sendromlara eşlik eder. Vasküler ektazi sonucu dokularda beslenme bozukluğu ve iskemi görülebilmektedir. Otitis media sıklıkla 2 yaş altı çocuklarda daha çok östaki tüp disfonksiyonuna bağlı olarak görülmektedir. 6 ay içerisinde 3 ya da daha fazla yılda en az 4 kere tekrar etmesi durumuna rekürren otitis media denilmektedir. Bu vakada dış kulak yolunun tamamına yakınını tutan PŞL olan hastada görülen izole rekürren otitis media birlikteliğini sunmaktayız. Olgu Üç yaşında kız kulak ağrısı şikayetiyle polikliniğe başvurdu. Öyküsünde sık tekrarlayan kulak enfeksiyonları mevcuttu. Muayenesinde sağ yüz yarımında görülen dış kulak yoluna uzanan PŞL görüldü. Otoskopik muayenesinde sağ kulakta timpanik membrana(TM) kadar ilerlemekteydi. TM hiperemik ve ödemli olarak görüldü. Sol kulak normal izlendi. Nazal endoskopide nazal enfeksiyon, adenoid vejetasyon görülmedi. Östaki ağzı hiperemikti. Ödematöz görünüm yoktu. Oral muayenesi normaldi. Hastaya 80 mg/kg amoksisilin ve antienflamatuar tedavi başlandı. 3.gün kontrolünde TM muayenesinde iyileşme izlendi. 10.gün kontrolünde akut otit tedavisinin başarılı olduğu görüldü. Yaklaşık 3 ay sonra aynı şikayet ile gelen hastanın muayenesinde aynı

bulgularla karşılaşıldı ve aynı protokolle tedavi sağlandı. Son başvurudan yaklaşık 1 ay sonra kulak ağrısı ile birlikte ateş ve boğaz ağrısı şikayetleri ile başvurdu. Muayenede sağ TM hiperemik ödemli, nazal muayenede pürülan sekresyon mevcuttu. Sol TM normaldi. Oral muayenede postnazal pürülan sekresyon ve orofarinks hiperemik izlendi. 90 mg/kg amoksisilin/klavulonik asit tedavisi, antienflamatuar tedavisi verildi ve nazal yıkama önerildi. 3.gün kontrolünde gerileme olduğu izlendi. 10.gün kontrolünde şikayetleri gerileyen hastanın muayenesi normal görüldü. Sonuç PŞL'si nörokutanöz hastalıklarda görülen, kapiller genişleme sonucu dokularda yetersiz beslenmeye neden olan damarsal lezyonlardır. Olgumuzda dış kulak yolunda kulak zarına kadar uzanan lezyon kulak zarı beslenmesinde etkili olabileceğini ve TM'ı etkilediğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Porto Şarabı Lekesi, Akut Otitis Media, Rekürren Otitis Media

Presentation ID/Sunum No= 408

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Künt Travmaya Bağlı Kolon Divertikül Perforasyonu

Exp. Dr. Emre Gonullu[1], Exp. Dr. Ali Muhtaroğlu[2], Dr. Ahmet Tarık Harmantepe[1]
[1]Sakarya Training and Research Hospital
[2]Sakarya University Medical Faculty Department of General Surgery
**Corresponding author: Ali MUHTAROĞLU*

Özet

Divertikül, sindirim sistemi duvarının içinde ortaya çıkan bir kesedir. Kolonda kazanılan divertikül görünümü kolonik divertiküler hastalık olarak bilinir. Asemptomatik divertiküler hastalık divertikülozis olarak adlandırılabilir. Divertiküler hastalığın semptomları arasında kanama, enfeksiyon (divertikülit), darlık veya tıkanma ve fistüller bulunur. Divertiküler hastalık insidansı erkeklerde ve kadınlarda eşit olarak dağılmıştır, ancak yaşla birlikte 40 yaşın altındakilerin % 10'undan daha azında, 80 yaş ve üzerindekilerin % 70'ine kadar artmaktadır. Avrupa'da divertikülozis ağırlıklı olarak sol taraftadır, aktif hastalığı olan hastaların% 65'i sigmoid kolon ile sınırlıdır, pan kolonik hastalığı olan hastaların% 7'si ve sigmoidin proksimalinde soliter hastalığı olan hastaların% 4'ü. Asya popülasyonlarında, hastaların% 13 ila% 25'inde birincil olarak sağ kolon divertikülozu vardır. Olgumuzda travmatik divertikül perforasyonunun laparoskopik tedavisini sunmayı amaçladık. Hasta 47 yaşında ve erkekti. Marangozdu. Çalışırken midesine kütük çarpması nedeniyle acil servise getirildi. Hastanın karın ağrısı şikayeti vardı. Fizik muayenede dört kadranda rebaund hassasiyeti vardı. Lökosit 16000 / mm³, diğer laboratuvar parametreleri normaldi. Bilgisayarlı tomografide subdiyafragmatik serbest gaz ve perikolik bölgede hafif yağlanma (sigmoid mezokolon) görüldü.

Transabdominal laparoskopik eksplorasyon planlandı. Perfore divertikülün birincil onarımı planlandı ve gerçekleştirildi. Kolon divertikül perforasyonu ile cerrahi tedavi planlanan hastalarda laparoskopik yaklaşımla primer onarım tedavi seçeneği olabilir. Literatür incelendiğinde uygun hasta seçimi ile başarılı sonuçlar bildirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Primer Tamir, Kolon Divertikülü, Akut Batın, Kent Travma

Colon Diverticule Perforation Due to Blunt Trauma

Abstract

A diverticulum is an unusual pouch rising from an opening inside the wall of the digestive tract. The appearance of gained diverticula in the colon is known as colonic diverticular disease. Asymptomatic diverticular disease may be referred to as diverticulosis. Symptoms of diverticular disease include haemorrhage, infection (diverticulitis), stricture or obstruction, and fistulae. The incidence of diverticular disease is evenly distributed in males and females but increases with age occurring in less than %10 of those younger than 40 compared with up to 70% of those 80 and older. In the West, diverticulosis is predominantly left-sided, with 65% of patients with disease limited to the sigmoid colon, %7 of patients with the pan colonic disease, and 4% of patients with solitary disease proximal to the sigmoid. In Asian populations, 13% to 25% of patients have primarily right colonic diverticulosis. In our case, we aimed to report a laparoscopic treatment of traumatic diverticulum perforation. The patient was 47 years old and male. He was a carpenter. A log hit his stomach while he was working. He has been brought to the emergency room. He had abdominal pain. The physical examination was rebound tenderness in all four quadrants. Leukocyte 16000/mm^3, other laboratory parameters are normal. Computed tomography findings were subdiaphragmatic free gas and mild fat stranding in the pericolic region (sigmoid mesocolon). Transabdominal laparoscopic exploration was planned. We determined primary repair of the perforated diverticulum. For patients who are planned for surgical treatment with colon diverticulum perforation, a primary repair with laparoscopic approach may be the treatment option.

When the literature is reviewed, successful results have been reported with suitable patient selection.

Keywords: Primary Repair, Colon Diverticulum, Acute Abdomen, Blunt Trauma

Presentation ID/Sunum No= 336

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Laparoscopic Gastrectomy for Gastric Cancer: A Low Volume Center Experience

Dr. Abdullah Güneş[1], Dr. Özkan Subaşı[1]
[1]*S.B.Ü. Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Özet Amaç: Mide kanserinde, Asya ülkelerinde yaygın olarak laparoskopik gastrektomi yapılmaktadır. Tümör insidansının nispeten düşük olduğu ve hasta özelliklerinin farklı olduğu diğer bölgelerde bu konudaki gelişmeler sınırlı kalmıştır. Bu çalışmada, düşük hacimli bir merkezde mide kanseri nedeniyle laparoskopik gastrektomi uygulanan hastalarda erken sonuçları değerlendirmeyi amaçladık. Gereç ve Yöntemler: 2017-2019 yılları arasında kliniğimizde küratif mide rezeksiyonu yapılan 30 hastanın verilerini retrospektif olarak inceledik. Bulgular: Tümör hastaların% 60'ında (18/30) mide proksimal ve orta 1/3 oranında lokalize idi. Tüm vakalarda tümör negatif cerrahi sınır elde edildi. Otuz hastaya küratif tedavi amaçlı gastrektomi uygulandı, 14 hasta (% 46,7) erkek, 16 hasta (% 53,3) kadındı. Hastaların ortalama yaşı 62.40 ± 10.72 yıldı. Toplamda 5 hasta neoadjuvan kemoterapi aldı. Ortalama operasyon süresi 297,5 (IQR; 257,5 - 310) idi. Ortalama intraoperatif kan kaybı 50 (IQR; 50 - 100) ml idi. Sonuç: Mide kanseri için laparoskopik gastrektomi, açık cerrahiye eşdeğer onkolojik sonuçlara sahip güvenli bir prosedürdür.

Anahtar Kelimeler: Mide Kanseri, Laparoskopi, Gastrektomi

Laparoscopic Gastrectomy for Gastric Cancer: A Low Volume Center Experience

Abstract

Abstract Objective: In gastric cancer, laparoscopic gastrectomy is commonly performed in Asian countries. In other regions where tumor incidence is relatively low and patient characteristics are different, developments in this issue have been limited. In this study, we aimed to evaluate the early results for patients who underwent laparoscopic gastrectomy for gastric cancer in a low volume center. Material and Methods: We retrospectively investigated the data of 30 patients, who underwent curative gastric resection between 2017 and 2019. Results: The tumor was localized in 60% (18/30) of the patients in the proximal and middle 1/3 stomach. Tumor negative surgical margin was achieved in all cases. Thirty patients underwent gastrectomy with curative intent, fourteen patients were (46.7%) male and 16 (53.3%) patients were females. The mean age of the patients was 62.40 ± 10.72 years. In total, 5 patients received neoadjuvant chemotherapy. In the median operation time was 297.5 (IQR; 257.5 - 310). The median intraoperative blood loss was 50 (IQR; 50 - 100) ml. Conclusion: Laparoscopic gastrectomy for gastric cancer is a safe procedure with equivalent oncological results to open surgery.

Keywords: Gastric Cancer, Laparoscopy, Gastrectomy

Presentation ID/Sunum No= 108

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Laparoskopik Karaciğer Rezeksiyonları Deneyimimiz

Exp. Dr. Mutlu Ünver[1]
[1]*İzmir Ekonomi Üniversitesi Medikalpark Hastanesi Genel Cerrahi Kliniği*
**Corresponding author: Mutlu Ünver*

Özet

Karaciğer vasküler anatomisinin zamanla daha iyi anlaşılması ve anestezideki gelişmeler sayesinde karaciğer cerrahisinde mortalite oranı %30'lardan %1'e kadar düşmüştür . Karaciğer cerrahisinden sonra mortaliteyi ve morbiditeyi belirleyen en önemli faktörler rezeke edilen segment sayısı ve operasyon sırasında kaybedilen kan volümüdür. Operasyon esnasında kanamayı azaltmak için en bilinen yol karaciğere gelen kan akımını kesmek için karaciğer pedikülünün klemplenmesidir. Bu işlem Pringle manevrası olarak bilinir. Ancak Pringle manevrası karaciğerde iskemi-reperfüzyon hasarına yol açar. Bu nedenle daha az iskemi-reperfüzyon hasarı ve daha az kanamayla rezeksiyon işleminin tamamlanmasını sağlayacak yöntemler üzerinde çalışılmaktadır. Bunlar arasında aralıklı Pringle manevrası, seçici hemihepatik ya da segmental vasküler oklüzyonlar sayılabilir. Genel cerrahideki birçok minimal invaziv işlemlere laparoskopik karaciğer operasyonları daha geç kabul görmüştür. Biz bu sunumda kliniğimizde uyguladığımız laparoskopik karaciğer rezeksiyonlarını sunmayı planladık. 2016 Nisan-2020 Haziran döneminde 21 hastada karaciğer rezeksiyonu amaçlı operasyona alındı. 5 hasta da yaygın hastalık veya kanama nedeniyle açığa geçildi. 16 hastanın 15 i malign hastalıklar nedeniyle 1 hasta ise karaciğer kist hidatiği nedeniyle opere edildi. 8 hastada metastazektomi, 3 hastada sol lateral segmentektomi, 3 hastada segment 6 rezeksiyonu, 1 hastaya sağ posterior segmentektomi ve 1 hastaya segment 4b-5 rezeksiyonu uygulandı.

Ortalama yatış süresi 2.06 gün olarak belirlendi. Sonuç olarak laparoskopik karaciğer rezeksiyonlarının endikasyonları arasında benign karaciğer lezyonları, kist hidatikler, karaciğerin primer ve metastatik tümörleri sayılabilir. Laparoskopik cerrahi teknolojisindeki gelişmeler ile laparoskopik karaciğer rezeksiyonu da yapılabilir hale gelmiştir. Uygun hasta seçimi ve uygun anatomik lokalizasyonlarda hastane kalış süresi, postoperatif ağrı bakımından sonuçlar oldukça umut vermektedir.

Anahtar Kelimeler: Karaciğer Rezeksiyonu, Minimal İnvaziv, Segmentektomi

Presentation ID/Sunum No= 257

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Laparoskopik Sleeve Gastrektomi Deneyimimiz: 15 Olgunun Retrospektif Analizi

Dr. Koray Koşmaz[1], Dr. Abdullah Şenlikci[1]
[1]*Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Morbid obezite önemli sağlık sorunlarından biridir ve cerrahi tedavi tedavide sık kullanılan yöntemlerden biridir. Cerrahi tedaviler arasında ise laparoskopik sleeve gastrektomi en sık kullanılan cerrahi yöntemlerinden biridir. Bu çalışmanın amacı morbid obezite nedeniyle yaptığımız laparoskopik sleeve gastrektomi deneyimimizi paylaşmaktır. Materyal: Çalışmaya Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Kliniğinde yandal uzmanları tarafından yapılan laparoskopik sleeve gastrektomi olguları dahil edilmiştir. Olgular yaş, cinsiyet, ameliyat süresi, yatış süresi, komplikasyon, ek hastalık, vücut kitle indeksi (VKİ), takip süresi, ASA skoru, açığa geçiş, mortalite, son kontroldeki VKİ, patoloji ve ek cerrahi açısndan değerlendirilmiştir. Bulgular: Çalışmaya 2'si erkek, 13'ü bayan 15 hasta dahil edildi. Ortalama yaş 41,06 (22-57) idi. Olguların ortalama VKİ 48,53 idi. Olguların 5'inde ek hastalık yoktu. Olguların 5'inde bir ek hastalık, 5'inde ise birden fazla ek hastalık mevcuttu. Olguların 13'ü ASA 2, 2'si ise ASA 3 riskle ameliyata alındı. Olguların ortalama ameliyat süresi 68,73 (52-85) dakika idi. Olguların hiçbirinde açığa geçilmedi. Olguların ortalama yatış süresi 7,2 (3-20) gündü. Olguların 12'sinde komplikasyon gözlenmedi. Olgulardan birinde cerrahi alan enfeksiyonu, birinde ise pnömoni gözlendi. Olgulardan birinde ise taburculuk sonrasında trokar yeri herniasyonu gözlendi ve acil opere edildi. Olguların ortalama takip süresi 17,6 (4-30) aydı. Olguların 4'ünde sleeve gastrektomiye ek

olarak kolesistektomi uygulanmıştı. Olguların 6'sında patoloji sonucu kronik gastrit, 2'sinde kronik gastrit ve helikobakter pilori gastriti olarak değerlendirildi. Olguların 7'sinin patoloji sonucunda ise özellik yoktu. Olgulardan biri gebe olduğu için şuanki VKİ 43 idi. Olguların şu anki VKİ ortalama 31,86 idi. Olguların hiçbirinde mortalite gözlenmedi. Sonuç: Laparoskopik sleeve gastrektomi morbid obezite hastalarında düşük morbidite oranı ve olgularda istenen kilo kaybının sağlanması sebebiyle güvenle uygulanabilecek bir cerrahi yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Laparoskopik Sleeve Gastrektomi, Morbid Obezite, Morbidite

Presentation ID/Sunum No= 272

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Lateral Ventrikül Atriyum Lezyonlarına İnterhemisferik Prekuneal Yaklaşım

Dr. Eyüp Varol[1]
[1]*İstanbul Ümraniye Eğitim Ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş; Lateral ventrikülün atriyum lezyonlarına yaklaşım, derin yerleşimi ve önemli nörovasküler yapılarla ilişkisi nedeni ile günümüz mikrocerrahi teknikler ve teknolojiler kullanmasına rağmen zorluğunu korumaktadır. Atriyuma ulaşmak için çok sayıda yaklaşım tanımlanmış, bunların tümünün kendine özgü riskleri ve komplikasyonları vardır. Yapılan anatomik çalışmalarda prekuneus, bu bölge cerrahilerinde ak madde yollarının az bulunduğu alan olarak kabul edilir. Lateral ventrikül atriyum cerrahilerinde interhemisferik yoldan prekuneal bölge yaklaşımının Yaşargil tarafından tanımlanmasından sonra yeterli kullanıma ulaşmadığı kanaatindeyiz. Biz bu yaklaşımı kullanarak total eksizyon sağladığımız atriyal lezyon olgumuzu sunmayı amaçladık. Olgumuz; 31 yaş kadın, baş ağrısı şikayetiyle başvurdu. Preoperatif nörolojik muayenesi doğal olan hastanın kontrastlı beyin MR'ında, sol lateral ventrikül atriyumunda, posterosuperiora genişleyen 2.5-3cm solid lobüle düzensiz kontrast tutulumu gösteren, kistik yapı içeren kitle tespit edildi. Operasyona alınan hastaya nöronavigasyon-nöromonitörizasyon eşliğinde, lateral dekübit pozisyonunda, medial sınırı sinüs üzerinde olan sol parietooksipital paramedian kraniotomi yapıldı. Dura 'U' şeklinde açıldı, sinüs üzerine yatırıldı. İnterhemisferik yol takip edilerek nöronavigasyon kontrolüyle derinleşildi. Yer çekimi etkisi kullanılarak ekartasyon kullanılmaksızın sol lateral ventrikül atriyumunun medialine kadar ulaşıldı. Navigasyon yardımıyla

prekuneus belirlendi. Bu alanda küçük bir kortikal pencere açılarak tümör dokusuna ulaşıldı. Mikrocerrahi tekniklerle kitle total eksize edildi ve USG ile kontrol edilerek rezidü olmadığı teyit edildi. Peroperatif takibinde komplikasyon ve postoperatif rezidü kitle görülmedi. Sonuç olarak; Atriyuma ulaşmak için parietooksipital sulkusun hemen önündeki prekuneus yoluyla yönlendirilen bu yaklaşım, atrial lezyonlarda kullanılabilir ve Yaşargil'in tanımladığı gibi splenium ve optik radyasyonların hasar görmesini önler. Prekuneus komşuluğundaki atriyumun medial duvarının ak madde yolları açısından diğer yaklaşımlara göre daha güvenli olduğu tanımlanmıştır. Uyguladığımız bu yaklaşımın fonksiyonel alanların maksimum düzeyde korunduğu ve diğer alternatif yaklaşımlara göre daha avantajlı olduğu düşüncesindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Beyin Tümörü, Cerrahi Yaklaşım, Prekuneal Yaklaşım

Presentation ID/Sunum No= 418

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Levonorgestrelli Rahim İçi Sistemin Cinsel Fonksiyonlar Üzerine Etkisi

Dr. Gizem Durmaz[1], Dr. Sonay Öztaş[2], Dr. Levent Özgen[3], Assoc. Prof. Dr. Burcu Dinçgez Çakmak[4]

[1]Çanakkale Lapseki Devlet Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği
[2]Adıyaman Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği
[3]Bursa Şehir Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği
[4]Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği
**Corresponding author: Gizem Durmaz*

Özet

Levonorgestrelli Rahim İçi Sistemin Cinsel Fonksiyonlar Üzerine Etkisi Giriş:Levonorgestrelli rahim içi sistem (LNG-IUS) son yıllarda anormal uterin kanama tedavisinde oldukça efektif kullanılan, hormonal, uzun etkili bir tedavi seçeneğidir. Aynı zamanda koruyuculuğu yüksek ve geri dönüşümlü kontrasepsiyon sağlayan LNG-IUS'un kontraseptif etkisinin beş yıl sürdüğü kabul edilir ve çıkartıldıktan sonra fertilite hızla geri döner. Endometriyal hücre çoğalmasını baskılar, servikal mukusu kalınlaştırır ve tubal motiliteyi bozar. Literatürde LNG-IUS'un cinsel fonksiyonlar üzerine etkisini değerlendiren az sayıda çalışma mevcuttur. Bu çalışmada LNG-IUS'un cinsel fonksiyonlarda meydana getirdiği etkiler cinsel işlev formu kullanılarak değerlendirilmiştir. Metod: Çalışmaya Ocak 2018-Nisan 2019 tarihleri arasında Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları Doğum Kliniği jinekoloji polikliniğine başvuran ve LNG-IUS uygulanan 49 hasta dahil edildi.Cinsel fonksiyonları etkileyecek

rahatsızlığı olanlar çalışma dışı bırakıldı. Hastalardan kadın cinsel işlev indeksi (FSFI) formlarını doldurmaları istendi. Bu form cinsel fonksiyonların (arzu, uyarılma, lubrikasyon, orgazm, doyum ve ağrı) 6 ayrı başlık altında değerlendirilmesini sağlayan ve 19 öğeden oluşan öz-bildirim aracıdır. Hastalar tedavinin 6.ayında kontrole çağrılarak aynı formlar tekrar doldurtuldu. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 32.5±6.8(27-49) yıl, vücut kitle indeksi ise 28.9±5.5(17.7-40.2)kg/m2 idi. Hastaların %32.7'sinde sigara kullanım öyküsü mevcuttu. Hastaların %93.7'sinde LNG-IUS sonrası lekelenme ve %29.5'inde amenore olmakla birlikte 6 ay içinde bu şikayetlerin kaybolduğu ve tüm kullanıcılarda hem menstrüasyon miktarının hem de sürenin azaldığı gözlendi. Total FSFI skoru açısından LNG-IUS öncesi ve 6. ayda istatistiksel anlamlı fark saptanmadı (29.1(26.3–32.2) yerine 32.0(30.9–33.5),p=0.701). Kadın cinsel işlev indeksi alt grupları değerlendirildiğinde, uygulama öncesi ve 6. ayda cinsel arzu (4.2 yerine 4.6, p=0.02) ve ağrı (5.9 yerine 4.8, p<0.001) parametreleri açısından istatistiksel olarak anlamlı iyileşme olduğu saptanırken, uyarılma, lubrikasyon, orgazm ve doyum açısından fark tespit edilmedi. Sonuç: Kontrasepsiyon ve anormal uterin kanamada tedavi amacıyla kullanılan LNG-IUS'un kadın cinsel fonksiyonlarının öğelerinden olan cinsel istek ve ağrı üzerinde kanama miktarını azaltarak ve pelvik ağrıyı minimalize ederek olumlu etki sağladığını düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Cinsel Fonksiyon, Kadın Cinsel İşlev İndeksi, Levonorgestrelli Rahim İçi Sistem

Presentation ID/Sunum No= 57

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Lokal Hipertermik İntraperitonel Kemoterapi Uygulamasında Büyüme Hormonu Kullanımının Kolon Anastomozu Üzerine Olan Etkisi

Exp. Dr. Aziz Ocakoğlu[1], Exp. Dr. Serhan Yılmaz[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Kanuni Sultan Süleyman Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Kliniği, İstanbul*

Özet

Giriş: Hipertermi ve kemoterapinin yara iyileşmesini bozacağına ilişkin yayınlarla beraber, etkisinin olmayacağını savunan çalışmalarda mevcuttur. Human rekombinant growth hormon (hrGH) verilmesinin yara iyileşmesi üzerine olumlu etkileri aşikardır. Çalışmamızda lokal hipertermik 5-Fluorouracil ve Mitomicin-C uygulamasında, hrGH kullanımının, kolon rezeksiyonu sonrası anastomoz iyileşmesinde etkilerini inceledik. Gereç ve yöntem: 60 adet Spraque-Dawley cinsi sıçan, anastomoz (kontrol grubu) (Grup 1), anastomoz ve lokal hipertermik intraperitoneal perfüzyon (LHİP) (Grup 2), anastomoz ve 5-Fluorouracil' li LHİP (Grup 3), anastomoz ve Mitomicin-C' li LHİP (Grup 4), hrGH verilen anastomoz ve 5-Fluorouracil'li LHİP (Grup 5) ve anastomoz ve Mitomicin-C' li LHİP (Grup 6) olacak şekilde ayrıldı. Hidroksiprolin miktarı, patlama basıncı ve anastomoz bölgesinin histopatolojik incelenmesi karşılaştırıldı. Bulgular: Grupların hidroksiprolin miktarları sırasıyla 0.51±0.11, 0.50±0.11, 0.49±0.12, 0.32±0.04, 0.66±0.11 ve 0.48+0.05 (mg/gr) olarak bulundu. Hidroksiprolin Grup 4'de Grup 1'e oranla anlamlı oranda azken ($p<0,05$), Grup 5'de Grup 3'e oranla fazla idi ($p<0,05$). Patlama basınçları gruplarda sırasıyla 203.42±15,13, 184.00±15.94, 182.85±15.90, 167.28±10.49, 187.28±11.75, 178.42±9.44 (mm/Hg) idi. Grup 4 ve 6; Grup 1 ile karşılaştırıldığında

patlama basıncı anlamlı oranda az idi ($p<0,05$). İltihabi infiltrasyon ve kollajen miktarı; Grup 4 ve 5, Grup 1‘e oranla; Grup 5 ise Grup 2‘ye oranla anlamlı fazla bulundu ($p<0,05$). Grup 6’da kollajen miktarı Grup 1’e göre anlamlı oranda fazla idi ($p<0,05$). Fibroblast aktivitesi; Grup 2,3,5 ve 6’da Grup 1’e oranla anlamlı oranda fazla($p<0,05$), Grup 6’da Grup 4’e oranla anlamlı oranda fazla idi ($p<0,05$). Makrofaj agregasyonu Grup 3,4,5 ve 6’da Grup 1’e göre anlamlı ($p<0,05$), aynı zamanda Grup 6’da Grup 4’e göre anlamlı oranda fazla idi ($p<0,05$). Vaskülarizasyon açısından gruplar arasında anlamlı fark bulunmadı. Sonuç: Lokal hiperterminin ve 5-Fluorouracil’li LHİP ‘nun yara iyileşmesi üzerine olumsuz etki göstermediği, Mitomicin-C’nin ise anastomoz iyileşmesini olumsuz olarak etkilediği görüldü. hrGH kullanımınında hidroksiprolin düzeyini artırdığı, patlama basıncında yükselme sağladığı ve histopatolojik olarak yara iyileşmesini olumlu yönde etkilediğini saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Hipertermik İntraperitonel Kemoterapi, Yara İyileşmesi, Anastomoz, Hrgh

Presentation ID/Sunum No= 221

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Lomber Spinal Füzyon Cerrahisinde Topikal Vankomisin Kullanımının Dren Çekilme ve Hastanede Yatış Süresine Etkisi

Asst. Prof. Dr. Emrah Keskin[1]
[1]*Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi, Beyin ve Sinir Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Zonguldak, Türkiye*

Özet

AMAÇ: Spinal füzyon cerrahisinde yara enfeksiyonu profilaksisinde, tek başına IV antibiyoterapiye kıyasla ek olarak ameliyat bitiminde lokal vankomisin kullanımı güvenilir ve olumlu etkileri olması sebebi ile son yıllarda popüler bir uygulama olmuştur. Bu çalışmanın amacı, topikal vankomisin uygulamasının, tek başına IV antibiyoterapi kullanımına kıyasla, dren çekilme süresi ve hastanede kalma süreleri arasındaki farklılıklarını değerlendirmektir. GEREÇ VE YÖNTEM: Klinik sonuçlar, ortalama 18.6 aylık bir takip süresinin ardından (2016-2018 yılları arasında lomber spinal füzyon cerrahisi yapılan hastalar) 30 topikal vankomisin uygulanan hasta (Grup A) ve 30 tek başına IV sefazolin uygulanan (Grup B) olmak üzere hastalar iki gruba ayrıldı ve toplam 60 hasta değerlendirildi. Hastaların yaş, cinsiyet, BMI, dren çekilme ve hastaneden taburcu edilme süreleri incelenen parametrelerdir (hastalar dren çekildiği gün taburcu edilmiştir.). Çıkan sonuçlar istatistiksel olarak değerlendirildi (P <0.05 olan sonuçlar istatistiksel olarak anlamlı kabul edilmiştir.). BULGULAR: Grup A'daki hastaların 19'u kadın, 11'i erkek; ortalama hasta yaşı 62.8; BMI ortalaması 30.09 iken; Grup B'de hastaların 15'i kadın, 15'i erkek; ortalama hasta yaşı 58.97; BMI ortalaması 31.62 idi. Gruplar arasında cinsiyet, yaş ve BMI açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptanmadı (p:0.415, p:0.297,

p:0.352). Topikal vankomisin uygulanan grupta dren çekilme süresi ortalama 3.83 gün iken diğer grupta 4.90 gün idi. Bu bağlamda dren çekilme süresi ve hastanede yatış süresine topikal vankomisin uygulamasının etkisi istatistiksel olarak anlamlıdır (p:0.002). Topikal vankomisin uygulanan grupta hiç derin yara enfeksiyonu gözlenmezken, diğer gruptaki 3 hastada derin yara enfeksiyonu gözlendi. Çalışmamızın postop derin yara enfeksiyonu sonuçları, literatürdeki çalışmalar ile uyumlu olduğu gözlendi. SONUÇ: Bu çalışmamızın sonucunda topikal vankomisin uygulamasının enfeksiyon üzerine bilinen olumlu etkileri dışında, tek başına IV antibiyoterapi kullanımına göre dren çekilme süresini ve hastanede yatış süresini anlamlı şekilde azalttığını gözlemledik.

Anahtar Kelimeler: Topikal Vankomisin, Lomber Cerrahi, Dren, Hastanede Yatış

Presentation ID/Sunum No= 135

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Management And Microbiological Profile of Microbial Keratitis in The Past Five Years

Asst. Prof. Dr. Sevgi Subaşı[1]
[1]*Kocaeli Üniversitesi*

Özet

AMAÇ: Mikrobiyal keratit, potansiyel görme bozukluğu ve körlük ile ilişkili bir oküler enfeksiyondur. Gelişiminde pek çok hazırlayıcı faktör tanımlanmıştır. Çalışmamızın amacı son beş yıldır kliniğimizde tedavi gören mikrobiyal keratit hastalarının predispozan faktörlerini, mikrobiyolojik profilini ve tedaviye yanıt oranlarını değerlendirmektir. GEREÇ VE YÖNTEM: Bu çalışmada 2015-2020 yılları arasında kültür pozitif viral olmayan mikrobiyal keratit tanısı ile tedavi edilen 18 yaş üstü 30 hastanın 30 gözü retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların mikrobiyolojik analiz sonuçları, predispozan faktörler, kullanılan medikal tedaviye yanıtlar, cerrahi müdahale ihtiyacı değerlendirildi. SONUÇLAR: 16 kadın (% 53.4) ve 14 erkek (% 46.7) vardı. Tüm hastaların ortalama yaşı 54.1 ± 22.5 (dağılım 20.0-94.0) yıldı. Semptomların başlangıcından tanı anına kadar geçen süre 15.5 ± 23.6 gündü. En yaygın predispozan faktörler sırasıyla travma (% 20), kontakt lens kullanımı (% 13,3), göz kapağı anomalileri (% 13,3), büllöz korneal ödem (% 10) ve glokom ilaçları (% 6,7) idi. Ampirik olarak başlatılan geniş spektrumlu antimikrobiyal tedavi, hastaların% 86.7'sinde mikroorganizma duyarlılık testlerinde duyarlı klinik olarakta faydalı bulundu. Etken mikroorganizmalar açısından değerlendirildiğinde (n: 24) % 80'inin bakteri, (n: 5) % 16,7'sinin mantar, (n: 1)% 3,3'ünün akantamoeba olduğu gözlendi. En sık izole edilen mikroorganizmalar sırasıyla Pseudomonas aeruginosa, Staphylococcus Aureus, Staphylococcus Epidermidis ve Serratia marcescens idi. TARTIŞMA: Bölgemizde kültür pozitif mikrobiyal

keratitin en sık nedeni Pseudomonas aeruginosa olarak tespit edildi. Hastaların% 13,3'ünde ampirik antimikrobiyal tedavilerin antibiyogram sonuçlarına göre değiştirilmesi gerektiği gözlendi.

Anahtar Kelimeler: Mikrobiyal Keratit, Predispozan Foktör, Ampirik Tedavi

Abstract

PURPOSE: Microbial keratitis is an ocular infection associated with potential vision impairment and blindness. Many predisposing factors have been identified in its development. The aim of our study is to evaluate the predisposing factors, microbiological profile and response rates of microbial keratitis patients treated in our clinic for the last five years. MATERIAL AND METHOD: In this study, 30 eyes of 30 patients over the age of 18 who were treated with a diagnosis of culture-positive non-viral microbial keratitis between 2015 and 2020 years were retrospectively evaluated. The microbiological analysis results of the patients, predisposing factors, responses to the medical treatment used, need for surgical intervvention were evaluated. RESULTS: . There were 16 female (53.4%) and 14 male (46.7%). The mean age of all patients was 54.1±22.5 (range 20.0-94.0) years. The duration of time from the onset of symptoms to the moment of diagnosis was 15.5±23.6 days. The most common predisposing factors were trauma (20%), contact lens use (13.3%), eyelid anomalies (13.3%), bullous corneal edema (10%) and glaucoma medication (6.7%), respectively. Empirically initiated broad-spectrum antimicrobial therapy was found to be susceptible in microorganism susceptibility tests in 86.7% of patients. When evaluated in terms of causative microorganisms, (n:24) 80% of bacteria, (n:5)16.7% of fungi, (n:1) 3.3% of acanthamoeba were observed. The most frequently isolated microorganisms were Pseudomonas aeruginosa, Staphylococcus Aureus, Staphylococcus Epidermidis and Serratia marcescens, respectively. CONCLUSION: Pseudomonas aeruginosa was found the most common cause of culture positive microbial keratitis in our region. It was observed that the empirical antimicrobial treatments should be changed according to the antibiogram results in 13.3% patients.

Keywords: Microbial Keratitis, Predisposing Factor, Empirical Treatment

Presentation ID/Sunum No= 397

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Management of Massive Ovarian Mucinous Cystadenoma With Torsion in an Obese Young Woman

Asst. Prof. Dr. İlkin Seda Can[1]
[1]*Sivas Cumhuriyet Üniversitesi*
**Corresponding author: İlkin seda can*

Abstract
Ovarian masses are often silent and detected either on ultrasound or when they are very large and cause abdominal distension. Acute presentation is often associated with accidents. Torsion of the pedicle (bulky because of the cyst) causes infarction of the ovary and/or tube accompanied by severe pain. Urgent surgery and detorsion are required if the ovary is to be saved. A 20-year-old nulliparous woman with a body mass index of 32.7 kg/m2 was admitted to our outpatient clinic with acute abdominal pain and swelling. Massive ascites and a huge septated abdominal cystic mass with ipsilateral left ovarian torsion were detected on computed tomography. The patient underwent laparotomy. The cystic component was drained intraoperatively after laparotomic detorsion. Left cystectomy and appendectomy were then performed. Frozen section diagnosis was performed for mucinous cystadenoma. This case report highlights the importance of early detection, surgical management and follow-up of postoperative ovarian size. In addition, ovarian detorsion and cystectomy are good options for protecting ovarian function in nulliparous young women.

The aim of this case was to assess the treatment strategy for nulliparous young women with large ovarian cystic torsion without ovarian damage.

Keywords: Ovarian Cyst, Mucinous Cystadenoma, Ovarian Torsion, Obesity

Presentation ID/Sunum No= 406

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Masif Hemoptizi ile Gelen Bronş-Plevra Fistülizasyonu

Exp. Dr. Mustafa Özgür Cırık[1]
[1]*SBÜ Ankara Atatürk Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi EAH*

Özet

Giriş: Masif hemoptizi tedavisi zor, yüksek mortaliteye sahip tıbbi bir acildir. Yönetiminde hava yolu ve kanama kontrolü önem kazanır. Uygun yönetim hayat kurtarıcıdır. Olgu Sunumu: 45 yaşında erkek hasta acil servise masif hemoptizi şikayeti ile gelmiş, acil servis şartlarında hemoptizisi artmış ve arrest olmuş.Tek lümenli entübasyon tüpü ile entübe edilerek kardiyo pulmoner resusitasyon(CPR)'a başlanmış. 15 dakika CPR sonrası kardiyak atım alınan hasta hemen çift lümenli tüp ile entübe edilmiş.Hemoptizinin sol akciğer kaynaklı olduğu gözlenerek sol lümen klemplenmiştir. Hasta ivedilijkle 3.basmak anestezi yoğun bakıma nakledilmiştir. Acil şartlarında masif hemoptizi nedeniyle konsulte edilerek göğüs cerrahisi tarafından değerlendirilen hasta daha önceden çekilmiş toraks BT ye göre inoperabl olarak değerlendirildi, kriyo terapi önerildi. Anamnezde hastada Ocak 2015 tarihinde EBUS (endobronşial ultrasonografi) ile sol akciğer endobronşial lezyon ile tam oblitere olarak görülmüş.Alınan biyopsi materyalinin sonucu Non-Small Cell Karsinoma (Skuamöz Hücreli Karsinoma ile uyumlu) olarak gelmiştir. Hasta kemoterapi ve radyoterapi tedavisi görmüştü. Hasta yatışının 3.günü tek lümenli tüpe geçilerek 24 saat takip edildi.takipde hemoptizi olmayan hasta Yatışının 4.günü girişimsel pulmonoloji tarafından fiber optik bronkoskopi(FOB) yapıldı.FOB 'da trakea normal,sağ ana pulmoner sistem subsegmente kadar açık olarak izlendi.Sol ana bronş ortasında anterior duvarda filep izlendi. Sol üst loba girildiğinde bronşun kopuk olduğu plevraya açıldığı gözlendi.

Hastanın kriyoterapi için uygun olmadığından ve göğüs cerrahisi tarafından Evre 4 akciğer kanseri-inoperabl kabul edildiğinden hastanın servise nakline ve taburculuğuna karar verildi. Sonuç: Hemoptizi hastasına yaklaşım mutlaka multidisipliner çalışmayı gerektirir. Acil servis bünyesinde hemoptizi olgularında, hastanın vital bulgularının stabilitesini sağlamak, akciğerde hangi lob veya taraftan kanadığına doğru tanı koymak, uygun tedavi yönetimini planlamak, bunların tamamına hızlı karar vermek ve pratik uygulamayı başarılı olarak gerçekleştirmek hayat kurtarıcı olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bronş Fistülü,masif Hemoptizi,çift Lümenli Tüp

Presentation ID/Sunum No= 392

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Effect of High Tibial Osteotomy on The Opposite Knee Oxford Knee Score and Short Form 36 Quality of Life Scales for the Diagnosis of Medial Gonarthrosis

Dr. Cem Albay[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Metin Sabancı Baltalimanı Kemik Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği İstanbul*
**Corresponding author: Cem Albay*

Abstract

INTRODUCTION: Corrective osteotomy techniques are needed due to the prolonged life and high activity level to avoid total knee arthroplasty (TKA) surgery or to delay the age of TKA. High tibial osteotomy (HTO) is a widely used surgical method in the treatment of knee osteoarthritis in which the medial compartment is affected due to mechanical axis impairment, especially in young and active patients. Proper patient selection and correct surgical technique are important for long-term successful results in HTO. The aim of surgery is to obtain a painless, stable knee with preserved or increased range of motion (ROM) by correcting malalignment. Preoperative evaluation includes the patient's age, gender, ROM, medio-lateral and antero-posterior stability, the degree of arthritis and its components. The ideal patient for medial open wedge osteotomy (MOWO) is a non-obese patient under the age of 65 who is in varus alignment due to medial compartment involvement, and has 0/10 degrees of extension and 100/120 degrees of flexion. After HTO surgery with appropriate patient selection, knee joint alignment of the patients is restored, pain palliation is provided, range of motion is preserved or increased, degeneration in the articular cartilage stops and even regeneration can be observed. Improvement can be detected in the International Knee

Documentation Committee Score, the Oxford Knee Score (OKS), the Knee injury Osteoarthritis Outcome Score and Short Form-36 (SF-36) Scoring systems. In this way, the complaints in the operated knees of the patients regress compared to the preoperative period. Successful HTO surgery performed with appropriate patient selection; may be definitive treatment in many patients, instead of being a step before the transition to TKA surgery. Over time, there may be complaints of osteoarthritic changes in the opposite knee due to aging. Various studies have shown regeneration of articular cartilage after HTO. Corrected Mechanical Tibiofemoral angle can eliminate the need for secondary intervention for the sides of the patients undergoing HTO surgery. Changes in the mechanical axis of the patients increase the load on the medial side of knee joint, cause an increase in meniscus lesions and cartilage lesions over time, and accelerate the degenerative process. In addition, the desire not to put load on the painful knee increases the load on the relatively strong and relativeley painless extremities of the patients, and as a result, the development of gonarthrosis in the opposite knee is accelerated. MATERIAL METHOD: Patients who underwent HTO surgery for primary medial gonarthrosis in our hospital were included in our study, and patients with a history of trauma were excluded. Preoperative and postoperative OKS levels and SF-36 quality of life scales of the operated and non-operated sides of the patients were evaluated, thus, the probability of HTO's being a definitive treatment was examined, and the positive effect of the improvement in the mechanical axis on the non-operated knee was investigated. A total of 73 patients who underwent HTO surgery for medial compartment arthrosis with MOWO between 2012 and 2020, and who had undergone preoperative and postoperative 12-month OKS and SF-36 were included in the study. RESULTS: 65 of the patients were women and 8 were men. Mean age at surgery was 51.2 years (39-64). The mean operative age of female patients was 54 years (min: 39, max: 61), while the mean operative age of male patients was 59.9 years (min: 41 max: 64). As a result of the retrospective evaluation of the radiographs of the patients, it was seen that 10 patients were revised with TKA after HTO (13%). Contra-knee TKA was observed in 5 patients (6%). The preoperative OKS of the knees of the patients undergoing HTO was 24, while the postoperative OKS level was 30. The preoperative OKS level of the knees without HTO was found to be 29, while the postoperative OKS level was found to be 36. There was a significant difference in the changes in both knee OKS scores ($p<0.05$). The

preoperative and postoperative SF-36 levels of the patients were evaluated separately in the subscales of physical functioning, role physical, role emotional, energy / vitality, mental health, social functioning, bodily pain and general health. Physical Functioning subscale assessment was 58 (±15) preoperatively and 75 (±16.1) postoperatively ($p < 0.05$). Role Physical subscale assessment was 58.31 (±30.2) preoperatively and 78.2 (±33.4) postoperatively ($p<0.05$). The Role Emotional subscale assessment was found to be 68.1 (±36.8) preoperatively and 75.6 (±27.6) postoperatively ($p>0.05$). The Energy/vitality subscale evaluation was 53.9 (± 20.1) preoperatively and 56.23 (± 21.2) postoperatively ($p>0.05$). In the Mental Health subscale, it was 67.6 (±14.5) preoperatively and 73.7 (±16.2) postoperatively ($p>0.05$). The subscale of Social Functioning was found to be 66.3 (±25) preoperatively and 70.1 (±23.5) postoperatively ($p> 0.05$). In the subscale of Bodily pain, preoperative 55.52 (±24) postoperatively 74.1 (± 24.6) were found ($p<0.05$). Under the General Health subscale, preoperative 54.4 (±14.1) and postoperative 69.3 (±12) were found ($p<0.05$). DISCUSSION AND CONCLUSIONS: HTO may be a definitive treatment of medial gonarthrosis with high satisfaction rates and long survival after osteoarthritis surgery instead of being a step treatment before TKA. An improvement is detected in the OKS and SF-36 after HTO surgery. Our study shows that HTO increases the quality of life and reduces the need for TKA.

Keywords: High Tibial Osteotomy, Quality of Life Scale, Medial Gonarthrosis

Presentation ID/Sunum No= 202

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Meme Ağrısı Şikayeti Olan Otuz Yaşın Altındaki Kadınlarda Meme Ultrasonu Gerekli Mi?

Exp. Dr. Gökhan Yılmaz[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi*
**Corresponding author: Gökhan Yılmaz*

Özet

Giriş: Ülkemizde kadınların polikliniğe en sık başvuru sebeplerinden biri meme ağrısı şikayetidir. Kadınların yaklaşık %70 hayatlarının bir döneminde meme ağrısı şikayetinden yakınmaktadır. Günümüzde internetin yaygın kullanımı ve çok fazla bilgi kirliliği olması nedeni ile bu semptom toplum tarafından kanserle ilişkilendirilmektedir. Ancak mastodini şikayeti ile hastaneye başvuran 30 yaş altı kadınlarda malignite ihtimali çok düşüktür. Çalışmamızda bu hastalara görüntüleme yapılmasının ülkemiz şartlarındaki gerekliliğini, maliyet, verimlilik ve iş gücü anlamındaki etkilerini tartışmak amacı ile 30 yaş altında meme ağrısı şikayeti ile yapılmış ultrasonografi sonuçlarımızı değerlendirmeyi ve bulgularımızı sunmayı amaçladık. Gereç ve Yöntem: Ocak 2020 ile Ekim 2020 tarihleri arasında İstanbul Medipol Üniversitesi Pendik Hastanesi Genel Cerrahi Polikliniği'ne meme ağrısı nedeni ile başvuran 30 yaş altındaki 149 hasta değerlendirildi. Birinci derece akrabasında meme kanseri hikayesi, meme başı akıntısı ve hormon kullanım öyküsü olan ve fizik muayenede ele gelen kitle saptanmış 16 hasta çalışma dışında bırakıldı. Ultrason sonuçları retrospektif olarak tarandı. Sonografik bulgular ve Birads skorları yüzdelik dilimler olarak hesaplandı. Bulgular: Genel cerrahi polikliniğine mastodini nedeni ile başvuran 133 hastanın ultrason sonuçları değerlendirildi. 17(%12,5) hastada basit kist, 11(%8,2) hastada fibroadenom, 4(%3)

hastada lipom ve 1(%0,75) hastada duktal ektazi tespit edildi. Fibroadenomların çap ortalaması 8,3 mm, kistlerin çap ortalaması 7,4 mm idi.Hastaların 41(%31) tanesi Birads 1, 92(%69) tanesi Birads 2 olarak değerlendirildi. Malinite düşündürecek herhangi bir sonografik bulgu tespit edilmedi. Sonuç: Meme ağrısı kadınlarda çok sık görülen ve zaman zaman yaşam kalitesini etkileyen bir semptomdur ve çeşitli medikal tedavi yöntemleri bulunmaktadır. Çalışmamız neticesinde Genel cerrahi polikliniğine meme ağrısı nedeni,ile başvuran 30 yaş altı kadın hastaların sonografik bulguları değerlendirildi ve malinite bulgusu saptanmadığı görüldü. Literatürde radyoloji ünitelerine başvuran olguların %15 ‘inin meme ağrısı olduğunu gösteren çalışmalar mevcuttur (3,4). Sonuç olarak, bu hasta grubunda ultrasonografi tetkikinin çoğu zaman gereksiz olduğu ve hastaların ayrıntılı bilgilendirme yapılarak medikal tedavi ile takibe alınabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Mastodini, mastalji, meme Ağrısı, ultrasonografi,

Presentation ID/Sunum No= 390

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Metastatik Serviks Karsinomlu Hastada Bevacizumab Kullanımına Bağlı Izole Rektum Perforasyonu

Dr. Serdar Culcu[1], Dr. Cemil Yuksel[1], Prof.Dr. Lutfi Dogan[1]
[1]SBU Dr Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Bevacizumab genellikle iyi tolere edilebilen Vaskuler Endotelial Growth Faktöre karşı geliştirilmiş monoklonal bir antikordur. Bevacizumab özellikle küçük hücreli dışı akciğer kanseri, metastatik kolon kanseri, metastatik serviks kanseri, meme kanseri gibi bir çok kanserde tedavide kullanılmaktadır. Çoğunlukla hastalar tarafından iyi tolere edilebilse de primer olarak hipertansiyon, proteinüri gibi yan etkilerinin yanında kanama, pulmoner emboli, yara iyileşmesinde gecikme, arteriyel veya venöz tromboz gibi nadir görülen yan etkileri de mevcttur. Bevacizumabın potansiyel en mortal yan etkilerinden biri gastrointestinal organ perforasyonudur. Oldukça nadir görülmesine rağmen bazı çalışmalarda over kanserinde, kolon kanserinde, renal karsinomlarda kolon perforasyonu riskinin arttığı gösterilmiştir. Burada metastatik serviks karsinomu nedeniyle cisplatin, paklitaksel, bevacizumab tedavisi alan hastada gelişen izole rektum perforasyonunu sunduk.

Anahtar Kelimeler: Bevacizumab, Serviks Karsinom, Rektum Perforasyonu

Isolated Rectum Perforation Due to Bevacizumab Use in a Patient With Metastatic Cervical Carcinoma

Abstract

Bevacizumab is a monoclonal antibody developed against Vascular Endothelial Growth Factor, which is generally well tolerated. Bevacizumab is used in the treatment of many cancers such as non-small cell lung cancer, metastatic colon cancer, metastatic cervical cancer, and breast cancer. Although it can be well tolerated by the patients, it has primarily side effects such as hypertension and proteinuria, as well as rare side effects such as bleeding, pulmonary embolism, delay in wound healing, arterial or venous thrombosis. One of the most potential mortal side effects of bevacizumab is gastrointestinal organ perforation. Although it is very rare, some studies have shown that the risk of colon perforation increases in ovarian cancer, colon cancer, and renal carcinomas. Here, we present an isolated rectum perforation that developed in a patient who received cisplatin, paclitaxel and bevacizumab for metastatic cervical carcinoma.

Keywords: Bevacizumab, Cervix Carinoma, Rectum Perforation

Presentation ID/Sunum No= 414

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Mide Kanseri Nedeniyle Ameliyat Edilen Hastalarda Serum Albümin Düzeyindeki Değişiklik Komplikasyonları Öngörür Mü?

Dr. Ayhan Öz[1]
[1]Koşuyolu Yüksek İhitisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Gastroenteroloji Cerrahisi Kliniği
**Corresponding author: Ayhan Öz*

Özet

Amaç: Mide kanseri nedeniyle ameliyat edilen hastalarda serum albümin düzeyindeki düşmenin komplikasyonları öngörüp göremeyeceğini araştırmayı hedeflemekteyiz. Metod: Ocak 2012 ile aralık 2018 tarihleri arasında küratif (R0) gastrektomi uygulanan toplam 198 hasta çalışmaya dahil edildi. Ameliyat sonrası komplikasyonlar öngören risk faktörlerin tespiti için univariate and multivariate analizleri kullanıldı. Serum albümin değerindeki düşmenin(SADD) tanısal ve eşik değeri ROC analizi ile ölçüldü. Serum albümin düzeyindeki düşme: ameliyattan önceki albümin seviyesi - ameliyatan sonraki 1. gün albümin değeri (PO. 1) / ameliyat öncesi albümin seviyesi ×% 100, şeklinde hesaplandı. Bulgular: Toplam 64 hastada (%32.0) ameliyat sonrası komplikasyon görüldü. Bizim sonuçlarımız SADD eşik değerinin % 18 olduğunu göstermiştir. % 18 lık bir eşik değeri kullanarak yapılan multivariate analizinde SADD ameliyat sonrası komplikasyonları öngören bağımsız bir faktör olarak bulundu (odds oranı 12.89,% 95 güven aralığı 6.035–31.25, P <0.001). Ayrıca SADD eğrisinin altındaki alan PO 3'teki C-reaktif proteinden daha yüksekti (0.762'e karşı 0.621). SADD % 18 ‘den az olan hastalarla karşılaştırıldığında, SADD ≥% 18 olan hastalar daha yüksek postoperatif komplikasyon riskine sahipti

(% 61.4'e karşı% 12.9, P <0.001) ve daha uzun postoperatif kalış süresi gösterdiler (21.9 ± 13.3'e karşı 16.5 ± 3,8 P <0.001). Sonuç: SADD, kısa vadeli komplikasyonlarda bağımsız bir faktör olarak tespit edildi ve tanısal doğruluğu PO 3. Gündeki CRP değerlerinden yüksek olarak gözlendi. Bu bilgiler ışığında çoğu komplikasyonları ön görmede erken bir belirteç olabilir.

Anahtar Kelimeler: Gastrektomi, Mide Kanseri, Postoperatif Komplikasyonlar, Serum Albümin.

Presentation ID/Sunum No= 395

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Mide Kanserinde Tümör Boyutunun Lenf Nodu Tutulumu ve Perinöral İnvazyon ile İlişkisi

Exp. Dr. Fırat Mülküt[1], Exp. Dr. Aytaç Emre Kocaoğlu[1]
[1]Dr. Lütfi Kırdar Kartal Şehir Hastanesi
**Corresponding author: Fırat Mülküt*

Özet

Giriş: Mide kanserinde prognozu belirleyen bir çok faktör vardır. Bu faktörler genel olarak hastaya ait, tümöre ait ve tedaviye ait olmak üzere 3 grupta toplanabilir. Biz de çalışmamızda mide kanserinde tümöre bağlı prognostik farktörlerden biri olan tümör çapının, perinöral invazyon ve lenf nodu tutulumu olup olmaması ile arasındaki ilişkiyi inceledik. Yöntem: Kliniğimizde ocak 2014 ile eylül 2020 tarihleri arasında mide kanseri nedeni ile opere edilen 178 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların patoloji raporları retrospektif olarak incelendi. Tümör boyutunda makroskopik boyut ele alındı. N pozitifliği var-yok şeklinde not edildi. Perinöral invazyon var-yok şeklinde not edildi. p değerinin 0,05 altında olması anlamlı kabul edildi. Bulgular: Toplam hasta sayısı 178'di. Hastaların %71,3'ü erkek (n=127), %28,7'si kadın (n=51)'dı. Hastaların yaş ortalaması 62,3 ± 12,1'di. N pozitif olan hastaların tümör çapı ortalama 6,2 ± 3,17 iken N negatif olan hastaların tümör çapı 4,63 ± 3,13 olarak bulundu. Perinöral invazyon olan hastalarda tümör çapı 6,22 ± 3,19; perinöral invazyon olmayan hastalarda 4,77 ±3,06 olarak bulundu. Tümör çapı ile N pozitifliği ve perinöral invazyon arasında anlamlı bir ilişki olduğu görüldü. Tartışma: Tümör çapı, akciğer ve meme gibi bazı kanserlerin evrelemesinde kullanılmaktadır. Bununla beraber mide kanserlerinde tümör çapının prognostik önemi tartışmalıdır. Yapılan bazı çalışmalarda tümör boyutunun tek başına prognostik bir

faktör olduğu ancak multivaryant analizde bağımsız risk faktörü olmadığı bulunmuştur. Bununla beraber tümör boyutunun T evresi ve N evresi ile ilişkili olduğunu gösteren çalışmalar mevcuttur. Sonuç: Mide kanserinde tümör boyutu arttıkça lenf nodu tutulma ihtimali ve perinöral invazyon görülme ihtimali artmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Mide Kanseri, Tümör Boyutu, Lenf Nodu, Perinöral İnvazyon

The Relationship of Tumor Sıze With Lymphnode Invasion and Perinoral Invasion in Gastric Cancer

Abstract

Introduction: There are many factors that determine the prognosis in gastric cancer. These factors can be diveded into three groups such as patient-related, tumor related and treatment-related. In our study, we examined the relationship between tumor size and the presence or absence of perineural invasion and lymph node involvement. Material-Method: 178 patients who were operated for gastric cancer in our clinic between January 2014 and September 2020 were included in the study. Pathologic reports were analyzed retrospectively. Macroscopic size was noted as tumor size. N positivity was noted as presence or absence. Perineural invasion was noted as presence or absence. p value of less than 0.05 was considered significant. Results: The total number of patients was 178. The mean age of the patients was 62.3 ± 12.1. While the mean tumor size of N positive patients was 6.2 ± 3.17, it was found to be 4.63 ± 3.13 in patients with N negative. Tumor size in patients with perineural invasion was 6.22 ± 3.19; It was found to be 4.77 ± 3.06 in patients without perineural invasion. It was observed that there was a significant relationship between tumor size and N positivity and perineural invasion. Discussion: Tumor size is used in the staging of many cancers such as lung and breast. However, the prognostic significance of tumor size in gastric cancer is controversial. In some studies, tumor size was found to be a prognostic factor alone, but not an independent risk factor in multivariate analysis. However, there are studies showing that tumor size is related with T stage and N stage.

Conclusion: As the tumor size increases in gastric cancer, the possibility of lymph node involvement and perineural invasion increases.

Keywords: Gastric Cancer, Tumor Size, Lymph Node İnvolvement, Perineural İnvasion

Presentation ID/Sunum No= 94

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Görülen Bir Akut Apandisit Nedeni Olarak Tubülovillöz Adenom Olgu Sunumu ve Literatür Taranması

Dr. Ramazan Dönmrez[1]
[1]*Yeditepe üniversitesi Hastanesi*

Özet

GİRİŞ: Akut apandisit tanısıyla yapılan apendektomilerin patolojileri incelendiğinde tubülovillöz adenom çok nadir olarak görülen bir benign tümördür. Amacımız akut apandisit tanısı ile opere edilen ve patolojisi tubülovillöz adenom olarak rapor edilen olgumuzu sunmaktır. VAKA SUNUMU: Tipik olarak 47 yaşındaki bayan hastamız hastanemiz acil polikliniğine 2 gündür devam eden karın ağrısı şikayeti ile müracaat etti. Yapılan fizik muayenesinde sağ alt kadranda hassasiyet, defans ve rebound mevcuttu. Ultrasonografi ve bilgisayarlı tomografide akut apandisit ile uyumlu bulgulara ilaveten lökositoz da vardı. Hastaya laparoskopik olarak yapılan eksplorasyonda apendiks ileri derecede ödemli ve etraf dokulara yapışıktı. Laparoskopik alınan apendektomi materyalinin patolojik incelemesinde tübülovillöz adenom olarak rapor edildi. TARTIŞMA: Appendiks epitelyal neoplazmları appendektomi spesmenlerinin % 0.2-0.3'ünde görülür. En sık 5-7. dekatlarda görülmektedir. Appendiks tübülovillöz adenomu tüm appendiks epitelyal neoplazmlarının %30'unu oluşturur. Bu haliyle apandiksin adenomları kolonun polipoid adenomları ile invaziv tümöre dönüşüm bakımından benzer özellikler gösterir. Akut apandisit nedeniyle opere edilen ve insidental olarak belirlenen tubulövillöz adenomlu olgularda mezoapendiküler yayılım olmaması, 2cmden küçük olması, yüksek displazi olmaması, cerrahisi sınırlarda lezyon olmaması, appendiks kökünü tutmaması,lenf nodu tutulumu olmaması durumlarında appendektomi

yeterlidir. Postoperatif ilk 2 yılda 6 ayda bir kolonoskopik değerlendirme ve sonrasında yıllarda da 3 yılda bir kolonoskopik kontroller yapılmalıdır. Postoperatuvar 6. ayda yapılan kolonoskopik değerlendirmemizde patolojik bulguya rastlanmadı ileri cerrahi bir işlem de yapılmadı.

Anahtar Kelimeler: Appendiks, Tubülovillöz, Adenom

Presentation ID/Sunum No= 149

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Görülen Servikal Yerleşimli Polimeli Vakası

Asst. Prof. Dr. Baki Volkan Çetin[1], Prof.Dr. Mehmet Akif Altay[1]
[1]Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi Ortopedi ve Travmatoloji AD,Şanlıurfa,Türkiye

Özet

Giriş: Sırtta özellikle servikal bölgede yerleşim gösteren aksesuar ekstremite oldukça nadir görülen bir anomalidir. Anatomik pozisyonuyla ilişkili olarak Notomeli olarak adlandırılan bir polimeli çeşididir. Vaka Raporu: 19 günlük kız bebek polikliniğimize ailesi tarafından getirildi. Hasta sırt boyun bölgesinde orta hatta fazladan bir ekstremiteyle doğmuş. Anne 35, baba 24 yaşında. Anne ve baba kardeş çocuklarıdır. Aile, arap kökenli ve Ubbade aşiretine mensup olduklarını bildirdiler. Anne gebeliği süresince beklenmedik bir durumla karşılaşmamış, zamanında ve normal yolla hastanede doğum yapmış. Gebeliğinde ek hastalığı ve kullandığı ilaç yokmuş. Herhangi bir nedenle radyasyon maruziyeti bulunmuyor. Annenin 2. doğumu, ilk doğumunda ikiz doğum yapmış (bir erkek, bir kız). Çocuklar sağlıklıymış. Baba tek eşli. Anne ve babanın ailelerinde ikiz doğum ve anomalili bebek bildirmediler. Yapılan muayenede; sırtta, boynun hemen arkasında, orta hatta, yapışma yerinde genişçe bir alandan başlayan, soldan sağa doğru uzanan yumuşak kıvamlı, kol, dirsek, önkol, el ve üç parmak bulunan üst ekstremite benzeri aksesuar yapı kaydedildi. Motor fonksiyon yoktu. Duyu muayenesi bebeğin yaşı nedeniyle değerlendirilemedi. Pediyatrik konsültasyonu, tamamen normal ve sağlıklı olarak değerlendirildi. X-Ray de kemik yapılar izlendi. İleri değerlendirme için bilgisayarlı tomografi uygulandı. Servikal düzeyde (C4-Th1) servikal kord posterior kesimde lipom (Lipomeningomyelosel) görüntülendi. Spinoz proçesden başlayarak posteriora doğru uzanan, psödo skapula, humerus, radyoulnar

sinostoz, üç adet metakarp ve üç adet proksimal, orta ve distal falanks benzeri kemik yapı izlendi. Yapının aksesuar üst ekstremite olduğu kabu edildi. Sonuç: Nöral tüp defektiyle ilişkili notomeli vakası oldukça nadir olmakla beraber literatürde serrvikal yerleşimli yalnız bir vakaya rastladık. Terminolojik olarak ciddi bir kafa karışıklığı mevcuttur. Anatomik yerleşimi tanımlamaya yönelik isimler verildiği gibi, yapışık ikizlik, distrafik uzantı-artık, heterotopik fazlalık, fetüs in fetu, fetiform teratom gibi embriyolojik veya genetik etyolojiyle bağlantılı terimler de kullanılmıştır. Ancak etyolojisi konusunda bir fikir birliği sağlanmamıştır. Literatürdeki vakaları incelediğimizde embriyolojik ve genetik çalışmaların derinleştirilmesi görüşündeyiz.

Anahtar Kelimeler: Polimeli, Notomeli, Nöral Tüp Defekti

Presentation ID/Sunum No= 435

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Neoadjuvan Tedavi Öncesi Diagnostik Laparoskopi Yapılan Hastalarda Sitoredüktif Cerrahi ve Hipertermik İntraperitoneal Kemoterapi Uygulamamız

Dr. Cem Batuhan Ofluoğlu[1]
[1]*SBÜ.İstanbul Kartal Koşuyolu Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Mide kanserinde tanı anında %14-40 periton metastazı ve sitoloji pozitifliği bulunmaktadır. Bu hastalar kötü prognoza ve kısa yaşam süresine sahiptir. Sitoredüktif cerrahi (SRC) ve hipertermik intraperitoneal kemoterapi (hipek) uygulaması ile bu hastaların operabilitesi ve yaşam süresi artmıştır. Bu çalışmada neoadjuvan tedavi öncesi yapılan laparoskopik evreleme doğrultusunda SRC+ hipek kararı verilen hastaların endikasyonları ve sonuçları incelenmiştir. Gereç ve Yöntemler: Gastroenteroloji cerrahisi kliniğinde 2018-2020 yılları arasında lokal ileri mide kanseri tanısı ile laparoskopik evreleme yapılarak neoadjuvan kemoterapiye gönderilen ve sonrasında total gastrektomi+ D2 lenf nodu diseksiyonu+ sitoredüktif cerrahi + hipek yapılan 6 hasta retrospektif dosya taraması ile çalışmaya dahil edildi. Bu hastalar tümör histolojisi, preoperatif bilgisayarlı tomografi (BT) ve pozitron emisyon tomografi (PET-CT) bulgusu, peroperatif bulgu, peritoneal kanser indeksi (PKİ) ve kısa süreli sağkalım açısından değerlendirildiler. Bulgular: Neoadjuvan tedavi öncesi laparoskopik evreleme yapılan 6 hastaya total gastrektomi+ D2 lenf nodu diseksiyonu+ SRC+ HİPEK uygulandı. 5 hasta erkek, 1 hasta kadındı. Yaş ortalamaları 50 (range:25-61) idi. Preoperatif BT ve PET-CT ile 2 hastada periton metastazı olduğu düşünülürken, hastaların tamamı lokal ileri olarak değerlendirildi. Laparoskopik evreleme sırasında 4 hastada periton metastazı, 2

hastada sitoloji pozitifliği tespit edilirken, hastaların tamamı T4b olarak değerlendirildi. Ortalama PKİ: 7,1 (range:0-15) idi. Medyan sağkalım 13 ay olarak hesaplandı. Sonuç: Rutin cerrahi prosedüre ek olarak SRC+ hipek uygulamasının, pozitif sitolojisi olan hastaların yanı sıra peritoneal karsinomatozisi olan hastaların sağkalımı üzerine de pozitif etkisi olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Mide Kanseri, Hipek, Sitoredüktif Cerrahi, Laparoskopik Evreleme

Citoreductive Surgery and Hypertermic Intraperitoneal Chemotherapy in Patients Who Have Diagnostic Laparoscopy Before Neoadjuvant Therapy

Abstract

Purpose: There is 14-40% peritoneal metastasis and cytology positivity in gastric cancer at the time of diagnosis. These patients have a poor prognosis and short life span. With the application of cytoreductive surgery (SRC) and hyperthermic intraperitoneal chemotherapy (hipec), the operability and survival of these patients have increased. In this study, the indications and results of patients who were given the SRC + hipec decision in line with the laparoscopic staging performed before neoadjuvant treatment were examined. Materials- Methods: Six patients who underwent total gastrectomy + D2 lymph node dissection + cytoreductive surgery + hipec and were sent to neoadjuvant chemotherapy with laparoscopic staging between 2018 and 2020 in the gastroenterology surgery clinic with the diagnosis of locally advanced gastric cancer were included in the study. These patients were evaluated in terms of tumor histology, preoperative computed tomography (CT) and positron emission tomography (PET-CT) findings, peroperative findings, peritoneal cancer index (PCI), and short-term survival. Results: Total gastrectomy + D2 lymph node dissection + SRC + HIPEC were applied to 6 patients who underwent laparoscopic staging before neoadjuvant therapy. 5 patients were male and 1 patient was female. Their average age was 50 (range: 25-61). While it was thought that 2 patients had peritoneal metastases with preoperative CT and PET-CT, all patients were evaluated as locally advanced. During laparoscopic staging, peritoneal metastasis was detected in 4 patients and cytology

positivity in 2 patients, while all patients were evaluated as T4b. The mean PKI was 7.1 (range: 0-15). Median survival was calculated as 13 months. Result: In addition to the routine surgical procedure, we think that SRC + hipec application has positive effects on the survival of patients with positive cytology as well as patients with peritoneal carcinomatosis.

Keywords: Gastric Cancer, Hipec, Cytoreductive Surgery, Laparoscopic Staging

Presentation ID/Sunum No= 258

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Neovasküler Tip Yaşa Bağlı Makula Dejenerasyonu'nda İntravitreal Bevacizumab Tedavisinin Retina Katmanlarına Etkisi

Asst. Prof. Dr. Selim Cevher[1]
[1]*Hitit University Faculty of Medicine Department of Ophthalmology*

Özet

GİRİŞ VE AMAÇ: Neovasküler tip yaşa bağlı makula dejenerasyonunda (N-YBMD) intravitreal bevacizumab (İVB) monoterapisinin retina katmanlarına olan etkisinin optik koherens tomografi (OKT) ile değerlendirilmesi. YÖNTEM:Şubat 2019-Kasım 2020 tarihleri arasında daha önce herhangi bir tedavi almamış N-YBMD tanısı konulan ve aylık olarak 3 doz İVB enjeksiyonu yapılan 23 hastanın 23 gözü çalışmaya alındı. İVB öncesi hastalara tam oftalmolojik muayene(TOM) yapıldı, OKT ve fundus florosein anjiyografileri çekildi. Tüm hastalara birer ay ara ile 3 doz bevacizumab enjeksiyonu yapıldı. Sonrasında hastalara aylık olarak TOM yapıldı ve OKT'leri çekildi. Tedavi öncesi ve sonrası 4.ayda en iyi düzeltilmiş görme keskinlikleri (EİDK), santral makula kalınlıkları (SMK) ile ganglion hücre tabakası (GHT), iç pleksiform tabaka (İPT), iç nükleer tabaka (İNT), dış pleksiform tabaka (DPT), dış nükleer tabaka (DNT) ve retina pigment epitel (RPE) tabaka kalınlıkları karşılaştırıldı. BULGULAR:Çalışmaya 12'si erkek (%52.2) 11'si kadın (%47.8) ortalama yaşları 72.56±1.17(50-87) olan 23 hasta katıldı. Tedavi öncesi EİDK 1.40±0.77logMAR iken 4. aydaki EİDK 0.81±0.40logMAR idi ($p<0.05$). Tedavi öncesi ortalama SMK değeri 430.68±128.40µm iken 4. aydaki ortalama SMK değeri 319.61±120.25µm idi (p:002). Tedavi öncesi ve 4.aydaki GHT kalınlıkları sırası ile 29.21µm, 23.04µm (p:0.63), İPT kalınlıkları

34.47µm, 24.56µm (p:0.02), İNT kalınlıkları 36.08µm, 30.17µm (p:0.009), DPT kalınlıkları 30.21µm, 25.78µm (p:0.08), DNT kalınlıkları 95.34µm, 69.73µm (p:0.05) ve RPE kalınlıları 57.39µm, 28.78µm (p‹0.05) ölçüldü. Olguların hiçbirinde komplikasyon izlenmedi. TARTIŞMA VE SONUÇ:N-YBMD de İVB tedavisi ile EİDK'da ve SMK'da anlamlı düzeyde iyileşme sağlanmıştır. İPT, İNT, DPT ve RPE tabaka kalınlıklarında anlamlı düzeyde azalma saptanmakla beraber GHT ve DNT kalınlıklarında anlamlı değişiklik izlenmemiştir. İVB tedavisinin N-YBMD de etkili olduğu görülmüş olup literatürde en fazla araştırma konusu olan GHT üzerine etkisi görülmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Yaşa Bağlı Makula Dejenerasyonu, Bevacizumab, Ganglion Hücre Tabakası, İç Pleksiform Tabaka, Retina Pigment Epiteli

The Effect of Intravitreal Bevacizumab Treatment on Retinal Layers in Neovascular Type Age-Related Macular Degeneration

Abstract

AIM: Evaluation of the effect of intravitreal bevacizumab (IVB) monotherapy on retinal layers in neovascular type age-related macular degeneration (N-AMD) by optical coherence tomography (OCT). METHODS: Twenty-three eyes of 23 patients who were diagnosed with N-AMD who had not received any treatment before and who received 3 doses of IVB monthly between February 2019 and November 2020 were included in the study. Before IVB, patients underwent complete ophthalmologic examination (COE) and OCT imaging. The best-corrected visual acuity (BCVA), central macular thickness (CMT) and ganglion cell layer (GCL), inner plexiform layer (IPL), inner nuclear layer (INL), outer plexiform layer (OPL), outer nuclear layer (ONL), and retinal pigment epithelium (RPE) layer thicknesses were compared. RESULTS: Twenty-three patients, 12 male (52.2%) and 11 female (47.8%) with a mean age of 72.56 ± 1.17 (50-87), participated in the study. While the pre-treatment BCVA was 1.40 ± 0.77logMAR, it was 0.81 ± 0.40logMAR at the 4th month (p 0.05). The mean pre-treatment CMT value was 430.68 ± 128.40µm, while the mean CMT value in the 4th month was 319.61 ± 120.25µm (p: 002). Thicknesses of layers before and after treatment were; GCL;

29.21µm, 23.04µm (p: 0.63), IPL; 34.47µm, 24.56µm (p: 0.02), INL; 36.08µm, 30.17µm (p: 0.009), OPL; 30.21 µm, 25.78µm (p: 0.08), ONL; 95.34µm, 69.73µm (p: 0.05), and RPE; 57.39µm, 28.78µm (p ‹0.05), respectively. No complications were observed in any of the cases. DISCUSSION AND CONCLUSION: Significant improvement was achieved in BCVA and CMT with IVB treatment in N-AMD. Although there was a significant decrease in IPL, INL, OPL, and RPE layer thicknesses, no significant change was observed in GCL and ONL thicknesses. It has been observed that IVB treatment is effective in N-AMD, and its effect on GCL, which is the most researched subject in the literature, has not been observed.

Keywords: Age-Related Macular Degeneration, Bevacizumab, Ganglion Cell Layer, İnner Plexiform Layer, Retinal Pigment Epithelium

Presentation ID/Sunum No= 346

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nıftp'in (Papiller Benzeri Nükleer Özelliklere Sahip Noninvaziv Folliküler Tiroid Neoplazmı) İnce İğne Aspirasyon Sitopatolojisi

Asst. Prof. Dr. Gupse Turan[1], Prof. Dr. Sevgiye Kaçar Özkara[1]
[1]*Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Gupse Turan*

Özet

Amaç: Papiller benzeri nükleer özelliklere sahip noninvaziv folliküler tiroid neoplazmı (NIFTP), preoperatif ince iğne aspirasyon sitopatolojisinde (İİAS) tanısal bir zorluk oluşturmaktadır. Çalışmamızda, NIFTP olgularımızın preoperatif İİASlerinin retrospektif değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Kurumumuzun patoloji veri tabanlarından, 1995-2020 yılları arasında NIFTP ve noninvaziv enkapsüle papiller tiroid karsinomu (NI-E/FVPTC) tanılı ve preoperatif İİAS'si bulunan vakalar çıkarıldı; klinikopatolojik ve sitopatolojik özellikleri tekrar değerlendirildi. Bulgular: Arşivimizde bulunan NIFTP tanılı toplam 76 hastanın 38'inin preoperatif tiroid İİAS'lerine ulaşıldı. Hastalarının %68.4'ü kadın (K/E: 26/12), ortalama yaş 47.6 (19-87 yıl), tümör çapı 23.4 mm (7-60 mm) idi. Lezyonların %21'i multifokal, %18.4'ü bilateraldi. Olguların %36.8'i (14/38) önemi belirsiz atipi (AUS)(Bethesda kategori III), %23.7'si (9/38) folliküler neoplazm için kuşkulu (Bethesda kategori IV), ve %23.7'si (9/38) malignite için kuşkulu (Bethesda kategori V) olmak üzere, toplam %84.2'si (32/38) preoperatif İİAS'lerde "belirsiz" tanı kategorilerinde sınıflandırılmıştı. Preoperatif tiroid İİAS 'lerinde sitopatolojik malignite tanısı (Bethesda kategori VI) alan hasta yoktu. Hastaların %89.5'ine total tiroidektomi ve %18.4'üne radyoaktif iyot (RAI131) ablasyon tedavisi uygulanmıştı. Sonuçlar: NIFTP'ler

sitopatolojide en sık olarak önemi belirsiz atipi, ardından folliküler neoplazm için kuşkulu ve malignite kuşkulu olarak kategorize edilmiştir. İİAS'de NIFTP'in yapısal ve nükleer özelliklerinin daha ayrıntılı olarak tanımlanması, malign tiroid tümörlerinden ayırmada ve hastaların aşırı tanı ve tedavi almasını önlemede yardımcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Nıftp, Non-Invaziv Enkapsüle Folliküler Varyant Papiller Karsinom, Fvptk, İias, Bethesda.

Fine Needle Aspiration Cytopathology of Nıftp (Noninvasive Follicular Thyroid Neoplasm With Papillary-Like Nuclear Features)

Abstract

Aim: Noninvasive follicular thyroid neoplasm (NIFTP) with papillary-like nuclear features poses a diagnostic challenge in preoperative fine needle aspiration cytopathology (FNAC). We aimed to retrospectively evaluate the preoperative FNACs of our NIFTP cases. Method: Cases with histopathological diagnosis of NIFTP and non-invasive encapsulated papillary thyroid carcinoma (NI-E/FVPTC) and preoperative FNAC were retrieved from the pathology databases of our institution between 1995 and 2020 and the clinicopathological and cytopathological features were re-evaluated. Results: Preoperative thyroid FNACs of 38 of 76 patients with histopathological NIFTP diagnosis in our archive were obtained. 68.4% of the patients were female (F/M: 26/12); mean age was 47.6 (19-87 years), mean tumor diameter was 23.4 mm (7-60 mm). The lesions were multifocal in 21% and bilateral in 18.4% of the cases. Totally 84.2% (32/38) of them were classified in "indeterminate" diagnostic categories; namely 36.8% of the cases (14/38) were atypia of undetermined significance (AUS)(Bethesda category III), 23.7% (9/38) were suspicious for follicular neoplasm (Bethesda category IV), and 23.7% (9/38) were suspicious for malignancy (Bethesda category V). No patient was diagnosed with cytopathological malignancy (Bethesda category VI) in preoperative thyroid FNACs. Total thyroidectomy was applied to 89.5% of the patients and radioactive iodine (RAI131) ablation treatment was applied to 18.4% of the patients. Conclusions: NIFTPs were categorized most frequently in cytopathology as atypia of undetermined significance, followed by suspicious for follicular

neoplasm and suspicious for malignancy. A more detailed description of the structural and nuclear properties of NIFTP in FNAC can help to differentiate it from malignant thyroid tumors and prevent patients from overdiagnosis and overtreatment.

Keywords: Nıftp, Noninvasive Encapsulated Follicular Variant of Papillary Carcinoma, Fvptc, Fna, Bethesda.

Presentation ID/Sunum No= 30

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Oftalmoloji Pratiğinde Retinal Damarsal Hastalıkların Sıklığının Değerlendirilmesi: İki Yıllık Takip Sonuçları

Asst. Prof. Dr. Adem Uğurlu[1]
[1]*Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Tıp Fakültesi Göz Hastalıkları Anabilim Dalı*

Özet

Amaç: Bu çalışmada göz hastalıkları polikliniğine başvuran hastalar arasındaki retinal damarsal hastalık sıklığının saptanması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Ağustos 2018- Temmuz 2020 tarihleri arasında Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Tıp Fakültesi Göz Hastalıkları polikliniğine başvuran 1169 retinal damarsal bozukluk saptanan hastanın veri¬leri incelendi. Bulgular: Çalışmada yer alan 1169 hastanın 678 (58%)'i erkek, 491 (42%)'i kadındı. Tedavi gerektiren retinal damarsal hasta¬lığa sahip 352 olgunun, 268 (76,1%) 'inde diyabetik retinopati, 51 (14,5%)'inde retinal ven dal tıkanıklığı, 15 (4,3%)'inde santral retinal ven (ven kök) tıkanıklığı mevcuttu. Diyabetik retinopatili hastalarda tanı anında tedavi gereken hasta oranı retinal ven dal ve santral retinal ven tıkanıklığı mevcut olan hastalara göre an¬lamlı olarak düşüktü ($p<0.001$). Sonuç: Retinal damarsal hastalıkların erken tanı ve uygun tedavi ile ciddi görme kaybına yol açmadan tedavi edilmesi mümkün olabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sıklık, Retinal, Damarsal, Hastalık

Assessment of the Incidence of Retinal Vascular Disorders in Ophthalmology Practice: Two Year Follow-Up Results

Abstract

Objective: The aim of the study was to determine the incidence of retinal vascular disorders among patients applied to the ophthalmology outpatient clinic. Material and Method: The data of 1169 patients who detected retinal vascular disorder were referred to the outpatient clinic of the Ophthalmology Unit of the Erzincan Binali Yıldırım University Faculty of Medicine between August 2018 and July 2020 were analyzed retrospectively. Results: Of the 1169 patients included in the study, 678 (58%) were male and 491 (42%) were female. Of the 352 patients with retinal vascular disease requiring treatment, 268 (76.1%) had di¬abetic retinopathy, 51 (14.5%) had branch retinal vein occlusion, and 15 (4.3%) had central retinal vein occlusion. In patients with diabetic retinopathy, the rate of patients requiring treatment was significantly lower than patients with retinal vein branch and cen¬tral retinal vein occlusion at the time of diagnosis. Conclusion: Retinal vascular diseases can be treated with ear¬ly diagnosis and appropriate treatment without causing serious visual loss.

Keywords: Incidence, Retinal, Vascular, Disorder.

Presentation ID/Sunum No= 71

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Oksipitoservikal Fiksasyon: 8 Olgu Üzerinden Cerrahi Tekniğin İncelenmesi ve Kişisel Deneyim

Inst. Dr. Azmi Tufan[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bağcılar Eğitim Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Azmi Tufan*

Özet

Amaç: Aynı merkezde tek cerrah tarafından, benzer teknikle yapılan 8 oksipitoservikal fiksasyon olgusu üzerinden cerrahi tekniğin ayrıntılarını incelemek, sorunlar ve çözümler konusunda öneriler sunmak. Yöntemler: Tüm olgularda C1 fiksasyona katılmayıp C2 fiksasyonu için standart olarak laminar vida kullanılmıştır. Uzun süreli takipleri olmayan, farklı cerrahi teknikler kullanılan ve izole C1-C2 fiksasyonu gibi oksiputun fiksasyona katılmadığı olgular çalışmaya katılmamıştır. Endikasyonlar, cerrahi teknik, komplikasyonlar ve sonuçlar değerlendirilmiş, sorunlardan kurtulmak için öneriler verilmiştir. Bulgular: Olguların 5'i kadın, 3'ü erkekti. Ortalama yaş 54,5 idi. Ortalama takip süresi 26 ay idi. Bütün hastalarda oksipital plakla entegre rot sistemi kullanıldı. Oksipital plaklar ortalama 3 vida ile tespit edilmişti. Hiçbir olguda C1 vidası kullanılmadı. C2 vidalaması için standart olarak laminar vida kullanıldı. Gerekli olgularda C3-C4 mass vidaları ile sistem uzatıldı. 5 olguda iliak kanat otogrefti, 3 olguda laminektomi ile elde edilen otogreft ve 1 olguda heterojen kemik grefti kullanıldı. Ortamalama cerrahi süre 150 dakika, ortalama kan kaybı 450 cc idi. Damar yaralanması ve nöral doku yaralanması gibi major komplikasyon görülmedi. Bir olguda derin enfeksiyon nedeniyle apse boşaltılması yapıldı. Bir olguda da cerrahi gerektirmeyen yüzeyel enfeksiyon görüldü. Ortalama takip süresi 42 aydı. Tüm hastalarda füzyon gelişti. Tartışma: Oksipitoservikal

fiksasyonlar karmaşık anatomik yapı, mortalite ve morbitideye yol açan vasküler ve nörolojik yaralanma riski, farklı eksenlerde bulunan vidalar ve muhtemelen sık kullanılmadığı için yeterince gelişmemiş enstrumantasyon materyali gibi sebeplerle zorluk düzeyi yüksek tekniklerdir. Özellikle C2 pedikül, C1-2 transartiküler, C1 lateral gövde ve kondil vidası uygulamaları üst düzey tecrübe gerektirmektedir. Bir çok cerrah bu olgularla sık karşılaşmadığından bu işlemlerden kaçınmaktadır. Sonuç: C1'in fiksasyona katılmadığı ve C2 fiksasyonu için laminar vida kullanılan oksipitoservikal fiksasyon tekniği kısa ameliyat süresi, daha az kas disseksiyonu, düşük nöral-vasküler yaralanma riski, yüksek füzyon oranı ve üst düzey cerrahi tecrübe gerektirmemesi gibi avantajlar içermektedir.

Anahtar Kelimeler: Oksipitoservikal Fiksasyon, Kranioservikal Fiksasyon, Oksipitoservikal, Kranioservikal, C 2 Laminar Vida

Presentation ID/Sunum No= 100

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Olgu Eşliğinde Mini Laparotomi ile Pull (Ponsky) Tekniği Kullanılarak Cerrahi Perkütan Gastrostomi Uygulaması

Dr. Can Saraçoğlu[1]
[1]*Giresun Üniversitesi Prof.Dr. A.İlhan Özdemir Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Can Saraçoğlu*

Özet

Perkütan gastrostomi, çeşitli nedenlerle uzun süreli oral gıda alamayan hastalarda enteral beslenmenin devamı için karın duvarından mideye tüp yerleştirilmesi uygulamasıdır. Teknik nedenlerle endoskopi işleminin yapılamadığı durumlar veya özofagus ve mideye geçişi engelleyen lezyonları mevcut hastalarda cerrahi gastrostomiye başvurulmaktadır. Olgumuzda larenks ca nedeniyle endoskopik geçişi engelleyen lezyonu mevcut hastada mini laparotomi ile Pull (Ponsky) tekniği kullanılarak cerrahi perkütan gastrostomi uygulaması sunulmuştur. Bu teknik laparotomi insizyonunun küçük olması, gastrostomi tüpünün ciltaltı ve ciltten çıktığı insizyonun laparotomi insizyonundan yeterli uzaklıkta ve tüpü sabit tutacak büyüklükte olup fazladan tespit sütürü gerektirmemesi, gastrotomi insizyonunun açık teknik yol ile yapılan gastrostomide uygulanan mide insizyonuna göre daha küçük olması nedeniyle tercih edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Gastrostomi, Mini Laparatomi, Pull (Ponsky) Tekniği

Application of Surgical Percutaneous Gastrostomy by Using the mini Laparotomy and Pull (Ponsky) Technique in Accompany of a Case

Abstract

Percutaneous gastrostomy is the application of tube insertion from the abdominal wall to the stomach for the continuation of enteral nutrition in patients who cannot be fed with long-term oral route for various reasons. Surgical gastrostomy is applied in patients who cannot have endoscopy for technical reasons or lesions that prevent passage to the esophagus and stomach. In our case, surgical percutaneous gastrostomy was performed using mini laparotomy and Pull (Ponsky) technique in the patient whose lesion preventing the endoscopic passage due to the larynx ca. This technique can be preferred because the laparotomy incision is small, the incision from which the gastrostomy tube originates is large enough to hold the tube stationary and does not require extra fixation suture, and the gastrotomy incision is smaller and controllable than the gastric incision applied in the open technique.

Keywords: Gastrostomy, Mini Laparotomy, Pull (Ponsky) Technique

Presentation ID/Sunum No= 167

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Omuz Eklemi İmpingement Sendromunun Konservatif Tedavisinde Lokal Steroid Enjeksiyonu ve Trombositten Zengin Plazma Yöntemlerinin Etkinliklerinin Değerlendirilmesi

Dr. Evren Karaali[1], Dr. Oğuzhan Çiçek[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Omuz ağrısının en yaygın nedeni subakromiyal sıkışma (impingement) sendromudur. Bu çalışmanın amacı, omuz eklemi impingement sendromunun konservatif tedavisinde lokal steroid enjeksiyonu ve trombositten zengin plazma (PRP) yöntemlerinin etkinliklerini karşılaştırmaktır. Gereç ve Yöntem: 2018-2020 yılları arasında, travma öyküsü olmaksızın en az 3 aydır omuz ağrısı şikayeti nedeniyle kliniğimize müracaat eden, klinik muayene ve radyolojik tetkikleri (direk grafi ve manyetik resonans görüntüleme) yapılarak tek omuzunda evre 2 impingement sendromu tanısı konan ve düzenli takibi yapılan 23 ’ü erkek, 39 ’u kadın olmak üzere toplam 62 hasta çalışmaya dahil edildi. Aynı omuz ekleminde geçirilmiş cerrahi ve kırık öyküsü olan, servikal radikülopatisi olan, geçirilmiş enfeksiyon veya septik artrit öyküsü olan, eklem hareketlerini etkileyen nöromuskuler bozukluğu olan hastalar çalışma dışı bırakıldı. Hastaların ortalama yaşı 53.2 (38-69), ortalama takip süresi ise 13.8 (12-16) haftaydı. Hastalar 2 gruba ayrıldı. 1. grupta 34 hastaya lokal steroid enjeksiyonu (40mg/ml metilprednizolon) yapılırken, 2. gruptaki 28 hastaya trombositten zengin plazma (PRP) uygulandı. Hastaların parasetamol kullanmasına ve gerektiğinde soğuk uygulamasına izin verildi. PRP 'nin etkisini azaltma riski nedeniyle nonsteroid antiinflamatuvar ilaç kullanmasına izin verilmedi. Olgular;

tedavinin başlamasından sonraki 3, 6. ve 12. haftalarda kontrol edilerek değerlendirildi. Hastaların değerlendirilmesinde vizüel ağrı skalası (VAS) ile hızlı kol, omuz ve el sorunları anketi (Quick-DASH) kullanıldı. Bulgular: Grup 1 ‘de VAS değerleri tedavi öncesi 5.2 ± 0.6 iken, 3. haftada 1.6 ± 0.8, 6. haftada 0.9 ± 0.3, 12. haftada 0.6 ± 0.3 olarak tespit edildi. Grup 2 ‘de VAS değerleri tedavi öncesi 5.3 ± 0.1 iken, 3. haftada 1.7 ± 0.1, 6. haftada 1.0 ± 0.1, 12. haftada 0.7 ± 0.2 olarak tespit edildi. Grup 1 ‘de Quick-DASH değerleri tedavi öncesi 77.6 ± 0.6 iken, 3. haftada 60.6 ± 5.6, 6. haftada 25.9 ± 4.3, 12. haftada 24.8 ± 7.1 olarak tespit edildi. Grup 2 ‘de Quick-DASH değerleri tedavi öncesi 77.3 ± 0.5 iken, 3. haftada 61.1 ± 7.0, 6. haftada 26.0 ± 6.1, 12. haftada 25.1 ± 6.4 olarak tespit edildi. Hastaların tedavi öncesi ve tedavi sonrası yapılan grup içi değerlendirmelerinde her iki grupta da VAS ve Quick-DASH değerlerinde tedavi öncesine göre anlamlı fark bulundu ($p < 0.05$). Gruplar arası karşılaştırmada ise iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı ($p \geq 0.05$). Sonuç: Omuz eklemi sıkışma sendromunun tedavisinde konservatif ve cerrahi olmak üzere birçok tedavi yöntemi mevcuttur. Çalışmamızda elde edilen sonuçlara göre, evre 2 sıkışma sendromu olan hastalarda, konservatif tedavi yöntemlerinden lokal steroid enjeksiyonu ve trombositten zengin plazma tedavilerinin her ikisi de ağrının giderilmesi ve fonksiyonel durumun iyileştirilmesinde seçilebilir etkin yöntemlerdir.

Anahtar Kelimeler: Impingement Sendromu, Steroid Enjeksiyonu, PRP

Presentation ID/Sunum No= 111

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Optik Koherens Tomografi Anjiyografisi Kullanılarak Diyabetik ve Sağlıklı Katılımcılarda Makula Akış Alanı ve Retina Damar Yoğunluğunun Analizi

Dr. Çetin Akpolat[1]
[1]*Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Diyabetik hastalarda ve sağlıklı kişilerde optik koherens tomografi anjiyografinin (OKTA) maküler akım alanı ve yüzeyel retina damar yoğunluğu ölçümlerini incelemek. Yöntemler: Bu retrospektif olarak gözden geçirilmiş ve kesitsel çalışma 27 diyabetik hastanın (Diyabetik grup) elli dört gözünü ve 16 sağlıklı (Kontrol grubu) deneğin 32 gözünü içermektedir. Diyabetik grup, proliferatif diyabetik retinopatili (PDR) ve non-proliferatif diyabetik retinopatili (NPDR) iki alt hasta grubunu içeriyordu. PDR grubundaki hastalar ayrıca en iyi düzeltilmiş görme keskinliği (EİDGK), grid lazer tedavisinin varlığı veya yokluğu ve merkezi maküla kalınlığı (MMK) seviyesine göre yeni alt gruplara ayrıldı. Gruplar ve alt gruplar, yüzeyel retina tabakasındaki maküler akım alanı, foveal ve parafoveal damar yoğunluğunu kapsayan OKTA ölçümleri, EİDGK ve göz içi basıncı açısından karşılaştırıldı. Bulgular: Diyabetik ve kontrol gruplarında ortalama yaş, EİDGK ve MMK değerleri sırasıyla: 60,8 ± 8,1 ve 59,8 ± 11,1 yıl (p = 0,382), 0.42 ± 0.32 ve 0.86 ± 0.17 (p <0.001) ve 313.3 ± 119.5 ve 250.4 ± 26.7 µm (p = 0.002) idi. Diyabetik ve kontrol gruplarında sırasıyla ortalama maküler akış alanı değerleri 1.29 ± 0.20 ve 1.36 ± 0.16 mm2 (p = 0,044), ortalama yüzeyel retinal foveal damar yoğunluk ölçümleri %31.6±6.9 ve %31.2±5.9 (p = 0,374) ve ortalama yüzeyel retinal parafoveal damar yoğunluğu ölçümleri %48,3 ± 5,4 ve %51,8 ± 5,2 (p = 0,002) idi.

Ortalama EİDGK, maküler akım alanı ve parafoveal damar yoğunluğu değerleri NPDR grubunda PDR grubuna göre daha yüksekti (tümü için p <0.05). Sonuç: OKTA görüntülemesi maküler akım alanı ve yüzeyel retinal parafoveal damar yoğunluğu ortalama değerlerinin diyabetik hastalarda sağlıklı bireylere göre daha düşük olduğunu gösterdi.

Anahtar Kelimeler: Optik Koherens Tomografi Anjiyografi, Makula Akım Alanı, Foveal Damar Yoğunluğu, Parafoveal Damar Yoğunluğu, Diyabetik Retinopati, Diyabetik Maküla Ödemi

Analysis of Macular Flow Area and Retinal Vessel Density in Diabetic and Healthy Participants Using Optical Coherence Tomography Angiography

Abstract

Purpose: To inspect the macular flow area and superficial retinal vessel density measurements of optical coherence tomography angiography (OCTA) in diabetic patients and healthy subjects. Methods: This retrospectively reviewed, and the cross-sectional study included fifty-four eyes of 27 diabetic patients (Diabetic group) and 32 eyes of 16 healthy (Control group) subjects. The diabetic group included two subgroups of patients with proliferative diabetic retinopathy (PDR) and patients with non-proliferative diabetic retinopathy (NPDR). The patients in the PDR group were also divided into new subgroups according to the level of best-corrected visual acuity (BCVA), presence or absence of grid laser treatment, and the level of the central macular thickness (CMT). The groups and subgroups were compared in regard to the BCVA, intraocular pressure, and OCTA measurements, including macular flow area, foveal and parafoveal vessel density in the superficial retinal layer. Results: The mean values of age, BCVA, and CMT were: 60.8±8.1 and 59.8±11.1 (p=0.382) years, 0.42±0.32 and 0.86±0.17 (p <0.001), and 313.3±119.5 and 250.4±26.7 µm (p=0.002) in the diabetic and control groups, respectively. The mean macular flow area values were 1.29±0.20 and 1.36±0.16 mm2 (p=0.044), the mean superficial retinal foveal vessel density measurements were 31.6±6.9% and 31.2±5.9% (p=0.374), and the mean superficial retinal parafoveal vessel density measurements were 48.3±5.4% and 51.8±5.2% (p=0.002) in the

diabetic and control groups, respectively. The mean values of BCVA, macular flow area, and parafoveal vessel density were higher in the NPDR group than the PDR group ($p < 0.05$ for all). Conclusion: OCTA imaging showed lower mean values of the macular flow area and superficial retinal parafoveal vessel density in diabetic patients than the healthy subjects.

Keywords: Optic Coherence Tomography Angiography, Macular Flow Area, Foveal Vessel Density, Parafoveal Vessel Density, Diabetic Retinopathy, Diabetic Macular Edema

Presentation ID/Sunum No= 298

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Osteoporotik Vertebra Korpus Fraktürlerinde Perkutan Vertebroplastinin Etkinliği

Dr. Osman Nuri Türkmenoğlu[1]
[1]*SBU Şişli Hamidiye Etfal Hastanesi beyin cerrahisi kliniği*

Özet

Giriş: Ciltten iğneyle girilerek vertebra korpusu içerisine tıbbi sement enjekte edilme işlemi vertebroplasti olarak adlandırılır. Bu çalışmada amacımız, osteoporotik vertebra çökme fraktürlerinin tedavisinde vertebroplastinin etkinliğinin değerlendirilmesidir. Metod: Beyin cerrahisi kliniğinde 2017 aralık ile 2020 aralık tarihleri arasında vertebra çökme fraktürü nedeniyle vertebroplasti yöntemiyle tedavi edilen 36 hasta çalışmaya alındı. Bu hastaların klinik muayene bulguları, lateral torakolomber grafileri, tedavi öncesi ve sonrası Oswestry bel ağrısı indeksleri değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya alınan 36 hastanın yaş ortalaması 70.43±11.33 (range:52-92) yaş ve 27' si (%75) kadındı. Hastalardan hiçbirinde major komplikasyon görülmedi. Tüm hastalarda çökme görülen korpus üzerinde palpasyonla hissedilen ağrı ve hassasiyet düzeldi. Operasyon öncesi ortalama %44,4 olan Oswestry bel ağrısı indeksi, işlem sonrası ortalama %26,6 'ya geriledi ve hasta memnuniyet oranı % 97.2 olarak bulundu. Sonuç: Vertebroplasi, açık cerrahi girişimlerin riskli olduğu yaşlı hastalarda görülen osteoporotik çökme fraktürlerinin tedavisinde etkili ve güvenilir bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Vertebroplasti, Osteoporoz, Kompresyon Fraktürü

Presentation ID/Sunum No= 456

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Our Endoscopic Surgical Approach Results in Non-Invasive Fungal İnfections of the Maxillary Sinus

Exp. Dr. Burak Erden[1]
[1]*Mersin City Training and Research Hospital*
**Corresponding author: burak erden*

Abstract

Objective: Fungal rhinosinusitis has two main headings as invasive and noninvasive. Non-invasive fungal rhinosinusitis has two main headings as eozonophilic fungal sinusitis and sinus mycetoma. Mycetoma is the most common fungal rhinosinusitis and seen mostly in maxillary sinus. Non-invasive fungal rhinosinusitis, unlike invasive, is mostly seen in healthy individuals. The aim of this study is to evaluate the results of patients who underwent functional endoscopic sinus surgeon (FESS) due to non-invasive fungal rhinosinusitis in the maxillary sinus. Materials and Methods: The files of patients who underwent FESS due to fungal rhinosinusitis between January 2018 and January 2020 in Mersin Şehir Training and Research Hospital otolaryngology clinic were retrospectively reviewed. Epicrisis records, radiological examination, pathology and culture results of the cases were evaluated. Patients who underwent FESS for non-invasive fungal rhinosinusitis were included in the study. Patients who underwent operation for invasive fungal rhinosinusitis and with localization other than maxillary sinus were excluded from the study. Results: 4 (66.7%) patients were male and 2 (33.3%) were female. The mean age was 48.33 ± 9.17, and the age distribution range was 37-62. Paranasal sinus tomography showed hyperdense heterogeneous appearance or unilateral rhinosinusitis in all patients. Histopathological examination of 5 (83.3%) patients was found to be compatible with eozonophilic fungal sinusitis in 1 (16.7%) patient compatible with a mycetoma.

FESS was performed on all patients. Immunodeficiency was not observed in any patients. Systemic antifungal therapy was not initiated in the patients. Anti-inflammatory therapy was initiated in the patient with eosinophilic fungal sinusitis. It was observed that 1 patient underwent local synechiae opening operation due to conchal synechiae. No recurrence was observed. Conclusion: Fungal rhinosinusitis should be considered in the differential diagnosis of patients with nonspecific rhinosinusitis symptoms such as nasal obstruction, headache, purulent nasal or postnasal discharge without expecting immunodeficiency.

Keywords: Mycetoma, Maxillary Sinus, Fungal Rhinosinusitis, Functional Endoscopic Sinus Surgeon

Presentation ID/Sunum No= 309

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Özofagus Kanserinde Cerrahi Tedavi Deneyimimiz

Dr. Abdullah Durhan[1], Dr. Marlen Süleyman[1]
[1]S.B.Ü. Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Kliniği, Cerrahi Onkoloji
**Corresponding author: Abdullah Durhan*

Özet

Amaç: Özofagus kanseri, cerrahi tekniklerdeki gelişmelere, postoperatif bakım ve koşullardaki düzelmeye rağmen halen yüksek ölüm oranına sahiptir. Lokalize özofagus tümörlerinde temel tedavi cerrahidir. Özofajektomi ve özofagogastrostomi transtorasik ya da transhiyatal olarak yapılabileceği gibi minimal invaziv özefajektomi teknikleri kullanılarak da yapılabilir. Bu çalışmamızda kliniğimizde cerrahi olarak tedavi edilmiş özefagus kanserli hastaların cerrahi tedavisini, özofajektomi tekniklerini literatür eşliğinde sunmayı amaçladık. Materyal Method: Ocak 2017- Haziran 2020 tarihleri arasında özofajektomi yapılan 4 özofagus kanserli hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların evrelemesi AJCC (American Joint Comittee on Cancer) TNM evrelemesine göre yapıldı ve hastaların tedavisine dair kararlar radyoloji, onkoloji, cerrahi hekimleri ile birlikte multidisipliner yaklaşımla alındı. Hastaların ameliyat teknikleri, radyoterapi ve kemoterapi tedavileri, erken ve geç postoperatif süreçleri, sağ kalımları retrospektif olarak analiz edildi. Bulgular: Hastaların 3'ü kadın, 1'i erkekti. Yaş ortalaması ise 62,5±9,9'dur. Takip süresi minimum 6, maksimum 47 ay idi. Hastaların ikisine neoadjuvan kemoradyoterapi tedavisi uygulandı. Diğer ikisi direk cerrahiye yönlendirildi. 3 hastada ameliyat transtorasik yöntem sağ torakotomi (Ivor Lewis)-laparotomi, diğerinin ameliyatı ise minimal invaziv torakoskopik-laparoskopik yaklaşımla yapıldı ve sol servikal

anastomoz (McKeown yöntemi) ile tamamlandı. Peroperatif bir hastada sağ bronş yaralanması oldu ve primer olarak onarıldı. Diğer hastalarada cerrahi sırasında herhangi bir komplikasyon gelişmedi. 4 hastanın patolojik tanısı skuamöz hücreli kanser idi ve bir hastamızda patolojik tam yanıt oluştu. Postoperatif erken dönemde iki hastada uzamış gastroparezi gelişti, konservatif tedavi ile 12. ve 20. günlerde gastroparezi düzeldi. 4 hastada erken dönem mortalite izlenmedi ve salah ile taburcu edildi. Bir hastanın geç dönemde takibinde 1. yılında tiroid papiller kanseri tanısı ile total tiroidektomi yapıldı. Hastalarımızın takibinde nüks ve uzak metastaz gözlenmedi ve takipleri devam etmektedir. Sonuç: Özofajektomi ameliyatları teknik zorluk ve özellikle yol açtığı solunumsal komplikasyonlar nedeni ile yüksek morbidite ve mortalite oranlarına sahiptir. Buna rağmen uygun cerrahi teknikle ve multidisipliner yaklaşımla hastalarda uzun dönem sağkalım sağlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Özofagus Kanseri, Özofajektomi, Cerrahi Teknikler

Presentation ID/Sunum No= 423

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pandemi Döneminde Rejyonal Anestezinin Onkolojik Cerrahide Etkin Kullanımı; Üçü Bir Arada Total Mezokolik Rektum Rezeksiyonu, Kolesistektomi, Abdominal Herni Onarımı

Asst. Prof. Dr. Serhat Özçiftçi[1], Assoc. Prof. Dr. İbrahim Tayfun Şahiner[2]

[1]Hitit Üniversitesi Tıp Fakültesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Anabilim Dalı

[2]Hitit Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı

**Corresponding author: SERHAT ÖZÇİFTÇİ*

Özet

Anestezi açısından yüksek riske sahip 96 yaşında 155 cm boy ve 68 kg ağırlığında ASA IV kadın hastaya tek seansta gerçekleştirilecek olan sırasıyla rektum kanseri nedeniyle low anterior rezeksiyon-total mezokolik eksizyon, kolesistit nedeniyle kolesistektomi ve umblikal bölgede insizyonel herni nedeniyle herniorafi operasyonları planlandı. Covid-19 döneminde yoğun bakım ünitelerinin ve mekanik ventilatörlerin efektif kullanılması gerekmektedir. Bugünlerde postoperatif yoğun bakım ihtiyacını ya da en azından Covid-19 dışında mekanik ventilatör gereksinimini en aza indirmek amacıyla rejyonal anestezi metotları daha çok ön planda tutulmalıdır. Medikal tedavisi olmayan ve cerrahi tedavisi ertelenemeyen bu hasta için anestezi kliniği tarafından rejyonal anestezi planlandı. Hastaya rejyonal anestezi idamesi ve postoperatif analjezi amacıyla torakal 6-7 vertebra aralığından torakal epidural kateter yerleştirildi. Daha sonra cerrahi işlem için spinal anesteziye geçildi. Spinal anestezide 15 mg bupivacain heavy + 20 mikrogram Fentanil karışımı uygulandı.Cerrahi işlemin başarıyla gerçekleştirilmesi için gerekli blok seviyesi olan T4

dermatom düzeyine 10dk'da ulaşıldı. Hastada hipotansiyon gelişmesi üzerine 250ml serum fizyolojik replasmanı ve iki defa 10mg efedrin iv olarak uygulandı.Hastaya iv 2mg midazolam+50mikrogram fentanil ile sedasyon yapıldı.Göbek altı ve göbek üstü insizyonla üç cerrahi işlem toplam 120 dakikada kıdemli cerrah tarafından sırayla tamamlandı.Ek analjezik ve sedasyon ihtiyacı olmayan hasta anestezi sonrası bakım ünitesine nakledildi. Postoperatif analjezi amacıyla Hasta Kontrollü Analjezi Cihazı ile epidural kateterden 2 mikrogram/ml Fentanil + %0,125 Bupivakain karışımı, 5cc infüzyon, 2cc bolus, 30 dk kilit süresi olacak şekilde başlandı.Hastanın 24 saat boyunca sayısal ağrı skoru 3'ün üstüne çıkmadı.Bolus epidural analjezik ihtiyacı olmayan hastaya iki defa parasetamol 1 g iv uygulandı.Komplikasyon gelişmeyen hasta 24 saat sonra servise alındı ve postoperatif 5.Gün servisten şifa ile taburcu edildi. Sonuç: Covid-19 döneminde iyi planlanmış rejyonal anestezi metotları ile oldukça komplike olan cerrahi işlemler dahi başarı ile gerçekleştirilebilir.Hastanın genel anestezinin komplikasyonlarından uzak tutulduğu bu yaklaşım aynı zamanda etkin postoperatif analjezi sağlayarak yoğun bakım ünitesi işgalini azaltmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Spinal Anestezi, Rektum Kanseri, Kolesistektomi, Abdominal Herni

Effective Use of Regional Anesthesia in Oncological Surgery During Pandemic Period;all in One Surgery Total Mesocolic Rectum Resection,cholecystectomy,abdominal Hernia Repair

Abstract

Low anterior resection-total mesocolic excision due to rectal cancer,cholecystectomy dueto cholecystitis and hernioraphy operations dueto incisional hernia in the umbilical region were planned for a 96-year-old ASA IV female patient with a high risk of anesthesia,in a single session,respectively.In the Covid-19 period,it's necessary to use intensive care units(ICU) and mechanical ventilators effectively.Nowadays,regional anesthesia methods should be more prioritized inorderto minimize the need for postoperative intensive care or at least the need for mechanical ventilators other thanCovid-19.Regional anesthesia was plannedby the anesthesia clinic for this patient,who did not have medical treatment and whose surgical

treatment could not be delayed.A thoracic epidural catheter was placed in the thoracic6-7 vertebral space for the maintenance of regional anesthesia and postoperative analgesia.Later,spinal anesthesia was used for the surgical procedure.InSpinal anesthesia,15mg bupivacaineheavy+20mcg Fentanyl mixture was applied.T4dermatome level required for successful surgical procedure was reached in 10minutes.Upon the development of hypotension in the patient,250ml of saline replacement and 10mg of ephedrine were administered iv twice. The patient was sedated with 2mg midazolam+50mcg of fentanyl.Three surgical procedures with sub-umbilical and supra-umbilical incisions were completed sequentially by the senior surgeon in 120 minutes.The patient who did not need it was transferred to the post-anesthesia care unit.For postoperative analgesia,Patient Controlled Analgesia Device was initiated from the epidural catheter with a mixture of 2mcg/ml Fentanyl+0.125% Bupivacaine,5ccinfusion,2ccbolus,30minutes lock time.The patient's numerical pain score did not exceed 3for24 hours.Paracetamol 1g iv was administered twice to the patient who didn’t need analgesics.The patient,who didn’t develop any complications,was taken to the service 24 hours later and was discharged from the service on the 5thday postoperatively. Conclusion:even highly complicated surgical procedures canbe performed successfully with well-planned regional anesthesia methods in the Covid-19period. This approach, in which the patient is kept away from the complications of general anesthesia, also reduces ICU occupation by providing effective postoperative analgesia.

Keywords: Spinal Anesthesia, Rectum Cancer, Cholecystectomy, Abdominal Hernia

Presentation ID/Sunum No= 327

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pandemi Döneminde Yoğun Bakım Ünitesinde Parkinson Hastalarının Klinik Özellikleri

Dr. Edip Temiz[1]
[1]*Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Uygulama Araştırma Merkezi*

Özet

GİRİŞ / AMAÇ: Parkinson hastalığı (PH) ilerleyici bir hareket bozukluğu olup, nigrostriyatal dopaminerjik nöron kaybı ile ilişkilidir. Bu çalışmadaki amacımız yoğun bakım ünitesinde takip edilen Parkinson hastalarıın klinik özelliklerini ve mortalite oranlarını incelemektir. GEREÇ ve YÖNTEM: Mart ve Kasım 2020 tarihleri arasında YBÜ'ye kabul edilen hastalar retrospektif olarak incelendi. BULGULAR: : Çalışmamıza 20 hasta (9 erkek, 11 kadın) dahil edildi. Ortalama yaş 77,6 bulundu. Hiçbir hastamız da covid 19 hastalığı tespit edilmedi. Altı hastamızda(%30) oral alım mevcut idi. Pnömoni, Svo ve ürosepsis (%75)en sık geliş sebebi ve hipertansiyon (%70),kky (%50) ve ateroskleroz (%60) en sık eşlik eden hastalık oldu. Yedi (%35) hastaya vazopressör ve 11 hastaya (%55) mekanik ventilasyon desteği verildi. Hastaların entübe gün sayıları ortalama 4 gün, yoğun bakım ortalama gün sayısı ise 9.3'idi. Hastaların geliş gloskow koma skoru ortamla 8.8'idi.Onbir hasta (%55) hastanede öldü. Ölen hastalarda pnömoni ve kalp ritim bozukluğu sıklığı hayatta kalanlara göre anlamlı derecede daha fazlaydı (p=0,02, p=0,04). TARTIŞMA/SONUÇ: Parkinson hastalarında pnömoni ve ürosepsis hala ensık yoğun bakım yatış ve mortalite sebebi olmaya devam etmektedir. Bunun farkında olarak bu enfeksiyonlarını önlemek için alınan tedbirler önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Parkinson,yoğun Bakım,mortalite

Presentation ID/Sunum No= 389

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Parastomal Hernide Acil Tedavi

Assoc. Prof. Dr. Adnan Hut[1]
[1]*Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç Parastomal herniler (PSH), teminal kolostomi, ileostomiler ve ileal conduit urostomilerden sonra en sık görülen komplikasyonlardandır. İleal conduit üriner diversiyondan sonra hastaların %50 ye ulaşan kısmında 2 yıl içinde radyolojik veya klinik olarak belirgin hale gelen PSH tespit edilebilir. Vaka Sunumu 7 yıl önce radikal sistektomi sonrası ileal kondüit üriner diversiyon uygulanmış olan 68 yaşında hasta şiddeti giderek karın ağrısı ve karında şişlik şikayeti ile başvurdu. Fizik muayenede karın şiş, perküsyonda timpanik, hasta taşikardik ve ajite idi. Urostomi çalışmakla birlikte parastomal alanda redükte edilemeyen ağrılı ve üzerinde ısı artışı olan herniasyon mevcuttu. Hastanın tahlillerinde beyaz küre 16 bin, üre ve creatinin hafif artmıştı. ADBG de yaygın hava sıvı seviyesi izlendi. Hastanın tomografisinde perforasyon lehine bulgular raporlanması üzerine hasta operasyona alınarak sağ hemikolektomi, ileokolik anostomoz ve urostomi revizyonu yapıldı. Tartışma PSH intraabdominal yapıların stoma yakınındaki bir alanda karın duvarındaki bir zayıf noktadan cilt altına protrüzyonunu ifade eder. Stomalarla ilgili en sık görülen problemdir. Pek çok PSH asemptomatiktir ve kozmetik sorunlar dışında problem yaratmaz. Ancak ağrı, rahatsızlık, ostomi bölgesinde uygulama zorluğu nadiren strangülasyon olduğunda operasyon gerekebilir. İleal konduit ile radikal sistektomiyi takiben hastalarda 2. yılda % 22-50' oranında PSH tespit edilmiştir. Önceki laparotomi, kadın cinsiyeti, obezite ve yara enfeksiyonu PSH gelişmesinde anlamlı olarak etkili faktörlerdir.

Genellikle, parastomal herninin ağzı o kadar geniştir ki, strangülasyon nadiren meydana gelir. Acil operasyonla tedavi edilen parastomal herni nadirdir. Ancak bu vakanın gösterdiği gibi, PH kesesinde bir bağırsak kıvrımının sıkışması bazen (% 2.-6) acil cerrahi gerektiren bağırsak tıkanması veya boğulmasına kadar giden durumlara neden olabilir. PH'nin cerrahi tedavisi nüks oranı nedeniyle kritik bir sorun olmaya devam etmektedir. Sonuç: Parastomal herniler ostomilerden sonra sık görülürler. Hastalarda rekürrens sık olduğu için genellikle cerrahi son çaredir. Tedavi endikasyonları ağrı, kozmetik sebepler ve ostomi aparatlarındaki uygulama zorlukları olmakla birlikte nadiren inkarerasyon ve strangülasyon acil operasyon sebebidir

Anahtar Kelimeler: Parastomal Herni, İlela Konduit, Strangülasyon

Presentation ID/Sunum No= 74

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Paratiroit Sintigrafisi ile Boyun Ultrasonografisinin Paratiroit Adenomlarını Lokalize Etmesindeki Başarısına Etki Eden Faktörler

Asst. Prof. Dr. Oruç Numan Gökçe[1]
[1]*Çanakkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi AD*

Özet

Amaç: Ultrasonografi (USG) ve Tc-99m dual-faz paratiroit sintigrafisiyle (MIBI) lokalize edilemeyen soliter paratiroit adenomlu (SPA) hastaların demografik, biyokimyasal ve operasyon bulgularını lokalize edilen hastalar ile karşılaştırmaktır. Yöntem: Ekim 2017-Şubat 2019 tarihleri arasında primer hiperparatiroidi (pHPT) nedeni ile opere edilen ve SPA saptanan 98 hastanın verileri prospektif olarak toplandı. USG ve MIBI ile lokalize edilenler ile lokalize edilemeyen hastaların demografik özellikleri, operasyon öncesi laboratuvar değerleri, eşlik eden tiroit nodülü ve hipermetabolik tiroit patolojisi varlığı, geçirilmiş tiroit-paratiroit cerrahisi öyküsü, ektopik yerleşim ve adenom ağırlıkları karşılaştırıldı. Bulgular: Adenomlar USG ± PTH washout ve MIBI'de sırası ile 76(%76,6) ve 71(%72,4) hastada doğru lokalize edildi. 13(%13,3) hastada boyun santral bölgeye yönelik geçirilmiş cerrahi öyküsü mevcuttu (tiroit cerrahisi; n=8, başarısız paratiroidektomi; n=5). 18 (%18,4) hastanın adenomu ektopik yerleşimliydi. 11(%11,2) hastada ise hipermetabolik tiroit patolojisi mevcuttu. Cerrahi öyküsü ve ektopik yerleşim ile USG ve MIBI'nin başarısı arasında ilişki saptanmadı. MIBI'nin başarısını etkileyen parametreler; adenom boyutu ve hipermetabolik tiroit patolojisiydi (p:0.04 ve p:0.02). Diğer demografik ve biyokimyasal bulgular ile MIBI başarısı arasında anlamlı ilişki saptanmadı (Tablo1). Çalışmada değerlendirilen parametrelerden hiçbirinin USG'nin başarısını

etkilemediği görüldü (Tablo 2). Tartışma ve Sonuç: pHPT'lerin %80'i SPA'ya bağlı gelişir. Bu nedenle adenomları preoperatif lokalize etmek ve minimal invaziv paratiroidektomi yapmak popüler hale gelmiştir. Bu tekniğin başarısı ameliyat öncesi adenomların doğru lokalizasyonuna dayanır. USG ve MIBI, bu amaç için kullanılan iki ana görüntüleme yöntemidir. Literatürde, serum PTH, Ca^{++} ve P^{+} düzeyleri, adenom boyutları ve hipermetabolik tiroit patolojilerinin MIBI duyarlılığı üzerindeki etkisine dair çelişkili sonuçlar bildirilmiştir. Çalışmamızda adenomun ağrılığı ve eşlik eden hipermetabolik tiroit patolojilerini MIBI başarısını etkileyen faktörler olarak saptarken, USG'nin başarısına etki eden hasta ile ilgili bir faktör saptayamadık.

Anahtar Kelimeler: Primer Hiperparatiroidi, Sintigrafi, Ultrasonografi, Lokalizasyon

Factors Affecting the Success of Ultrasonography and Scintigraphy in Localization of Parathyroid Adenomas

Abstract

Aim: We aimed to investigate the factors that impair the correct localization of ultrasonography(US) and Tc-99m dual-phase sestamibi parathyroid scintigraphy(MIBI) in patients with solitary parathyroid adenoma. Method: The data were collected prospectively from 98 patients who were operated for primary hyperparathyroidism(pHPT) between October 2017 and February 2019. Patients' demographics, biochemical markers, concomitant hypermetabolic thyroid pathology, history of previous thyroid-parathyroid surgery, ectopic location, and adenoma weights were evaluated. Results: Adenomas were localized correctly in 76(76.6%) and 71(72.4%) patients in USG ± PTH washout and MIBI, respectively. In 13(13.3%) patients had a neck surgery history(thyroid surgery; n = 8, failed parathyroidectomy; n = 5). Adenomas were ectopic in 18(18.4%) patients. 11(11.2%) patients had hypermetabolic thyroid pathology. There was no found a relationship between surgical history and ectopic location and the success of the US and MIBI. Parameters affecting MIBI's success were adenoma weight and coexistence of a hypermetabolic thyroid pathology(p: 0.04 and p: 0.02). There was no significant relationship between other demographic and biochemical findings with the MIBI

success. It was found that none of the parameters evaluated in the study affect the success of the US. Conclusion: A solitary parathyroid adenoma causes pHPT in approximately 80% of the cases. Therefore, preoperative localization of adenomas and minimally invasive parathyroidectomy have become popular. The success of this technique is based on the correct localization of adenomas. US and MIBI are the two main imaging methods used for this purpose. Conflicting results have been reported in the literature regarding the effect of serum PTH, Ca^{++} and P^{+} levels, adenoma sizes, and hypermetabolic thyroid pathologies on MIBI sensitivity. In our study, we found the adenoma size and accompanying hypermetabolic thyroid pathologies as factors affecting the success of MIBI. But we could not determine a factor related to the success of the US

Keywords: Primary Hyperparathyroidism, Scintigraphy, Ultrasonography, Localization

Presentation ID/Sunum No= 90

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Parotidektomi Sonuçlarımızın Retrospektif Analizi

Dr. Sedat Alagöz[1]
[1]*Adana Şehir Eğitim Ve Araştırma Hastanesi*

Özet

AMAÇ : Tükürük bezindeki tümörler tüm vücuttaki tümörlerin %3 kadarını, baş-boyun bölgesinde görülen tümörlerin ise %5 ile 10'unu oluşturmaktadır. Tükrük bezinde kitlesi olan hasta ultrasonografik inceleme, bilgisayarlı tomografi ve/veya manyetik rezonans görüntüleme yöntemleri ile değerlendirilerek, ince iğne aspirasyon biyopsisi (İİAB) ile kitlenin prognozu hakkında fikir sahibi olunabilmektedir. İİAB düşük maliyetli, kolay uygulanabilen çabuk sonuç veren ve tanısal değeri yüksek bir yöntem olarak kabul edilmektedir. Parotis bezi tümörlerinde cerrahi rezeksiyon tedavinin esasını oluşturur. MATERYAL VE METOD : Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi KBB Kliniği'ne ocak 2017 ile ocak 2021 tarihleri arasında parotiste kitle şikayeti ile başvurmuş ve parotidektomi operasyonu uygulanan 50'si kadın ve 50'si erkek olmak üzere toplam 100 hastanın dosya verileri retrospektif olarak incelenmiştir BULGULAR : Çalışmaya 50'i(%50) kadın, 50'i(%50) erkek olmak üzere 100 hasta dahil edildi. Yüzeyel lob tümörü olan hastaların yaş aralığı 18 ile 84 arasında değişmekle birlikte ortalaması 47,95 ± 16,33'idi. Derin lob tümörü olan hastaların yaşları 25 ile 83 arasında değişmekle birlikte ortalaması 51,72 ± 14,64'idi.Hastalardan 48'inde(%48) kitle sağda iken 52'inde(%52) solda idi. SONUÇ : Sonuç olarak parotis bezi tümörlerinin tedavisinde selim olanlarda parsiyel yüzeyel parotidektomi veya yüzeyel parotidektomi yeterli bir tedavidir. Habis tümörlerde ise yüzeyel veya total parotidektomi uygulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Parotis Bezi, Neoplazmlar, Tükürük Bezleri

Retrospective Analysis of Our Parotidectomy Results

Abstract

OBJECTIVES : Tumors in the salivary gland make up 3% of all tumors in the body, and 5 to 10% of tumors in the head and neck region. The patient with a mass in the salivary gland can be evaluated by ultrasonographic examination, computed tomography and / or magnetic resonance imaging methods, and an idea about the prognosis of the mass can be obtained with fine needle aspiration biopsy (FNAB). FNAB is accepted as a low cost, easy to apply, quick result and high diagnostic value. Surgical resection is the mainstay of treatment in parotid gland tumors. MATERIALS AND METHODS : Adana City Training and Research Hospital ENT Clinic between January 2017 and January 2021 with the complaint of mass in parotid, and the file data of a total of 100 patients, 50 women and 50 men, who underwent parotidectomy operation were retrospectively analyzed. RESULTS : 100 patients, 50 (50%) female and 50 (50%) male, were included in the study. Although the age range of patients with superficial lobe tumors ranged from 18 to 84, the mean was 47.95 ± 16.33. Although the ages of the patients with deep lobe tumors varied between 25 and 83, the mean was 51.72 ± 14.64. 48 (48%) of the patients had the mass on the right, while 52 (52%) were on the left. CONCLUSION: In conclusion, partial superficial parotidectomy or superficial parotidectomy is an adequate treatment for benign parotid gland tumors. Superficial or total parotidectomy should be applied in malignant tumors.

Keywords: Parotid Gland, Neoplasms, Salivary Glands

Presentation ID/Sunum No= 170

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Perianal Apse ile İlgili Klinik Sonuçlarımız

Dr. Mehmet Mahir Fersahoğlu[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Mehmet Mahir Fersahoğlu*

Özet

GİRİŞ: Anal apse ve anal fistül (AA / F) hastalıkları birinci basamak hekimleri ve kolorektal cerrahlar tarafından karşılaşılan yaygın bozukluklardır. Perianal apse, perianal dokularda lokal bir irin toplanması olarak tanımlanır. Ağrı, şişlik ve ateş AA'ların ayırt edici semptomlarıdır. AMAÇ: Bu çalışmada, anorektal abse ön tanısıyla acil servisten kabul edilen hastalara ait klinik sonuçları incelemektir. YÖNTEMLER: Bu, tek merkezli retrospektif bir çalışmadır ve Ocak 2015 - Ocak 2019 tarihleri İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim Araştırma Hastanesi Acil Servisi'ne anorektal abse ön tanısıyla başvurarak tedavi edilen hastalara ait demografik veriler, laboratuvar parametreleri ve 1 yıllık takiplerindeki re-admisyon (yeniden başvuru) oranları değerlendirildi. BULGULAR: Çalışmaya katılan hastalara ait demografik veriler: Erkek : 213 (% 78.9), Kadın: 57 (% 21.1), Yaş: 43.01 ± 14.5; (15-86), Laboratuar parametrelerinde WBC: 14841 ± 5305 (4700-34900), CRP: 9.09 ± 7.48 (0-32.7), Hastanede Kalış Süresi: 1.88 ± 2.93 (1-22) idi. Hastaların 238 (% 90.8)'inde herhangi bir ko-morbiditeye rastlanmazken 24 (% 9.2) hastada Diabetes Mellitus mevcuttu. 8 hastanın sistemde kaydına rastlanmadı. Genel anestezi altında ameliyata alınan hastaların 74 (% 48.1)'ü ASA I, 74 (%48.1)'ü ASA II, 6 (% 3.9)'sı ASA III olarak değerlendirildi. 116 hastaya lokal anestezi altında işlem yapıldı. 212 (% 78.5) hastaya kültür antibiyogram yapılmazken, 16 (% 5.9) hastada kültürde üreme

olmadı, 23 (% 8.5) hastada monobakteriyel, 19 (% 7) hastada da multibakteriyel üreme izlendi. 1 yıllık takiplerinde readmisyon oranlarında 224 (% 85.8) hasta polikliniğe başvurmamış iken 15 (% 5.7) hasta apse, 20 (% 7.7) hasta fistül ve 2 (% 0.8) hasta Fournier nedeniyle polikliniğe başvurdu. 270 hastanın 114 (% 42.2)'ü lokal anestezi ile 156 (% 57.8)'sı ise genel anestezi ile opere edildi. SONUÇ: Bu çalışmada, perianal apsenin nedenleri, farklı türleri hakkında bilgilerimizi ve tedavileri ile ilgili kendi klinik tecrübemizi paylaşmayı amaçladık.

Anahtar Kelimeler: Perianal Apse, Cerrahi

Our Clinical Results About Perianal Abscess

Abstract

INTRODUCTION: Anal abscess and anal fistula (AA / F) diseases are common disorders encountered by primary care physicians and general surgeons. Perianal abscess is defined as a local collection of pus in the tissues around the anus. Pain, swelling and fever are the most prominent symptoms of AA. OBJECTIVE: In this study, to examine the clinical results of patients admitted from the emergency department with a pre-diagnosis of anorectal abscess. RESULTS: Demographic data of the patients participating in the study: Male: 213 (78.9%), Female: 57 (21.1%), Age: 43.01 ± 14.5; (15-86), WBC: 14841 ± 5305 (4700-34900), CRP: 9.09 ± 7.48 (0-32.7) in laboratory parameters, length of hospital stay (day): 1.88 ± 2.93 (1-22). While no co-morbidity was found in 238 (90.8%) of the patients, 24 (9.2%) patients had Diabetes Mellitus. 8 patients were not recorded in the system. Of the patients who were operated under general anesthesia, 74 (48.1%) were evaluated as ASA I, 74 (48.1%) as ASA II, and 6 (3.9%) as ASA III. 116 patients were operated under local anesthesia. While culture antibiogram was not performed in 212 (78.5%) patients, there was no culture growth in 16 (5.9%) patients, monobacterial growth was observed in 23 (8.5%) patients and multibacterial growth was observed in 19 (7%) patients. During the 1-year follow-up, 224 (85.8%) patients did not apply to the outpatient clinic, while 15 (5.7%) patients presented to the outpatient clinic because of abscess, 20 (7.7%) for fistula, and 2 (0.8%) patients for Fournier. 114 (42.2%) of 270 patients were operated under local anesthesia and 156 (57.8%)

under general anesthesia. CONCLUSION: In this study, we aimed to share our knowledge about the causes, different types of perianal abscess, and our own clinical experience regarding its treatments.

Keywords: Perianal Abscess, Surgery

Presentation ID/Sunum No= 407

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Periferik İskemi Reperfüzyon Hasarının Uzak Organlar Üzerine Etkisi ve Bu Etkinin Önlenmesinde Kalsiyum Dobesilat ve Klopidogrelin Etkinliğinin Araştırılması

Assoc. Prof. Dr. Aydemir Koçarslan[1],
Assoc. Prof. Dr. Sezen Koçarslan[1]
[1]*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi*

Özet

Periferik iskemi reperfüzyon hasarının uzak organlar üzerine etkisi ve bu etkinin önlenmesinde kalsiyum dobesilat ve klopidogrelin etkinliğinin araştırılması.Amaç: Kalsiyum dobesilat mikroanjiopatik vazoprotektif bir ajandır. Damar tonusunu arttırarak etki eder. Varis tedavisinde kullanılmaktadır. Klopidogrel, trombosit agregasyonunu inhibe eden bir ajandır. Arteryel dolaşım bozukluğunda kullanılmaktadır. Bacakta oluşturulan iskemi reperfüzyonun periferik organlardaki etkisinin önlenmesinde bu antioksidanların etkinliği, akciğer dokusunun patolojik incelemesi ile karşılaştırılmıştır. Gereç ve Yöntem: Deneyde 40 wistor albino rat kullanıldı. Gruplar sham, kontrol, kalsiyum dobesilat ve klopidogrel grubundan oluşuyordu. Kalsiyum dobesilat ve klopidogrel hayvanların yemine katılarak hayvanlar 10 gün süreyle ad libitum beslendi. Her grupta 12 hayvan vardı. Hayvanlara ketamin ve xsylazine anestezisi uygulandı. Sham, kontrol, kalsiyum dobesilatve klopidogrel grubunda genel anestezi sonrası sağ bacağa iskemi reperfüzyon uygulandı, sonrasında hayvanların akciğeri alındı. Hayvanlardan alınan akciğerler, histopatolojik olarak incelendi ve hasar skorlaması yapıldı. Histopatolojik incelemede alveoler konjesyon, intraalveoler hemoraji, interstisyel ve perivasküler nötrofil infitrasyonu, sıfır ile 2 arasında skorlandı. Skorlamada 0 yok, 1 orta, 2 ciddi olarak derecelendirildi.

Elde edilen skorlar spss programına yüklenerek ortalamalar karşılaştırıldı. Bulgular: Patolojik incelemede, Sham ve kontol grubu arasında anlamlı fark olduğu görüldü ($p<0.001$). Klopidogrel ve kalsiyum dobesilat grubunda kontrol grubuna göre akciğer hasarının daha az olduğu görüldü ($p<0.002$;$p<0.003$). Kalsiyum dobesilat ve klopidogrel grubu arası karşılaştırmada klopidogrel grubunda daha az hasar oluşmasına rağmen koruyuculuk açısından anlamlı fark bulunamadı ($p=0.792$). Sonuç: Kalsiyum dobesilat ve klopidogrel periferik iskemi reperfüzyon hasarına karşı akciğer üzerinde koruyucu etkinliğe sahiptir. İkisi arasında koruyuculuk açısından anlamlı fark bulunamamıştır.

Anahtar Kelimeler: Iskemi Reperfüzyon, Akciğer Hasarı, Kalsiyum Dobesilat, Klopidogrel, Antioksidan Etki

Investigation of the Effect of Peripheral Ischemia-Reperfusion İnjury on Distant Organs and the Effectiveness of Calcium Dobesilate and Clopidogrel in Preventing This Effect

Abstract

Objective: Calcium dobesilate is a microangiopathic vasoprotective agent. It acts by increasing vascular tone. It is used in the treatment of varicose veins. Clopidogrel is an agent that inhibits platelet aggregation. It is used in arterial circulatory disorders. The effectiveness of these antioxidants in preventing the effect of ischemia-reperfusion on the peripheral organs in the leg was compared with the pathological examination of the lung tissue. Materials and Methods: 40 Wistar albino rats were used in the experiment. Groups consisted of sham, control, calcium dobesilate and clopidogrel groups. Calcium dobesilate and clopidogrel were added to the animals' feed and the animals were fed ad libitum for 10 days. There were 12 animals in each group. The animals were anaesthetized with ketamine and xsylazine. Ischemia-reperfusion was applied to the right leg after general anaesthesia in the sham, control, calcium dobesilate and clopidogrel groups, after which the lungs of the animals were removed. Lungs taken from animals were examined histopathologically and damage scoring was made. On histopathological examination, alveolar congestion, intraalveolar haemorrhage, interstitial and perivascular neutrophil infiltration were

scored between zero and 2. Scoring was scored as no 0, 1 medium, 2 serious. The averages were compared by loading the obtained scores into the spss program. Results: Pathological examination revealed a significant difference between the Sham and control groups ($p < 0.001$). Lung damage was found to be less in the clopidogrel and calcium dobesilate group compared to the control group ($p < 0.002$; $p < 0.003$). In the comparison between calcium dobesilate and clopidogrel groups, there was no significant difference in terms of protection, although less damage was observed in the clopidogrel group ($p = 0.792$). Conclusion: Calcium dobesilate and clopidogrel have protective effects on the lung against peripheral ischemia-reperfusion injury. There was no significant difference between the two in terms of protection.

Keywords: Ischemia, Reperfusion, Lung İnjury, Kalsiyum Dobesilat, Klopidogrel, Antioxidant Effect

Presentation ID/Sunum No= 320

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Perikardial Kist: Nadir Bir Olgu

Dr. İrem İris Kan[1]
[1]*Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Kalp ve Damar Cerrahisi*
**Corresponding author: İrem İris KAN*

Özet

Perikardial kistler nadir görülen lezyonlardır. Genellikle asemptomatiktir. Başka bir hastalığın araştırılması sırasında tesadüfen veya atipik şikayetler sonucu farkedilebilir. Semptomatik hastalarda ise semptomlar kistin anatomik yerleşimine ve boyutuna göre değişir. Burada kliniğimize başvuran epikardial kist tanısı konulup opere ettiğimiz hastayı sunmayı amaçladık. Eforla nefes darlığı şikayeti olması üzerine hastanemize başvuran 51 yaşındaki erkek hastanın yapılan tetkikler sonucu akciğer grafisinde sağ kalp komşuluğunda dansite artışı saptandı. Çekilen toraks bilgisayarlı tomografide (BT) sağ parakardiak lokalizasyonda, yaklaşık 10x3 cm boyutlarında plevra tabanlı perikardial kist ile uyumlu lezyon izlendi. Hastaya operasyon planlandı. Kistten alınan sıvı örneğinde üreme olmadı.Patolojiye gönderilen materyal makroskopik olarak 8x3x0,5 cm boyutlarında gri sarı mor renkte cidari doku parçasıydı. Mikroskopik olarak da kesitlerde fibröz doku ve bunun yüzeyini döşeyen tek sıralı mezotel hücreleri izlenmekteydi. Histopatolojik olarak da perikardial kist ile uyumluydu. Hastanın postoperatif dönemi sorunsuz olarak geçti ve operasyondan 5 gün sonra da taburcu edildi. Perikardial kistler genellikle semptom vermez, iyi huylu ve nadir görülür. Ancak mediastinal lezyonların ayırıcı tansında mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Perikardial Kist, Nefes Darlığı, Cerrahi Tedavi

Presentation ID/Sunum No= 415

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Persiste Kloakayı Taklit Eden İmperfore Himen Olgusu

Dr. Hicran Acar Şirinoğlu[1]
[1]*Prof.Dr.Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi*

Özet

Amaç: Dişi fetusta persiste kloaka ve imperfore hymen olgularını prenatal olarak ultrasonda tanımak ve ayırıcı tanısını yapmak Yöntem: 4. gebelik haftasında ürogenital ve gastrointestinal sistem kloaka denilen ortak bir kanala açılır. Rektum ile ürogenital sinüs arasındaki ürogenital septumun gelişim aşamasında oluşmaması veya, sonradan perineal cisimcik olacak olan kloakal membranla birleşememesi nedeniyle üriner, genital ve intestinal yollar perinede tek kanal olan kloakal kanala açılır. Bu duruma persiste kloaka denir. Bu durum ultrasonografide; hidrometrokolpos ve bunun basısıyla mesane obstrüksiyonuna bağlı bilateral fetal pelvik kistik kitle şeklinde gözlenir. Hidronefroz, oligohidramniyoz, fetal idrarın genital yol aracılığıyla retrograd batına dökülmesiyle asit eşlik edebilir. İmperfore hymen doğumda sık görülür fakat prenatal tanısı nadirdir. Sirkülasyondaki maternal östrojene sekonder fetal serviks ve vajen salgılarının oluşturduğu mukusun birikmesiyle oluşan hidrometrokolpos ile ön tanı alabilir. Olgu: 23 yaşında gravida 1, fetal asit nedeniyle 31. haftasında kliniğimize yönlendirilen hastanın ultrasonografisinde dişi fetusta batında diafragmaya bası yapan asit izlendi. Bilateral hidroüreterenefroz izlendi. Mesane cebi büyük izlenmiş olup arkasında 82mmx59mm boyutunda hidrometrokolpos ile uyumlu görünüm görüldü. Bilateral tubal bağlantılar fetal uterusu doğruladı. Anüs varlığını gösteren hedef bulgusu izlendi. Persiste kloakayı düşündüren vajinal poş görüntüsü gözlendi. (Şekil 1) Anhidroamnios ve batında yaygın asit nedeniyle fetal abdomene

girilerek 260ml sıvı boşaltıldı. 32. haftada anhidroamnios, fetal asit,ve persiste kloaka ön tanılarıyla sezeryan ile doğumu gerçekleşen fetus akciğer hipoplazisi nedeniyle entübe edildi. Postpartum muayenede üretra normal, eksternal imperfore himen izlendi. Sistoüretrografisi normaldi. Persiste kloaka doğrulanmadı. Yenidoğan, akciğer hipoplazisi nedeniyle 24 saat sonra eksitus oldu. Sonuç: Dişi fetusta genital sistemin ultrasonografi ile değerlendirilmesi zordur, ancak kloakal malformasyonlarda, hidrometrokolpos vajen ve internal genitallerin değerlendirilmesini kolaylaştırabilir. İmperfore himen sık olmakla birlikte intrauterin tanısı nadirdir. Bizim olgumuzda hidrometrokolpos, üretra basısıyla hidroüreteronefroza ve sonucunda anhidramniyoza neden olmuş, uterus içindeki sıvı da tüplerle batına yayılarak asit görünümüne sebep olmuştur (Şekil 2). Sonuç olarak hastaya imperfore himen tanısı konmuştur.

Anahtar Kelimeler: Persiste Kloaka, İmperfore Himen, Fetal Asit, Hidroüreteronefroz

Presentation ID/Sunum No= 194

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pilonidal Sinüs Tedavisinde Kristalize Fenol Uygulanması

Dr. Abdulkadir Ünsal[1]
[1]T.C Sağlık Bilimleri Üniversitesi Keçiören Eğitim Araştırma Hastanesi
Genel Cerrahi Kliniği
**Corresponding author: ABDULKADİR ÜNSAL*

Özet

Amaç: Bu çalışma, pilonidal sinüsün kristalize fenol ile tedavisinin kısa ve orta dönemdeki sonuçlarını bildirmektedir. Yöntemler: Hastalar lokal anestezi altında ameliyathane şartlarında opere oldular. Sinüs pitleri eksize edildi. Pilonidal sinüs boşlukları küretle temizlendikten sonra kristalize fenol kullanılarak kimyasal olarak debrite edildi. Bulgular: çalışmaya pilonidal sinüsü olan toplam 58 hasta dahil edildi. Ortalama operason süresi 10 dakika idi.Herhangi bir komplikasyon görülmedi. Yara iyileşme süresi ortalama 4-5 hafta idi. Takip süresinde 2 hastada (%3,44) nüks görüldü. Sonuç: Kristalize fenol ile minimal invaziv cerrahi yöntem, lokal anestezi ile uygulanabilen güvenli ve etkili bir işlemdir. Bu işleminin nüks ve morbidite oranları düşüktür.

Anahtar Kelimeler: Kristalize Fenol, Pilonidal Sinüs, Lokal Anestezi

Presentation ID/Sunum No= 119

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pilonoidal Sinüs Hastalığında Primer Orta Hat Kapama Sonuçları.

Inst. Dr. Şeref Dokcu[1]
[1]*Ankara Üniversitesi Cerrahi Onkoloji Bölümü*
**Corresponding Author: Şeref Dokcu*

Özet

Amaç: Kronik pilonidal hastalık, tipik olarak genç yetişkin erkeklerde daha sık görülen intergluteal bölgede süpüratif rahatsızlık verici bir durumdur. Pilonidal sinüs (ler) den aralıklı akıntı olur. Tedavisi için hastalığın nüksünü ve hasta rahatsızlığını en aza indirgemek açısından en iyi cerrahi teknikle ilgili henüz bir fikir birliği oluşmamıştır. Akut apse orta hat dışı bir kesi ile boşaltılmalıdır . Plionidal sinüs eksizyonu standart kesin tedavidir. Rekontruksiyonda primer orta hat kapama, açık bırakma ve flepli onarım teknikleri kullanılır. Bu çalışmada, primer kapatmayla beraber yapılan eksizyon sonuçlarını analiz ettik. Materyal ve Metod: Pilonidal hastalığı olan ardışık hastaları içeren bu retrospektif çalışma 12 yıllık bir süre boyunca aynı cerrah tarafından gerçekleştirilen ameliyatları içermektedir. Ocak 2001'den Aralık 2013'e kadar, pilonidal sinüs hastalığı nedeniyle bir perifer hastanede ameliyat edilmiş olan 200 hastayı içermektedir. Hasta verileri retrospektif olarak hasta dosyaları ve veritabanından çıkarıldı. Hastalara ait demografik özellikler, aile öyküsü, yakınma süreleri, ameliyat ve hastanede kalış süreleri ile ameliyat sonrası komplikasyonlar kaydedildi. Hastaların ortalama yaşı 24 yıldı (15 ila 44 yıl). Medyan takip süreleri 41 aydı (24 ila 84 ay). Ortalama yakınma süreleri 36 aydı (5-84 ay). 38 hastada ((% 19) aile öyküsü mevcuttu. Pilonidal kistlerin 82 si ((% 41) birden fazla sinüs ağzına sahipti. Ardışık 200 hastaya (32 kadın, 168 erkek) eksizyon ve

primer kapama yapıldı. Ortalama ameliyat süresi 30 dakikaydı. Ortalama hastanede kalış süresi 36 saatti (24-54 saat). Sonuçlar: Beş erken nüksle beraber toplam 17 hastada nüks ((% 8,5) tespit edildi. Nüksler aile öyksü olan, uzun yakınma süresine sahip ve birden fazla sinüs ağzı mevcut hasta grupları ile ilişkiliydi. Tartışma: Aile öyküsüne sahip uzun süreli yakınmaları olan birden fazla sinüs ağzı taşıyan hasta gruplarında nüks oranları az flepli teknikler düşünülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Pilonidal Sinüs Hastalığı, Nüks, Primer Kapama.

Presentation ID/Sunum No= 31

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Are Plantar Fasciitis And Lower Extremity Venous Failure And 25 (OH) D Vitamin Deficiency Together?

Dr. Cem Albay[1], Dr. Sever Çağlar[2]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Metin Sabancı Baltalimanı Kemik Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği İstanbul*
[2]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği İstanbul*
**Corresponding author: Cem Albay*

Abstract

OBJECTIVE: Plantar fasciitis is a disease that is common in middle age and causes loss of work for the standing workers. It has been associated with obesity, achilles tendon tension and reduced ankle dorsiflexion. However, its pathophysiology is still not fully elucidated. Angiofibroblastic hyperplasia of plantar aponeurosis, collagen necrosis, micro tears in the plantar fascia and myxoid degeneration are thought to play a role in the pathophysiology of plantar fasciitis. Our aim in this study is to investigate the frequency of association between venous insufficiency and 25 (OH) D vitamin deficiency with plantar fasciitis. MATERIALS AND METHODS: The study was carried out in 42 patients who applied to Bagcilar Training and Research Hospital with heel pain in 2015, after the diagnosis of plantar fasciitis was confirmed by clinical examination and lateral foot radiography; blood 25 (OH) vitamin D and venous Color Doppler Ultrasonography (CDUS) of the same extremity were requested. Likewise, 40 patients who presented with foot pain but were confirmed to have no plantar fasciitis by clinical examination and lateral foot radiography were formed as a control group and the same examinations were requested from this patient group. Venous

insufficiency at the saphenofemoral junction was taken as the basis for the assessment of CDUS. The reflux time generated by the Valsalva maneuver was classified. Accordingly, reflux of 0-0.5 second was considered normal and was evaluated as grade 0. Reflux of 0.5-1 second was evaluated as grade I, 1-2 seconds of reflux was evaluated as grade II, reflux of 2-5 seconds was evaluated as grade III, and reflux of more than 5 seconds was evaluated as grade IV. For vitamin D, if blood levels were below 10 ng / Lt, it was considered as severe deficiency, 10-20 ng / Lt was considered as vitamin D deficiency, 20-30 ng / Lt was considered as vitamin D insufficiency and blood serum level higher than 30 ng / Lt was considered as normal. Statistical Analysis: In the descriptive statistics of the data, mean, standard deviation, median lowest, highest, frequency and ratio values were used. The distribution of variables was measured with the Kolmogorov Simirnov test. Mann-Whitney U test was used to analysis quantitative data. Chi-square test was used in the analysis of qualitative data. SPSS 22.0 program was used in the analysis. RESULTS: The mean age of 42 patients with plantar fasciitis was 44 years, with the youngest 33 and the oldest 75. 21 were right side and 21 left side. 33 of the patients were women and 9 were men. 12% grade I ,2% grade II, 12% grade III and and 38% Grade IV venous insufficiency was observed in patients. Venous insufficiency was detected in 64% of patients. As for vitamin D, 21% had severe vitamin D deficiency and 30.9% had D vitamin deficiency. Average vitamin D level was 17.6 ng / Lt. The mean age of 40 patients in the control group was 41, with the youngest being 30 and the oldest being 72. 18 were right and 22 were left. 30 were women and 10 were men. Grade II venous insufficiency was detected in 3 of the control group patients. The CDUS examination of the other 37 cases was normal. Severe 25 (OH) vitamin D deficiency was observed in 18% of the control group, and vitamin D deficiency was observed in 33%. The average vitamin D level of the control group was 18.5. The rate of venous insufficiency in the plantar fasciitis group was significantly higher than the control group ($P < 0.05$). The 25 (OH) Vitamin D level in the plantar fasciitis group did not differ significantly from the control group ($P > 0.05$). It was found to be significantly higher compared to the average prevalence of venous insufficiency in the normal population. DISCUSSION: When evaluating plantar fasciitis, the patient should be evaluated totally and if there are diseases such as venous insufficiency, vitamin D deficiency, diabetes mellitus; care should be taken to treat these diseases together during treatment. It has

been stated in the literature that the prevalence of venous insufficiency varies between 20-40%. Especially if there is venous insufficiency, we think that it is more appropriate to prefer treatment protocols such as Groston home exercises and manual Achilles release that will also regulate venous circulation. In addition, if this treatment is to be applied, the duration of treatment should be extended to prevent relapse. We think edema in the calcaneus should be checked with MRI in treatment-resistant cases, and even though there was no difference with the control group, an underlying serious vitamin D deficiency should be investigated.

Keywords: Plantar Fasciitis, Vitamin D, Venous Insufficiency

Presentation ID/Sunum No= 455

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Popliteal Arter Embolisine Bağlı İskemik Ağrının Tedavisinde Psoas Kompartman Bloğu: Vaka Sunumu.

Exp. Dr. Mehmet Mutlu[1]
[1]*Prof. Dr. Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi*
**Corresponding Author: Mehmet Mutlu*

Özet

Giriş Akut arteriyel ekstremite embolileri, tedavisiz uzuv kaybına yol açan ve yaşamı tehtid eden ciddi olaylardır. Akut ekstremite embolilerinin en sık nedeni vakaların %85'de arteriyel trombozdur [1]. Diz altı tromboembolik oklüzyonlarda reolitik ve aspirasyon trombektomi umut verici sonuçlar gösterse de; küçük çaplı damarların bu tekniklerle tedavisi ciddi komplikasyon riski taşır [2]. Bu tekniklerin aksine küçük damarlarda bulunan tromboembolilerin kateter ile intraarteryel trombolizi damar rüptürü riski olmaksızın daha etkindir [3]. Bu vakada multimodal analzejik kullanımına rağmen geçmeyen akut iskemik ağrının tedavisinde psoas kompartman bloğunun etkinliğini bildirmeyi amaçladık. Vaka 41 yaşında, vücut kitle endeksi 26 olan kadın hasta sol bacakta femoral arterde tekrarlayan akut tromboemboli nedeni ile acil olarak genel anestezi altında opere edildi. Postoperatif 48'nci saatte sol bacak diz altı seviyesinde 2 saattir giderek artan ve multimodal intravenöz analjeziklere cevap vermeyen çok şiddetli, hasta tarafından dayanılmaz olarak tariflenen (VAS:10) akut iskemik ağrı ile anesteziye konsulte edildi. A. dorsali pedis'te minimal akım olası nedeni ile operasyon düşünülmeyen hastaya remifentanil ve propofol infüzyonu başlanmış. Derin sedasyon altında bile hastanın ağrısının ve ajitasyonunun devam etmesi üzerine blok yapılmasına karar verildi. Hastaya sinir stimülatörü ile psoas kompartman bloğu yapıldı. Blok

için 20 ml %0.5 bupivakain ve 10 ml %2 prilokain kullanıldı. Blok sonrasında dakikalar içerisinde ağrıda tedrici azalma başladı ve 15 dakika sonra hastanın ağrısı tamamen kesildi. Tartışma Bu hastalarda her açıdan mekanik revaskülarizasyon için endovasküler yaklaşım ilk tercihtir olmalıdır [2]. Her türlü analjeziklerle ağrısı kesilemeyen hastada son olarak bize konsulte edildiğinde heparinize olduğu biliniyordu. Kesilmesi de imkansızdı. Haparinize hastada olası kas içi hematom riskini göze alarak sağladığı avantaj nedeni ile seçilmiş vakalarda periferik bloklar genel anesteziye iyi bir alternatiftirler. Başarı ile uygulandıklarında postoperatif sonuçları özellikle postopetarif analjezi açısından her türlü yöntemden daha üstündür. Bizim vakamız seçilmiş olgularda periferik blokların hala iyi bir alternatif olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Tromboemboli, İskemik Ağrı, Psoas Kompartman Bloğu.

Presentation ID/Sunum No= 91

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Port Kateterinin Nadir Bir Komplikasyonu : Spontan Kardiyak Yerleşim

Asst. Prof. Dr. Mesut Öterkuş[1], Exp. Dr. Ümit Karatepe[2]
[1]Malatya Turgut Özal Üniversitesi Tıp Fakültesi
[2]Elazığ Şehir Hastanesi
**Corresponding author: MESUT ÖTERKUŞ*

Özet

Uzun süreli tedavi gerektiren hastalıklarda (kanser, beslenme yetersizliği, sık kan ve sıvı replasman ihtiyacı vb) hastaların yaşam kalitelerini artırmak amacıyla ve daha uzun kullanım süresinden dolayı santral ven kateterizasyonuna alternatif olarak port kateteri dünyada yaygın olarak kullanılmaktadır. Ancak portun yerleştirilmesi esnasında ve sonrasında pnömotraks ve hemotoraks, tromboz, enfeksiyon, pinch off, portun yer değiştirmesi ve kopması gibi bir çok komplikasyon görülebilir. Port takıldıktan sonra port kateterinin çalışmaması, şişlik, ağrı, aritmi gibi semptomların varlığında nadir görülse de port katererinin spontan olarak yer değiştirebileceği unutmamalı ve port kateterinin yerinde olup olmadığı mutlaka kontrol edilmelidir. Port kateteri cilt altı, internal juguler ven, ibsileteral internal juguler ve atriyum vb yerleşim gösterebilir. Bu olgumuzda Özafegus ca nedeni tedavi için port kateteri takılan ancak sonrasında spontan kardiyak (atriyum) yerleşim gösteren bir hastamızı sunmayı amaçladık. Hastamız 4. kemoterapi seansında port kateterinin çalışmaması üzerine çekilen akciğer grafisinde port kateterinin sağ atriyuma yerleşik olduğu görüldü.

Kemoterapinin son seansı olması ve tromboz riski nedeniyle ile hastanın port kateteri çıkarıldı ve santral venoz kateter yerleştirildi. Komplikasyon olmayan hasta onkoloji kliniğine devredildi.

Anahtar Kelimeler: Port, Komplikasyon, Spontan Kardiyak Yerleşim.

Presentation ID/Sunum No= 286

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Postdural Ponksiyon Baş Ağrısı Yönetiminde Yeni Farmakolojik Yaklaşım: Olgu Sunumu

Dr. Pelin Aydın[1], Asst. Prof. Dr. Muhammed Enes Aydın[2]
[1]*Erzurum Şehir Hastanesi*
[2]*Atatürk Üniversitesi*
**Corresponding author: Pelin Aydın*

Özet

Kombine spinal epidural anestezi (KSEA), Sezeryan cerrahisinde (C/S) sıklıkla tercih edilen anestezi yöntemidir. Bu işlemde gebeliğe sekonder değişiklerden dolayı kazara dural ponksiyon ve postdural ponksiyon baş ağrısı (PDPB) riski artmaktadır. Bu vakaların tedavisi sıklıkla epidural kan yaması (EKY) ve diğer konservatif yöntemlerdir. Biz, kazara dura ponksiyonu sonucu gelişen PDPB li ve EKY tedavisini kabul etmeyen bir olgunun tedavisinde uyguladığımız atropin ile neostigminin etkinliğini sunmayı planladık. Olgumuz 29 yaşında 38 hafta termdi. tıbbi geçmişinde özellik yoktu. Hasta bilgilendirilip aydınlatılmış onamı alınarak ameliyat masasına alındı. Oturur pozisyonda standart KSEA uygulandı. 18 G tuohy iğnesi direnç kaybı yöntemi kullanılarak ilerletilirken enjektörün spontan doluşunun görülmesi dural ponksiyon olarak tanımlandı. Epidural kateter intratekal alana yerleştirilerek 1,2 ml %0,5 bupivakain ve 15 mcg fentanilden oluşan toplam 1,5 ml karışım kateter aracılığı ile uygulandı. Cerrahi sorunsuz tamamlanarak takip için postoperatif derlenme ünitesine alındı. Hasta ve cerrahi ekip gelişen komplikasyon açısından bilgilendirilerek kafeinli içecekler tüketmesi ve hidrasyon önerilerinde bulunuldu. Baş ağrısı yönüyle takip ettiğimiz hastada 16. saatte tipik olarak yatar pozisyonda azalan, ayağa kalktığında şiddetlenen baş ve boyun ağrısı tariflemekteydi. Başağrısı sonrası 24

saat boyunca konservatif tedavi ile takip edilen hastanın bu süre içerisinde semptomlarında herhangi bir gerileme olmadı. EKY önerildi ancak hasta eş bir girişimi istemediğini belirterek reddetti. Literatür incelendiğinde intravenöz neostigmin ve atropinin PDPB de etkin olduğunu gösteren randomize kontrollü çalışma baz alınarak benzer yaklaşımla konservatif tedavi planlandı. Hastaya bu tedavi anlatılarak onamı alındı. Bunun için 20 mcg/kg neostigmin ve 10 mcg/kg atropin toplamda 20 ml'lik enjektöre %0.9 NaCl ile sulandırılarak hazırlandı. Ve bu mayi her 8 saatte bir yavaş iv infüzyon şeklinde verildi. Bu döngü 3 kez tekrarlandı. Bu tedavinin ardından baş-boyun ağrısında anlamlı azalma sağlanan hasta şifa ile taburcu edildi. PDPB nin tedavisinde EKY çok sık uygulanmakta olmasına karşın bizim olgumuzdaki gibi tedaviyi reddetme ile karşılaşılabiliriz. Bu olgularda atropin ile neostigminin kombinasyonu uygun olabilir.

Anahtar Kelimeler: Kombine Spinal Epidural Anestezi, Epidural Kan Yaması, Atropin, Neostigmin

Presentation ID/Sunum No= 394

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Premium Göziçi Lensi Uygulanan Hastalarda Epiretinal Membran Cerrahisinin Zorlukları ve Sonuçları

Dr. Ugur Ünsal[1]
[1]Batıgöz Göz Sağlığı Merkezi
**Corresponding author: Ugur Ünsal*

Özet

Amaç: Premium göziçi lensi uygulanmış hastalarda pars plana vitrektomi ve epiretinal membran soymanın zorlukları ve sonuçları karşılaştırmaktır. Materyal ve metod:Bu retrospektif çalışmada daha önceden premium göziçi lensi yerleştirilen 75 hasta çalışma kapsamına alındı.Hastalar 3 gruba ayrıldı.Grup 1 monofokal göziçi lensi olan,grup 2 bifokal göziçi lensi olan,grup3 trifokal göziçi lensi olandı.Hastaların ameliyat sürelerini, retinal çimdiklenme sayısı,preoperatif, postoperatif görme keskinliği ve makuler kalınlıkları 6 . ve 12 ayda değerlendirildi. Sonuçlar: Bifokal IOL ve trifokal IOL grubunda monofokal IOL grubuna göre cerrahi süre ve retinal çimdiklenme fazlaydı($p<0.001$).Cerrahi süre ve retianl çimdiklenme sayısı arasında positif korelasyon mevcuttu.($p<0.001$, r 0.371).Görme keskinliği her üç grupda da preoperatif döneme göre 6. Ve 12. Ayda istatistiksel olarak anlamlı artış sağlamıştır. ($p<0.001$) Tartıışma: Premıum göziçi lensleri vitreoretinal cerrahi süresini uzatmaktadır.Retinal hastalığı olan veya olma olasılığı olan hastalara premium göziçi lensi önerilmemelidir.Premium göziçi lensi olan hastalarda cerrahi gerektiğinde vitreoretinal cerrahların korkmasına gerek yoktur.

Anahtar Kelimeler: Katarakt, Vitrektomi, Epiretinal Membran, Premium Göziçi Lensi

Epiretinal Membrane Surgery Challenges and Results in Patients With Premium Intraocular Lens

Abstract

Purpose: The effect of premium intraocular lenses (iols) on pars plana vitrectomy (ppv) + epiretinal membrane (Erm) surgery time and on postoperative results. Methods: In this retrospective study, 75 patients who were underwent vitrectomy by a single surgeon were included. All patients had previously undergone phaco + iol implantation. Patients were divided into three groups according to the types of intraocular lens (Group 1 monofocal, group 2 bifocal, and group 3 trifocal). Surgery time, retinal nipping, bestcorrected visual acuity (BCVA) and Central macular thickness (CMT) were analyzed among three groups (Pre-op / Post-op 6th month and Post-op 1st year). Results: Compared to the group of monofocal IOLs, surgery time and retinal nipping were significantly increased in groups of bifocal and trifocal IOLs ($p<0.001$). In addition, there was a significant positive correlation between Surgery time and Retinal nipping ($p<0.001$, r:0.371**). When the Pre-op, Post-op 6th month and Post-op 1st year logMAR visual acuity values in the groups were compared, it was found that the logMAR (Logarithm of the minimum angle of resolution or recognition) visual acuity values in Post-op 6th month and Post-op 1st year increased statistically significantly compared to Pre-op logMAR ($p<0.001$). Conclusion: Premium lenses prolong surgery time during vitreoretinal surgery. Since premium iols negatively affect visual acuity, it should not be recommended to patients with retinal disease. However, with careful preoperative planning, proactive familiarity with these premium IOLs, and proper contact with patients, retinal surgeons do not need to fear these sophisticated lenses.

Keywords: Cataract, Vitrectomy, Epiretinal Membrane Surgery, Premium İntraocular Lenses

Presentation ID/Sunum No= 351

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Primer Akciğer Adenokarsinomu ile Skuamöz Hücreli Karsinom Ayırımında ve Akciğerin Metastatik Adenokarsinomlarında P40, P63, MAdL ve TTF-1'in Rolü

Uzm. Dr. Naile Kökbudak[1], Uzm Dr. Gülşah Şafak Örkan[2], Prof.Dr. Lema Tavlı[3]

[1]*Konya Numune Hastanesi*
[2]*Kastamonu Eğitim Araştırma Hastanesi*
[3]*Necmettin Erbakan Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi*

Özet

Akciğer kanseri (AK) kadın ve erkekte en sık görülen ve en fazla ölüme yol açan kanser tipidir. AK tedavi ve prognoz açısından küçük hücreli akciğer kanseri (KHAK) ve küçük hücreli dışı akciğer kanseri (KHDAK) olarak sınıflandırılır. Tedavideki farklılıktan dolayı olgularda kesin ayırıcı tanı önemlidir, bazen kullanılan çeşitli immunohistokimyasal (İHK) belirteçlere rağmen zorluklar yaşanmaktadır. Bu nedenle patoloğa yardımcı olabilecek yeni İHK belirteçlere ihtiyaç vardır. Bunun için de daha fazla araştırma yapılması gerekmektedir. Bu çalışmada primer akciğer adenokarsinomu (ADK), skuamöz hücreli karsinom (SHK) ve akciğerde metastatik ADK tanısı almış 62 olguda İHK belirteçler olan p40, p63, MAdL ve TTF-1 ekspresyonlarının tanısal değerleri ve birbirlerine olan üstünlükleri araştırıldı. İstatistiksel olarak verilerin (testin) validitesi ölçüldü. Bu sayede; spesifite, sensivite, pozitif prediktif ve negatif prediktif değerlerle, yalancı negatif ve yalancı pozitif değerler hesaplandı. Çalışma sonucundaki veriler ışığında her dört belirtecin de tanıda ve ayırıcı tanıda çok yüksek değerlere sahip olduklarını gördük, fakat p40 ve TTF-1'in beraber kullanımının primer ADK ve SHK ayırıcı tanısında daha önemli ve doğru

belirteçler oldukları ortaya çıktı. Metastatik ADK'larda bu dört belirteçten hiçbiri ile boyanma saptanmadı. Yeni bir belirteç olan MAdL, TTF-1 gibi primer ADK'lar için %100 spesifik bulunmasına rağmen TTF-1'e göre daha düşük sensitiviteye sahip olduğundan, ADK'larda tanıda en faydalı belirtecin TTF-1 olduğu görüldü. p63 ise SHK'lar için %100 sensitivite göstermesine rağmen primer ADK'larda düşük yoğunlukta boyanma gösterdiğinden ayırıcı tanıda zorluklara yol açabilmektedir. p40 SHK'larda hem yüksek sensitivite (%89), hem de yüksek spesifiteye (%100) sahip olduğundan SHK için tanı ve ayırıcı tanıda en faydalı belirteç olarak değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Akciğer Kanseri, Adenokarsinom, Skuamöz Hücreli Karsinom, Metastatik Adenokarsinom, P40, P63, MAdL, TTF-1

The Role of P40, P63, MAdL and TTF-1 in Differantial Diagnosis of Primary Lung Adenocarcinoma, Squamous Cell Carcinoma and Metastatic Adenocarcinomas of the Lung.

Abstract

Lung cancer (LC) is the most common and fatal malignancy in males and females according to recent researchs. LC is classified in the field of treatment and prognosis, as small cell carcinoma (SCLC) and non-small cell carcinoma (NSCLC). Because of the difference at the therapy,the absolute differential diagnosis of the cases is important but sometimes because of this reason despite using different immunohistochemical (IHC) markers needing more IHC markers and researchs about this subject to helping more. In this study we evaluated the expression of IHC markers p40, p63, MAdL and TTF-1 on the 62 cases, diagnosed as primary lung adenocarcinoma (ADC), squamous cell carcinoma (SCC) and metastatic ADC of the lung. Also we compared their diagnostic utility and the advantages of each other to make differential diagnosis. Statistical data (the test) were measured of validity. Thus, specificity, sensitivity, positive predictive and negative predictive values, false negative and false positive values were calculated. At the end of the study we have seen that each of the four markers has very high value to identify diagnosis and and differential diagnosis. But the use of TTF-1 and p40 together appeared to be more powerful and accutare for differantial diagnosis of primary

ADC and SCC. No staining was detected in metastatic ADC with this four markers. MAdL, which is a new marker for ADC of lung, had high and equal specificity with TTF-1, but its sensitivity is lower than TTF-1. Hence TTF-1 was found the most useful marker for ADC. p63 had %100 specificity for squamous cell carcinomas but it was expressed in low concentrations in primary ADC. That's why it can cause difficulty in differential diagnosis. p40 had both sensitivity (89%) and high specificity (100%) in SCC and was found to be most useful marker for diagnosis and differential diagnosis for showing SCC.

Keywords: Lung Cancer, Adenocarcinoma, Squamous Cell Carcinoma, Metastatic Adenocarcinoma, P40, P63, MAdL, TTF-1

Presentation ID/Sunum No= 306

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Primeri Bilinmeyen Kemik Metastazları; Retrospektif Analiz

Exp. Dr. İlkay Tosun[1]
[1]SBÜ Ümraniye Eğitim Araştırma Hastanesi
**Corresponding author: İlkay Tosun*

Özet

Kemik metastazları birçok malign tümör için ciddi bir morbidite ve mortalite sebebidir. En sık kemik metastazı spinal kanal olarak bildirilmektedir. Bu çalışmanın amacı kliniğimizde kemik metastazı ile presente olan ve primer tümör açısından değerlendirilen olgularımızı histomorfolojik, immunhistokimyasal ve diğer prognostik parametreleri ile yeniden gözden geçirmektir. Çalışma 2010-2020 yılları arasında Patoloji Kliniği' ne primeri bilinmeyen kemik metastazı olarak gönderilen 70 (%66) erkek ve 36 (%34) kadın olmak üzere toplam 106 olgu ile yapılmıştır . 106 olgunun 72 tanesi vertebral yerleşimli, 34 ü'vertebra dışı(femur, iliak kemik, skapula, klavikula, humerus, tibia) yerleşimli kemik mateastazlarını kapsamakta idi. Yapılan histomorfolojik ve immunhistokimyasal değerlendirme sonucunda ; 35 olgu akciğer; 15 olgu meme, 12 olgu prostat ; 8 olgu böbrek ; 10 olgu pankreatobilier sistem, 6 olgu mide, 4 olgu kolon, 5 olgu mesane, 5 olgu uterus, 5 olgu baş boyun, 1 olgu over kaynaklı olarak değerlendirildi. Histopatolojik alt tip açısından değerlendirildiğinde olgularımızın 50 tanesi adenokarsinom, 16 tanesi skuamöz hücreli karsinom, 8 tanesi renal hücreli karsinom, 5 i ürotelyal karsinom,7 si nöroendokrin karsinom,15 duktal karsinomu, 2 si tiroid folliküler karsinom, 2 karsinosarkom ve 1 seröz papiller karsinom olarak değerlendirildi. Meme, böbrek, pankreatobilier sistem tümör metastazlarının vertebra dışı yerleşim oralarının yüksekliği dikkate çekicidir. Akciğer, prostat, kolon, pankreas, mide tümör

metastazlarının ise vertebra yerleşim oranları yüksektir. Histolojik tümör tipi olarak bakıldığında adenokarsinom, nöroendokrin karsinom, renal hücreli karsinom ve üretelyal karsinom olgularının vertebral tutulumu yüksek oranda iken, memenin duktal karsinomu ve skuamöz hücreli karsinomlarda vertebra dışı tutulum yüksek olarak saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Metastatik Tümör, Kemik, Primer

Presentation ID/Sunum No= 386

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Pterjium ve Pinguekulası Olan Hastalarda Demografik Özelliklerin ve Semptom Varlığının Değerlendirilmesi

Dr. İbrahim Tuncer[1]
[1]*Alfatıp Merkezi*

Özet

Amaç: Pterjium ve pinguekulası olan hastaları yaş, cinsiyet, semptom varlığı ve meslek grupları açısından değerlendirmek. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 1022 hastanın 2024 gözü dahil edildi. Hastalara tam bir oftalmolojik muayene yapıldı. Pterjium ve pinguekula varlığı, yaş, cinsiyet, meslek ve semptom mevcudiyeti not edildi. İstatistiksel analiz için ki-kare ve Fischer's exact testi kullanıldı. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 44±17.14 yıl (yaş aralığı, 13-94), 455 (%44.5)'i kadın, 567 (%55.4)'i erkek idi. Hastaların 124 (%12.1)'ünde pterjium, 898 (%87.8)'inde pinguekula, gözlerin 173 (%8.4)'ünde pterjium, 1598 (%78.1)'inde pinguekula izlendi. Kadın ve erkekler arasında, sağ ve sol gözler arasında pterjium yada pinguekula görülme sıklığı bakımından anlamlı fark yoktu ($p>0.05$, hepsi için). Pterjiumu olan gözlerin 61 (%35.2)'i, pinguekulası olan gözlerin 478 (%29.9)'i semptomatik olup aradaki fark istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p=0.290$). Pterjiumu olan hastaların 49 (%39.5)'unda, pinguekulası olanların 799 (%88.9)'unda bilateral tutulum vardı ($p<0.001$). Hastaların 343 (%33.5)'ü çiftçi, 298 (%29.1)'i ev hanımı, 201 (%19.6)'i işçi, 61 (%5.9)'i öğrenci, 52 (%5)'si şoför, 44 (%4.3)'ü memur, 11 (%1)'i esnaf, 7 (%0.6)'si kuaför, 3 (%0.2)'ü terzi, 1 (‰0.9)'i ressam ve 1 (‰0.9)'i müzisyen idi. Sonuç: Pinguekula, pterjiuma göre daha yaygın olarak görülür ve bilateralitesi daha yüksektir. Buna karşın pinguekulanın semptom oluşturma sıklığı istatistiksel olarak anlamlı olmasa da pterjiuma göre

daha düşüktür. Pterjiumun orta ve ileri yaşlarda sıklığı görece artmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Pterjium, Pinguekula, Yaş, Cinsiyet, Meslek

Evaluation of Demographic Features and Presence of Symptom in Patients With Pterygium and Pinguecula

Abstract

Objectives:To evaluate patients with pterygium and pinguecula in terms of age, gender, presence of symptom and occupational groups. Material and Method:The study consist of 2024 eyes of 1022 patients.A detailed ophthalmic examination was performed.Presence of pterygium and pinguecula, age, gender, occupation and presence of symptom were noted. Chi-square and Fischer's exact test were used for statistical analysis. Results: The mean age of the patients was 44±17.14 years (range 13-94), 455 (44.5%) were female and 567 (55.4%) were male.Pterygium was observed in 124 (12.1%) of the patients and pinguecula in 898 (87.8%).Pterygium was observed in 173 (8.4%) of all eyes and pinguecula in 1598 (78.1%). There was no significant difference between male and female, right and left eye in terms of frequency of pterygium or pinguecula (p>0,05 for all). Sixty one (35.2%) of eyes with pterygium and 478 (29.9%) of eyes with pinguecula were symptomatic and the difference was not statistically significant (p=0.290).Bilateral pterygium and pinguecula were observed in 49 (%39.5) patients and 799 (%88.9) (p<0.001).The occupational groups of the patients are as follows; (343 (33.5%) farmers, 298 (29.1%) housewives, 201 (19.6%) workers, 61 (5.9%) students, 52 (5%) drivers, 44 (4.3%) civil servants, 11 (1%) tradesmen, 7 (0.6%) hairdressers, 3 (0.2%) tailors, 1 (‰0.9) painter and 1 (‰0.9) musician). Conclusion: Pinguecula is more common than pterygium and has higher bilaterality. However, the frequency of symptom of pinguecula is lower than in pterygium, although not statistically significant.The frequency of pterygium increases in middle and older ages.

Keywords: Pterygium, Pinguecula, Age, Gender, Occupation

Presentation ID/Sunum No= 139

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Quality of Life in Patıents Wıth Multiple Sclerosis in Osijek – Baranja Country

Ma. St. Andrea Lešić[1], Prof.Dr. Goran Krstačić [2], Dr. Marinko Žulj[3], Asst. Prof. Dr. Antonija Krstačić[2]

[1]Faculty of Dental Medicine and Health, Josip Juraj Strossmayer University of Osijek

[2]The Faculty of Medicine, Josip Juraj Strossmayer University of Osijek

[3]Faculty of Dental Medicine and Health, Josip Juraj Strossmayer University of Osijek

**Corresponding author: Goran Krstačić*

Abstract

Introduction: Multiple sclerosis (MS) is idiopathic inflammation and autoimmune disease of central nervous system which is affecting quality of life of persons who suffer from it. Signs and symptoms of MS vary widely and depend on the amount of nerve damage and which nerves are affected. Goal of research: To test quality of life in patients with multiple sclerosis from the territory of Osijek - Baranja county and to see if there are differences in answers of examinees regarding to age, sex, occupation and physical activity. Methods and examinees: In the research were participating 62 examinees. They all suffer from multiple sclerosis and all live on territory of Osijek - Baranja county. Questionnaire was anonymous and it was used shorten version of the World Health Organization Quality of Life Instrument and sociodemographic data of examinees. Obtained data are processed by statistical program Tibco Statistica version 13.5. and Microsoft Office Excel 2013. Results: Examinees were mostly women (N = 56; 90,3%). Mean value of assessment of quality of life from examinees is 3,27. Younger examinees showed better quality of life than the older one. Employed examinees are satisfied with their quality of life. Physically active examinees have better quality of life.

Conclusion: Research showed that there is no difference in quality of life regarding to patients sex but there is significant difference considering age, occupation and frequent physical activity.

Keywords: Quality of Life; Multiple Sclerosis; Osijek - Baranja County.

Presentation ID/Sunum No= 242

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Rivoraksaban Kullanılan Derin Ven Rombozlu Hastalarda Spontan Hematom Oluşması ve Yaklaşım

Asst. Prof. Dr. Mustafa Özer Ulukan[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi Kalp Damar Cerrahisi*
**Corresponding author: Mustafa Özer Ulukan*

Özet

Giriş: Derin ven trombozu dünyada sık karşılaşılan venöz hastalıklar arasında görülmektedir. Her yıl dünyada venöz tromboembolizm insidansı her 1000 kişi de yıllık 1-1.6 civarındadır. (1). Oral antikoagulan FXa inhibitörü olan yeni kuşak rivoroksaban kullanılan hastalarda spontan hematom sıklığını inceledik. Ocak 2018 ve Ocak 2020 tarihlerinde venöz tromboz tanısı konulan ve tedaviye rivoraksaban 20 mg ile devam edilen 54 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastalar yaş, cinsiyet, böbrek yetersizliği, diyabet ve kanama diatezi açısından değerlendirildi. Sonuç: Rivoraksaban kullanımı tromboze ven rekanalizasyon açısından efektif olup, ve spontan hematom riski düşük seviyede tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Derin Ven Trombozu, Rivoraksaban, Hematom

Presentation ID/Sunum No= 312

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Rotator Manşet Tamirinde Tam Artroskopik ve Mini Açık Cerrahi Yöntemlerin Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Gökhan Peker[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmamızın amacı rotator manşet tamirinde tam artroskopik tamir ve mini açık cerrahi yöntemi klinik sonuçlar yönünden karşılaştırmaktır. Yöntem: Kliniğimizde 2013 yılından itibaren tedavi edilen 68 kadın, 46 erkek toplam 114 hastayı retrospektif olarak değerlendirdik. Hastaların ortalama yaşı 54,7 idi. Hastaların minimum takip süresi 6 ay, ortalama takip süresi ise 13,4 aydır. 62 hastaya tam artroskopik, 52 hastaya ise mini açık yöntemle rotator manşet tamiri uygulandı. Hastaların tümüne artroskopik akromioplasti yapılmış olup glenohumeral ekleme müdahale edilmedi. Hastaların klinik değerlendirmesi Constant ve ASES skorlama sistemleri ile yapıldı. Hastaların ameliyat süreleri de karşılaştırıldı. Bulgular: Hastalar, 1. grup ve 2. grup şeklinde iki gruba ayrıldı. 1. gruba tam artroskopik tedavi edilenler, 2. gruba mini açık yöntemle tedavi edilenler dahil edildi. Tüm hastalar kontrole çağrılarak değerlendirildi. Birinci grupta ortalama ASES skoru 89 iken, ikinci grupta 86 idi ($p>0.05$). Constant skoru birinci grupta 84 iken, ikinci grupta 80 idi ($p>0.05$). Gruplar arasında skorlama sonuçlarına göre istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı. Ortalama ameliyat süreleri mini açık grupta tam artroskopik gruba göre istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha kısa bulundu ($P<0.01$). (mini açık grupta 82.7 ± 12.4 dakika, tam artroskopik grupta 98 ± 18.1 dakika). Sonuç: Sonuç olarak klinik sonuçlar açısından mini açık ve tam artroskopik teknikler

arasında anlamlı bir fark bulunamamıştır. Ortalama ameliyat süresi mini açık yöntemde daha kısa bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Mini Açık, Artroskopik, Rotator Manşet, Yırtık, Klinik Sonuç

Comparison of Full Arthroscopic and Mini Open Surgical Methods in Rotator Cuff Repair

Abstract

Objective: The aim of this study is to compare the full arthroscopic repair and mini open surgery method in terms of clinical results in rotator cuff repair. Method: We retrospectively evaluated 68 female and 46 male totally 114 patients who were treated in our clinic since 2013. The mean age of the patients was 54.7. The minimum follow-up period of the patients is 6 months, and the average follow-up period is 13.4 months. Rotator cuff repair was performed in 62 patients with full arthroscopic method and 52 patients with mini open method. Arthroscopic acromioplasty was performed in all patients and the glenohumeral joint was not intervened. Clinical evaluation of the patients was made using the Constant and ASES scoring systems. Operation times of the patients were also compared. Results: The patients were divided into two groups as the first group and the second group. Those who were fully treated arthroscopically in the first group and those treated with the mini open method were included in the second group. All patients were called for control and evaluated. While the mean ASES score was 89 in the first group, it was 86 in the second group ($p > 0.05$). While the Constant score was 84 in the first group, it was 80 in the second group ($p > 0.05$). There was no statistically significant difference between the groups according to the scoring results. The mean operation times were statistically significantly shorter in the mini open group compared to the full arthroscopic group ($P<0.01$). (82.7 ± 12.4 minutes in the mini open group, 98 ± 18.1 minutes in the full arthroscopic group).

Conclusion: As a result, no significant difference was found between mini open and full arthroscopic techniques in terms of clinical results. The average operation time was shorter in the mini open method.

Keywords: Mini Open, Arthroscopic, Rotator Cuff, Tear, Clinical Outcome

Presentation ID/Sunum No= 209

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sağ Ana İliyak Arter Endovasküler Stent Greftleme Sonrası Sağ Süperfisiyal Femoral Arterin Akut Oklüzyonu: Olgu Sunumu

Dr. Görkem Yiğit[1]
[1]*Yozgat Şehir Hastanesi*

Özet

Aorto-okluziv hastalıklarda, perkütan translüminal angioplasti (PTA) işlemi güvenli ve efektif bir metoddur. Bununla birlikte işlem ile ilgili komplikasyonlar ve stent restenozu riski mevcuttur. Distal embolizasyon ise PTA işlemi sonrası erken müdahale edilmesi gereken komplikasyonlardan biridir. Bu yazıda 70 yaşında, Akciğer CA tanılı ve batın operasyonu geçirmiş olan, sağ ana iliyak arterine balon ile genişletilebilir stent implantasyonu sonrası, sağ süperfisiyal femoral arterde (SFA) akut emboli saptanan ve bacakta şiddetli ağrı ve bilek seviyesinde motor kayıp oluşan bir erkek hasta sunulmaktadır. Acilen cerrahi embolektomiye alınan hastada, emboli materyali çıkartılmış ve hastanın semptomları gerilemiştir. Randomize çalışmalar göstermiştir ki tromboliz genellikle cerrahi kadar efektif bir metod olsa da halen cerrahi embolektomi ve trombektomi, düşük mortalite ve morbidite açısından altın standart tedavi olarak kabul edilmektedir. Biz de, bu olgumuzda lokal trombolitik ajan kullanmak yerine cerrahi embolektomi ile bacak iskemisini ve motor defisiti geri döndürmüş bulunmaktayız.

Anahtar Kelimeler: Endovasküler Stent, Akut Oklüzyon, Embolektomi

Acute Occlusion of the Right Superficial Femoral Artery Following Endovascular Stent Grafting of the Right Common Iliac Artery

Abstract

Percutaneous transluminal angioplasty (PTA) is a safe and effective procedure for the treatment of aortoocclusive disease. However, procedural complications and stent restenosis may occur. Distal embolization is one of the complications that require urgent intervention. Here, we present a 70-year-old male patient presenting with severe pain and loss of motor function of the right leg, following right common iliac artery balloon expandable stent implantation. Embolization of the right superficial femoral artery occurred as an acute complication of the surgery. The patient's past medical history included lung cancer and an operative procedure on bowels. Emergency embolectomy of the right superficial femoral artery resulted in the reversal of the symptoms. Randomized studies have shown that thrombolysis is as effective as surgery. Nevertheless, embolectomy or thrombectomy is accepted as the gold standard treatment with low morbidity and mortality rates. In this case, we chose to perform an embolectomy instead of treating the patient with local thrombolytic agents; following the procedure, there was complete resolution of ischemia and motor function loss.

Keywords: Endovascular Stenting, Acute Occlusion, Embolectomy

Presentation ID/Sunum No= 363

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Semptomatik Abdominal Aort Anevrizmalarının Tedavisi ve Komplikasyonlar

Asst. Prof. Dr. Ali Ahmet Arıkan[1]
[1]*Kocaeli Üniveristesi Kalp ve Damar Cerrahisi Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Ali Ahmet Arıkan*

Özet

Abdominal aorta anevrizmaları, kitle etkisi ile çevre dokulara basısı, diseksiyonu, periferik emboliler ve rüptürleri nedeni semptomatik hale gelebilir. Tedavi açık cerrahi ya da endovasküler yöntemler (EVAR) ile yapılmaktadır. Materyal ve Metod: Bu çalışmada amacımız semptomatik infrarenal abdominal anevrizması nedeni ile Ocak 2017 – Ağustos 2020 tarihleri arasında hastanemize başvuran hastaların bulgularını, yapılan işlemleri ve oluşan komplikasyonları retrospektif olarak değerlendirmektir. Çalışmaya 13 hasta (10 erkek, 3 kadın dahil edildi. Hastalarda öne çıkan semptom sırt ağrısı ve yan ağrısı idi. Dokuz hastada rüptüre anevrizma saptandı. Rüptür ile başvuranların ortalama hemoglobin değeri 8.8 g/dl,diğer hastaların 10,1 g/dl bulundu. Hastalardan EVAR için anatomisi uygun olmayanlar ve hemodinamisi stabil olmayanlara acil açık cerrahi uygulandı. 5 hastada EVAR (1'i rüptüre, 4'ü semptomatik anevrizma), 6 hastada açık cerrahi (6 rüptüre) uygulandı. 2 hasta cerrahiye alınamadan acil serviste kaybedildi. Açık cerrahiye alınan bir hastanın 1 yıl önce EVAR öyküsü, 2 hastada hipertansyon, 1 hastada inme, 1 hastada yeni tanılı akciğer Ca mevcuttu. EVAR yapılan 2 hastada hipertasyon, 1 hastada miyokard enfarktüsü, 1 hastada kronik böbrek hastalığı mevcuttu. EVAR yapılan hastalarda hastane içi mortalite gözlenmedi. Cerrahi yapılan hastaların dördü kaybedildi. Bunlardan ikisi postop 2. günde, 1'i postop birinci gün multiorgan

yetmezliğinden 1'i postop 45inci gün pankreatit sonucu kaybedildi. Rüptür ile başvurup açık ya da endovasküler olarak müdahale edilen yedi hastada mortalite %57 olarak bulundu, tüm müdahale edilen hastalar ele alındığında mortalite %36 idi. Hastalarda EVAR ile daha az komplikasyon görülmektedir. Ancak açık cerrahi yapılan hastaların hepsinin rüptür ile geldiği, anatomik yapılarının daha komplike ve genel durumlarının daha kötü olduğu akılda bulundurulmalıdır. Ayrıca EVAR sonrası anevrizma rüptürünün tedavisinde açık cerrahi altın standarttır. Etik kurul proje no:2020/332, Etik Kurul Onay no:GOKAEK-2020/20.15

Anahtar Kelimeler: Abdominal Aort Anevrizmaları, Komplikasyonlar, Evar, Rüptür

Treatment and Complications of Symptomatic Abdominal Aortic Aneurysms

Abstract

Abdominal aortic aneurysms may become symptomatic due to compression, embolism and rupture. Treatment is performed by open surgery or endovascular methods (EVAR). Materials and Methods: In this study, our aim is to retrospectively evaluate the patients admitted to our hospital between January 2017 and August 2020 due to symptomatic infrarenal abdominal aneurysm. Thirteen patients (10 males and 3 females were included in the study. The prominent symptoms were back pain and flank pain. Nine patients had ruptured aneurysms. Emergency open surgery was performed in patients whose anatomy was not suitable for EVAR and whose hemodynamics were not stable. 5 patients underwent EVAR (1 ruptured, 4 symptomatic aneurysms), 6 patients underwent open surgery (6 ruptured). One patient who underwent open surgery had EVAR history 1 year ago, 2 patients had hypertension, 1 patient had a stroke, 1 patient had newly diagnosed lung cancer. 2 patients who underwent EVAR had hypertension, 1 patient had a myocardial infarction, 1 patient had chronic kidney disease. Four of the patients who underwent surgery died, two of them on the postop second day, one on the postop first day, and 1 in the postoperative day as a result of multiorgan failure an done died at postoperative day 45 as a result of pancreatitis. Mortality was found to be 57% in patients who were admitted with rupture,

overall mortality was 36% among patients who were operated either openly or endovascularly. Patients have fewer complications with EVAR. However, it should be kept in mind that all patients undergoing open surgery were presented with rupture, their anatomical structures were more complicated and their general conditions were worse. In addition, open surgery is the gold standard in the treatment of aneurysm rupture after EVAR. Ethics committee project number: 2020/332, Ethics Committee Approval number: GOKAEK-2020 / 20.15

Keywords: Abdominal Aortic Aneurysms, Complications, Evar, Rupture

Presentation ID/Sunum No= 372

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Senil Kataraktı Olan Hastalarda Psödoeksfoliasyon Sendromunun Prevalansı ve Olası İlişkileri

Asst. Prof. Dr. Sait Coşkun Özcan[1]
[1]*Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Amaç: Senil kataraktlı hastalarda psödoeksfoliasyon sendromunun (PEX) prevalansını ve olası oküler ve sistemik ilişkilerini değerlendirmek. Yöntemler: Bu retrospektif çalışmada katarakt ameliyatı geçiren 302 hastanın 302 gözünün tıbbi kayıtları incelendi. PEX varlığı, göz içi basıncı (GİB), katarakt tipi, endotel hücre dansitesi (ECD), intraoperatif komplikasyonlar ve sistemik hastalıklar kaydedildi. Bulgular: Genel PEX prevalansı % 13 olarak belirlendi. Ortalama GİB, PEX'li gözlerde 17,6 ± 3 mmHg, PEX olmayan gözlerde 16,1 ± 2 mmHg idi (p = 0,008). PEX'li gözlerde en sık görülen katarakt türü (% 46,2) nükleer katarakttı. ECD, PEX'li gözlerde PEX olmayan gözlere göre istatistiksel olarak anlamlı derecede daha düşüktü (p = 0,41). PEX'li gözlerin% 12'sinde intraoperatif komplikasyonlar görüldü. PEX olan ve olmayan hastalar arasında diabetes mellitus, hipertansiyon, iskemik kalp hastalığı ve kronik akciğer hastalığı prevalansında istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu. Sonuçlar: Sonuçlarımız, PEX'in nükleer katarakt tipi, yüksek GİB ve endotel hücre kaybı ile ilişkili olduğunu göstermektedir. PEX'li katarakt hastaları intraoperatif komplikasyonlar açısından dikkatle değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Katarakt, Korneal Endotelyal Hücreler, Göz İçi Basıncı, Prevalans, Psödoeksfoliasyon Sendromu

The Prevalence and Possible Associations of Pseudoexfoliation Syndrome in Patients With Senile Cataract

Abstract

Purpose: To evaluate the prevalence and possible ocular and systemic associations of pseudoexfoliation syndrome (PEX) in patients with senile cataract. Methods: Medical records of 302 eyes of 302 patients who underwent cataract surgery were analyzed in this retrospective study. The presence of PEX, intraocular pressure (IOP), type of cataract, endothelial cell density (ECD), intaroperative complications, and systemic diseases were recorded. Results: The overall prevalence of PEX was determined as 13%. The mean IOP was 17,6±3 mmHg in eyes with PEX and 16,1±2 mmHg in eyes without PEX (p=0.008). Nuclear cataract was the most common type of cataract in eyes with PEX (46.2%). ECD in eyes with PEX was statistically significantly lower than eyes without PEX (p=0.41). Intraoperative complications were observed in 12% of the eyes with PEX. There was no statististically significant difference between the patients with and without PEX in the prevalence of diabetes mellitus, hypertension, ischemic heart disease and chronic lung disease. Conclusions: Our results suggest that PEX is associated with nuclear type of cataract, elevated IOP, and endothelial cell loss. Cataract patients with PEX should be carefully evaluated for intraoperative complications

Keywords: Cataract, Corneal Endothelial Cells, İntraocular Pressure, Prevalence, Pseudoexfoliation Syndrome.

Presentation ID/Sunum No= 230

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sezaryen Operasyonlarında Spinal Anestezide Kullanılan İki Farklı Düşük Doz Bupivakainin Anestezi Kalitesi ve İntraoperatif Hemodinamiye Olan Etkilerinin Karşılaştırılması

Dr. Ömer Doymuş[1], Assoc. Prof. Dr. Ayşenur Dostbil[2], Assoc. Prof. Dr. Mehmet Aksoy[3], Assoc. Prof. Dr. İlker İnce[3], Asst. Prof. Dr. Gamze Nur Cimilli Şenocak[4]

[1]*Erzurum Bölge Eğitim Araştırma Hastanesi Anestezi Kliniği*
[2]*Atatürk Üniversitesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD*
[3]*Atatürk Üniversitesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD.*
[4]*Atatürk Üniversitesi Kadın Hastalıkları ve Doğum AD.*

Özet

Amaç: Bu çalışmadaki amacımız sezaryen operasyonlarında kullanılan farklı iki düşük doz bupivakainin intraoperatif hemodinamiye olan etkilerinin karşılaştırılmasının incelenmesiydi. Yöntem: Bu prospektif randomize çift kör çalışma ASA I-II, 16-50 yaş arası, BMI<40kg/m2 ve boyu 150-180 cm olan 72 gebe kadın üzerinde gerçekleştirildi. Hastalar GrupA ve GrupB olarak ayrıldı. Kombine spino-epidural anestezi gerçekleştirildi. Grup A'ya 5mg izobarik bupivakain+15µg fentanil+0.5ml izotonik, Grup B'ye ise 7.5mg bupivakain+15µg fentanil içeren solüsyon 30 saniyede verildi. Vital bulgular spinal anestezi öncesi ve operasyon süresince kaydedildi. Demografik veriler, hemodinamik parametreler, vital bulgular ve yan etkiler, operasyon süresi, spinal enjeksiyon yapılmasıyla supin pozisyona alınma arasında geçen zaman, ağrı, abdominal diskomfort, Apgar skorları, spinal enjeksiyon yapılması ile doğum arasında geçen süre, analjezi süresi, cerrahiye başlamadan hemen önceki ve operasyon sonundaki motor blok derecesi,

maksimum blok seviyesi, spinal enjeksiyon ile sensoryal bloğun T6 dermatomal seviyeye ulaşma zamanı ve postoperatif yan etkiler kaydedildi. Operasyon sonrası motor bloğun çözülme zamanı ve duyusal bloğun T10'a gerileme zamanı kaydedildi. Bulgular: İki grup arasında demografik veriler, anestezi süreleri, cerrahi süreleri, spinal yapılmasıyla supin pozisyonuna alınma süreleri, spinal yapılmasıyla doğum arasındaki süreler analjezi süreleri, bloğun T10, T6 ve T4 dermatomuna kadar ulaşma zamanları, 1.dk ve 5.dk Apgar skorları ve preoperatif Bromage skorları açısından istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu. Grup B'deki olguların motor blok çözülme süresi 159,69±65,72 dk iken Grup A'daki olguların motor blok çözülme süresi 123,13±64,93 dk idi ve istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunduğu tespit edildi(p=0.02). Grup A'da 19(%52,77), Grup B'de 29(%80,55) olguda hipotansiyon görüldü(p=0.012). iki grup arasında vazopressör ihtiyacı ve kullanılan efedrin miktarları açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu. (sırasıyla p=0.012, p=0.021). Grup A'da postoperatif Bromage 1,25±0,93 iken Grup B'de 2,47±1,27 idi (p=0.000). Sonuç: Sonuç olarak, elektif sezaryan operasyonlarında intratekal olarak uygulanan düşük doz bupivakain ve fentanil karışımının yeterli anestezi düzeyi sağladığını, daha az hemodinamik değişikliğe neden olduğunu ve kullanılan vazopressör miktarını azalttığını tespit ettik.

Anahtar Kelimeler: Sezaryen, Spinal Anestezi, Düşük Doz Bupivakain, Hemodinami

Presentation ID/Sunum No= 36

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sezaryende Anestezi Uygulamaları Konusunda Bilgi Kaynağı Olarak Youtube

Dr. Münire Babayiğit [1]
[1]*S. B. Ü., Keçiören Eğitim Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği, Ankara, Türkiye*

Özet

YouTube'un, sağlıkla ilgili konularda hastaların doktorlarından sonraki bilgi kaynağı olduğu bildirilmektedir. Ancak yetkili kişilerce yapılmayan bu bilgilendirmelerin yanlış, yanıltıcı olma gibi riskleri vardır. Bu çalışmada YouTube web sitesinde "sezaryen; doğum; anestezi" anahtar sözcükleri doğrultusunda Türkçe dilinde arama yapılarak bu konuda yapılmış videoların incelenmesi amaçlandı. İlk 100 sonuç içerisinden 1-20 dakika süreye sahip, tekrar etmeyen ve tamamen reklam içermeyen 42 video çalışmaya dahil edildi. Her bir video için bilgiyi veren kişi, video uzunluğu, görüntülenme sayısı, beğenilme ve beğenilmeme sayıları ve anestezi tipleri konusunda bilgi içerikleri kaydedildi. Sezaryende anestezi uygulamalarına yönelik YouTube paylaşımlarının % 61'i (n=26) kişisel paylaşım videoları iken, % 19,0'u (n=8) TV sağlık programı, % 19,0'u (n=8) ise özel sağlık merkezlerine ait paylaşımlardı. Videolarda bilgi verenlerin % 35,7'si anestezi doktoru, % 33,3'ü kadın hastalıkları ve doğum doktoru (KHD) iken, % 31,0'i kendi tecrübelerini anlatan hastaların paylaşımlarıydı. Hem KHD hem de anestezi doktorları tarafından yayınlanan videolarda genel kalite (GQS) puan ortalamalarının iyi olduğu [sırasıyla 3 (2-5) ve 4 (2-5)] görüldü. Hastalar tarafından hazırlanan videoların anlamlı şekilde daha uzun olduğu, daha az zamandır yayında olduğu, daha fazla görüntülendiği, daha fazla beğeni ve beğenilmeme aldığı tespit edildi. Bir hastaya ait videoda

yanıltıcı ve anestezi doktorunu suçlayıcı ifadelerin olduğu görüldü. Videoların % 45,2'sinde sezaryende anestezi uygulamalarının endikasyonlarından, % 23,8'inde kontrendikasyonlarından, % 38,1'inde komplikasyonlarından bahsedildiği saptandı. KHD ve anestezi doktorları arasında endikasyon, kontrendikasyon komplikasyon, epidural anestezi ve genel anestezi anlatım yüzdeleri arasında anlamlı fark saptanmadı (p>0.005), Bununla birlikte, kadın doğum uzmanlarının videolarında daha çok spinal anesteziyi anlattığı (% 92,9) ve rejyonel anesteziyi daha çok önerdiği (% 64,3), buna karşın anestezi uzmanlarının daha nötr bir anlatım yaptığı saptandı (%80). Çalışmamız sonucunda son yıllarda hastaların kişisel paylaşımlarının arttığı, insanların daha çok bu deneyim sahibi kişilerin paylaşımlarını izledikleri görüldü. Bununla birlikte KHD ve anestezi doktorlarının kaliteli ve bilgilendirici sunumlar yaptıkları tespit edildi.

Anahtar Kelimeler: Sezaryen, Anestezi, Youtube

Youtube as a Source of İnformation on Anesthesia Applications in Caesarean Section

Abstract

It is reported that YouTube is the next source of information for patients on health-related issues other than their doctors. However, these notifications, which are not made by authorized person, have risks such as being false and misleading. In this study, it was aimed to examine the videos made on YouTube by searching "cesarean section; birth; anesthesia" keywords in Turkish language. Among the first 100 results, 42 non-repetitive and completely ad-free videos with a duration of 1-20 minutes were included in the study. For each video, the person who provided the information, the video length, the number of views, the number of likes and dislikes, and the types of anesthesia were recorded. While 61% (n = 26) of the YouTube posts regarding cesarean anesthesia applications were personal sharing videos, 19.0% (n = 8) were TV health programs and 19.0% (n = 8) belonged to the private health centers. While 35.7% of the informants in the videos were anesthesiologists, 33.3% were gynecologists and obstetrics doctors (OB/GYN), 31.0% were the patients sharing their experiences. It was observed that the videos published by both OB/GYN and anesthesiologists had the overall quality (GQS) mean scores as good

[3 (2-5) and 4 (2-5), respectively]. It was found that the videos prepared by the patients were significantly longer, had less broadcast time, viewed more, and received more likes and dislikes. It was observed that there were misleading statements and there was a patient video accusing the anesthesiologist. It was found that 45.2% of the videos mentioned the indications of cesarean anesthesia applications, while 23.8% contraindications, and 38.1% complications. There was no significant difference between OB/GYN and anesthesiologists in terms of indication, contraindication, complication, epidural anesthesia and general anesthesia ($p > 0.005$). However, it was found that obstetricians described spinal anesthesia mostly in their videos (92.9%) and recommended regional anesthesia more (64.3%), whereas anesthesiologists made a more neutral expression (80%).

Keywords: Cesarean Section, Anesthesia, Youtube

Presentation ID/Sunum No= 412

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Silostazol Etken Maddesinin Anjiogenik Etkilerinin Araştırılması

Dr. Gokhan Erol[1], Prof.Dr. Bilgehan Savas Oz[1]
[1]*Gulhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

GİRİŞ: Periferik arteriyel hastalık (PAH), genellikle etyolojisinde ateroskleroz olan, sıklıkla alt ekstremite arteriyel dolaşım bozukluğunu tanımlayan ve tedavi maliyetleri açısından pahalı bir hastalıktır. PAH tedavisinde yaygın olarak kullanılan silostazol, fosfodiesteraz III enzimini inhibe eden bir kinolon türevidir. Fosfodiesteraz III enzim inhibisyonu ile cAMP'ın yıkılması azalır ve bunun sonucunda trombosit agregasyonu azalır ve vazodilatasyon meydana gelir. Anjiogenez, varolan damarlardan yeni damar gelişimi, yetişkinde fizyolojik ve patolojik süreçlerde rol oynamaktadır. Yapılan literatür taramasında silostazolün anjiogenik etkilerini araştıran çok az sayıda çalışmaya rastlanmıştır. Bu çalışmanın amacı, in vivo model olan civciv koryoallantoik membran (CAM) üzerinde silostazolün anjiogenik etkilerini araştırmaktır. MATERYAL-METOD: 38 adet Atak-S cinsi döllenmiş yumurtaya inkübasyonun 5.gününde CAM üzerine sırasıyla 31.25 µg, 62.5 µg, 125 µg, 250 µg, 500 µg dozlarında silostazol uygulandı. Uygulamadan 24 saat sonra anjiogenik etkiler ve 48 saat sonra antianjiogenik etkiler mikroskop altında değerlendirildi. BULGULAR: Anjiogenik etki saptanmazken antianjiogenik etkiler saptandı ve skorlandı. Sonuçlar kontrol grubundaki sonuçlar ile istatistiksel olarak karşılaştırıldı. Bu bulgular dozdan bağımsız değerlendirildiğinde silostazolün kontrol grubuna göre istatistiksel olarak anlamlı derecede antianjiogenik etkiye yol açtığı tespit edildi ($p<0.05$). SONUÇ: Silostazolün CAM üzerindeki

antianjiogenik etkilerinin klinik önemini ortaya çıkarmak için diğer anjiogenez modelleri ile ileri araştırılmalar yapılmasının uygun olacağı değerlendirildi.

Anahtar Kelimeler: Silostazol, Anjiogenez, Koryoallantoik Membran

Research of the Angiogenic Effects of the Active Substance Cilostazol

Abstract

INTRODUCTION: Peripheral arterial disease (PAD) is an expensive disease for treatment costs and often defines the lower extremity arterial circulatory disorders that are usually in the etiology of atherosclerosis. Cilostazol, which is widely used in PAD, is a quinolone derivative that inhibits the phosphodiesterase III enzyme. Cilostazol reduces the destruction of cAMP by the inhibition of type III phosphodiesterase and as a result, platelet aggregation decreases and vasodilation occurs. Angiogenesis, the formation of blood vessels from preexisting ones, plays a role in physiological and pathological processes. We have found that there were few studies examining the angiogenic effects of cilostazol in the literature. The aim of this study was to research the angiogenic effects of cilostazol on the in vivo model of chick chorioallantoic membrane (CAM). MATERIAL and METHOD: Cilostazol administered to Atak-S type 38 fertilized egg at the doses of 31.25 µg, 62.5 µg, 125 µg, 250 µg, 500 µg onto CAM on 5th day of incubation. After 24 hours of application angiogenic effects and after 48 hours of application antiangiogenic effects were assessed under a microscope. RESULTS: While there was no angiogenic effect, antiangiogenic effects were detected and scored. Results compared statistically with the control group results. When these findings evaluated dose-independent, cilostazol was found to lead to a statistically significant antiangiogenic effect by the control group. ($p<0.05$) CONCLUSION: Further research with other models of angiogenesis would be appropriate to reveal the clinical significance of cilostazol's antiangiogenic effects on CAM.

Keywords: Cilostazol, Angiogenesis, Chorioallantoic Membrane

Presentation ID/Sunum No= 132

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Smoking or Genetic Has the Role in Metastasis in Colon Cancer'

Assoc. Prof. Dr. Murat Cag[1], Asst. Prof. Dr. Yesim Ozdemir[2]
[1]Strasbourg University
[2]Üsküdar Üniversitesi
**Corresponding author: Murat Cag*

Abstract
Aim: It is known that many genes, and smoking status are associated with colon cancer. We aimed to test this knowledge :effect of gene mutations and of smoking on overall survival in colon cancers. Methods: A total of 50 patients with colon cancer between 2010 and 2018 were included in the study. Gene mutations were evaluated using the next generation sequencing method. The effect of smoking status and gene mutations on overall survival were evaluated. Results: The mean age of patients with colon cancer without distant metastasis was 48.64 ± 14.72 years and 56.68 ± 11.65 years for colon cancer patients with distant organ metastasis. The mean life expectancy of colon cancer patients with distant organ metastasis after the metastasis date was 104.36 ± 58.59 weeks. More distant organ metastases were seen in patients with high grade, lymph node metastasis (LNM), and pathogenic colon cancer. A significant relationship was found between the groups with the presence of APC, MUTYH, and TP53 genetic mutations and colon cancer ($p < 0.05$) We also found that high grade, high stage, and LNM increase mortality. No significant relationships were found between smoking, gender, family history, tumor location, pathogenicity, and overall survival ($p > 0.05$). Conclusion: We showed that LNM, higher stage, more pathological subtype, and APC, MUTYH, and TP53 mutations are associated with distant organ metastasis and overall survival. We found no significant

relationships between smoking, gender, family history, tumor location, pathogenicity, and overall survival (p> 0.05)..

Keywords: Colon Cancer; Mutation; Smoking ;APC; TP53; MUTYH

Presentation ID/Sunum No= 174

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Son Dekatta, Sosyal Medyada ve Akademik Dünyada Diabetik Retinopatiye Olan İlginin Karşılaştırılması: Altmetrik Skor Analizi

Dr. Erkan Bulut[1], Dr. Özlem Dayı[1]
[1]*Beylikdüzü Devlet Hastanesi, Göz Hastalıkları Kliniği*
**Corresponding author: Erkan Bulut*

Özet

Giriş : Bibliyometrik ve Altmetrik analiz, kendi alanlarında en önemli olduğu düşünülen başlıca yayınları vurgular. Son yıllarda, sosyal medya platformlarının tıp literatürünü tanıtma, yayma ve sergilemedeki rolü büyük ölçüde gelişmiştir. Hipotezimiz, yüksek oranda atıf yapılan makaleler ile Altmetrik Dikkat Skorları (ADS) arasında pozitif korelasyon ilşkisinin olmasıdır. Methods: Tüm makaleleri belirlemek için Thomson Reuter'in Web of Science veritabanına arama motoruna "diyabetik retinopati" terimi girildi. En çok atıf yapılan ilk 100 makale (T 100 listesi) konu, dergi, yayın yılı, araştırma türü ve ADS'ye göre analiz edildi. Bulgular: Bibliyometrik kriterlere göre 20.087 makale yayınlanmış. T100 listesinin medyan (IQR; çeyrekler arası aralık) atıf sayısı 151,50 (122-208,75) iken, ADS'u 3 (1-11) idi. En çok atıf yapılan ilk 10 makalenin çalışma türünün (SIGN) çoğu Randomize Kontrollü Çalışma (RCT) (n = 5) iken, en yüksek ADS'ye sahip ilk 10 makalenin çalışma türü retrospektif karşılaştırmalı çalışmadır (n = 3). En çok makale (n = 18) Ophthalmology dergisinde yayınlanmış. Her ne kadar ADS ile atıf sayısı arasında bir korelasyon olmasada (r= 0.243 p=0.15), ADS ile dergilerin impakt faktörü arasında pozitif moderate bir korelasyon bulundu (r= 0.316 p =0.001). ADS ile Tweet sayısı (TS) arasında pozitif modarete bir korelasyon (r=0,636 p <0,001) variken, ADS ile

yayının üzerinden geçen süre (YÜGS) arasında zayıf negatif korelasyon correlation (r = -0,348 p <0.001) olduğu tespit edildi. Buna ek olarak atıf sayısı ile TS ve yıllık ortalama atıf sayısı arasında anlamlı bir korelasyon bulunamadı. Sonuç: Diyabetik retinopati üzerine en çok atıf yapılan makalelerin bibliyometrik ve altmetrik analizi, bu makalelerin etkisi hakkında önemli ve farklı bakış açıları sağlar. Altmetrik analiz ile makalelerin etkisi hakkında çok geniş bir kitleden elde edilen alternatif veriler daha hızlı elde edilebilir ve geleneksel metrik ölçümleri için tamamlayıcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Diabetik Retinopati; Bibliometrik; Altmetric Dikkat Skoru; Atıf Sayısı; Sosyal Medya

Comparison of Attention for Diabetic Retinopathy On Social Media Versus Academia in Last Decade: An Altmetric Score Analysis

Abstract

Background: Bibliometric and Altmetric analysis highlights key publications considered to be the most important in their field. In recent years the role of social media platforms in promoting, disseminating, and displaying medical literature has greatly improved. The hypothesis is that highly cited papers are positively correlated with Altmetric attention scores (AAS) Methods: Diabetic retinopathy as a search term was entered into Thomson Reuter's Web of Science database to identify all papers. The 100 most cited (T 100 list) papers were analyzed by topic, journal, year, study type, and AAS. Results: Eligible articles numbered 20,087 by bibliometric criteria, and the median (range) citation number was 151,50 (122-208,75). The median (range) AASs was 3 (1-11). The study type (SIGN) of the 10 most cited articles were mostly Randomized Controlled Trial (RCT)(n=5), while the study type of the top 10 articles with the highest AASs were a retrospective comparative study (n=3). Most articles (n=18) were published in the Ophthalmology journal. Although AASs did not correlate with the number of citations (r= 0.243 p=0.15), there was a positive moderate correlation (r= 0.316 p =0.001) between AASs and the journal impact factor. While there was a positive moderate correlation (r = 0.636 p <0.001) between AASs and Number of Tweets (NT), it was found that AASs and Number of Years since

Publication (NYsP) were showed a weak negative correlation (r = -0,348 p <0.001). Also, there was no significant correlation between the citation number with neither NT nor NYsP. Conclusion: The bibliometric altmetric analysis of top-cited papers on diabetic retinopathy provides important but distinct perspectives on the effect of these papers. Altmetrics can quickly provide alternative data on the impact of research based on a wider audience and can complement traditional metrics.

Keywords: Diabetic Retinopathy; Bibliometric; Altmetric Attention Score; Citation; Social Media

Presentation ID/Sunum No= 128

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Spinal Dejenaratif Hastalıklarda Anterior Servikal Revizyon Cerrahisi: Uzun Dönem Sonuçlar

Asst. Prof. Dr. Ahmet Çetinkal[1]
[1]İstanbul Medipol Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Beyin ve Sinir Cerrahisi AD, İstanbul/
**Corresponding author: AHMET ÇETİNKAL*

Özet

Amaç: Servikal spinal dejeneratif hastalıklarda üç farklı cerrahi teknikle opere anterior servikal revizyon cerrahisinde (ASRC) uzun dönem sonuçları değerlendirmek. Yöntem: 1998-2003 yılları arasında dejeneratif servikal spinal hastalıkları nedeni ile opere 642 hastanın 522'sinin uzun dönem takibine ulaşıldı. Çalışmaya revizyon cerrahisi uygulanan 44 olgu dahil edildi. Olgular birincil ameliyatlarına göre üç gruba ayrıldı; 1) basit diskektomi (n:105), 2) Cloward (n:279) ve 3) anterior servikal diskektomi ve kafes ile füzyon (n:138). Tüm gruplarda operasyon süresi, revizyon oranları ve sonuçlar analiz edildi. Sonuçlar: Olguların 308'i (%59) erkek, 214'ü (%41) kadın iken, ortalama yaş erkeklerde 42 (17-77), kadınlarda 40 (21-74) idi. Revizyon olgularının birincil patolojileri servikal disk hastalığı (n:25, %56), spondiloz (n:17, %38) ve myelopati (n:4, %9) idi. Tüm ASRC olgularında; ortalama yeniden ameliyat süresi 545 gün (79 gün – 5,1 yıl) ve ortalama takip süresi 9,5 yıl (5-21 yıl) idi. Ortalama hastanede kalış süresi 2,9 gün (2-6 gün) idi. Gruplara göre revizyon nedenleri; basit diskektomi grubunda (Grup A) (n:10, %9,5); psödofüzyon (n:4), yetersiz dekompresyon (n:2), postoperatif kifotik açılanma (n:2) ve kombine (n:2), Cloward grubunda (Grup B) (n:25, %8,9); greft çıkması (n:10), komşu segment hastalığı (n:8), greft çökmesi (n:4), yetersiz dekompresyon (n:3), ve kafes grubunda (Grup C) (n:9, %6,5);

kafes çıkması (n:3), komşu segment hastalığı (n:3), kafesin vertebral korpusa gömülmesi (n:1), yetersiz dekompresyondur (n:2) (Tablo 1). Karar: Kafes grubunda revizyon oranı en düşüktü (%6,5), gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark olmamasına rağmen, dejeneratif servikal spinal patolojilerin anterior yaklaşımla cerrahisinde, diğer gruplar genellikle daha erken revizyon cerrahisi gerektirdiği ve kafes grubundaki hastalar daha düşük revizyon oranına sahip olduğu için anterior servikal diskektomi ve kafes ile füzyon tekniğini öneriyoruz.

Anahtar Kelimeler: Anterior Servikal Diskektomi, Revizyon Cerrahisi, Dejeneratif Servikal Omurga Hastalıkları

Anterior Cervical Revision Surgery in Spinal Degenerative Diseases: Long-Term Results

Abstract

Objective:To evaluate the long-term results of anterior cervical revision surgery (ACRS) in cases operated with three different surgical techniques for cervical spinal degenerative diseases. Methods:Out of 642 patients who were operated for degenerative cervical spinal diseases between 1998 and 2003, long-term follow up of 522 cases could be reached. 44 cases who underwent revision surgery were included in the study. The cases were divided into three groups according to their primary surgery as;1) simple discectomy (n:105), 2)Cloward (n:279), and 3)anterior cervical discectomy and fusion with cage (n:138). Operation time, revision rates, and results were analyzed in all groups. Results: While 308 (59%) of the cases were male and 214 (41%) were female, the mean age was 42 years (17-77 years) in men and 40 years in women (21-74 years). Primary pathologies of revision cases were cervical disc disease (n:25,56%), spondylosis (n:17,38%) and myelopathy (n:4,9%). In all ACRS cases; the mean reoperation period was 545 days (79 days-5.1 years) and the mean follow-up time was 9.5 years (5-21 years). The average length of stay in hospital was 2.9 days (2-6 days). The reasons for revision according to the groups; in simple discectomy group (Group A)(n:10,%9,5); pseudofusion (n:4), insufficient decompression (n:2), postoperative kyphotic angulation (n:2), and combined (n:2), in Cloward group (Group B)(n:25,%8,9); graft dislocation (n:10), adjacent segment disease (n:8), graft collapse (n:4), insufficient

decompression (n:3), and in the Cage group (Group C)(n:9,%6,5); cage dislocation (n:3), adjacent segment disease (n:3), embedding of cage in the vertebral corpus (n:1), insufficient decompression (n:2)(Table 1). Decision: The revision rate was the lowest in the Cage group (6.5%), despite there was no statistically significant difference between the groups, we recommend anterior cervical discectomy and fusion technique with Cage in the anterior approach surgery of degenerative cervical pathologies, since the cases in other groups generally require earlier revision surgery and patients in Cage group have lower revision rates.

Keywords: Anterior Cervical Discectomy, Revision Surgery, Degenerative Cervical Spinal Diseases.

Presentation ID/Sunum No= 294

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Spontan İntraserebral Hematom Hastalarında Cerrahi Tedavi Sonuçlarının Değerlendirilmesi

Dr. Hüseyin Berk Benek[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Beyin Cerrahisi Kliniği, İzmir, Türkiye*

Özet

Giriş: İntraserebral hematom tüm strokların %10-17'sinden sorumludur. 30 günlük mortalite başlangıçtaki kanamanın lokalizasyonu ve genişliği ile koreledir. Amaç: Bu çalışmada amaç intraserebral hematom tanısıyla opere edilen hastaların cerrahi tedavi sonuçlarını ortaya koymaktır. Metod: 2017-2020 yılları arasında SBÜ İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi Beyin Cerrahisi Kliniği'nde spontan intraserebral hemoraji tanısıyla opere edilen 14 hasta sunulmuştur. Hastaların demografik özellikleri, risk faktörleri, hastaneye başvuru anı Glasgow Koma Skoru (GKS), hematomun lokalizasyonu ve büyüklüğü, ve cerrahi sonuçlar değerlendirilmiştir. Bulgular: Bu çalışmadaki hastaların, sekizi (% 57.2) erkek, altısı (%42.8) kadındı. Hastaların ortalama yaşı 63.8 ve yaş aralığı 38 ile 83 arasındaydı. Özgeçmişinde dokuz hastada hipertansiyon, üç hastada koagülasyon bozukluğu mevcuttu. Başvuru anı GKS değerlendirildiğinde sekiz hastada GKS< 7, beş hastada 8-13 arası, bir hastada GKS 13-15 arasındaydı. Yedi hastada lober, beş hastada lober + derin yerleşimli, iki hastada derin yerleşimli hematom mevcuttu. Hastaların Glasgow Outcome skorları (GOS) değerlendirildiğinde yedi hastada GOS skoru 1, üç hastada GOS skoru 2, iki hastada GOS 3, iki hastada GOS skoru 4 ile sonuçlanmıştır.

Sonuç: Spontan intraserebral hematomlu hastanın yaşı, hematomun büyüklüğü ve lokalizasyonu, başvuru anındaki Glasgow Koma Skoru prognoz üzerine etki eden faktörlerdir. Bizim serimizde cerrahi uygulanan hastaların yarısı eksitus ile sonuçlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Tedavi, İntraserebral Hematom, Prognoz

Evaluation of Surgical Treatment Results in Spontaneous Intracerebral Hematoma Patients

Abstract

Introduction: Intracerebral hematoma is responsible for 10-17% of all strokes. 30-day mortality correlates with the location and size of the initial hematoma. Purpose: The aim of this study to reveal the surgical treatment results of patients operated with the diagnosis of intracerebral hematoma. Methods: Patients who were operated with spontaneous intracerebral hematoma between 2017-2020 at the Neurosurgery Department of Health Sciences University Izmir Bozyaka Education and Research Hospital were presented. Patient's demographic characteristics, risk factors, Glasgow Coma Score (GCS) at the time of admission, location and size of the hematoma, and surgical results were evaluated. Results: This study includes eight men (57.2%), six women (42.8%) patients. The average age of the patients was 63.8, range between 38-83. Nine patients had hypertension and three patients had coagulation disorder in their history. When GCS was evaluated at presentation, the GCS <7 in eight patients, 8-13 in five patients, and 13-15 in one patient. Seven patients had lobar, five patients had lobar+ deep localized hematoma, and two patients had deep localized hematoma. When the Glasgow Outcome Scores (GOS) of the patients were evaluated, the GOS score was 1 in seven patients, 2 in three patients, 3 in two patients, 4 in two patients. Conclusions: The factors that affect the prognosis of the patients with spontaneous intracerebral hematoma are the age of the patient, the size and the location of the hematoma, the Glasgow Coma Score at presentation. Half of the patients who underwent surgery resulted in death in our series.

Keywords: Intracerebral Hematoma, Prognosis, Surgical Treatment

Presentation ID/Sunum No= 219

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Spontan Safra Yolu Perforasyonu: Nadir Bir Akut Batın Nedeni.

Exp. Dr. Doğukan Durak[1], Exp. Dr. Ertuğrul Gazi Alkurt[1]
[1]*Çorum Erol Olçok Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş: Spontan safra yolu perforasyonu nadir görülen tanı konulması zor bir klinik tablodur. Daha çok bebeklerde görülen bu durum yetişkinlerde oldukça nadirdir. Genellikle ekstrahepatik safra yollarında gelişmektedir. Geç tanı konması nedenli mortal seyredebilmektedir. Bu yazımızda oldukça ileri yaş kadın hastanın spontan ortak hepatik kanal perforasyonu sunuyoruz. Litaratür incelemelerinde bu yaşta oldukça nadir olması nedenli litaratüre katkı sağlayacağını umuyoruz. Vaka sunumu: 82 yaşında bayan hasta 4 günlük karın ağrısı, kusma şikâyeti üzerine başvurdu. CRP yüksekliği mevcut olan hasta servise yatırıldı. Batın muayenesinde sağ üst kadranda hassasiyet, defans, rebound mevcuttu. Usg ve abdominal BT görüntülerinde safra kesesi içinde 12 mm çapında taşa ait ekojenite izlendi. Karaciğer segment 8'de konturda düzensizlik, volümde azalma izlendi. Bu lokalizasyonda yaklaşık 6x4 cm'lik alanda mayi lokulasyonu mevcuttu. Radyolojik yöntemler ile klinik tablonun netleştirilememesi üzerine diagnostik laparoskopi ile operasyona alındı. Ekstrahepatik safra yolu anteriorundaki perforasyon alanı izlendi. Perforasyon alanına primer onarımı yapılarak operasyon sonladırıldı. Hasta operasyondan beş gün sonra şifa ile taburcu edildi. Sonuç: Spontan safra yolu perfarasyonu nadir görülen klinik bir tablodur. Literatürdeki vaka sayısı azlığı nedenli tam olarak yaygınlığı bilinmemektedir. Patogenezinde safra kesesi taşı, koledokolitiazis, safra yolu içindeki basınç artışı nedenleri suçlanmaktadır. Bizim

vakamızda da muhtemel akut kolesistit zemininde gelişen ortak safra yolundaki basınç artışına bağlı perforasyon geliştiği düşünülmektedir. Hastalığın geç tanı alması ve mortal seyretmesi nedenli akut batın tablosu ile gelen ileri yaş hastalarda ayırıcı tanıda göz önünde tutulması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Safra Yolu Perforasyonu, Kolelitiazis

Presentation ID/Sunum No= 141

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Sport and Heart

Dr. Ivan Basic[1], Asst. Prof. Dr. Antonija Krstačić[2], Prof.Dr. Goran Krstačić[3]
[1]Libertas International University, Zagreb
[2]Institute for Cardiovascular Prevention and Rehabilitation, Zagreb
[3]University Hospital Center "
**Corresponding author: Goran Krstačić*

Abstract

Today's sport expects top results from athletes, and in order to achieve great sporting success, athletes must train with extremely high intensity. The loads placed on the athlete require the adaptation of the organism to the efforts, ie it includes the adaptation of the cardiovascular, respiratory and primarily the musculoskeletal system. In order to ensure the athlete's health, it is essential that each athlete undergo a detailed health examination that must be holistic and not focused on just one part. A medical examination should determine the athlete's general health and diagnose and examine any pathology if the examination reveals. Since sport does not only bring with it sports injuries in the form of musculoskeletal injuries, which is of course the most common, there can also be a problem with the cardiovascular system either due to heavy loads or if the athlete has a congenital heart defect that has not been previously diagnosed. Therefore, detailed cardiac treatment is very important for athletes in order to preserve the health of athletes and prevent sudden cardiac death, as the worst consequence. Nowadays, when medicine has advanced tremendously, it is possible to diagnose and treat almost all cardiovascular diseases. The vast majority of young athletes are asymptomatic, so a detailed personal and family history is very important, which is the first step

towards the diagnosis of heart disease, then a physical examination and electrocardiogram, which are the basis of diagnosis. heart rate, 24-hour ECG analysis or 24-hour blood pressure analysis, and exercise test. Depending on the diagnosis and the general condition of the athlete, and the dana results, a decision is made on whether the athlete can continue to play sports or not. It is far better to detect heart disease as soon as possible in order to start treatment on time, and thus reduce the possibility of sudden cardiac death.However, some heart diseases require athletes to stop playing sports, which can cause a negative emotional reaction in athletes, but the health of the athlete must come first. If an athlete is diagnosed with one of the inherited heart diseases, a member of the immediate family can potentially be saved.

Keywords: Sport, Heart, Cardiac Diagnostic Processing

Presentation ID/Sunum No= 248

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Subakut Dönem Savaş Yaralanmalarının Yönetimi: 150 Olgunun Gözden Geçirilmesi

Asst. Prof. Dr. Abdulkadir Sarı[1]
[1]*Namık Kemal Unıversıtesı Tıp Fakultesı*

Özet

Amaç: Subakut dönem savaş yaralanmalarında farklı ekstremite bölgeleriyle komplikasyonlar arasındaki ilişkiyi, tedavi yaklaşımlarımızı ve cerrahi tercihlerimizi ortaya koymayi amacladik. Materyal-metod: Ilk müdaheleleri dış merkezlerde yapılan üst ekstremite (ÜE) (n=62), alt ekstremite (AE) (n=68), kombine yaralanmalı (K) (n=20) olgular çalışmaya dahil edildi. Demografik bilgiler, yaralanma bölgesi, hasar tipi, komplikasyonlar, tedavi metodları, enfeksiyon oranları kaydedildi. Doku defektleri, kırık fiksasyonları, nörovasküler hasar, enfeksiyon gelişimi ve tedavi yaklaşımları analiz edildi. Bulgular: 150 olgunun ortalama yaşı 30.55±7.6, gruplar benzer yas aralığına sahipti ve tamamı erkekti. Ortalama travma ile hastaneye başvuru arası zaman 12 (2-78) gündü. Kırık varlığıyla sinir yaralanması arasında her 3 grupta pozitif korelasyon saptandı (p=0.013, 0.024 ve 0.001). AE'de, proksimal kruris bolgesinde vasküler ve sinir hasarı diger bölgelerden anlamlı olarak daha yüksekti (p=0.007 ve 0.021). Alt kol ve proksimal önkol bölgeleriyle sinir yaralanması arasında korelasyon tespit edildi (p=0.027 ve 0.014). Kırık olgularında enfeksiyon oranlarının istatiksel olarak daha yüksek olduğu görüldü, sinir ve arter yaralanmasıyla enfeksiyon gelişimi arasında herhangi bir korelasyon saptanmadı (AE: p=0.001ve K: p= 0,024, ÜE: p=0,033). Tüm olgularda, enfeksiyon gelişen olgularda geliş hematokrit değeri enfeksiyon olmayanlara göre daha düşüktü. Her üç gruptada, arter yaralanması ile sinir yaralanması

arasında istatiksel yakın ilişki saptandı ($p<0.05$). Sonuç: Savaş yaralanmalarında radikal debritman gereksinimi yara büyüklüğünü sıklıkla arttırır, vakum destekli kapamayla küçülen yaralar daha basit rekonstrüksiyonlarla kapatılabilir. Enfeksiyon kontrolu açısından, profilaktik antibiyoterapi öncesi yara kültürleri alınmalı, sonuçlara göre tedavi yeniden düzenlenmelidir. Sinir yaralanmalarında erken dönemde eksplorasyon, arteryel yaralanmalarda rutin anjiografi yapılmalıdır. Bölgesel farklılıklar tedavi yaklaşımlarını kökten değiştirmesine karşın, savaş yaralanmalarının bütüncül yaklaşımla değerlendirilmesi, kemik ve yumuşak doku prosedürlerinin olabildiğince kısa sürede ve eş zamanlı yapılmasına duyulan ihtiyaç unutulmamalıdır. Teknik başarıdan ziyade fonksiyonel başarı önemsenmeli, süreçte buna uygun adımlar atılmalı ve sonrasında mümkün olan en erken dönemde yoğun rehabilitasyona başlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Savaş Yaralanması, Mikrocerrahi, Sinir Transferi.

Management of War Injuries in the Subacute Period: A Review of 150 Cases

Abstract

Objective: We aimed to present the relationship between different extremity regions and complications, and our treatment approaches and surgical preferences in war injuries in the subacute period. Materials-Methods: Cases with upper extremity (UE) (n=62), lower extremity (LE) (n=68), and combined injuries (C) (n=20), whose first interventions were performed in other centers, were included in the study. Demographic information, injury site, damage type, complications, treatment methods, and infection rates were recorded. Tissue defects, fracture fixations, neurovascular damage, infection development and treatment approaches were analyzed. Results: The mean age of the 150 patients was 30.55±7.6 years; the groups had a similar age range and comprised of male subjects. The average time between trauma and admission was 12 (2-78) days. There was a positive correlation between the presence of fractures and nerve injury in all three groups (p=0.013, 0.024 and 0.001). In LE, vascular and nerve damage in the proximal cruris region was significantly higher

than other regions (p=0.007 and 0.021). A (significant) correlation was detected between the lower arm and proximal forearm regions and nerve injury (p=0.027 and 0.014). The infection rates were statistically higher in fracture cases, and no correlation was observed between nerve or arterial injury and infection development (LE: p=0.001 and C: p=0.024, UE: p=0.033). For all cases, the hematocrit level at admission was lower in cases who developed infection when compared to those who did not. A statistically significant relationship was found between arterial injury and nerve injury in all three groups ($p<0.05$). Conclusion: The need for radical debridement in war injuries often increases the size of the wound; wounds that shrink with vacuum-assisted closure can be closed with simpler reconstructions. Regarding infection control, wound cultures should be taken before prophylactic antibiotherapy, and treatment should be rearranged in accordance with the results. Early exploration in nerve injuries and routine angiography in arterial injuries should be performed. Although regional differences radically change the treatment approaches, the need for evaluating the war injuries with a holistic approach and for the performance of bone and soft tissue procedures simultaneously and as soon as possible should not be overlooked. A functional achievement should be aimed rather than a technical one, and appropriate steps should be taken during the process, followed by an intensive rehabilitation (program) that should be initiated as early as possible.

Keywords: War injury, microsurgery, nerve transfer.

Presentation ID/Sunum No= 215

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Talep Eden Her Hastada İmplant Çıkarımı Yapalım mı?

Asst. Prof. Dr. Ahmet Sinan Sarı[1], Dr. Özgün Karakuş[2]
[1]Ömer Halisdemir Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi
[2]Atatürk Şehir Hastanesi
**Corresponding author: Özgün Karakuş*

Özet

Kırık kaynaması sonrası implant çıkarımı, kanıta dayalı rehberler olmamasına rağmen birçok klinikte sıklıkla uygulanmaktadır. Ancak bu işlem belirgin derecede komplikasyon oranı ile karakterizedir. Bu sebeple kırık kaynaması sonrası implant çıkarımı için endikasyonlar halen tartışmalıdır. Biz bu vaka sunumunda, hastanın ısrarla talep etmesine rağmen çıkarılmamış implantları sunmak istedik. 30 yaşında erkek hasta ateşli silah yaralanması sonucunda hastanemizin acil servisine getirilmiştir. Yapılan muayene ve tetkiklerinde sağ distal femurda parçalı tip3a açık kırık ve sol proksimal tibiada parçalı tip3a açık kırık saptanmıştır. Hastada dolaşım ve duyu – motor defisit saptanmamıştır. İlk olarak hastanın her iki kırığı da eksternal fiksatör ile tespit edilmiş ve hastaya intravenöz geniş spektrum antibiyotik başlanmıştır. Beş gün sonra sağ distal femur ve sol proksimal tibia kırıkları kapalı redüksiyon ve minimal invaziv anatomik plak ile tespit edilmiştir. Takibinde postop 9. ayda her iki kırık da sorunsuz kaynamıştır. Kaynama sonrası hasta implantların kendisinde ağrı yaptığını ve bu sebeple çıkarılmasını istediğini ısrarla belirtmiştir. Ancak hastanın sosyokültürel seviyesinin düşük olması ve sigara ve çeşitli madde bağımlılığı olması sebebi ile implant çıkarımı yapılmamıştır. Takibinde postop 1. yılda hasta sağ bacağından tekrar ateşli silah yaralanmasına maruz kalmıştır. Yapılan muayene ve tetkiklerinde sağ distal femurda çok sayıda saçma olduğu, önceden

konulmuş olan implant sayesinde saçmaların kemiğe girişinin önlendiği ve bu sayede kırık gelişmediği saptanmıştır. Hasta profilaktik antibiyotik ve yara bakımı ile tedavi edilmiştir. Sonuç: İmplant çıkarımı öncesi hasta ayrıntılı olarak değerlendirilmeli ve beklenen yararların olası riskleri karşıladığına emin olunmalıdır. Aksi durumda hasta talep etse dahi implant çıkarımı yapılmamalı ve bu durum hastaya açıklanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Implant, Union, Extraksiyon, Açık Kırık

Presentation ID/Sunum No= 337

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Talus Kırığı Nedeniyle Tedavi Edilen Hastaların Klinik Sonuçları

Dr. İlker Çolak[1], Prof.Dr. Güven Bulut[2]
[1]Kartal Dr Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi
[2]Sancaktepe Şehit Prof.Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi
**Corresponding author: İlker Çolak*

Özet

Amaç: Talus yaralanmalarında tedavi yönetimi, talusun özel anatomik şekli ve yaralanma paternlerindeki farklılıklar nedeniyle konservatif tedaviden agresif tedaviye kadar farklılık gösterebilir. Bu retrospektif çalışmanın amacı, talus kırığı nedeniyle cerrahi olarak tedavi edilen hastaların yaralanma özelliklerini sunmak ve hastaların uzun dönem klinik sonuçlarını değerlendirmekti. Yöntem: Çalışma örneklemi, 2 milimetre veya daha fazla yer değiştirmiş talar boyun veya cisim kırığı tanısı konulan ve daha sonra ORIF ile tedavi edilen bireylerden oluşuyordu. Ağrı visüel analog skala (VAS), fonksiyonellik ise Amerikan Ortopedik Ayak-Ayak Bileği Derneği (AOFAS) skoru ile değerlendirildi. Bulgular: Çalışmaya 88 talus kırıklı hastanın 60'i (63 kırık) dahil edildi. 49'u (%81) erkek ve 11'i kadın olan hastaların yaş ortalaması 33,5±11,6 (min:16, max:63) yıl idi. 30 hastada sağ, 27 hastada sol, üç hastada ise bilateral ekstremite etkilenmişti. Ortalama takip süremiz 56,2 ± 30,9 (18 -151) ay idi. En fazla yaralanmaya neden olan faktör (%58,7) yüksekten düşme idi ve yaralanmaların %88,8'si kapalı idi. Olguların çoğunda (%65,1) boyun kırığı vardı (Tablo 1). Hastaların ortalama VAS skoru 3,1 (0-8), AOFAS skoru 77,8 (53-100) idi. Tartışma: Talus kırıkları özellikle genç erkeklerde, iş yaralanması ile ilgili yüksekten düşme sonucunda görülmektedir. Eklem hareket kısıtlılığı, subtalar, tibiotalar artroz

nedeniyle fonksiyonelliği etkilemektedir. Tedavide anatomik redüksiyon, rijit internal fiksasyon ve erken rehabilitasyon ile birlikte olası komplikasyonların önlenmesi amaçlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Ayak Bileği, Kırık, Talus

Clinical Results of Patients Treated for Talus Fractures

Abstract

Aim: Management of the talus injuries can be variable as conservative treatment to agresive treatment due to the special anatomical shape of the talus and differences in injury patterns The aim of this retrospective study was to present injury characteristics and to evaluate longterm clinical results of the surgical management of talus fractures. Methods: The study sample consisted of subjects were diagnosed with displaced talar neck or body fracture with 2 or more millimetres displacement, subsequently treated by ORIF. Pain was assessed using the visual analog scale (VAS), and functionality was assessed using the American Orthopedic Foot-Ankle Association (AOFAS) score. Results: A total of sixty (63 fractures) of 88 patients with talus fracture were included in the study. The mean age of the patients was 33.5 ± 11.6 (mim: 16, max: 63) years and 49 (81%) of them were male and 11 were female. Right extremity was affected in 30 patients, left extremity was 27 and bilateral extremities were affected in 3 patients. Our average follow-up period was 56.2 ± 30.9 (18 to 151) months. Falls from height was the most common factor that caused the injury (58.7%) and 88.8% of the injuries were closed. Most of the cases (65.1%) had a neck fracture. The mean VAS score was 3.1 (0-8), and the AOFAS score was 77.8 (53-100). Conclusion: Talus fractures are seen especially in young men as a result of falling from height related to work injury. It affects functionality due to limited range of motion, subtalar and tibiotalar arthrosis. Preventing possible complications should be aimed with anatomic reduction, rigid internal fixation and early rehabilitation.

Keywords: Ankle, Fracture, Talu

Presentation ID/Sunum No= 44

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tek Doz Oral Flurbiprofen Sonrası Gelişen Anaflaksi: Olgu Sunumu ve Literatür Taraması

Exp. Dr. Merve Sena Baytar[1], Asst. Prof. Dr. Çağdaş Baytar[2]
[1]*Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi*
[2]*Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

Giriş: Flurbiprofen günlük hayatta sıklıkla kullanılan, reçetesiz satılan nonsteroid antiinflamatuvar ilaçtır. Literatürde flurbiprofen kullanımı sonrası anaflaksi oldukça nadir bildirilmiştir. Tek doz oral Flurbiprofen sonrası gelişen anaflaksi olgusunun bildirilmesi ve literatürde bildirilen diğer vakaların gözden geçirilmesi amaçlanmıştır. Olgu: 21 yaşında 53 kilo ek hastalığı olmayan kadın hasta baş ağrısı nedeniyle tek doz oral 100 mg Flurbiprofen alımından yaklaşık 90 dakika sonra ani gelişen solunum sıkıntısı, ses kısıklığı, yaygın kızarıklık şikayetleriyle acil servise başvuruyor. Başvurusunda SPO2:%74, nabız:125/dk, solunum sayısı 36/dk, tansiyon:80/50 mmHg'imiş. Hastaya 0,5 mg intramuskuler adrenalin ve 80 mg intravenöz metilprednizolon uygulanıyor. Rezervuarlı maskeyle 8 lt/dk oksijen tedavisi başlanıyor. Tedavi sonrası solunum sıkıntısının devam etmesi ve arteriyel kan gazında Po2: 52 mmHg olması üzerine yoğun bakıma alındı. Yoğun bakıma yatışında solunumu yüzeyel ve solunum sayısı:32/dk'idi. Oskültasyonda solunum sesleri azalmış, bilateral yaygın ronküs mevcuttu. Hastaya metilprednizolon, H1 ve H2 reseptör antagonistleri, inhaler tedavi ve soğuk buhar uygulandı. Takiplerinde bifazik reaksiyon izlenmeyen hasta 48 saat sonra şifahen taburcu edildi. Tartışma/sonuç: Anaflaksi aniden gelişen, ölümcül olabilen sistemik alerjik reaksiyondur. Anaflaksi tanısı; alerjene maruz kaldıktan sonra 1)Deri-mukozal doku tutulumu, 2)Solunum yetmezliği, 3)Hipotansiyon veya ilişkili semptomlar, 4)Persistan

gastrointestinal semptomlardan en az 2 tanesinin varlığı ile konur(1). Olgumuzda hipotansiyon, hipoksemi, kızarıklık mevcuttu. Anaflaksi tedavisine başlandıktan sonra ilk 72 saatte %1-20 oranında bifazik reaksiyonlar gözlenebilir(1). Bu nedenle olgular 72 saat yakın takip edilmelidir. Literatürde flurbiprofenle ilgili 3 tane ciddi hipersensitivite reaksiyonu bildirilmiştir. İlk olgu oral flurbiprofen sprey kullanımından hemen sonra gelişen glottis ödemi ve asfiksi sebebiyle ölen hastadır(2). İkinci olguda tek doz oral flurbiprofen kullanımı; yüz, dil, glottiste anjiyoödem ve solunum sıkıntısına neden olmuştur(3). Son olgu oral flurbiprofen aldıktan 48 saat sonra makülopapüler döküntü ve ardından anjiyoödem, hipotansiyon ile ortaya çıkan tip 4 gecikmiş hipersensitivite reaksiyonudur(4). Flurbiprofenin çok nadir de olsa anaflaksiye neden olduğu görülmüştür. Yaygın kullanılan, reçetesiz de satılan ilaçların zaman zaman ciddi yan etkiler gösterebileceği unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Anaflaksi, Yan Etki, Yoğun Bakım

Presentation ID/Sunum No= 261

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Term Gebelikte Herhangi Bir Komplikasyon Olmaksızın Spontan Fundal Uterin Rüptür

Dr. Emre Günakan[1]
[1]*Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi*

Özet

30 yaşında kadın hasta infertilite şikayeti ile kliniğimize başvurdu. Menstrüel siklusları düzenliydi ve hastalık özgeçmişi yoktu. Kliniğimize başvurusundan 3 ay önce infertilite nedenli tanısal laparaskopi ve uterus perforasyonu ile komplike olan histeroskopi öyküsü vardı. Ameliyat notlarında tubal yapı düzgün ve geçişi yeterli olarak belirtilmişti. Takibinin ilk ayında gebelik gelişen hastanın gebelik takibinde ilk trimester taraması (ikili test)down sendromu için normal aralıklarda (1 / 24.000) idi. 16. gebelik haftasında itibaren fetal situs makat olarak izlendi ve bu tüm gebelik boyunca devam etti. 20. gebelik haftasında ayrıntılı ultrasonografi normal sınırlardaydı ve uterus fundusu intakt olarak izlendi. (Resim 1). Takip sırasında glukoz tolerans testi ve normal sınırlarda fetal gelişim dahil herhangi bir komplikasyon oluşmadı. 39. Gebelik haftasında Non-Stress Testinde kasılmalar ve makat prezentasyon nedeniyle bebek sezaryen ile doğurtuldu. Bebek doğduktan sonra operasyon sırasında fundal perforasyon tespit edildi (Şekil-2). Perforasyonun endometiyal kavite ile ilişkili olduğu gözlendi. Ne abdominal alanda ne de perforasyon kenarlarında hemoraji belirtisi yoktu. Fundus iki kat halinde (önce endometrial kavite ve ardından myometrium) onarıldı (Şekil-3). Operasyon süresince herhangi bir komplikasyon gelişmedi ve hasta postoperatif üçüncü günde komplikasyonsuz olarak taburcu edildi.

Cerrahi sonrası ikinci aydaki kontrol vizitinde ultrasonografide endoemtrium düzenli ve fundus intakt olarak izlendi.

Anahtar Kelimeler: Komplikasyon, Histeroskopi, Term Gebelik, Uterus Perforasyonu

Spontaneous Fundal Uterine Rupture Without Any Complications in Term Pregnancy

Abstract

A 30-year old woman applied to our clinic with a complaint of infertility. Her menstrual cycles were regular and she had no history of medical disorders. She had a history of diagnostic laparascopy and hysteroscopy which was complicated with uterine perforation 3 months before her admission to our clinic. Tubal integrity and passage were reported as sufficient in her operation notes. She conceived in the first month of her follow-up. In pregnancy follow-up she had a first trimester screening in normal ranges (1/24.000) for down syndrome. Beginning with 16th gestational week the fetus had a breech situs which lasted during the whole pregnancy. At 20th gestational week the detailed ultrasonography was in normal ranges and the uterine fundus was intact (Figure 1). No complications occured during the follow-up including glucose tolerance test and fetal development in normal ranges. The baby was delivered at 39th week of gestation with cesarean section due to contractions in Non-Stress Test and breech presentation. A fundal perforation was detected during operation after baby was delivered (Figure-2). The perforation was connected with endometial cavity. There was no signs of haemoragia neither in abdomen nor at the perforation ridges. The fundus was repaired in two layers (fisrtly endometrial cavity and then myometrium)(Figure-3). No complications occured during the operation time and the patient was discharged without any complications at postoperative third day. The endoemtrium was regular and fundus was intact in ultrasonograpy at two-months control visit after surgery.

Keywords: Complication, Hysteroscopy, Term Pregnancy, Uterine Perforation

Presentation ID/Sunum No= 376

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Testis Tümörleri: 3 Yıllık Retrospektif Çalışma

Asst. Prof. Dr. Büşra Yaprak Bayrak[1], Dr. Aziz Hakkı Civriz[1]
[1]Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, İzmit, Kocaeli, Türkiye

Özet

Giriş:Testis kanseri,nadir görülmekle birlikte önemli bir morbidite ve mortalite nedenidir.Testis kanseri görülme sıklığı,dünya çapında giderek artmaktadır.Tam olarak nedeni bilinmemektedir.Amacımız,testis karsinomu nedeniyle orşiektomi yapılıp tanı konulan hastaların klinik-histopatolojik bulgularını inceleyip,güncel literatür eşliğinde analiz sonrası elde ettiğimiz oranlarımızla karşılaştırmaktır.Materyal-Metod:2017-2020 arasında,orşiektomi materyalleri retrospektif olarak incelendi.70 olgu çalışmaya dahil edildi. Bulgular:Tümör yaş ortalaması 32,4'tü.29 hastada mikst germ hücreli tümör;27 hastada pür seminom,4'ünde leyding hücreli tümör,4'ünde Diffüz Büyük B hücreli Lenfoma, 3'ünde akut myeloid lösemi,1'inde matur kistik teratom,1'inde mezotelyoma,1'inde seröz borderline tümör saptandı.Ortalama tümör çapı 4,2cm'di.Mikst germ hücreli tümörlerde en çok saptanan embriyonel komponent olup, diğerleri sırasıyla Yolk Sac tümörü, teratom, seminom, koryokarsinomdu.Bu tümörlerin ortalama yaşı 26,8 olup tümör çapı 4,4'tü.Lokalizasyona baktığımızda 15'i, sağ,14'ü sol testis yerleşimliydi.Lenfovasküler invazyon 5 hastada mevcuttu.Çevre yapılara tümör invazyonu 9'ında saptandı.Seminomun görülme yaşı ortalama 33,7'ydi.Tümör çapı ortalama 4,4'tü.12'sinde çevre dokulara,2'sinde lenfovaskuler invazyon mevcuttu.Mikst germ hücreli tümör,seminom dışında lenfovasküler invazyon içeren yoktu.Leyding hücreli tümör tanılı 5 olguda yaş ortalaması 42,4 ve tümör çapı yaklaşık 1,4'tü.Çevre dokulara invazyon saptanmadı.Tartışma:Testisin

malign tümörleri nadir olup,genç erkeklerin hastalığıdır.Görülme yaşı ortalama 33,1'dir.Bizim olgularımız 32,4 yaş ortalamasına sahipti.Testisin en sık rastlanan tümörü güncel literatürde seminomlardır fakat bizim çalışmamızda mikst germ hücreli neoplazi sıklığı daha fazladır.Seminomun daha sıklıkla sağ taraf lokalizasyonlu saptandığı bildirilse de olgularımızda literatürden farklı olarak sağ-sol yerleşimi eşit sıklıkta izlenmiştir.Çalışmalarda mikst germ hücreli tümörlerdeki çevre testis komponentlerine, lenfovaskuler yapılara invazyonun nüks ihtimalini arttırdığı gösterilmiştir.Embriyonel karsinom yüzdesinin yüksekliğinin de nüks ihtimalini artırdığı söylenmektedir.Bizim olgularımızın 7'sinde çevre testise,5'inde lenfovaskuler invazyon vardı.21 hastada embriyonel karsinom komponenti mevcuttu.5'ünde batın içi lenf nodu metastazıyla nüks görüldü,diğer olguların takibi ise devam etmektedir.Sonuç:Testis kanseri,hem görülme sıklığı hem de kanser ölümleri açısından nadir görülen bir kanser nedenidir.Çoğu testis kanseri erken aşamada teşhis edilir ve ileri evre hastalığı olanlarda bile beş yıllık sağ kalım oldukça düşüktür.Hasta takibi ve tedavi yönetiminin sağlanmasında,histopatolojik inceleme,tümör evresinin saptanması,tümör tip tayini ve prognostik faktörler açısından oldukça önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Histopatoloji; Germ Hücreli Tümör; Germ Hücreli Dışı Tümör; Malignite; Orşiektomi.

Presentation ID/Sunum No= 448

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Relationship of Clinical and Laboratory Parameters With Pregnancy Results in Patients With Early Membrane Rupture

Exp. Dr. Ferhat Aslan[1], Assoc. Prof. Dr. Bülent Köstü[2], Assoc. Prof. Dr. Alev Özer[2], Asst. Prof. Dr. Uğurkan Erkayıran[2], Exp. Dr. Güven Arslan[3]

[1]Dr. Ersin Arslan Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2]Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Tıp Fakültesi
[3]Şanlıurfa Siverek Devlet Hastanesi
**Corresponding author: Ferhat ASLAN*

Abstract

Objective: The correlation between outpatient referral findings and pregnancy outcomes in pregnant women with preterm premature membrane rupture (PPROM) was investigated. Material and Method: 144 pregnant women with PPROM, admitted to our clinic between 2015 and 2017, were retrospectively analyzed. All pregnant women were evaluated in 5 groups as <24, 24-28, 28-32, 32-34 and > 34 gestational weeks. The relationship between gravity-parity, cervical length, hemoglobin (HGB), white blood cell (WBC), C-reactive protein (CRP), amniotic fluid index (AFI) and gestational week until delivery (latent period) were assessed. Results: Although it was not statistically significant (0.07 vs 0.28 days) (p = 0.153), latent period was found shorter in multiparous than nuliparous. Latent period was <0.28 days in 24 weeks, 0.85 days in 24-28 weeks, 0.71 days in 28-32 weeks, 0.29 days in 32-34 weeks and 0.14 days in 34 weeks' gestation. The smaller the gestational week at the time of PPROM, the greater the latent period was observed (p <0.001). In addition, a positive correlation was determined between latent period and cervical

length (p = 0.008). There was no significant relationship between latent period and HGB, WBC, CRP and AFI. Conclusion: We observed that the latent period was extended in PPROM patients as the gestational week at the time of admission decreased. In addition, wefoundthatlatent time decreases as cervicallengthdecreases. Therefore, cervical length is an effective parameter in extending latent time.

Keywords: Preterm Premature Membrane Rupture, Early Membrane Rupture, Cervical Length, Prematurity

Presentation ID/Sunum No= 63

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tiroid İnce İğne Aspirsyon Biyopsisi Nondiagnostik Olan Tiroid Nodüllerinde Malignite Görülme Oranı ve İlişkili Faktörlerin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Hakan Ataş[1], Exp. Dr. Buket Altun Özdemir[1]
[1]Sağlık Bakanlığı, Ankara Şehir Hastanesi, Genel Cerrahi Kliniği, Meme-Endokrin Cerrahisi Bölümü
**Corresponding author: Hakan Ataş*

Özet

Giriş/Amaç: Tiroid ince iğne aspirasyon biyopsisi (İİAB), tiroid nodüllerinin değerlendirilmesinde, benign-malign ayrımında, cerrahi tedavi gerektiren hastaların seçiminde kullanılan, altın standart bir yöntemdir. Ancak halen nodüllerin yaklaşık % 17'si (% 15-20) yetersiz materyal ya da nondiagnostik (ND) olarak rapor edilmektedir. Bu nedenle bu hastaların yönetimi zorlaşmaktadır. Bu çalışmanın amacı ND sitolojideki hastalarda malignite oranını belirlemek ve malignite ile ilişkili faktörleri değerlendirmektir. Gereç ve Yöntemler: Kliniğimizde Ocak-2017 ve Nisan-2019 tarihleri arasında farklı endikasyonlarla tiroidektomi yapılan 586 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Bunlardan İİAB sonucu ND olan 170 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastalar nihai patoloji sonuçlarına göre malign ve benign olarak iki grupta sınıflandırıldı. Gruplar arasında yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi (VKİ), aile hikayesi gibi demografik verilerle birlikte, preoperatif TSH, İİAB sayısı, ultrasonografik özellikler ile nihai patoloji sonuçları değerlendirildi. İstatistiksel analizler SPSS 18.0 programı kullanılarak yapıldı. Bulgular: Çalışmaya alınan 147 hastadan 118 (%80,3)'i kadın, 29 (%19,7)'u erkek olup ortalama yaş 49,25±12,20 idi. Ortalama VKİ 29,45± 5,06 iken TSH ortalaması 2,61±6,65 idi. Ortalama İİAB sayısı 2,30±0,59

idi. Aile hikayesi 3 hastada mevcuttu. Hastaların 145 (%98,6)'ine total tiroidektomi, 2 (%1,4) hastaya lobektomi yapıldı. ND sitolojiye sahip hastaların 89'u (%60,6) benign, 54'ü (%36,7) malign ve 4'ü (%2,7) malignite potansiyeli belirsiz tümör şeklinde tanı aldı. En sık görülen histolojik tipler: 40 (%27,21) hastada tiroid papiller mikrokanseri, 13 (%8,84)'ünde papiller tiroid kanseri ve 1 (%0,68) olguda medüller tiroid kanseri idi. Benign ve malign gruplar arasında yüksek VKİ'nin malignite ile ilişkili olduğu gözlendi (p=0,02). Ultrasonografik olarak ise mikrokalsifikasyon varlığı ve nodülde düzensiz sınırlar malignite ile ilişkili özellikler olarak değerlendirildi (p=0,043, p=0,027, sırasıyla). Sonuç: Çalışmamızda, sitolojik incelemenin ND şeklinde raporlanma oranı %29,01 olup literatüre göre oldukça yüksektir. Bu durum İİAB tekniği ve sitopatolog eksikliği ile açıklanabilir. ND nodüllerdeki malignite oranı % 39,46'dır. Tekrarlayan İİAB sonuçları ND olan obez olgularda, özellikle ultrasonografik özellikler de maligniteyi destekliyorsa, cerrahi kararının geciktirilmemesi kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Nondiagnostik, Tiroid Kanseri, Sitoloji

Evaluation of Malignancy Rate and Related Factors in Thyroid Nodules With Thyroid Fine Needle Aspiration Biopsy Nondiagnostic

Abstract

Introduction/Aim: Thyroid fine needle aspiration biopsy (FNAB) is the gold standard method used for evaluation of thyroid nodules, distinguishing between benign and malignant, and selecting patients requiring surgical treatment. However, approximately 17% (15-20%) of the nodules are still reported as insufficient material or non-diagnostic (ND). Therefore, the management of these patients becomes difficult. The aim of this study is to determine the malignancy rate in patients with ND cytology and to evaluate the factors associated with malignancy. Material and Methods: The data of 586 patients who underwent thyroidectomy with different indications in our clinic between January-2017 and April-2019 were retrospectively analyzed. Of these, 170 patients with ND FNAB results were included in the study. The patients were classified into two groups as malignant and benign according to the final pathology

results. Among the groups, demographic data such as age, gender, body mass index (BMI), family history, preoperative TSH, number of FNAB, ultrasonographic features and final pathology results were evaluated. Statistical analyzes were made using the SPSS 18.0 program. Results: Of the 147 patients included in the study, 118 (80.3%) were female, 29 (19.7%) were male and the mean age was 49.25 ± 12.20. While the mean BMI was 29.45 ± 5.06, the mean TSH was 2.61 ± 6.65. The mean number of FNAB was 2.30 ± 0.59. Family history was present in 3 patients. Total thyroidectomy was performed in 145 (98.6%) of the patients, and lobectomy in 2 (1.4%) patients. Of the patients with ND cytology, 89 (60.6%) were diagnosed as benign, 54 (36.7%) as malignant, and 4 (2.7%) as tumors with uncertain malignant potential. The most common histological types were papillary thyroid microcancer in 40 (27.21%) patients, papillary thyroid cancer in 13 (8.84%) and medullary thyroid cancer in 1 (0.68%) patient. It was observed that high BMI was associated with malignancy between benign and malignant groups (p=0.02). Ultrasonographically, presence of microcalcification and irregular margins in the nodule were evaluated as features associated with malignancy (p=0.043, p=0.027, respectively). Conclusion: In our study, the reporting rate of cytological examination as ND is 29.01%, which is quite high compared to the literature. This situation can be explained by the lack of FNAB technique and cytopathologist. Malignancy rate in ND nodules is 39.46%. We are of the opinion that the decision of surgery should not be delayed in obese patients with persistent FNAB results with ND, particularly if ultrasonographic features also support malignancy.

Keywords: Nondiagnostic, Thyroid Cancer, Cytology

Presentation ID/Sunum No= 29

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tiroidektomi Yapılan Hastalarda Postoperatif Hipokalsemi Sıklığı ve İlişkili Faktörlerin Değerlendirilmesi

Dr. Bayram Şahin[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Kliniği*

Özet

Bu çalışmada benign ya da malign tiroid patolojileri nedeni ile total ya da tamamlayıcı tiroidektomi yapılan hastalarda postoperatif dönemde meydana gelen hipokalsemi sıklığının ve ilişkili faktörlerin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Bu çalışma Temmuz 2018 ve Eylül 2020 tarihleri arasındaki hasta kayıtları kullanılarak üçüncü basamak bir referans merkezinin Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Kliniği'nde yürütülmüştür. Tiroid ultrasonografisi, ince iğne aspirasyon biyopsisi (İİAB) ve/veya tiroid sintigrafisi sonuçlarına göre tiroidektomi uygulanan 84 hastanın arşiv kayıtları incelendi. Benign veya malign tiroid hastalıkları nedeni ile total ya da tamamlayıcı tiroidektomi uygulanan 50 hasta çalışmaya dahil edildi. Yirmi üç hastada (%46) multinodüler guatr (MNG), 14 hastada (%28) Graves hastalığı, 9 hastada (%18) papiller karsinom, 3 hastada (%6) toksik adenom ve 1 hastada (%2) foliküler karsinom mevcuttu. Kırk dört hastaya (%88) total tiroidektomi yapılırken 6 hastaya (%12) tamamlayıcı tiroidektomi yapıldı. Tiroid malignitesi nedeni ile ameliyat edilen 10 hastanın 7'sine (%14) santral boyun diseksiyonu (SBD) yapılırken lateral boyun metastazı bulunan 1 hastaya (%2) eş zamanlı santral ve lateral boyun diseksiyonu yapıldı. Postoperatif takiplerde 9 hastada hafif ve 2 hastada ciddi olmak üzere toplamda 11 hastada hipokalsemi saptandı. Hipokalsemi saptanan ve saptanmayan hastalar yaş ve cinsiyet parametreleri açısından karşılaştırıldığında anlamlı farklılık

saptanmadı (p>0.05). Hipokalsemi ile uzamış yatış arasındaki ilişki istatistiksel açıdan anlamlıydı (p<0.001). Tiroid bezinin boyutlarının artmış olması ve eş zamanlı SBD uygulanması postoperatif hipokalsemi açısından risk faktörü olarak saptandı (p<0.05). Retrosternal uzanım, nodül sayısı, nodülün yerleşim yeri, İİAB ve nihai patoloji sonucu ile postoperatif hipokalsemi gelişimi arasında anlamlı bir ilişki saptanmadı (p>0.05). Postoperatif hipokalsemi sıklığı açısından total ve tamamlayıcı tiroidektomi uygulanan hastalar arasında anlamlı farklılık saptanmadı (p>0.05). Artmış tiroid gland boyutları ve eş zamanlı SBD yapılması total ya da tamamlayıcı tiroidektomiyi takiben gelişen postoperatif hipokalsemi için risk faktörüdür. Tiroidektomi sırasında en az iki paratiroid bezin tanınması ve kanlanması bozulmadan dikkatlice tiroid bezinden ayrılması kalıcı hipokalsemi gelişme riskini azaltmaya yardımcı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Tiroidektomi, Hipokalsemi, Tiroid Nodülü, Santral Boyun Diseksiyonu.

Evaluating Postoperative Hypocalcemia Frequency and Associated Factors in Patients Undergoing Thyroidectomy

Abstract

In this study, it was aimed to evaluate the frequency of postoperative hypocalcemia and associated factors in patients undergoing total thyroidectomy (TT) or complementary thyroidectomy (CT) due to benign or malignant pathologies. This study was carried out at the Otorhinolaryngology Department of a tertiary referral hospital. Archive records of 84 patients who had thyroidectomy according to the results of ultrasonography, fine needle aspiration biopsy (FNAB) and/or scintigraphy, were examined. The study comprised 50 patients who had TT or CT due to benign or malignant thyroid diseases. There was multinodular goiter in 23 patients (46%), Graves' disease in 14 patients (28%), papillary carcinoma in 9 patients (18%), toxic adenoma in 3 patients (6%) and follicular carcinoma in 1 patient (2%). While TT was performed in 44 patients, CT was performed in 6 patients. Central neck dissection (CND) was performed in 7 of 10 patients (14%) who were operated for malignancy while central and lateral neck dissection was performed in 1 patient (2%). In

postoperative follow-up, hypocalcemia was detected in 11 patients. When the patients with and without hypocalcemia were compared in terms of age and gender, no significant difference was present ($p>0.05$). The relationship between hypocalcemia and prolonged hospitalization was significant ($p<0.001$). Increased thyroid size and CND performing were found to be a risk factor for hypocalcemia ($p<0.05$). No significant correlation was found between retrosternal extension, number and location of the nodules, FNAB and pathology and hypocalcemia ($p>0.05$). No significant difference was found between patients who had TT and CT in terms of hypocalcemia frequency ($p>0.05$). Increase in size of the thyroid and concurrent CND are risk factors for postoperative hypocalcemia following TT or CT. Recognition of at least two parathyroid glands and separating them from the thyroid carefully without impaired blood supply, will help reduce the risk of hypocalcemia development.

Keywords: Thyroidectomy, Hypocalcemia, Thyroid Nodule, Central Neck Dissection.

Presentation ID/Sunum No= 340

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Total Diz Artroplastisi Sonrası Uzayan Yara Yeri Akıntısı Nedeni ile Cerrahi Uygulanan Hastalarda Ameliyat Sonrası Vakum Cihazı Destekli Antibiyotikli Yıkama Uygulamalarımızın Klinik Sonuçlara Katkısı

Dr. Necmi Cam[1]
[1]SBÜ Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
**Corresponding Author: Necmi Cam*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı total diz artroplastisi sonrası uzayan akıntı nedeni ile cerrahi uygulanan, cerrahi sonrası vakum cihaz kullanılarak vankomisin eklenmiş izotonik ile aralıksız eklem içi irrigasyon uygulanan hastaların klinik sonuçlarını değerlendirmektir. Gereç ve yöntem: Çalışmada Mayıs 2018 – Şubat 2020 arası total diz artroplastisi uygulanan ve cerrahi dışı güncel tedavi protokolleri uygulanmasına rağmen uzayan akıntı nedeni ile cerrahi tedavi uygulanan 6 hastanın klinik sonuçları değerlendirildi. Cerrahi işlem sırasında debritman, irrigasyon ve insert değişimi sonrasında 1 adet dren proksimalden distale, 1 adet dren ise distalden proksimale eklem içerisine yerleştirildi. Proksimaldeki drene 1 gr vankomisin katılmış 1000cc izotonik yerleştirilerek 100 cc saatten ekleme yıkama gidecek şekilde ayarlandı, distalde ki dren ise vakum cihazına bağlanarak 100psi basınçla aralıklı vakum uygulayacak şekilde ayarlandı. Verilen ve alınan sıvı miktarları sıkı takibe alınarak hastalara 3 gün boyunca yıkama uygulandı. Bulgular: Çalışma grubumuzu oluşturan hastaların 4'ü kadın, 2'si erkek ve yaş ortalamaları 69,12 (dağılım; 62-70) yıl idi. Akıntı sonrası geçen ortalama süre 18 (dağılım; 6–35 gün) gün idi. Ortalama takip süresi 10 (dağılım; 6–18 ay) aydı. Hastaların kültür

sonuçlarına göre 1 hastada S.aureus, 1 hastada P.aeruginosa, 1 hastada S.epidermidis saptandı. 3 hastada üreme saptanmadı. Tüm hastalarımıza, enfeksiyon hastalıkları kliniği ile konsülte edilerek antibiyoterapi düzenlendi. Sonuç: Çalışmaya dahil edilen ve cerrahi sonrası 1 ay sonra düşme nedeni ile tekrar revizyon gereken 1 hastamız dışında hiçbir hastamıza revizyon gerekmedi. Hiçbir hastamızda eklem içi efüzyon, hematom veya yara yerinden akıntı izlenmedi. Tüm bu bulgular değerlendirildiğinde vakum cihazı ile uygulanan yıkama sisteminin tedaviye olumlu katkı sağladığını düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Diz Artroplastisi, Uzayan Akıntı

Contribution of Vacuum Device Assisted Antibiotic Washing After Revision Surgery to Clinical Outcomes in Patients with prolonged Wound Drainage After Total Knee Arthroplasty

Abstract

Objective: The aim of this study is to evaluate the clinical results of patients who underwent surgery due to prolonged drainage after total knee arthroplasty, and who underwent continuous intra-articular irrigation with isotonic addition of vancomycin using a vacuum device after surgery.Material and methad: In the study, the clinical results of 6 patients who underwent total knee arthroplasty between May 2018 and February 2020 and who underwent surgical treatment due to prolonged drainage despite current non-surgical treatment protocols were evaluated. During the surgical procedure, after debridement, irrigation and insert replacement, 1 drain was placed in the joint from proximal to distal, and 1 drain was placed in the joint from distal to proximal. 1000cc isotonic with 1 gr vancomycin added to the proximal drain was placed, and it was adjusted to add washing after 100 cc hour. The drain in the distal is connected to the vacuum device and adjusted to apply intermittent vacuum with 100psi pressure. The amount of fluid given and taken was followed closely and the patients were washed for 3 days.Results: The patients in our study group were 4 women, 2 men and their average age was 69.12 (range; 62-70) years. The mean time after discharge was 18 (range; 6 to 35 days) days. The mean follow-up time was 10 (range; 6–18 months) months.

According to the culture results of the patients, S.aureus in 1 patient, P.aeruginosa in 1 patient, and S.epidermidis in 1 patient were detected. No bacteria detected in culture in 3 patients. Antibiotherapy was given to all our patients after consultation with the infectious diseases clinic.Results: No revision was required in any of our patients, except one patient who was included in the study and needed revision again due to a fall while walking 1 month after surgery. Intra-articular effusion, hematoma or drainage from the wound site was not observed in any of our patients. When all these findings are evaluated, we think that the washing system applied with the vacuum device contributes positively to the treatment.

Keywords: Knee Arthroplasty, Prolonged drainage

Presentation ID/Sunum No= 96

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Total Diz Protezi Yapılan Bir Hastanın Günlük Aktiviteler Esnasında Tibiasında Meydana Gelen Değişiklikler: Bir Sonlu Eleman Analizi

Asst. Prof. Dr. Osman Civan[1]
[1]*Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi*
**Corresponding author: Osman Civan*

Özet

Amaç: Bu çalışmada, Total diz protezi (TDP) uygulanan bir hastanın günlük aktiviteleri sırasında tibiası üzerinde meydana gelen reaksiyon kuvvetleri sonlu elemanlar analizi yöntemi ile incelenmiştir. Yöntem: 1.aşamada ‘’orthoload.com’’ adlı, ortopedik implantlarda yüklenmeyi ölçen ve verilerini açık erişime sunan internet sitesindeki ‘’gonartrozlu bir hastaya günlük yaşam aktiviteleri sırasında diz eklemine gelen yüklerin in vivo ölçümüne izin veren Telemeterik TDP’’ uygulamasının verileri elde edilmiştir. Bir ölçüm seansında hastaya merdiven çıkma, merdiven inme ve yürüme hareketleri yaptırılarak diz ekleminde meydana gelen Fx,Fy ve Fz kuvvetleri ile Mx,My ve Mz moment değerleri kaydedilmiştir. 2.aşamada ise sağlıklı bir insanın Bilgisayarlı Tomografi görüntüleri ve MIMICS programı kullanılarak üç boyutlu olarak modellenen tibia kemiğinin sonlu elemanlar yazılımı olan ANSYS Workbench V19’a gönderilerek 1.aşamada ölçülen kuvvetler tibianın platosuna uygulanmıştır. Tibia alt bölgesinden sabitlenmiş kabul edilerek her üç durumda tibia boyunca değişen reaksiyon kuvvet değerleri kaydedilmiştir. Bulgular: Tibia boyunca değişen maksimum eşdeğer gerilme değerleri; merdivenden inerken en fazla (122 MPa) ve distal 1/3’te tibianın arkasında, sonra yürüken ve tibianın anteromedialinde (21 MPa) en az ise merdiven çıkarken (19 MPa) tibianın

anterolateralinde saptanmıştır. Eklemdeki reaksiyon kuvvetlerine baktığımız zaman ise en fazla merdiven çıkarken, sonra yürürken ve en az ise merdiven inerken meydana geldiğini saptadık. Çıkarımlar: Saptanan bulgular ışığında TDP uygulanan hastaların günlük aktiviteler esnasında bacak ve ayak bileği çevresi ağrılarını açıklamak mümkündür. Hastaya özel yapılabilecek 3 boyutlu modellemeler ile ağrılarının azaltılması için ameliyat sonrası özel aparatlar geliştirilebilir

Anahtar Kelimeler: Telemetrik Diz Protezi; Total Diz Protezi; Sonlu Eleman Analizi

Changes Occurring On the Tibia During Daily Actıvıtıes of a Patient Who Underwent Total Knee Arthroplasty: A Finite Element Analysis

Abstract

Objective: In this study, the reaction forces occurring on the tibia during daily life activities of a patient who undergo total knee replacement (TKR) was examined by finite element analysis method. Methods: Telemeteric TKR that allows in vivo measurement of the loads on the knee joint during daily life activities for a patient with gonarthrosis on the website named "orthoload.com ", which measures the loading on orthopedic implants and makes its data available for open access and research purposes' application data has been obtained. In the first measurement session, the patient was made stair climbing, descending and walking movements, and the Fx, Fy and Fz forces and Mx, My and Mz moment values were recorded in the knee joint. In the second stage, the tibia bone modeled in three dimensions using the Computerized Tomography images of a healthy person and the MIMICS program was sent to ANSYS Workbench V19, which is the finite element software, and the forces measured in the first stage were applied to the plateau of the tibia. Considering fixed from the lower region of the tibia, varying reaction force values along the tibia were recorded in all three situations. Results: Maximum equivalent stress values varying across the tibia; maximum when descending the stairs (122 MPa) and located at the distal 1/3 of posterior tibia, then while walking and located at the anteromedial of the tibia (21 MPa) and

minimum when climbing stairs (19 MPa) was detected on the anterolateral aspect of the tibia. When we look at the reaction forces in the joint, we found that it is maximum when climbing stairs, then walking and minimum when descending the stairs. Conclusion: In the light of the findings, it is possible to explain the pain around the leg and ankle patients who underwent TKR during their daily activities. Postoperative special apparatus can be developed to reduce the pain with 3-dimensional modeling that can be tailored to the patient.

Keywords: Telemetric Knee Prosthesis; Total Knee Prosthesis; Finite Element Analysis

Presentation ID/Sunum No= 88

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Total Larenjektomi Yapılan Hastalarda Ses Rehabilitasyonu Sonuçlarımız

Exp. Dr. Semih Ak[1]
[1]*Şanlıurfa Balıklıgöl Devlet Hastanesi*

Özet

AMAÇ: İleri evre larenks kanserlerinin tedavisi total larenjektomiyi gerektirmektedir. Bu prosedür larenksin dolayısıyla sesin kaybı ile sonuçlanır.Bunun için çeşitleri yöntemler vardır; primer ve ya sekonder ses protezi, özofagial konuşma,elektrolarenks kullanımı gibi yöntemlerdir. Bu çalışmada 2017- 2020 tarihleri arasında kliniğimizde total larenjektomi uygulanan hastaların ses rehabilitayonu için kullanılan yöntemleri, başarı oranlarını ve komplikasyonlarını araştırdık. GEREÇ VE YÖNTEMLER: Şanlıurfa M.Akif İnan Eğitim ve Araştırma Hastanesinde Ocak 2017 ile Ocak 2020 tarihleri arasında 13 total larenjektomi yapılmış olan hasta retrospektif olarak çalışmaya dahil edildi. 13 hastanın 10 tanesine ses protezi yöntemini uygun görüldü. Hastalardan 2 tanesi elektrolarenks kullanırken 1 tanesi özofagial konuşma yöntemini kullanmaktadır. BULGULAR: Günümüzde konservatif cerrahi yöntemlerin yaygınlaşması ile sadece ileri evre larenks kanserli hastalarda total larenjektomi tercih edilmektedir. Bu hastaların ses rehabilitasyonu sosyal nedenlerden dolayı önemli bir araştırma konusudur. Özofagial konuşma özel bir çaba gerektiren ve en iyi şartlarda başarı oranı %70 olan bir yöntemdir. Kalan hasta grubunun ses rehabilitasyonu için ses protezi ya da elektrolarenks diğer seçeneklerdir. Ses protezi 1979 yılında Blom ve Singer tarafından ilk kez tanımlanmıştır.Değiştirilmesi, temizlenmesi kolaydır ayrıca aspirasyon azdır fakat maliyeti hasta açısından bir dezavantaj

oluşturmaktadır ve gelişebilecek mantar enfeksiyonları, yutma, takma çıkarma sorunları bir diğer dezavantajlı durumlardır. Özofagial konuşmada bu dezavantajlar olmamakla beraber öğrenme süreci hasta açısından yorucu bazen de umut kırıcı olabilir. Bu yöntemi kullanamayan hastalar için ses protezi kullanımı önerilir. SONUÇ: Total larenjektomi sonrası en önemli sorunlardan biri olan sesin rehabilitasyonu için kliniğimizde özofagial konuşma, ses protezi uygulaması ve elektrolarenks kullanılmıştır. Kliniğimizde uygulanan yöntemler ile hastalarımızın bir tanesi hariç yeterli ses kalitesine ulaşılabilmiştir. Bir hastamızda tüm eğitimlere rağmen protez ile ses çıkarmak mümkün olmamıştır. Hasların maksimum fonasyon sürelerine bakıldığında beklentinin altında kalmıştır. Yeterli derecede pratik yapılmaması, yeterli sürenin ayrılmaması, ev ve çevredekilerin rahatsız olacağı endişesi gibi faktörler neden olarak sayılabilir. Protez tatbiki sırasında kanama, ağrı gibi literatürde bildirilen minör komplikasyonlar görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Ses Rehabilitasyonu, Ses Protezi, Total Larenjektomi, Özofagial Konuşma, Elektrolarenks

Our Results of Voice Rehabilitation in Patients Undergoing Total Laryngectomy

Abstract

OBJECTIVE: Treatment of advanced stage laryngeal cancers requires total laryngectomy.This procedure results in the loss of the larynx as well as the voice.There are various methods for this; primary or secondary voice prosthesis, esophageal speech, electrolarynx use. In this study, we investigated the methods, success rates and complications used for voice rehabilitation in patients who underwent total laryngectomy in our clinic between 2017-2020.MATERIAL AND METHODS: 13 patients who underwent total laryngectomy at Şanlıurfa M.Akif İnan Training and Research Hospital between January 2017 and January 2020 were retrospectively included in the study. The voice prosthesis method was approved in 10 of 13 patients. While 2 of the patients use the electrolarynx, 1 uses the esophageal speech method.RESULTS: Esophageal speech is a method that requires a special effort and has a 70% success rate under the best conditions. Voice prosthesis was described for the first time by Blom

and Singer in 1979. It is easy to replace, clean, and aspiration is low, but its cost is a disadvantage for the patient, and fungal infections, swallowing, and insertion problems are another disadvantage. Although these disadvantages are not present in esophageal speech, the learning process can be tiring and sometimes disappointing for the patient.CONCLUSION: Esophageal speech, voice prosthesis and electrolarynx were used in our clinic for the rehabilitation of voice, which is one of the most important problems after total laryngectomy. With the methods applied in our clinic, sufficient sound quality was achieved, except for one of our patients.Considering the maximum phonation times of the hashes, it was below expectations. Factors such as not practicing enough, not sparing enough time, worrying that the house and the people around it will be uncomfortable can be considered as reasons. Minor complications reported in the literature such as bleeding and pain were observed during prosthesis application.

Keywords: Voice Rehabilitation, Voice Prosthesis, Total Laryngectomy, Esophageal Speech, Electrolarynx

Presentation ID/Sunum No= 200

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Transrektal Usg ile Yapılan Prostat Biyopsisinde Periprostatik Sinir Blokajına Ek Olarak Uygulanmış İki Analjeziğin Vas ve Memnuniyet Anketi ile Karşılaştırılması

Exp. Dr. Halil Çağrı Aybal[1], Assoc. Prof. Dr. Taha Numan Yıkılmaz[2], Prof.Dr. Halil Başar[3]

[1]*Kahramankazan Hamdi Eriş Devlet Hastanesi*

[2]*Denizli Devlet Hastanesi*

[3]*Dr. Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji SUAM*

Özet

Giriş ve Amaç: Randomize prospektif çalışmamızda, transrektal ultrason (TRUS) eşliğinde prostat biyopsisi yapılan 162 hastada periprostatik blokaja (PPB) ek olarak uygulanan iki farklı analjezi-anestezi tekniğinin etkinliğini karşılaştırdık. Yöntem ve Gereçler: Nisan 2017 – Eylül 2017 tarihleri arasında TRUS eşliğinde prostat biyopsisi planlanan ve çalışma kriterlerine uyan hastalar çalışmaya alındı. Hastalar randomize olarak her biri 54 kişiden oluşan 3 gruba ayrıldı; PPB'a ek olarak lokal anestezik krem uygulanmış olanlar (Grup 1), PPB'a ek olarak diklofenak supozituvar uygulanmış olanlar (Grup 2) ve sadece PPB yapılmış olanlar (Grup 3). Prostat biyopsi yapılması sırasındaki ağrı düzeyi Vizüel Analog Skala (VAS) ile değerlendirildi. USG probunun yerleştirilmesi sırasındaki ağrı derecesi VAS 1, PPB sırasındaki ağrı derecesi VAS 2, biyopsi materyalini alırkenki ağrı derecesi VAS 3 olarak kaydedildi. Hastalara biyopsi işleminden sonra biyopsi işlemindeki tolerasyon düzeyleri ve tekrar biyopsi endikasyonu durumunda aynı analjezik yöntemi seçimi memnuniyet anketiyle sorularak alınan cevaplar biyopsi işlem formuna kaydedildi. Bulgular: Üç grubun ortalama yaşları ve serum prostat spesifik antijen (PSA) değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı fark belirlenmedi. Gruplar arası VAS 1, VAS 2, VAS 3 ağrı

skorları sonuçları değerlendirildiğinde istatistiksel olarak anlamlı farklılık olduğu tespit edildi (p= 0.001). Grup 1 ile 2 arasında VAS 1 ağrı skorları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı idi (p = 0.01); fakat VAS 2 ve VAS 3 ağrı skorları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark gözlenmedi (sırasıyla p = 0.08 ve p = 0.23). Grup 1 ve 2 ile grup 3'teki hastaların VAS 1, VAS 2, VAS 3 ağrı skorları ayrı ayrı karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı fark olduğu gösterildi (p < 0.05). Sonuç: TRUS kılavuzluğunda prostat biyopsi yapılmadan önce uygulanan prilokain–lidokain krem veya diklofenak supozituvarın ultrason probunun yerleştirilmesi, PPB yapılması ve prostattan biyopsi alınması sırasında hastaların ağrı düzeylerini azaltabildiğini gösterdik. Ultrason probunun yerleştirilmesi sırasında prilokain–lidokain kremin diklofenak supozituvara göre ağrı düzeyini daha fazla azalttığını tespit ettik.

Anahtar Kelimeler: Analjezi, Anestezi, Biyopsi, Prostat, Periprostatik Blokaj.

Comparison of Two Analgesia Applied to Periprostatic Nerve Blockage During Transrectal Ultrasound Guided Prostate Biopsy by Vas and Satisfaction Questionnaire

Abstract

Introduction: In this randomized prospective study, we compared the effectiveness of two different analgesia techniques in addition to periprostatic blockage(PPB) in 162 patients who underwent transrectal ultrasound(TRUS) guided prostate biopsy. Materials and Methods: Prostate biopsies were planned on 162 suitable patients with the study criteria between April 2017 and September 2017. Patients were randomly divided into three groups. The groups were determined by in addition to PPB prilocaine - lidocaine cream applied (Group 1), who had been administered diclofenac suppository in addition to PPB (Group 2) and performed only PPB (Group 3). The pain level of each patient during the procedure was evaluated by VAS. The degree of pain at the time of insertion of the ultrasound probe was recorded as VAS1, the degree of pain at the time of PPB was recorded as VAS2, and the degree of pain while during needle biopsy was recorded as VAS3. Satisfaction questionnaire was asked to patients after biopsy. Results: There were statistically significant differences of pain scores

between the groups of VAS1, VAS 2 and VAS 3 (p = 0.001). VAS1 pain scores was statistically significant between group 1 and group 2 (p = 0.01). There were no statistically significant differences of VAS2 and VAS3 pain scores between group 1 and group 2 (respectively p = 0.08 and p = 0.23). When group 1 and 2 were compared with group 3, decreasing of VAS1, VAS2 and VAS3 scores were statistically significant. Conclusion: We demonstrated that the prilocaine-lidocaine cream or diclofenac suppository, which was administered before applying ultrasound probe and TRUS guided prostate biopsy, could reduce the pain levels of patients during placement of the ultrasound probe, PPB and prostate biopsy. We demonstrated that prilocaine-lidocaine cream reduces the level of pain more than diclofenac suppository during placement of the ultrasound probe.

Keywords: Analgesia, Anesthesia, Biopsy, Prostate, Periprostatic Blockage.

Presentation ID/Sunum No= 444

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Travma Sonrası Orta Hat Epidural Hematomu Nedeniyle Ameliyat Edilen Hastaların Klinik Sonuçları

Uzm. Dr. Utku Özgen[1], Asst. Prof. Dr. Güçlühan Güçlü[2], Uzm. Dr. İlyas Dolaş[3], Inst. Dr. Tuğrul Cem Ünal[3], Inst. Dr. Emircan Ortahisar[3], Assoc. Prof. Dr. Aydın Aydoseli[3], Prof.Dr. Altay Sencer[3]

[1]Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi
[2]Bakırköy Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[3]İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi

Özet

Backgorund: Supratentorial epidural hematomlar orta hatta nadiren tüm kafa travmalarında yaklaşık% 0,024 oranında görülür ve tüm epidural hematomların% 1 ila% 8'ini oluştururlar. Aynı zamanda verteks epidural hematom olarak da adlandırılan orta hat epidural hematomlar, patogenezi ve yerleşim yeri nedeniyle tanısal ve cerrahi zorluklar yaratırlar. Supratentorial orta hat epidural hematom nadirdir ancak tanı ve yönetim açısından zordur. Ameliyat endikasyonu, hastaneye yattıktan sonra bile ortaya çıkabilir. Klinik bulgulara aşina olmak ve hematomun şekli ve kitle etkisi de dahil olmak üzere kesin tanıyı mümkün kılan çok düzlemli BT'nin yorumlamak için sütür diastazı veya orta hattan geçen kırık gibi aksiyal BT'de doğrudan ve dolaylı işaretlere dikkat etmek çok önemlidir. Yöntemler ve Sonuçlar: Cerrahi uygulanan orta hat epidural hematomlu 11 hasta incelendi ve ikisi pediatrik hasta dahil edildi. Bulgular: Sekiz erkek ve üç kadın hasta vardı. Hastaların yaşı 11 ile 64 (33,82 ± 18,3) arasında değişiyordu. İki hasta on sekiz yaşın altındaydı. Hepsinde orta hattan geçen kırıklar vardı. Dört hastanın takiplerinde bilinç seviyeleri bozuldu ve ikisinde paraparezi vardı. Orta hat çevresinde ayrı kraniyotomilerle ameliyat edildiler ve orta hat kemik şeridi durayı

asmak için ve kemik fleplerinin doğal kapanması için destek olarak kullanıldı. Postoperatif komplikasyon gelişmedi. Tüm hastalar GOS 5 ile taburcu edildi. Sonuç: Lezyonun nadir olması ve hasta sayısının az olması nedeniyle kesin sonuçlar yanıltıcı olabilir ancak deneyimli ellerde orta hat epidural hematomlarının güvenle ameliyat edilebileceğini ve orta hat kemik şeridinin korunmasının daha kolay kanama kontrolü sağladığını düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Strip Kraniotomi, Epidural Hematom, Durayı Asma, Kanama Kontrolü

Clinical Results of Patients Operated for Posttraumatic Midline Epidural Hematoma

Abstract

Introduction: Supratentorial epidural hematomas are rarely observed in the midline with an approximate rate of 0.024% for all head traumas and they constitute 1% to 8% of all epidural hematomas. Called also vertex epidural hematomas, midline epidural hematomas have diagnostic and surgical difficulties due to its pathogenesis and location. Supratentorial midline epidural hematoma is rare but challenging in diagnosis and management. Indication for surgery can arise even following hospital admission. Being familiar to the presentation and watching out for direct and indirect signs on axial CT such as suture diastasis or fracture traversing midline are essential to interpret multi-planar CT enabling exact diagnosis including form and mass effect of hematoma. Methods and Results: 11 patients with midline epidural hematoma who underwent surgery were analyzed, including two pediatric patients. Results: There were eight male and three female patients. Patients' age ranged from 11 to 64 years (33.82±18.3). Two patients were under eighteen years old. All had fractures traversing midline. Four of them had deteriorating consciousness levels and two of them had paraparesis. They were operated via separated craniotomies around the midline and midline bone strip was used for dural tenting and as support for natural closure of bone flaps. No postoperative complications were developed. All patients were discharged with GOS of 5.

Conclusion: Because of the rarity of the lesion and small number of patients, definitive conclusions may be misleading but we think that, in experienced hands, midline epidural hematomas can safely be operated on and, preservation of midline bone strip provides easier bleeding control.

Keywords: Strip Craniotomy, Epidural Hematom, Dural Tenting, Bleeding Control

Presentation ID/Sunum No= 252

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Triküspid Kapağa Modifiye de Vega Anuloplasti Yapılan Hastaların Erken ve Geç Dönem Klinik ve Ekokardiyografik Sonuçları

Exp. Dr. Hasan Attila Keskin[1], Assoc. Prof. Dr. Ertan Yücel[2]
[1]SBÜ Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2]Ankara Özel Bilgi Hastanesi
**Corresponding Author: Hasan Attila Keskin*

Özet

Giriş ve Amaç: Triküspid yetmezliğinin cerrahi tedavisinde De Vega tarafından geliştirilen, semisirküler De Vega anuloplasti tekniği sıklıkla uygulanmaktadır. Çalışmanın amacı, klasik De Vega anuloplasti tekniğindeki dikişlerin anülüsü kesmemesi ve yerinden ayrılmasını önlemek amacıyla geliştirdiğimiz, teflon destekli bir modifikasyonunun klinik ve ekokardiyografik takip sonuçlarını değerlendirmektir. Yöntem: 1991-1997 tarihleri arasında, modifiye De Vega anuloplasti tekniğiyle ile tedavi edilen 50 hasta çalışmaya alındı. Hastaların medikal kayıtlarından, anamnez, NYHA sınıflaması, telekardiyografi, elektrokardiyografi, transtorasik ekokardiyografik değerlendirilmeleri retrospektif olarak yapıldı. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 38.8 (14-63), ortalama takip süresi 37 ay (6-61) idi. Hastaların 35'inde (%70) mitral kapak, 12'sinde (%24) aort ve mitral kapak kombine, 2'sinde (%4) ASD, 1'inde aort kapak lezyonu vardı, 12'si (%24) reoperasyondu. Hastaların %46'ne MVR+modifiye De Vega anuloplasti, %24'ne MVR+AVR+modifiye De Vega anuloplasti, %8'ine AMK+modifiye De Vega anuplasti, %8'ine MVR+triküspide kommissürotomi+modifiye De Vega anuloplasti, %4'üne mitrale Carpentier ring anuplasti+modifiye De Vega anuloplasti, %4'üne ASD kapatılması+modifiye De Vega anuloplasti,

%2'ine AMK+triküspide kommissürotomi+modifiye De Vega anuloplasti, %2'ine AMK+AVR+triküspide kommissürotomi+ modifiye De Vega anuloplasti, %2'ine AMK+ASD kapatılması+triküspide kommissürotomi+modifiye De Vega anuloplasti yapıldı. Hastalarda preoperatif NYHA III ve IV toplam %85 iken, postoperatif %10'a düştü. T-testi ile yapılan istastiki analizler ile preoperatif ve postoperatif kardiyotorasik oran, sağ atrium boyutu,sağ ventriül boyutu ve pulmoner arter basınç değerleri arasında istatistiki bir fark bulunamamıştır ($p>0.05$). Modifiye De Vega anuloplasti tekniği ile ameliyat edilen sekonder triküspid yetmezlikli hastada rekurrens triküspid yetmezliği %25 olarak görülürken, organik tutuluma bağlı triküspid yetmezliğinde rekurrens oranı %77 olarak saptanmıştır. Tartışma ve Sonuç: Modifiye De Vega anuloplasti tekniği ile tedavi edilen fonksiyonel triküspid yetmezlikli hastaların orta ve uzun dönem sonuçlarında rekürrens triküspid oranlarının makul olarak bulundu. Sonuç olarak; modifiye De Vega anuloplasti tekniği, fonksiyonel triküspid yetmezliğinin cerrahi tedavisinde güvenle kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Triküspit Yetmezlik, Anuloplasti, de Vega Anuloplasti,

Presentation ID/Sunum No= 205

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Troklear Morfoloji ile Kondromalazi Patella Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Sercan Çapkın[1], Asst. Prof. Dr. Serkan Güler[1], Assoc. Prof. Dr. Ramadan Özmanevra[2]

[1]*Aksaray University Faculty of Medicine, Aksaray Education and Research Hospital, Department of Orthopaedics and Traumatology, Aksaray, Turkey*

[2]*University of Kyrenia, Faculty of Medicine, Department of Orthopaedics and Traumatology*

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı manyetik rezonans görüntülemede (MRG) ölçülen farklı troklear morfolojik parametreler ile kondromalazi patella arasındaki ilişkiyi araştırmaktır. Hastalar ve yöntem: 01.01.2020-31.03.2020 tarihleri arasında diz ağrısı nedeniyle Aksaray Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji polikliniğine başvuran ve diz MRG' si çekilen 18 yaşından büyük 481 hastanın görüntüleri retrospektif olarak değerlendirildi. Dahil edilme ve hariç tutulma kriterlerine uyulduğunda 346 hastanın diz MRG' si çalışmaya dahil edildi. Çalışmaya dahil edilen olguların patellar kondromalazi derecelendirilmesi Uluslararası Kıkırdak Onarım Derneği Sınıflandırma (UKODS) sistemine göre yapıldı. MRG' lerin aksiyel kesitinde troklear sulkus açısı (SA), troklear derinlik (TD), troklear genişlik (TG), troklear açı (TA), medial troklear inklinasyon (MTİ), lateral troklear inklinasyon (LTİ) ve troklear faset asimetrisi (FA) ölçüldü. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen olguların ortalama yaşı 46.69 ± 14.81 (18-78) yıldı. Olgular patellada kondromalazi olup olmamasına göre iki gruba ayrıldı. 166 (%48) olguda patellar kondromalazi saptanırken, 180 (%52) olguda kondromalazi saptanmadı (kontrol grubu). MTİ, TG ve FA açısından kontrol ve

kondromalazi grubu karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmaz iken (sırasıyla; p=0.446, p=0.517, p=0.388); SA, TD, TA ve LTİ değerlerinde her iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu (her bir değer için p<0.001). Kondromalazi grubundaki olgular UKODS sitemine göre hafif (79 hasta, %22.8) ve şiddetli kondromalazi (87 hasta, %25.2) olarak iki gruba ayrıldı. MTİ, TG ve FA açısından hafif ve şiddetli kondromalazi grubu karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmaz iken (sırasıyla; p=0.313, p=0.241, p=0.349); SA, TD, TA ve LTİ değerlerinde her iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu (her bir değer için p<0.001). Sonuç: Anormal troklear morfoloji (sulkus açısının artması, troklear derinliğin azalması ve yassılaşmış lateral troklea), hem patellar kondromalazinin varlığı ile hem de kondromalazinin şiddeti ile yakın ilişkili olarak değerlendirildi.

Anahtar Kelimeler: Kondromalazi Patella, Troklea, Manyetik Rezonans Görüntüleme

The Relationship Between Trochlear Morphology and Chondromalacia Patella

Abstract

Objective: Our aim was to investigate the relationship between different trochlear morphological parameters measured by magnetic resonance imaging (MRI) and chondromalacia patella (CP). Patients and methods: We retrospectively evauated records of 481 patients over 18 years old who had been admitted to Aksaray University Training and Research Hospital Orthopedics and Traumatology outpatient clinic between January and March 2020 with knee pain and had knee MRI. According to inclusion and exclusion criteria, MRI of 346 patients were included in the study. Chondromalacia was classified according to the International Cartilage Repair Society (ICRS) Classification System. Trochlear sulcus angle (SA), trochlear depth (TD), trochlear width (TW), trochlear angle (TA), medial trochlear inclination (MTI), lateral trochlear inclination (LTI), and trochlear facet asymmetry (FA) were measured on axial plane images. Results: Mean age of the patients was 46.69 ± 14.81(range, 18–78) years. Two groups were formed according to the presence of CP. CP

was detected in 166(48%) cases and there were no CP in 180(52%) cases (control group). While there were no statistically significant differences in MTI, TG, and FA values (p=0.446, 0.517, 0.388, respectively); a statistically significant difference was found between both groups in SA, TD, TA and LTI values (p<0.001 for each value). CP subjects were divided into two groups according to ICRS system as mild (79 patients, 22.8%) and severe (87 patients, 25.2%). When MTI, TG and FA values of these CP groups were compared, no statistically significant difference was found (p= 0.313, 0.241, 0.349, respectively). However, for SA, TD, TA and LTI values a statistically significant difference was found (p<0.001 for each value). Conclusion: Abnormal trochlear morphology (increased SA, decreased TD, and flattened lateral trochlea) was found to be closely related with both presence of patellar chondromalacia and severity of chondromalacia.

Keywords: Chondromalacia Patellae, Trochlea, Magnetic Resonance İmaging

Presentation ID/Sunum No= 212

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Tromboze Hemoroidlerde Tedavi Seçimi

Dr. Veysel Barış Turhan[1]
[1]*SBÜ Keçiören Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Giriş ve Amaç: Toplumun en az %50 sinin hayatlarının bir döneminde hemoroid hastalığı semptomları ile karşılaştıkları tahmin edilmektedir.Hemoroidler 3 yastık şeklinde anal kanalda bulunurlar.Bu yastıklar sayesinde kontinens ayarlaması yapılır.Bu yastıkların içinde kan pıhtılaşırsa genellikle ciddi ağrı ile birlikte olan hemoroitlere tromboze hemoroid denir.Eğer tedavi edilmez ise ülserasyon ve gangrene sebep olabilir. Bu çalışmamızda tromboze hemoroidler için en uygun tedavi yöntemini araştırmayı amaçladık.Materiel ve Metod: Mart2017 – Mart 2020 tarihleri arasında SBKeçiören Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Kliniğinde ayaktan başvuran 120 tromboze hemoroid hastasının bilgileri retrospektif olarak değerlendirildi.Hastalar demografik olarak kaydedildi. Ağrı ile başvuran hastalar 3 grupta incelendi; konservatif tedavi alanlar (Grup I),klasik trombektomi (Grup II) ve tromboze olan pakenin eksizyonu (Grup III) şeklinde tedavi olanlar.İşlem yapılanların işlem öncesi VAS skorları ile işlem sonrası VAS skorları kaydedildiBirinci ay kontrollerinde VAS skorları ve nüks oranları sorgulandı.Tüm hastalardan işlem öncesi onamlar alındı.Konservatif tedavi günde 2 defa 500 mg mikronize flavonoid 1 ay kullanıldı. Tüm hastalara lifli beslenme, yürüyüş, tuvalet eğitimi ve sıçak banyo önerildi. 2. Gün ve 1.ay kontrolleri karşılaştırıldı. Bulgular: Toplam 77 hasta çalışmaya dahiledildi. Hastaların %45,45 (35 hasta) kadın,%54,55 (42 hasta) erkekti.27 hastaya konservatif tedavi (Grup I),25 hastaya trombektomi (Grup II), 25 hastaya eksizyon (Grup III) uygulanmıştı.Kanama ve ağrı ameliyat edilen grupta daha fazla olarak

bulundu.Preop VAS skorları açısından Grup II ve III arasında anlamlı bir fark bulunmazken (p:0,279), Postop 24.Saat VAS skorlarında Grup III'e göre Grup II de ağrı daha fazlaydı (p<0,001).Kanama açısından istatistiksel bir fark bulunamadı. 1. Ay kontrollerinde rekürrens insidansı Grup I de %18,5(5 hasta),Grup II'de (4 hasta) %15,9 ve Grup III de %4 (1 hastada) görüldü. Sonuç:Tromboze hemoroid tedavisi tartışmalı bir durumdur.Bu makalemizde tedavi seçeneklerimizi karşılaştırdık.Cerrahi rezeksiyonda kanama ve postop ağrı değerleri yüksek olarak görünse de nüks açısından en iyi sonuç olarak karşımıza çıkmaktadır.Daha geniş vaka serileri ile çalışmalar yapılması daha iyi sonuçlar verebilir.

Anahtar Kelimeler: Tromboze Hemoroid, Vas, Trombektomi

Presentation ID/Sunum No= 37

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Türkiye' de Yoğun Bakım Uzmanlarının H-Indexlerinin Scopus İndexlerine Göre Taranması

Prof.Dr. Volkan Hancı[1], Exp. Dr. Özlem Öner[2]
[1] *Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Anestezi ve Reanimasyon ABD-Yoğun Bakım Bilim Dalı*
[2]*Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Anestezi ve Reanimasyon ABD-Yoğun Bakım Bilim Dalı*

Özet

Giriş: Bibliyometrik çalışmalar bilimsel yayınların ve bilim üretenlerin etkinlikleri konusunda bilgi sahibi olunmasını sağlamaktadır. Ülkemizde ve dünyada yoğun bakım uzmanlarının h-indekslerinin Scopus veri tabanında araştıran ve yoğun bakım yan dal uzmanlarının akademik anlamda gücünü anlayabilmek için bibliyometrik verileri kullanan çalışma bulunmamaktadır. Çalışmamızda amacımız akademik kadroda görev alan yoğun bakım yan dal uzmanlarının, Scopus veri tabanında belirlenen Hirsch indeksi analizini yapmak ve etki eden faktörleri değerlendirmektir. Materyal ve Metod: Etik kurul onamının alınması ardından ülkemizde çalışan yoğun bakım yan dal uzmanlarının listesi kurumların web siteleri aracılığı ile çıkarıldı. Scopus veri tabanı kullanılarak belirlenen yoğun bakım yan dal uzmanlarının yayın sayıları, h-indeksleri, alıntı sayıları ile ilgili bibliyometrik verileri toplandı. Veriler SPSS paket programı kullanılarak analiz edildi. Bulgular: Çalışmamızın dahil olma kriterlerini 470 yoğun bakım yan dal uzmanı karşıladı. Analize dahil edilen 470 yoğun bakım yan dal uzmanının scopus veri tabanındaki yayın sayısı ortalaması 26,97±31,89 olarak, atıf sayısı ortalaması 277,94±490,98 olarak ve h indeks ortalaması 6,11±5,84 olarak belirlendi. Çalışmamıza dahil edilen yoğun bakım yan dal uzmanlarının 195(%41.5)'i profesör, 47(%10)'si doçent, 11(%2.3)'i

doktor öğretim üyesi, 217(%46.2)'si uzman olarak görev yapmaktaydı. Profesörlerin yayın sayıları, atıf sayıları ve h indeksleri ortalamaları, doçent, doktor öğretim üyesi ve uzmanlardan anlamlı olarak yüksek bulundu. Doçentlerin yayın sayıları, atıf sayıları ve h indeks ortalamaları profesörlerden anlamlı olarak düşük, doktor öğretim üyeleri ve uzmanlardan anlamlı olarak yüksek bulundu. Doktor öğretim üyelerinin, yayın sayıları, atıf sayıları ve h indeks ortalamaları profesörlerden ve doçentlerden anlamlı olarak düşük, uzmanlardan anlamlı olarak yüksek bulundu. Sonuç: Bu çalışma, Türkiye de yoğun bakım yan dal uzmanlarının sayıları, cinsiyet ve akademik unvan dağılımları ile, bilimsel üretimlerini gösteren önemli bibliyografik parametreler olan scopus veri tabanı yayın sayısı, atıf sayısı ve h indekslerinin perspektifini gösteren ilk çalışmadır. H-indeksi akademik gücü ortaya koymada etkili bir parametredir ve çalışmamızda cinsiyetlerin ve ünvanın bibliyografik parametreler üzerine etkili olduğu belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Yoğun Bakım, h-Indexi,scopus

In Turkey, According to the Screening of Intensive Care Specialist H-Index of the Index Scopus

Abstract

In our study, which investigated the H-indexes of intensive care specialists in our country in the Scopus database, we decided to use bibliometric data in order to understand the academic power of intensivists. Bibliometric studies provide information about the effectiveness of scientific publications. The hirsch index (h-index) is considered a valuable measure of evaluating academic productivity. Our aim in our study is to analyze the gender and Hirsch index of intensivists working in academic staff and to reveal this situation if there is a difference in terms of gender. Material and method: Scopus also scanned each faculty member's publications, h-index, citations to collect relevant bibliometric data. The data were then analyzed using Strata Version 14.2. Results: According to our analysis in our research, there are a total of 473 intensive care specialists as of December 31, 2019. 470 intensivists met the inclusion criteria for our study. While 221 of the intensive care specialists were female (47.02%), it was found that 249 (52.97%) of the male intensive care

specialists. It was found that 108 (48.86%) of the female intensive care specialists were reflected in the academic staff. Of the female academicians, 84 were professors (38%), 20 were associate professors (9.04%), and 4 were assistant professors (1.80%). Of the female academicians, 9 (10%) were found to be the head of the academic department and 28 (29.47%) academicians were the head of the department. It was found that 145 (58.23%) specialists among male intensive care specialists were reflected in the academic staff. Twelve (4.80%) of the male intensive care specialists reflected in the academic staff are the head of the intensive care department. Again, 14 (5.60%) of the male academicians are the head of the department. Of the male gender academicians, 111 (44.57%) people were professors, 27 (10.84%) people were associate professors and 7 (2.81%) people were assistant professors. Result: In this study, Turkey is the first study showing the perspective of intensive care specialists. We think that the H-index can be effective in demonstrating academic power.

Keywords: Intensive Care Unit, H-Index, Scopus

Presentation ID/Sunum No= 422

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Üçüncü Basamak Yoğun Bakımda Aspirasyon Pnömonisi Gelişen Olgularımız

Exp. Dr. Cihangir Doğu[1], Asst. Prof. Dr. Pakize Özçiftci Yılmaz[2]
[1]Ankara Şehir Hastanesi Yoğun Bakım Kliniği
[2]Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Anabilim Dalı, Yoğun Bakım Bilim Dalı
**Corresponding author: Pakize Özçiftci Yılmaz*

Özet

Giriş: Yoğun bakımlarda mekanik ventilasyonun ve enteral beslenmenin uzun dönem korkulan komplikasyonlarından birisi aspirasyona bağlı nazokomiyal pnömonilerdir. Gelişmemesi için en önemli tedbirler hastaya poziyon verilmesi, uygun motilite ajanlarının kullanılması ve aşırı sedasyondan kaçınılmasıdır. Bu çalışmamızda üçüncü basamak yoğun bakımda aspiasyon pnömonisi gelişen olgularımızı sunmayı planladık. Materyal-Metod: Çalışmaya Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yoğun Bakım Kliniğinde Ocak 2018- Aralık 2018 tarihleri arasında yatırılan ve aspirasyon gelişen tüm vakalar dahil edildi. Vakaların demografik verileri,tanıları,yatış süreleri, mekanik ventilasyon ihtiyaçları, yatış anındaki Glaskow Koma Skalaları (GKS), PSI skorları, Curb 65 skorları, APACHE skorları, yatış anındaki WBC değerleri, prokalsitonin değerleri,mortalite gelişip gelişmediği,PEG ve trakeostomi açılıp açılmadığı kaydedildi. Bulgular Çalışmaya toplam 42 hasta dahil edilmiş olup, 24'ü (%57,1) erkek, 18'i (%42,9) kadındı. Hastaların yaş ortalaması 74,2(36-91) olarak saptandı. Ortalama GKS 9,4 (4-15). PSI skorları 141,9 (66-227), CURB 65skoru 3,42, APACHE 24,4 (12-43), olarak saptandı. Hastaların geldikleri andaki kan değerlerine bakıldığında ortalama WBC değerleri 18400/ mm3, prokalsitonin değeri 2,19 nd/ml, CRP değeri ise 157,2 mg/L olarak

bulundu. Hastaların %71,4'ünde mekanik ventilasyon ihtiyacı gerekti ve ortalama yatış süresi 18,4 gün olarak kaydedildi. Erkek hastalardan 9'u ölürken (%37,5), kadın hastaların da 6'sı exitus oldu.(%33,3). Toplam mortalite sayısı 15 (%35,7) olarak gözlemlendi. Tartışma Aspirasyon pnömonisi, diğer pnömoni sendromlarından daha az iyi karakterize edilmesine rağmen, yaygın bir sendromdur. Toplum kökenli aspirasyon pnömonisi olan hastalar daha yaşlıdır, daha fazla komorbiditeye sahiptir ve yaş ve komorbiditelere göre ayarlama yapıldıktan sonra bile toplum kökenli pnömoni hastalarına göre daha yüksek mortalite göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Aspirasyon Pnömonisi, Yoğun Bakım, Pnömoni

Presentation ID/Sunum No= 247

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Unilateral Percutaneous Kyphoplasty in Thoracolumbar Compression Fractures

Dr. Emrah Akçay[1], Dr. Hüseyin Berk Benek[1]
[1]*University of Health Sciences İzmir Bozyaka Education and Research Hospital*
**Corresponding author: Hüseyin Berk Benek*

Abstract

Introduction: Unilateral percutaneous kyphoplasty is a minimal invazive technique in the treatment of thoracolumbar compression fractures. The goal of kyphoplasty is to return the fractured vertebra as close as possible to its normal height and to reduce the pain. Purpose: To assess the safety and efficacy of unilateral percutaneous kyphoplasty in the treatment of thoracolumbar compression fractures. Methods: We present seventy-six osteoporotic thoracolumbar compression fractures from January 2018 to January 2020 who had treated with unilateral percutaneous kyphoplasty at our neurosurgery department. Patients demographic features, duration of symptoms, pre- and postoperative of visual analogue scale (VAS) for the severity of pain, and cement leakage were evaluated. Results: This study includes seventy-six patients (32 men 42.1%, 44 women 57.9%). The avarage age of the patients was 68, range between 26-82. Kyphoplasty was performed in the total of 90 levels; 62 (81.6%) patients with one level fracture, 14 (18.4%) patients with two level fractures. The average pre- and postoperative pain on VAS score was 8.6±1.6, and 2.8±1.4. Pain relief after the procedure was statistically significant on paired sample t-test ($p<0.05$). 12% of the vertebral segments exhibited signs of cement leakage to the inside or outside spinal canal through the vertebral venous plexusus. No neurodeficit was determined in any patient and no reoperation was performed. Conclusions: Kyphoplasty

gives surgeons a way to fix the fractured vertebra without the problems associated with open surgery. This is a specific and safe technique which relieves pain and enables patients to get back to normal activities.

Keywords: Kyphoplasty, Minimal İnvazive Technique, Pain Relief, Thoracolumbar Compression Fracture

Presentation ID/Sunum No= 55

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Urodynamic Examination and Pressure Flow Study Findings of Patients With Bladder Pain Syndrome: The Single Institution Results

Asst. Prof. Dr. Hacı Murat Akgül[1], Asst. Prof. Dr. Çağrı Doğan[1]
[1]*Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Üroloji Anabilim Dalı*
**Corresponding author: Hacı Murat Akgül*

Abstract

Aim: Bladder pain syndrome (BPS) is defined as frequent urination, nocturia, sudden urgency and accompanying pain or discomfort in the suprapubic region. Urodynamic examinations and pressure flow studies (UD-PFS) can contribute valuable datas in terms of understanding the pathophysiology and being clearer at the diagnosis stage. We evaluated the demographic and clinical findings, UD-PFS of BPS patients who were followed up at single clinic. Material and Method: The data of 87 patients diagnosed with BPS were retrospectively evaluated. Individuals with diseases that could mimic BPS were not included to the study. UD-PFS was performed in order to provide differential diagnosis to the 41 patients whom did not benefit from empirical treatment. Patients' UD-PFS parameters were evaluated separately. Results: Eight (9%) of the patients were male and 79 (91%) were female. The mean age of the patients was found to be 47±12 years. All of the patients undergoing UD-PFS were female. Hunner ulcer was detected in 7 (17%) of these patients in cystoscopy. As a result of UD-PFS, the first urinary sensation was 67±26 cc, the maximum cystometric capacity was 485±178 cc and the maximum detrusor pressure in the filling phase was 10±5 mm-Hg. The Q max and the maximum detrusor pressure in the voiding phase were 19±9 mL/sec and 33±17 mm-Hg, respectively. As a result of UD-PFS,

9(22.5%) of BPS patients had stress type incontinence, 4(9.7%) pseudo-detrusor sphincter dyssynergia, 2(4.8%) pure obstruction, 1(2.4%) detrusor overactivity and 1(2.4%) areflexive. Conclusion: It was observed that most of the patients had normal detrusor function with minimal decrease in bladder capacity and minimal hypersensitivity. The most prominent UD-PFS finding was stress-type urinary incontinence. UD-PFS can provide valuable scientific data about the patients' clinic and may be useful in regulating medical treatment in selected BPS patients.

Keywords: Bladder Pain Syndrome, Urodynamic Examination, Pressure Flow Study

Presentation ID/Sunum No= 76

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ürotelyal Karsinomlarda Mikropapiller ve Sarkomatoid Morfolojinin Her-2 Ekspresyonu ile İlişkisi

Dr. Büşra Erşan Erdem[1], Dr. Bora Gürel[2]
[1]*Ordu Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastansi, Ordu, Türkiye*
[2]*The Institue of Cancer Research, London, UK*

Özet

HER-2, tip-I transmembran büyüme faktörü reseptörü olup HER-2 ekspresyonunun mesane tümörlerinde kötü prognostik belirteç olduğu, ileri evre, yüksek tümör derecesi ve mikropapiller morfolojiyle ilişkisinin bulunduğu bildirilmiştir.Biz de çalışmamızda; ürotelyal karsinom (ÜK)'un agresif seyirli, tanı anında ileri evrede, metastaz yapma potansiyeli yüksek 2 alt tipi olan mikropapiller tip ürotelyal karsinom (MİTÜK) ile sarkomatoid tip ürotelyal karsinom (SATÜK) olgularında HER-2 ekspresyonunun morfolojiyle ilişkisini ve bu ekspresyonun prognostik önemini araştırdık. Çalışmamıza 18 MİTÜK ve 18 SATÜK tanılı olgu ile mikropapiller ve sarkomatoid alanlara komşu klasik yüksek dereceli invaziv ÜK odaklarından oluşan "iç kontrol grubu(İKG)" olguları ve aynı yaş, cinsiyet ve patolojik evrede farklı hastalara ait klasik yüksek dereceli invaziv ÜK tanılı "dış kontrol grubu(DKG)" olguları alındı.MİTÜK'lerde; 10 vakada(%55,5) skor 0, 2 vakada(%11,1) skor 1+, 1 vakada(%5,6) skor 2+, 5 vakada(%27,8) skor 3+ ekspresyon izlendi.MİTÜK İKG'de; 9 vakada(%50) skor 0, 2 vakada(%11,1) skor 1+, 1 vakada(%5,6) skor 2+, 6 vakada(%33,3) skor 3+ idi.MİTÜK DKG'de; 11 vakada(%61,1) skor 0, 2 vakada(%11,1) skor 1+, 1 vakada(%5,6) skor 2+, 4 vakada(%22,2) skor 3+ idi.SATÜK olgularında HER-2 ekspresyonu görülmedi. SATÜK İKG'de; 15 vakada(%88,2) skor 0, 1 vakada(%5,9) skor 2+, 1 vakada(%5,9) skor 3+ idi.SATÜK DKG'de;

8 vakada(%44,4) skor 0, 2 vakada(%11,2) skor 2+, 8 vakada(%44,4) skor 3+ idi.İstatiksel sonuçlara göre; SATÜK ile SATÜK DKG (p=0,01), SATÜK İKG ve SATÜK DKG arasında (p=0,01), MİTÜK ve SATÜK'ler arasında (p=0,003), MİTÜK ve SATÜK vakalarının İKG'leri arasında (p=0,04) anlamlı fark izlendi. Literatürde çalışmalar, mikropapiller morfolojiyle HER-2 ekspresyonunun ilişki olduğunu göstermektedir.Çalışmamızdaysa, MİTÜK ile klasik invaziv yüksek dereceli ÜK'lar arasında HER-2 ekspresyonu açısından fark izlenmediğinden, bulgularımız literatür bulgularının aksine mikropapiller morfolojiyle HER-2 arasında ilişki olmadığını düşündürmektedir.Ayrıca çalışmamızda, SATÜK vakalarının hiçbirinde HER-2 ekspresyonu görülmemiştir. SATÜK'lerdeki agresif gidişatın, HER-2 ekspresyonu ilişkili olmadığı ve sarkomatoid morfoloji için HER-2 ekspresyon kaybının spesifik olabileceği düşünülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Ürotelyal Karsinom, Mikropapiller, Sarkomatoid, Her-2

Presentation ID/Sunum No= 303

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Vaginal Cellular Angiofibroma Mimicks Anterior Vaginal Prolapse

Dr. Burak Sezgin[1], Dr. Mehmet Ferdi Kıncı[1]
[1]Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum AD
**Corresponding author: MEHMET FERDİ KINCI*

Abstract
Objective: Cellular angiofibroma is a rare benign tumour originating from the superficial soft tissues of the genital area. The sites involved by this tumour are vulva in females. Vaginal involvements have rarely been reported in the literature. Our aim is to report a rare case of large vaginal CA mimics anterior vaginal prolapse. Material and methods: A 49 years old, G3Y3P3A0, patient admitted at our clinic with complaints of UI and palpable vaginal mass of four months of duration. Vaginal examination revealed a mass coming out from vaginal introtus and 3^0 anterior vaginal compartment prolapse(Figure 1). SUI test was also positive. TV USG revealed a 92*32 mm solid mass between bladder and uterus(Figure 2). The mass had an heterogenous appearance with hipoechoic regions. The tumour markers were normal. First we performed cycstoscopy for close proximity of the mass with bladder. Cystoscopy was normal. After cycstoscopy we started to dissect the mass from surrounding tissue. The mass was excised totally. Results: On gross inspection, the growth was polypoidal in shape and measured 10x3x2 cm in size(Figure 3A). Cut section was solid, grey purple without any areas of hemorrhage or necrosis(Figure 3B). Microscopic examination with hematoxylin-eosine and masson trichrome revealed fibrous proliferation with loose edema in most areas and vascular proliferation consisting of capillary vessels. The tumour was circumscribed and

moderately cellular comprised of spindle and stellate shaped cells with many prominent blood vessels(Figure 3C). There was no nuclear pleomorphism. No mitotic figures were identified. Based on pathological features, a diagnosis of CA was made. The patient remained symptom-free during the follow-up period (Figure 4). Conclusion: Excision of a large vaginal CA was performed succesfully. CA are benign tumours, which rarely occur in vagina. These type of soft tissue tumors must be kept in mind in cases presenting with vaginal prolapsus and SUI.

Keywords: Cystocele, urinary incontinence, Vaginal mass, cellular angifibroma

Presentation ID/Sunum No= 281

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Vaginal Paraüretral, leiomyom Vajinal Yaklaşımla Başarıyla Eksize Edildi: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Bekir Sıtkı İsenlik[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi,Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

Özet

Leiomyomlar, uterusun sık görülen iyi huylu solid tümörleridir .Vajinal leiomyomlar çok nadir görülür.Burada literatürü gözden geçirerek Hekimlere tanı ve tedavide yardımcı olabilecek bilgileri sağlamak için bu olgu sunulmuştur . Litaratürde yaklaşık 300 bildirilen vaka mevcuttur. Hastamız 30 yaşında olup, Pelvik basınç, vajinal şişkinlik yakınması ile Antalya Eğitim Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve doğum polikliğine başvurmuştur. Öncesinde bir sezeryan doğumu mevcuttur. Hastanın yapılan muayenesinde vajina ön duvarında parauretral bölgede 4 × 3 × 4 cm boyutlarında sert kitle saptandı.Vajinal paraüretral solid tümör tanısı ile hasta operasyona alındı. Paraüretral tümör vajinal yaklaşımla eksize edildi. Operasyon ile makroskopik olarak bir adet, 4 cm çapında, beyaz renkte sert kıvamda düzgün yüzeyli, kesit yüzü beyaz renkte leiomyoma benzeyen kitle çıkarıldı. Kitle patolojik incelemeye gönderildi. Hasta postoperatif 2. Günde komplikasyonsuz olarak taburcu edildi.Hastanın patolojik biyopsi materyali İmmünhistokimyasal olarak SMA(+),Desmin(+),S-100:(-),CD34(-),Kİ-67 indeksi%2,p53 seyrek(+) görülen leiomyom olarak rapor edildi. 24 aylık takip süresince nüks olmadı. Vajinal leiomiyomlar, üretral veya vajinal düz kastan kaynaklanan iyi huylu nadir tümörlerdir.

Radyolojik bulgular (özellikle manyetik rezonans görüntüleme) tümörün ameliyattan önce kökenini gösterebilir; ancak nihai tanı histoloji ile belirlenir.Tedavide cerrahi vajinal eksizyon yeterlidir.

Anahtar Kelimeler: Leiomyoma, Paraurethral, Vagina

Presentation ID/Sunum No= 213

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Varikosel Dereceleri Arasında Sperm Vitalite ve Morfolojilerin Karşılaştırılması

Exp. Dr. Halil Çağrı Aybal[1], Prof. Dr. Çiğdem Elmas[2], Prof.Dr. Halil Başar[3]
[1]*Kahramankazan Hamdi Eriş Devlet Hastanesi*
[2]*Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi*
[3]*Dr. Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji SUAM*

Özet

Giriş-Amaç: Erkeklerde primer ve sekonder infertilitenin en sık sebebi varikoseldir. Çalışmamızda varikosel hastalarında spermlerin vitalite ve morfolojisini Eosin/ Nigrosin boyası ve Diff - Quick testiyle değerlendirerek varikosel dereceleri arasındaki vitalite ve morfoloji farklılığının belirlenmesini amaçladık. Gereç ve Yöntemler: 01 Mart 2019 ile 01 Haziran 2019 tarihleri arasında inferitilite şikayetiyle başvuran toplam 72 hasta çalışmaya dahil edildi. Birinci derece olan varikosel hastaları grup 1, ikinci derece olan hastalar grup 2 ve üçünce derece varikosel hastaları grup 3 içinde değerlendirildi. Fizik muayeneyle varikosel tanısı alan hastaların spermiogram verileri üç varikosel derecesi arasında karşılaştırıldı. Sperm morfolojilerinin Teratozoopermi İndeksi (TZI) ve Sperm Deformite İndeksi (SDI) değerleri hesaplanarak gruplar arasında istatistiksel olarak karşılaştırma yapıldı. Araştırma Bulguları: Sperm morfoloji parametreleri ve vitalite oranları gruplar arasındaki ayrı ayrı değerlendirmeye göre normal morfolojiye sahip sperm yüzdeleri, baş anomali sayısı, boyun anomali sayısı, kuyruk anomali sayısı, ARS'ya sahip sperm sayısı ile TZI ve SDI değerleri açısından karşılaştırıldığında üç grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark tespit edildi ($p< 0,05$). Sperm vitalite oranları açısından karşılaştırıldığında grup 1 ve 2 ile grup 1 ve 3 arasında istatistiksel

olarak anlamlı fark tespit edilirken; grup 2 ve 3 arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı. Sonuç: Çalışmamızda varikosel derecesi arttıkça SDI ve TZI'lerinin arttığını tespit ettik. Varikoseli olan hastalarda sperm morfolojilerini değerlendirmede TZI ve SDI'lerin kullanılmasının hastaların cerrahiye ya da in vitro fertilizasyona yönlendirilmesinde yarar sağlayarak zaman kaybını önleyebileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Varikosel, Derece, Morfoloji, Vitalite.

Comparison of Sperm Vitality and Morphology Between Varicocele Grades

Abstract

Introduction-Aim: Varicocele is the most common cause of primary and secondary infertility in men. In our study, we aimed to determine that the vitality and morphology difference between varicocele grades by evaluating sperm vitality and morphology in varicocele patients with Eosin / Nigrosin stain and Diff-Quick test. Material-Method: Total of 72 patients who applied with the complaint of infertility between 01 March 2019 and 01 June 2019 were included in the study. First degree varicocele patients were evaluated in group 1, second degree patients were eveluated in group 2 and third degree varicocele patients were eveluated in group 3. Spermiogram data of varicocele patients diagnosed by physical examination were compared between three varicocele grades. Teratozoospermia Index (TZI) and Sperm Deformity Index (SDI) values of sperm morphologies were calculated and statistical analyze was made between groups. Results: Sperm morphology parameters and vitality ratios were analyzed separately between the groups. There was a statistically significant difference was found between the three groups in terms of sperm percentages with normal morphology, number of head anomalies, number of neck anomalies, number of tail anomalies, number of sperms with ARS, TZI and SDI values ($p < 0,05$). While there was a statistically significant difference was found between group 1/ 2 and groups 1/ 3 in terms of sperm vitality rates; there was no statistically significant difference between groups 2 and 3. Conclusion: In our study, we determined that SDI and TZI values increased as varicocele grade increased. We think that while evaluating sperm morphology in

patients with varicocele, using of TZI and SDI is helpful in determining whether patients are referred to varicocele surgery or in vitro fertilization.

Keywords: Varicocele, Grade, Morphology, Vitality.

Presentation ID/Sunum No= 387

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Variköz Ven Patogenezinin Kollajen Liflerle İlişkisi Nedir'

Assoc. Prof. Dr. Sezen Koçarslan[1]
[1]*Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi*

Özet

Amaç: Bu çalışmada varikoz venlerin remodellinginde etkili vasküler komponent olan Kollajen 1 ve Kollajen 4 yoğunlukları araştırıldı. Metot: Çalışmaya Klinik-Etyolojik-Anatomik-Patofizyolojik sınıflamasına göre C2-C4 variköz ven ameliyatı uygulanan 20 hastanın (11 erkek,9 kadın, ort yaş 53.5±5.9 yıl) primer variköz ven örneği ile 20 sağlıklı kontrolden (12 erkek, 8kadın; ort. yaş 48.75±5.6yıl) koroner anastomoz otolog greft olarak kullanılan sağlıklı safen ven örnekleri alındı. Her iki gruba Kollajen 1 ve Kollajen 4 antikorları kullanılarak immünohistokimyasal boyama, Masson Trikrom kullanılarak histokimyasal boyama yapıldı. Her iki grubun immünohistokimyasal ve histokimyasal boyanması incelendi ve birbiri ile karşılaştırıldı. Bulgular: Her iki grup arasında demografik veriler açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılık yoktu ($p>0.05$). Variköz venlerin histomorfolojik incelemesinde neointima formasyonu ve fragmantasyonu, media tabakasında kalınlaşma, hipertrofik ve irregüler düz kas hücreleri bulguları izlendi . Variköz örneklerin immünohistokimyasal analizinde Kollajen1 immün boyanması 17 olguda (%85) negatif, 3olguda (%15) pozitif idi. Sağlıklı ven örneklerinde Kollajen1 immün boyanması 12 olguda (%60) negatif, 8 olguda (%40) pozitif idi. Sağlıklı venlerle variköz venlerin Kollajen1 immün boyanması açısından istatistiksel olarak karşılaştırılmasında anlamlı farklılık yoktu ($p>0.05$). Variköz örneklerin immünohistokimyasal analizinde Kollajen4 immün boyanması 4 olguda (%20) negatif, 16 olguda (%80) pozitif idi.

Sağlıklı ven örneklerinde Kollajen4 immün boyanması 13 olguda (%65) negatif, 7 olguda (%35) pozitif idi. Sağlıklı venlerle variköz venlerin Kollajen 4 immün boyanması açısından istatistiksel olarak karşılaştırılması anlamlı farklılık gösterdi (p=0.03). Variköz örneklerin histokimyasal analizinde Masson Trikrom boyanması 4 olguda (%20) negatif, 16 olguda (%80) pozitif idi. Sağlıklı venöz doku örneklerinde Masson Trikrom boyanması 18 olguda (%90) negatif, 2 olguda (%10) pozitif idi. Sağlıklı venlerle variköz venlerin Masson Trikrom boyanması açısından istatistiksel olarak karşılaştırılması anlamlı farklılık gösterdi (p=0.01). Sonuç:Sağlıklı venlere kıyasla, variköz venler Kollajen 4 ile daha kuvvetli boyandı. Kollajen1 ile variköz venlerde anlamlı boyanma izlenmedi. Masson Trikrom ile varikoz venlerde yaygın fibrozis izlendi. Kollajen tiplerinin yoğunluklarının değişimi ven duvarı remodellinginde önemli rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Varikoz Ven; İmmünohistokimya; Kollajen1; Kollajen4.

Presentation ID/Sunum No= 120

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yaşlı Hastalarda Ayrılmamış Femur Boyun Kırıklarına Yaklaşım; Tespit Mi' Protez Mi'

Dr. Nazan Çevik[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Uygulama ve Araştırma Merkezi*

Özet

Amaç: Kalça kırıkları dünya genelinde morbidite ve mortalitenin yaygın nedenlerinden biridir. Bu kırıkların önemli bir bölümünü femur boyun kırıkları (FBK) oluşturur. Bu çalışmadaki amacımız yaşlı hastalardaki ayrılmamış FBK tedavisinde kanüllü vida ile tespitin etkinliğini araştırmak ve sıklıkla kullanılan parsiyel eklem protezi ile karşılaştırmaktır. Materyal ve Metod: 2014 – 2019 yılları arasında hastanemizde FBK tanısı ile tedavi edilen hastalar retrospektif olarak değerlendirildi. Radiografilerde Garden Tip 1 ve Tip 2 FBK olup kanüllü vida ile tespit veya parsiyel eklem protezi ile tedavi edilen 70 – 80 yaş arası hastalar çalışmaya dahil edildi. Buna göre hastalar Kanüllü vida ile tespit (Grup 1) ve Protez ile replasman (Grup 2) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Gruplar, (Grup 1: n=25, 7'si erkek, 18'i kadın, Grup 2: n=33 11'i erkek, 22'i kadın), yaş, Body Mass Index (BMI), kırık tipi, cerrahiye kadar geçen süre, American Society of Anesthesiologists (ASA) skoru, preoperatif ve postoperatif hemoglobin (Hb) miktarları, kanama parametreleri, eşlik eden hastalık ve Harris kalça skorları açısından karşılaştırıldı. Sonuç: Grup 1'de yaş ortalaması 72.3 ± 4.1 iken Grup 2'de 77.3 ± 3.2 idi (p=0.03). İki grup arasında preoperatif Hb miktarı, PLT, INR, aPTT ve PT değerleri arasında anlamlı fark saptanmadı. Grup 1'de cerrahiye geçen kadar geçen süre ortalama 1.38 ± 0.19 gün iken Grup 2'de 3.27 ± 0.68 gündü (p=0.017). Postoperatif dönemde Grup 2'de Hg miktarı Grup

1’e göre daha düşüktü (p=0.028). Buna bağlı olarak Grup 1’de 7 (%28), Grup 2’de 13(%39.3) hastaya kan transfüzyonu uygulandı. Grup 1’de 20 (%80) hastada kaynama sağlandı. Postoperatif 3.aydaki Harris Kalça Skorları Grup 1’de ortalama 67.3 ± 9.8 puan, Grup 2’de ise 72.4 ± 5.4 puan olarak değerlendirlmiş olup bu fark anlamlı bulunmadı (p=0.059). Çıkarım: Yaşlı hastalardaki ayrılmamış FBK tedavisine karar verilirken hastanın kronolojik yaşının yanı sıra biyolojik yaşının, eşlik eden hastalıklarının aktivite düzeyinin ve mental durumunun da göz önünde bulundurulmasının da önemli olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Kalça Kırığı; Osteosentez; Parsiyel Protez; Mortalite; Morbidite

Presentation ID/Sunum No= 23

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yeni Yaralanma Suçlarının Adli Tıp Açısından Değerlendirme Rehberinin Göğüs Cerrahisi Branşıyla İlgili Getirdiği Yenilikler

Asst. Prof. Dr. Hüseyin Fatih Sezer[1]
[1]*Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi*
**Corresponding author: Hüseyin Fatih Sezer*

Özet

Çalışmamızda yeni Yaralama Suçlarının Adli Tıp Açısından Değerlendirilmesi Rehberi'nde yer alan göğüs cerrahisi branşı ile alakalı güncellemeler vurgulanmak istenmiştir. İlki 2005 yılında yayınlanan ve 2013, 2019 yıllarında güncellenen 'Türk Ceza Kanunu'nda Tanımlanan Yaralama Suçlarının Adli Tıp Açısından Değerlendirilmesi' rehberlerdeki göğüs cerrahisi branşını ilgilendiren hususlar kıyaslanmıştır. Göğüs cerrahisi branşı açısından bakıldığında yeni rehberde eski rehbere göre 2 konuda belirgin değişiklik göze çarpmaktadır. Bunlardan ilki toraks kontüzyonu konusu olup; Kontüzyon saptanan kişide kot fraktürü, minimal hemotoraks ya da pnömotoraks gibi eşlik eden toraks travması yoksa bir hafta sonra kontrol toraks CT çekilip buradaki bulgulara göre hayati tehlike durumunun değerlendirilmesi gerektiğinin ifade edilmesidir. İkinci husus ise Tablo- 6 da yer alan özofagusta korozif madde yaralanmaları maddesinin değerlendirilmesinde kullanılmak üzere yaralanmanın derecelendirilmesidir. Toraks kontüzyonunun değerlendirilmesi amaçlı 1 hafta sonra toraks tomografisi çekilmesi günlük pratiklerimizde uygulanan bir yaklaşım değildir, sıhhi açıdan gerekli bir durum olmayıp kişiye fazladan radyasyon verilmesine ve ek maliyete neden olacaktır. Ayrıca iç organ hasarına sekonder olduğu düşünülerek, sadece minimal kontüzyon değil minimal pnömotraks,

minimal hemotoraks ile bu patolojilerinin geniş boyutluları aynı kavram (yaşamsal tehlike) içerisinde değerlendirilmektedir. Konu ile alakalı tıbbi tecrübeler ve güncel literatür ışığında bu patolojilerin sonuçlarını öngörebilecek, özofagus koroziv madde yaralanmalarına getirilen gibi sınıflamalar getirilmesinin daha uygun bir yaklaşım olduğu düşünüldü. Adli rapor hazırlanırken toraks kontüzyonu ve özofagus koroziv yaralanmaları hususlarında güncel rehberin ilgili maddeleri ile uyumlu raporlar düzenlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Yeni Adli Tıp Rehberi, Göğüs Cerrahisi, Adli Rapor

Presentation ID/Sunum No= 405

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yoğun Bakım Hasta Profilinin Tanı, Prognoz ve Mortalite Açısından Karsılaştırması:1 Yıllık Retrospektif Çalışma

Exp. Dr. Güler Eraslan Doğanay[1]
[1]*SBÜ Ankara Atatürk Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi EAH*

Özet

Amaç: Yoğun bakım hasta profilimizi değerlendirmeyi, prognoz ve mortalite açısından erişkin ve geriatrik hasta grubunu karşılaştırmayı amaçladık. Gereç ve Yöntem: 01/01/2018 ve 31/12/2018 tarihleri arasında Anesteziyoloji ve Reanimasyon 2 Ünitesine kabul edilen hastaları yaş gruplarına göre erişkin ve geriatrik olarak gruplandırarak,solunum hastalığı tipleri,cinsiyetleri,mekanik ventilatöre ihtiyaç durumlarını,yoğun bakımda kalış süreleri,mekanik ventilatör kalış sürelerini,hastane kalış süreleri,30 günlük mortaliteler retrospektif olarak kayıt altına alındı. Bulgular: 351 hastanın 220'si erkek,131'ü kadındı.Yaş gruplarına göre; 238 geriatrik,113 tanesi erişkin hasta grubuydu. 238 geriatrik hasta grubundan 87' si(%36.5) Tip I solunum yetmezliği, 151 tanesi (%63.4) Tip II solunum yetmezliği tanılıydı.Erişkin hasta grubunda bu oran 39 hasta (%34.5) tip I, 74 hasta (%27) Tip II solunum yetmezliği hastasıydı. Hastalardan invazive mekanik ventilatöre ihtiyacı olanların oranı %38.1(n:134) olup, bu oran geriatrik grupta %36.9 (n:88), erişkin grupta %40.7 (n:46)'dü. Hastaların yoğun bakım kalış gün sayısı incelendiğinde; tüm hastalarda ortalama yoğun bakım yatış gün sayısı 4.6 gündü.Bu değer erişkin yaş grubunda 4.4, geriatrik yaş grubunda 5.9 gündü. Hastalarda ortalama mekanik ventilatörde kalma süresi 3.0 gün iken, erişkin yaş grubunda 2.1 gün, geriatrik yaş grubunda 3.4 gündü. Hastanede kalış gün sayısıları incelendiğinde; ortalama hastane kalış gün sayıları 18.3 iken, erişkin hasta grubunda 19.9 ve geriatrik

yaş grubunda 17.6'ydı. Mortalite oranları tanılara göre geriatrik grupta; Tip I solunum yetmezlikli(n:87) hastalardan 54 tanesi (%36.5), Tip II solunum yetmezlik tanısı olan 56 tanesi (%37) 30 günde mortal seyretmiştir. Erişkin grup (n:113) hastalardan Tip I solunum yetmezliği tanısı olanların (n:39) 12 tanesi(%30.7), Tip II solunum yetmezliği tanısı olanların (n:74) 20 tanesi (%27) 30 günde mortal seyremiştir. Sonuç: Geriatrik yaş grubu beklendiği gibi prognoz ve mortalite açısından erişkin gruba göre daha kötü seyretse de çalışmamızda gördük ki; geriatrik hasta grubunda Tip I solunum yetmezliği olan hastalarda mortalite,Tip II ye göre anlamlı derecede yüksektir.

Anahtar Kelimeler: Geriatrik,erişkin,mortalite,prognoz,yoğun Bakım

Presentation ID/Sunum No= 169

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yoğun Bakım Hastasında Tesadüfen Tespit Edilen Pnömoperitoneum ve Tanısal Laparotomi: Vaka Sunumu ve Literatür Değerlendirmesi

Dr. Fırat Demircan[1], Dr. Fatma Ferda Kartufan[2]
[1]*Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi AD*
[2]*Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD*

Özet

Akut batın bulgularıyla birlikte batın içi serbest hava tespit edilmesi, lümenli organ perforasyonu şüphesi nedeniyle acil cerrahi eksplorasyon endikasyonudur. Ender durumlarda cerrahi olmayan nedenlerle de pneumoperitoneum(PP) oluşabilir, fakat yoğun bakım hastalarında tanı ve tedavi zorlaşmaktadır. Sunumumuzda sedatize olarak tedavisi devam ederken rutin tetkiklerinde PP tespit edilerek tanısal laparotomi yapılan trakeostomize yoğun bakım hastasını literatürle birlikte değerlendireceğiz. VAKA: Öyküsünde; epistaksis, akut miyokard infarktüsü sonrası acil koroner arter bypass greft operasyonu olan 74 yaş erkek hastaya postoperatif(Po) akut böbrek ve solunum yetmezliği eşliğinde sepsis tanılarıyla diyaliz tedavisi ve non-invaziv mekanik ventilasyon eşliğinde antibiyoterapi uygulandı. Yoğun bakım ünitesinde(YBU) takip edilirken serebrovasküler olay, herpes zoster tanıları sonrası 37. gününde medikal tedavi sırasında rektal kanama ile endoskopi ve kolonoskopi yapılmıştı. Duodenal ülser, sigmoid kolonda ülserler ve iskemik kolit bulguları gözlenmişti. Yatışının 45. gününde trakeostomi açılan ve 52. gününde rutin takip amacıyla çekilen yatak başı Akciğer grafisinde diyafram altı serbest hava tespit edilen hastadan genel cerrahi konsültasyonu istenmişti. Ayırıcı tanıda yapılan kontrastsız abdominal bilgisayarlı tomografi sonucunda kolesistit ile uyumlu safra kesesi ve batın içi serbest hava,

aort anevrizması bulguları ile hastaya eksploratif laparotomi yapıldı. Gastroozefageal bileşkeden pelvik rektuma kadar intestinal anslarda perforasyon alanı ya da patolojik bulgu tespit edilmedi. Safra kesesi duvarı ödemli ve gangrene görünümdeydi. Kolesistektomi yapıldı. Batın içi ek patoloji gözlenmedi. Po 10. günde hasta kalp ve akciğer yetmezliği nedeniyle kardiyopulmoner arrest sonrası exitus mortalis kabul edildi. TARTIŞMA: Literatürde PP % 90 cerrahi, % 10 cerrahi dışı nedenlerle oluşabildiği bildirilmiştir. Cerrahi nedenler arasında en sık ülser, tümör, iskemi, enfeksiyon, endoskopik işlemlere bağlı mide barsak perforasyonları olmak üzere akut kolesistitin ağır formlarında da PP görülebilmektedir. Başta mekanik ventilasyon olmak üzere birçok cerrahi dışı neden PP'a sebep olsa da, özellikle YBU'nde yatan hastalarda gerek cerrahi nedenleri dışlamak, gerekse tedavi amaçlı olarak tanısal laparoskopi ya da laparatomi yapmak hala en uygun seçenek olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yoğun Bakım, Pnömoperitoneum, Tanısal Laparotomi

Presentation ID/Sunum No= 328

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yoğun Bakım Ünitesinde Perkütan Endoskopik Gastrostomi Açılan Hastaların Klinik Özellikleri

Dr. Canan Bütüner[1]
[1]*Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Uygulama Araştırma Merkezi*

Özet

Amaç: Erişkinlerde gastrostomi tüp kullanımı arttıkça, ileri demanslı hastalarda uygulanmasının uygunluğu konusunda etik sorular akla gelmektedir. Demans disfaji aspirasyon ya da kendi kendine beslenme problemleri, ya da iştahsızlık ile karekterize beslenme problemleri yapabilir. Bir çok çalışmada PEG ileri demansta gastrostomi açılmasının bası ülseri, aspirasyon pnömonisi gibi yan etkilere sebep olarak sağkalımda bir düzelmeye sebep olmadığı gösterilmiştir. Bu çalışmamızda biz 2018 yılında yoğun bakım ünitemizde gastrostomi uygulanan hastalarımızın klinik sonuçlarını incelemeyi amaçladık. Gereç ve Yöntem Ocak-2018- Aralık 2018 tarihleri arasında herhangi bir nedenle gastrostomi açılan 69 hastanın yatış sebebi, eşlik eden hastalıklar komplikasyonlar ve sağkalım açısından sonuçları retropektif olarak değerlendirilmiştir. Sonuçlar: Hastaların %47,82'si kadın, %52,17'si erkek olarak saptanmıştır. Ortalama yaş 72,69 olarak hesaplanmıştır. Kabülünde Ortalama kabul Glaskow koma skalası 9 olarak hesaplanmıştır. Kabülünde %15,9 hasta solunum yetmezliği ve mekanik ventilasyon ihtiyacı ile gelmiştir. Hastaneye yatış sebebi 27 hastada (%39), akut iskemik serebrovasküler olay,18 hastada(%26) solunum problemleri(KOAH,pnömoni gibi), 5 hastada(%7) akut hemorajik serebrovasküler olay 3 hastada(%3) üriner enfeksiyon, 2 hastada(%3) akut böbrek yetmezliği şeklindedir. Eşlik eden hastalık sıklık sırasına göre hipertansiyon 36(%52) hastada, diyabetes mellitus 17(%24)

hastada, Alzheimer 17(%24) hastada, aterosklerotik kalp hastalığı 15(%21) hastada, geçirilmiş serebrovasküler olay 15(%21) hastada, parkinson 6(%8) hastada, malignansi 5(%7) hastada saptanmıştır. %2,9 hastada yatışı boyunca renal replasman gerektiren akut böbrek yetmezliği gelişmiştir. Toplam hastane içi mortalite 21,7 olarak hesaplanmıştır. Kabulde tespit edilen enfeksiyon ile mortalite arasında ilişki saptanmamıştır. Yatışı boyunca gelişen enfeksiyon ile mortalite arasında istatistiksel anlamlı ilişki saptanmıştır(p:0001). Tartışma: Akut iskemik inme yoğun bakımda perkutan endoskopik gastrostomi açılması gerektirebilecek önemli tıbbi durumlardan biri olarak görünmektedir. Herhangi bir sebeple nörolojik problemleri olan hastalarda solunum problemleri hastaneye önemli hastaneye yatış sebeplerinden biridir. Bu grup hastada mortaliteyi en çok etkileyen faktör yatış boyunca gelişen enfeksiyonlardır.

Anahtar Kelimeler: Peg,yoğun Bakım, mortalite

Presentation ID/Sunum No= 38

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yoğun Bakım Ünitesindeki Hastaların Yatışı Esnasındaki Karaciğer ve Böbrek Fonksiyon Testlerinin Klinik Sonuçlarla İlişkisi

Dr. Esra Çakır[1]
[1]*Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Anesteziyoloji ve Yoğun Bakım Ünitesi Kliniği, Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara, Türkiye*
**Corresponding author: Esra Çakır*

Özet

Amaç: Yoğun bakım ünitesinde (YBÜ) yatan hastalarda karaciğer ve böbrek fonksiyon testlerindeki (KCFT/BFT) bozulmanın gerçek insidansı ve klinik sonuçlara etkisi tam olarak bilinmemektedir. Çalışmamızın amacı YBÜ'ye yatan hastalarda KCFT ve BFT'nin hastaların mortalitesi ile olan muhtemel ilişkisinin değerlendirilmesidir. Gereç ve Yöntem: Çalışmamız Haziran 2017 – Aralık 2018 tarihleri arasında YBÜ'ye yatan tüm hastalar üzerinde geriye dönük olarak gerçekleştirildi. Hastaların KCFT ve BFT test sonuçları ile demografik ve klinik verilerinin mortalite ile olan ilişkisi değerlendirildi. Hem KCFT ve hemde BFT testlerinden anlamlı olanlar için ROC analizi gerçekleştirildi. Mortalite ön görüsü için eğri altında kalan alan (AUC) değerleri ve mortalite için eşik değerler hesaplandı. Bulgular: Çalışmaya toplam 813 hasta dahil edildi. Ölen hastalarda yaşayanlara göre kan üre azotu (BUN), kreatinin, aspartat aminotransferaz (AST), alanin aminotransferaz (ALT), alkalen fosfataz (ALP) ve total bilirubin düzeyleri anlamlı yüksek bulundu. Albümin düzeyleri ölenlerde yaşayanlara göre anlamlı düşük bulundu ($p<0.05$). Kan üre azotu, kreatin ve albümin seviyeleri için AUC değerleri 0.7-0.9 arasında olup mortalite için orta doğruluk derecesinde ve en yüksek ön görücü güce sahip olduğu bulundu

(sırasıyla; 0.701, 0.738 ve 0.725). Sonuç: Mortalite göstergesi için KCFT ve BFT testlerinden en anlamlı parametreler BUN, kreatin ve albümin olarak bulundu. Sonuçlarımızın başka büyük kohortlarla doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Böbrek Fonksiyon Testi, Karaciğer Fonksiyon Testi, Yoğun Bakım Ünitesi, Mortalite

Presentation ID/Sunum No= 244

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Yoğun Bakımda Tedavi Edilen ve Periferik Dolaşım Bozukluğu Gelişen Hastalarda İloprost İnfuzyonu Sonrası İskemi Değerlendirilmesi

Dr. Atalay Karakaya[1]
[1]*İstanbul Medipol Üniversitesi Kalp Damar Cerrahisi*

Özet

GİRİŞ: Yoğun bakımda tedavi edilen hastalarda uzun süre hareketsiz kalma, arteriyel girişimler ve septik tabloya bağlı olarak ekstremite distalinde iskemi ve siyanoz görülebilmektedir. Kliniğimizde mart 2018 ve mart 2020 tarihleri arasında periferik iskemi gelişen ve iloprost 0,5 mg/kg/dakika dozu ile başlangıç dozu verilen 20 hastanın periferik iskemisi değerlendirildi. Sonuç: Diğer vasodilatör ve antiagregan ve koagulan ilaçlara ek olarak ilomdin infüzyonu iskeminin düzeltilmesinde etkilidir.

Anahtar Kelimeler: Periferik Dolaşım Bozukluğu, İloprost

Presentation ID/Sunum No= 339

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Florozisli Ratların Böbrek Dokusunda Vit E ve Vit C Uygulamasının Nekrotik Yolağa Etkisi

Asst. Prof. Dr. Ahmet Cihat Öner[1]
[1]*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Veteriner Fakültesi*
**Corresponding author: Ahmet Cihat ÖNER*

Özet

Amaç: Bu çalışma, flor metabolizmasında yer alan ve toksikasyondan etkilenen böbrek dokusunda hücre hasarı ve bu mekanizmaların önlenmesinde, vit C ve Vit E uygulamalarının nekrotik genler üzerine rolünün araştırılması amacıyla planlandı. Materyol Metod: Altı gruba ayrılan deneklerden çalışma sonunda steril ortamda, yaklaşık 200 mg böbrek dokusu alındı. Alınan dokulardan total m-RNA elde edildikten sonra c-DNA'ya dönüştürüldü. Elde edilen nekrotik genlerin (RİPK1 Ve RİPK3) ölçümü Real time-PCR cihazı ile analiz edilerek gruplar arasındaki farklılık azalış ve artış (fold changes) kat sayısı ile karşılaştırılıp kontrol genine göre; nekrotik (RIPK 1, RIPK3) hedef genlerinin ekspresyon seviyeleri belirlendi. Bulgular: Florozis ile nekrotik gen expresyonun tetiklendiği ve gen düzeylerinin kontrole göre 6,7 kat arttığı tedavi için verilen vitaminlerin artan RIPK1 ve RIPK3 düzeylerini tek başlarına azalttığı ancak kombine kullanımda ise artış oranında azaltarak kontrole yakın bir düşüş sağladığı tespit edildi. Sonuç: Bu çalışmada, NaF'tan kaynaklı hücre ölümünde nekrotik genlerde gen expresyon artışı şekillendiği, vit E+C kombinasyonu ile down regülasyonu sağlandığı ve netice olarak tedavide uygulamanın başarılı olabileceği söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: Florozis, Vit E, Vit C, Nekrotik Genler (Rıpk1, Rıpk3)

Presentation ID/Sunum No= 52

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Kedilerin Tüberkülozisine Güncel Yaklaşım

Asst. Prof. Dr. Güvenç Gökalp[1], Ph.d. Cand. Ayşe Birsen Gökalp[2]
[1]*Yozgat Bozok Üniversitesi Veteriner Fakültesi*
[2]*Erciyes Üniversitesi Veteriner Fakültesi*
**Corresponding author: Güvenç Gökalp*

Özet

Tüberküloz tüm evcil hayvanlarda ve insanlarda başta solunum sistemi olmak üzere birçok farklı sistemlerde etkili olabilen uzun seyirli bir hastalıktır. Kedi sahipleri veya kedilerin doğal çevresinde bulunan hayvanlar kedilerde tüberküloz olgusunun oluşma sıklığını arttıran etkenlerin başında gelmektedir. Kedi mikobakteriyel enfeksiyonları tüberküloz, Kedi cüzzam sendromu (KCS) ve tüberküloz olmayan mikobakteri sendromu olarak üç şekilde ve sıklıkla görülmektedir. Zoonotik karakter taşıyabilen bu hastalıkta çoğu zaman tedavi prosedürleri hastalığın prognozu açısından olumlu sonuçlar vermek ile birlikte doğru anamnez, fiziksel, laboratuvar ve mikrobiyolojik muayene ve görüntüleme yöntemleri hastalığın erken dönem tanısında etkindir. Kedilerde klinik tanı açısından lenfadenitinis, ekstrapulmoner tutulumlar ve radyografide intersitisyel pnömoni varlığının belirlenmesi ile deri lezyon biyopsisi ve mikrobiyolojik tanı yöntemlerinin kullanılması tüberkülozun tespitinde etkilidir. Hastalığın tedavisinde ise birden fazla ilaç kullanılabilmekte ve olası ilaç etkileşiminden dolayı bazı kombinasyonlar sinerjik etki gösterirken bazıları ise antagonist etki göstermektedir. Sistemik tutulum gösteren vakalarda ise mevcut tedavi yöntemleri etkisiz olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kedi, Tanı, Tüberküloz, Zoonoz

Current Approach to Feline Tuberculosis

Abstract
Tuberculosis is a long-lasting disease that can be effective in many different systems, especially the respiratory system, in all domestic animals and humans. Cat owners or animals in the natural environment of cats are one of the factors that increase the incidence of tuberculosis in cats. Feline mycobacterial infections are frequently seen in three forms as tuberculosis, feline leprosy syndrome (FLS) and non-tuberculous mycobacterial syndrome. Although treatment procedures often do not give positive results in terms of the prognosis of this disease, which can have a zoonotic character, healthy anamnesis, physical examination, laboratory examinations, microbiological diagnosis methods and imaging methods are effective in the early diagnosis of the disease. In terms of clinical diagnosis in cats, determination of lymphadenitis, extrapulmonary involvement and the presence of interstitial pneumonia on radiography, and the use of skin lesion biopsy and microbiological diagnostic methods are effective in detecting tuberculosis. More than one drug can be used in the treatment of the disease, and some combinations show synergistic effects due to possible drug interactions, while others show antagonistic effects. Existing treatment methods were ineffective in cases with systemic involvement.

Keywords: Cat, Diagnosis, Tuberculosis, Zoonosis

Presentation ID/Sunum No= 54

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Köpek Demodikozisinde Genel Tanı ve Tedavi Yöntemleri

Asst. Prof. Dr. Güvenç Gökalp[1], Assoc. Prof. Dr. Akın Kırbaş[1]
[1]Yozgat Bozok Üniversitesi Veteriner Fakültesi

Özet

Demodikozis olgusu özellikle immunsupresif ve sekonder hastalıklara maruz kalmış köpeklerde deri bağışıklık sisteminin zayıflaması sonucu demodeks akarlarının kıl folikülleri ve deri yüzeyinde çok fazla sayıda artması ile karakterizedir. Klinik tanı zor olmamakla birlikte veteriner hekimler tarafından enfestasyonun şiddetinin etkili teşhis yöntemleriyle belirlenmesi ve bu hastalığa uygun etkili tedavi yöntemlerinin kısa sürede uygulanması, hastalığın kontrol altına alınması açısından oldukça önemlidir. Tanıda invaziv olmayan yöntemlerin seçimi hem hasta köpeklere hem de hasta sahiplerine hastalığın tedavi süreci boyunca olumlu etkileri olacaktır. Süper yapıştırıcı baskı (SSI) yöntemi, uygulama esnasında hastaya çok az rahatsızlık veren renksiz ve yarı saydam yapıştırıcı özelliği ile foliküler bakının ve akar izolasyonunun kolay olduğu invaziv olmayan bir yöntemdir. Tedavi protokolleri açısından ise son zamanlarda genellikle ağız yoluyla yapılan akarisit kökenli tek doz uygulamalar yaygınlaşmıştır. Özellikle fluralaner etken maddeli preparatlar gibi tek doz uygulama ile kısa sürede etkin sonuç alınabilen güncel tedavi yöntemleri dikkati çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Köpek, Demodikozis, Ssı, Fluralaner, Tanı, Tedavi

General Diagnosis and Treatment Methods in Demodicosis of Dog

Abstract
Demodicosis case is characterized by the excessive increase of demodex mites on the hair follicles and skin surface as a result of the weakening of the skin immune system, especially in dogs exposed to immunosuppressive and secondary diseases. Although clinical diagnosis is not difficult, determination of the severity of infestation by effective diagnostic methods by veterinarians and it is very important to apply effective treatment methods suitable for this disease in a short time in order to control the disease. The selection of non-invasive methods in diagnosis will have positive effects on both sick dogs and patient owners throughout the treatment process of the disease. Superglue slide impression (SSI) method is a non-invasive method in which follicular view and mite isolation are easy with its colorless and translucent adhesive feature that causes little discomfort to the patient during application. In terms of treatment protocols, single dose applications of acaricide origin, which are usually orally administered, have become widespread recently. Especially, current treatment methods such as fluralaner active ingredient preparations, that can achieve effective results in a short time with a single dose application draw attention.

Keywords: Dog, Demodicosis, Ssı, Fluralaner, Diagnosis, Treatment

Presentation ID/Sunum No= 424

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Niğde Mezbahasında Kesilen Koyunlarda Neospora Caninum ve Anaplasma Ovis Antikorlarının Araştırılması

Prof.Dr. Mustafa Karatepe[1], Prof.Dr. Bilge Karatepe[1]
[1]*Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi*

Özet

Neospora caninum, son konağı köpek arakonağı ise sığır, koyun, keçi, geyik ve at olarak belirlenen zorunlu hücre içi bir protozoon parazittir. Neospora caninum enfeksiyonları sığır, koyun, keçi, at ve köpekleri içine alan birçok hayvanda ölüme sebep olur. Koyunlarda abort ve ölü doğumlara, neonatal kuzularda ensefalitis ve doğum ağırlığının azalmasına yol açan neosporosis hayvan sağlığı açısından önemli bir paraziter hastalık olup ülkemiz hayvancılığını tehdit etmektedir. Keneler ile nakledilen rickettsial patojenler içinde yer alan Anaplasma etkenleri, tüm dünyada görülür ve memeli hayvanlarda klinik ve subklinik enfeksiyonlara yol açarlar. Anaplasma soyunda koyunlarda klinik ve subklinik enfeksiyonlara yol açan Anaplasma ovis ve A. phagocytophilum türleri bulunmaktadır. Anaplasma ovis türü insanlarda da enfeksiyona yol açmaktadır. Zoonotik hastalıklar ülkemizde önemli halk sağlığı sorunlarına neden olmaktadırlar. Bu hastalıkların sebep olduğu işgücü kaybı ve maddi kayıplar, ülke ekonomisine önemli bir yük getirmektedir. Bu çalışmada, Niğde yöresi koyunlarında veteriner ve halk sağlığı açısından önemli olan N. caninum ve A. ovis türlerinin seroprevalansının ELISA testi ile saptanması amaçlanmıştır. Bu amaçla mezbahada kesilen bir yaş ve üzerindeki toplam 175 koyun, N. caninum antikorlarının araştırılması amacıyla IDEXX Neospora ELISA Test kiti (IDEXX, Bern, Switzerland) ve A. ovis antikorlarını araştırılması için kompetatif ELISA (cELISA) kiti (VMRD Inc., Veterinary Medical Research &

Development, Pulman, WA, USA) kullanılarak analiz edilmiştir. Çalışma ile Niğde yöresinde incelenen toplam 175 koyunun 20'sinde N. caninum'a ve 25'inde ise A. ovis'e karşı ELISA testi ile antikorlar tespit edilmiştir. Sonuç olarak, Niğde yöresi koyunlarında bu enfeksiyonların yaygınlığı belirlenmiş veteriner hekimliği yönünden önemli N. caninum seroprevalansı %11.4 ve hem veteriner hekimliği hem de insan hekimliği yönünden önemli olan A. ovis seroprevalansı ise %14.2 oranında saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Koyun, Neospora Caninum, Anaplasma Ovis, Elısa, Niğde

Presentation ID/Sunum No= 2

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Ratlarda İntraabdominal Adezyonların Önlenmesinde Karboksimetilselüloz, Meloksikam ve Vitamin E'nin Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Mustafa Köm[1]
[1]*Fırat Üniversitesi Veteriner Fakültesi*

Özet

Günümüzde yeni cerrahi tekniklerin gelişmesine rağmen postoperatif intraabdominal adezyonlar; intestinal tıkanıklıklar, infertilite ve ağrıya neden olması bakımından önemli bir sorundur. Bu çalışma; karboksimetilselüloz, meloksikam ve vitamin E kombinasyonlarının adezyon önlemedeki etkinliğinin karşılaştırılması amacıyla yapıldı. Çalışmada 4 aylık 56 adet erkek Sprak Dawley ırkı rat kullanıldı. Ratlar 8 gruba eşit olarak ayrıldı. Genel anesteziye alındıktan sonra rutin cerrahi kurallara uygun olarak yapılacak operasyonla ilio-sekal bölgede 1 cm2'lik bir alan fırçalanarak travmatize edildi. Birinci grup kontrol grubu olarak kullanıldı ve herhangi bir uygulama yapılmadı. İkinci gruba Karboksimetilselülöz, 3. gruba Meloksikam, 5. gruba Karboksimetilselüloz+Meloksikam, 6. gruba Karboksimetilselüloz+Vit E, 7. gruba Meloksikam+Vit E ve 8. gruptakilere ise Karboksimetilselüloz+Meloksikam+Vit E kombinasyonları intraperitoneal olarak uygulandı. Sonuçlar makroskopik, biyokimyasal ve histopatolojik olarak değerlendirildi. Karboksimetilselüloz, meloksikam ve vitamin E'nin adezyonları kontrol grubu ile karşılaştırıldığında anlamlı oranda düşürdüğü gözlendi ($p<0.005$). Karboksimetilselüloz, meloksikam ve vitamin E'nin kendi aralarındaki karşılaştırmalarında anlamlı olmadığı saptandı ($p>0.005$). Bu ilaçların ikili kombinasyonlarının tekli kullanımları ile karşılaştırıldığında istatistiksel olarak anlamlı olduğu saptandı ($p<0.005$). Fibrinojen seviyeleri bakımından tüm gruplar

arasında anlamlı bir farklılık bulunmamaktaydı (p>0.005). Sonuç olarak, Karboksimetilselüloz, meloksikam ve vitamin E kombinasyonlarının adezyon önlemede etkili olduğu saptandı.

Anahtar Kelimeler: Intraabdominal Adezyon, Karboksimetilselüloz, Meloksikam, Vitamin E

Effect of Vitamin E, Meloxicam and Carboxymethycellulose on the Intraabdominal Adhesion in Rats

Abstract

Despite the development of new surgical techniques currently, postoperative intraabdominal adhesions are an important problem for causing intestinal obstruction, infertility and pelvic pain. This study was performed in an aim for comparing the efficacies of carboxymethylcellulose, meloxicam and vitamin E on preventing adhesions. In this study, 56 male Sprak Dawley breed rats of 4 months old were used. They were divided into 8 groups equally. Following general anesthesia and preparing the surgical site for aseptic surgery, in all groups 1 cm2 area in ileo-cecal region was traumatized by brushing. While group 1 was served as control with no application, the remaining 7 groups were intraperitonally applied Carboxymethylcellulose, meloxicam, vitamine E, carboxymethylcellulose+ meloxicam, carboxymethylcellulose+vitamine E, meloxicam+vitamin E, carboxymethylcellulose+meloxicam+vitamin E groups, respectively. The results were evaluated macroscopically, biochemically and histopathologically. Carboxymethylcellulose, meloxicam and vitamin E were observed to have significantly decreased the adhesion as compared to the control (p<0.005). The difference was found as non-significant when carboxymethylcellulose, meloxicam and vitamin E were compared with each other (p>0.005). It was determined a significant difference to exist during comparing the combinations of these drugs to their single usages (p<0.005). It was found no a marked difference between all groups concerning fibrinogen levels (p>0.005).

In conclusion, it was determined that various combinations of Carboxymethylcellulose, meloxicam, and vitamin E were more effective.

Keywords: Intraabdominal Adhesion, Carboxymethylcellulose, Meloxicam, Vitamin E

Presentation ID/Sunum No= 176

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Termik Santral Bölgesinde Yetiştirilen Kangal Irkı Koçlarda Bazı Spermatolojik Parametrelerin Belirlenmesi

Dr. Serkan Ali Akarsu[1], Dr. Serdal Kurt[2]
[1]*Kahramanmaraş İstiklal Üniversitesi*
[2]*Dicle Üniversitesi Veteriner Fakültesi Doğum ve Jinekoloji ABD*

Özet

Bu çalışmada Termik Santral bölgesinde yetiştirilen kangal ırkı koçların kesim bazı sonrası spermatolojik parametrelerin belirlenmesi amaçlandı. Bu amaçla Elbistan mezbahanesine getirilen 12-14 aylık yaşlardaki 10 adet kangal ırkı koçlar kullanıldı. Hayvanların bölge hayvanı olmasına dikkat edilerek özellikle Termik Santrale yakın bölgede yetiştirilmiş hayvanlar kullanıldı. Mezbahaneye getirilen koçlar ilk olarak androlojik açıdan muayene edildi herhangi bir patolojik durumu olmayan hayvanlar çalışmada kullanıldı. Kesim sonrası koçların sağ testisleri hemen alındı ilk olarak ağırlıkları ve uzunlukları ölçüldü, daha sonra epididimis dokusu çıkarılarak cauda epididimis alındı. Cauda epididimis dokusu 5ml tris sulandırıcı ile trimlenerek spermatozoonların sulandırıcıya geçişi sağlandı ve spermatolojik parametreler yönünden muayene edildi. Yapılan muayeneler sonrası termik santral bölgesinde yetiştirilen koçların testis ağırlığının ortalma 124-150 gr arasında olduğu, uzunluklarının 9,8-11,6 cm arasında olduğu motilite oranlarının %70-90 arasında olduğu, anormal sperma oranının %5-8 arasında oluğu ölü canlı sperma oranının ise %8-10 arasında olduğu gözlemlendi. Sonuç olarak bakıldığında bu oranların normal çerçevede olduğu ancak ölü canlı ve anormal sperma oranın normal sınırlardan ılımlı düzelde yüksek olduğu tespit edilmiştir.

Bu durumun termik santralin yarattığı çevre kirliliğinden kaynaklandığı düşünülmektedir

Anahtar Kelimeler: Koç, Sperma, Termik Santral.

Determination of Some Spermatological Parameters in Kangal Breed Rams Grown in Thermal Power Plant Region

Abstract

In this study, it was aimed to determine spermatological parameters after slaughter base of coiled rams raised in Thermal Power Plant. For this purpose, 10 Kangal rams of 12-14 months old brought to Elbistan slaughterhouse were used. Paying attention to the fact that the animals are the animals of the region, especially the animals bred in the region close to the Thermal Power Plant were used. The rams brought to the slaughterhouse were first examined andrologically and animals without any pathological conditions were used in the study. After cutting, the right testicles of the rams were taken immediately, and their weights and lengths were measured first, then the epididymis tissue was removed and the cauda epididymis was taken. Cauda epididymis tissue was trimmed with 5ml tris diluent, and spermatozoa were transferred to the diluent and examined in terms of spermatological parameters. After the examinations, it was found that the testicular weight of the rams raised in the thermal power plant was between 124-150 g, their length was between 9.8-11.6 cm, the motility rate was between 70-90%, the abnormal semen rate was between 5-8%. It was observed that the rate of dead semen was between 8-10%. As a result, it was found that these rates were in the normal frame, but the rate of dead alive and abnormal semen was moderately higher than the normal limits. This situation is thought to be caused by the environmental pollution caused by the thermal power plant.

Keywords: Ram, Sperm, Thermal Power Plant.

Presentation ID/Sunum No= 124

Oral Presentation / Sözlü Sunum

The Ameliorative Effect of Berberine on Some Oxidant-Antioxidant and Cytokine Levels in Rats With Bortezomib Induced Brain Injury

Asst. Prof. Dr. Sefa Küçükler[1]
[1]Atatürk Üniversitesi
*Corresponding Author: Sefa Küçükler

Abstract
Bortezomib is a chemotherapeutic drug used treatment for many types of cancer. However, bortezomib has adverse effects in various organs at high doses by causing an imbalance between free oxygen radicals and antioxidants. The present status of the free radicals and antioxidant enzymes that play a role in the pathogenesis of bortezomib-induced toxicity has brought antioxidant therapy trials into the agenda. Herbal medicine has been widely used in traditional and alternative medicine in the treatment of many diseases since ancient times. Berberine is a yellow, antioxidant substance found in many plants. This study aims to evaluate the effects of berberine, that effective in many different toxicity mechanisms and has an important place in alternative medicine, on brain damage caused by bortezomib. To this end 5 groups of rats each containing 7 animals were used: 1-control group, 2- Berberine-administered group, 3- Bortezomib-administered group, 4- Bortezomib + Berberine 50 mg / kg administered group, and 5- Bortezomib + Berberine 100 mg / kg administered group. In these groups, tissue malondialdehyde (MDA), glutathione (GSH) levels, glutathione peroxidase (GPx), superoxide dismutase (SOD) and catalase (CAT) activities were determined. Consequently, MDA levels increased in the brain tissue of bortezomib group ($p < 0.05$), GSH, GPx, SOD and CAT activity values decreased

(p <0.05). On the other hand, different doses of berberine administered with bortezomib decreased the MDA level (p <0.05), while GSH level, GPx, SOD, CAT activities increased (p <0.05), and TNF-α, IL-1β and NFκB levels increased in bortezomib administered group (p It was determined that bortezomib and berberine were applied in two different groups (p <0.05).

Keywords: Berberine, Bortezomib, Oxidative Stress.

Presentation ID/Sunum No= 470

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Interaction of Novel Bridged Heteronuclear Zn(II)-L-Cu(II) Complexes With Some Biological Relevant Nucleophiles

Asija Halilagić, Altuna Čeli, Esma Dervišević, Enisa Selimović and Tanja Soldatović
Department of Chemical-Technological Science, State University of Novi Pazar, VukaKaradžiča bb, 36300 Novi Pazar, Serbia;
** Correspondence: tsoldatovic@np.ac.rs*

Abstract

The effectiveness of wide used anti-tumor complex cisplatin or *cis*-diamminedichloridoplatinum(II), *cis*-$[PtCl_2(NH_3)_2]$ is limited by toxicity during treatment. One of the possible ways to overcome these limitations could be design of heteronuclear complexes with metal ions present in our body in some metalloenzymes. One of the important zinc and copper enzyme, superoxide dismutase (SOD) keeps the cell safe from the metabolic wastes, and could be inspiration for design of novel non-platinum complexes. The novel synthesized bridged heteronuclear Zn(II)-L-Cu(II) complexes could have improved cytotoxic activity and induce better oxidative response of cancer cells. The novel heteronuclear complexes $[\{ZnCl(terpy)(\mu\text{-pyrazine})CuCl(terpy)\}](ClO_4)_2$ (Zn-L1-Cu) and $[\{ZnCl(terpy)(\mu\text{-4,4′-bipyridyl})CuCl(terpy)\}](ClO_4)_2$ (Zn-L2-Cu) (where terpy = 2,2′:6′,2″-terpyridine, L1 = pyrazine, L2 = 4,4′-bipyridyl) were synthesized and characterized. The interactions of the complexes with biologically relevant nucleophiles, such as guanosine-5′-monophosphate (5′-GMP), inosine-5′-monophosphate (5′-IMP) and glutathione (GSH), were studied at pH 7.4. in 0.010 M Tris-HCl buffer, in the presence of the 0.005 M NaCl. The reactions were followed under *pseudo*-first-order conditions by UV-Vis spectrophotometry, were included two steps of consecutive

displacement of chlorido ligands. The order of reactivity of the investigated biomolecules for both reaction steps is GSH > 5′-GMP > 5′-IMP, and it is same for both complexes.

According hard-soft acid base principle we assume that dissimilar reactivity of metal centers will result in different coordination modes of biomolecules and in increment of cytotoxicity.

Keywords: zinc(II); copper(II); heteronuclear complexes; biomolecules

Presentation ID/Sunum No= 463

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İdiopatik Erişkin İleo-çekal İnvajinasyonda Başarılı Laparoskopik Deinvajinasyon

Asst. Prof. Dr. Mehmet Tolga Kafadar
Dicle University School of Medicine Department of General Surgery, Diyarbakır, Turkey

Özet

Giriş: İnvajinasyon gastrointestinal traktın birbirini takip eden iki segmentinin iç içe geçmesi olarak tanımlanır. Pediatrik hasta grubunda akut apandisit tablosundan sonra en sık rastlanan ikinci abdominal acil klinik tablo olmasına rağmen, yetişkin populasyonda nadir görülen bir hastalıktır. Tüm hastane başvuruların %0.02–0.003'ünü ve cerrahi gerektiren barsak tıkanmalarının yalnızca %1-3'ünü invajinasyon oluşturur. Olgu: 25 yaşında erkek hasta 3 günlük ara ara tekrarlayan karın ağrısının son 1 gün içinde gittikçe artması nedeniyle acil servise başvurdu. Öz geçmişinde bilinen herhangi bir hastalığı ve geçirilmiş ameliyat öyküsü yoktu. Fizik muayenede karında yaygın hassasiyet, özellikle sağ alt kadranda defans ve şüpheli rebaund mevcuttu. Labaratuvar tetkiklerinde lökositoz (13500/mm3) dışında anlamlı bir özellik yoktu. Çekilen kontrastlı karın tomografisinde distal ileum ile çekum arasında invaginasyon bulgularının olduğu raporlandı. Bu bulgularla hastada akut karın ön tanısı ile diagnostik laparoskopi yapıldı (3-port). Explorasyonda terminal ileumun çekum ile invagine olduğu görüldü. Batında douglasta minimal seröz reaksiyonel mayi tespit edildi. Çekum ile terminal ileum arasında laparoskopik deinvaginasyon+ apendektomi uygulandı. Hastada herhangi bir barsak rezeksiyonu yapılmadı. Postoperatif komplikasyon yaşanmayan hasta, oral gıda alımını tolere etti ve 5. gün şifa ile taburcu edildi. Takibinin 3. ayında, herhangi bir şikayeti olmayan hastaya distal ileumu da içerecek şekilde

kolonoskopi yapıldı, intraluminal bir patoloji saptanmadı. Sonuç: Erişkinlerde intestinal invajinasyon nadir olup, klinik bulguları nonspesifiktir. Bu nedenle tanısı zordur. Tanı ve tedavide gecikme, hastanın hayatını tehlikeye sokan perforasyon ve diğer önemli morbiditelere sebep olabilir. Çocuklarda görülen invajinasyonların %90'ı idiopatiktir, erişkin invajinasyonları ise %70-90'nında iyi tanımlanmış bir patolojik anomaliye sekonder gelişir. Patolojilerin %65'i benign veya malign neoplazmalardan kaynaklanır. Karın ağrısı ile acil polikliniğine müracaat eden hastalarda yapılan muayene ve rutin tetkikler ile karın ağrısının sebebi ortaya konamayan durumlarda invajinasyon olabileceği düşünülmelidir. Bilgisayarlı tomografi yüksek doğruluk oranı ile yol göstericidir. Erişkinlerde görülen invajinasyonların tedavisi genellikle cerrahi rezeksiyon olmasına rağmen, uygun hastalarda laparoskopik deinvaginasyon işlemi de uygulanabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Akut karın, invajinasyon, laparoskopik deinvajinasyon

Successful Laparoscopic Deinvagination in Idiopathic Adult Ileo-cecal Invagination

Abstract

Introduction: Invagination is defined as the intertwining of two consecutive segments of the gastrointestinal tract. Although it is the second most common abdominal emergency after acute appendicitis in the pediatric patient group, it is a rare disease in the adult population. Invagination constitutes 0.02-0.003% of all hospital admissions and only 1-3% of intestinal obstructions requiring surgery. Case: A 25-year-old male patient was admitted to the emergency department because of his abdominal pain, recurring intermittently for 3 days, gradually increased in the last 1 day. He did not have any known disease or previous surgery history. On physical examination, there was widespread abdominal tenderness, especially defense and suspicious rebound in the right lower quadrant. There was no significant feature in the laboratory tests except leukocytosis (13500/mm3). It was reported that there were invagination findings

between distal ileum and cecum in contrast-enhanced abdominal tomography. With these findings, diagnostic laparoscopy was performed (3-port) with a pre-diagnosis of acute abdomen. On exploration, it was seen that the terminal ileum was invaginated by the cecum. Minimal serous reactive fluid was detected in the douglas in the abdomen. Laparoscopic deinvagination + appendectomy was performed between the cecum and terminal ileum. No bowel resection was performed in the patient. The patient, who did not experience postoperative complications, tolerated oral food intake and was discharged on the 5th day with full recovery. At the third month of the follow-up, the patient without any complaints underwent colonoscopy, including the distal ileum, and no intraluminal pathology was found. Conclusion: Intestinal invagination is rare in adults, and its clinical findings are nonspecific. Therefore, diagnosis is difficult. Delay in diagnosis and treatment can cause life-threatening perforation and other significant morbidity. 90% of invaginations seen in children are idiopathic, and 70-90% of adult invaginations develop secondary to a well-defined pathological anomaly. 65% of pathologies are caused by benign or malignant neoplasms. Invagination should be considered in cases where the cause of abdominal pain cannot be revealed by examination and routine examinations in patients who apply to the emergency clinic with abdominal pain. Computed tomography is guiding with its high accuracy rate. Although the treatment of invagination in adults is usually surgical resection, laparoscopic deinvagination can be applied in suitable patients.

Keywords: Acute abdomen, invagination, laparoscopic deinvagination

Presentation ID/Sunum No= 464

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Holistic Approach in Physicaltherapy

Noureddin Karimi,PT.,PhD

Associate Professor, Physical Therapy Department, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran karimi@uswr.ac.ir

Abstract

As we know all people in daily life are influenced by different physical phenomena or physical agents, called physical modalities such as: temperature (cooling and warming) , electrical and magnetic fields, mechanical forces such as pressure, traction ,shearing Force and etc. Each of this physical phenomena can affect functions of cells and tissue, organ and finally the whole human health on the other hand each cell have its own suitable function in a specific condition, for example in lower temperature, chemical reactions and cell metabolism would be decreased or stopped and by increasing temperature, cell structural proteins become destroyed. this Can cause cell or tissue dysfunction and make disabilities for a person. on the other hand, we can heal or repair cells and tissues function by physical modalities .muscle shortening ,mal posture, excessive torque on joint structure lead to destruction of internal joint elements and tissue, and cause pain and disabilities. the most important way to prevent and treat this kind of dysfunctions is decreasing the destructive loads on joints for postural correction we can heat short muscles and stretch them, in Order to increase its length. therefore lever arm of gravity force decreases and extra torque on joints structure would be eliminated. finally some predisposing factors will be corrected and tissue will be repaired . Of course this example is a small part of necessary actions or procedure that may be needed to prevent and treat some kind of joint dysfunction, to improve personal

ability and health condition of patients. All of healthcare and rehabilitation team must consider holistic approaches and the most important goal of therapeutic procedure should be solving patients problem in this approach(holistic approach) .all of biological ,biomechanical, psychological ,economic and social aspects should be considered by therapists. obviously physiotherapists as a member of treatment team must consider all of above-mentioned aspects. now we want to explain these aspects of holistic approach in physiotherapy .for example : a patient is referred to a physiotherapist with low back pain and intervertebral disk dysfunction(disk herniation)he or she has pain and disability to do some works, and Taking a wrong way to do his or her daily living activity(ADL). Physiotherapists can use some modalities such as TENS, IR, US, MS, HV, SWD and etc.to reduce pain but it is not enough. Pain reduction and symptomatic pain relief are not enough alone and we need etiologic treatments which eliminates or treats causes of problem, at least decreases amount or duration of damage and pain causes. Most of the times one biologic, pathogenic or tissue dysfunction problems intensificate by psychological or ergonomic problems and lead to a defective cycle. all of the problem aspects must be considered.

Keywords: Physicaltherapy, physical phenomena, physical agents

Presentation ID/Sunum No= 415

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Persiste Kloakayı Taklit Eden İmperfore Himen Olgusu

Murat Aksoy[1], Hicran Acar Şirinoğlu[2], Murat Aksoy[1], Oya Demirci[2], Bülent Tandoğan[2]

[1]*Aydın Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi, Perinatoloji, Aydın*
[2]*Zeynep Kamil Kadın Hastalıkları ve Çocuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Perinatoloji, İstanbul*

Özet

Amaç: Dişi fetusta persiste kloaka ve imperfore hymen olgularını prenatal olarak ultrasonda tanımak ve ayırıcı tanısını yapmak Yöntem: 4. gebelik haftasında ürogenital ve gastrointestinal sistem kloaka denilen ortak bir kanala açılır. Rektum ile ürogenital sinüs arasındaki ürogenital septumun gelişim aşamasında oluşmaması veya, sonradan perineal cisimcik olacak olan kloakal membranla birleşememesi nedeniyle üriner, genital ve intestinal yollar perinede tek kanal olan kloakal kanala açılır. Bu duruma persiste kloaka denir. Bu durum ultrasonografide; hidrometrokolpos ve bunun basısıyla mesane obstrüksiyonuna bağlı bilateral fetal pelvik kistik kitle şeklinde gözlenir. Hidronefroz, oligohidramniyoz, fetal idrarın genital yol aracılığıyla retrograd batına dökülmesiyle asit eşlik edebilir. İmperfore hymen doğumda sık görülür fakat prenatal tanısı nadirdir. Sirkülasyondaki maternal östrojene sekonder fetal serviks ve vajen salgılarının oluşturduğu mukusun birikmesiyle oluşan hidrometrokolpos ile ön tanı alabilir. Olgu: 23 yaşında gravida 1, fetal asit nedeniyle 31. haftasında kliniğimize yönlendirilen hastanın ultrasonografisinde dişi fetusta batında diafragmaya bası yapan asit izlendi. Bilateral hidroüreterenefroz izlendi. Mesane cebi büyük izlenmiş olup arkasında 82mmx59mm boyutunda hidrometrokolpos ile uyumlu görünüm görüldü. Bilateral tubal bağlantılar fetal uterusu doğruladı. Anüs varlığını gösteren hedef bulgusu izlendi. Persiste kloakayı düşündüren vajinal poş görüntüsü gözlendi. Anhidroamnios

ve batında yaygın asit nedeniyle fetal abdomene girilerek 260ml sıvı boşaltıldı. 32. haftada anhidroamnios, fetal asit,ve persiste kloaka ön tanılarıyla sezeryan ile doğumu gerçekleşen fetus akciğer hipoplazisi nedeniyle entübe edildi. Postpartum muayenede üretra normal, eksternal imperfore himen izlendi. Sistoüretrografisi normaldi. Persiste kloaka doğrulanmadı. Yenidoğan, akciğer hipoplazisi nedeniyle 24 saat sonra eksitus oldu. Sonuç: Dişi fetusta genital sistemin ultrasonografi ile değerlendirilmesi zordur, ancak kloakal malformasyonlarda, hidrometrokolpos vajen ve internal genitallerin değerlendirilmesini kolaylaştırabilir. İmperfore himen sık olmakla birlikte intrauterin tanısı nadirdir. Bizim olgumuzda hidrometrokolpos, üretra basısıyla hidroüreteronefroza ve sonucunda anhidramniyoza neden olmuş, uterus içindeki sıvı da tüplerle batına yayılarak asit görünümüne sebep olmuştur. Sonuç olarak hastaya imperfore himen tanısı konmuştur.

Anahtar kelimeler: Persiste Kloaka, imferfore himen, fetal asit, hidroüreteronefroz

Makale id= 332

Sözlü Sunum

Bimalleolar Eşdeğeri Supinasyon Eksternal Rotasyon Tip 4 Lateral Malleol Kırıklarında Deltoid Ligaman Onarımı ile Sadece Sindesmoz Vida Uygulamasının Postoperatif Fonsksiyonel Sonuçlarının Karşılaştırılması

Dr. Ali Yüce[1] , Dr. Niyazi İğde[2] , Dr. Mustafa Yerli[3]
[1]*Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi*
[2]*Şanlıurfa Akçakale Devlet Hastanesi*
[3]*Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi*

Bimalleol eşdeğeri olarak görülen supinasyon eksternal rotasyon tip 4 lateral malleol kırıklarında, deltoid onarımı yapılan olgular ile sindesmoz vida ugulanan olguların fonksiyonel sonuçlarını karşılaştırmayı, deltoid ligaman onarımının üstün olmadığını ispatlamayı amaçladık.

2015-2019 yılları arasında supinasyon eksternal rotasyon tip 4 lateral malleol kırığı tanısı ile cerrahi uygulanmış sindezmoz vida uygulanan 26 olgu deltoid ligaman onarımı yapılan 14 olgu olmak üzere 40 olgu çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş, cinsiyet, kırık taraf, kırık kaynama süresi, preoperatif ve postoperatif radyografik ölçümleri, postoperatif 1. Yıldaki AOFAS skorları değerlendirildi.

Ameliyat öncesi ve ameliyat sonrası ölçülen tibiofibular örtüşme, medial clear space ve tibiofibular clear space değerleri istatistiksel olarak benzerdi ($p>0.05$). Ortalama AOFAS skoru deltoid ligaman grubunda 89.21±2.29 puan, sindesmoz vida grubunda ortalama 91.77±2.1 puandı (p:0.137). Deltoid ligaman grubunda AOFAS skoruna göre 7 olgu mükemmel, 6 olgu iyi, 1 olgu kabul edilebilir sonuçlara sahipti. Sindesmoz vida grubunda ise AOFAS skoruna göre

20 olgu mükemmel, 3 olgu iyi, 2 olgu kabul edilebilir ve 1 olgu kötü sonuçlara sahipti.

Bimalleol eşdeğeri supinasyon eksternal rotasyon tip 4 kırıklarda lateral malleol kırığının cerrahi fiksasyonu sonrasında sindesmoz vida uygulaması medial bağların iyileşmesi için yeterli stabilizasyonu sağlayabilir. Ek cerrahi insizyondan kaçınmak için, sadece sindesmoz vida uygulaması sonrası devam eden medial clear space artışı durumunda deltoid ligaman onarımını düşünmek doğru yaklaşım metodu olabilir.

Giriş

Rotasyonel ayak bileği kırığı, alt ekstremitede en sık görülen yaralanmalardan biridir ve vakaların yaklaşık %40'ının deltoid ligaman (DL) rüptürü ile kombine olduğu bildirilmiştir (1). DL, supinasyon eksternal rotasyon (SER), pronasyon eksternal rotasyon (PER) veya pronasyon-abdüksiyon mekanizmalarından birisiyle yaralanabilmektedir (2). Aynı zamanda SER tipi ayak bileği kırıkları, tüm ayak bileği kırıklarının% 40 ila% 75'ini oluştururan en yaygın yaralanma mekanizmasıdır (3).

Bimalleol eşdeğeri SER tip 4 kırıklarda lateral malleol kırığına deltoid ligaman yaralanması eşlik etmektedir (3). Bu kırıklara cerrahi yaklaşımda yalnızca fibula fiksasyonu ve sindesmoz vida onarımının yeterli olduğunu savunanların yanında; deltoid ligamanın onarılması gerektiğini iddia eden çalışmalar da mevcuttur (4-10). Halen bimalleol eşdeğeri ayak bilek kırıklarında; deltoid ligaman onarımının gerekliliği tartışma konusu olup; ortak bir fikir birliği yoktur (6,11).

Bizim hipotezimiz bimalleol eşdeğeri SER tip kırıklarda, fibula redüksiyonu ve sindesmoz vida ile gereken eklem uyumu sağlanmışsa, deltoid ligaman onarımına gerek olmadığı yönündedir. Bu sebeple de bimalleol eşdeğeri SER tip 4 lateral malleol kırıklarında, deltoid onarımı yapılan olgular ile sindesmoz vida ugulanan olguların fonksiyonel sonuçlarını karşılaştırmayı, deltoid ligaman onarımının üstün olmadığını ispatlamayı amaçladık.

Materyal-Metod

2015-2019 yılları arasında lateral malleol kırığı tanısıyla opere edilmiş 92 hasta dosyası retrospektif olarak incelendi. Bimalleol eşdeğeri SER tip 4 lateral malleol kırığı tanısı olan 43 olgu tespit

edildi. Pediatrik olgular, iki aşamalı cerrahi prosedür uygulanan olgular, preoperatif bilgisayarlı tomografi (BT) görüntüsüne ulaşılamayan olgular, patolojik kırıklar, hem sindesmoz vida uygulanan hemde deltoid onarımı yapılan olgular çalışmaya dahil edilmedi.BT görüntülerinden olgular iki cerrah tarafından Lauge-Hansen sınıflandırmasına göre gruplara ayrıldı. İki gözlemci arasında bir tutarsızlık fark edilirse, görüntüler ortak bir karara ulaşmak için iki kişi tarafından incelenerek karar verildi. Cerrahlar tarafından ortak karar verilemeyen olgular çalışmaya dahil edilmedi (12). Hem sindesmoz vida kullanılan hemde deltoid ligaman onarımı yapılan 3 olgu çıkarıldı. Dışlama sonrasında geriye kalan, SER tip 4 lateral malleol kırığı tanısı ile cerrahi uygulanmış, 18 yaş üstü 40 olgu çalışmaya dahil edildi. Olgular lateral malleol kırığı açık redüksiyonu ve internal fiksasyonu sonrası sindesmoz vida uygulananlar (grup SV, n:26) ve deltoid ligaman onarımı yapılanlar (grup DL, n:14) olarak iki gruba ayrıldı.

Olguların hepsi supin pozisyonda; posterolateral yaklaşım ile opere edilmişlerdi. Hastaların hepsinde TST firmasına ait anatomik lateral distal fibula plağı kullanılmıştı. Lateral malleol kırık fiksasyonu ardından floroskopi altında eksternal rotasyon testinde uyumsuzluk görülen hastalarda ayak bilek 10 derece dorsifleksiyonda iken malleol klempi ile sindesmoz redüksiyonu sağlanmıştı. Ekleme paralel olarak yerle 30 derece açı bırakılarak fibula ve tibia 3mm'lik drill ile oyulmuş ve plak üzerinden eklem seviyesinin proksimalindeki uygun olan kilitsiz vida deliğinden 3.5 mm'lik kısmi yivli sindesmoz vidası gönderilerek sindesmoz onarımı gerçekleştirilmişti. Bütün hastalarda sindesmoz redüksiyonu floroskopi altında kapalı olarak yapılmıştı. Ardından eksternal rotasyon testi ile sindesmoz kontrolü yapılarak operasyon sonlandırılmıştı. Olguların hepsinde sindesmoz vida ile 3 korteks geçilmişti ve tek sindesmoz vidası kullanılmıştı. Bütün olgularda hemovac dren koyulmuş; postoperatif 48 saat içinde çıkarılmıştı. Bütün olgularda kısa bacak ateli 14 gün uygulanmış ardından atel çıkarılarak eklem hareketlerine izin verilmişti. Postoperatif 6 haftaya kadar non-weightbearing basma uygulanmış; ardından hastanın tolere edebildiği ölçüde yük verdirilmişti. Yük verdirme zamanla artırılarak tam yük vermeye geçilmişti.

Deltoid ligaman onarımı yapılan olgularda medial malleol tipinin hemen altından 5 cm'lik kavisli cilt insizyonuyla girilerek deltoid ligaman tanımlandı. Ardından 1 ya da 2 adet sutur anchor yardımıyla ligaman onarımı yapıldı. Bu olgularda kısa bacak atel uygulaması

postoperatif 2 hafta uygulanmış ardından açı ayarlı bot kullanımına geçilmişti. Bot kullanımı 6. haftaya kadar devam ettirilmişti (11). Postoperatif 2. Haftadan sonra non-weithbearing yük verme uygulanmış; 6. haftadan sonra hastanın tolere edebileceği ölçüde yük verme uygulanmıştı.

Operasyon öncesi ve operasyon sonrası radyolojik görüntülerde tibiofibular clear space (TCS) (normal<6mm), anteroposterior tibiofibular örtüşme (TFO)(normal>6mm) ve medial clear space (MCS) (normal<5mm) olacak şekilde değerlendirildi. (13).

Preoperatif radyolojik ve bilgisayarlı tomografi değerlendirmeleri ile postoperative radyolojik değerlendirmelerde INFINITT PACS (Picture Archiving and Communication Systems) version 3.0.11.4 (BN13), isimli hastane program kullanıldı. Ölçümler operasyonları yapmayan kıdemli ortopedist tarafından gerçekleştirildi.

Hastaların yaş, cinsiyet, kırık taraf, kırık kaynama süresi, preoperatif ve postoperatif radyografik sindesmoz ölçümleri (TFO, TCS, MCS), postoperatif 1. Yıldaki AOFAS skorlama değerleri (14) kaydedilerek istatistiksel analizde kullanıldı.

Verilerin normal dağılıma uygunluğu Shaphiro wilk testi ile test edilmiş; normal dağılıma sahip özelliklerin 2 bağımsız grupta karşılaştırılmasında Student t testi, normal dağılmayan özelliklerin 2 bağımsız grupta karşılaştırılmasında Mann Whitney u testi kullanılmıştır. Bağımlı iki grupta normal dağılım gösteren özellikler Paired t testi ile incelendi. Tekrarlı ölçümlerde normal dağılım gösteren özellikler Tekrarlayan ölçümlerde ANOVA testi post hoc testleri ise Boferroni düzeltmeli test ile incelenmiştir. Tanımlayıcı istatistik olarak sayısal değişkenler için ortalama±standart sapma, kategorik değişkenler için ise sayı ve % değerleri verilmiştir. İstatistiksel analizler için SPSS Windows versiyon 23.0 paket programı kullanılmış ve P<0.05 istatistiksel olarak anlamlı kabul edilmiştir.

Bulgular

Cinsiyet dağılımı grup SV'de 14 erkek ve 12 kadın, grup DL'de 8 erkek, 6 kadın şeklindeydi (p:0.842). Kırık taraf grup SV'de 16 olguda (%61.5) sağ taraftayken, grup DL'de 8 olguda (%57.1) sağ taraftaydı (p:0.787). Grup SV'de ortalama yaş 46,12±2,53 yıl, grup DL'de ortalama yaş 36,93±3,63 yıldı (p:0.045). Kırık kaynama süresi grup

SV'de ortalama 7,5±3,43 hafta, grup DL'de ortalama 6.79 ±0.3 haftaydı (p:0.221). Preoperatif ve postoperatif TFO, MCS ve TFCS istatistiksel olarak benzerdi (Tablo 1) (p>0.05).

Tablo 1. Preoperatif ve postoperatif radyografik ölçümlerin gruplara göre dağılımı

	Grup SV (n:26)	**Grup DL (n:14)**	**P**
Variables	**Median (Dağılım)**	**Median (Dağılım)**	
Preoperatif TFCS	7.0 mm (4-15mm)	5.5 mm (4-8mm)	0.137
Preoperatif TFO	4.5 mm (0-9mm)	4.0 mm (0-8mm)	0.626
Preoperatif MCS	6.0 mm (4-18mm)	6.0 mm (5-11mm)	0.336
Postoperatif TFCS	4.0 mm (3-5mm)	4.0 mm (4-5mm)	0.711
Postoperatif TFO	5.0 mm (2-8mm)	4.0 mm (2-8mm)	0.942
Postoperatif MCS	4.0 mm (2-5mm)	4.0 mm (2-5mm)	0.814

Ortalama AOFAS skoru grup DL'de 89.21±2.29 puan, grup SV'de ortalama 91.77±2.1 puandı (p:0.137). Grup DL'de AOFAS skoruna göre 7 olgu mükemmel, 6 olgu iyi, 1 olgu kabul edilebilir sonuçlara sahipti. Grup SV'de ise AOFAS skoruna göre 20 olgu mükemmel, 3 olgu iyi, 2 olgu kabul edilebilir ve 1 olgu kötü sonuçlara sahipti.

Tartışma

Deltoid ligament (DL), ayak bileği ekleminin ana stabilizatörü olarak kabul edilir, hem yüzeyel hem de derin kısımlardan oluşur ve medial malleolden talus, kalkaneus ve naviküler kemiklere uzanır (şekil 1) (2). Yüzeyel deltoid, arka ayak eversiyonunun, derin deltoid ise ayak bileği dış rotasyonunun birincil kısıtlayıcısıdır (2,15). Ayak bileği kırığı ile birlikte DL rüptürü nadir değildir ve yetersiz teşhis edilebilir ve yetersiz tedavi edilebilir (2,10). DL'nin rotasyonel ayak bileği kırığı ile hasarlanması sonrası; kronik ayak bileği instabilitesi

veya geç aşamada erişkin edinilmiş pes planus deformitesi görülebilir (5). Ayak bilek kırıklarına eşlik eden deltoid yaralanmasında tedavi yaklaşımı ve deltoid ligamanın onarılmasının gerekliliği halen açık değildir (6,11). Çalışmamızda deltoid ligaman onarılan olgular ile sadece sindesmoz vidası uygulanan olgular arasında postoperatif radyografik ve fonksiyonel sonuçlar arasında fark yoktu. Bu durumda sindesmoz vidanın ayak bilek ekleminde yarattığı stabilizasyonun; deltoid ligamanın iyileşmesine izin verecek yeterlikte ve sürede olduğu sonucuna çıkarılabilir. Tek başına sindesmoz vida uygulaması bimalleol eş değeri lateral malleol kırıklarında uygulanabilir etkili bir yöntem olabilir.

Çalışmamızda iki grup arasındaki yaş farkı istatistiksel olarak anlamlıydı. Bu durum gruplar arasında yanlılık yaratabileceği için, grupların karşılaştırılabilirliğini kısıtlayabilir. Bu yanlılık, daha genç hasta popülasyonuna sahip olduğu için, deltoid ligaman onarımı grubunu iyi yönde etkileyebilir. Eski çalışmalar lateral malleol onarımı sonrası deltoid ligament onarımının gerekli olmadığını savunurken; son dönem çalışmalar deltoid ligaman onarımını savunmaktaydı (16-18). Bütün bunlar göz önüne alındığında yaş avantajının DL grubunda olmasına rağmen, iki grubta benzer sonuçların olması; tek başına sindesmoz vida onarımının bu olgularda yeterliği konusunda, yeterli kanıt sunduğuna inanıyoruz.

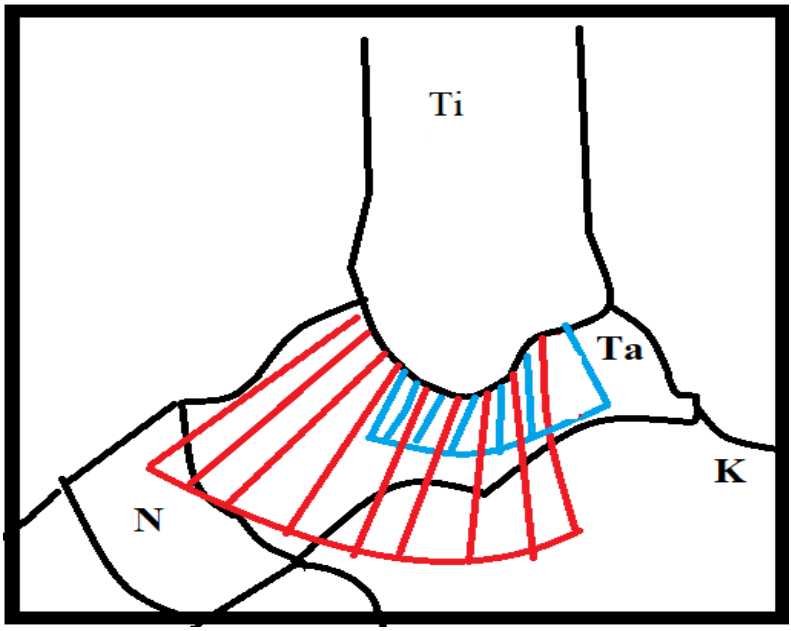

Şekil 1. Superfisial deltoid ligament (kırmızı) ve derin deltoid ligamentin şematik görünümü (Ti: Tibia, Ta:talus, N:navikula, K:kalkaneus)

DL onarımını savunanların dayanak noktaları da sindesmoz vidanın çıkarılması için gereken ikinci cerrahi girişim ve artan maliyetlerdir (6). Ancak DL onarımı sırasında medial tarafa ekstra bir cerrahi kesi eklenecektir. Bu durum ameliyat süresini ve yara komplikasyonları riskini artırabilir (2). Çalışmamızda bu durum hakkında veri olmamakla birlikte; uzun dönem maliyetlerin dikkate alındığı bir çalışma ile bu konuya açıklık getirilebileceğini düşünüyoruz.

Maynou ve ark fibula ve sindesmoz onarımı yapılan grup ile deltoid onarımı yapılan grup arasında fark bulamadılar. Bu bulgulara dayanarak yazarlar, fibular redüksiyon ve fiksasyonun mortisin anatomik olarak yeniden yapılandırıldığı durumlarda deltoid ligament onarımını destekleyemeyecekleri sonucuna varmışlardır (19). Stufkens ve ark. fibula kırığı yeterince redükte edildiğinde ve MCS normal genişliğine döndüğünde, deltoid ligament eksplorasyonu yapma endikasyonu olmadığını savunmuşlardır (20). Biz de sonuçlarımıza dayanarak, sindesmoz vida sonrasında hala MCS bozukluğu devam

ediyorsa, deltoid ligaman onarımının düşünülmesi gerektiğine inanıyoruz.

Çalışmamızın eksik yanları retrospektif olması, olgu sayısının az olması, uzun dönem takip sonuçları ve ek cerrahi prosedür ihtiyacının bilinmemesi, maliyet hesaplarının olmaması olarak sıralanabilir. Bu durum olgu sayısının çok olduğu uzun dönem takipli prospektif bir çalışma ile açıklığa kavuşturulabilir.

Sonuç

Bimalleol eşdeğeri SER tip 4 kırıklarda lateral malleol kırığının cerrahi fiksasyonu sonrasında sindesmoz vida uygulaması medial bağların iyileşmesi için yeterli stabilizasyonu sağlayabilir. Ek cerrahi insizyondan kaçınmak için, sadece sindesmoz vida uygulaması sonrası devam eden MCS artışı durumunda deltoid ligaman onarımını düşünmek doğru yaklaşım metodu olabilir.

Kaynaklar

1- Park YH, Jang KS, Yeo ED, Choi GW, Kim HJ. Comparison of Outcome of Deltoid Ligament Repair According to Location of Suture Anchors in Rotational Ankle Fracture. Foot Ankle Int 2020

2- Salameh M, Alhammoud A, Alkhatib N, Attia AK, Mekhaimar MM, D'Hooghe P, Mahmoud K. Outcome of primary deltoid ligament repair in acute ankle fractures: a meta-analysis of comparative studies. Int Orhop 2019

3- DeAngelis NA, Eskander MS, French BG. Does Medial Tenderness Predict Deep Deltoid Ligament Incompetence in Supination-External Rotation Type Ankle Fractures?. J Orthop Trauma 2007;21:244–247

4- Dabash S, Elabd A, Potter E, Fernandez I, Gerzina C, Thabet AM, McGarvey W, Abdelgawad A. Adding deltoid ligament repair in ankle fracture treatment: Is it necessary? A systematic review. Foot Ankle Surg 2018

5- Lack W, Phisitkul P, Femino JE. Anatomic Deltoid Ligament Repair with Anchor-to-Post Suture Reinforcement: Technique Tip. Iowa Orthop J. 2012; 32: 227–230

6- Jones CR, Nunley II JA. Deltoid Ligament Repair Versus Syndesmotic Fixation in Bimalleolar Equivalent Ankle Fractures. J Orthop Trauma 2015;29:245–249

7- Harper MC: The deltoid ligament: An evaluation of need for surgical repair. Clin Orthop Relat Res 1988;156-168.
8- de Souza LJ, Gustilo RB, Meyer TJ: Results of operative treatment of displaced external rotation-abduction fractures of the ankle. J Bone Joint Surg Am 1985;67: 1066-1074
9- Zeegers AV, van der Werken C: Rupture of the deltoid ligament in ankle fractures: Should it be repaired? Injury 1989;20:39-41.
10- Hintermann B, Valderrabano V, Boss A, Trouillier HH, Dick W. Medial ankle instability: an exploratory, prospective study of fifty-two cases. *Am J Sports Med*. 2004;32(1):183-190
11- Woo SH, Bae S-Y, Chung H-J. Short-Term Results of a Ruptured Deltoid Ligament Repair During an Acute Ankle Fracture Fixation. Foot Ankle Int.2017
12- Warner SJ, Garner MR, Hinds RM, Helfet DL, Lorich DG. CorrelationBetweentheLauge-HansenClassificationandLigamentInjuries in AnkleFractures. J OrthopTrauma2015;29:574–578.
13- Gardner MJ, Demetrakopoulos D, Briggs SM, Helfet DL, Lorich, DG. Malreduction of theTibiofibularSyndesmosis in AnkleFractures. Foot&Ankle International/Vol. 27, No. 10/October 2006, 788-792.
14- Ibrahim T, Beiri A, Azzabi M, Best AJ, Taylor GJ, Menon DK. Reliability and validity of the subjective component of the American Orthopaedic Foot and Ankle Society clinical rating scales. J Foot Ankle Surg. 46(2):65-74, 2007
15- Rasmussen O, Kromann-Andersen C, Boe S (1983) Deltoid ligament. Functional analysis of the medial collateral ligamentous apparatus of the ankle joint. Acta Orthop Scand. 54(1):36–44
16- Baird R (1987) Fractures of the distal part of the fibula with associated disruption of the deltoid ligament. Treatment without repair of the deltoid ligament. J Bone Jt Surg - Ser A. 69(9):1346–1352.
17- Stromsoe K,Hoqevold H, Skjeldal S,AlhoA (1995) The repair of a ruptured deltoid ligament is not necessary in ankle fractures. J Bone Joint Surg Br 77-B(6):920–921
18- Gu G, Yu J, Huo Y, et al. (2017) Efficacy of deltoid ligament reconstruction on the curative effect, complication and long-term prognosis in ankle fracture-dislocation with deltoid ligament injury. Vol 10
19- Maynou C, Lesage P, Mestdagh H, Butruille Y: Is surgical treatment of deltoid ligament rupture necessary in ankle fractures?

[in French]. Rev Chir Orthop Reparatrice Appar Mot 1997;83: 652-657

20- Stufkens SAS, van den Bekerom MPJ, Knupp M, Hintermann B, van Dijk CN. The diagnosis and treatment of deltoid ligament lesions in supination–external rotation ankle fractures: a review. Strat Traum Limb Recon (2012) 7:73–85